JAMES CLAVELL

TAI-PAN

Volumul II

Traducere de
ALFRED NEAGU

Coperta de
DAN STANCIU

James Clavell
TAI-PAN
Dell Publishing Co., Inc.
New York, 1986
© James Clavell, 1966

Toate drepturile
asupra prezentei ediții în limba română
sînt rezervate Editurii Meridiane

ISBN 973-33-0167-1
ISBN 973-33-0169-8

CARTEA A TREIA

Cele două fregate potopeau cu salve dintr-un întreg bord primul dintre forturile din traversul golfului Bogue, o gîtuitură de vreo zece mile ce păzea drumul spre Canton. Golfăl Bogue era puternic întărit cu forturi care dominau intrarea și beneficiau de locuri periculos de înguste în dreptul lor, iar fregatele păreau atît de dezavantajate în acest duel încît acesta semăna mai degrabă cu o misiune de sinucidere. Locul era prea îngust pentru manevre normale, iar tunurile din forturi le puteau ține la respect prin tragere directă pe cînd navele făceau volte într-un bord și-n celălalt, chinuindu-se să urce fluviul. Dar tunurile erau fixate pe postamentele lor și nu puteau să-și urmărească țintele, iar veacuri întregi de administrație coruptă lăsaseră forturile să lîncezească. Așa că ghiulelele de avertisment treceau fără nici o primejdie cînd în babordul, cînd în tribordul fregatelor.

De pe fregate fură lansate cutere, și militarii marini luară cu asalt țărmul. Forturile au fost ocupate cu ușurință și fără nici o pierdere, pentru că apărătorii lor, știind că au o situație disperată, se retrăseseră cu înțelepciune. Militarii scoaseră tunurile din funcțiune, bătîndu-le un piron în gaura de aprindere, cîțiva rămaseră să ocupe forturile. Ceilalți se retraseră din nou pe nave, fregatele porniră spre nord urcînd încă o milă, potopind cu salve celelalte forturi și ocupîndu-le cu aceeași ușurință.

Împotriva lor fu trimisă o flotă de jonci și de nave incendiare, dar flota fu scufundată. Fregatele putură să decimeze așa de ușor atît de mult jonci pentru că aveau

superioritate de foc, și pentru că greementul și velatura le îngăduiau să prindă viteză în oricare direcție a busolei, atunci cînd bătea vîntul. Joncile nu puteau face volte cum făcea o fregată, și nici să urce pe vînt. Joncile fuseseră concepute pentru apele Chinei și pentru vînturile musonice, fregatele pentru chinuitoarele rafale care urlau în Canalul Mînecii sau Marea Nordului, sau pe Atlantic, unde furtunile erau ceva obișnuit, iar uraganul un mod de viață.

Capitolul cincisprezece

— Ca și cum ai trage în niște rațe care stau nemișcate pe apă, spuse amiralul plin de silă.

— Da, îi replică Struan. Dar ei au pierderi ușoare, iar ale noastre sînt cu totul neglijabile.

— O victorie decisivă, asta-i ce contează ! interveni Longstaff. Asta am dorit și noi. Horatio, amintește-mi să-i spun lui Aristotle să consemneze pe o pînză atacul asupra Forturilor Bogue.

— Da, Excelență.

Erau pe dunета navei amiral *Vengence*, la o milă de fregatele care-și croiau drum cu focul lor intens. În urmă se afla grosul corpului expediționar, *China Cloud* mergea cu cei de la aprovizionare, avînd la bord, neștiuți de nimeni, pe May-may și copiii.

— Cam rămînem în urmă, domnule amiral, interveni Longstaff. Nu putem să ajungem din urmă fregatele, ei ?

Amiralul încercă să-și stăpînească enervarea, hotărît să fie politicos cu Longstaff. I se făcuse de-acum silă de lunile în care fusese ținut în frîu, luni de zile de ordine și contraordine, obligat să ducă un război umilitor.

— Sir, înaintăm destul de bine.

— Nu prea. Tot facem volte înainte și-napoi. Groaznică pierdere de vreme. Trimite un semnal spre *Nemesis*. Ne poate remorca în susul fluviului.

— Să remorcheze nava mea amiral ?! mugi amiralul, cu fața și gîtul roșii. Scroafa aia de navă ca un cîrnat ? Să remorcheze nava asta amiral cu 74 de tunuri ? S-o ia la remorcă ați zis ?

— Da, s-o ia la remorcă, dragul meu, continuă Longstaff, și ajungem la Canton mai iute.

— Niciodată, pe Dumnezeul meu !

— Atunci îmi trec cartierul meu general la bordul ei ! Lasă la apă un cuter. E ridicolă toată invidia asta. Nava e navă, indiferent că-i cu vele sau cu aburi, și avem de cîștigat un război. Poți veni și dumneata la bord cînd vrei. Dirk, voi fi fericit dacă mă însoțești. Haide, Horatio.

Longstaff porni cu pași mari pe punte, exasperat de amiral și de ideile lui neghioabe, stîrnite de rivalitatea dintre marina și armata de uscat : rivalitate privind cine ar conduce în calitate de comandant, al cui sfat e mai prețios, cine are primul drept de alegere pentru spațiul de carenare a navelor sau pentru barăcile trupei pe țărmul de la Hong Kong, și dacă războiul ăsta e un război maritim sau unul forestru, și cine e privilegiat față de cine. Și în sufletul lui era încă mînios că șmecherul ăla mic de Culum îl păcălise făcîndu-l să semneze donarea către biserică a gorganului lui Struan, Tai-Panul, făcîndu-l să creadă că Tai-Panul fusese dinainte de acord cu ideea asta, punînd la grea încercare relațiile amicale pe care le întreținuse cu acest primejdios Tai-Pan atîția ani, făcîndu-l să-i urmeze scopurile. Și Longstaff se mai săturase și să întemeieze o colonie, sătul să tot asculte cînd milogelile, cînd izbucnirile de mînie ale negustătorilor, amestecat astfel în confruntarea jegoasă dintre ei. Și era furios și pe chinezi pentru îndrăzneala lor de a denunța acel minunat tratat pe care el și numai el li-l impusese cu atîta generozitate. Fir-ar să fie, se gîndi el, uite unde am ajuns, să port pe umeri greutatea întregii Asii, să iau numai eu toate hotărîrile, să-i opresc să-și taie beregata

unul altuia, obligat să port un război spre gloria Angliei, salvîndu-i comerțul, pe Dumnezeul meu, și cu ce mulțumire mă aleg eu din toate astea ? Aș fi meritat să fiu făcut lord cu mulți ani înainte.

Apoi mînia lui se mai potoli, pentru că știa că în curînd situația din Asia se va stabiliza, iar din adăpostul sigur al coloniei Hong Kong se vor putea toarce firele puterii imperiului britanic. După cum va fi placul guvernatorului coloniei. Guvernatorii sînt făcuți cavaleri. Sir William Longstaff — ei, sună frumos ! Și cum guvernatorii de colonii erau și comandanți șefi ai tuturor forțelor coloniale, oficial și legal făcători ai legilor coloniei, reprezentanți direcți ai reginei, ei, atunci o să se poată juca cu amiralii ăștia țîfnoși, cu generalii plini de ifose, după cum îi va fi voia. Frenția în toți ! se gîndi el, și se simți mai bine.

Și Longstaff trecu la bordul navei *Nemesis*.

Struan îl însoți. Vapor sau nevapor, va fi cel dintîi în Canton.

După cinci zile, flota stătea la ancoră la Whampoa, tot fluviul cît îl urcaseră fiind supus și teren sigur. De îndată se prezentă pentru negocieri o delegație a Co-hong-ului, trimisă de noul vicerege Ching-so. Dar la sugestia lui Struan delegația fu trimisă la plimbare fără să fie primită, și a doua zi colonia fu reocupată.

Cînd negustorii coborîră în dreptul coloniei, toți vechii lor servitori îi așteptau dinaintea porții factoriilor. Și totul era ca și cum colonia nu ar fi fost părăsită niciodată. În absența stăpînilor nimic nu fusese clintit de la locul lui. Nu lipsea nimic.

Piața fu desemnată pentru ridicarea corturilor unui detașament de militari, iar Longstaff își stabili cartierul general în factoria Nobilei Case. Se prezentă o altă delegație a Co-hong-ului și fu trimisă la plimbare ca și cea de dinainte, și începură în mod deschis pregătiri amănunțite și ample pentru asedierea Canton-ului.

Zi și noapte strada Hog și strada Celor Treisprezece Factorii erau pline de animație, clocoteau de mulțimea care cumpăra și vindea, se lua la harță sau fura. Bordelurile și bombele unde se vindeau băuturi prosperau. Mulți au dat ortul popii de atîta băutură, alții se aleseră cu beregata tăiată, iar alții pur și simplu dispărură. Patronii localurilor se luptau între ei pentru a dobîndi mai mult spațiu, prețurile urcau sau coborau, dar întotdeauna găseai destule localuri, atîtea cîte suporta piața de desfacere.

Din nou o delegație chineză încercă să dobîndească o audiență la Longstaff și din nou Struan reuși să-l convingă și aceasta fu respinsă. Navele de linie își stabiliră pozițiile în traversul fluviului Pearl, iar *Nemesis* patrula calmă în sus și-n jos, lăsînd numai groază în urma ei. Dar joncile și sampanele își vedeau nestingherite de treburile lor în susul și-n josul fluviului. Ceaiul și mătăsurile de sezon soseau din interiorul țării și năpădiseră depozitele Co-hong-ului care se înșiruiau pe malurile fluviului.

Într-o noapte apăru și Jin-qua, în taină.

— Hola, Tai-Pan ! salută el intrînd în sufrageria particulară a lui Struan, sprijinindu-se de brațele slujitorilor lui personali. Bine vede la mine. Tu de ce nu venit vede la mine, heya ?

Slujitorii îl ajutară să se așeze, se înclinară și apoi dispărura. Patrînul părea mai bătrîn ca niciodată, cu pielea și mai zbîrcită. Dar ochii luceau tinerește, plini de istețime. Purta o robă lungă de mătase, de un albastru șters, și pantaloni de mătase albaștri, niște papucei moi în picioarele micuțe. O jachetă tot de mătase, verde și ușoară, căptușită cu puf de pasăre, îl apăra de umezeala și răcoarea nopții de primăvară. Iar pe cap purta o tichie cu mai multe culori.

— Hola, Jin-qua, îl întîmpină Struan. Mandarin Longstaff tare tare supărat la el. Nu îngăduit la ăsta Tai-Pan vede prieteni la el. Aiii iaaa ! Ceai ?

Struan într-adins îl primise îmbrăcat numai în cămașă, pentru că voia ca Jin-qua să știe de la început că era foarte mîniat pentru jumătatea de monedă dată lui Wu Fang Choi. Se turnă ceaiul și apoi apărură servitorii aducînd delicatesuri comandate special de Struan. Struan îi oferi lui Jin-qua și se servi și el cu niște plăcințele *dim sum*.

— Halel mult bun, spuse Jin-qua, stînd foarte țeapăn pe scaun.

— Halel tare rău, spuse scuzîndu-se Struan, știind bine că mîncarea oferită de el era cea mai de soi din tot Canton-ul.

Intră un servitor care aduse jăratic, îl așeză pe vatră și puse deasupra cîteva bețișoare de lemn parfumat. Mireasma lemnului umplu îndată încăperea destul de mică. Jin-qua gustă strîmbînd din nas încă vreo cîteva *dim sum* și sorbi din vîrful buzelor puțin vin chinezesc, încălzit, așa cum se servesc toate vinurile chinezești, exact la temperatura cuvenită. Bătrînul se simți încălzit de vin, dar mai ales de faptul că protejatul său Struan se comporta ca o gazdă perfectă, așa cum trebuie să se poarte un subtil adversar chinez. Servindu-l cu *dim sum* la o masă de seară, cînd întreaga tradiție dicta ca acestea să fie servite numai la începutul după-amiezii, Struan nu numai că îi indica încă o dată supărarea sa, dar îl și punea la încercare să afle cît de multe știa bătrînul de întîlnirea lui Struan cu Wu Kwok. Și cu toate că Jin-qua era încîntat că învățăturile lui — sau mai bine zis ale nepoatei sale T'chung May-may — dăduseră roade atît de delicate, acum era asaltat de vagi neliniști. Îți asumi mari riscuri, își spuse el, atunci cînd educi un barbar învățîndu-l regulile lumii civilizate. Elevul s-ar putea să învețe chiar prea bine și, fără să prinzi de veste, elevul își întrece profesorul. Fii cu băgare de seamă.

Așa că Jin-qua nu făcu ceea ce avusese de gînd să facă, adică să ia cea mai micuță din plăcințelele umplute

cu crevete și să i-o ofere pe deasupra mesei, repetînd gestul făcut de Struan pe nava lui Wu Kwok, ceea ce ar fi arătat cu toată subtilitatea orientală că el știa tot ce se petrecuse în cabina piratului. Din contra, luă o plăcintă foarte prăjită și o puse pe propria lui farfurie, ca apoi să o mănînce indiferent. Știa că deocamdată era mult mai înțelept să nu dea în vileag ceea ce aflase. Mai tîrziu, dacă dorea, îl putea ajuta pe Tai-Pan să evite pericolul în care se afla și să-i arate cum putea să se salveze de dezastru.

Și în vreme ce morfolea o *dim sum*, se gîndea la prostia cumplită a mandarinilor și a celor din casta Manchu. Niște nebuni ! Mîncători de rahat demni de dispreț, niște nebuni fără mamă, fără tată ! Să ajungă să li se usuce mădularul bărbăției și să li se umple pîntecele cu viermi !

Și pusese la cale și înfăptuise totul cu atîta istețime, se gîndi el. Îi împinsese pe barbari să intre în război, la timpul și în locul ales de noi, ceea ce le-a rezolvat lor problemele economice, dar, deși am pierdut, n-am cedat nimic de mai mare importanță. Negoțul a continuat ca și mainte, numai prin Canton, și astfel Imperiul de Mijloc este mai departe apărat de invadatorii de europeni barbari. Și nu le-am cedat decît o insulă împuțită cît un căcat de muscă și pe care pe deasupra am și început s-o luăm înapoi cu primul cui care a pus piciorul pe țărmul ei.

Și din clipa aceea începu să cîntărească perfecțiunea planului care se folosise de lăcomia împăratului și de teama lui că Ti-sen constituia o amenințare la adresa tronului, și îl făcuse chiar pe împărat să-și distrugă pe cel de-un sînge cu el. Divină ispravă ! Ti-sen fusese atît de frumos băgat în capcană, și ales cu atîta înțelepciune pentru acest rol cu atîta timp înainte. Instrumentul ideal pentru a salva și obrazul împăratului și pe cel al Chinei. Dar după ani și ani de zile de urzeli, răbdare și după o totală victorie asupra adversarilor Imperiului de Mijloc, împăratul ăsta

ros de lăcomie, biată javră obişnuită să adulmece sosuri de tîrfe, a făcut prostia de necrezut, neînchipuită, de a denunţa acel perfect tratat.

Şi acum barbarii ăştia britanici sînt supăraţi şi pe bună dreptate. Şi-au pierdut cinstea obrazului dinaintea diavolului acela de regină a lor şi a tîmpiţilor ei de curteni. Şi acum trebuie să luăm totul de la capăt din nou, şi străvechiul ţel al Imperiului de Mijloc — acela de a civiliza şi pămînturile barbare, de a le scoate din întuneric şi a le aduce la lumină, ca să formeze o singură lume sub oblăduirea unui singur împărat — trebuie să sufere amînare. Pe Jin-qua nu-l supăra să reia totul de la capăt, pentru că pentru el timpul se măsura în veacuri. Era oarecum sîcîit doar de faptul că totul fusese amînat fără nici un rost şi se pierduse o minunată ocazie. Mai întîi Canton-ul ! Mai întîi mult iubitul nostru Canton trebuie răscumpărat. Şi cam cît de puţin va trebui pentru a rezolva şi asta ? Cam cît de puţin...?

Struan fierbea. Se aşteptase ca Jin-qua să ia una dintre plăcinţelele umplute cu crevete şi să i-o ofere pe deasupra mesei. Să însemne asta oare că nu ştia că Wu Kwok îi dăduse prima jumătate de monedă ? Cu siguranţă că pricepuse semnificaţia ritualului cu *dim sum,* nu ? Flăcăule, ai grijă cum păşeşti mai departe.

— Mult bum-bum de la navele, heya ? făcu în cele din urmă Jin-qua.

— Longstaff face mai mult tare, nu conteşte. Tare rău cînd mandarin asta supara la el.

— Aiii iaaa ! îngăimă Jin-qua. Mandarin Ching-so tare suparat la el. Împarat zice la fel la Ti-sen, şi Jin-qua îşi trecu degetul peste beregată şi rîse. Phu ! Chind L'ngst'ff nu are alt cale, război porneşte, negoţ nu este.

— Face război, ia negoţ. Longstaff tare supărat la el.

— Chite taeli ajunge la atîta suparar, heya ? Jin-qua îşi ascunse mîinile în mînecile jachetei sale verzi de mătase, se rezemă cu spatele şi aşteptă liniştit.

— Nu știe. Poate o sută lac.

Jin-qua știa că o sută de lac pot fi tîrguiți în mod amiabil la cincizeci. Dar chiar și așa se prefăcu îngrozit. Apoi îl auzi pe Struan că zice :

— Și mai adaugă o sută de lac. Amendă.

— Adauge o sută pen'ce ? făcu el de data asta îngrozit cu adevărat.

— Amendă la mine, i-o reteză scurt Struan. Nu place la mine recompensă la cap fată chillo al meu și la mic chillo al ei. Mandarin Ching-so tare tare rău la el.

— Recompensă la cap chillo ? Aiii iaa ! Tare rău tare la el mandarin blestemat, tare !

Jin-qua se prefăcu uimit. Mulțumi *joss*-ului său cel bun că auzise la vreme de recompensă și rezolvase problema destul de iute și cum se cuvine, și trimisese printr-un interpus vorbă curvei aceleia de englezoaice, și în felul acesta lui Struan, pentru eventualitatea că cineva ar fi jinduit să pună mîna pe recompensa oferită pentru May-may și copii înainte ca aceștia să ajungă la adăpost.

— Jin-qua aranjează ! Nu îngrijoreze, heya ? Jin-qua aranjează pentru prieten în cîteva zilele. Tare, tare rău mandarin Ching-so. Rău rău, rău tare la el.

Tare, tare rău, îi replică Struan. Greu aranjeze, greu, costa mult lac tael. Așa că nu adaugă o sută lac. Adaugă două sute lac.

Jin-qua aranjeze pentru prieten, reluă Jin-qua încercînd să l liniștească. Nu adauge o sută, nu adauge două sute. El aranjeze iute iute, și zîmbi fericit gîndindu-se la soluția perfectă pe care deja o pusese la cale. Foarte ușor. Pune pe lista lui Ching-so altele nume. Pe femeie la Unu Ochi Stăpîn, și doi mici chillo la el.

— Cum ? izbucni Struan.

Ce rău la asta, heya ?

Ce naiba s-o fi întîmplat ? se întrebă Jin-qua. El rezolvase acea mică schimbare, în schimbul siguranței celor

din familia lui Struan, o femeie barbară fără nici o valoare și două fetițe fără nici o valoare aparținînd chiar omului care era hotărît să-l distrugă pe cel de față. Și ce-i rău în asta ? Cum poate cineva să mai înțeleagă mintea unui barbar ?

Pentru numele lui Dumnezeu, se gîndi Struan, cum naiba să-i mai înțelegi pe diavolii ăștia păgîni ?

— Nu place la mine listă, spuse el. Nici chillo al meu, nici chillo la Unu Ochi Diavol, nici un chillo. Tare rău, tare rău obicei.

Răpirile sînt un obicei cumplit, tare cumplit, se gîndi Jin-qua, pentru că trăia mereu cu groaza că el sau copiii lui sau copiii copiilor lui ar putea fi răpiți și ținuți ostatici pînă la răscumpărare. Dar pe lista aceea trebuie totuși să fie trecut cineva în schimbul celor scoși de pe ea. Cine ?

— Jin-qua nu pune chillo femeie la lista, nu contește. Eu aranjeze. Nu îngrijoreze, heya ?

Struan îi replică :

— Adauge două sute lac taxă la mine, nu contește.

Jin-qua sorbi puțin ceai.

— Mîine Co-hong poate vorbește la L'ngs'ff, poate ?

— Ching-so poate.

— Ching-so și adauge Co-hong, heya ?

— Mîine Ching-so. A doua zi Co-hong poate. Vorbește cîte tacli. În timp ce ei vorbește, noi cumpere vinde ceai, nu contește.

— Terminat vorbește, negoț poate.

— Vorbește negoț face, nu contește.

Jin-qua se luptă, se rugă, își smulse părul și în cele din urmă acceptă. El deja obținuse aprobarea Co-hong-ului pentru începerea imediată a negoțului și plătise jumătate din suma stabilită pentru despăgubiri, cealaltă jumătate urmînd a fi achitată în șase luni. Și tot el sugerase mijlocul prin care Ching-so își va putea salva obrazul, și

se va pune la adăpost de mînia împăratului pentru că nu i-a ascultat poruncile : negocierile să fie amînate pînă cînd va fi încărcată cu ceai și ultima corabie și plătită și ultima fărîmă de argint pentru asta. moment în care Ching-so va năvăli asupra coloniei, va incendia și va jefui totul, apoi va trimite nave incendiare asupra navelor comerciale ale barbarilor și le va obliga să părăsească fluviul Pearl. Comerțul care începea acum îi va amăgi pe barbari dîndu-le un fals sentiment de securitate, și le va da timp forțelor de întărire chineze să sosească și ele. In felul acesta barbarii vor fi lipsiți de apărare, iar Ching-so va dobîndi o mare victorie.

Jin qua se minună și el de perfecțiunea planului. Pentru că el știa că barbarii nu vor rămîne niciodată fără apărare. Și cu jefuirea și incendierea coloniei îi va înfuria la culme. Și că în aceeași clipă vor porni cu navele la nord de Canton și vor străpunge poarta Pei Ho îndreptîndu-se spre Pekin din nou. Și că în clipa în care flota barbară va apare la Pei Ho, împăratul din nou va cere pace, iar tratatul va intra iar în vigoare. Tratatul cu adevărat perfect. Și va fi așa pentru că Tai-Panul dorea acest tratat „perfect", iar „Sulă mare" nu era decît cîinele Tai-Panului.

Și în felul acesta eu evit ca preaiubitul meu Canton i mai plătească despăgubiri, și evit să mai achit și cealaltă jumătate a despăgubirilor, pentru că bineînțeles Ching-so și familia lui vor fi frumușel în sicrie sub pămînt, unde le e locul, fie ca acest odios futinez să rămînă impotent în cele cîteva luni ce-i mai rămîn de trăit pe acest pămînt ! Iar despăgubirile pentru a-l îmblînzi pe împărat acum și pe barbari mai tîrziu o să vină și ele din profiturile pe ceaiul acestui sezon, pe opiu și mătase. Și o să mai lase și alt profit în plus. O, cît de frumoasă și tulburătoare e viața !

— Nu îngrijoreze pentru femeie chillo. Jin-qua aranjeze.

Struan se ridică în picioare.

— Adauge două sute, despăgubiri mie ! Şi adăugă blînd : Jin-qua spune la Ching-so : „Atingi unu fir de păr la femeie chillo al meu, Tai-Pan aduce dragon de marc care mănîncă foc. Şi mănîncă şi Canton, nu conteşte !"

Jin-qua zîmbi, dar se cutremură la auzul ameninţării. Şi blestemă tot drumul pînă ajunse acasă. Acum trebuie să folosesc şi mai mulţi spioni şi paznici, şi să cheltui şi mai mulţi bani pentru a-i apăra pe copiii lui Struan, nu numai împotriva blestemaţilor de răpitori care fac dragoste cu raţele, ci şi împotriva oricărui puşcăriaş căcăcios care-şi închipuie că poate cîştiga uşor nişte parale, ca orice prost. Ah, aha, ah !

Şi îndată ce ajunse la adăpostul casei sale, îi dădu un picior în fund concubinei favorite, şi le puse la cazna zdrobirii degetelor pe două sclave slujnice, şi abia apoi se simţi puţin mai bine. Ceva mai tîrziu se strecură pe furiş din casă şi se duse la un loc tainic de întîlnire unde îşi puse roba stacojie de ceremonie, semn al dregătoriei sale. Avea funcţie de Tai Shan Chu — conducător suprem al confreriei Hung Mun Tong din sudul Chinei. Împreună cu cîţiva conducători mai mărunţi ai confreriei ascultă primul raport al noii loji fondate la Hong Kong. Şi-l confirmară pe Gordon Chen în funcţia de conducător al acesteia.

Şi astfel, spre extrema încîntare şi satisfacţie a negustătorilor chinezi şi străini, comerţul începu din nou. Flota se întoarse în portul de bază de la Hong Kong. Dar nava *Nemesis* continuă să patruleze pe fluviu, supraveghind căile de legătură spre Canton şi trecînd pe hartă toate căile fluviale întîlnite.

Colonia şi toate drumurile spre Whampoa începură să fiarbă de febra competiţiei comerciale zi şi noapte. Na-

vele comerciale trebuiau pregătite pentru a primi în pîntecele lor delicatele frunze de ceai : calele erau vopsite din nou, santinele curățate lună, totul reîmprospătat. Trebuiau căutate încărcături pentru drumul spre casă, stabilite prețurile pentru spațiul de încărcare. Negustătorii care nu aveau nave proprii, și erau mulți dintre aceștia, se aruncară asupra proprietarilor de nave și se luptau fără cruțare pentru cele mai alese spații de încărcare pe cele mai bune nave. Se cereau prețuri exorbitante pentru navlu și acestea erau achitate bucuros chiar.

Nobila Casă și compania Brock și Fiii cumpărau ceai, mătase și mirodenii pe cont propriu. Dar fiind comercianți hîrșiți, și unii și ceilalți transportau și mărfurile altora, acționînd astfel nu numai ca armatori, ci și ca agenți maritimi, bancheri și agenți de schimb, atît pentru transporturile către Anglia, cît și pentru cele către străinătate. Din țara în străinătate cărau mărfurile altora : produse din bumbac, bumbac vrac, spirtoase mai ales, dar pe lîngă astea tot ceea ce producea puterea industrială a Angliei, și tot ceea ce socoteau negustătorii că se putea vinde. Uneori li se încredințau chiar și navele altor companii și ei își asumau răspunderea de a vinde în Asia încărcătura, indiferent despre ce era vorba, luînd un anumit comision, iar pentru drumul spre casă găseau altă marfă, pentru care luau alt comision. Singurele mărfuri pe care Struan și Brock le cumpărau pe banii lor erau opiu, tunuri, pulbere și muniție.

Argintul începu îndată să-și schimbe stăpînii, iar companiile Struan și Brock dobîndiră o mică avere doar furnizînd argint pesin celorlalți negustători și preluînd polițe pentru băncile din Londra. Dar argintul curat nu era plătit vînzătorului decît după ce nava cu încărcătura ei trecea cu bine de forturile Bogue, și parcurgea o zi întreagă spre largul mării fără incidente.

În anul acela Struan a trecut peste părerile lui Robb și a păstrat tot spațiul de încarcare de pe *Blue Cloud* nu-

mai pentru Nobila Casă, ca și tot ceaiul și mătasea. Adică patru sute cincizeci și nouă de mii de livre de ceai, așezat cu grijă în lăzi de cincizeci de livre, din lemn de cedru, precum și cinci mii cinci sute de baloturi de mătase începură să fie încărcate în calele de pe *Blue Cloud* fără o clipă de întrerupere. Adică șase sute de mii de lire sterline curate dacă nava ajungea teafără și nevătămată prima în Tîrgul Londrei, adică o sută șaizeci de mii de lire profit curat dacă nava ajungea cea dintîi.

Și în acel an Brock își rezervă pentru el întreaga încărcătură de pe *Gray Witch*. Urma să transporte jumătate de milion de livre de ceai și patru mii de baloturi de mătase. Ca și Struan, Brock știa că nu va putea dormi liniștit decît atunci cînd va sosi nava poștală, peste șase luni, și îi va aduce vestea că nava sa a sosit cu bine și marfa s-a vîndut.

Longstaff se înroși de mîndrie gîndindu-se că el și numai el izbutise să redeschidă negoțul atît de ușor și că-l readusese pe viceregele Ching-so în carne și oase la masa tratativelor.

— Dragul meu amiral, dar de ce oare crezi că am refuzat și am trimis la plimbare trei delegații ? Ei ? Chestie de obraz ! Trebuie să pricepi chestia cu obrazul și mentalitatea păgînilor ăștia. Au venit la negocieri și negoțul a început aproape fără să tragem un foc. Iar negoțul, dragul meu domn, negoțul e sîngele Angliei.

Anulă asedierea Canton-ului, ceea ce înfurie și mai rău armata și marina. Și repetă ceea ce-i amintise Struan că el, Longstaff, spusese mai demult : „Trebuie să fim generoși, domnilor, cu cei învinși. Să-i apărăm pe cei slabi. Negoțul Angliei nu poate înota în sîngele celor neajutorați, nu ? În cîteva zile negocierile se vor încheia și situația din Asia va fi stabilizată o dată pentru totdeauna."

Dar negocierile nu fură încheiate. Struan știa că la Canton nu se puteau încheia. Numai la Pekin, sau la por-

ţile Pekin-ului. Şi deocamdată nici el nu voia să se încheie. Nu dorea decît comerţ. Problema vitală era să ia ceaiul şi mătasea acestui sezon şi să scape de opiul pe care-l avea. Cu profiturile comerţului din acel an, toate casele de comerţ vor compensa pierderile suferite. Iar profiturile îi vor îndemna să continue şi în anul următor şi chiar să se extindă. Iar singurul loc unde se puteau extinde era la Hong Kong. Comerţul şi profiturile vor izbuti să cumpere timpul atît de vital. Timpul necesar pentru construcţia antrepozitelor şi pontoanelor pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor, locuinţe în acel paradis de insulă. Era nevoie de timp pînă cînd vînturile verii vor îngădui acea lovitură înspre nord. Timp pentru a sta la adăpost de orice furtună pînă va veni din nou vremea negoţului din sezonul anului următor. Timp şi bani pentru a face din Hong Kong un loc sigur, prima treaptă spre inima Asiei.

Aşa că Struan îi domoli nerăbdarea lui Longstaff, şi făcu în aşa fel încît negocierile să lîncezească, iar el se aruncă în competiţie cu Brock pentru a obţine cel mai bun ceai şi cea mai frumoasă mătase, să dobîndească cît mai mult de pe urma transportului cu navele sale. Trebuiau încărcate şi expediate optsprezece clipere ; optsprezece echipaje cu căpitanii lor trebuiau stăpînite.

Brock reuşi să termine primul încărcarea navei *White Witch,* şi aceasta porni să despice apele fluviului cu calele gemînd de mărfuri. După jumătate de zi fu închisă şi ultima gură de magazie de pe *Blue Cloud,* şi aceasta porni val-vîrtej în urmărirea celeilalte. Întrecerea începuse.

Gorth făcea spume la gură şi turba pentru că nava lui pornise cu un alt căpitan, dar Brock rămase neclintit.

— Cu rana ta nu-i bine s-o porneşti şi mai e nevoie de tine pe-aici.

Şi aşa se făcu că Gorth se hotărî înainte de vreme să ajungă Tai-Pan. Pe Dumnezeu, Tai-Pan. Şi se întoarse pe

Nemesis. De cînd nava intrase în port el își petrecuse fiecare clipă liberă la bordul ei, învățînd cum se navighează cu ea, cum se luptă cu ea, să prindă tot ce se poate face și tot ce nu se poate face cu ea. Fiindcă el pricepuse, și pricepuse și taică-său, că *Nemesis* însemna sfîrșitul navigației cu vele și, cu puțin *joss*, și sfîrșitul Nobilei Case. Amîndoi cunoșteau sila lui Struan pentru navele cu vapori, și deși amîndoi înțeleseseră că trecerea de la pînze la forța aburului era cam riscantă, se hotărîseră să joace totul pe cartea viitorului. Cu același vînt și același reflux pe care-l înfruntase *Nemesis* intrînd în portul Hong Kong, se îndrepta spre casă nava poștală. Și pe navă se afla o scrisoare a lui Brock către fiul său Morgan. Scrisoarea anula construirea celor două clipere pe care le comandase și le înlocuia cu primele două nave ale noii linii de vapoare Brock și Fiii. Linia Regală a Orientului.

— Tai-Pan, șopti May-may în întunericul dormitorului, moleșită de căldura patului, pot să mă întorc la Macao ? Doar pentru cîteva zile ? Iau și copiii cu mine.

— Te-ai plictisit de colonia asta ?

— Nu. Dar e greu aici fără toate bulendrele mele și nici copiii nu și-au luat jucăriile de acolo. Doar pentru cîteva zile, heya ?

— Doar ți-am spus despre recompensă și...

Ea îl împiedică să mai vorbească sărutîndu-l și se trase mai aproape de el să-i simtă căldura.

— Miroși atît de plăcut.

— Și tu.

— Îmi place de Ma-ree Sin-clair. Da.

— Da, fata asta are... are mult curaj.

— Ciudat că atunci mi-ai trimis o femeie. Nu e felul tău.

— Nu era vreme să trimit pe altcineva.

— Fantastic de bine vorbește dialectul cantonez și mandarin.

— E un secret. Nu mai trebuie să spui la nimeni.

— Bineînţeles, Tai-Pan.

Întunericul se făcu mai adînc pentru amîndoi şi se lăsară furaţi de gînduri.

— Totdeauna ai dormit fără veşminte pe tine ? îl întrebă ea.

— Da.

— Şi atunci cum de nu răceşti ?

— Nu ştiu. La mine în munţi e mai rece decît aici. Cînd eram un ţînc noi eram tare săraci.

— Ce-i aia ţînc ?

— Copil.

Ea zîmbi.

— Îmi place să mă gîndesc cum erai tu cînd erai copil. Dar acum nu mai eşti sărac. Şi două dintre cele trei lucruri au fost înfăptuite. Nu-i aşa ?

Care lucruri ? întrebă el, simţindu-i parfumul, atingerea mătăsii în care se înfăşurase.

Primul era să dobîndeşti tezaurul, îţi aduci aminte? Al doilea să faci din Hong Kong un loc sigur. Care era cel de-al treilea ?

Ea se întoarse pe o parte şi-şi trecu un picior peste el şi rămase nemişcată. El simţi atingerea piciorului ei şi aşteptă simţind cum i se usucă gîtul.

Hong Kong-ul nu e încă un loc sigur.

Ea începu să-şi plimbe mîna pe trupul lui.

Cu negoţul din anul ăsta va fi sigur, nu-i aşa ? Aşa cel puţin a doua ta dorinţă va fi împlinită.

Dacă avem parte de un *joss* bun.

Mîna lui îi desfăcu cămaşa de noapte din mătase fără grabă şi apoi îi mîngîie trupul. O ajută să-şi scoată cămaşa de noapte, aprinse lumînarea şi dădu cearşaful de mătase la o parte. O privi, uimit cît de minunată era, lucrul neştirbit al pielii ei semănînd cu porţelanul topit.

E aşa... excitant... cum te uiţi tu la mine... şi cînd ştiu ca-ţi place de mine, îi spuse ea.

Apoi făcură dragoste, fără grabă.

Mai apoi ea îi zise :

— Cînd te întorci la Hong Kong ?

— Peste zece zile.

Zece zile, se gîndi el. Apoi să mă duc la Aberdeen să aleg oamenii lui Wu Kwok, şi în noaptea următoare balul!

— Vin şi eu cu tine ?

— Da.

— Casa cea nouă va fi gata pînă atunci ?

— Da. Acolo vei fi în siguranţă.

Mîna lui se odihnea pe coapsele ei, şi-şi trecu vîrful limbii peste obrazul şi peste gîtul ei.

— Va fi frumos să locuim la Hong Kong. Atunci am să pot să mă întîlnesc mai des cu profesorul meu. Sînt luni de zile de cînd am avut ultima dată ocazia să discut frumos cu Gordon. Poate că de-acum o să putem avea lecţii în fiecare săptămînă. Trebuie să învăţ cuvinte mai multe şi mai frumoase. El ce mai face ?

— Bine. L-am văzut chiar înainte de a pleca.

După o pauză ea îi spuse blînd :

— Nu e bine să nu te înţelegi cu băiatul tău numărul unu.

— Ştiu.

— Am aprins trei lumînări ca mînia ta să zboare spre Java şi să-l ierţi pe el. Cînd o să-l ierţi mi-ar place să-l cunosc şi eu.

— O să-l cunoşti. Cînd o veni vremea.

— Pot să mă duc la Macao înainte de a ajunge la Hong Kong ? Te rog. Am să fiu cu mare băgare de seamă. Am să las copiii aici. Aici or să fie în siguranţă.

— De ce e aşa important Macao acum pentru tine ?

— Am nevoie de nişte lucruri... e un secret, un secret frumos, o surpriză secretă. Numai cîteva zile, da ? Te rog. Poţi să-l trimiţi şi pe Mauss şi unii din oamenii tăi, dacă vrei.

— E prea periculos.

— Acum nu mai e periculos, spuse May-may, știind că numele lor era șters de pe listă, și se mira iarăși foarte mult că Struan nu bătuse încîntat din palme, așa cum făcuse ea, cînd el îi spusese despre soluția găsită de Jinqua în privința astă. (Aiii iaaa, se gîndi ea, europenii sînt tare ciudați. Tare). Acum nu mai e nici un pericol. Dar chiar și așa am să fiu foarte foarte atentă.

— Dar de ce e atît de important să te duci ? Ce secret ?

— O surpriză secretă. Am să-ți spun nu peste multă vreme. Dar acum e secret.

— Am să mă mai gîndesc. Acum dormi.

May-may se relaxă mulțumită, știind bine că în cîteva zile se va îndrepta spre Macao, știind bine că o femeie are la îndemînă mai multe căi de a o scoate la capăt cu omul ei, fie bun, fie rău, deștept sau tîmpit, puternic sau slab. Rochia mea de bal va fi cea mai prima, își spuse ea plină de emoție, cea mai prima. Tai-Panul meu va fi mîndru de mine. Și încă ce mîndru. Atît de mîndru că o să se căsătorească cu mine și o să mă facă Suprema lui Doamnă. Și înainte de a o fura somnul, ultimul ei gînd fu la prunculeț care încolțea în pîntecele ei acum. Creștea acolo de numai cîteva săptămîni. Copilul meu va fi băiat, își promise ea. Un băiat de care Tai-Pan să fie mîndru. Deci două surprize tainice de care să fie mîndru.

— Eu nu pot, Vargas, îi replică Struan țîfnos. Mai bine rezolva treburile astea cu Robb. El se pricepe la cifre mai bine decît mine.

Amîndoi se aflau în biroul particular al lui Struan, răsfoind registrul contabil. Ferestrele biroului erau deschise și pătrundea zvonul orașului Canton, mușteie foiau peste tot. Era o zi caldă de primăvară, putoarea orașului începuse din nou să se simtă din plin, după perioada de iarnă în care se mai domolise.

— Jin-qua e nerăbdător să primească ultima noastră comandă și...

— Știu și eu asta. Dar pînă cînd nu ne trimite și el ultima comandă pentru opiu nici noi nu putem să ne apreciem comanda cum se cuvine. Doar noi îi oferim cele mai bune prețuri pentru ceai și cele mai avantajoase pentru opiu. Atunci pentru ce atîta codeală ?

— Eu nu știu, senhor, îi răspunse Vargas.

Și el nu întrebă, așa cum îl mînca limba s-o facă, de ce Nobila Casă îi plătea lui Jin-qua pentru ceaiul lui cu zece procente mai mult decît ceilalți negustători, și de ce-i vindea tot lui Jin-qua cel mai bun opiu indian de Padwa cu zece procente mai ieftin decît prețul obișnuit al pieții.

— La dracu și cu astea ! exclamă Struan și-și mai turnă niște ceai.

Ar fi vrut să nu-i fi îngăduit lui May-may să se ducă la Macao. O trimisese și pe Ah Sam cu ea, și pe Mauss și vreo cîțiva oameni de-ai lui ca s-o vegheze. Trebuia să se fi întors cu o zi înainte și uite, nici acum nu sosise. Bineînțeles, nu era ceva ieșit din comun, durata călătoriei de la Macao la colonia din Canton nu putea fi niciodată evaluată exact. Cum nu poate fi apreciată niciodată dinainte o călătorie pe mare. Mai ales cînd trebuie să depinzi de vînt, se gîndi el sardonic. Dacă ar fi venit cu vreo puturoasă oală de noapte cu aburi atunci ar fi fost cu totul altceva. Navele cu aburi își pot respecta orarul, fără să țină seama de vînt, fără să țină seama de maree, Dumnezeu să le afurisească.

— Da ! făcu el tăios cînd auzi o bătaie în ușă.

— Iertare, sir, domnule Struan, începu Horatio deschizînd ușa. Excelența sa ar dori să-i faceți o vizită.

— Ce s-a întîmplat ?

— Probabil că o să vă spună chiar Excelența sa, sir. E la cartierul său general.

Struan închise registrul.

— O să ne uităm din nou la toate astea împreună cu Robb de îndată ce ne întoarcem, Vargas. Vii şi tu la bal ?

— Senhor, dacă doamna mea, băiatul şi fata cea mai mare nu vor fi prezenţi la balul ăsta n-am să mai am liniște în casă în următorii zece ani.

— Te duci să-i aduci de la Macao ?

— Nu, senhor. Niște prieteni îi însoţesc pînă la Hong Kong. Iar eu mă duc acolo direct de aici.

— Trimite-mi vorbă de îndată ce se întoarce Mauss, spuse Struan ieşind, iar Horatio se luă pe urmele lui.

— Domnule Struan, nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru cadoul făcut lui Mary.

— Ce ?

— Pentru rochia de bal, sir.

— A ! Ai văzut ce rochie şi-a făcut ?

— Nu, sir. A plecat la Macao chiar în ziua licitaţiei terenurilor. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Vă transmite cele mai bune urări.

Horatio ştia că darul făcut de Struan pentru ca Mary să-şi comande o rochie îi oferea fetei un bun prilej ca să cîştige premiul. Numai de n-ar fi fost şi Shevaun. O, dacă Shevaun ar cădea la pat ! Nu ceva foarte grav, doar atît cît s-o ţină în casă în ziua cu pricina. Atunci Mary ar cîştiga sigur cele o mie de guinee. Şi cu banii aceia ar putea face niște lucruri minunate ! Să se întoarcă în ţară pentru perioada musonilor, să trăiască în bunăstare. O, Doamne, ajut-o să cîştige premiul ! Mă bucur că nu-i la Hong Kong în vreme ce eu sînt aici, îşi spuse el. Cel puţin aşa e destul de departe de Glessing. Afurisit individ. Mă întreb dacă o să-i ceară mîna într-adevăr. Ce obrăznicie ! El şi Culum... ah, Culum, bietul Culum !

Horatio era cu un pas în urma lui Struan în vreme ce ureau scara, aşa încît nu mai trebuia să-şi ascundă nemulţumirea. Sărmanul băiat, ce curaj pe el ! Îşi aminti

cît de ciudat se purtase Culum a doua zi după licitația terenurilor. El și cu Mary îl căutaseră și-l găsiseră în cele din urmă la bordul navei *Resting Cloud*. Culum îi invitase să rămînă la cină, și ori de cîte ori ei încercaseră să aducă vorba despre Tai-Pan, în speranța că vor putea face pace între cei doi, Culum schimbase subiectul. În cele din urmă Culum le spusese :

— Hai să nu mai discutăm despre tata, bine ? Am reușit să-l și uit !

— Culum, nu trebuie să faci una ca asta, îi spusese Mary. E un om minunat.

— Mary, acum noi doi sîntem dușmani, fie că-ți place, fie că nu. Nu cred că se va schimba vreodată, și pînă cînd el nu devine alt om, eu nu-mi schimb poziția.

Sărmanul Culum, curajos băiat, se gîndi Horatio. Eu știu ce înseamnă să-ți urăști tatăl.

— Tai-Pan, începu el cînd ajunseră la peronul de intrare. Eu și Mary am suferit foarte mult pentru ceea ce s-a întîmplat în legătură cu gorganul. Ba și mai mult am suferit pentru ce s-a întîmplat între dumneavoastră și Culum... eu și Culum sîntem prieteni buni și...

— Horatio, îți mulțumesc pentru gîndurile dumitale bune, dar ți-aș rămîne îndatorat dacă n-ai mai pomeni de treaba asta.

Horatio și Struan traversară peronul de acces în tăcere și pătrunseră în anticamera lui Longstaff, o încăpere mare și luxoasă. Tavanul bogat ornat era împodobit cu un candelabru imens, iar sub acesta lucea masa de conferințe. În capul mesei stătea Longstaff, amiralul și generalul Lord Rutledge-Cornhill îl flancau.

— Bună ziua, domnilor.

— Dirk, bine ai făcut că ai venit și tu, îi spuse Longstaff. Dragul meu, ia și tu un loc. Cred că sfatul tău o să ne fie de mare folos.

— Excelență, ce s-a întîmplat ?

— Ei, ăăă... l-am rugat pe domnul Brock să vină și el. Să mai așteptăm pînă sosește, așa ca să nu trebuiască să mai spun încă o dată, ei, cum ? Sherry ?

— Mulțumesc.

Ușa se deschise și intră cu pași mari Brock. Deveni prudent cînd îi zări pe Struan și pe strălucitii ofițeri.

M-ați chemat, Excelență ?

Da. Te rog ia loc.

Brock înclină din cap în direcția lui Struan.

— 'Ziua, Dirk. 'Ziua, domnilor, adăugă el, știind că gestul lui o să-l înfurie pe general. Se amuză în felul lui întunecat cînd la salutul său ceilalți îi răspunseră rece cu o simplă înclinare din cap.

V am chemat să participați la discuția noastră: începu Longstaff, pentru că... ăăă, pe lîngă că sînteți adevărații conducători ai negustătorilor, nu ? ei bine, sfatul vostru e prețios. Se pare că un grup de anarhiști s-au infiltrat la Hong Kong.

Cum ? izbucni generalul.

Adevărat ? făcu Brock la fel de uimit.

— Niște anarhiști nenorociți, vă puteți imagina una ca asta ? Se pare că și păgînii au ajuns să fie infectați de diavolii ăștia ! Da, dacă nu sîntem cu băgare de seamă, Hong Kong-ul o să devină un focar al anarhismului. Nenorocită năpastă, ei ?

— Ce fel de anarhiști ? întrebă Struan.

Anarhismul însemna necazuri. Necazurile stînjeneau negotul.

— E... ăăă... Horatio, cum le spune ? Tang ? Tung ?

— Tong, sir.

— Organizația asta Tong a început să lucreze chiar sub nasul nostru. Groaznic.

— În ce fel operează ? întrebă Struan nerăbdător.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneți totul de la început, sir, interveni amiralul.

— Da, bună idee. La întîlnirea de azi, viceregele Ching-so era foarte tulburat. Mi-a mărturisit că autorităţile chineze tocmai au aflat că aceşti anarhişti, o societate secretă, şi-a stabilit cartierul general taman în buboiul acela putred de Tai Ping Shan. Anarhiştii au multe, foarte multe denumiri şi sînt, ei bine... Horatio, mai bine spune-le tu.

— Ching-so a afirmat că e vorba de un grup de revoluţionari fanatici care şi-au pus în minte să răstoarne pe împărat, începu Horatio. El i-a pus la dispoziţie Excelenţei sale cincizeci de nume care arată că societatea e sub conducerea Partidului Roşu, Frăţia Roşie, Societatea Cerul şi Pămîntul, şi aşa mai departe... e aproape imposibil să traduci în engleză unele nume. Unii îi spun pur şi simplu Hung Mun, sau Hung Tong, „tong" însemnînd frăţia secretă ! Horatio îşi adună gîndurile. În orice caz e vorba de nişte anarhişti de cea mai periculoasă speţă. Hoţi, piraţi, revoluţionari ! Se bănuieşte că în China de Sud sînt vreun milion. Sînt organizaţi în loji şi au nişte ritualuri de iniţiere barbare. Îndeamnă la rebeliune sub cel mai mic pretext şi prosperă din teama confraţilor lor. Pretind bani în schimbul protecţiei. Fiecare prostituată, negustor, ţăran, proprietar de pămînturi, culi... în fine, toţi sînt nevoiţi să plătească tribut cu anasîna. Dacă tributul nu e plătit, atunci urmează fie moartea, fie mutilarea în cel mai scurt timp. Fiecare membru plăteşte cotizaţie... ca la sindicate. Oriunde se stîrneşte vreo nemulţumire, tongul face ce face şi o transformă în revoltă adevărată. Sînt fanatici. Nu dispreţuiesc violul, tortura, şi mişcarea se întinde ca o ciumă.

— Aţi auzit vreodată de societăţile secrete chinezeşti ? întrebă Struan. Adică înainte de a le menţiona Ching-so ?

— Nu, sir.

— Anarhiştii ăştia sînt nişte diavoli adevăraţi, mîrîi Brock îngrijorat. Şi-i taman ce le place chinejilor.

Longstaff împinse pe masă un pavilion roşu, triunghiular. Pe el se vedeau două semne chinezeşti.

— Viceregele spune că acest triunghi e simbolul lor. Caracterele de pe pavilion înseamnă „Hong Kong". În orice caz, ne aşteaptă necazuri mari, asta-i sigur. Ching-so vrea să trimită el nişte stegari de-ai lui ca să-i liniştească pe dată, aşa cum vrem noi. Ei, ce ne rămîne de făcut ?

— Să măturăm Hong Kong-ul de toţi orientalii şi să terminăm cu ei, spuse amiralul.

— E imposibil, sir, îi replică Struan. Şi nici nu e în avantajul nostru.

— Mda, mormăi şi Brock. Avea nevoie de oameni care să muncească, de culi şi servitori. Avea mare nevoie de ei.

— Atunci nu există decît un simplu răspuns, interveni generalul, luînd o priză de tutun : generalul era un individ roşu la faţă, cu păr cărunt şi o mutră brutală şi tăbăcită. Să dăm o proclamaţie că orice individ care aparţine de aia... cum îi spune ? a, da, tong ? să fie spînzurat ! Străinii. Şi să avem grijă ca această proclamaţie să fie respectată.

— My lord, nu putem spînzura un chinez numai pentru că vrea să răstoarne o dinastie de obîrşie străină. E împotriva legislaţiei engleze, spuse Struan.

— Dinastie străină sau nu, reluă amiralul, e împotriva legilor internaţionale să semeni sămînţa revoltei împotriva împăratului unei puteri prietene ! Şi China va fi prietena noastră curînd, pe Dumnezeul meu, dacă ni se îngăduie să ne împlinim datoria aşa cum ni s-a poruncit de către guvern. E şi împotriva legilor englezeşti. Uitaţi-vă la nenorociţii ăia de chartişti, Dumnezeule !

— Nu-i spînzurăm doar pentru că sînt chartişti. Ci numai cînd sînt prinşi că stîrnesc rebeliune sau comit neorînduiri, şi atunci e drept să fie pedepsiţi ! se burzului Struan la amiral. Legea în Anglia spune că omul are dreptul să-şi exprime liber opinia. Şi e liber la orice fel de întrunire politică.

— Dar nu la asociații care să îndemne la rebeliune ! sări generalul. Dumneata aprobi rebeliunea împotriva autorităților legale ?

— Ideea-i atît de ridicolă încît nici n-am să-ți ofer șansa unui răspuns.

— Domnilor, domnilor ! interveni Longstaff. Bineînțeles că nu ne apucăm acum să-l spînzurăm pe careva numai pentru că e... ăăă, ce-o fi. Dar nici nu putem fi de acord ca Hong Kong-ul să mișune de anarhiști, ei ? Și nici cu frențitele idei sindicaliste.

— S-ar putea să fie și o treabă pusă la cale de Ching-so, ca să ne încurce ! Struan se uită la Brock. Ai auzit vreodată de cei din tong ?

— Nu. Da' pe min' mă bate gîndu că de iau tribut de la toți, ăștia o să pună tribut și pe comerț și o să ne stoarcă și pe noi de parale.

Arțăgos, generalul scutură un fir de praf inexistent de pe tunica lui stacojie.

— Cu siguranță că treaba asta cade sub incidența puterii militare, Excelență. De ce să nu dați o proclamație prin care să-i scoatem în afara legii ? Iar restul facem noi. Și anume să aplicăm cele învățate în India. Să oferim răsplată pentru orice informație în sensul ăsta. Băștinașii sînt oricînd gata să-i vîndă pe cei dintr-o fracțiune rivală dacă le arunci o guinee. Cu primii doisprezece dăm o lecție exemplară și după aceea nu veți mai avea probleme.

— Nu se pot aplica aici rînduielile din India, îi replică Struan.

— Stimatul meu domn, nu prea aveți experiență în treburile administrației unui teritoriu, așa încît opinia dumneavoastră nu contează. Băștinașii sînt băștinași peste tot, și cu asta basta ! Generalul se uită la Longstaff. Pentru armată, asta e o treabă simplă, sir. Cum în curînd Hong Kong-ul va deveni un cantonament militar, e de apanajul nostru. Dați o proclamație să-i scoată în afara legii și noi vom avea grijă ca justiția să-și facă datoria.

Amiralul pufni :

— Am spus-o de o mie de ori că Hong Kong-ul trebuie să intre sub incidența jurisdicției marinei militare. Dacă noi nu vom stăpîni căile maritime, Hong Kong-ul e mort. Așa încît poziția marinei militare e supremă. Așa că și asta intră sub jurisdicția noastră.

— Armata de uscat hotărăște soarta războaielor, domnule amiral, și am tot repetat aspectul acesta. Bătăliile terestre încheie un război. Da, bine, marina militară a măcelărit flotele lui Napoleon și a obligat Franța la foame. Dar tot noi a trebuit să punem capăt conflictului o dată pentru totdeauna. Așa cum am făcut la Waterloo.

— Fără Trafalgar, n-ar fi existat nici un Waterloo.

— Dragul meu amiral, ideea e discutabilă. Dar să luăm acum Asia. Nu peste multă vreme, o să ne trezim cu francujii, olandejii, spaniolii și rușii repezindu-se să ne strîngă de gît, pentru a ne viola dreptul nostru de a stăpîni această zonă. Da, puteți domina căile maritime, și mulțumesc lui Dumnezeu că sînteți stăpîni pe ele, dar dacă Hong Kong-ul nu devine din punct de vedere militar de necucerit, atunci Anglia nu va avea o bază pentru a și proteja flotele sau de unde să se repeadă la un eventual inamic.

Prima menire a Hong Kong-ului, Excelență, e aceea de centru comercial al Asiei, precizează Struan.

— Ei, pricep și eu importanța comerțului, domnul meu, îi replică generalul cu o mină acră. Dar aici e vorba de strategie, și problema nu te privește pe dumneata.

— De nu era vorba de negoț, interveni Brock roșu la față, n-ar mai avea nici un chichirez nici armata, nici flotele aici.

— E o prostie, domnul meu drag. Vreau să-ți aduc la cunoștință...

— Strategie sau nu, ridică vocea Struan, Hong Kong-ul e o colonie și cade sub incidența Secretariatului de Ex-

terne, şi problema va fi hotărîtă de către Coroană. Excelenţa sa a acţionat înţelept în această problemă, şi sînt convins că şi domnia sa socoteşte că atît marina regală, cît şi armata regală vor avea un loc de prim ordin în viitorul Hong Kong-ului. Viitorul Hong Kong-ului vą fi asigurat atît ca port militar, bază pentru armata de uscat, centru comercial şi port liber, spuse apăsat Struan, lovindu-l pe furiş pe sub masă cu piciorul pe Brock.

Brock abia se stăpîni să nu facă cu ochiul şi adăugă iute :

— A, bun înţeles. Port liber, asta-nseamnă o groază de parale pen' Coroană, şi aşa o să fie. Şi venituri pen' cele mai straşnice construcţii portuare pen' marină şi cele mai grozave cazărmi pen' armată din toată lumea asta, bun înţeles. Şi Excelenţa sa ţine el seama de interesele tuturor, dom'lor. Şi armata şi marina-s prima-ntîi. Iar un port liber o să mulţumească pe toată lumea. Mai ales pe regină, Dumnezeu s-o binecuvînteze.

— Bine zis, domnule Brock, se trezi şi Longstaff. Sigur că avem nevoie şi de marină şi de armată. Negoţul e sîngele Angliei, iar negoţul liber aparţine viitorului. Şi e în interesul nostru al tuturor ca Hong Kong-ul să devină o bază prosperă.

— Excelenţa sa doreşte să deschidă porţile Asiei pentru toate naţiunile civilizate, fără nici o deosebire, adăugă Struan alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Şi ce poate fi mai important decît un port liber ? Păzit de forţele de elită ale Coroanei Angliei !

— Nu sînt de acord să înlesnim străinilor să se îmbuibe pe seama trudei noastre, spuse răspicat amiralul, iar Struan zîmbi în sinea lui acum cînd momeala îşi făcuse datoria. Noi purtăm greul războaielor, le cîştigăm, şi apoi trebuie s-o luăm de la capăt pentru că autorităţile civile strică totul în conferinţele lor de pace. Dar-ar frenţia-n toţi străinii, am zis !

— Domnule amiral, iată un sentiment meritoriu, făcu Longstaff scurt, dar nu deosebit de practic. Iar cît privește conferințele autorităților civile, e mai mult decît un mers că diplomații țin seama în primul rînd de soluțiile pe termen lung. De fapt, dacă-i așa, războiul nu e decît brațul mai lung al diplomației. Atunci cînd orice altă soluție eșuează.

— Și diplomația aici a eșuat, spuse generalul. Așa că de acum cu cît vom debarca mai în forță în China și impunem legea engleză și o dată cu ea și ordinea în tot imperiul, cu atît va fi mai bine.

— Dragul meu general, diplomația nu a eșuat. Negocierile au început prudent, dar bine. Ei, fiindcă veni vorba, China are trei sute de milioane de chinezi.

— Sir, o singură baionetă britanică face cît o mie de sulițe bărbărești. Fie-ar să fie, noi stăpînim India cu un pumn de oameni și putem face același lucru și aici. Și uitați cît de mult bine le-a adus stăpînirea noastră acelor sălbatici, el ? Să ne impunem prin toate puterile noastre, asta trebuie făcut. Și de îndată.

— My lord, China e o singură națiune, replică Struan. Și nu o duzină de națiuni cu care aveți de-a face în India. Nu se poate aplica aceeași regulă.

— Dacă n-ar avea căile maritime asigurate de marină, armata n-ar putea stăpîni India nici măcar o săptămînă ! se băgă amiralul.

— Dar e ridicol ! Păi noi putem...

— Domnilor, domnilor ! interveni Longstaff cu o voce obosită. Aici discutăm despre anarhiști. Domnule amiral, care e sfatul dumitale, ei ?

— Să-i aruncăm de pe insulă pe toți orientalii. Dacă aveți nevoie de muncitori, atunci alegeți o mie, două mii... cîte mii aveți nevoie... și înlăturați-i pe toți ceilalți.

— Domnule ?

— V-am spus dinainte părerea mea, sir.

— A, da. Domnule Brock ?

— Io mi-s de aceeaşi părere cu dumneata, Excelenţă, că Hong Kong-ul să fie port liber şi de chinezi avem nevoie, iar cu ăia anarhişti ne descurcăm noi cumva. Io mi-s şi de părerea generalului : să-i spînzurăm pe toţi anarhiştii ăştia de-i prindem îndemnînd la revoltă. Da' şi cu amiralul : că nu avem noi chef de nici o mişcare secretă împotriva împăratului pe insula noastră. Să fie scoşi în afara legii, da. Şi-i şi de partea ta, Dirk, că nu-i cum zice la lege de-i spînzurăm cînd se poartă paşnic. Dar care clipeşte măcar şi-i prins că-i din rîndul anarhiştilor să fie biciuit pe cinste, să fie însemnat cu fierul şi să fie alungat din insulă pe vecie.

— Dirk ? îl întrebă Longstaff.

— Sînt de aceeaşi părere cu domnul Brock. Dar fără să folosim biciul şi să-i pedepsim cu înfierarea. Metodele astea aparţin Evului Întunecat.

— Din cîte-i cunosc eu pe păgînii ăştia, interveni generalul cu o mutră îngreţoşată, ăştia sînt încă în Întunecatul Ev. Dacă aparţin unui grup scos în afara legii, bineînţeles că trebuie pedepsiţi. Bătaia cu biciul e o pedeapsă obişnuită. Să spunem cincizeci de lovituri. Iar înfierarea lor cu fierul roşu pe obraz e o pedeapsă corectă îngăduită de codul penal englez în cazul anumitor nelegiuiri. Să-i însemnăm şi cu fierul. Dar şi mai bine să-i spînzurăm pe primii doisprezece pe care-i prindem şi restul se vor evapora singuri ca dervişii.

— Însemnaţi-i cu fierul pentru totdeauna, izbucni Struan, şi nu le veţi mai da şansa să devină vreodată nişte buni cetăţeni.

— Nişte buni cetăţeni nu se strîng în societăţi secrete anarhiste, dragul meu domn, făcu generalul. Şi numai un adevărat gentleman poate aprecia adevărata valoare a sfatului pe care l-am dat.

Struan simţi cum i se urcă sîngele la cap.

— Cînd vei mai face a doua oară o afirmaţie de acest fel, domnul meu, am să-mi trimit secundantul să te invite la duel şi ai să te trezeşti cu un glonte între ochi.

Se lăsă o linişte încordată. Alb la faţă de tulburare, Longstaff bătu în masă.

— Vă interzic la amîndoi să mai continuaţi o astfel de discuţie. E interzis !

Îşi scoase batista brodată şi îşi şterse sudoarea care-i apăruse deodată pe frunte. Îşi simţi gura uscată şi acră.

— Excelenţă, sînt de acord cu cele spuse, reluă generalul. Şi sugerez încă o dată că chestiunea depinde de autorităţi, şi numai ele sînt în măsură să hotărască : adică dumneavoastră, împreună cu amiralul şi cu mine sîntem cei chemaţi să hotărîm în astfel de probleme. Nu e de... competenţa negustătorilor.

Dragul meu general, eşti atît de umflat de gaze, interveni Brock, încît de-ai să tragi o băşină de aici din Canton, mare lucru dacă n-o să dărîme poarta de la Turnul Londrei !

— Domnule Brock ! sări Longstaff. Te rog să nu...

Generalul ţîşni în picioare.

— Bunul meu domn, am să-ţi rămîn recunoscător dacă-ţi vei păstra astfel de observaţii pentru dumneata.

— Io nu-s bunul dumitale domn. Io mi-s negustător cu China, pe Dumnezeul meu, şi cu cît o să afli mai repede treaba asta cu atît mai bine. S-au cam dus vremurile alea cînd unul ca mine trebuia să pupe-n cur unul ca dumneata, pen' un frenţit de titlu care, fie că-ţi convine, fie că nu, întîi era făcut cadou curvei regelui, bastardului unui rege, sau cîştigat cu cuţitul ce se înfigea în spinarea unui rege.

— Pe Dumnezeu ! Cer satisfacţie. Secundanţii mei se vor prezenta la dumneata încă azi !

— Domnule, nu se va duce nimeni nicăieri, izbucni Longstaff plesnind cu palma în masă. Dacă se mai stîrneşte zîzanie între voi doi, vă trimit pe amîndoi în ţară sub es-

cortă, și vă traduc dinaintea Consiliului Privat. Eu sînt reprezentantul plenipotențiar al Maiestății sale în Asia și aici eu sînt legea. Fir-ar să fie ! Dar este necuviincios ! Să vă cereți amîndoi scuze unul altuia. Vă ordon ! Imediat !

Amiralul abia își ascunse bucuria încrîncenată. Horatio se uita de la unul la celălalt și nu-i venea să creadă. Brock știa că Longstaff avea puterea să acționeze împotriva lui și nici nu voia să se dueleze cu generalul. Și în plus era furios pe sine că se lăsase tîrît într-o dispută pe față.

— Domnule, îți cer scuze că te-am numit o mare băsină !

— Iar eu îmi cer scuze pentru că așa mi s-a ordonat să fac !

— Cred că deocamdată o să încheiem reuniunea, spuse Longstaff, simțind o mare ușurare. Da. Domnilor, vă mulțumesc pentru sfaturile dumneavoastră. Deocamdată amînăm orice hotărîre. Să ne îngăduim timp să meditățm, nu ?

Generalul își puse cascheta din blană de urs, salută și dădu să se îndrepte spre ușă, făcînd să-i sune pintenii și sabia.

— O, domnule general, apropo, îl opri Struan degajat. Am auzit că marina a provocat armata la un meci de lupte.

Generalul se opri scurt, cu mîna pe mînerul ușii, și se zbîrli cu totul cînd își aminti observațiile pe care le făcuse într-adins amiralul la adresa soldaților lui.

— Mda. Dar tare mi-e teamă că nu va fi cine știe ce meci.

— De ce, domnule general ? sări nervos amiralul, amintindu-și de observațiile făcute de către general în legătură cu minunații săi lupi de mare.

— Domnule, pentru că așa cum spun, omul nostru va învinge. Și asta fără mare efort.

— De ce nu programați meciul acesta chiar în ziua în care are loc balul ? le sugeră Struan. Vom socoti asta

drept o mare cinste şi vom fi fericiţi să putem contribui şi noi financiar la premiul ce se va acorda. Să zicem cincizeci de guinee.

— Struan, foarte generos din partea dumitale, dar nu cred că armata va fi pregătită pînă atunci pentru confruntare.

— Pe Dumnezeul meu ! Va fi în ziua balului ! se repezi generalul roşu la faţă. O sută de guinee pariu pe omul nostru.

— S-a acceptat, îi replicară amiralul şi Brock în acelaşi timp.

Primesc, o sută de guinee pariu cu fiecare dintre voi ! şi generalul se răsuci pe călcîie şi ieşi din încăpere.

Longstaff îşi turnă nişte sherry.

Domnule amiral ?

Nu, mulţumesc, sir. Cred că am să mă întorc pe navă

Amiralul îşi luă sabia, se înclină spre Struan şi Brock, salută şi ieşi şi el.

— Nişte sherry, domnilor ? Horatio, fă tu pe gazda, da ?

— Bineînţeles Excelenţă, spuse Horatio, fericit că în fine avea şi el ceva de făcut.

— Mulţam, făcu Brock după ce goli dintr-o mişcare paharul şi-l întinse să i se mai umple o dată. Cam bun la gust. Vă funcţionează excelent ceru' gurii, Excelenţă. Ei, Dirk, fiule, tu ce zici ?

— Şi acum chiar că trebuie să te dojenesc, domnule Brock. De neiertat să-i spui una ca asta. Lordul...

— Ihî, sir ! replică de îndată Brock, făcînd-o pe pocăitul. Aţi avut dreptate. Io am greşit-o. Mare lucru că vă avem pe dumneavoastră aici ca guvernator. Şi cînd o să daţi proclamaţia aia cu portul liber ?

— Ei, ăăă, nu-i nici o grabă. Trebuie mai întîi să terminăm cu anarhiştii ăştia.

— De ce să nu punem amîndouă problemele la punct odată ? interveni Struan. De îndată ce vă întoarceţi la Hong Kong. De ce să nu le acordăm supuşilor noştri britanici de origine chineză circumstanţele îndoielii ? Să-i expulzăm, dar fără să-i biciuim şi fără să-i însemnăm cu fierul roşu, pentru început. Aşa-i cinstit. Ce zici, Tyler ?

— Dacă zici tu aşa şi Excelenţa sa-i de aceeaşi părere, răspunse Brock foarte încîntat.

Comerţul mersese de minune, *Gray Witch* era de-acum departe şi taman în frunte, în Happy Valley construcţiile se ridicau iute, între Struan şi Culum era o duşmănie deschisă, iar acum se vede că Hong Kong-ul va deveni port liber. Da, Dirk, fiule, îşi spuse el încîntat peste măsură, încă mai eşti şi tu bun la ceva. Eşti deştept şi ager ca un bici. Şi dacă reuşeşti cu portul liber atunci vei fi iertat pentru multe drăcării pe care le-ai făcut tu la viaţa ta. Iar în doi ani, navele noastre cu aburi o să te aducă din nou la faliment.

— Da, făcu el, dacă sînteţi amîndoi de acord. Dar n-o să treacă multă vreme şi tot o să trebuiască să folosiţi şi biciul şi fierul roşu.

— Eu sper tare mult că nu se va întîmpla una ca asta, spuse Longstaff. Greţoasă treabă. Dar legea trebuie impusă cu forţa şi nelegiuiţii pedepsiţi. Excelenţă soluţie pentru ăia... ăăă, cum le-aţi spus, domnule Brock ? A, da, triazii. O să le spunem de acum chiar aşa, triazi. Horatio, întocmeşte o listă cu caracterele pentru denumirile tong pe care Excelenţa sa Ching-so ne-a furnizat-o şi o să le lipim peste tot dimpreună cu proclamaţia. Ia notează în vreme ce încerc să mă gîndesc : „Toate ordinele tong de mai jos sînt scoase în afara legii şi pe viitor vor fi cunoscute sub denumirea generală de «triade». Pentru vina de a aparţine triadei pedeapsa va fi deportare imediată şi predarea către autorităţile chineze şti. Pedeapsa pentru inci-

tare la revoltă împotriva guvernului Maiestății sale britanice sau împotriva Înălțimii sale împăratul Chinei va fi spînzurătoarea."

Capitolul șaisprezece

În bătaia lunii pline, satul Aberdeen stătea tăcut, în întuneric deplin și îmbibesit de umezeală. Ulițele erau pustii, ușile cocioabelor proptite bine cu drugi. În apele mocirloase, neclintite, stăteau ancorate sute de sampane. Și deși oamenii stăteau și pe ele claie peste grămadă, așa cum stăteau înghesuiți și în colibe, nu se auzea nici un sunet, nu se observa nici o mișcare.

Struan stătea în picioare la locul dinainte stabilit, la răscrucea de dinainte de intrarea în sat, lîngă fîntînă. Fîntîna avea ghizd de piatră și Struan prinsese trei felinare pe ghizd. Era singur, iar ceasul de buzunar din aur îi arăta că ar cam fi fost vremea. Se întreba dacă Wu Kwok și oamenii lui vor veni din sat, de pe sampane sau de pe colinele pustii din apropiere. Sau poate de pe mare.

Cercetă marea. Pe fața ei nu mișca nimic în afară de valuri. Undeva în beznă, navigînd cu vînt strîns, se afla *China Cloud*, cu toți oamenii ei pregătiți de luptă. Se afla prea departe pentru a i vedea ce face, dar destul de aproape ca să zărească lumina felinarelor. Ordinele sale erau limpezi: dacă felinarele se stingeau deodată, oamenii lui trebuiau să sară în bărci și să vină la țărm înarmați cu muschete și sabii de abordaj.

Dinspre țărm veneau abia auzite vocile șoptite ale celor cîtorva oameni pe care-i adusese cu sine. Așteptau lîngă cele două cutere, înarmate și gata de a interveni, de pe care oamenii de asemenea nu pierdeau din ochi lumina felinarelor. Își încordă auzul, dar nu fu în stare să priceapă limpede ce discutau. Aș fi mai în siguranță dacă aș fi singur de tot, își spuse el. Nu vreau să tragă nimeni cu

coada ochiului la ce se va întîmpla. Dar ar fi o mare nebunie să viu la ţărm fără nici o pază. Ba mai rău, mi-aş provoca într-un fel *joss*-ul. Mda.

Încremeni cînd un cîine mîrîi în liniştea ce domina satul. Ciuli urechile şi privi în beznă să surprindă vreo mişcare de umbre. Dar nu surprinse nimic şi pricepu că acel cîine dădea tîrcoale gunoaielor. Se rezemă de ghizdul fîntînii şi încercă să se relaxeze, gîndindu-se cu mulţumire că era din nou pe insulă. Mulţumit că May-may şi copiii se aflau la adăpost în casa ce fusese construită pentru ei special în Happy Valley.

Robb şi Culum se descurcaseră ca nişte experţi cu toate cîte trebuiseră înfăptuite în vreme ce el fusese plecat. Căsuţa, cu ziduri de jur împrejur şi porţi trainice, fusese terminată. La ea munciseră două sute cincizeci de oameni zi şi noapte. Mai erau încă multe amănunte de pus la punct, toată grădina de plantat, dar casa putea fi de acum locuită, fiind cea mai mare parte mobilată. O durase din cărămidă, zidise şi un şemineu, iar acoperişul era din lemn. Camerele aveau grinzi deasupra, majoritatea pereţilor fuseseră acoperiţi cu tapet de hîrtie, da cîţiva erau pictaţi şi pe toţi se aflau ferestre de sticlă.

Casa dădea cu faţa spre mare şi era formată dintr-un salon principal, sufragerie, şi un living încăpător. Spre vest, un rai înconjurat de grilaje, în jurul grădinii, cu totul separat de restul casei. Aici erau locuinţa lui May-may şi camerele copiilor, iar dincolo de aceste încăperi dependinţele servitorilor.

Doar cu două zile înainte îi adusese Struan în casă şi-i rînduise pe fiecare la locul lor : pe May-may, copiii, şi Ah Sam, amah. Adusese cu el de la Canton un tînăr bucătar credincios, pe nume Lim Din, o spălătoreasă amah şi nişte *face-invеţe* — cum erau numite fetele care ajutau în bucătărie. Şi cu toate că nici un european nu o zărise măcar pe May-may, toţi erau convinşi că Tai-Panul îşi adusese şi-şi instalase amanta în prima locuinţă permanentă

ce se putea de-acum locui din Hong Kong. Făceau haz între ei pe seama lui sau, din gelozie, îl condamnau pentru asta. Dar nevestelor lor nu le suflară o vorbă. Cînd le va veni şi lor vremea şi vor putea, visau să-şi aducă şi ei cîte o amantă, şi cu cît trăncăneau mai puţin acum despre asta cu atît mai bine. Iar nevestele care cam bănuiau ele ce se întîmplă, îşi păstrau cumpătul : tot nu aveau ce face.

Struan era foarte încîntat de casa lui, de felul cum înaintau lucrările la antrepozite şi la factorie. Era mulţumit de asemenea şi de ecoul public al relaţiilor reci dintre el şi Culum. Pe ocolite, Culum îl lăsase să înţeleagă că Brock încercase să-l tatoneze, că Wilf Tillman îl invitase la bordul luxoasei nave de opiu a firmei Cooper şi Tillman, unde-i primiseră împărăteşte. Culum pomenise că acolo se discutase mai mult despre comerţ, că viitorul Asiei depindea în cea mai mare măsură de cooperare, în mod special de cooperarea dintre cei de origine anglo-saxonă. Mai amintise că la cină participase şi Shevaun, că era frumoasă foc şi plină de viaţă.

Din apă ţîşni un peşte, rămase o clipită suspendat în aer şi apoi căzu înapoi. Struan îşi încordă un moment atenţia, ascultă. Apoi se linişti din nou şi-şi lăsă mintea să-i colinde. Shevaun ar fi o pereche bună pentru Culum, se gîndi Struan fără nici un fel de ranchiună. Sau chiar pentru tine. Mda. Ar fi o gazdă minunată şi ar fi o interesantă atracţie la banchetele pe care o să le dai la Londra. Pentru lorzi şi ladies şi membrii parlamentului. Şi pentru miniştrii din cabinet. O să-ţi cumperi şi tu un titlu de baronet. Îţi poţi permite să-ţi cumperi un titlu de zece ori mai scump. Dacă *Blue Cloud* ajunge prima în ţară. Sau a doua. Chiar şi a treia... atîta vreme cît ajunge teafără şi nevătămată. Dacă acest sezon se încheie cu bine, atunci poţi să-ţi cumperi şi un titlu de conte. Shevaun e destul de tînără. Şi aduce cu ea o zestre utilă şi interesante legături politice. Dar cum rămîne cu Jeff Cooper ?

E îndrăgostit pînă peste cap de ea. Dacă fata îi spune nu, asta îl privește numai pe el.

Dar cum rămîne cu May-may ? O nevastă chinezoaică ți-ar putea îngrădi intrarea în sanctuarul aristocrației ? Bineînțeles. Ea va cîntări greu pe talerul ce-ți stă împotrivă. Nici nu se pune problema. Dacă nu-ți iei nevasta potrivită, nu vei putea participa cu nici un chip la viața societății din Anglia. Diplomația se face mai ales în saloanele intime, în plină bogăție. Ar fi mai bună poate fata unui lord sau conte, ori a vreunui ministru ? Așteaptă pînă ajungi acasă, nu ? Mai e timp berechet.

Mai e oare ?

Un cîine lătră strident și apoi începu să schelălăie cînd ceilalți se repeziră la el. Zarva luptei pe viață și pe moarte se înteți, apoi se domoli, iar în final se stinse cu totul. Se lăsă din nou liniștea tulburată doar de mîrîitul înfundat, hăpăitul și încăierarea în beznă a celor victorioși care începuseră să înfulece.

Struan supraveghea sampanele, stînd cu spatele la felinare. Văzu o umbră care începu să se miște, apoi o a doua, îndată un grup întreg de chinezi părăseau orașul plutitor, adunîndu-se pe țărm. Îl zări pe Scragger. Struan își potrivi pistolul mai la îndemînă și așteptă liniștit, cercetînd întunericul în căutarea lui Wu Kwok. Oamenii ajunseră la poteca fără să facă nici un zgomot, cu Scragger prudent plasat în mijlocul lor. Se opriră lîngă fîntînă și se uitară la Struan. Erau toți tineri, abia trecuți de douăzeci de ani, îmbrăcați cu niște tunici negre și pantaloni negri, sandale împletite în picioare, pălării mari de culi le ascundeau fețele.

— Să ai parte de o noapte minunată, Tai-Pan, îi spuse încet Scragger, pregătit și gata să se retragă pe loc la nevoie.

— Unde-i Wu Kwok ?

— Te roagă de iertare, dar tare mai e ocupat. Uite-i pe cei o sută. Hai, alege pe care vrei și să terminăm mai repede.

— Spune-le să se grupeze cîte zece și să se dezbrace de tot.

— Să se dezbrace zici ?

— Da. Să se dezbrace ! Pe Dumnezeul meu !

Scragger se holbă la Struan, apoi ridică din umeri și se întoarse la oamenii lui și vorbi cu ei șoptit în limba aceea cîntată. Chinezii începură să sporovăiască între ei încet, apoi se grupară cîte zece și-și scoaseră veșmintele de pe ei.

Struan făcu semn cu degetul spre prima grupă de zece și aceștia se arătară la lumină. Din unele grupuri Struan alese doar un singur om, din altele cîte doi, trei, din cîteva nu alese nici unul. Alegea cu cea mai mare grijă. Știa că acum își forma forța de asalt cu care avea să pătrundă în inima Chinei. Dacă avea să izbutească să-i supună propriei lui voințe. Pe cei care-i ocoleau privirea îi înlătura de îndată. Trecea fără să se oprească peste cei care aveau coada părului unsuroasă și neîngrijită. Pe cei cu un fizic șubred nici nu-i lua în seamă. Cei care aveau fața urîcioasă de urmele vărsatului aveau un punct în favoarea lor. Întocmai Struan știa că vărsatul de vînt făcea ravagii pe nave indiferent de mare, și că cel care avusese boala asta și scăpase era de-acum imun, puternic și cunoștea bine cît prețuiește viața. Îi alegea pe cei cu urme de rîni de cuțit vindecate frumos. Îi aproba pe cei care stăteau goi fără să le pese. În același fel în care îi cerceta atent pe alții care nu suportau să se știe goi, știind bine că brutalitatea și marea sînt buni tovarăși. Pe unii îi alegea cătindu-le urît în priviri, iar pe alții pentru că așa-i veneau lui cînd le privise mutrele. Scragger urmărea selectarea oamenilor cu tot mai multă neliniște. Își scoase de mai multe ori cuțitul și-l înfipse în pămînt. În cele din urmă Struan termină.

— Aştia-s oamenii de care am nevoie. Acum se pot îmbrăca toţi.

Scragger lătră un ordin şi oamenii se îmbrăcară. Struan luă nişte foi de hîrtie şi-i înmînă lui Scragger una dintre ele.

— Acum citeşte-le oamenilor cu voce tare.

— Ce-s astea ?

— Un act cu regulamentul. Ce plată li se cuvine şi condiţiile pentru cinci ani de angajare. Fiecare va trebui să semneze cîte o foaie din asta.

— Nu citesc. Şi ce rost mai au hîrtiile, ei ? Wu Fang Choi le-a zis că vreme de cinci ani sînt ai dumitale.

Struan îi întinse altă foaie acoperită cu caractere chinezeşti.

— Dă-o cuiva care ştie să citească. Semnează fiecare dintre ei, altfel nu-i primesc şi tîrgul s-a încheiat aici.

— Adică să facem lucrurile aşa cum se cuvine, da ?

Scragger luă hîrtia şi-l strigă pe un chinez scund, însemnat de vărsat, care fusese ales. Omul se apropie, luă hîrtia, o cercetă la lumina felinarului. Scragger făcu un semn poruncitor către cei care fuseseră respinşi şi toţi dispărură spre sampane. Omul începu să citească.

— Cum îl cheamă ?

— Fong.

— Fong şi mai cum ?

— Fong şi mai cum vrei. Cine ştie ce nume poartă maimuţele astea ? !

Chinezii ascultau atenţi ce le citea Fong. La un moment dat izbucniră într-un rîs înăbuşit, nervos.

— Ce-i aşa de vesel ? îi întrebă Scragger în dialectul cantonez. Lui Fong îi trebui multă vreme ca să explice.

— Ce-i cu aiureala asta, ei ? Trebuie să făgăduiască toţi că vreme de cinci ani nici nu pun mîna pe-o muiere, nici nu se însoară ? Nu e cinstit. Ce-ţi închipui că-s aştia ?

— Scragger, e angajamentul obişnuit. Toate celelalte documente sînt la fel.

— Dar nu pe un contract de marinar, Dumnezeule!

— Urmează să devină căpitani şi ofiţeri, aşa că trebuie să aibă un contract semnat. Pentru a intra în legalitate.

— Dacă mă întrebi, aş zice că aiureala asta nu e nimerită deloc. Vrei să zici că nu se pot culca cu o muiere vreme de cinci ani?

— E doar o formalitate. Dar de căsătorit nu se pot căsători, asta sigur.

Scragger se întoarse spre oamenii lui şi le ţinu o scurtă cuvîntare. Din nou izbucniră rîsete.

— Le-am spus că trebuie să te asculte ca pe Dumnezeul lor. Mai puţin chestia cu muierile! Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Wu Fang Choi le-a zis că-s ai dumitale vreme de cinci ani. Aşa că nu mai trebuie să-ţi faci griji.

— Dar de ce eşti atît de nervos?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, ascultă ce-ţi zic eu.

Fong continuă să citească. Se lăsă tăcere, apoi cineva ceru ca una dintre clauze să fie repetată. Interesul lui Scragger spori. Se vorbea de plata lor. Cei ce urmau să devină căpitani primeau cincizeci de lire în primul an, şaptezeci în al doilea şi al treilea, o sută cînd primeau funcţia de secund şi o sută cincizeci pentru cea de comandant. Precum şi a şaisprezecea parte din profit la orice navă pe care o conduceau în calitate de căpitani. O primă de douăzeci de lire dacă învăţau destulă engleză în trei luni.

— O su' cinj' de lovele nu cîştigă ei nici în zece ani, făcu Scragger.

— Vrei o comandă?

— Eu mi-s bucuros şi cu cît mă aleg eu în slujba de-acum, mulţam foarte frumos. Scragger îşi schimonosi mutra cînd îi veni în minte un gînd. Nu scoate el Wu Fang paralele astea să le dea, adăugă el lipsit de convingere.

— Şi nici n-o să-i ceară nimeni. Oamenii ăştia o să cîştige cu munca lor fiecare penny pe care-l dobîndesc,

poţi să fii convins. Sau de nu vor fi în stare vor fi expediaţi la ţărm.

— Cîtă vreme nu plăteşte patronul meu, poţi să-i plăteşti dumneata cît pofteşti şi să-ţi părăduieşti paralele.

După ce Fong termină de citit documentul, Struan îl puse pe fiecare să-şi scrie numele în caractere chinezeşti pe cîte o copie. Toţi ştiau să scrie. Apoi le mîzgăli mîna stîngă cu tuş de sigiliu şi le imprimă palma pe dosul documentului.

— Asta ce mai e ?

— Urma fiecărei mîini e diferită. Aşa cunosc pe fiecare dintre ei, indiferent cum îl cheamă. Unde-s copiii ?

— Vrei să se ducă oamenii la bărci ?

— Da.

Struan îi dădu un felinar lui Fong şi-i făcu semn să se îndrepte spre ţărm. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

— Tai-Pan, deşteaptă chestia cu alesul oamenilor şi cu hîrtiile astea. Eşti deştept nevoie mare. Scragger linse gînditor capătul cuţitului. Am auzit că l-ai lăsat mască pe Brock ăla. Chiar şi cînd a fost cu tezaurul.

Brusc bănuitor, Struan îi aruncă iute o privire cercetătoare lui Scragger.

— În timpul atacului piraţilor au fost şi europeni, cel puţin aşa spune Brock. Erai şi tu printre ei ?

— Dacă Wu Fang mi-ar fi poruncit să mă duc şi eu atunci n-ar mai fi dat greş atacul, Tai-Pan. Lui Wu Fang Choi nu-i place să dea greş niciodată. Trebuie să fi fost nişte muieri de bărbaţi de prin părţile alea. Groaznic.

Scragger cercetă bezna de jur împrejur. Cînd se convinse că nu mai era nimeni în preajmă, îi spuse conspirativ :

— Wu Kwok e din insulele Fukieneze. De baştină-i din Quemoy, ei ? Ştii insula aia ?

— Da.

— În noaptea solstiţiului de vară acolo o să fie mare bairam. Wu Kwok o să fie şi el prezent, nici o grijă. Ceva

în legătură cu strămoşii lui ! Prin ochii lui Scragger trecu o lucire răutăcioasă. Dacă prin apele alea se întîmplă să treacă o fregată sau două, ei bine, poate fi prins ca un şobolan de gunoaie în butoi.

Struan zîmbi dispreţuitor.

— Cum să nu !

— E adevărul adevărat, jur, pe Dumnezeu. Ai jurămîntul meu, pe Dumnezeu. Ticălosul ăsta m-a tras pe sfoară şi m-a făcut să jur în faţa dumitale cînd era minciună gogonată ce spusese el, şi eu nu iert una ca asta. Jurămîntul lui Scragger e la fel de valabil ca şi al dumitale.

— Mda. Bineînţeles. Crezi că aş putea să am încredere într-un om care-şi vinde stăpînul ca pe-un şobolan ?

— Da' nu e stăpînul meu, Wu Fang Choi mi-e patron, nimeni altul. I-am jurat credinţă numai lui, nimănui altuia. Jur.

Struan îl privi lung pe Scragger.

— Am să mă mai gîndesc la noaptea solstiţiului de vară.

— Jur. Vedea-l-aş mort, Dumnezeule. Un om n-are altceva între el şi pedeapsa iadului decît jurămîntul. Porcul ăla şi-a bătut joc de jurămîntul meu, bată-l Dumnezeu să-l bată. Şi-l vreau mort pen' asta.

— Unde-s copiii ?

— O să ajungă oameni cu carte, cum ai spus ?

— Hai, grăbeşte-te, vreau să plec.

Scragger se întoarse şi şuieră spre beznă. Dinspre sampane trei mogîldeţe de umbre se arătară. Copiii păşeau cu grijă pe schela şubredă de coborîre la mal şi apoi o porniră grăbiţi pe potecă. Cînd băieţii se arătară în lumină, Struan făcu ochii mari. Unul era chinez, al doilea eurasian. Al treilea era însă un ţînc murdar şi cu desăvîrşire englez. Chinezul era îmbrăcat luxos cu roba tradiţională, coada groasă şi bine împletită. Ducea în mînă un sac. Ceilalţi doi erau îmbrăcaţi în chip înduioşător în nişte veş-

minte rufoase ce aminteau doar de departe portul unor copii din Anglia, cu niște haine din postav țesut în casă, pălării soioase, pantaloni și încălțări încropite, cusute grosolan. Într-un băț pe umăr purtau cîte o desagă ce se bălăngănea. Și toți trei se străduiau — fără să prea reușească — să-și ascundă spaima.

— Ăsta-i Wu Pak Chuk, spuse Scragger.

Puștiul chinez făcu o plecăciune temătoare.

— E nepotul lui Wu Fang Choi. Unul dintre ei, dar nu din partea lui Wu Kwok. Iar ăștialalți doi îs țîncii mei.

Arătă plin de mîndrie spre puștiul cel mai mic, care începu să se tragă înspăimîntat înapoi fără să vrea.

— Ăsta-i Fred. Are șase anișori. Iar ăsta-i Bert, de șapte.

Făcu un semn ușor și amîndoi băieții își scoaseră pălăriile și se înclinară îngăimînd ceva cuprinși de panică, apoi se uitară iar la tatăl lor să vadă dacă făcuseră cum se cuvine. Bert, eurasianul, își ținea coada făcută colac sub pălărie, dar acum, după atîta foială, coada îi spînzura pe spate. Cel mai mic avea un păr slinos pe care, ca și taică-său, îl legase cu o bucată de sfoară cătrănită la spate.

— Flăcăilor, ia veniți încoace, le spuse Struan înduioșat.

Cel mai mic îl luă pe frate-său vitreg de mînă și amîndoi înaintară încet. Se opriră și abia de mai suflau. Englezul cel mic își șterse cu dosul mîinii mucii de la nas.

— Tu ești Fred ?

— Da, Înălțimea voastră, îngăimă el abia auzit.

— Vorbește ca lumea, îi spuse Scragger, și puștiul izbucni : Da, Înălțimea voastră, io mi-s Fred.

— Io-s Bert, Înălțimea voastră.

Eurasianul se pierdu cu firea cînd Struan îl privi. Era un băiat înalt, frumușel, cu niște dinți albi și o piele aurie. Se arăta și cel mai înalt dintre toți. Struan se uită la Wu Pak. Băiatul lăsă ochii în jos și începu să scormonească pămîntul cu piciorul.

— Nu vorbește englezește ?

— Nu, dar Bert aici de față vorbește și limba lui. Iar Fred mai rupe și el cîteva cuvinte. Mama lui Bert e fukieneză, spuse Scragger și mai încurcat.

— Fred, unde-i maică-ta ?

— Moartă, Înălțimea voastră, scînci puștiul. E moartă, sir.

— A murit de fo doi ani. A doborît-o scorbutul, adăugă Scragger.

— Aveți și femei englezoaice în flota voastră ?

— Unii da. Ia duceți-vă acolo, băieți, le spuse el și țîncii se îndreptară în fugă spre locul arătat, rămînînd stană, destul de departe ca să nu audă ce se vorbește.

Wu Pak șovăi o vreme apoi fugi și el lîngă ceilalți. Scragger coborî vocea :

— Mama lui Fred a fost condamnată la deportare. Expediată în colonie acum zece ani pentru că a fost prinsă furînd cărbune în miezul iernii. Am fost căsătoriți de un preot în Australia, dar era un popă renegat așa că s-ar putea ca această căsătorie să nu prea fie în regulă. Dar am fost căsătoriți totuși. Înainte de a muri i-am jurat să am grijă ca țîncul să o apuce pe căi drepte.

Struan dădu la iveală alte hîrtii.

— Astea îmi dau dreptul să le fiu tutore băieților. Pînă cînd împlinesc douăzeci și unu de ani. Pentru băieții tăi poți semna tu. Dar ce facem cu Wu Pak ? Ar putea să-ți fie rudă.

— Eu le însemnez pe toate. Ai una să i-o dau și lui Wu Fang să vadă ? Adică ce-am însemnat eu ?

— Da. Poți lua una cu tine.

Struan începu să completeze numele, dar Scragger îl opri.

— Tai-Pan, nu le pune băieților numele de Scragger. Dă-le alt nume. Oricare îți place, nu-mi spune care, adăugă el iute. Oricare. Gîndește-te la unul bun.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, mîna îi tremura cînd apucă pana să pună cruce.

— Fred trebuie să mă uite pe mine. Şi pe maică-sa. Pentru Bert fă tot ce trebuie făcut, da ? Maică-sa-i încă femeia mea, şi pentru o păgînă nu e rea deloc. Fă tot ce-ţi stă în puteri pentru ei şi ai în mine un prieten pe viaţă. Îţi jur. Să fie învăţaţi să-şi spună rugăciunile aşa cum trebuie ! Îşi suflă nasul în degete şi se şterse de nădragi. Wu Pak trebuie să-i scrie o dată pe lună lui Jin-qua. Ah, era să uit, îl încarci pe Jin-qua cu cheltuielile pentru şcoală şi toate celelalte. O dată pe an. Toţi merg la aceeaşi şcoală şi trăiesc laolaltă.

Îi făcu semn puştiului chinez. Wu Pak se apropie împotriva voinţei lui. Scragger făcu un semn cu mîna spre bărci şi băiatul se îndreptă într-acolo ascultător. Apoi îşi chemă cu degetul proprii lui copii.

— Flăcăi, de-acum eu plec.

Băieţii se repeziră la el şi se agăţară de el, implorîndu-l să nu-i trimită departe de el, în vreme ce lacrimile li se scurgeau şiroaie pe obraz, cuprinşi de o spaimă copleşitoare... Scragger îi împinse la o parte şi se sili să strige la ei :

— Ei, acum ştergeţi-o. Să-l ascultaţi pe Tai-Pan aici de faţă. O să vă fie ca un tată.

— Tăticule, nu ne trimite de-acasă, începu Fred cu un glăscior ce-ţi trezea mila. Am să fiu un copil cuminte. Şi eu şi Bert o să fim copii cuminţi, tăticule, nu ne alunga de-acasă.

Rămaseră în picioare copleşiţi de îndurerarea lor, cu umerii încovoiaţi. Scragger tuşi tare să-şi cureţe gîtlejul şi scuipă. După o clipă de şovăire, îşi smulse cuţitul şi-l apucă pe Bert de coadă. Eurasianul scînci de spaimă şi se zbătu să scape. Dar Scragger îi reteză coada şi-l plesni pe puşti destul de tare ca să-l dezmeticească din starea aceea de şoc, dar nu prea rău.

— Ah, tată, scînci Fred cu vocea piţigăiată şi tremurătoare, doar ştii că Bert i-a promis maică-sii să-şi îngrijească părul.

— Mai bine s-o fac eu acum, Fred, decît altcineva, îi răspunse Scragger cu vocea spartă. De-acum Bert nu mai are nevoie de coada asta. O să fie şi el şcolit ca şi tine.

— Nu vreau să fiu şcolit, vreau acasă !

Scragger îşi trecu mîna prin părul lui Bert pentru ultima dată. Apoi la fel şi prin părul lui Fred.

— Adio, copiii mei, îngăimă el.

O luă la fugă şi bezna îl înghiţi.

Capitolul şaptesprezece

— De ce pleci atît de devreme, Tai-Pan ? întrebă May-may înăbuşindu-şi un căscat. Cele două ore de somn de azi-noapte nu-s destul. O să-ţi pierzi vigoarea.

— Hai, şterge-o, fetiţo. Şi ţi-am mai spus să nu stai să mă aştepţi.

Struan împinse farfuria în care servise micul dejun şi May-may îi mai turnă nişte ceai. Era o dimineaţă minunată. Soarele pătrundea în încăpere prin geamul cu zăbrele şi arunca pe podea forme delicate. May-may încercă să nu mai audă ciocanele şi fierăstraiele de la construcţiile ce se ridicau peste tot pe plaja de la Happy Valley, dar nu reuşi. Îndurau zarva aceea permanentă şi copleşitoare, zi şi noapte, de trei zile de cînd sosiseră.

— Mai sînt o mulţime de lucruri de făcut, şi vreau să fiu sigur că totul e în bună rînduială pentru bal, îi spuse Struan. Şi trebuie să înceapă la o oră după apusul soarelui.

Pe May-may o trecu un fior de plăcere cînd îşi aduse aminte de rochia ei făcută în taină, şi cît era de minunată.

— Să iei micul dejun o dată cu zorii e un obicei barbaric.

— Barbar... o corectă el. Dar nu e în zori acum. E ora nouă !

— Mie mi se pare că abia s-a luminat de ziuă ! Îşi aşeză mai bine roba lungă de mătase de un galben pal, sim-

ţindu-şi sfîrcurile sînilor tari sub ţesătura aceea. Şi cît o să mai ţină zgomotul ăsta horibilos ?

— În vreo lună se cam termină. Duminicile bineînţeles că nu se lucrează, spuse el ascultînd-o doar cu jumătate de ureche şi gîndindu-se la cîte îi mai rămăseseră de făcut în ziua aceea.

— Groaznic zgomotul ăsta, reluă ea. Şi ceva nu e în regulă cu casa asta.

— Ce zici ? făcu el distrat, fără să asculte ce-i zicea.

— Casa asta are ceva rău în ea, o simt. Eşti sigur că *fêng shui*-ul e corect, heya ?

— Fêng cum ? tresări nedumerit şi se uită la ea ascultînd-o acum cu toată atenţia.

May-may era îngrozită.

— Nu ai adus un domn *fêng shui* ?

— Cine mai e şi ăsta ?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, făcu ea exasperată. Construieşti o casă şi nu consulţi *fêng shui*-ul ! Ce nebunie aiurită. Aiii iaaa ! Încă azi mă ocup eu de asta.

— Şi ce face domnul acela căruia-i spui tu *fêng shui* în afară de faptul că cere şi el bani ? o întrebă Struan acru.

— El vine şi se convinge dacă *fêng shui*-ul e corect, ce să facă !

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e şi *fêng shui*-ul ăsta ?

— Dacă *fêng shui*-ul e rău, în casă pătrund spiritele rele şi o să ai parte de un *joss* groaznic, boli cumplite. Dacă *fêng shui*-ul e bun, atunci nici un spirit rău nu pătrunde aici. Toată lumea ştie ce e aia *fêng shui.*

— Tu eşti o bună creştină şi nu poţi crede în spirite rele şi tot felul de vrăjitorii cu hocus-pocus din astea.

— Tai-Pan, sînt perfect de acord cu tine, dar pentru o casă *fêng shui*-ul e cumplit de important. Nu uita că aici sîntem în China şi în China sînt...

— În regulă, May-may, îi replică el resemnat. Cheamă un *fêng shui* din acela să descînte casa dacă așa trebuie.

— El nu descîntă, îi replică ea plină de sine. El nu face decît să afle dacă aici casa e așezată pe un loc bun în privința curenților cerului, pămîntului și aerului. Și dacă nu cumva e construită taman pe gîtul unui dragon.

— Ce ?

— Doamne bunule Dumnezeu, cum zici tu cîteodată ! Dar ar fi de-a dreptul groaznic, fiindcă dragonul care doarme în pămînt n-o să mai poată dormi liniștit. Doamne Dumnezeule, sper că nu sîntem chiar pe gîtul lui. Sau pe cap ! Ai putea tu să dormi cu o casă pe gîtul tău, ei ? Sau pe capul tău ? Bineînțeles că nu. Dacă dragonul e tulburat din somnul lui, atunci se întîmplă niște lucruri fantastic de rele. O să trebuiască să ne mutăm în clipa aceea !

— Ridicol !

— Fantastic de ridicol, dar tot o să ne mutăm. Eu trebuie să am grijă să vă apăr pe toți, da, da ! E foarte important ca o femeie să-și apere bărbatul ei și familia ei. Dacă am construit casa pe un dragon ne mutăm, gata.

— Atunci să-i spunem domnului *fêng shui* că mai bine să nu găsească nici un dragon prin preajmă, ce Dumnezeu !

May-may își împinse bărbia înainte.

— Domnii *fêng shui* n-o să te învețe pe tine să conduci o corabie... atunci de ce să-i înveți tu pe ei cum e cu dragonii ? E delicat de greu să ajungi un domn *fêng shui.*

Struan era bucuros că May-may își revenise și era iar ea cea de altădată. Băgase de seamă că de cînd se întorsese la Canton venind de la Macao, și în timpul călătoriei spre Hong Kong fusese foarte distrată și înțepată. Mai ales în ultimele zile. Și avea și dreptate, zgomotul ăsta era foarte supărător.

— Ei, eu am plecat.

— E bine dacă o invit pe Ma-ree Sin-clair azi încoace ?

— Da, dar eu habar n-am pe unde o fi... nici dacă a sosit sau nu.

— E pe nava amiral. A sosit ieri cu amah a ei, Ah Tat, și rochia de bal. E neagră și tare drăguță. O să te coste vreo două sute de dolari. Aiii iaaa, dacă mă lăsai pe mine să rezolv cu rochia asta te-aș fi scutit de șaizeci, șaptezeci de dolari, nu contește. Are cabina chiar lîngă cea a lui frate-su.

— De unde știi tu toate astea ?

— Amah a ei e cea de-a patra fiică a surorii mamei lui Ah Sam. Și la ce mai e bună o sclavă bună de gură ca Ah Sam dacă nu s-o țină la curent pe maică-sa cu ce se întîmplă și să-și facă tot felul de relații și să afle ?

— Și cum ți-a spus mama lui Ah Sam ?

— Ah, Tai-Pan, uneori ești atît de caraghios, strigă May-may. Nu e vorba de mama lui Ah Sam, ci de mine ! Toate sclavele chinezoaice spun stăpînei lor „mamă". Așa cum ție îți spune „tată" !

— Așa-mi spune ?

— Toți sclavii îi spun stăpînului casei „tată". E un obicei vechi și plin de cuviință. Așa că Ah Tat, sclava lui Ma-ree, i-a spus lui Ah Sam. Ah Sam, care-i un vierme puturos și bun de nimic, de merită o biciuială bună, i-a spus mamei ei. Mie. E cît se poate de simplu. Da, da, și ca să fim absolut corecți, dacă ai vorbi chinezește, i-ai spune lui Ah Sam „fiică".

— De ce vrei să te vezi cu Mary ?

— Cînd n-ai cu cine vorbi te simți atît de singură. Și n-o să vorbim decît în dialectul cantonez, nu te teme. Ea știe că sînt aici.

— Cum ?

— Ah Sam i-a spus lui Ah Tat, îi spuse ea ca și cum ar fi explicat unui copil. Firește că o veste atît de importantă Ah Tat i-a și transmis-o mamei sale, i-a spus lui Ma-

rec adică. Curva aia bătrînă de Ah Tat e o comoară de secrete.

— Ah Tat e curvă ?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, e doar o figură de stil. Ar trebui zău să te bagi în pat şi să te culci. În dimineaţa asta eşti tare prostuţ.

Struan îşi bău ceaiul şi dădu cana de-o parte.

— Şi nici nu-i de mirare cînd stau şi ascult atîtea bazaconii. Iau masa cu Longstaff, aşa că am să-i trimit vorbă lui Mary. La ce oră să-i zic să vină ?

— Mulţumesc, Tai-Pan, nu contează. Mai bine o trimit pe Ah Sam. Aşa nu mai ştie nimeni nimic; în afară de servitori, şi ei şi aşa află totul, nu contează.

Lim Din deschise uşa. Era servitorul personal al lui Struan, şi bucătar, un dolofan îndesat şi scund, sărit de cincizeci de ani, îmbrăcat distins, cu pantaloni negri şi jiletcă albă. Avea o faţă rotundă, mereu veselă, şi nişte ochi ageri şi vicleni.

— Stapin, domnişor şi stapin venit vede mie. Poate ?

— Stăpîn care ? Struan era uimit că cineva putea fi atît de lipsit de cuviinţă încît să poftească neinvitat.

Lim Din ridică din umeri.

— Stapin şi domnişor. Nu ştie care stapin care domnişor, cum ?

— Nu contează, făcu Struan şi se ridică de la masă.

— Aşteptai musafiri ?

— Nu.

Struan ieşi din încăpere şi trecu într-o mică anteameră. Deschise uşa şi apoi o închise în urma lui. Ajunse în coridorul care dădea în vestibul şi apoi în partea casei separată de rest, în faţă. În clipa în care ajunse în coridor ştiu că unul dintre musafiri era Shevaun. Mireasma ei, un parfum turcesc deosebit pe care numai ea îl folosea, schimbase în chip foarte delicat aerul din încăpere. Inima începu să-i bată mai iute şi supărarea lui se mai domoli în vreme ce parcurgea coridorul şi cizmele lui din

piele moale răsunau pe podeaua de piatră, apoi intră în salon.

— Hello, Tai-Par., îl întîmpină Shevaun.

Shevaun avea douăzeci de ani și era grațioasă ca o gazelă. Părul de un castaniu întunecat cu reflexe roșietice, mai închis la culoare decît al lui Struan, îi cădea în bucle prelungi. Sînii plini, strînși în decolteul discret al rochiei de catifea verde, pluteau victorioși deasupra mijlocelului de numai optsprezece inci. Gleznele delicate și picioruşele i se arătau de sub o duzină de jupoane. Pe cap o bonetă verde, umbreluță de soare de un oranj bătător la ochi. Da, își spuse Struan, se face tot mai frumoasă cu fiecare zi.

— Bună dimineața, Shevaun. Bună, Wilf.

— Bună dimineața. Iertare că am picat așa fără să fim invitați.

Wilf Tillman se simțea deosebit de stînjenit.

— Unchiule, lasă, că nu-i nimic, interveni poznaș Shevaun. E un obicei american foarte vechi și foarte bun să vii și să urezi cele cuvenite de casă nouă.

— Acum nu sîntem în America, draga mea! Și ar fi vrut Tillman să fie în clipa aceea în America, iar Shevaun să fie măritată cum se cade cu Jeff Cooper, să nu-i mai poarte el de grijă. Fir-ar să fie de Shevaun. Fir-ar să fie și de Jeff, se gîndi el. Doamne, cît aș fi vrut ca omul acela să-i facă și el o curte mai convingătoare. Atunci nu mi-ar mai fi rămas decît să anunț căsătoria și cu asta basta. Dar toată fițăraia asta prostească e tare caraghioasă. „Las-o să mai zburde o vreme. E timp destul", spune Jeff mereu. Dar eu știu bine că de-acum nu prea mai e vreme de glumit, fir-ar să fie, mai ales acum cînd Struan a rămas fără nevastă. Sînt convins pe deplin că Shevaun i-a pus gînd rău Tai-Panului. Altfel de ce-ar fi insistat atît să se arate aici în dimineața asta? De ce altceva, tot pune întrebări și mă ispitește despre el?

Tot drumul pînă să ajungă la Struan acasă se gîndise şi se răsgîndise dacă era înţelcaptă căsătoria dintre Struan şi Shevaun. Fireşte că ar fi decurs de aici serioase avantaje financiare, dar Struan era cu totul împotriva felului lor de-a fi în America. Pur şi simplu nu pricepea.

Bineînţeles că o va face şi pe Shevaun să se întoarcă împotriva noastră, se gîndi Tillman. O să-şi impună prin ea punctul de vedere. Jeff o să fie furios că a pierdut-o şi cu asta s-a terminat cu firma Cooper-Tillman. Şi nici nu pot face nimic să împiedic treaba asta. Dacă firma se pune pe uscat, nici fratele John nu mai are parale să se distreze după pofta inimii în Washington. Politica cere mulţi bani, şi fără avantajele politicii, viaţa familiei va fi foarte grea, şi va avea nevoie de orice mijloc pentru a ieşi din greutăţi împotriva statelor din nord. Nu, pe Dumnezeul meu. Shevaun are să se mărite cu Jeff, şi nu cu Tai-Panul, şi cu asta basta !

— Iertare că am venit aşa fără să fim invitaţi.

— Sînteţi amîndoi bine veniţi, spuse Struan şi-i făcu semn lui Lim Din spre cana de sherry şi pahare. Serviţi sherry ?

— Ei; mulţumesc, dar socot că ar trebui să plecăm mai bine, îi spuse Tillman.

Shevaun rîse şi nasul ei cîrn se încreţi poznaş.

— Dar abia am sosit. Am vrut să fiu cea dintîi care te felicită pentru noua casă, Tai-Pan, spuse ea.

— Şi eşti prima. Stai jos. Mă bucur că te văd.

— Am cumpărat şi nişte cadouri de casă nouă.

Îşi deschise poşeta şi scoase o pîinişoară, o minusculă solniţă şi o sticlă de vin.

— E un obicei vechi ca la casă nouă să faci cadourile astea ca să aducă noroc. Aş fi venit şi singură, dar unchiul a zis că e de cel mai prost gust să fac una ca asta. El nu-i de vină cu nimic.

— Mă bucur că aţi venit.

Struan luă pîinea. Era maroniu aurie, proaspătă și mirosea plăcut.

— Eu am copt-o azi-noapte.

Struan rupse o bucată și gustă.

— E minunată.

— Nu e chiar nevoie să și guști din ea. E doar așa, un simbol.

Fata rîse din nou, își luă poșeta și umbrelușa.

— Și acum că mi-am făcut datoria, o să plecăm.

— Primul meu musafir nu face el una ca asta. Insist, măcar să gustați un sherry.

Lim Din aduse paharele. Shevaun luă unul și se așeză și mai confortabil, în vreme ce Wilf Tillman bombăni. Lim Din plecă lipăind.

— Chiar tu ai făcut pîinea ? Tu cu mîna ta ? o întrebă Struan.

— Pentru o fată e foarte important să știe să gătească, spuse ea și-i înfruntă provocatoare privirea.

Tillman gustă din sherry.

— Shevaun e o bucătăreasă minunată.

— Cumpăr în fiecare zi o pîine din asta, spuse Struan.

Se așeză mai bine în fotoliul mare din piele și ridică paharul :

— Mulți ani !

— Și ție !

— Tai-Pan, ai o casă minunată.

— Mulțumesc. Cînd am s-o termin, mi-ar plăcea să te conduc și să ți-o arăt în întregime ! Struan știa că fata era curioasă să afle dacă zvonurile despre May-may erau adevărate. Ultima dată cînd l-am întîlnit, Aristotle mi-a spus că nu te simțeai prea bine.

— Mai nimic, doar o răceală.

— Ți-a mai făcut un portret ?

— Mă gîndesc încă, să văd, spuse ea netulburată. Da, dragul de Quance. Îi admir pictura foarte mult. Eu și un-

chiul meu încercăm să-l convingem să stea măcar un sezon în Washington. Cred că ar face avere.

— În cazul ăsta socot că o să-l aveţi musafir.

Struan se întrebă dacă inocenţa ei era numai prefăcătorie sau chiar adevărată. Se uită la Tillman.

— Cum mai merg afacerile ?

— Excelent, mulţumesc. În după-amiaza asta se întoarce Jeff de la Canton. În colonie e un adevărat boom. Te întorci şi dumneata acolo ?

— Peste cîteva zile.

— Am auzit că *Blue Cloud* şi *White Witch* gonesc umăr la umăr. Una dintre navele noastre, venind de la Singapore, le-a întîlnit după două zile de mers, şi goneau în plină viteză. Noroc mult !

În vreme ce cei doi bărbaţi discutau politicos despre afaceri fără ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat interesat de părerile celuilalt, Shevaun sorbea încet din paharul ei cu sherry şi-l studia pe Struan. Era îmbrăcat într-un costum uşor din stofă de lînă, bine croit, elegant. Adevărat bărbat, gîndi ea. S-ar putea să nu ştii încă dar eu am să mă căsătoresc cu tine, Dirk Struan. Mă întreb cam cum arată amanta ta orientală. Simt că e în casa asta acum. Şi cînd am să-ţi fiu eu nevastă, n-o să mai fii nevoit s-o iei razna multă vreme. Foarte multă vreme.

— Ei, acum chiar zic că ar trebui să ne retragem, spuse Tillman şi se ridică. Din nou iertare pentru că am venit aşa neinvitaţi.

— Sînteţi bine veniţi oricînd.

— Ah, apropo, Tai-Pan, începu Shevaun. Am auzit că doamnele nu sînt invitate la luptele care au loc azi după-amiază. Vrei să pariezi o guinee pentru campionul marinei în locul meu ?

— Doamne Dumnezeule, făcu Tillman şocat. Nu se cuvine să spui una ca asta. Nu e cuviincios pentru o domnişoară.

— Şi nici tu nu eşti cinstit, şi de modă veche în schimb, îi replică ea. Voi, bărbaţii, vă distraţi la un meci din ăsta. De ce nu şi noi, femeile ? Vouă bărbaţilor, vă place să pariaţi. De ce nu şi nouă, femeilor ?

— Bună întrebare, Shevaun.

Struan se distra văzîndu-l pe Tillman atît de stînjenit.

— Şi la urma urmei e un obicei oriental, spuse fata şi se uită cu o privire inocentă la Struan. Am auzit că chinezilor le place foarte mult să parieze mai tot timpul, în special femeilor.

Struan se făcu a nu pricepe încotro bătea.

— Pariurile sînt un obicei urît, replică Tillman.

— Sînt perfect de acord, unchiule. Dar tu cam cît ai pariat dacă nu te superi ?

— Asta nu înseamnă nimic.

Struan rîse.

— Cu permisiunea ta, Wilf, o să-i facem plăcerea. O guinee pentru marină ?

— Mulţumesc, Tai-Pan, îi spuse ea înainte de a apuca Tillman să răspundă, şi-i întinse lui Struan mîna înmănuşată. E o chestiune de principiu. Eşti foarte înţelegător.

Îi ţinu mîna doar o idee mai mult decît era nevoie, apoi i-o sărută, fascinat de gîndul de a o domestici, şi îi conduse spre uşă.

— Ne vedem în seara asta.

— Dacă nu izbutesc să cîştig eu premiul, o să fiu lividă. Şi în plus ajung la închisoarea datornicilor.

— N-o să ajungi acolo, Shevaun, poate tatăl tău care îndură atîtea şi unchiul tău, interveni Tillman.

După plecarea lor, Struan se întoarse la May-may. Ea îl privi cu răceală.

— Ce s-a întîmplat ?

— Muierea aia cu vorbă dulce vrea să pună mîna pe tine, afurisita. Uite, asta-i !

— Te rog să n-o iei razna și te mai rog să nu vorbești urît. Și ia spune-mi și mie cum de-ai reușit s-o vezi ?

— Ha ! Eu nu am ochi ? N-am nas ? Atunci de ce naiba să mă mai chiorăsc pe planurile casei ăsteia ceas de ceas ? Și a trebuit să fie schițată în așa fel ca să văd și eu cine vine și cine trece fără să fiu văzută deloc. Ha ! Adunătura aia viermănoasă, grămada aia de rahat de muiere s-a pus pe capul tău să te ia de căsătorie.

— În căsătorie, o corectă el.

— Și-i săruți mîna, da ? Mie de ce nu săruți mîna, ei ? Trînti ceainicul pe jos.

— Și ce tînjești acum cu niște ochi de viței ? Aiii iaaa !

— Ție să-ți spui aiii iaa ! Ne-am înțeles. Și dacă mai scoți o singură vorbă îți trag o mamă de bătaie. Vrei s-o încasezi ?

— Bărbatului ! pufni ea săltînd capul. Bărbatului.

— Bărbații, nu bărbatului ! De cîte ori să-ți mai spun ?

— Bărbații ! May-may își turnă niște ceai cu mîna tremurîndă, apoi trînti cana pe jos și se ridică în picioare. Am auzit că bărbatului chinezi pariază multe, mai ales femei, o maimuțări ca pe Shevaun, săltîndu-și sînii să arate mai voluminoși și bîțiind din fund. Și stăteai acolo și te holbai la țîțele ei, heya ! La ale mele de ce nu te zgîiești ?

Brusc Struan puse cana de ceai pe masă și se ridică. May-may se trase înapoi spre cealaltă parte a mesei.

— Eu nu mai zice nimic, nu conteste, spuse ea iute.

— Așa am crezut și eu.

Termină liniștit de băut ceaiul, ea îl urmărea fără să clintească, dar gata s-o ia la fugă la nevoie. El puse cana pe masă.

— Vino încoace.

— Ha ! eu nu încredere la tine cînd ochii la tine arunce foc verde așa.

— Vino încoace ! Te rog, adăugă el blînd.

May-may de furie aproape că privea chiorîș. Lui Struan îi părea că seamănă cu o pisică siameză cum văzuse el la Bangkok. Și la fel de răzbunătoare, îi trecu lui prin minte. Ea se apropie cu prudență, dar pregătită să fugă sau să se apere cu unghiile la nevoie. O bătu ușor pe obraz și se întoarse spre ușă.

— Ești o fată bună.

— Tai-Pan ! strigă ea și-i întinse poruncitor mîna să i-o sărute.

Încercînd să-și stăpînească zîmbetul, Struan se întoarse și-i sărută plin de politețe mîna. Apoi o făcu să se răsucească în loc înainte de a apuca ea să se dezmeticească ce se întîmplă cu ea și-i arse una ca lumea peste fund. Ea rămase cu gura căscată, îi dădu brusc mîinile deoparte și sări într-o parte, punîndu-se la adăpost după masă. Cînd se văzu în siguranță, aruncă cu o cană în el. Cana se făcu țăndări de perete lîngă urechea lui și ea apucă încă una.

— Pe asta să n-o mai arunci !

May-may o puse pe masă.

— Așa te vreau. Una mai merge. Două sînt prea multe.

Se îndreptă spre ușă.

— N-am vrut să spun decît un singur lucru, să te ferești, strigă ea. Să te ferești de muierea aia mieroasă, urîtă și cu niște țîțe de vacă.

— May-may, mulțumesc pentru asta, îi mai spuse el, închizînd ușa. Se prefăcu apoi că o pornește pe coridor, apoi ascultă fără să facă un zgomot, străduindu-se să nu rîdă. Cana se sparse pînă la urmă cu zgomot de cealaltă parte a ușii. Urmă un șir întreg de blesteme, apoi se auziră numele lui Ah Sam și alte blesteme. Struan se îndepărtă vesel în vîrful picioarelor.

Peste tot în Happy Valley era animație, și în vreme ce cobora panta domoală dinspre casă spre țărm, Struan simți o deosebită mîndrie. O mulțime de construcții erau începute. Două dintre ele, cele mai mari, erau imensa fac-

torie a Nobilei Case cu trei nivele și cea a firmei Brock și Fiii care dădea cu fațada spre Drumul Reginei, clădirile urmînd a avea antrepozite, birouri și locuințe, cum le plăceau negustorilor care făceau comerț cu China, asemănătoare cu cele din colonia Canton. Acum erau doar niște schele exterioare din bambus ridicîndu-se spre cer, cu sute de muncitori chinezi mișunînd pe ele. Iar în jurul acestora schelării care dominau restul, zeci de alte construcții mai mici, locuințe și pontoane.

Departe, cam la jumătatea distanței pînă la Promontoriul Glessing, Struan văzu că începuseră lucrările și la arsenalul naval ; un nesfîrșit șir de culi cărau piatră mărunță și bolovani pe care-i aruncau în mare pentru primul cheu de larg. Chiar în fața locuinței comandantului portului, destul de mică, aproape gata terminată doar cît să i se pună acoperișul, se ridicau zidurile de piatră ale pușcăriei, încheiată și ea pe trei sferturi. Iar dincolo de arsenal, se zăreau primele barăci și schelării ale construcțiilor armatei.

Struan privi spre vest, unde zări șirurile de corturi mari ce adăposteau temporar cartierul general. Fuseseră ridicate la marginea văii. Nu începuseră deocamdată lucrările la biserică, deși Struan văzuse oameni făcînd măsurători pe culmea gorganului.

— 'Neața, Robb, salută Struan intrînd în cort.

— Bine-ai venit. Robb era nebărbierit iar sub ochi făcuse ceafcăne. Te-ai descurcat cu chestiunea de la Aberdeen ?

— Da. Aici ce s-a mai întîmplat ?

— Și bune și rele. Nu poți să o iei pe Drumul Reginei fără ca o gloată de cerșetori să dea năvală peste tine. Și mai rău decît asta, în fiecare zi aducem de la Macao zece mii de cărămizi cu șampanele și joncile și pînă la două mii dispar pînă a doua zi dimineața ! își ridică neputincios mîinile în sus. Și nu numai cărămizi dispar, ba și cherestea, mese, ciment, pene de scris, hîrtie... fură orice. Aruncă

pe masă o hîrtie cu cifre. Un cadou pentru tine : cifrele cheltuielilor pentru casa ta... pînă acum. De trei ori mai mult decît a apreciat Vargas la început.

— De ce atît de mult ?

— Păi ai vrut să fie gata în trei săptămîni.

— Cu o mie de lire, fir-ar să fie, se poate cumpăra o cincime de cliper.

— Dacă *Blue Cloud* nu ajunge la Londra, sîntem la mare ananghie. Din nou.

— O să ajungă.

— Aş vrea să pot fi şi eu la fel de încrezător, replică Robb tăios.

Struan se aşează la birou.

— Flăcăule, spune-mi care-i de fapt necazul ?

— Ei, nu ştiu. Hoţiile astea, cerşetorii, prea multe de făcut deodată. Şi zgomotul ăsta blestemat care nu se mai opreşte niciodată. Cred că sînt cam obosit. Nu, nu-i adevărat. Două lucruri întîi. Primul, Sarah. I-a trecut termenul de naştere cu două săptămîni şi nici nu-ţi poţi închipui cît de nervoasă poate fi o femeie în situaţia asta, biata fată e înspăimîntată că are să moară. Asta-i. Şi nu poţi s-o ajuţi cu nimic, decît să tot spui că totul va fi bine. Apoi mai e şi chestia aceea că eu va trebui să mai rămîn aici. Şi de aici în permanenţă numai scandaluri în lanţ. E hotărîtă definitiv să plece într-o lună... de îndată ce se întremează suficient.

— Vrei să stau şi eu de vorbă cu ea ?

— Nu. E inutil. Şi-a băgat în minte să plece şi cînd Sarah se îndărătniceşte în ceva... asta-i. Bineînţeles e încîntată că sîntem din nou bogaţi, dar nu renunţă la ideea de a pleca în ţară. Iar balul ăsta... nu ne ajută cu nimic. E furioasă că-i însărcinată, umflată şi urîtă, cum zice chiar ea. Orice ai spune tot una-i.

— Asta-i prima. Care-i a doua chestiune ?

— Culum. Tu şi Culum.

Struan își întoarse privirea spre ușa cortului, cercetă portul și numeroasele nave stînd frumos la ancoră.

— Pare că o duce destul de bine.

— Nu despre asta voiam să vorbesc.

— Deocamdată să lăsăm problema asta deoparte.

— E o situație grea. Grea pentru voi amîndoi și grea pentru firmă.

— Robb, las-o deoparte.

— Te rog eu. Te rog, iartă-l. Te rog.

— Robb, să mai lăsăm timpul să treacă ! Struan se întoarse spre el. Doar încă puțin timp.

— Bine, Dirk ! Robb își vîrî mîinile în buzunare. Ce s-a întîmplat azi noapte la Aberdeen ?

Struan îi spuse, și-i înmînă contractele și certificatele de tutelă. Dar nu-i suflă o vorbă despre Wu Kwok. Quemoy și noaptea solstițiului de vară. Noaptea aceea avea să cadă pe cînd el încă mai era Tai-Pan, iar decizia revenea numai Tai-Panului, și numai lui. Robb se arătă îngrijorat.

— Unde-s copiii acum ?

— La bordul navei *Resting Cloud*. I-am dat pe mîna lui Wolfgang. Iar oamenii pe *China Cloud*.

— Ar trebui să trimitem copiii în țară cît mai repede. Dacă se află că avem de-a face cu ticăloșii ăia de pirați... ei, numai Dumnezeu mai știe ce necazuri s-ar putea să avem.

— *Thunder Cloud* e aproape complet încărcată. În patru-cinci zile e gata de drum. O să plece cu ea.

— Îi trimit la Whampoa încă azi.

— Nu, flăcăule, o să-i iau eu cu mine mîine. În siguranță. La Canton sînt prea multe interese în joc, așa că e mai bine să mă întorc direct acolo. Vrei să vii cu mine ?

— Dirk, nu pot. Cel puțin nu acum cînd Sarah e atît de aproape de soroc. De ce nu-l iei pe Culum ?

— Sînt multe de făcut și aici.

— Sînt o mulțime de lucruri de învățat despre ceai și mătăsuri, transportul cu navele. Și mai sînt numai patru luni pînă pleci.

— Bine, bine.

— Și cu oamenii ce faci ?

— Wolfgang și Gordon să-i învețe mai întîi engleza. Peste trei luni îi îmbarc pe clipere. Niciodată mai mult de unul singur pe o navă. Pune-ți mintea aia a ta isteață la treabă și să vezi cum poți să-i faci să treacă de partea noastră.

— Am să încerc. Mă întreb ce planuri diabolice umblă prin capul lui Wu Kwok și Scragger. Nu am încredere în ei nici cît negrul sub unghie.

— Mda.

Struan se gîndi : mă întreb ce-ai face tu, Robb, în noaptea solstițiului de vară, dacă ai ști despre ce e vorba. Sînt sigur că ai trimite fregatele peste ei. Și le-ai trimite într-o capcană. Dar eu ? Nu știu deocamdată.

Robb privi afară la activitatea constructorilor.

— Dacă Dumnezeu e de partea noastră în sezonul ăsta, atunci o să fim cu mult înaintea lui Brock.

— Da.

Dar ce ne facem noi cu el ? Dar cu Gorth ?

— Cred că ar trebui să recuperăm o parte din teren din mare și să ne ducem cu pontoanele de descărcare la mare adîncă, spuse Robb. Putem începe acum la fel de bine ca și la anul.

— Bună idee, flăcăule.

— Iertați-mă, sir, îi întrerupse Cudahy intrînd în grabă, dar mi-ați zis să vin și să vă raportez de îndată.

— Poftim, domnule Cudahy, îi spuse Robb. Cum a mers ?

— Ca pe roate, sir. Vaporul poștal era acolo așa cum ați spus. Am întocmit o listă a pasagerilor așa cum ați cerut. Am interceptat nava chiar în largul insulei Pokliu Chau. În trei ceasuri e și ea aici în port. Cudahy zîmbi și

puse pe jos un mic sac poştal. Aăă, iertare, sir, da' de un' aţi ştiut că vasul poştal tocmai soseşte ? A ajuns cu o zi mai înainte.

— Domnule Cudahy, am avut eu o presimţire, îi replică Robb. Aşteaptă te rog afară.

Şi începu să cerceteze corespondenţa. Cudahy îşi duse mîna la cozoroc şi ieşi.

— Deşteaptă idee ai avut, îi spuse Robb, să pui un om de veghe pe vîrful muntelui.

— Culum ţi-a adus aminte de ea, aşa-i ? Struan era încîntat şi reţinu informaţia, şi era şi mai încîntat că Robb şi Culum puseseră planul în aplicare în chip tainic.

— Cum se face semnalizarea ?

— Am pus pe unul dintre funcţionari, nepotul bătrînul Vargas, Jesus de Vargas, să privească spre vîrful muntelui la fiecare sfert de oră. Cu telescopul, bineînţeles. Şi cît mai tainic, bineînţeles. Culum a pus la punct un sistem de semnalizare cu pavilioanele. Acum putem afla dacă e vorba de un vas poştal, unul de-al nostru, de-al lui Brock sau de-al lui Cooper-Tillman.

Parcurseră corespondenţa. Ziarele şi revistele pe trei luni le puseră deoparte pentru a se bucura de lectura lor în linişte. Cărţi, partituri muzicale, piese de teatru, jurnale de modă pentru Sarah, noutăţi în domeniul transporturilor navale pentru Struan, hîrtii de bancă pentru Robb. Mai întîi afacerile.

Piaţa mirodeniilor din Londra — ghimbir, nucşoară, piper, scorţişoară — oferea preţuri apreciabil crescute. La melasă preţul scăzuse. Datorită cantităţilor reduse ajunse în Anglia, preţurile de cumpărare ale ceaiului crescuseră cu cincizeci la sută, ceea ce însemna că, în eventualitatea că *Blue Cloud* ajungea prima, profitul se ridica la peste două sute patruzeci de mii de lire. Serioase revolte ale chartiştilor loviseră greu capacitatea ţesătoriilor de bumbac din Lancashire şi minele de cărbune din Welsh, ceea

ce însemna că prețul uleiului de cărbune pentru lămpi o să crească bine de tot, iar cel al produselor de bumbac vor sălta mai sus decît se așteptau. Prețul opiului la Calcutta scăzuse, pentru că fusese o recoltă record. Așa că Struan schimbă pe loc instrucțiunile pentru *Sea Cloud,* unul dintre cliperele sale folosite pe drumurile Hong Kong-ului, și-l trimise de urgență la Manila să încarce mirodenii, în loc să se ducă la Whampoa pentru un transport de ceai, și-i dădu ordin ca apoi să se îndrepte cu toată viteza spre Anglia pe la Capul Bunei Speranțe. Robb îi dădu indicații lui Vargas să cumpere orice iard de țesătură de bumbac disponibilă, de fire de bumbac și produse de bumbac, să descarce toată melasa pe care o aveau, să-și sporească comenzile de opiu adus de la Calcuta, și să descarce cît mai urgent stocul pe care-l aveau.

Și încă înainte ca nava poștală să ajungă să se legene la ancoră în port, *Sea Cloud* pornise deja spre Manila, iar cele trei ore avans le aduseră un cîștig potențial de patruzeci de mii de lire, pentru că în cele trei ceasuri agenții lor cumpărară toate rezervele importante de ulei de lampă, bunuri de bumbac, fire, țesături, mirodenii, și închiriaseră în avans toate spațiile de transport disponibile pe navele americane și engleze, în afară de cele ale lui Brock și Fiii. Știau că de îndată ce nava poștală avea să ancoreze și veștile să se împrăștie, cumpărătorii se vor repezi la ușile lor să achiziționeze bumbac și mirodenii, să închirieze nave să le expedieze în grabă cu mărfuri spre casă. Și nimeni nu avea să știe, în afară de cei doi frați, că *Sea Cloud* aproape că apucase ciolanul în dinți, cu un avans de cel puțin o zi și că va lua crema de pe piața Londrei.

— Păcat că o să ne trebuiască cel puțin două zile ca să răspundem la toate comenzile clienților noștri și să expediem navele de la Manila, spuse Robb încîntat la culme.

— Trist, Robb, foarte trist.

— Aş zice că în dimineaţa asta am făcut o treabă minunată.

Stăteau în uşa cortului şi urmăreau nava poştală care îşi fundarisea ancorele. O mulţime de cutere mişunau acum în jurul ei, pline de oameni dornici să ridice corespondenţa. Struan îşi aruncă o privire pe lista pasagerilor care veneau cu nava.

— Doamne Dumnezeule, ia uită-te ! şi-i întinse hîrtia.

Robb goni cu privirea în josul listei. Se opri. Înălţimea sa arhiducele Sergheiev.

— Ce treabă are grangurele ăsta din Rusia în Asia ?

— Nu, nu-i vorba de el, flăcăule, deşi şi apariţia lui e destul de ciudată. Uită-te. În coada listei.

Robb citi mai departe. Neveste de negustori, doi negustori care se întorceau la Hong Kong, nume de bărbaţi care nu-i spuneau nimic. În cele din urmă ajunse şi la cel cu pricina.

— Maureen Quance şi familia ? şi se puse pe rîs cu hohote.

— Fir-ar să fie, nu e de rîs deloc ! se răsti Struan. Cum rămîne cu juriul nostru ?

— Ah, Dumnezeule !

Cu şase ani înainte, nevasta lui Aristotle se îmbarcase plină de draci la Macao pe o navă ce se îndrepta spre casă, socotind — aşa cum de altfel socoteau cu toţii — că Aristotle, care se temea de nevastă-sa groaznic, o tulise spre Anglia ca să scape. Dar omul nu o tulise, ci se ascunsese bine în Stabilimentul pentru Tinerele Doamne Educate al doamnei Fortheringill, adică „S.F.“, sau, după cum botezaseră localnicii această casă de toleranţă, „La scula futăcioasă“. La o săptămînă după plecarea lui Maureen, Aristotle apăru şi el din ascunzătoare, şi-i trebuiră luni de zile ca să-şi revină la forma de dinainte şi să-i treacă „aburii“. Negustorii puneau „aburii“ pe seama felului în care i-a fost pusă la încercare vigoarea în prea primitoarea casă. Omul dezminţise o astfel de acuzaţie cu toată

vehemența : „Cînd un om se află la o astfel de ananghie, Dumnezeule, nu mai are el nici un chef să se bucure de ceea ce — din lipsa altui cuvînt mai nimerit — aș putea denumi doar desfrîu. Nu, dragii mei prieteni rău informați, spaima și desfrîul nu fac casă bună în pat.“ Dar nimeni nu l-a crezut.

— Ei, și acum ce ne facem ? întrebă Robb.

— Dacă aude Aristotle, se topește pe dată. O s-o șteargă la Canton și ne-am ars. Trebuie să dăm noi întîi de el și pînă diseară să-l facem să nu se întîlnească cu cine nu trebuie.

— Unde o fi acum ?

— Habar n-am. Trimite oameni în căutarea lui. Pe toți. Ia-l la bord pe *Thunder Cloud,* indiferent sub ce pretext, și ține-l acolo bine pînă punem noi totul la cale pentru juriul balului. Trimite-l pe Cudahy la bordul navei poștale de îndată. Să-i spună lui Maureen că ea și familia sînt oaspeții noștri. Expediaz-o la bordul vasului cel mic. Poate reușim să-i facem de lucru pînă mîine.

— N-o să reușești niciodată. Îl miroase ea pe Aristotle de departe.

— Trebuie să încercăm. Ești gata să-ți asumi răspunderea de a da verdictul juriului în locul lui ?

— Și cu meciul cum rămîne ? N-o să vrea să-l scape.

— Dacă va fi vorba să facă un portret lui Sarah sau unuia dintre copii, o să renunțe.

Robb porni în fugă. Struan se uită la ceas. Mai era un ceas pînă cînd trebuia să fie la bordul navei amiral. Trimise după Gordon Chen și-i ceru să recruteze treizeci de chinezi pentru a deveni paznici.

— Tai-Pan, aș spune că e înțelept, ca o măsură suplimentară de prevedere, să ai niște oameni de pază și la casa dumitale, spuse Gordon. Aș fi mai liniștit în felul ăsta.

— Gordon, bună idee. Atunci angajează treizeci și cinci.

— Mi-e teamă că cei mai mulţi dintre chinezii care s-au stabilit la Tai Ping Shan sînt oameni foarte răi. Mulţi dintre ei sînt căutaţi de poliţie pentru crime comise la Kwangtung, şi aici la Hong Kong mandarinii nu mai pot pune mîna pe ei.

Din mîneca largă a robei sale scoase la iveală un sul de pergament.

— Apropo, pentru seara asta am făcut un fel de înţelegere cu regele cerşetorilor ! Puse sulul pe masă. Uite şi chitanţa. Poate că compradorele dumneavoastră o să poată să-mi restituie suma.

— Chitanţă ? Pentru cît ?

— Trei taeli. Cu suma asta modestă putem fi siguri că nici unul dintre musafirii dumneavoastră nu va fi sîcîit de cerşetori în seara asta. Şi tot cu el am mai făcut o înţelegere cît se poate de rezonabilă pe lună — trei taeli în numele dumneavoastră, ca cerşetorii să nu calce în zona locuinţei dumneavoastră şi pe teritoriile Nobilei Case.

— N-am să plătesc ! izbucni Struan. Nu-mi pasă dacă Macao are un rege al cerşetorilor, sau oricare alt oraş din Chîna. Dumnezeule, să nu începem cu asta chiar la Hong Kong.

— Dar e aici şi şi-a organizat oamenii, îi replică Gordon Chen cu voce liniştită. Cine altcineva o să le dea cerşetorilor dreptul de a cerşi ? Cine altcineva să răspundă de ei ? Cine altcineva poate să-i plătească unui cerşetor pentru a-şi asigura un tratament special cum se cuvine oamenilor cu avere şi poziţie socială ca dumneavoastră ? Tai-Pan, vă rog eu să vă mai gîndiţi o dată. Vă sfătuiesc să faceţi asta. Vă asigur că vor fi nişte bani cheltuiţi cu folos. Cel puţin încercaţi măcar o lună. Nu e chiar aşa de mult ce vă cer. Şi atunci o să vedeţi cît de înţelept e obiceiul acesta. De asemenea cu siguranţă asta vă va asigura şi paza bunurilor dumneavoastră, pentru că cerşetorii vor spune tot ce ştiu despre hoţi. E cît se poate de necesar, credeţi-mă.

— Bine, atunci, spuse Struan în cele din urmă, dar numai pentru o lună, nu mai mult.

Își puse inițialele pe chitanță, știind bine că de-acum va plăti permanent tribut regelui cerșetorilor. Nu exista nici un mijloc de a te lupta cu acest obicei, decît prin alungarea tuturor chinezilor din Hong Kong.

— Mîine poți ridica banii de la Chen Sheng.

— Mulțumesc.

— Ce-i dă acestui om anume dreptul de a fi rege al cerșetorilor ?

— Tai-Pan, cred că din cauză că ceilalți au încredere în el.

Gordon Chen își puse în minte să discute cu omul chiar în după-amiaza aceea ca să fie sigur că totul va merge așa cum s-a plănuit pentru luna care urma. Era încîntat nu numai de tributul destul de mic pe care-l negociase în numele lui Struan, doi taeli pentru noaptea de față și doi taeli pentru luna care urma, diferența de un tael fiind tributul ce i se cuvenea de drept lui, dar mai ales pentru ideea lui de a-i cere lui Jin-qua să trimită un „rege" de la Canton. Omul era fratele mai mic al regelui cerșetorilor din Canton, ceea ce însemna că era un profesionist, cît se poate de versat în arta de a dobîndi cît mai mult cu cît mai puțin efort. Bineînțeles că omul acesta fusese numit ca funcționar mai mărunt al Hung Mun în loja de la Hong Kong. Un aranjament perfect, își spuse Gordon Chen. Mita primită de la cerșetori va constitui o parte importantă și perpetuă a veniturilor societății tong. Apoi îl auzi pe taică-său că pune întrebarea pe care o aștepta de mult.

— Gordon, ai auzit de triazi ?

— Bineînțeles că am citit proclamația, îi răspunse Gordon calm. De ce ?

— Știi ceva despre ei ?

— Păi, Tai-Pan, am auzit că de-a lungul istoriei societățile secrete au constituit întotdeauna o formă de apă-

rare împotriva invadatorilor străini. Şi că au numeroase denumiri.

— Te rog să fii cu ochii în patru şi să mă informezi, aşa particular, despre acţiunile lor, dacă acţionează cumva. Şi altceva. Am douăzeci de recruţi chinezi în flota mea. Am să încerc să-i pregătesc să ajungă ofiţeri. O să lucrezi împreună cu domnul Mauss ca să-i înveţi englezeşte. Alţi zece urmează să plece în Anglia să se pregătească în domeniul construcţiilor de nave.

— Da, sir, replică Gordon strălucind de bucurie.

Treizeci de oameni. Bineînţeles treizeci de noi oameni pentru Triadă. Da, numele de triazi sună frumos, mai frumos decît Hung Mun. Şi douăzeci de astfel de oameni, plasaţi strategic în flota Nobilei Case, ar fi o enorm de preţioasă contribuţie la puterea lojii. Toţi slujitorii Triadei fuseseră puşi sub ascultarea lui, pentru că bineînţeles de cînd s-au arătat barbarii în Asia, toţi servitorii lor au fost membri ai Triadei aleşi pe sprînceană. Apoi, Gordon avea să formeze o frăţie a culilor ce încărcau navele, şi toţi vor fi membri ai Triadei. Liga muncitorilor era în plină formare. În curînd toţi lucrătorii şi toţi chinezii din Hong Kong vor fi membri cotizanţi, spre gloria ţării şi bunăstarea comună. Da, îşi spuse el încîntat, aici în Hong Kong, feriţi de teama mandarinilor, vom deveni cea mai puternică lojă din China. Iar cînd o să-i alunge pe manciurieni, conducerea lojii va sta în marea adunare a celor faţă de care împăratul va avea obligaţii. Moarte dinastiei Ch'ing, să vină mai repede vremea adevăraţilor conducători, precedenta noastră dinastie chineză, Ming.

— Şi cînd încep ?

— De mîine.

— Minunat. Puteţi fi sigur că-mi voi da tot interesul — şi se plecă uşor. Poate, dacă veţi binevoi, o să mi se îngăduie să-mi prezint omagiile faţă de doamna T'chung. Şi faţă de copii. Nu i-am mai văzut de multe luni.

— Bineînțeles, Gordon, îi spuse Struan. Vino mîine la prînz. De ce să nu începem iar lecțiile săptămînale ? Cred că îi vor fi de mare folos.

— O să-mi facă mare plăcere. Și să stau de vorbă cu copiii. Din mîneca chimonoului Gordon scoase alte două suluri. Am aici socotelile din ultima lună a înțelegerii personale dintre noi. Vreți să vă uitați peste cifre ?

— Da.

Gordon desfăcu sulurile, unul scris cu caractere chinezești, celălalt în englezește.

— Tai-Pan, sînt fericit să vă informez că pe baza investiției inițiale de zece mii de dolari acum avem un profit comun de șase mii cincizeci și opt de dolari și patruzeci și doi de cenți.

Struan făcu ochii mari.

— Pentru numai o lună de zile e un profit considerabil.

— Și eu sînt destul de mîndru, recunosc. Investiția făcută în terenuri e excelentă. Promite să ne aducă mari profituri.

— Dar nu ai cumpărat nici un fel de teren.

— Nu, nu am cumpărat la licitația dumneavoastră de terenuri. Dar am cumpărat parcele în...ăăăă, Tai Ping Shan. Au fost confirmate de Biroul Funciar săptămîna trecută. Și deținem substanțiale terenuri în jurul satului Aberdeen și Golful Deepwater.

— Dar astea nici nu au fost scoase la vînzare deocamdată.

— Astea sînt, Tai-Pan... ăăă... terenuri deținute de localnici. Drepturi vechi de proprietate. Am cumpărat toate zapisurile care există, cel puțin pe toate pe care le-am descoperit că există.

— Flăcăule, dar acestea nu sînt legale. Tot terenul aparține Coroanei.

— Da, bineînțeles, unele aranjamente vor trebui făcute pentru a despăgubi satul. Dăinuie aici de ani și ani, și, ei, Coroana e generoasă ! Gordon avea o privire

plină de sinceritate. Domnul Culum pare să socotească şi el că Excelenţa sa va privi favorabil înscrisurile care există... ăăă, validate, cred că aceasta-i cuvîntul potrivit, de către bătrînii satului.

Oare cît teren cu înscrisuri asupra lui nu a aparţinut nici satului, nimănui, se întrebă Struan.

— Şi toate înscrisurile noastre sînt validate ?

— Tai-Pan, cu siguranţă. Şi cu mare grijă. Altfel ar fi lipsite de valoare, nu-i aşa ? Gordon zîmbi. Proprietăţile sînt pe numele... ăăă, diferiţilor intermediari, aşa că pe faţă noi nu deţinem firește nici un fel de teren. Ci numai înscrisurile iniţiale de bază. Ceilalţi au subînchiriat, sub-subînchiriat şi tot aşa, iar actele de subînchiriere pot fi supuse celei mai atente cercetări. Am fost prudent, aşa cum se cuvenea.

— Aş zice că s-ar putea să te aştepte un mare viitor în materie de afaceri, Gordon. Cercetă balanţa financiară cu mare atenţie. Ce-i articolul acesta ? Două mii nouă sute şaptezeci şi opt de dolari ?

— Chiriile de pe proprietăţile noastre din Tai Ping Shan.

— Dar ai făcut o greşeală aici. Conform cifrelor tale, balanţa asta acoperă chiriile pe o perioadă de două luni, iar tu nu deţii terenul decît de o lună.

— Tai-Pan, de îndată ce chinezii au început să se mute pe terenurile noastre de la Tai Ping Shan, am şi început să le solicit chirie. Faptul că noi am reuşit să dobîndim terenurile abia cu o lună mai tîrziu nu e treaba lor. Nu-i aşa ?

— Da. Numai că e vorba de o fraudă.

— Nu, sir, deloc. Nu dacă e vorba de fapte. Chiriaşii care au venit au dorit bineînţeles cele mai bune terenuri. Noi am luat chiria în numerar, oferindu-i în schimb posibilitatea de folosinţă a terenului în avans, şi de bună credinţă. Chiriaşul e fericit pentru că plăteşte chirie, pentru că bineînţeles toată lumea trebuie să plătească chirie.

Diferența de fapt e un adaos pentru serviciul făcut. Eu am riscat foarte mult pentru a le face acest serviciu. Dacă să zicem n-aș fi reușit să cumpăr terenul și să le ofer dreptul unei închirieri pe lungă durată, ei bine, ar fi încăput pe mîinile cămătarilor, hoților și bandiților.

Struan mîrîi.

— Și ce vrei să faci cu restul de bani ?

— Dacă pot să fac apel la răbdarea dumneavoastră, aș prefera să lăsăm discuția asta pentru luna viitoare. Am să mă folosesc de creditul pe care ați avut bunăvoința să-l aranjați pentru mine, dar cu mare prudență.

Struan făcu hîrtiile sul și i le înmînă lui Gordon.

— A, nu, Tai-Pan, aceste copii vă aparțin.

— Foarte bine.

Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse cu blîndețe :

— Am auzit că chinezii sînt obișnuiți să împrumute bani cu dobînzi foarte mari. Am credința că nici una din investițiile noastre nu va fi folosită pentru astfel de afaceri ! Rămase cu ochii țintă în ochii lui Gordon, și se lăsă o tăcere prelungă. Cămătăria e o treabă urîtă.

— Împrumuturile de bani constituie o afacere foarte importantă.

— La o dobîndă rezonabilă.

Gordon începu să se joace cu vîrful cozii sale.

— Cu unu la sută mai puțin decît se obișnuiește ?

— Cu două procente.

— Un procent și jumătate ar fi foarte, foarte cinstit.

— Da, foarte cinstit. Gordon, ești un om de afaceri foarte deștept. Poate anul viitor am să reușesc să cresc nivelul creditelor.

— Iar eu pe baza deciziilor dumneavoastră am să mă străduiesc să le folosesc în așa fel ca să aducă un profit minunat.

— Pariu că ai să izbutești, Gordon, îi spuse Struan,

Cînd privi afară, rămase surprins să-l vadă pe maestrul de arme al marinei militare îndreptîndu-se spre ei în grabă.

— Domnul Struan ? Maestrul de arme salută scurt. Complimente din partea Excelenţei sale care vă invită pe nava amiral de îndată.

Struan îşi privi ceasul. Nu era în întîrziere, dar nu spuse nimic, decît atît :

— Bineînţeles.

Capitolul optsprezece

Longstaff stătea cu spatele la uşă şi privea atent pe ferestrele cabinei principale la nava poştală. Struan bagă de seamă că masa fusese aranjată pentru patru persoane. Pe birou se aflau o mulţime de telegrame oficiale.

— 'Neaţa, Will.

— Hello, Dirk ! Longstaff se întoarse şi-i întinse mîna, iar Struan observă că arăta mai tînăr decît în ultimele luni. E ciudat, nu-i aşa ?

— Ce anume ? întrebă Struan, deşi ştia că trebuia să fie vorba despre rus.

Dar îi lăsă lui Longstaff plăcerea să-i spună. De asemenea voia să afle cum aprecia Longstaff situaţia, pentru că, deşi acesta nu se prea descurca în afacerile Asiei şi era cu totul nefolositor în calitate de căpitan superintendent pentru comerţ, Struan ştia că în privinţa afacerilor diplomatice europene ideile lui erau pertinente şi el era deosebit de bine informat. De îndată ce rezolvase problema urgentă a lui Aristotle şi-l pusese pe Robb să-l ducă la adăpost la bordul navei lor, Struan începuse să se întrebe care erau motivele sosirii rusului. I se păruse ciudat de alarmantă, dar nu ştia exact de ce.

— Poate că n-ai auzit încă, dar avem un musafir neinvitat.

— Da ? Cine ?

— Un arhiduce. Nici mai mult, nici mai puţin. Un arhiduce din Rusia. Alexei Sergheiev. A sosit cu vasul poştal.

Struan se arătă impresionat, aşa cum se cuvenea.

— Şi cărui fapt datorăm noi onoarea asta aici în Asia ?

— De ce ? Asta-i ! Longstaff îşi frecă mîinile fericit. Vine să ia prînzul cu noi. Îl însoţeşte Clive.

Clive Monsey era adjunctul lui Longstaff în funcţia de căpitan superintendent al comerţului, funcţionar civil de profesie, dar, ca şi Longstaff, acum funcţionar al Ministerului de Externe. De obicei treburile îl reclamau pe Monsey la Macao, unde-şi păstrase Longstaff cartierul general permanent.

— Au sosit şi cîteva telegrame interesante, spuse Longstaff şi interesul lui Struan spori şi mai mult.

Ştia bine că nici una nu putea conţine aprobarea oficială a tratatului de la Chuenpi şi numirea lui Longstaff ca prim guvernator al coloniei Hong Kong, pentru că vestea încheierii cu succes a războiului abia acum ajungea la Londra. Struan acceptă un pahar cu sherry.

— Orientul Mijlociu ? avansă el o întrebare şi îşi ţinu răsuflarea.

— Da ! Criza a trecut, mulţumesc lui Dumnezeu. Franţa a acceptat convenţia propusă de secretarul de stat pentru probleme externe, şi acum nu mai planează nici o teamă despre un eventual război general. Sultanul Turciei e atît de recunoscător pentru sprijinul nostru încît a şi semnat un tratat comercial cu noi, anulînd orice monopol turcesc şi deschizînd larg întregul Imperiu Otoman pentru comerţul englezesc.

Struan scoase un strigăt de bucurie.

— Doamne Dumnezeule ! E cea mai bună veste pe care am primit-o după multe şi multe zile de aşteptare îndelungată.

— Am ştiut eu că ai să fii încîntat, spuse Longstaff.

Îndelungata criză era în legătură cu Dardanelele, strîmtoare controlată de Imperiul Otoman. Constituia cheia spre Europa mediteraneană, şi un perpetuu *casus belli* între Marile Puteri — Marea Britanie, Franţa, Rusia, Austro-Ungaria şi Prusia — pentru că Dardanelele erau un fel de scurtătură pentru navele militare ruseşti pentru a pătrunde spre Mediterana atît de vitală, ca şi pentru navele de război ale altor naţiuni pentru a intra în Marea Neagră şi a ameninţa Rusia în partea unde era ea mai slabă. Cu opt ani în urmă, Rusia obligase Turcia să semneze un tratat care dădea şi Rusiei drept de suzeranitate asupra Dardanelelor, alături de Turcia, iar de atunci a dăinuit o tensiune internaţională acută. Apoi, cu trei ani în urmă, Mehemet Ali, un soldat parvenit la titlul de paşă al Egiptului datorită sprijinului francez, a atacat Constantinopolul, proclamîndu-se calif al Imperiului Otoman, şi din clipa aceea toată Europa părea să fie gata să intre în conflict.

Secretarul de stat pentru afaceri externe al Angliei, Lordul Cunnington, reuşise să convingă Marile Puteri, — exceptînd Franţa şi fără să o consulte pe aceasta — să-şi folosească toată influenţa în sprijinul sultanului şi împotriva lui Mehemet Ali. Franţa se arătă furioasă şi ameninţă cu războiul. S-a propus o convenţie prin care Mehemet Ali urma să se retragă în Egipt, unde să i se acorde suzeranitate asupra Siriei pe timpul vieţii sale, să fie confirmat drept conducător independent al Egiptului, să plătească doar un tribut anual simbolic sultanului Turciei şi, ceea ce era cel mai important, dreptul de folosinţă a Dardanelelor aşa cum fusese el mai demult, să fie garantat de toate puterile o dată pentru totdeauna. Atîta vreme

cît Turcia nu era țară beligerantă, strîmtoarea era interzisă *tuturor* navelor de război ale *tuturor* națiunilor.

Pentru Nobila Casă însemna o veritabilă îmbogățire vestea că Franța acceptase înțelegearea propusă și retragerea aliatului ei egiptean. Acum puteau fi cimentate aranjamentele financiare complexe pe care mizaseră riscînd foarte mult Robb și Struan în ultimii doi ani. Puterea lor comercială avea să se întindă prin tentacule financiare pînă în inima tuturor Marilor Puteri, astfel încît să dobîndească siguranța că vor putea naviga printre permanentele crize internaționale și deschide noi piețe imense pentru ceai și mătăsuri. Mai mult, dacă acum prevalau interesele britanice în Imperiul Otoman, poate că producția sa de opiu va putea fi stopată. Lipsiți de opiul turcesc care să contrabalanseze hemoragia de lingouri de argint, companiile americane vor fi nevoite să-și sporească comerțul cu Marea Britanie, și se vor stabili acele legături mai strînse cu America pe care le dorea Struan. Da, își spuse Struan fericit, e o zi foarte bună. Era încurcat numai de faptul că Longstaff primise această știre oficială înaintea lui. Informatorii lui Struan în parlament îl anunțau de obicei asupra unor vești importante de acest fel cu mult înainte.

— E minunat, mai spuse el.

— De acum pacea va dăinui vreme îndelungată. Atîta vreme cît Franța nu mai încearcă să pună la cale vreo șmecherie.

— Sau Austro-Ungaria, sau Prusia, sau Rusia.

— Mda. Și cu asta ajungem la Sergheiev. De ce oare taman acum se arată în Asia un important personaj din Rusia ? Și cum se face că n-am fost preveniți oficial sau neoficial de una ca asta ? Ei ? Cînd noi controlăm toate căile maritime la est de Africa, ei ?

— Poate că omul face doar o vizită oficială în Alaska rusească, și o fi venit pe la Capul Bunei Speranțe.

— Pariu pe o sută de guinee că exact asta o să ne spună şi el.

Longstaff se aşeză comod într-un fotoliu şi-şi puse picioarele pe masă.

— Sergheiev e un nume important la Petersburg. Pe vremea cînd eram un puşti am stat acolo vreme de cinci ani, tatăl meu era diplomat la curtea ţarului. Tirani cu toţii. Cel de-acum, Nicolae I, e un tiran tipic.

— În ce fel e Sergheiev important ? îl întrebă Struan, surprins că Longstaff nu-i pomenise nimic de Petersburg în toţi anii de cînd se cunoşteau.

— Proprietari de terenuri uriaşe. Rude cu ţarul. Stăpînesc zeci de mii de şerbi şi sute de sate, după cîte îmi aduc eu aminte. Îmi amintesc că tata spunea o dată că prinţul Sergheiev, probabil din acelaşi familie, era un intim al curţii apropiate ţarului şi unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Tare curios să ajungă unul tocmai prin părţile astea, ei ?

— Crezi că Rusia are de gînd să se amestece în treburile Asiei ?

— Aş spune că omul acesta e prea potrivit pentru una ca asta ca venirea lui să fie o pură coincidenţă. Acum cînd în Orientul Apropiat s-a restabilit *status quo*-ul, iar problema Dardanelelor e rezolvată, uite, hopa ! apare un arhiduce aici.

— Crezi că e vreo legătură între evenimente ?

Longstaff rîse amuzat.

— Păi înţelegerea asupra Orientului Apropiat opreşte definitiv expansiunea Rusiei spre vest, dar ea îşi poate permite să stea şi să aştepte. Franţa caută pricină de război, la fel şi Prusia. Diavolul acela austro-ungar de Metternich cam are probleme cu posesiunile sale italiene, şi e furios pe Franţa şi Marea Britanie că i-au ajutat pe belgieni să-şi formeze propria lor naţiune pe seama olandezilor. Vor fi multe confruntări între Franţa şi Marea Britanie cu privire la succesiunea la tronul Spaniei — regina Spaniei

are doisprezece ani şi va fi curînd măritată. Ludovic Filip doreşte să fie preferat cel propus de el, dar noi nu putem îngădui o unire a tronurilor Franţei şi Spaniei. Prusia doreşte şi ea să-şi extindă dominaţia în Europa, drept pe care Franţa l-a socotit întotdeauna că i se cuvine numai ei, sorocit de la Dumnezeu. A, da, adăugă el zîmbind, Rusia îşi poate permite să aştepte. Cînd Imperiul Otoman se va dezmembra, ea va pune mîna liniştită pe întreaga Peninsulă Balcanică — Ţările Române, Bulgaria, Basarabia, Serbia, şi cît va putea înghiţi mai mult din Imperiul Austro-Ungar. Bineînţeles, noi nu ne putem îngădui să o lăsăm să-şi facă de cap, aşa că va izbucni un război general dacă nu va accepta un aranjament rezonabil. Aşa că, din punctul de vedere al Rusiei, Europa nu prezintă nici un pericol în momentul de faţă. Rusia a fost efectiv blocată în expansiunea ei, dar nu contează. Politica ei de-a lungul istoriei a fost întotdeauna aceea de a cuceri prin viclenie, mituind conducătorii unei ţări şi liderii opoziţiei, dacă exista. Adică să se extindă mai întîi ca „sferă de influenţă", şi nu prin război, apoi să-i radă pe conducători de pe faţa pămîntului şi să înghită poporul. Atunci cînd dinspre vest nu o va ameninţa nici un pericol, cred că Rusia îşi va întoarce privirile spre est. Pentru că şi ea socoteşte că are o menire divină pe pămîntul ăsta, că şi ea — la fel ca şi Franţa, şi Prusia — are misiunea încredinţată de Dumnezeu de a conduce lumea. Spre est nu mai există nici o mare putere care să stea între ea şi Pacific.

— În afară de China.

— Iar noi, tu şi cu mine, ştim bine că China e şubredă şi neajutorată. Asta nu-i în avantajul nostru, nu-i aşa ? China slabă şi Rusia puternică, controlînd poate China, ei ?

— Nu, replică Struan. Atunci ne poate strînge de gît după pofta ei. Şi India.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, fiecare adîncit în propriile-i gînduri.

— Dar ce rost are să trimită un om atît de important aici ? întrebă Struan.

— Ca să ne încerce. Răspunsul ţine de istorie cît se poate de limpede. Rusia e o semănătoare a seminţelor nemulţumirii, şi aşa va fi întotdeauna pînă cînd va ajunge să-şi găsească graniţele ei naturale, după opinia ei. E vecină cu Turcia — în Turcia-s necazuri. E vecină cu India — avem parte de necazuri acolo. Se învecinează cu China — cel puţin în măsura în care ştim noi — aşa că vor fi necazuri şi aici. Sergheiev a sosit încoace pentru ca să ne încerce să afle ce succes avem noi în China. Cu cît vor socoti că e mai slabă China, cu atît se vor grăbi în expansiunea lor spre est. Aşa că va trebui să încercăm să-l neutralizăm, să-l păcălim, să-l convingem că China e foarte puternică. Am nevoie de tot ajutorul tău. Putem să-l invităm şi pe el la bal în seara asta ?

— Bineînţeles.

— Trebuie să-i arătăm oricum că China constituie sfera de influenţă a Maiestăţii sale, că guvernul Maiestăţii sale nu va încuraja vreun amestec aici.

Gîndul lui Struan făcu un salt în viitor. Cu cît Coroana va fi mai amestecată în Asia, cu atît va ajuta mai mult la înfăptuirea planului de bază — să aducă China în rîndul naţiunilor ca o mare putere. Cu cît China va fi mai puternică, sprijinită şi educată de Anglia, cu atît va fi mai bine pentru întreaga lume în general. Da. Şi nu putem accepta amestecul despotismului rusesc chiar acum, cînd sîntem în pragul succesului.

Se auzi o bătaie în uşă, şi îşi făcu apariţia Clive Monsey. Era un bărbat zvelt, trecut bine de patruzeci de ani, rezervat, liniştit, cu păr rar şi nas borcănat.

— Excelenţă, începu el, pot să vi-l prezint pe Înălţimea sa arhiducele Alexei Sergheiev ?

Longstaff și Struan se ridicară în picioare. Longstaff se îndreptă spre arhiduce și-i spuse într-o rusească perfectă :

— Încîntat să vă întîlnesc, Înălțimea voastră. Vă rog să intrați și să luați loc. Ați avut o călătorie plăcută ?

— Perfectă, Excelența voastră, răspunse Sergheiev, fără să se arate surprins, și strînse mîna care i se întindea, înclinîndu-se ușor, cu desăvîrșită eleganță. E foarte frumos din partea dumneavoastră că m-ați invitat la masă cînd eu n-am vădit destule maniere să vă aduc la cunoștință sosirea mea. Cu atît mai mult cu cît vizita nu e nici oficială și nici planificată.

— Asta e norocul nostru, Înălțimea voastră.

— Speram să fiți fiul stimatului prieten al Rusiei, Sir Robert. E o coincidență dintre cele mai fericite.

— Da, într-adevăr, spuse Longstaff destul de rece. Și ce mai face tatăl dumneavoastră prințul ? întrebă el, mizînd pe o inspirație.

— Sînt bucuros să vă spun că e sănătos. Dar tatăl dumneavoastră ?

— A murit acum cîțiva ani.

— Ah, îmi pare tare rău. Dar mama dumneavoastră, lady Longstaff ?

— Pe deplin sănătoasă, am plăcerea să vă informez.

Struan îl cerceta pe rus. Sergheiev era un bărbos arătos, înalt, îmbrăcat luxos și impecabil. Umeri largi și talie subțire. Pometii proeminenți și ochii albaștri ușor oblici îi dădeau un aer exotic. Sabia de paradă și centura de sub tunica descheiată păreau să se afle acolo la locul lor. La gît, atîrnînd peste cravata de un alb imaculat, se vedea o decorație discretă a unui ordin, prins cu o panglică subțire, stacojie. Nu e un om cu care să te încumeți să te certi, îi trecu lui Struan un gînd prin minte. Pariu că atunci cînd e cu sabia în mînă e un adevărat diavol, și devine un demon cînd ceva îi atinge onoarea.

— Pot să vi-l prezint pe domnul Dirk Struan ? spuse Longstaff în engleză.

Arhiducele întinse mîna, zîmbi şi adăugă în engleză cu un abia perceput accent :

— Ah, domnule Struan, ce plăcere.

Struan îi strînse mîna şi simţi mîna de oţel a lui Sergheiev.

— Înălţimea voastră, mă simt în dezavantaj, spuse el voit direct şi nediplomatic. Am impresia că dumneavoastră cunoaşteţi o mulţime de lucruri despre mine, în vreme ce eu nu ştiu mai nimic despre dumneavoastră.

Sergheiev rîse.

— Tai-Panul Nobilei Case se bucură de o reputaţie care a ajuns chiar pînă la Petersburg. Am sperat că voi avea prilejul să vă întîlnesc. Şi aştept cu nerăbdare să avem prilejul de a discuta şi să vă spun şi eu cîte ceva despre mine, dacă vă interesează ! Zîmbi către Longstaff. Excelenţă, sînteţi nespus de amabil faţă de mine. Vă pot încredinţa că voi informa pe Înălţimea sa Ţarul că plenipotenţiarul Maiestăţii sale britanice e mai mult decît o gazdă plină de ospitalitate. Acum, după ce am avut plăcerea de a vă întîlni, am să mă retrag pentru a vă lăsa să vă reluaţi treburile de stat.

— Ah, nu, Înălţimea voastră, vă rog, vă aşteptam să servim prînzul împreună. Longstaff era încîntat că fusese educat pentru astfel de întîlniri şi le făcea faţă. Am fi cît se poate de dezamăgiţi. Şi, ştiţi, e ceva cu totul neoficial, după cum veţi putea constata.

— Ei bine, atunci mulţumesc. Socot asta drept o mare onoare.

Uşa se deschise şi se arătă stewardul cu şampanie la gheaţă şi pahare. Îi întinse tava lui Sergheiev, apoi pe rînd lui Longstaff, Struan şi Monsey.

— Pentru o frumoasă călătorie spre casă, îi ură Longstaff.

Băură.

— Superbă şampanie, Excelenţă, superbă.

— Vă rog să luaţi loc.

Prînzul fu servit după un protocol impecabil. Sergheiev şezînd la dreapta lui Longstaff, Struan la stînga. Stewarzii aduseră cîrnaţi afumaţi şi stridii, şuncă de Yorkshire, supă fierbinte de vită proaspătă, pulpe fripte de miel, cartofi fierţi şi varză acră.

— Ne pare rău că nu avem şi caviar, spuse Longstaff.

— De îndată ce soseşte şi nava mea, voi fi fericit să vă ofer eu de la mine, Excelenţă. Am avut ghinionul să nimerim într-o furtună în Strîmtoarea Sunda. Ne-am ales cu o infiltraţie de apă şi am acostat în portul dumneavoastră de la Singapore. Nava poştală pleca exact o dată cu aceeaşi maree, aşa că am luat un bilet pînă aici.

Şi în felul acesta a fost scutit să ne anunţe dinainte de sosire, îşi spuse Longstaff. Strîmtoarea Sunda înseamnă că a călătorit pe la Capul Bunei Speranţe. Ce naiba are de gînd ?

— Domnule Struan, am auzit că la vremea asta clima la Singapore e foarte schimbătoare, spuse Sergheiev.

— Da, aşa-i, răspunse Struan. E prima dumneavoastră călătorie în Asia. Înălţimea voastră ?

— Da.

— Ei, atunci poate că o să vă ajutăm ca şederea aici să fie plăcută. În seara asta tocmai dau un bal. Aş fi onorat dacă veţi veni şi dumneavoastră. O să vă ofere posibilitatea să întîlniţi pe toată lumea.

— Sînteţi prea bun.

— Şi cît v-aţi gîndit să staţi aici ?

— Doar pînă cînd soseşte nava mea. Fac o vizită neoficială în Alaska, posesiunea noastră.

— Nava a avut mult de suferit ?

— Nu știu exact, domnule Struan. Nu prea mă pricep la lucrurile astea. Va veni încoace de îndată ce va fi posibil.

— Atunci aveți nevoie de o locuință, spuse Struan, bănuind că Sergheiev știa o mulțime despre „lucrurile astea", și că „stricăciunile" provocate la bordul navei sale vor fi o scuză convenabilă ca să modifice după bunul său plac durata șederii sale aici.

Struan mai avea așa un fel de bănuială că Singapore fusese prima escală de la plecarea de la Petersburg.

— Aș fi fericit să vă putem oferi un apartament la bordul uneia din navele noastre staționate aici. Nu va fi prea luxos, dar ne vom strădui să vă facem să vă simțiți bine.

— Sînteți deosebit de amabil. Sînt doar cu și patru servitori care mă însoțesc. Ei pot dormi oriunde.

— Voi avea grijă să stea și ei cît mai bine. Ah, mulțumesc, îi spuse el stewardului care-i umplea paharul. E cumva vorba de un bric cu patru catarge ?

— Trei.

— Și eu le prefer tot pe cele cu trei catarge. Mai ușor de manevrat pe valuri mari. Și e mai ușor de terțarolat velele. Aveți rîndunici și contrarîndunici ?

— Domnule Struan, se pare că are toate velele care-i trebuiesc. Indiferent cum le spune.

Struan îi surprinse o ușoară ezitare și se convinse că Sergheiev era marinar. Și atunci de ce voia acum să ascundă treaba asta ?

— Am auzit că s-a rezolvat criza din Orientul Apropiat, spuse Sergheiev.

— Da, îi răspunse Longstaff. Vestea ne-a sosit o dată cu vasul poștal.

— Cît se poate de bine. Franța s-a dovedit deosebit de înțeleaptă că a renunțat la poziția războinică.

— E evidentă importanța Dardanelelor pentru Marea Britanie, spuse Longstaff. E în avantajul nostru al tuturor să menținem pacea.

— E păcat că Franța și Prusia par să aibă altă părere. Și Habsburgii. Marea Britanie și Rusia sînt aliați ereditari și interesele lor sînt similare. E o perspectivă îmbucurătoare că vom lucra mai strîns în viitor.

— Da, răspunse Longstaff politicos. Dar Parisul e foarte aproape de Londra.

— Nu e păcat că acel minunat oraș trebuie să-și afle întotdeauna cei mai ciudați conducători ? făcu Sergheiev. Un popor deosebit, cu totul deosebit. Dar conducătorii săi sînt totdeauna plini de orgoliu și par hotărîți să facă în așa fel încît să dezbine lumea.

— Asta-i marea problemă a lumii, Înălțimea voastră. Europa, și cum să domolim mîndria prinților ei. Bineînțeles, noi în Marea Britanie avem fericirea de a avea un parlament, și întrega putere a Angliei nu mai trebuie să intre în război la pofta unui singur om.

— Da, într-adevăr, e un mare și glorios experiment, potrivit pentru minunatele calități ale țării dumneavoastră. Dar nu e nimerit pentru toate națiunile. Nu oare grecii au ajuns la concluzia că cea mai perfectă formă de guvernare e o dictatură blîndă ? Legea unui singur om ?

— Da, blîndă. Dar rezultat al unor alegeri. Nu la cheremul unui conducător desemnat de dreptul divin.

— Cine poate spune cu absolută siguranță că dreptul divin nu există ?

— Ah, Înălțimea voastră, interveni Longstaff. Nimeni nu pune la îndoială existența lui Dumnezeu. Ci numai dreptul unui rege de a face ceea ce poftește, cînd poftește, fără să-și consulte și poporul. Noi am avut parte de un lung șir de regi „divini" în Anglia și am descoperit că sînt supuși greșelilor. Și înclinația de a greși atunci cînd e vorba de un conducător este foarte dăunătoare. Nu-i așa ? Și varsă atît de mult din sîngele altora.

Sergheiev rîse.

— Mie îmi place umorul englezesc ! Se uită la Struan. Sînteţi scoţian, domnule Struan ?

— Da. Britanic. Acum nu mai există nici o deosebire între scoţieni şi englezi. Bău din vin. Ne-am săturat să le mai furăm vitele. Ne-am gîndit că e mai bine să le furăm toată ţara, aşa că ne-am părăsit Scoţia şi ne-am mutat mai la sud.

Riseră cu toţii şi băură. Longstaff era amuzat că Monsey rămăsese tăcut tot timpul mesei, tulburat doar de glumele lui Struan.

— Ce ziceţi, domnule Struan, reluă Sergheiev, aţi mai putea conduce Nobila Casă dacă aţi avea un „parlament" cu care să trebuiască să vă luptaţi mereu ?

— Nu, Înălţimea voastră. Dar eu nu împing spre conflict, spre competiţie cu alte companii, decît o singură companie. Nu risc decît situaţia mea şi a companiei mele. Nu vieţile altora.

— Cu toate astea sînteţi în război cu China. Pentru că păgînii au avut îndrăzneala să se amestece în comerţul dumneavoastră. E corect ?

— Parţial. Bineînţeles că decizia de a începe războiul nu a fost deloc a mea.

— Bineînţeles. Spuneam doar că dumneavoastră aveţi dreptul de a conduce un concern comercial vast şi că acesta e cel mai eficient mod. Decizia unui singur om. E corect pentru o companie, o flotă, o naţiune.

— Da, cu condiţia să ai şi succes, spuse Struan, făcînd o glumă, apoi adăugă cu toată seriozitatea : Poate că, pentru moment, un sistem parlamentar nu e posibil în Rusia, şi în alte ţări. Dar sînt convins că nu va fi pace pe acest pămînt pînă cînd toate naţiunile nu vor avea un parlament ca cel englezesc, şi toţi oamenii vor avea dreptul să voteze, şi niciodată un singur om nu va mai avea dreptul de a stabili destinele unei naţiuni, fie prin dreptul

divin, fie prin dreptul acordat de votul stupid al unui electorat stupid.

— Sînt de acord, replică Sergheiev. Ipoteza dumneavoastră e corectă. Dar are un singur mare neajuns. Porniţi de la ideea unei populaţii luminate pe pămînt, educate la fel, la fel de prospere, ceea ce e bineînţeles o imposibilitate, nu-i aşa ? Ar trebui să faceţi o călătorie în Rusia ca să vedeţi cît de imposibilă este această presupunere. Şi nu ţineţi seama nici de naţionalism şi nici de diferenţele religioase. Dacă aţi fi adăugat „cînd toate naţiunile vor fi creştine", poate că ar fi fost corect. Dar cum vă puteţi dumneavoastră imagina că vreodată catolicii francezi vor fi de acord cu protestanţii englezi ? Sau biserica ortodoxă rusă cu iezuitismul spaniol ? Sau toate acestea cu masele de necredincioşi mahomedani, aceştia cu păcătoşii evrei, şi aceştia cu cei ce adoră idolii şi cu păgînii ?

Struan trase adînc aer în piept.

— Sînt bucuros că aţi pus întrebarea asta, spuse el şi se opri hotărît să nu mai continue.

— Văd că o să avem o mulţime de discuţii interesante, spuse Longstaff degajat. Ceai ? Peste o oră va avea loc un meci de lupte. Dacă nu vă simţiţi obosit, poate că ne veţi face cinstea să asistaţi. Se pare că o să fie o confruntare serioasă ! Marina contra armatei.

— Voi fi încîntat, Excelenţă. Pe care pariaţi ? Eu voi paria pe adversar.

— O guinee pentru marină.

— S-a făcut.

După prînz, se trecu la ceai şi trabucuri, şi la momentul cuvenit Monsey îl însoţi pe arhiduce la vaporul poştal. Longstaff îşi expedie stewarzii.

— Cred că trebuie ca o fregată să facă „din întîmplare" o vizită de îndată la Singapore, îi spuse Longstaff lui Struan.

— Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru, Will. E marinar, sînt sigur.

— Da. Foarte isteaţă idee, Dirk ! Longstaff se jucă absent cu ceaşca de ceai. E foarte viclean. Un individ ca ăsta e probabil foarte grijuliu cu documentele lui oficiale.

— Şi eu m-am gîndit la acelaşi lucru.

— Mi-a plăcut cînd am stat la Petersburg. În afară de lungile ceasuri de şcoală. A trebuit să învăţ să citesc şi să scriu ruseşte, ca şi franţuzeşte, bineînţeles. Rusa e o limbă foarte grea.

Struan mai turnă ceai.

— Will, nu ţi-au plăcut niciodată meciurile de lupte, aşa-i ?

— Nu. Cred că am să-l însoţesc cînd coboară la ţărm, apoi mă întorc la bord. Să trag şi eu un mic somn liniştit, rîse Longstaff. Mă pregătesc pentru festivităţile din noaptea asta, ei ?

Struan se ridică.

— Da. Şi-ar trebui să mă gîndesc şi eu la nişte seminţe de nemulţumire pe care să le semăn şi eu.

Cînd stewardul veni să strîngă masa, Longstaff se uită distrat la frunzele de ceai din ceaşcă.

— Nu, spuse el păstrînd ceaşca şi cana de ceai. Şi ai grijă să nu mă deranjeze nimeni. Mă anunţi peste o oră.

— Da, sir.

Îşi înăbuşi un căscat, lăsîndu-şi mintea să rătăcească în chip plăcut în liniştea cabinei.

— Pe cuvîntul meu, sînt încîntat că Sergheiev e aici. Acum să ne distrăm şi noi puţin. Să evităm loviturile şi să le dăm noi în mod diplomatic. Să-i sondăm gîndurile, asta-i treaba. Să mai uităm şi noi veşnicele sîcîieli ale coloniei, pe afurisiţii de negustori şi blestematul de împărat ca şi pe blestemaţii de păgîni, adunătură afurisită de hoţi.

Deschise uşa apartamentului său personal şi se întinse confortabil pe cuşetă, cu mîinile sub cap. Ce spunea Dirk ? se întrebă el. A, da, seminţele nemulţumirii. E bine spus.

Şi cam ce seminţe putem noi însămînţa ? Sugestii supărătoare despre puterea Chinei ? Imensitatea populaţiei sale ? Ideea că guvernul Maiestăţii sale ar putea anexa întreaga ţară dacă se amestecă cineva ? Complicaţiile negoţului cu opiu ? Ceaiul ?

Auzi zgomote de paşi pe punte în vreme ce se schimba cartul şi marinarii începeau exerciţiile de urcare în arboradă. Căscă din nou şi închise ochii mulţumit. Nimic mai plăcut decît un somnuleţ după prînz, îşi spuse el. Mulţumesc Domnului că sînt un gentleman, că nu trebuie să plantez chiar seminţe de-adevăratelea ca orice ţăran puturos sau fermier jegos. Blestemată fie munca ce te obligă să trudeşti cu propriile tale mîini toată ziua. Să semeni. Să cultivi. Să împrăştii gunoiul pe cîmp. Cumplit gînd. Să semeni seminţe diplomatice e o muncă mult mai importantă, o muncă pentru un gentleman. A, unde rămăsesem ? Da, la ceai. Viaţa trebuie să fi fost îngrozitoare înainte de a avea ceaiul. Absolut. Nici nu-mi pot închipui cum puteau trăi oamenii fără ceai. Păcat că nu creşte şi în Anglia. Ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri.

— Dumnezeule mare ! izbucni el şi se ridică în capul oaselor. Ceaiul ! Bineînţeles că ceaiul ! Şi l-ai avut sub nasul tău atîţia ani şi nici măcar nu l-ai văzut. Eşti un geniu !

Era atît de tulburat de propria lui idee încît sări din pat şi începu să danseze o gigă. Se uşură în oala de noapte şi trecu în cabina principală şi se aşeză la birou, simţind cum îi bate inima în piept. Ştii acum cum se rezolvă coşmarul ăsta dintre Anglia şi China cu schimbul ceai-argint-opiu. *Tu ştii,* îşi spuse el, uimit şi îngrozit totodată de strălucirea şi simplitatea ideii pe care i-o trezise în minte ultima replică a lui Struan.

— Dumnezeule, Dirk, izbucni el cu voce tare, de-ai şti ! Ţi-ai tăiat singur beregata, şi pe a tuturor negustorilor cu China o dată cu a ta. Pentru gloria Marii Britanii şi pentru nemurirea mea !

Da. Cu siguranță. Mai bine ți-ai ține gura, se îndemnă el la prudență. Pereții au urechi.

Ideea era foarte simplă : distrugerea monopolului ceaiului deținut de China. Cumpără, cerșește, fură, în cel mai mare secret, o tonă de semințe de ceai. Transportă semințele în ascuns în India. Trebuie să fie zeci de zone în care ceaiul poate prospera. Zeci. Și plantațiile pot da roade încă din timpul vieții mele, să ne creștem noi propriul nostru ceai, pe propriul nostru teren. Avînd ceaiul nostru, nu mai avem nevoie de lingouri de argint și de opiu ca să plătim pentru ceaiul chinezesc. Profitul de pe ceaiul indian va egala, va dubla și va tripla cîștigurile de pe opiu, așa că nu va mai fi o problemă. O să cultivăm ceaiul cel mai bun din lume și o să-l vindem întregii lumi. Coroana va cîștiga fantastic de pe urma veniturilor aduse de ceai, pentru că bineînțeles la noi va fi mai ieftin, mai bun și prețurile vor fi mai mici decît cele pentru ceaiul chinezesc. Mintea englezului și toate celelalte ! Și o să cîștigăm și în măreție morală pentru că am încetat negoțul cu opiu. Contrabandiștii blestemați de opiu ies din afaceri, fiindcă fără reazemul opiului nu mai sînt buni de nimic, iar noi vom putea scoate opiul în afara legii. India va cîștiga imens. China cîștigă și ea pentru că încetează cu contrabanda cu opiu, și o să-și consume propriul ceai.

Iar tu, William Longstaff, singurul om care poate transpune în viață un astfel de plan, tu vei dobîndi un prestigiu imens. Cu puțin noroc, te alegi cu rangul de duce oferit de un parlament recunoscător, pentru că tu și numai tu ai rezolvat ceea ce era de nerezolvat.

Dar în cine pot eu avea încredere pentru a procura semințele de ceai ? Și cum să-i conving pe chinezi să le vîndă ? Bineînțeles că vor pricepe de îndată care sînt consecințele. Și în cine să am eu încredere să transporte semințele în siguranță ? Nu mă pot folosi de nici unul dintre negustori. Aceștia mi-ar sabota planul de îndată dacă ar

avea cea mai ușoară umbră de idee ce vreau. Și cum să-l atragi pe viceregele Indiei de partea ta, în așa fel încît să nu-și însușească și dreptul la idee ?

Capitolul nouăsprezece

Cînd cei doi bărbați și secondanții lor se urcară pe ringul ce fusese ridicat lîngă catargul steagului de la Promontoriul Glessing, asupra mașei de spectatori se lăsă o tăcere de parcă nimeni nu mai respira. Amîndoi luptătorii abia împliniseră douăzeci de ani, aveau șase picioare înălțime, erau voinici și cu mutre tăbăcite. Fuseseră rași în cap pentru ca să nu dea adversarului șansa de a apuca de păr. Iar cînd își scoaseră cămășile groase, amîndoi arătară aceiași mușchi de oțel umflați și împletiți, iar pe spinare purtau urmele vechi ale pisicii cu nouă cozi. Cei doi luptători se potriveau de minune și toată lumea știa că în joc erau sume mari. Amiralul și generalul aprobaseră personal alegerea luptătorilor, și-i sfătuiseră să cîștige. Pe umerii lor se sprijinea onoarea întregii armate și marine, precum și toate economiile camarazilor lor. Învingătorul avea să aibă un viitor minunat. Învinsul nu va mai avea nici un fel de viitor.

Henry Hardy Hibbs trecu peste singura frînghie a ringului și se plasă în centru, unde fusese delimitat cu creta un iard pătrat.

— Hexelența voastră ! Hînălțimea voastră ! Don'lor ! începu el. Se luptă pînă la victorie, în colțul acesta nostromul Jem Grum, din marina regală...

Izbucniră urale puternice din mulțimea marinarilor din partea de est și huiduieli și insulte din grupul strîns al soldaților englezi și indieni din partea de vest. Longstaff, arhiducele, amiralul și generalul ocupaseră locurile de onoare pe partea de nord a ringului, înconjurați de un cordon de onoare format din militari marini impasibili. În

spatele arhiducelui se aflau doi oameni de pază în livrele, înarmaţi şi numai ochi. Struan, Brock, Cooper, Tillman, Robb, Gorth şi toţi ceilalţi tai-pani se aşezaseră pe latura sudică, iar în spatele lor ceilalţi negustori mai mărunţi, ofiţeri de marină şi militari, toţi îmbrîncindu-se să vadă cît mai bine. Iar pe margini, gloata tot mai numeroasă a chinezilor care dădeau năvală din vizuinile din Tai Ping Shan, sporovăind, chicotind, aşteptînd.

— Iar în colţul acesta, reprezentantul armatei regale, sergentul Bill Tinker...

Şi din nou fu întrerupt de valul de urale răguşite. Hibbs ridică mîinile în sus şi jiletca soioasă i se ridică, dezvăluindu-i pîntecele rotund ca o minge. Cînd urletele, uralele şi huiduielile se potoliră, Hibbs strigă :

— Regulile ringului din Londra : fiecare rundă se încheie cînd unul din adversari cade la pămînt. Între runde treizeci de secunde, şi cînd bate clopotul, opt secunde are luptătorul ca să vină la linie şi să-şi pună piciorul pe ea. Fără lovituri de picioare, fără lovituri de cap, fără lovituri sub centură, fără să scoateţi ochii adversarului. Pierde ăla care nu vine din colţul lui sau ăla de-i aruncă secundantul prosopul jos.

Le făcu plin de importanţă semne secundanţilor care cercetară pumnii fiecăruia dintre luptători să vadă dacă fuseseră muiaţi în ulei de nucă, după cum era obiceiul, şi nu ascundeau în ei vreo piatră, inspectară încălţările luptătorilor pentru ca să constate că tocurile nu aveau decît cele trei ţinte regulamentare.

— Acum strîngeţi-vă mîinile şi ăl mai bun să cîştige.

Luptătorii se prezentară la mijlocul ringului, muşchii umerilor le tremurau de emoţia abia stăpînită, muşchii pîntecelui erau încordaţi, nările le fremătară cînd simţiră mirosurile acre ale trupului adversarului. Se aşezară cu degetele de la picioare în dreptul liniei şi dădură mîna. Apoi îşi strînseră pumnii ca nişte bolovani şi aşteptară,

cu reflexele încordate la maximum. Hibbs şi secundanţii se aplecară şi trecură pe sub frînghie, eliberînd locul.

— Înălţimea voastră ! spuse Longstaff, oferindu-i lui Sergheiev onoarea de a da semnalul.

Arhiducele se ridică în picioare şi se duse la clopotul de navă aflat în apropierea ringului. Îl lovi cu ciocanul şi un val de frenezie mătură tot ţărmul. În clipa în care sună clopotul, cei doi luptători se repeziră cu pumnii unul la celălalt, înţepenindu-se bine pe picioare, de parcă prinseseră rădăcini precum stejarul şi la fel de trainice, cu vîrfurile labelor atingînd linia de demarcaţie. Pumnul lui Grum îl izbi pe Tinker în obraz lăsînd în urma lui o urmă însîngerată, în vreme ce pumnul celuilalt se propti în stomacul lui Grum cu toată puterea. Se tocară cu pumnii unul pe altul fără oprire, îmboldiţi de tumultul mulţimii, de mînia şi ura lor. Lupta nu se desfăşura după un ritual, nici măcar nu încercau să evite loviturile.

După opt minute, amîndoi aveau trupurile înroşite, feţele însîngerate. Şi unul şi celălalt îşi zdrobiseră nasurile, pumnii le erau juliţi şi lunecoşi din cauza sudorii şi sîngelui. Gîfîiau cu sufletul la gură, pieptul li se zbătea spasmodic ca nişte foale puternice, sîngele le curgea din gură. Tinker îi nimeri o dreaptă în gîtlejul lui Grum şi-l doborî. Armata de uscat urlă de bucurie, marina blestemă. Grum sări în picioare, scos din minţi de ură şi durere, repezindu-se la adversarul lui, uitînd că prima rundă se terminase, uitînd totul în afară de gîndul că trebuia să-l ucidă pe diavolul acela. Îl apucă pe Tinker de gît, şi începură să se lovească fără alegere, încercînd să-şi scoată ochii. Armata urlă : „Fault !“ Secundanţii se repeziră în ring, străduindu-se să-i despartă pe cei doi luptători, în vreme ce militarii şi marinarii cu ofiţeri cu tot mai-mai să se încaiere şi ei.

— O, lord Harry ! urlă Glessing, fără să se adreseze cuiva anume. Ticălosul ăla i-a scos ochii omului nostru !

— Dar cine a început carambolul, Dumnezeule ? Runda se încheiase, spuse maiorul Turnbull, înfuriat, cu mîna pe sabie.

Turnbull, un bărbat vînjos de vreo treizeci şi cinci de ani, era magistratul suprem al Hong Kong-ului.

— Doar pentru că ai fost numit comandant al portului crezi că ai dreptul să ascunzi o lovitură necinstită ?

— Nu, Dumnezeule, dar nu încerca să te impui cu măreţia numirii dumitale într-o problemă socială.

Glessing îi întoarse spatele, şi îşi croi drum prin mijlocul mulţimii.

— Salut, Culum !

— Salut, George. Straşnică luptă, aşa-i ?

— L-ai văzut pe ticălosul ăla cum voia să-i scoată ochii omului nostru ?

— Dar şi el a încercat la rîndul lui să-i scoată ochii celuilalt, nu-i aşa ?

— Doamne Dumnezeule, dar nu asta-i problema.

Jumătatea de minut s-a terminat şi cei doi adversari se repeziră unul la celălalt. Cea de-a doua şi a treia repriză au fost la fel de lungi ca şi prima, iar spectatorii ştiau că nu există om care să îndure calvarul ăsta pentru mai mult timp. În cea de-a patra rundă, o stîngă bine plasată îl nimeri pe reprezentantul armatei lîngă ureche şi acesta se prăbuşi la podea. Clopotul se auzi bătînd şi secundanţii se repeziră să-şi ridice omul de jos. După chinuitorul răgaz de numai o jumătate de minut, soldatul se repezi spre linia de întîlnire, slobozind o ploaie de pumni asupra marinarului, apoi îl apucă cu braţele în jurul pieptului şi-l aruncă sălbatic la pămînt. Din nou se retraseră în colţ, urmară cele treizeci de secunde şi lupta se reluă. Şi tot aşa, repriză după repriză. Cînd unul cîştiga cîteva puncte, cînd le pierdea. În cea de-a cincisprezecea rundă, pumnul lui Tinker se întîlni cu nasul zdrobit al lui Grum. În creierul lui Grum parcă izbucni un incendiu şi începu să-şi rotească braţele disperat, împins de panică. Cu stînga

își atinse ținta, privirea i se limpezi o clipă și-și văzu adversarul fără gardă și clătinîndu-se, în vreme ce din jur se ridică un val de urlete și urale, dar parcă venind de departe. Grum își repezi dreapta, strîngînd pumnul cum nu-l mai strînsese niciodată pînă atunci. Își văzu propriul pumn poticnindu-se în burta soldatului. Stînga execută un croșeu și se zdrobi de falca adversarului și simți un oscior de la mînă troznind, după care se trezi singur. Din nou răsună clopotul acela blestemat, se simți apucat de mîini străine, cineva îi strecură printre buzele strivite gîtul unei sticle de lichior, bău cu sete, vomită băutura amestecată cu sînge și îngăimă :

— A cîta rundă, camarade ?

Iar cineva îi răspunse :

— A nouăsprezecea.

Și se săltă în picioare să se bată iar, și iată-l și pe adversarul lui, lovindu-l, făcîndu-l să sufere, vrînd să-l omoare, și el trebuia să-i țină piept, să cîștige sau să moară.

— Ei, Dirk, straşnică bătaie ! urlă Brock pe deasupra zarvei mulțimii.

— Da.

— Vrei acum să-ți schimbi părerea și să faci alt pariu ?

— Nu, mulțumesc, Tyler, îi răspunse Struan, îngrozit de curajul dovedit de oamenii aceia care se luptau.

Amîndoi ajunseseră la capătul puterilor, și se tocaseră groaznic unul pe celălalt. Grum aproape că nu-și mai putea folosi mîna stîngă, Tinker abia de-și mai deschidea ochii.

— Nu mi-ar plăcea deloc să am de-a face cu vreunul dintre ei în ring, Dumnezeule mare !

— N-am văzut vreodată oameni mai solizi ca ăștia doi ! rîse Brock, arătîndu-și dinții negri și cariați. Cine-o să cîștige ?

— N-ai decît să-l alegi pe care poftești, dar eu pot pune pariu că nici unul dintre ei nu se dă bătut, și nici unul nu va arunca prosopul.

— Așa cred și io, pe Dumnezeul meu !

Hibbs spuse cu glasul lui cîntat :

— Runda a douăzeci și patra.

Iar cei doi adversari se îndreptară clătinîndu-se spre mijlocul ringului, simțind că picioarele li s-au făcut de plumb, și porniră să dea unul în celălalt. Se țineau în picioare numai prin forța voinței. Tinker își repezi stînga cu o putere groaznică ce ar fi doborît un bou, dar pumnul îi lunecă peste umărul lui Grum, își pierdu echilibrul și se prăbuși. Marina scoase un tumult de urale, armata urlă în vreme ce secundanții îl cărau pe soldat în colțul lui. După epuizarea jumătății de minut, cei din armata de uscat se uitau cu suflarea tăiată cum Tinker se apucă de frînghia ringului ca să se salte în picioare. Vinele de la gît i se umflară de atîta efort, dar izbuti să se salte pe ambele picioare și porni împleticindu-se spre linia de centru a ringului.

Struan simți că cineva îl privește atent, și cînd se întoarse îl văzu pe arhiduce făcîndu-i semn să se apropie de el. Își croi drum în jurul ringului, și se întrebă plin de încordare dacă Orlov, pe care-l trimisese să „dea o mînă de ajutor" la mutarea arhiducelui pe navă, reușise să-i păcălească pe servitori, și reușise să dea de vreun document de valoare.

— Domnule Struan, te-ai hotărît asupra cîștigătorului ? îl întrebă Sergheiev.

— Nu, Înălțimea voastră, spuse Struan și aruncă o privire spre amiral și spre general. Amîndoi oamenii fac cinste oamenilor dumneavoastră, domnilor.

— Cel de la marină are un curaj nemaipomenit, Dumnezeule, spuse generalul încîntat, dar socot că omul nostru mai are încă tăria să cîștige.

— Nu. Omul nostru va fi cel care va rămîne pînă la urmă la linia de mijloc. Dar, pe Dumnezeu, şi omul dumneavoastră e straşnic, face cinste oricărei armate.

— De ce nu vii să stai cu noi, domnule Struan, spuse Sergheiev, arătînd un scaun gol lîngă el. Poate că o să-mi poţi explica cele mai interesante momente ale acestei lupte.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, făcu Struan politicos luînd loc. Unde-i Excelenţa sa ?

— A plecat mai demult, răspunse generalul. Ceva în legătură cu misivele oficiale.

Clopotul bătu din nou. Sergheiev se foi nerăbdător pe scaun.

— Care e cel mai mare număr de reprize pe care l-a avut vreodată o luptă din asta ?

— Am văzut meciul dintre Burke şi Byrne în '33, spuse îndată amiralul. Nouăzeci şi nouă de runde. Pe sîngele lui Cristos, a fost un meci împărătesc. Un curaj fantastic. Byrne a şi murit în urma loviturilor pe care le-a încasat. Dar n-a cedat.

— Şi nici unul din ăştia doi nu va ceda, or să se bată pînă o să cadă laţi, spuse Struan. Ar fi păcat să moară vreunul dintre ei... sau amîndoi, ei, ce ziceţi, domnilor ?

— Să oprim meciul ? făcu arhiducele, nevenindu-i să creadă.

— Rostul unui meci e să pună la încercare puterea şi curajul, unul faţă cu celălalt, spuse Struan. Sînt la fel de puternici şi la fel de bravi amîndoi. Cred că amîndoi şi-au dat măsura întreagă a valorii lor.

— Atunci înseamnă că nu va fi nici unul cîştigător. Nu, nici o îndoială, treaba asta nu e cinstită, vădeşte slăbiciune şi nu slujeşte la nimic.

— E necinstit să omori un om curajos, asta să ştiţi, insistă Struan calm. Acum numai curajul lor îi mai ţine în picioare, şi se întoarse spre ceilalţi. Şi, la urma urmei, amîndoi sînt englezi. Salvaţi oamenii ăştia pentru adevăraţii duşmani !

O bruscă izbucnire de urale le abătu atenţia amiralului şi generalului, dar nu şi pe cea a lui Sergheiev.

— Sună cu un fel de provocare aproape, domnule Struan, spuse el cu un zîmbet neclintit pe buze.

— Nu. Înălţimea voastră, îi replică Struan politicos, e doar un fapt. Noi cinstim curajul, dar într-o situaţie ca asta, să cîştigi e mai puţin important decît să cruţi demnitatea lor ca oameni.

— Ce zici, domnule amiral ? spuse generalul. Domnul Struan a avansat o idee, ei ? La a cîta repriză cîntem ? Treizeci şi cinci ?

— Treizeci şi şase, îi răspunse Struan.

— Să zicem că limităm meciul la cincizeci de reprize. Unul dintre ei trebuie să cedeze pînă atunci... imposibil să se mai ţină măcar pe picioare pînă atunci. Dar dacă amîndoi vor fi în stare să ajungă cu piciorul la dunga din mijlocul ringului la începutul celei de-a cincizeci şi una rundă, atunci aruncăm amîndoi prosoapele, da ? Şi socotim că n-a cîştigat şi n-a pierdut nimeni. Hibbs poate să şi anunţe.

— De acord. Dar omul dumitale n-o să reziste pînă atunci.

— Pe Dumnezeul meu, pariu pe încă o sută de guinee că va reuşi.

— S-a făcut.

— Facem un rămăşag, domnule Struan ? spuse arhiducele, în vreme ce amiralul şi generalul se întoarseră încrîncenaţi să-i facă semne lui Hibbs. Spuneţi pe ce pariem şi alegeţi-vă omul.

— Dumnevoastră sînteţi musafirul, Înălţimea voastră, aşa că aveţi privilegiul de a alege primul... dacă vă convine condiţia rămăşagului. O singură întrebare... la care cel care pierde e obligat să răspundă în seara asta, în particular. Dar jurămînt în faţa lui Dumnezeu.

— Ce fel de întrebare ? replică Sergheiev vorbind rar.

— Indiferent, orice vrea cîştigătorul să afle.

Arhiducele se simți tentat de ofertă, dar avu un fel de presimțiri rele. Pariul era imens, riscul la fel, dar merita. Avea atîtea lucruri pe care ar fi dorit să le afle de la Tai-Panul Nobilei Case.

— De acord !

— Pe cine alegeți ?

Sergheiev arătă de îndată spre nostromul Grum.

— Pe el îl aleg să-mi apere onoarea ! și imediat începu să strige încurajîndu-l pe marinar : Ucide-l, Dumnezeule !

Rundele se succedară una după alta, patruzeci și trei, patruzeci și patru, patruzeci și cinci, patruzeci și șase. Apoi patruzeci și șapte, patruzeci și opt, patruzeci și nouă. Și spectatorii se simțeau la fel de epuizați aproape ca și luptătorii din ring. În cele din urmă soldatul se prăbuși. Căzu ca un bolovan și zgomotul căderii lui răsună pe tot țărmul. Amețit de suferință, marinarul continuă să dea cu pumnii orbește în aer, căutîndu-și neputincios inamicul. Apoi se prăbuși și el, la fel de inert. Secundanții îi cărară pe cei doi fiecare în colțul lui, trecu acea jumătate de minut, armata de uscat urla, încurajîndu-și omul să se ridice în picioare, generalul izbea cu piciorul în podeaua ringului, cu fața congestionată, implorîndu-l pe Tinker :

— Scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, flăcăule !

Amiralul era și el roșu la față de emoție cînd Grum se chinui să se ridice în picioare dar rămase învîrtindu-se năuc în colțul lui.

— Du-te la linia de mijloc ! Du-te la linie, flăcăule !

În vreme ce Struan se ruga în gînd de soldatul lui, arhiducele urla, ajuns la paroxism, tot felul de încurajări ruso-franceze-engleze marinarului să se ducă la linie. Fiecare dintre cei doi adversari știa că celălalt e terminat. Amîndoi se tîrau împleticindu-se spre linia de mijloc, se clătinau, cu picioarele și brațele parcă străine de ființa lor, moarte. Amîndoi ridicară brațele și se chinuiră să lovească. Dar toată puterea se sleise în ei. Amîndoi se

prăbușiră. Ultima rundă ! Mulțimea se dezlănțui, fiindcă era evident pentru toată lumea că nici unul dintre cei doi nu-i în stare să-și părăsească colțul în jumătatea de minut acordată și să se ducă pînă la linie.

Se auzi lovitura de clopot și din nou se lăsă o liniște nefirească. Cei doi luptători se chinuiră să se salte în picioare, se agățară de frînghii și rămaseră clătinîndu-se fiecare în colțul lui. Marinarul scînci și făcu primul pas cumplit, împingîndu-și un picior în direcția liniei. Apoi, după o veșnicie în care nimeni nu mai suflă, mai făcu unul. Soldatul rămase în colțul lui, tremurînd, clătinîndu-se, mai-mai să se prăbușească. Apoi piciorul îi zvîcni patetic înainte și izbucni un urlet nebunesc — îndemnuri, rugăminți, rugăciuni, blesteme, toate amestecîndu-se laolaltă într-o explozie finală de urlete amețitoare, pe cînd cei doi adversari se tîrau șovăind, și înaintau inci cu inci. Deodată soldatul se poticni neputincios, aproape să lunece, generalul aproape că leșină. Apoi fu rîndul marinarului să se aplece înainte ca un bețiv împleticit pe picioare, iar amiralul închise ochii, pe față îi apărură șiroaie de sudoare, și începu să se roage.

Cînd amîndoi adversarii atinseră linia de mijloc se dezlănțui infernul. Prosoapele zburară peste frînghii, și abia cînd ringul se umplu de mulțimea care-i asalta, pricepură cei doi luptători că confruntarea lor luase sfîrșit. Și abia atunci își îngăduiră să se lase să se prăbușească în coșmarul de suferință, neavînd habar dacă erau învinși sau învingători, trezi sau morți, dacă visau sau mai erau în viață, știind doar atît : făcuseră tot ce fuseseră în stare să facă.

— Pe barba Sfîntului Petru, urlă arhiducele, cu vocea răgușită și chinuită și veșmintele pline de sudoare. Asta zic și eu că a fost meciul meciurilor.

Asudat și extenuat și el, Struan scoase de la șold un bidonaș și i-l întinse lui Sergheiev. Acesta îl duse la gură și bău adînc din romul oferit. Bău și Struan și trecu bido-

naşul amiralului, care-l întinse apoi generalului. Goliră împreună tot bidonaşul.

— Pe sîngele Mîntuitorului, îngăimă Struan, pe sîngele Mîntuitorului !

Capitolul douăzeci

Soarele scăpătase în spatele munţilor, dar portul era încă scăldat în lumina aurie a amurgului. Ah Sam luă binoclul de la ochi şi o luă la fugă, părăsind gaura din zidul gardului pe unde spionase pînă atunci. Trecu în goană pe lîngă grămezile de piatră şi pămînt care aveau curînd să se transforme într-o adevărată grădină, şi ţîşni pe uşă în salon.

— Mamă, barca tatei s-a apropiat de ţărm, spuse ea. Oh-ko ! Arată foarte mînios, foarte !

May-may se opri din cusut.

— Vine de pe *China Cloud* sau de pe *Resting Cloud* ?

— De pe *Resting Cloud*. Ai grijă ce faci.

May-may îi smulse binoclul şi alergă afară în grădină, în spatele gemuleţului cu zăbrele, şi începu să cerceteze valurile de la mal. În cele din urmă fixă binoclul asupra lui Struan. Stătea la mijlocul bărcii celei mari, Leul şi Dragonul flutura la pupa. Ah Sam avea dreptate. Arăta foarte supărat. Închise şi zăvorî cu un capăt de lemn oblonul ferestruicii de observaţie şi alergă înapoi.

— Strînge iute totul, şi ai grijă să fie bine ascunse. Iar cînd Ah Sam luă de-a valma în braţe şi rochia de bal şi jupoanele o ciupi tare de obraz :

— Nu le şifona, curvă bună de gură. Valorează o avere. Lim Din ! strigă May-may. Pregăteşte-i baia tatălui, iute, şi ai grijă să aibă toate hainele la îndemînă, să nu lipsească nimic. A, da, şi ai grijă să fie apa fierbinte dacă nu vrei să ai de-a face cu el. Pune săpunul cel nou şi parfumat.

— Da, mamă.

— Să ai grijă ce faci. Se pare că pe tata îl mînă supărarea din urmă.

— Oh-ko !

— Într-adevăr oh-ko ! Tata să aibă totul pregătit cum trebuie, altfel v-aţi învîrtit de o biciuială. Şi dacă ceva îmi strică mie planurile atunci să ştiţi că vă strîng degetele la menghină şi vă bat cu biciul pînă o să vă sară ochii din cap. Ştergeţi-o !

Ah Sam şi Dim Lin o luară la goană. May-may se duse în dormitorul ei şi se uită să se convingă că nu se mai vedea nici urmă din rochia de bal. Îşi dădu cu puţin parfum după ureche şi încercă să se liniştească. Ah, draga mea. În seara asta nu vreau deloc să fie prost dispus. Struan se îndreptă nervos spre poarta zidului înalt ce împrejmuia locuinţa. Întinse mîna să apuce mînerul porţii dar aceasta se deschise iute dinaintea lui şi de cealaltă parte îl întîmpină un Lim Din cu chipul radios care se înclină dinaintea lui.

— Frumos la unul soare apune, stapin, heya ?

Struan răspunse doar printr-un mîrîit morocănos. Lim Din închise poarta cu cheia şi o luă la fugă să ajungă la uşa din faţă, unde îşi arătă un chip şi mai radios şi se înclină şi mai adînc. Struan se uită din obişnuinţă la barometrul de navă ce se afla pe peretele holului de la intrare. Era prins într-un sistem cardanic şi coloana subţire de mercur din cilindrul de sticlă arăta 29,8 inci, ce marcau vreme bună. Lim Din închise încetişor uşa în spatele lui şi o zbughi înaintea lui Struan pe coridor şi deschise uşa dormitorului. Struan intră, închise uşa cu o lovitură de picior şi o zăvorî cu cheia. Lim Din ridică ochii spre cer. Mai rămase încremenit doar atît cît să-şi revină în fire, apoi se evaporă la bucătărie.

— Cineva o să se aleagă cu o biciuială bună, îi şopti el înspăimîntat lui Ah Sam. Asta-i sigur, cum sigure-s moartea şi plata tributului.

— Nu-ţi face tu griji pentru tatăl nostru, diavolul acela de barbar, spuse Ah Sam în şoaptă. Pun eu pariu cu tine pe leafa mea din săptămîna care vine că într-un ceas îl îmblînzeşte mama ca pe o turturică.

— Mă prind.

May-may se arătă în uşă.

— Ce şopotiţi acolo, voi ăia doi ciini de sclavi abandonaţi de mamă ? şuieră ea.

— Tocmai ne rugam ca tatăl nostru să nu fie supărat pe mama noastră bună şi frumoasă, spuse Ah Sam, clipind din ochi.

— Atunci mişcă-te mai iute, curvă bună de gură. Fiindcă pentru fiecare cuvînt aspru pe care mi-l spune, o să te ciupesc o dată.

Struan rămăsese pe gînduri în mijlocul dormitorului uitîndu-se fix la basmaua umflată, murdară, bine înnodată pe care o scosese din buzunar. Fir-ar blestemată să fie, acum ce mă fac cu ea ? se întrebă el. După ce se încheiase meciul, îl însoţise pe arhiduce pînă la apartamentul de pe *Resting Cloud*. Simţise un fel de uşurare cînd Orlov îi spuse în taină că nu întîmpinase nici un fel de greutăţi să scotocească prin lucrurile arhiducelui.

— Dar n-am găsit nici un fel de hîrtii, îi spusese Orlov. În bagaje mai era şi o casetă metalică închisă, dar mi-aţi spus să nu forţăm nici o încuietoare, aşa că i-am dat pace. Şi am avut timp berechet, oamenii mei au avut grijă ca servitorii să aibă ce face.

— Mulţumesc. Şi nici o vorbă despre asta.

— Doar nu mă credeţi nebun ! mai spuse Orlov, cu demnitatea atinsă. Apropo, doamna Quance şi cei cinci copii sînt găzduiţi pe nava cea mică. I-am spus că Quance e în Macao şi va veni mîine la prînz o dată cu mareea. Şi am avut de furcă să scap de întrebările ei afurisite. E în stare să sîcîie şi o scoică cu întrebările pînă cînd îi răspunde.

Struan îl lăsase pe Orlov să-şi vadă de treburi şi se dusese să-i întîlnească pe cei trei băieţi în cabina lor. Acum erau cu toţii curăţei, cu veşminte noi. Wolfgang era cu ei şi puştii nu se mai temeau de el. Struan le spuse că a doua zi aveau să plece împreună cu el la Canton, de unde vor fi îmbarcaţi pentru Anglia.

— Înălţimea voastră, i se adresă ţîncul englez cînd el dădu să plece. Pot să vorbesc cu dumneavoastră ? Numai noi doi ?

— Da, îi răspunse Struan, şi-l luă pe puşti în altă cabină.

— Tatăl meu mi-a spus să vă dau asta, Înălţimea voastră, şi să nu suflu o vorbă la nimeni, da' la nimeni, nici lui Wu Pak sau chiar lui Bert ! şi degetele lui Fred tremurară cînd desfăcu desaga ce era încă şi acum prinsă la capătul bâtului şi o deschise. Înăuntru erau un cuţitaş, un cîine de cîrpă, şi o boccea umflată. Îi întinse speriat bocceaua şi, spre uimirea lui Struan, se întoarse cu spatele şi închise ochii.

— Ce faci, Fred ?

— Tata mi-a spus să nu mă uit şi să mă întorc cu spatele, Înălţimea voastră. Şi să nu văd ce-i acolo, îi răspunse Fred strîngînd din ochi.

Struan desfăcu bocceaua şi rămase cu gura căscată zgîindu-se la conţinut : cercei cu rubine, pandantive cu diamante, inele bătute cu diamante, o broşă mare de smarald şi o mulţime de catarame de aur rupte, strîmbate, pline de diamante şi safire. Patruzeci, cincizeci de mii de lire să tot facă. Dobîndă de pirat ! Şi ce vrea să fac eu cu toate astea ?

— Înălţimea voastră, acum pot să deschid ochii ? Eu nu trebuie să văd nimic.

Struan legă bocceaua la loc şi o puse în buzunarul redingotei.

— Da. Şi acum spune-mi ce voia tatăl tău să fac cu ce-i aici ?

— El zicea că trebuia să... am uitat cum se zice. Era ceva cu „tunire“ sau „tenire“ ! şi ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Eu îs un băiat bun, da' am uitat cum îi zice, Înălţimea voastră.

Struan se lăsă pe vine şi-l prinse uşor dar ferm cu mîinile.

— Flăcăule, nu trebuie să plîngi. Ia să ne gîndim, a zis cumva „moştenire“ ?

Puştiul ridică privirile iute spre Struan şi se uită la el de parcă ar fi fost un vrăjitor.

— Da, „ştenire“. De un' aţi ştiut ?

— Nu trebuie să plîngi. Eşti bărbat de-acum. Bărbaţii nu plîng.

— Ce-nseamnă „ştenire“ ?

— Un fel de cadou, de obicei nişte bani, pe care-i lasă un tată fiului său.

Fred rumegă multă vreme în mintea lui, apoi spuse :

— De ce-a zis tata să nu-i suflu o vorbă fratelui meu Bert ?

— Nu ştiu.

— De ce oare, Înălţimea voastră ?

— Poate pentru că a dorit ca asta să-ţi rămînă numai ţie şi nu şi lui Bert.

— „Ştenirea“ asta poa' să fie şi pen' mai mulţi fii ?

— Da.

— Dacă io şi frate-mio ne alegem cu o „ştenire“ o putem împărţi în de noi ?

— Da, dacă primiţi o moştenire.

— Bine atunci, făcu Fred, ştergîndu-şi lacrimile. Fîncă frate-mio Bert e cel mai bun prieten al meu.

— Unde locuiaţi voi şi cu taică-tu ?

— Într-o casă. Cu mama lui Bert.

— Flăcăule, dar unde era casa ?

— Lîngă mare. Lîngă nave.

— Şi n-avea locul acela şi un nume ?

— Ba da, i se spunea Port. Locuiam într-o casă din Port, îi răspunse mîndru ţîncul. Tata mi-a spus să vă zic întotdeauna tot şi numai drept.

— Acum să ne întoarcem la ceilalţi, da ? Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva.

— A, da, spuse Fred şi legă bine desaga lui. Tata mi-a zis s-o leg aşa cum a fost ea înainte. În taină. Şi să nu suflu o vorbă. Mi-s gata, Înălţimea voastră.

Struan desfăcu bocceaua din nou. Doamne Dumnezeule, ce naiba să fac eu cu comoara asta ? S-o arunc ? Nu pot face una ca asta. Să-i aflu pe cei care au fost adevăraţii lor proprietari ? Ar putea fi la fel de bine spanioli, francezi, americani sau englezi. Şi cum să le explic eu că am ajuns în posesia acestor bijuterii ?

Se îndreptă spre patul imens cu baldachin şi-l îndepărtă de perete. Observă că hainele lui de seară erau întinse meticulos. Îngenunche lîngă pat. În podea era prinsă în ciment o casă de fier. O deschise şi puse legătura înăuntru laolaltă cu hîrtiile lui personale. Îşi opri privirea pe Biblia în care erau celelalte trei jumătăţi de monedă, şi scăpă o înjurătură. Închise la loc casa de fier şi împinse patul lîngă perete şi se apropie de uşă.

— Lim Din !

Lim Din se arătă de îndată, cu faţa radioasă şi ochii sticloşi.

— Baie, iute iute !

— Baie gata, stapin. Nu conteşte

— Ceai !

Lim Din se făcu nevăzut. Struan traversă dormitorul ca să ajungă la încăperea special amenajată pentru a sluji numai drept baie şi toaletă. Cînd văzuse planurile, pe Robb îl bufnise rîsul. Dar în ciuda acestei ieşiri, Struan insistase ca această inovaţie să se construiască exact aşa cum plănuise el. Cada mare din aramă era fixată pe o platformă mai joasă, şi de la cadă pornea o conductă de

scurgere prin perete, către o groapă mare din piatră ce fusese săpată în grădină. Deasupra căzii, de o grindă, era prinsă o căldare găurită în fund. De la rezervorul de apă proaspătă de pe acoperiș venea o altă conductă pînă la găleată. Conducta avea o cana. Toaleta era de fapt o cutie închisă cu un capac deasupra iar înăuntru o găleată ce se putea lua pentru a fi vărsată în grădină.

Cada era plină cu apă fierbinte. Struan își scoase de pe el hainele îmbibate de sudoare și intră recunoscător în apă. Se lăsă pe spate și se cufundă. Ușa dinspre dormitor se deschise și apărură May-may, Ah Sam în urma ei, cu o tavă cu ceai și niște *dim sum* fierbinți, Lim Din imediat după ea. Toți intrară în baie și Struan închise ochii îmboldit de o calmă exasperare : oricît îi explicase, oricît o pedepsise, nu reușise s-o facă pe Ah Sam să înțeleagă că nu avea ce căuta în camera de baie atunci cînd el era în cadă.

— Hello, Tai-Pan, spuse May-may cu un zîmbet fermecător. Toată enervarea ei dispăruse. Să luăm ceaiul împreună, adăugă ea.

— Minunat, îi răspunse el.

Lim Din luă hainele murdare și dispăru cu ele. Ah Sam așeză tava jos nespus de încîntată, fiindcă știa de acum că ea cîștigase pariul. Îi spuse ceva în cantoneză lui May-may care o făcu pe aceasta să rîdă. Ah Sam chicoti și ieși în fugă din baie, închizînd ușa după ea.

— Ce naiba ți-a spus ?

— Vorbe muierești.

Straun ridică buretele să arunce în ea, dar May-may spuse iute :

— A spus că ești bine făcut ca bărbat.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu pricepe Ah Sam odată că baia e ceva foarte personal ?

— Ah Sam e foarte personală, nu contește. De ce să fii sfios, hey ? Ea e tare mîndră de tine. Nu ai de ce să te sfiești.

May-may îşi scoase roba de pe ea şi intră şi ea în cadă la celălalt capăt. Apoi turnă ceaiul în ceşti şi-i oferi de băut.

— Mulţumesc.

Bău ceai şi luă o *dim sum.*

— Meciul a fost frumos ? îl întrebă ea.

Ea băgă de seamă că urmele dinţilor ei în antebraţ se vindecaseră bine şi-şi stăpîni un zîmbet.

— Excelent.

— Atunci de ce erai furios cînd ai venit ?

— Fără un motiv anume. Sînt bune, îi spuse el, luînd încă o prăjitură, apoi îi zîmbi. Eşti frumoasă şi nici nu mă pot gîndi că poate exista un fel mai minunat pentru a servi ceaiul.

— Şi tu eşti frumos.

— Ai chemat pe domnul acela *fêng-shui* să descînte casa ?

— Cînd are loc premierea celei mai frumoase rochii ?

— La miezul nopţii. De ce ?

Ea ridică din umeri.

— Cu jumătate de oră înainte de miezul nopţii vii încoace ?

— De ce ?

— Vreau să-mi văd şi eu bărbatul atunci. Să-l fur aleia cu ţîţele cît la vaci şi bună de gură.

Ea lunecă cu piciorul pe sub apă. Struan se retrase în faţa acestui atac intim, mai-mai să scape ceaşca din mînă.

— Pentru Dumnezeu, nu face una ca asta, fii mai atentă ! Îi prinse din zbor mîna. Acum fii fată cuminte.

— Da, Tai-Pan. Dacă şi tu eşti la fel de atent. May-may îi zîmbi frumos şi-şi lăsă mîna să se odihnească într-a lui. La mine nu te-ai uitat niciodată aşa cum te uitai la afurisita aceea de muiere, deşi acum nici nu mai am măcar hainele pe mine. Ce nu-ţi place la sînii mei ?

— Sînt perfecţi. Eşti perfectă de sus pînă jos. Cu siguranţă că eşti. Acum nu mai rîde de mine.

— Şi ai să te întorci cu jumătate de oră înainte de concurs ?

— Ce nu face omul ca să aibă linişte ! Struan bău ceai. A, da. Nu mi-ai răspuns. Ai chemat pe domnul acela *fêng-shui* să vadă ce-i cu casa ?

— Da.

May-may luă săpunul şi începu să se frece cu el, dar nu răspuse nimic.

— Şi a făcut sau n-a făcut cercetările lui ?

— Da.

Apoi din nou rămase tăcută, cu un aer de drăgălăşenie ce stîrnea furie.

— Şi ce s-a întîmplat ?

— Tai-Pan, îmi pare groaznic de rău, dar stăm chiar pe ochiul dragonului şi trebuie să ne mutăm.

— Nu ne mutăm deloc, şi cu asta basta.

May-may îngînă un cîntecel în timp ce termina de săpunit. Se clăti şi apoi se uită la el, privindu-l cu ochii ei mari, şi-i zise blînd :

— Întoarce-te să te frec cu săpun pe spate.

— Dar să ştii că nu ne mutăm, îi spuse el bănuitor.

— Azi după-amiază a venit pe aici Ma-ree şi am avut o discuţie tare plăcută.

— Să ştii că tot nu ne mutăm. Şi cu asta basta !

— Tai-Pan, serios, nu sînt surdă. Te-am auzit fantastic de bine de prima dată. Vrei să te frec pe spate sau nu vrei ?

Se întoarse cu spatele şi ea începu să-l săpunească.

— Şi o să ne mutăm, şi cu asta basta. Pentru că aşa a hotărît bătrîna ta mamă, îi spuse ea în cantoneză.

— Ce ? făcu el, sucindu-şi puţin gîtul, simţindu-se nespus de bine sub atingerea iscoditoare a degetelor ei, în vreme ce-i masa expert muşchii umerilor.

— Un vechi proverb cantonez : cînd rîndunicile îşi fac cuib, soarele surîde.

— Şi ce vrea să însemne ?

— Exact ce spune. May-may se simți foarte încîntată de sine. E doar un gînd fericit, asta-i tot ! Luă apă în pumni și-i clăti săpunul. Ah Sam, aiii iaaa !

Ah Sam dădu buzna înăuntru cu două prosoape uriașe. May-may se ridică în picioare și Ah Sam înfășură un prosop în jurul ei, cu celălalt așteptîndu-l pe Struan.

— Spune-i că mă șterg și singur, Dumnezeule.

May-may îi traduse și Ah Sam puse jos prosopul, chicoti și ieși în fugă afară. Struan ieși din apă și May-may îl înfășură în prosop. Spre mirarea lui băgă de seamă că prosopul era fierbinte.

— Și de acum încolo i-am spus lui Ah Sam să încingă puțin prosoapele, îl lămuri May-may. Face bine la sănătate.

— E minunat, spuse el și se șterse.

Deschise ușa și descoperi că patul fusese făcut, și hainele lui puse pe birou.

— Mai ai timp ca să te odihnești puțin, spuse May-may, și cînd el începu să protesteze, ea îi spuse poruncitor : O să te odihnești.

Sturan se uită la ceas. E timp berechet, se gîndi el, așa că se săltă pe pat și se întinse cît era de lung. May-may o chemă cu un deget pe Ah Sam, care veni în baie și închise ușa în urma ei. Îngenunchind, Ah Sam îi scoase bandajele de la picioare și le șterse de apă. Pudră picioarele și înlocui bandajele cu altele curate și uscate, apoi îi puse alți papuci noi, brodați.

— Sînt atît de frumoase, mamă, îi spuse ea.

— Mulțumesc, Ah Sam, îi zise May-may și o ciupi cu duioșie pe Ah Sam de obraz. Dar te rog să nu mai spui atîtea despre sculele tatălui nostru.

— Dar n-am zis nimic, am fost doar politicoasă. Și doar merită tot respectul ! Ah Sam îi scoase lui May-may acele din păr și începu s-o pieptene. De obicei un tată ar fi foarte mîndru să fie lăudat pentru asta. Zău, nu prea îl înțeleg pe tatăl nostru barbar, ba chiar deloc. Nu s-a culcat cu mine niciodată. Sînt chiar atît de groaznică ?

— Îţi tot spun mereu că taţii barbari nu se culcă cu toate femeile din casa lor, îi replică May-may obosită. Uite, nu face el una ca asta. E împotriva religiei lui.

— E un *joss* tare rău, pufni Ah Sam, să ai un astfel de tată, atît de înzestrat, şi religia lui să nu-i dea voie.

May-may rîse, şi-i dădu prosopul.

— Hai, ia-o din loc, guriţă mică şi dulce. Într-un ceas să fii gata cu ceaiul, şi dacă întîrzii cumva te bat de te smintesc.

Ah Sam o şterse. May-may se parfumă şi, gîndindu-se tulburată la rochia ei de bal şi la cealaltă surpriză pe care o pregătea, se duse în dormitor.

Liza Brock deschise uşa cabinei şi se duse la cuşetă. Simţea cum de sub braţ îi curgea o sudoare rece. Ştia că soarta lui Tess se hotăra acum sau niciodată.

— Hai, cocoş, spuse ea, zgîlţîindu-l din nou pe Brock. A venit vremea să te scoli.

— Lasă-mă naibii în pace.

Brock se întoarse pe partea cealaltă, legănat uşor de un val de maree ce săltase coca navei *White Witch*.

— Am timp berechet să mă îmbrac.

— De juma de ceas numa asta zici. Scoală-te, altfel o să întîrzii.

Brock căscă, se întinse, şi se sălţă în capul oaselor în cuşetă.

— Nici soarele n-a scăpătat ca lumea încă, spuse el cu ochii împăienjeniţi, uitîndu-se pe hublou afară.

— Acuş vine şi Gorth şi voiai să fii gata mai devreme. Şi mai îs şi catastifele alea peste care trebuie să te uiţi împreună cu compradorele tău. Mi-ai zis doar să te trezesc.

— Bine, bine, nu te mai înfierbînta atîta.

Căscă din nou şi se uită la Liza. Avea o rochie nouă, din brocart de un roşu închis, cu o crinolină largă, iar pe dedesubt o groază de jupoane. Îşi strînsese părul într-un coc.

— Arăţi tare mişto, spuse el din obişnuinţă şi se întinse din nou.

Liza începu să se joace cu pălăria imensă din pene pe care o ţinea în mînă, apoi o puse jos.

— Să te ajut să te îmbraci, îi spuse ea.

— Ce naiba ! Doar ţi-am spus că costumul meu cel vechi e foarte bun, explodă el cînd zări pe marginea scaunului un costum nou. Tu crezi că banii curg aşa uşor de-i cheltuieşti ca pe apă chioară ?

— Nu, cocoş, aveai nevoie de alte haine noi şi să vezi ce mîndru o să arăţi.

Îi întinse corsetul pe care moda îl decretase absolut necesar pentru un bărbat ca să-i facă mijlocul mai arătos. Brock înjură şi se dădu jos din cuşetă. După ce-şi strînse corsetul peste izmenele lungi de lînă, o lăsă bombănind să-l ajute să se îmbrace. Dar cînd se uită în oglindă fu deosebit de încîntat de sine. Cămaşa de dantelă încreţită i se revărsa pe piept, redingota maronie de catifea cu revere brodate cu fir de aur îi venea turnată : foarte lată la umeri şi strînsă pe talie. Nădragii albi stăteau bine strînşi pe el, prinşi în cizmele cu catarame, din piele neagră moale, făcute special pentru seară. Jiletcă oraj brodată, lanţ de aur la brîu, breloc.

— Pe cinstea mea, arăţi ca regele Angliei, cocoş !

Îşi pieptănă barba şi-şi scoase mîndru pieptul în afară.

— Ei bine, făcu el bosumflat, încercînd să-şi ascundă satisfacţia, poa' c-ai avut dreptate ! Se întoarse în profil, netezindu-şi catifeaua mai bine pe piept. Poa' că se putea strînge şi mai bine pe pieptul meu, ei, ce zici ?

Liza rîse.

— Hai, flăcăule, gata, termină, spuse ea, mai puţin speriată acum. Crez că acul cu rubin o să-ţi vină mai bine la cravată decît al cu diamant.

El schimbă acele de cravată şi continuă să se admire. Apoi rîse şi el şi o prinse de mijloc, începu să fredoneze un vals şi o sili să facă vreo cîţiva paşi de dans.

— O să fii frumoasa balului, puiule !

Liza se chinui pe moment să arate veselă, dar după ochi Brock putea să vadă că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întîmplat ?

Ea își scoase batista, își șterse sudoarea de pe față și se așeză.

— E... ăăă ...vorba de Tess.

— E bolnavă ?

— Nu, se simte bine. E... ăăă ... o iau la bal !

— Ți-ai pierdut mințile ?

— I-am făcut și o rochie... e ... ăăă... frumușică tare, i-am aranjat și părul, și-i gata și te așteaptă să-i dai încuviințarea înainte...

— Atunci zi-i să se ducă în pat, Dumnezeule ! Nu merge la nici un bal, pe Dumnezeu ! Doar știi care-i părerea mea în privința asta ! Și i-ai mai și făcut rochie, așa-i ? și ridică mîna s-o plesnească.

— Ascultă-mă doar o clipă și tu ! spuse Liza, voința reușind să-i stăvilească teama. Întîi ascultă-mă și tu. Ea și... Nagrek...

Palma se opri în aer.

— Ce-i cu Nagrek ?

— Mare noroc că a murit în noaptea aia. Tess... ăăă... ea...

Începură să-i curgă lacrimi pe față șiroaie.

— N-am vrut să te supăr, da' ea...

— A rămas grea ?

— Nu. Da' am trăit tot într-o teroare toate lunile astea din urmă cîn' tu erai la Canton. Să nu cumva să mă fi înșelat. Da, mulțumesc lu' Dumnezeu, săptămîna trecută i-a venit din nou... Așa că nu mai e nici o teamă.

— Da' de-acu nu mai e fată mare ? o întrebă el îngrozit.

— Ba îi tot fecioară.

Lacrimi îi curgeau pe față.

— Atunci pen' numele lu' Dumnezeu, dacă-i tot fecioară, atunci ce naiba te mai frăsui atît ? Ei, Liza ! îi spuse el, bătînd-o pe obraz.

Liza ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să-i spună că de fapt Tess nu mai era fată mare. Dar îi mulţumi Domnului că-i îngăduise s-o convingă pe fată că tot ce se întîmplase se petrecuse doar în închipuirea ei mai mult şi că rămăsese la fel de curată aşa cum trebuie să fie o fată.

— Aste luni din urmă au fos' groaznice ! spuse ea. Groaznice ! Da', Tyler, trebuie să ne fie învăţătură de minte. M-am chinuit din pricina ta şi pentru că nu vrei să vezi că fata a crescut. Tare m-am chinuit. Nu vezi cîteodată nici pîn' la vîrful nasului ! El dădu să o întrerupă, dar ea îl luă cu gura înainte. Tyler, te rog, mă rog de tine tare mult. Doar atît, să o vezi şi tu cum arată şi dacă şi tu crezi că a crescut îndestul, atunci o luăm cu noi, de nu, nu ! I-am şi zis că numai tu hotărăşti.

— Unde-i Tess acum ?

— În cabina principală.

— Tu rămîi aici.

— Da, cocoş !

Capitolul douăzeci şi unu

Cînd noaptea se înstăpîni de-a binelea asupra Hong Kong-ului, Culum se duse pînă la marginea punţii dunetei navei *Thunder Cloud* şi lansă semnalul. Tunul bubui şi o clipă se lăsă o tăcere desăvîrşită asupra întregii flote. Se uită nervos spre mal spre Happy Valley. Emoţia lui crescu şi mai mult cînd văzu o clipire de lumină, apoi alta, apoi tot lotul marin nr 8 se transformă într-o mare de lumină în plină mişcare.

Pe mal servitorii îi dădeau zor să aprindă şi celelalte felinare. Sute de felinare fuseseră aranjate în jurul imen-

sului cerc durat din scînduri geluite care formau ringul de dans, iar lumina lor era caldă şi ademenitoare. Mese şi scaune erau aşezate în grupuri frumos aranjate, pe fiecare masă fiind o lampă şi flori aduse de la Macao. Şi mai multe felinare erau înşirate pe frînghii întinse între pari zvelţi de bambus plasaţi lîngă mesele mari puse pe capre, ce gemeau de mîncăruri. Altele erau aranjate deasupra butoaielor cu vinuri franţuzeşti, portugheze, celor cu rom, brandy şi whisky, vinuri seci, bere. Patruzeci de navete de şampanie odihneau la gheaţă, la îndemînă.

Servitorii mişunau pretutindeni, toţi frumos îmbrăcaţi în uniforme — pantaloni negri şi jachete albe, cozile dansîndu-le pe spate. Toţi stăteau sub ascultarea lui Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Avea un pîntece imens, era îmbrăcat cu o robă luxoasă, iar tichia îi era bătută cu pietre scumpe. Catarama de centură era tăiată dintr-o singură bucată de jad alb din cel mai curat, nepreţuit, în picioare purta cizme negre de mătase cu nişte tălpi albe. Se aşezase în mijlocul ringului de dans ca un păianjen imens, şi se juca cu cele cîteva fire lungi de păr ce-i creşteau pe un neg din bărbie. Unul din servitorii săi îi făcea vînt cu un evantai, mişcînd aerul blînd al nopţii.

Cînd totul fu rînduit după pofta inimii lui, se ridică cît era de gras şi ridică un braţ. Servitorii dădură năvală toţi să-şi ocupe locurile, şi rămaseră aşa ca nişte stane de piatră, în vreme ce el făcea ultima inspecţie. Încă o mişcare de mînă şi un singur servitor se desprinse din cercul de lumină şi dispăru în întunericul ţărmului, cu un fitil aprins în mînă. Deodată izbucni o canonadă monstruoasă de pocnitori care ţinu mai multe minute, şi toţi cei de pe nave şi de pe ţărm dădură fuga să privească. Apoi urmară rachetele şi luminile colorate, la care se adăugară şi mai mult zgomot şi fum, fulgerări de lumini şi iar pocnitori. Şi roţi de foc şi vulcani de artificii colorate. Bubuiturile continuară vreme de mai multe minute, răsună un tunet de parcă s-ar fi tras o salvă cu un întreg bord,

şi pe cer explodară o sută de rachete de foc. Dîra lor urcă o clipă şi apoi dispăru. După un moment de tăcere tot cerul explodă în nuanţe de stacojiu, verde, alb şi auriu. Scînteile coborîră majestuos şi se stinseră în mare.

Servitorul aprinse şi ultimul fitil şi o luă la fugă. Pe schelăria imensă de bambus ţîşniră flăcări roşii şi verzi, incendiind totul astfel încît se contură flamura Leului şi Dragonului. Imaginea pavilionului străluci mai multe minute şi dispăru într-o imensă explozie, la fel de brusc precum apăruse.

O clipă se făcu beznă deplină, tulburată doar de un vuiet puternic de urale care reverberară în spaţiul închis de înălţimile din jur. Cînd ochii se obişnuiră din nou cu întunericul, se văzură din nou luminile ademenitoare ale ringului de dans. Iar peste Hong Kong trecu un val de bucuroasă nerăbdare.

Shevaun scîncea, mai să-şi dea sufletul.

— Nu mai strînge, imploră ea.

Menajera ei apucă mai bine şireturile corsetului şi se propti cu genunchiul în noada fetei.

— Dă aerul afară din plămîni ! porunci ea.

Shevaun ascultă, fata mai trase o dată de şireturi şi le legă. Shevaun rămase cu suflarea tăiată.

— Aşa, fetiţa mea, spuse menajera. Aşa da.

Menajera era o irlandeză mărunţică şi curăţică, cu nişte mîini de fier, şi se numea Kathleen O'Rourke. Fusese bonă şi menajeră pentru Shevaun încă de cînd aceasta era în scutece, aşa că o adora acum. Părul închis la culoare îi scotea în relief faţa drăguţă, ochii rîzători şi gropiţele din obraji. Avea treizeci şi opt de ani. Shevaun îşi redobîndi echilibrul sprijinindu-se de scaunul din camera de toaletă şi gemu, abia putînd să respire.

— Am să leşin şi nu mai ajung să văd cum se încheie balul.

Kathleen luă metrul şi măsură talia lui Shevaun.

— Şaptesprezece inci şi jumătate, binecuvîntată fie Sfînta Maria !! Şi cînd ai să leşini, draga mea, poţi să fii sigură că vei arăta la fel de gingaşă ca un norişor şi toată lumea o să se uite la tine.

Shevaun era îmbrăcată cu pantalonaşi cu volănaşe, în picioare ciorapi de mătase. Corsetul făcut din balene îi prindea şoldurile, îi strîngea cumplit mijlocul şi urca în sus ca să-i susţină sînii şi să-i silească să iasă în evidenţă.

— Trebuie să mă aşez o clipă, spuse ea sleită.

Kathleen găsi sărurile şi le vîntură pe sub nasul lui Shevaun.

— Aşa, inimioara mea. Cînd o să te vadă muierile alea, ai să vezi că n-ai să mai ai chef să leşini chiar deloc. Binecuvîntată Sfînta Maria, mama lui Iosif, o să fii frumoasa frumoaselor la balul ăsta.

Se auzi un ciocănit puternic la uşă.

— Încă nu eşti gata, Shevaun ? strigă Tillman de afară.

— Nu încă, unchiule. Dar nu mai durează mult.

— Ei bine, grăbeşte-te, draga mea. Trebuie să ajungem înaintea Excelenţei sale,

Se auzi cum se îndepărtează cu pasul lui de bătrîn. Kathleen chicoti.

— Prostuţ omu' ăsta, draga mea inimioară. Habar nu are că o femeie trebuie să-şi pregătească apariţia.

Quance îşi puse deoparte paleta de vopsele.

— Asta-i !

— Excelent, Aristotle, îi spuse Robb, şi o ridică pe micuţa Karen în braţe să-şi vadă mai bine portretul.

— Nu-i aşa, Karen ?

— Aşa arăt eu ? spuse Karen dezamăgită. E groaznic.

— E nemuritor, Karen, îi replică Quance, şocat de răspuns ; o luă pe fetiţă din braţele tatălui ei şi o ţinu strîns. Ia uită-te la lumina aceea superbă din obrajii tăi, strălucirea din ochii tăi frumoşi, fericirea care pare să te înconjoare ca un halo. Pe barba lui Alcazabedabra, e la fel de minunat pe cît eşti şi tu.

— Ei bine, catadicsi ea, îl îmbrăţişă, iar el o aşează jos, şi fata se uită din nou lung la portret. Cine-i ăla Alcaza... cum ziceai ?

— Un prieten de-al meu, îi replică Quance serios. Un prieten bărbos care are grijă de pictori şi de copiii frumoşi.

— E foarte, foarte frumos, interveni şi Sarah, cu o figură calmă. Şi acum întinde-o la culcare, că a trecut de mult vremea să intri în pat.

— E devreme, se bosumflă Karen. Şi mi-ai spus că pot să mai stau pînă pleacă tata.

Quance zîmbi, îşi şterse degetele cu terebentină şi-şi scoase halatul de lucru. Pantalonii mi-i iau mîine de la tine, Robb.

— Da, bun înţeles.

— Ei, şi acum ar cam trebui s-o şterg.

Quance îşi întinse frumos jiletca brodată într-un purpuriu bătător la ochi şi-şi puse pe deasupra redingota din mătase aurie.

— Domnule Quance, eu vă iubesc, spuse Karen. Dumneavoastră sînteţi foarte drăguţ, cu toate că tabloul e groaznic.

Pictorul rîse, o strînse pe fetiţă în braţe şi-şi puse în cap jobenul.

— Robb, te aştept în barca cea mare.

— Karen, de ce nu-l conduci pe domnul Quance să-i arăţi drumul ? spuse Robb.

— Sigur că da, făcu fata şi porni în paşi de dans spre uşă.

Quance o luă pe urmele ei ţanţoş ca un păun.

— Sarah, te simţi bine, draga mea ? o întrebă Robb grijuliu.

— Nu ! îi replică Sarah cu răceală. Dar ce mai contează asta ? ! Mai bine du-te. O să întîrzii.

— Dacă pot să te ajut cu ceva eu rămîn, îi replică Robb cu un efort.

— Singurul lucru care mă poate ajuta e naşterea copilului, şi apoi nava care să mă ducă spre casă ! Sarah îşi

dădu plină de țîfnă din ochi o șuviță de păr moale. Și să scap cît mai departe de insula asta blestemată !

— Nu fii ridicolă ! îi spuse el, nefiind în stare să se stăpînească, furia făcîndu-l să încalce hotărîrea de a nu se certa cu ea. Asta nu are nimic de-a face cu Hong Kong-ul.

— De cînd ne-am căpătuit cu Hong Kong-ul n-am avut parte de nimic altceva decît de necazuri, îi aruncă ea. Tu te-ai schimbat, Dirk s-a schimbat și el, ba și eu și Culum. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă aici ? Hotărîsem în cele din urmă să plecăm cu toții... apoi am dat faliment. Am fost cu toții speriați de moarte și am început să ne certăm ca chiorii, iar sărmana Ronalda și familia lui Dirk au murit. Apoi vine tezaurul ăla și ne salvează, da' nu, Dirk te vîră la mijloc și tu ești destul de slab ca să te descurci, așa că pînă la urmă juri că ai să rămîi. Culum îl urăște pe Dirk, Dirk pe Culum, iar tu ca prostul te-ai trezit la mijloc, fără să ai și tu curajul o dată să iei ce ni se cuvine de drept și să-i lași în plata Domnului ca să te bucuri în țară de agoniseală. Niciodată nu mi s-a întîmplat să depășesc sorocul la naștere, da' acum am trecut de el. Niciodată nu m-am simțit atît de rău, da' acum mă simt ca naiba. Și dacă vrei să-ți spun și ziua în care au început toate necazurile noastre, ți-o pot spune : e 26 ianuarie 1841 !

— E o prostie, îi replică el, furios că ea reușise să dea glas gîndurilor care-l chinuiau și pe el, și înțelegînd că și el blestemase în cursul lungilor carturi de noapte ziua aceea. E o superstiție prostească, adăugă el mai mult ca să se convingă pe el decît pe ea. Ciuma a avut loc anul trecut. Banca a fost împinsă spre faliment tot anul trecut. Dar noi n-am aflat vestea decît cînd am ajuns la Hong Kong. Și nu sînt nici așa de prost cum crezi tu. Ne trebuie bani, o groază de bani. Și un an nu înseamnă nimic, nici aici și nici acolo. Mă gîndesc la tine, la copii, la copiii lor. Trebuie să mai rămîn. E hotărît așa.

— Ai luat bilete pentru drumul nostru de întoarcere ?

— Nu.

— Atunci am să fiu bucuroasă dacă ai s-o faci de îndată. Eu n-am de gînd să-mi schimb hotărîrea, dacă asta îţi trece ţie prin minte.

— Nu, Sarah, îi răspunse Robb cu răceală. Nu cred că ai să-ţi schimbi tu hotărîrea. Am aşteptat ca să văd cum te simţi. Avem la dispoziţie o mulţime de nave. După cum foarte bine ştii şi tu.

— Peste o lună din clipa de faţă am să fiu destul de zdravănă şi atunci...

— N-ai să fii destul de întremată nici atunci, şi plecarea ta atît de pripită poate fi periculoasă. Atît pentru tine, cît şi pentru copil !

— Atunci poate că mai bine ne însoţeşti chiar tu pînă în ţară.

— Nu pot !

— Bineînţeles că nu. Ai lucruri mult mai importante de făcut, izbucni Sarah, lăsîndu-se pradă sentimentelor. Probabil că mai ai o curvă de păgînă care abia aşteaptă.

— Ah, mai bine ţi-ai ţine fleanca, pentru numele lui Dumnezeu. Doar ţi-am spus de o mie de ori...

— Dirk şi-a şi adus una pe insulă. Tu de ce să faci altfel ?

— Şi-a adus ?

— Nu şi-a adus ?

Rămaseră cu privirea ţintă unul în ochii celuilalt, urîndu-se.

— Mai bine du-te, îi spuse ea şi se întoarse cu spatele.

Uşa se deschise şi Karen intră dansînd în încăpere. Se aruncă în braţele tatălui ei, apoi alergă la maică-sa şi o prinse în braţe.

— Tăticu' a aranjat cu nava care să ne ducă acasă, iubito ! spuse Sarah, simţind cum pruncul o loveşte violent în pîntece, sorocul i se apropia în fine, şi simţea cum o înjunghie o spaimă cu totul nelalocul ei. Anul ăsta facem Crăciunul acasă. Aşa-i că va fi minunat ? O să avem şi zăpadă, şi colinde, şi cadouri minunate. Şi Moş Crăciun !

— O, Doamne, îl iubesc pe Moş Crăciun. Dar ce-i aia zăpadă ?

— Totu-i alb... copacii şi casele... un fel de ploaie care se face gheaţă. E foarte frumos, şi magazinele sînt pline de jucării şi alte lucruri minunate ! Vocea femeii începu să tremure şi Robb simţi în inimă cuţitul temerilor ei. O să fie atît de minunat să te vezi din nou într-un oraş adevărat. Nu într-o... pustietate...

— Ei, eu acum mă duc, făcu Robb chinuit de mîhnire. O sărută în fugă pe Sarah pe obraz, dar femeia îşi feri abia simţit faţa, înfuriindu-l din nou. Robb o strînse pe Karen în braţe şi ieşi.

Mary Sinclair făcu ultimele rectificări coafurii, prinse acolo unde se cuvenea bucheţelul de flori de cîmp pe care i-l trimisese Glessing. Rochia ei — din mătase neagră ca smoala, mătase de Shantung, cu crinolina largă şi numai falduri — se purta peste nenumărate jupoane care foşneau la orice mişcare. Avea o tăietură modernă ca să scoată în relief umerii goi şi netezi, sînii plini. Se cercetă în oglindă fără mult interes. Din oglindă o privea un chip ciudat. În ochi se putea citi un fel de frumuseţe răzvrătită, obrajii erau lipsiţi de culoare. Buzele de un roşu adînc, strălucitor. Mary ştia că niciodată nu arătase mai bine. Oftă şi luă un calendar. Dar ştia că nu mai era nevoie să calculeze din nou zilele. Rezultatul era întotdeauna acelaşi, iar sensul descoperirii care o făcuse în dimineaţa aceea să urle va fi acelaşi : eşti însărcinată !

O, Doamne ! o, Doamne ! o, Doamne !

Capitolul douăzeci şi doi

Culum se înclină plin de politeţe :

— Bună seara ! spuse el aproape mecanic, şi un alt musafir dispăru în mulţimea festivă.

De aproape un ceas stătea lîngă taică-său şi unchiusău, întîmpinînd politicos musafirii, şi aştepta cu nerăbdare ca ritualul să ia sfîrşit. Privi spre ringul de dans. O căuta mereu pe Mary Sinclair prin mulţimea de umeri goi, rochii multicolore şi uniforme strălucitoare. O clipă se supără cînd o văzu că stă la palavre cu Glessing. Dar, la urma urmei, se gîndi el, nu ai nici un motiv să fii gelos. Mary e cu siguranţă cea mai frumoasă femeie de aici şi George are dreptate să se aţină în preajma ei. Nu merită să-l condamni deloc.

De fiecare parte a ringului fuseseră ridicate două estrade pentru orchestră, una pentru cea a marinei, cealaltă pentru a armatei. Cînd generalul a aflat că amiralul fusese de acord ca orchestra lui să onoreze serata, făcuse şi el la fel... Acum cînta orchestra armatei, îmbrăcată în uniforma stacojie. Toată lumea ardea de nerăbdare să înceapă dansul, dar trebuiau cu toţii să aştepte pînă sosea Longstaff. Şi întîrzia, una dintre prerogativele sale.

Culum se înclină dinaintea altui musafir, apoi a altuia, observînd cu uşurare că şirul nou-sosiţilor se mai subţiază. Îşi aruncă ochii spre ţărm, de unde o ghirlandă de lanterne îi conducea pe musafiri de la bărcile lor spre locul petrecerii, şi văzu cuterul lui Longstaff ajungînd la mal. Longstaff, arhiducele şi amiralul fură ajutaţi să coboare. Bun, îi trecu lui Culum prin minte. De acum nu mai durează mult. Din nou privirea îi rătăci spre ring şi de data asta îşi opri ochii asupra Manoelitei de Vargas. Şi ea îl ţintuia cu privirea pe deasupra evantaiului. Era deosebit de frumoasă, cu o piele foarte albă, ochi întunecaţi, părul negru prins într-o *mantilla*. Culum zîmbi şi se înclină uşor. Ochii fetei se plecară sfios, evantaiul flutură, ea se întoarse şi se depărtă. Culum îşi promise să o invite la cel puţin un dans.

Îşi scutură un fir de praf imaginar de pe revere, conştient că era îmbrăcat după ultima modă din Anglia, cu mult înaintea multora aflaţi acolo în seara aceea. Haina

de un albastru ca cerul, cu revere de mătase de un albastru închis, strînsă pe talie, lărgindu-se brusc pe coapse. Pantalonii de un albastru deschis, mulaţi pe el, erau vîrîţi în cizme moi din piele neagră. Părul ondulat pe după urechi şi căzînd în bucle peste gulerul înalt, scrobit. Croitorul lui Robb făcuse o treabă demnă de laudă, se gîndi el. Şi atît de ieftin. Ei, cu o sută cincizeci de guinee pe lună îşi putea îngădui să-şi facă duzini de costume ca ăsta şi cizme. Viaţa e minunată.

Se înclină în momentul în care un alt grup de invitaţi trecu prin faţa lui, lăsînd în urma lui o dîră grea de sudoare străveche acoperită de parfum. Ciudat, îşi spuse el. Acum era în stare să-i adulmece pe ceilalţi şi aceştia cam puteau. Era mirat că nu băgase de seamă asta mai înainte. Fără îndoială, acum se simţea mai bine ca oricînd, mult mai bine de cînd făcea cîte o baie zilnic şi-şi schimba şi hainele totodată. Tai-Panul a avut dreptate.

Îşi urmări cu privirea tatăl, care era prins într-o discuţie aprinsă cu Morley Skinner. Culum era conştient că oamenii nu-l slăbeau din priviri, iar chipul lui exprima duşmănie. În ceea ce-i privea pe musafirii aceştia, nu exista nici un semn că ostilitatea dintre tată şi fiu s-ar fi atenuat. De fapt chiar se adîncise, transformîndu-se într-o politeţe rece. De cînd începuseră jocul acesta, Culum băgase de seamă că-i venea tot mai uşor să-şi joace în public rolul mincinos. Culum, fii cinstit cu tine, îşi spuse el. Recunoaşte că de-acum nu-l mai idolatrizezi. Încă îl respecţi, ... dar ştii bine că e un eretic, bărbat adulter şi poate avea o primejdioasă influenţă asupra ta. Aşa că acum nu te mai prefaci... ci chiar simţi răceală faţă de el. Răceală şi precauţie.

— Haide, Culum, flăcăule, îi şopti Robb stînjenit.

— Ce spui, unchiule ?

— A, nimic. Doar că în seara asta e sărbătoare.

— Da, aşa-i.

Culum citi expresia de îngrijorare din privirile lui Robb, dar nu spuse nimic şi se întoarse din nou să-şi salute invitaţii şi să o urmărească pe Mary şi din cînd în cînd să-i arunce o privire Manoelitei. Hotărî în sinea lui să nu-i mai spună lui Robb ce se petrecuse între el şi Tai-Pan pe vîrful muntelui.

— Încă nu l-aţi cunoscut pe nepotul meu Culum, îl auzi el pe Robb spunînd cuiva. Culum, ţi-o prezint pe domnişoara Tess Brock.

Culum se întoarse. Inima i se zvîrcoli şi el se îndrăgosti pe loc. Tess tocmai îi făcea o plecăciune. De la mijloc în jos, rochia i se înfoia imens, faldurile brocartului de mătase albă fiind înghiţite de cascada nenumăratelor jupoane ce ieşeau de dedesubtul tivurilor ca o spumă. Părea să aibă un mijlocel neînchipuit de mic sub pieptarul cu decolteu adînc ce-i scotea în evidenţă bustul. Părul blond îi cădea în bucle moi pe umerii goi. Culum văzu nişte ochi albaştri şi o gură ademenitoare. Iar ea se uita la el cu aceeaşi intensitate cu care se uita el la ea.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, se auzi el îngăimînd cu o voce pe care nu şi-o recunoştea. Poate îmi puteţi face cinstea primului dans.

— Mulţumesc, domnule Struan, o auzi el spunînd cu glăsciorul ei ca un clopoţel, şi apoi dispăru.

Liza urmărise scena foarte atentă. Văzuse expresia de pe faţa lui Culum ca şi privirea lui Tess. O, Doamne, dă să se întîmple şi asta, îngăduie, se rugă ea în vreme ce mergea în urma lui Brock prin sală.

— Eu nici n-am mai recunoscut-o pe micuţa Tess. Tu da ? îi spuse Struan lui Robb.

Şi el băgase de seamă schimbul de priviri dintre feciorul lui şi fata lui Brock, şi mintea lui şi începu să cîntărească avantajele şi pericolele inerente în cazul unei căsătorii între Culum şi Tess. Doamne Isuse Cristoase !

— Nu. Uită-te la Brock. Plesneşte de mîndrie.

— Da.

— Şi uită-te şi la Mary. Niciodată nu mi-am putut închipui că poate fi atît de... năucitoare.

— Da.

Struan o urmări o vreme cu privirea pe Mary. Rochia neagră îi scotea în evidenţă paloarea luminoasă şi eterică a pielii. Apoi o cercetă pe Manoelita. Şi din nou se întoarse la Tess. Tocmai îi zîmbea lui Culum, care-i răspundea în acelaşi fel, uitînd de toate. Doamne Dumnezeule, se gîndi el. Culum Struan şi Tess Brock.

— Fir-ar să fii, Shakespeare ! exclamă el fără să vrea.

— Ce-i, Dirk ?

— Nimic. Aş zice că Mary e în cursa pentru premiu.

— Dar nu e de aceeaşi clasă cu cealaltă, Dumnezeule, spuse Quance, în timp ce trecea pe lîngă el făcîndu-i cu ochiul. Nu se compară cu Manoelita de Vargas.

— Sau Shevaun, pun pariu ! îi replică Struan, cînd o să binevoiască ea să ne onoreze cu prezenţa.

— Ah, delicioasa domnişoară Tillman. Aud că nu poartă nimic altceva pe ea decît nişte pantalonaşi şi un voal foarte subţire. Nimic altceva ! Ei, imense sfere ale lui Jupiter !

— Ah, Aristotle, îl acostă Jeff Cooper, îndreptîndu-se spre ei. Pot să-ţi spun două vorbe ? E vorba de comanda unui tablou.

— Doamne, binecuvîntează minunea sufletului meu ! Nu mai pricep ce i-a apucat pe toţi, începu Quance bănuitor. Toată ziua n-am avut parte decît de comenzi.

— Cu toţii am priceput aşa deodată perfecţiunea artei dumitale, îi replică Cooper iute.

— Şi cam venise timpul şi pentru asta, Dumnezeule, ăsta-i adevărul adevărat şi nemuritor. Preţurile au cam urcat la mine. Cincizeci de guinee.

— Hai să discutăm problema lîngă o sticlă de şampanie, ce zici ? Cooper îi făcu pe furiş cu ochiul lui Struan peste capul lui Quance şi-l pilotă pe mărunţel în altă parte.

Struan rîse. Dăduse cuvîntul de ordine ca toată lumea să aibă grijă ca Quance să nu aibă o clipă de răgaz, departe de limbile flecare, pînă în clipa cînd îşi încheia menirea de jurat... Iar pe Maureen Quance o izolase efectiv la bordul navei celei mici, îndepărtînd toate bărcile. În clipa aceea apărură în lumina ringului Longstaff, arhiducele şi amiralul. Se auzi un duruit de tobe şi toată lumea se ridică în picioare cînd orchestrele intonară „Dumnezeu să o păzească pe regină". Apoi, cam şchiopătînd, intonară imnul naţional al Rusiei, iar în cele din urmă „Condu Marea Britanie". Izbucniră aplauze.

— Domnule Struan, un gest foarte atent din partea dumneavoastră, îi spuse Sergheiev.

— Înălţimea voastră, plăcerea a fost a noastră. Vrem să vă simţiţi la fel ca acasă.

Struan ştia că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lor, la fel de bine cum ştia că îşi alesese costumul cu multă înţelepciune. Spre deosebire de toţi ceilalţi, se îmbrăcase în negru, de sus pînă jos afară de o panglică mică verde cu care îşi legase părul lung la ceafă.

— Poate că veţi avea plăcerea să deschideţi primul dans ?

— Aş fi foarte onorat, dar tare mi-e teamă că nu am făcut cunoştinţă cu nici una dintre doamne.

Sergheiev purta o impresionantă uniformă de cazac, cu pelerina aruncată elegant pe umăr, şi o sabie de ceremonie prinsă într-o cingătoare bătută în pietre scumpe. Doi servitori în livrea aşteptau supuşi ordinele sale.

— Se poate uşor repara acest inconvenient, îi replică Struan vesel. Poate că ne veţi face cinstea să alegeţi. Voi fi încîntat să fac prezentările de rigoare.

— Ar fi foarte nepoliticos din partea mea. Poate că mai bine ar fi să hotărîţi dumneavoastră cine să-mi facă această onoare.

— Şi să mă aleg cu ochii scoşi ? Bine atunci.

Struan se întoarse şi porni să parcurgă ringul. Manoelita ar fi cea mai bună alegere. Asta ar onora imens

şi i-ar face o nespusă plăcere societăţii portughezilor pe care şi Nobila Casă şi toţi ceilalţi negustori se bazează fără şovăire şi de unde îşi procură funcţionari, contabili, magazioneri — adică îi furnizează pe toţi cei care fac companiile să funcţioneze. Mary Sinclair ar fi o alegere aproape la fel de bună, pentru că în seara asta arăta ciudat de interesantă, cea mai frumoasă femeie din sală. Dar prin alegerea ei nu era nimic de cîştigat, doar sprijinul lui Glessing. Struan băgase şi el de seamă cît de îndatoritor se învîrtea Glessing în jurul ei. De cînd ajunsese căpitan al portului, situaţia şi influenţa lui crescuseră considerabil. Şi ar fi un aliat foarte util.

Struan văzu cum ochii Manoelitei se fac şi mai mari, iar lui Mary Sinclair i se tăie suflarea cînd el porni înspre ele. Dar el se opri în faţa lui Brock.

— Tyler, cu permisiunea ta, poate că Tess ar fi dispusă să deschidă primul dans împreună cu arhiducele ?

Struan fu încîntat de uluirea pe care vorbele lui o stîrniră. Brock dădu din cap afirmativ, şi se înroşi tot de mîndrie. Liza era în extaz. Tess roşi, mai-mai să leşine. Iar Culum îşi blestemă şi-şi urî tatăl, şi-l binecuvîntă pentru că-i făcuse această cinste lui Tess. Şi toţi negustorii se întrebară dacă Tai-Panul era pe cale să încheie pace cu Brock. Şi dacă era aşa, atunci în ce scop ?

— Nu pot să cred una ca asta, făcu Glessing.

— Mda, încuviinţă Cooper îngrijorat, ştiind bine că o înţelegere între Brock şi Struan nu va fi spre folosul lui. Nu prea se leagă.

— Ba se leagă foarte bine, interveni Mary. Ea e cea mai tînără şi merită această onoare.

— Aici la mijloc e mult mai mult decît atît, domnişoară Sinclair, spuse Glessing. Tai-Panul nu face nimic doar aşa, fără motiv. Probabil că speră că fata o să alunece şi o să-şi rupă un picior, sau aşa ceva. Îl urăşte pe Brock.

— Domnule căpitan Glessing, cred că nu e un gînd frumos, îi replică Mary tăioasă.

— Da, așa-i, și îmi cer scuze pentru că am spus cu voce tare ceea ce gîndește toată lumea ! Glessing regretă prostia, pe care o făcuse, trebuia să fi bănuit că atîta inocență neprihănită nu putea decît să sară în apărarea acelui diavol. M-am supărat numai pentru că sînteți cea mai frumoasă femeie aici de față și ați fi meritat fără îndoială această onoare.

— Ești foarte amabil, dar nu mai trebuie să socotești că Tai-Panul cînd face ceva o face numai din răutate. Nu e adevărat !

— Aveți dreptate, eu am greșit, îi răspunse Glessing. Poate că ... că-mi veți îngădui mie primul dans... și apoi să vă conduc la masă. Atunci am să fiu convins că am fost iertat.

De mai bine de un an de zile ea îl cîntărise pe George Glessing ca pe un eventual soț. Îi plăcea de el, dar nu-l iubea. Dar acum totul se dusese de rîpă, îi trecu ei prin minte.

— Mulțumesc, îi spuse ea, își plecă ochii în pămînt și-și flutură evantaiul. Numai dacă-mi promiți să fii mai .... mai blînd.

— Promit ! sări Glessing fericit.

Struan o conduse pe Tess pe ring.

— Fetițo, știi să dansezi vals ?

Fata încuviință dînd din cap, încercînd să nu se uite spre Culum.

— Îmi îngăduiți să v-o prezint pe domnișoara Tess Brock, Înălțimea voastră ? Arhiducele Alexei Sergheiev.

Tess rămase paralizată, cu genunchii tremurînd. Dar gîndul la Culum, felul cum o privise o făcură să-și redobîndească încrederea și echilibrul.

— Sînt onorată, Înălțimea voastră, spuse ea, făcînd o reverență.

Arhiducele se înclină și el și-i sărută curtenitor mîna.

— Onoarea e pentru mine, domnișoară Brock.

— Ați avut o călătorie plăcută ? întrebă ea, făcîndu-și vînt cu evantaiul.

— Sigur, mulțumesc, îi spuse el și se întoarse spre Struan. Toate tinerele englezoaice sînt atît de frumoase ?

Nici n-apucă el bine să-și termine fraza cînd Shevaun apăru unduindu-se în lumină la brațul lui Tillman. Rochia ei era o spumă de voaluri verzui, crinolina imensă, ca un clopot. Partea din afară a crinolinei ajungea pînă la genunchi pentru a da mai multă mișcare duzinei de falduri ale jupoanelor de culoarea smaraldului care cădeau în cascade. Purta mănuși lungi verzui, iar în părul roșu se legănau niște pene de pasărea paradisului. Și, incredibil, corsajul nu avea nici un fel de bretele de susținere.

— Îmi pare rău că am întîrziat, Excelența voastră, domnule Struan, spuse ea, făcînd o reverență în tăcerea care se lăsase. Dar tocmai cînd plecam mi s-a rupt o cataramă de la pantof.

Longstaff se străduia să nu-i mai alunece ochii spre decolteul ei, întrebîndu-se ca toți ceilalți cum naiba de rochia aceea stătea pe ea fără nici un fel de bretele și dacă nu cumva la un moment dat nu va cădea singură.

— Shevaun, întotdeauna știi să-ți alegi perfect momentul ! spuse Longstaff și se întoarse spre Sergheiev. Să vă prezint pe domnișoara Shevaun Tillman din America. A, da, și pe domnul Tillman. Înălțimea sa, arhiducele Alexei Sergheiev.

Rămînînd uitată de toată lumea, Tess o văzu pe Shevaun cum face iar o reverență, și o urî pentru că-i răpise momentul de glorie. Era pentru prima oară cînd simțea gelozie față de o altă femeie. Și tot pentru prima dată se gîndi la sine ca la o femeie și nu ca la o fetiță.

— Ce minunată rochie, domnișoară Tillman, spuse ea micros. Ați făcut-o singură ?

Ochii lui Shevaun aruncară fulgere, dar îi răspunse la fel de dulce :

— O, nu, draga mea, eu nu sînt la fel de talentată ca dumneata, din păcate.

Tu, curvă de cățea cu gură de canal !

— Shevaun, poate că-mi oferi onoarea primului dans ? spuse Longstaff.

— Încîntată, Excelență.

Era exaltată de invidia și gelozia pe care simțea că le stîrnise.

— Totul e atît de frumos, Taï-Pan ! și-i zîmbi lui Struan.

— A, mulțumesc.

Se întoarse și-i făcu semn dirijorului orchestrei marinei. Bagheta se lăsă și se auziră primele acorduri tulburătoare ale unui vals vienez. Deși toată lumea se încrunta cînd auzea de vals, acesta ajunsese cel mai popular dans. Arhiducele o conduse pe Tess în mijlocul ringului, iar Shevaun se rugă ca Tess să se împiedice de propria-i rochie și să cadă, sau și mai bine să danseze ca o mătură. Dar Tess plutea ca o frunză. Longstaff o conduse pe Shevaun pe ring. În vreme ce se rotea cu o minunată grație, băgă de seamă că Struan se îndreptase spre o frumoasă portugheză cu ochi negri pe care nu o mai văzuse înainte și simți că o cuprinde furia. Dar la următoarea piruetă, Shevaun observă că Struan o conducea pe Liza Brock pe ring și prin minte îi trecu : Ah, Taï-Pan, deștept bărbat mai ești. Apoi dădu cu ochii de Tess și arhiducele ocupînd mijlocul ringului și atunci îl conduse și ea într-acolo pe Longstaff care dansa foarte bine și el, fără să-l lase să bănuiască măcar că era condus.

Culum stătea pe margine și privea. Luase o sticlă de șampanie și dădu pe gît băutura fără să-i simtă gustul, apoi se trezi făcînd o plecăciune dinaintea lui Tess și invitînd-o pentru al doilea dans. Nici nu băgă de seamă încruntătura lui Brock și nici manevra Lizei de a-i abate atenția de la ei. Sau brusca curiozitate a lui Gorth. Urmară apoi valsuri, polci și dansuri scoțiene și galopuri. La încheierea fiecărui dans, Shevaun era înconjurată din toate părțile, cum de fapt era și Manoelita, dar cu mai multă prudență. Culum dansa acum al treilea dans cu

Tess, iar convenienţele sociale nu îngăduiau mai mult de patru dansuri împreună într-o seară. La ultimul dans înainte de servirea cinei, Struan îşi croi drum prin cercul care o asalta pe Shevaun.

— Domnilor, spuse el cu o hotărîre care nu accepta discuţii, îmi pare rău, dar acest dans e de drept al gazdei.

Bărbaţii mîrîiră, dar îi îngăduiră să le-o răpească. Nici nu mai aşteptă să înceapă primele acorduri ale muzicii şi o conduse pe ring. Jeff Cooper îi urmărea cu gelozie. Fusese de fapt dansul promis lui.

— Arată bine împreună, îi spuse el lui Tillman.

— Da. De ce nu-i faci curte mai hotărît ? Doar ştii părerile mele şi pe ale fratelui meu.

— E timp destul.

— Nu acum, cînd Shevaun e încă nemăritată.

Ochii lui Cooper se îngustară.

— Ai încuraja o astfel de căsătorie ?

— Bineînţeles că nu. Dar mi se pare că e cît se poate de clar că Shevaun e îndrăgostită de omul ăsta ! După care Tillman adăugă morocănos : A cam venit vremea să se aşeze la casa ei. De cînd a venit încoace n-am avut parte decît de necazuri şi m-am săturat să mai fiu cîinele ei de pază. Eu ştiu care sînt sentimentele tale, aşa că cere-i în mod oficial mîna şi să încheiem povestea asta.

— Nu, pînă cînd nu sînt sigur că e dispusă să mă accepte... şi să fie încîntată de propunere... prin buna ei voie. Doar nu e o sclavă care să fie cumpărată şi vîndută.

— De acord. Dar e femeie, minoră pe deasupra, şi va face ceea ce tatăl ei şi cu mine socotim a fi în cea mai mare măsură în interesul ei. Jeff, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar nu aprob atitudinea ta. E ca şi cum ai căuta-o cu lumînarea.

Cooper nu-i răspunse. Se uită lung la Shevaun, simţind o durere în vintre.

— Sînt o pereche perfectă, spuse Mary, dorind cu disperare să fie în locul lui Shevaun.

Și în clipa aceea se simți deodată murdărită din cauza vieții ei secrete, a copilului, a lui Glessing. În seara aceea fusese atît de tandru, tandru și viril, și mai ales foarte englez și foarte curat. Și aproape că-i dădură lacrimile gîndindu-se la dragostea ei zadarnică pentru Tai-Pan.

— Așa e, îi răspunse Glessing. Dar dacă mai există dreptate pe lumea asta, dumneavoastră veți cîștiga premiul, domnișoară Sinclair.

Fata reuși să zîmbească silit, și încercă să se gîndească oare al cuí putea fi copilul... deși asta oricum nu mai conta, pentru că oricum acest tată era chinez. Să dai naștere unui bastard chinez ! Înainte de a se întîmpla una ca asta eu voi fi moartă ! își promise ea. Încă două-trei luni și după aceea se va vedea. Dar n-am să ajung eu să văd sila și reproșurile zugrăvindu-se pe fețele celorlalți. Și lacrimile îi înrourară ochii.

— Ei, ei, Mary, spuse Glessing, atingîndu-i plin de dragoste mîna. Nu trebuie să plîngi doar pentru că ți-am făcut un compliment. Ești într-adevăr cea mai minunată ființă de aici... cea mai minunată pe care am văzut-o cu vreodată. Asta-i adevărul adevărat.

Ea își șterse lacrimile, ascunzîndu-se în spatele evantaiului. Și prin ceața aceea plină de groază care părea s-o înconjoare văzu deodată chipul lui May-may. Ar putea May-may s-o ajute ? Poate că chinezii aveau tot felul de leacuri pentru a lepăda un copil. Dar asta ar însemna crimă. Crimă ! Nu, e vorba doar de trupul meu, și Dumnezeu nu există, și dacă voi avea copilul ăsta voi fi blestemată.

— Iartă-mă, dragă George, spuse ea, mai împăcată cu sine acum cînd se hotărîse și știa ce are de făcut. Am avut o secundă senzația că o să leșin.

— Acum te simți mai bine ?

— A, sigur !

Glessing radia de fericire și de dragoste protectoare. Sărmana fată gingașă, se gîndi el. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, și acel cineva sînt eu. Numai eu !

Struan se opri chiar în mijlocul ringului.

— Tocmai mă întrebam, Tai-Pan, cînd o să-mi faci și mie onoarea asta ! Shevaun radia parșivenie.

— Acest dans e în onoarea ta, Shevaun, îi spuse el de-a dreptul.

Și răsună prima măsură a celei mai tulburătoare dintre toate melodiile de pe pămînt. Cancan. Un dans sălbatic, comic, scandalos, ce obliga dansatorii să salte sus picioarele, dans care ajunsese la modă la Paris prin anii '30, luase cu asalt capitalele Europei, dar în cercurile înalte fusese interzis, ca fiind imoral.

— Tai-Pan, exclamă fata uluită.

— L-am mituit eu pe dirijor, îi șopti Struan.

Fata ezită, dar simțind asupra ei toate acele priviri scandalizate, prinse fără mofturi mîinile lui Struan, ritmul muzicii biciuindu-i nervii.

— Bănui că n-o să ne trezim că rămîi fără rochie ! spuse el.

— Bănui că în cazul ăsta o să ai grijă să mă aperi, nu ?

Și începură să arunce picioarele în aer. Shevaun se desprinse din brațele lui Struan, își săltă fustele, picioarele zvîcniră în sus de i se zăriră pantalonașii. Izbucni subit un chiot vesel cînd bărbații se repeziră să-și aleagă partenerele. Acum toți dansau și-și azvîrleau picioarele în aer, dominați de ritmul molipsitor, ademenitor. Muzica îi înnebuni. Pe toți.

Cînd se încheie, izbucniră aplauze sălbatice și urlete care cereau un bis și orchestra începu din nou. Mary uită de sarcină și Glessing se hotărî ca în seara aceea să solicite... să ceară... Dumnezeule mare... să-l roage pe Horatio să le binecuvînteze căsătoria. Dansatorii continuară să se învîrtă, să arunce din picioare, să strige de

bucurie, să gîfîie, și apoi totul se termină. Tinerii îi înconjurară pe Shevaun și Struan, îi mulțumiră lui, o felicitară pe ea. Shevaun îl apucase posesivă de braț, își făcea vînt cu evantaiul, imens de încîntată de sine. Struan își șterse sudoarea de pe frunte și se simți foarte bucuros că cele două isprăvi puse de el la cale ieșiseră bine : Tess și cancanul.

Toți se întoarseră la locurile lor, servitorii începură să apară cu tăvi cu mîncare. Somon afumat și jambon afumat, apoi pește și stridii și scoici și cîrnați. Fructe proaspete pe care Chen Sheng le coborîse de pe o lorce cu care întreprinsese o periculoasă călătorie pînă la Manila. Hălci de carne proaspătă de vită cumpărate de la marină și care acum se perpelcau înfipte în grătare pe focuri. Purcei de lapte. Rădituri în gelatină îndulcită.

— Pe viața mea, exclamă Sergheiev, de ani de zile n-am mai văzut atîta mîncare și nu m-am mai distrat atît de bine, domnule Struan.

— Bineînțeles. Înălțimea voastră, spuse Shevaun, ridicînd o sprînceană, pentru Nobila Casă e ceva cît se poate de obișnuit.

Struan rîse laolaltă cu toți ceilalți și se așeză în capul mesei. La dreapta lui stătea Sergheiev, Longstaff la stînga, Shevaun lîngă arhiduce, Mary Sinclair lîngă Longstaff, Glessing alături de ea, gata să-i împlinească orice dorință. La aceeași masă mai erau Horatio, Aristotle, Manoelita și amiralul. Apoi Brock și Liza, și Jeff Cooper. Robb și Culum oficiau în calitate de gazde la mesele lor.

Struan îi aruncă o privire lui Aristotle și se întrebă cum de reușise el să-l convingă pe Vargas pentru a-i îngădui Manoelitei să-i fie parteneră de masă. Dumnezeule mare, îi trecu lui prin minte, nu cumva tocmai Manoelita e cea care-i pozează pentru tabloul acela ?

— Cancanul, începu Longstaff să vorbească, p'onoarea mea, un joc drăcesc, periculos, Tai-Pan.

— Excelență, nu atunci cînd e vorba de atîția oameni moderni. Se pare că toată lumea s-a distrat cu dansul acesta foarte tare.

— Dar dacă domnișoara Tillman nu ar fi avut inițiativa, interveni Sergheiev, mă îndoiesc că cineva dintre noi ar fi avut atîta curaj.

— Ce altceva putea face un biet trup, Înălțimea voastră ? replică Shevaun. În joc era onoarea ! Se întoarse spre Struan. Tai-Pan, ai pus la cale o treabă foarte obraznică.

— Da, răspunse el. Dacă mă iertați o clipă, am să mă duc să văd dacă și ceilalți invitați ai mei se bucură de toată atenția.

Porni printre mese, salutînd pe toată lumea. Cînd ajunse la masa lui Culum, se lăsă tăcere și Culum ridică privirea.

— Totu-i în regulă, Culum ?

— Da, mulțumesc.

Culum se arătă de o perfectă politețe, lipsită de orice căldură. Gorth, care stătea în fața lui Tess, la masa lui Culum, rîse neauzit. Struan se îndepărtă.

După ce se încheie masa, doamnele se retraseră în cortul cel mare ce fusese ridicat special pentru ele alături de celălalt. Bărbații se strînseră în jurul meselor, își aprinseră trabucurile și gustară vinul de Porto, bucuroși că sînt numai ei singuri, cel puțin o vreme. Se tolăniră confortabil și discutară prețul în creștere al mirodeniilor și al spațiilor de transport. Toată lumea hotărî că Shevaun era cea care avea să cîștige, dar Aristotle nu părea convins de asta.

— Dacă nu-i acorzi ei premiul, o să te ucidă, îi spuse Robb.

— Ah, Robb, micuțule nevinovat ! îi replică Aristotle. Toți ați rămas vrăjiți de țîțele ei... e drept, sînt impresionante... dar întrecerea asta e pentru cea mai bine îmbrăcată, nu pentru cea mai bine... dezbrăcată !

— Dar are o rochie minunată. Cea mai minunată, sigur !

— Sărmane, încă nu ai reuşit să ai priceperea ochiului unui pictor — sau răspunderea unei alegeri istorice.

Sorţii lui Shevaun cîştigară şi alţi aderenţi. Mary era şi ea favorită. Manoelita îşi dobîndi şi ea partizanii ei.

— Tu pe cine susţii, Culum ? îl întrebă Horatio.

— Pe domnişoara Sinclair, bineînţeles, îi răspunse Culum plin de tact, deşi în ceea ce-l privea nu exista decît o singură fiinţă demnă de a fi omagiată.

— Eşti foarte drăguţ, îi răspunse Horatio, şi se întoarse cînd îl auzi pe Mauss strigîndu-l. Scuză-mă o clipă.

Culum se aşează la o masă, bucuros să rămînă singur cu gîndurile lui. Tess Brock. Ce nume minunat ! Şi ce frumoasă e ! Ce femeie atrăgătoare ! Îl văzu pe Gorth îndreptîndu-se spre el.

— Struan, pot să-ţi şoptesc o vorbuliţă la ureche ?

— Bineînţeles. Nu vrei să stai jos ? încercă Culum să-şi ascundă stînjeneala.

— Mulţam frumos.

Gorth se aşează. Îşi puse mîinile imense pe tăblia mesei.

— Mai bine s-o iau de-a dreptul. Io doar aşa ştiu. E vorba de tac-tu şi de tata. Is duşmani, asta-i, ce să-i faci, n-ai ce-i face. Noi, tu şi cu mine, n-avem ce ne amesteca. Da' numai fincă ei îs duşmani, nu-i musai să fim şi noi. Cel puţin pe mine aşa mă bate gîndu'. China-i îndestul de mare şi pen' tine şi pen' mine. Ne încape p-amîndoi. Cel puţin aşa mă bate pe mine gîndu'. Mi s-a făcut o greaţă de moarte cîn' îi văd cît de prosteşte se poartă unu' cu altu'. Ca şi atunci cînd cu gorganu'. Amîndoi ar fi fost în stare să-şi primejduiască şi casă şi tot numai să-şi cinstească ei obazu'... De nu sîntem cu băgare de seamă, o să ajungem să ne tîrască şi pe noi în cearta lor şi să fim duşmani, noi ăştia doi, deşi n-avem nimic de împărţit. Ce gîndeşte tac-tu, ce are-n minte taică-mio e treaba lor. Noi doi s-o luăm cinstit de la capăt. Fără ascunzişuri. Poa' ajungem şi

prietenari, cine știe ! Da' pe mine mă bate gîndu' că n-ar fi creștinește ca noi doi să ne dușmănim din cauza alor taică-mio și tac-tu. Ce zici ?

— De acord, îi replică Culum, uluit de această ofertă de prietenie.

— Io nu zic că taică-mio nu are dreptate și are tac-tu. Zic doar că noi, ca doi bărbați ce sîntem, să ne ducem viața așa cum socotim noi, cît mai bine ! și fața brutală a lui Gorth se încreți într-un zîmbet. Flăcăule, pari cam descumpănit de-a binelea !

— Iartă-mă. Știi... mi-ar plăcea să fim prieteni. Dar nu m-am așteptat niciodată ca tu... ca tu să fii atît de descuiat la minte.

— Ei, vezi ! Asta-i și părerea mea, pe Dumnezeu de nu. Noi n-am schimbat nici măcar două vorbe în toată viața noastră, da' mi se părea mie că trebuie să te urăsc pînă-n măduva oaselor. Caraghios, nu ?

— Așa-i.

— N-o să fie chiar așa de ușor ceea ce probăluim noi acum. Și ține minte că noi am avut parte de cu totul altă viață, tu și io. Io mi-am făcut școala pe o navă. La zece ani eram marinar. Așa că să nu iei în seamă purtările mele și cum vorbesc. Da' chiar și așa io știu mai multe despre tainele comerțului cu China decît mulți alții și îs și cel mai bun marinar în apele astea. Poa'-n afară de taică-mio și ticălosul ăla de Orlov.

— Orlov e chiar atît de bun ?

— Da. Amăritul ăla a avut un rechin drept părinte și a fost alăptat de o vrăjitoare a mării ! Gorth luă puțină sare vărsată pe masă și o aruncă peste umăr, plătind tribut superstiției. Amăritul ăla îmi dă fiori.

— Și mie, fu de acord Culum.

Gorth rămase o clipă tăcut apoi spuse :

— S-ar putea ca tac-tu și taică-mio să nu se prea bucure că sîntem prieteni.

— Da, așa cred și eu.

— Struan, io ţ-o spun verde. Mie Tess mi-a şoptit în seara asta că ar cam fi vremea să stăm şi noi de vorbă între patru ochi. Aşa că nu mie mi-a venit ideea prima dată. Să vorbim între patru ochi. Da'-mi pare bine că am făcut-o. Ei ce zici ? Hai să încercăm şi asta, ei ? Uite, bate laba !

Culum strînse bucuros mîna întinsă.

Glessing bătea ringul într-o parte şi-n alta, nervos, bînd brandy şi aşteptînd nerăbdător momentul. Era tocmai pe punctul de a interveni în discuţia dintre Horatio şi Culum cînd Mauss îl chemă. Şi de ce eşti, mă rog, atît de nervos ? se întrebă el singur. Nu sînt. Doar nerăbdător să discutăm odată lucrurile şi să terminăm. Pe Zeus, Mary e năucitoare. Absolut năucitoare.

— Iartă-mă, domnule căpitan Glessing, îi spuse maiorul Turnbull fără nici un fel de altă introducere, îndreptîndu-se spre el.

Maiorul era un bărbat îngrijit, chiar meticulos în privinţa asta, cu ochi cenuşii, care-şi luase foarte în serios numirea de magistrat principal al Hong Kong-ului.

— Frumoasă petrecere, da ?

— Da.

— Cred că acum e momentul, dacă mai socoteşti nimerit. Excelenţa sa e singur. Ar fi bine să-l prindem acum că avem prilejul.

— În regulă.

Glessing îşi aranjă mecanic centura sabiei şi-l urmă pe Turnbull printre mese pînă reuşiră să-l intercepteze pe Longstaff.

— Ne puteţi acorda un moment, Excelenţă ? îi spuse Turnbull.

— Bineînţeles.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să aduc în discuţie probleme oficiale la o astfel de petrecere, dar a intervenit ceva important. Una dintre fregatele noastre aflate în patrulare a prins o bandă de piraţi ticăloşi.

— Excelent. E vorba de un caz limpede, prinşi asupra faptului ?

— Da, Excelenţa voastră. Nava de război i-a prins pe ticăloşi în partea de sud, în largul satului Aberdeen. Tocmai jefuiau o joncă. Omorîseră tot echipajul.

— Porci blestemaţi ! exclamă Longstaff. I-aţi judecat ?

— Tocmai aici e problema, replică Turnbull. Căpitanul Glessing socoteşte că ar trebui trimişi în faţa unui tribunal al amiralităţii, eu socot că e vorba de un proces civil. Dar autoritatea de care dispun se întinde doar asupra încălcărilor mărunte ale legii, cu siguranţă nu-mi îngăduie să mă pronunţ asupra crimelor capitale de nici un fel. Acest caz însă trebuie să fie adus în faţa unui judecător în toată legea, a unui juriu, ţine de competenţa unei curţi cu juraţi.

— Adevărat, dar pînă cînd nu devenim colonie cu adevărat, nu putem avea un judecător. Şi asta o să mai dureze luni de zile. Şi nu putem ţine închis pe nici un acuzat, indiferent de ce încălcare este vorba, fără să-i dăm şansa de a fi judecat repede şi drept, fiindcă această detenţie e ilegală. Longstaff rămase o clipă pe gînduri. Eu zic că e vorba de o cauză civilă. Dacă juriul îi condamnă, trimite-mi hîrtiile, am să le semnez, confirmînd sentinţa. Spînzurătoarea ar trebui ridicată în afara puşcăriei.

— Excelenţă, nu pot face una ca asta. N-ar fi legal. Legea e foarte clară în privinţa asta : numai un judecător adevărat poate judeca astfel de cazuri...

— Dar nici nu putem ţine nişte oameni acuzaţi de crimă închişi la infinit fără să-i judecăm cinstit şi legal. Ce propunere ai ?

— Sir, nu ştiu !

— Afurisit de plicticoasă treabă, spuse Longstaff. Ai dreptate, bineînţeles.

— Poate că ar fi mai bine să-i predăm autorităţilor chineze să se descurce ele cu ei, sugeră Glessing, nerăbdător să vadă problema asta rezolvată ca să poată discuta cu Horatio.

— Nu sînt deloc de acord cu una ca asta, interveni Turnbull tăios. Actul a fost comis în apele englezești.

— Sînt cu totul de acord, spuse Longstaff. Deocamdată ține-i pe toți cei acuzați, și eu am să trimit o depeșă urgentă la Foreign Office și am să cer indicații.

— Da, Excelența voastră ! Turnbull făcu o pauză. Dar aș vrea să obțin fonduri pentru a mări închisoarea. Am acolo zeci de cazuri de tîlhărie cu violență, și una chiar de spargere folosind mînă armată.

— Foarte bine, îi replică Longstaff plictisit. Să abordăm problema asta mîine.

— Excelența voastră, poate îmi acordați și mie audiență mîine, spuse Glessing. Am nevoie de bani pentru a angaja piloți, apoi ar trebui să stabilim taxele portuare, cele de chei-aj. Și mai am nevoie să mi se dea autoritatea de a rechiziționa nave rapide pentru urmărirea piraților. Circulă tot mai multe zvonuri că diavolul acela de Wu Fang Choi și-a strîns flota la nord. De asemenea trebuie să mi se acorde autoritatea de a extinde jurisdicția noastră asupra tuturor apelor Hong Kong-ului. E urgent nevoie să stabilim taxele vamale de plecare și celelalte probleme aferente.

— Foarte bine, domnule căpitan, făcu Longstaff. La prînz ! și către Turnbull : La ora nouă ?

— Mulțumesc, Excelență.

Spre disperarea lui Glessing, Longstaff se întoarse și se îndreptă spre Horatio. Dumnezeule, se gîndi el, în noaptea asta nu mai ajung să-l prind singur.

Struan privi spre navele aflate la ancoră și apoi cercetă cerul. Vreme bună, își spuse el.

— Domnule Struan, minunat port, spuse Sergheiev amabil, apropiindu-se.

— Da. E foarte bine că în cele din urmă putem spune că avem aici propriile noastre ape ! Struan era în gardă,

dar purtările sale păreau cît se poate de degajate. Hong Kong-ul va fi o perfectă perlă în coroana reginei.

— Haideţi să ne mişcăm cîţiva paşi, bine ?

Struan îşi potrivi mersul cu cel al arhiducelui, care pornise cu paşi mari spre linia surfului.

— Din cîte am înţeles eu, stăpîniţi insula asta doar de ceva mai mult de două luni ! şi arhiducele făcu semn cu mîna spre construcţiile începute pretutindeni în Happy Valley. Dar de-acum aţi şi încropit un oraş. Sînt uimitoare energia şi hărnicia dumneavoastră.

— Înălţimea voastră, dacă tot trebuie făcut ceva, nu are nici un rost să mai stăm să aşteptăm, nu-i aşa ?

— Da. Mi se pare totuşi curios că acum, cînd China este atît de slăbită. vă mulţumiţi doar cu o insulă pustie. Trebuie să existe o mulţime de alte trofee mai importante ce meritau rîvnite.

— N-am venit în China pentru a dobîndi trofee de război. Ci doar o mică bază unde să ne carenăm navele şi să le reparăm. Şi n-aş spune că o naţiune de trei sute de milioane e o naţiune slăbită.

— Atunci presupun că nu aţi încheiat războiul fiindcă aşteptaţi importante întăriri. Armate întregi, nu cîteva mii de soldaţi. Flote, nu treizeci sau mai ştiu eu cîte nave.

— Excelenţa sa cunoaşte mai bine decît mine aceste probleme. Dar aş zice că orice putere care se confruntă cu China va avea dinainte un război îndelungat. Dacă nu dispune de planurile necesare, de oamenii necesari ! Struan făcu un semn cu mîna spre continent. Ţara e nesfîrşită !

— Şi Rusia e nesfîrşită, spuse Sergheiev. Dar numai simbolic. Pentru că de fapt chiar şi Rusia e prinsă între frontiere. De Arctica şi de Munţii Himalaia. De Baltica şi Oceanul Pacific.

— Aţi ocupat teritorii în nord ?

Struan încercă să-şi stăpînească uluirea, să nu i se simtă în glas. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ?

La nord de Manciuria ? Manciuria chiar ? Sau China ? China mea ?

— Mama Rusia se întinde de la o mare la alta. Pentru Dumnezeu, Tai-Pan, făcu Sergheiev cu simplitate. Ar trebui să vezi pămîntul maicii Rusia pentru ca să pricepi ce vreau să spun. E un pămînt negru, bogat, plin de viaţă. Şi cu toate astea am lăsat pustii un milion cinci sute de mii de mile pentru a-l încape pe Bonaparte şi a lui *Grande Armée*. Dumneata eşti om al mării. Eu sînt om al pămîntului. Eu îţi las dumitale marea, Tai-Pan ! Un nor păru să voaleze privirile lui Sergheiev. În după-amiaza asta am avut parte de un meci mare. Şi de o miză interesantă. Cît se poate de interesantă.

Liniile de pe chipul lui Struan se adînciră şi mai mult cînd zîmbi :

— Păcat că s-a terminat la egalitate. De-acum n-o să aflăm niciodată, nu-i aşa, Înălţimea voastră, cine-i cel mai bun.

— Îmi place de dumneata, domnule Struan. Mi-ar plăcea să fim prieteni. Ne-am putea face reciproc servicii foarte mari.

— Aş fi onorat să vă pot fi de ajutor în orice fel.

Sergheiev rîse, arătîndu-şi dinţii de un alb ca briliantele.

— E timp berechet. Unul din avantajele pe care le are Asia asupra Europei e felul în care apreciază timpul. Familia mea provine din Karaganda. De partea astalaltă a Uralilor, aşa că probabil în parte sînt şi eu asiatic. Sîntem cazahi. Unii ne spun cazaci.

— Nu înţeleg. Chestia cu Uralii.

— Un lanţ de munţi care porneşte de la Oceanul Arctic pînă la Marea Caspică. Împarte Rusia în est şi vest.

— Cunosc atît de puţine despre Rusia... sau chiar Europa, dacă e să vorbim.

— Ar trebui să vii în Rusia. Dăruieşte-mi şase luni din timpul dumitale şi îngăduie-mi să-ţi fiu eu gazdă. Ar

putea fi o experienţă profitabilă. Sînt atîtea de văzut : oraşe, mări, iarbă ! O piaţă imensă pentru ceai şi mătăsuri, pentru tot felul de articole. Începu să clipească din ochi. Şi femeile sînt cele mai frumoase acolo.

— Săptămîna asta sînt cam ocupat. Poate cealaltă ?

— Hai să nu glumim, să fim puţin serioşi. Te rog, ţine seama de ce-ţi spun. Anul viitor. Celălalt an. Cred că e foarte important. Pentru dumneata, pentru ţara dumitale, pentru viitor. Rusia şi Anglia nu s-au războit niciodată. Vreme de secole întregi am fost aliaţi, şi unii şi ceilalţi avem divergenţe cu Franţa, inamicul nostru tradiţional. Rusia are imense resurse ale solului, milioane de oameni, oameni tari. Vouă vă lipseşte pămîntul, drept urmare aveţi nevoie de un imperiu şi noi sprijinim această politică. Voi sînteţi cei care stăpîniţi mările, şi sprijinim şi asta. Mai aveţi o uimitoare putere industrială şi bogăţia pe care aceasta o aduce. Asta ne bucură foarte mult. Aveţi produse şi mijloacele de a le transporta, noi avem pieţe de desfacere. Noi în schimb avem produse care v-ar prinde bine, materii prime de care aveţi nevoie pentru a hrăni incredibilele voastre maşini, pentru a vă hrăni poporul. Împreună sîntem de neînvins. Împreună putem domina Franţa. Şi Sfîntul Imperiu Roman, Prusia şi necredincioasa Turcie. Împreună putem păstra pacea. Pentru a ne dezvolta şi a prospera pentru beneficiul tuturor.

— Da, îi răspunse Struan la fel de serios. Sînt partizanul acestei idei. Dar vorbiţi din punct de vedere naţional. Din punct de vedere istoric. Şi nu e practic. Nu cred că-i puteţi acuza pe francezi pentru ambiţiile regilor lor. Cum nu se poate justifica transformarea turcilor în creştini cu ajutorul sabiei. Am spus la masă ce aveam de spus. La scară mondială, fără o formă de control asupra regilor, a reginelor, vom avea întotdeauna războaie. Excelenţa sa a spus foarte bine. Regii... orice alt fel de conducători absoluţi varsă sîngele popoarelor. Ca să fim practici, aş zice că nu pot face mare lucru. Eu nu funcţionez la nivel na-

ţional... nu deţin o reală putere în parlament, după cum bine ştiţi.

— Dar în ceea ce priveşte problemele Asiei, părerile dumitale sînt ascultate cu atenţie. Iar eu la Petersburg am multă putere.

Struan trase adînc din trabuc, apoi suflă fumul.

— Ce doriţi în Asia ?

— Ce doriţi în China ?

— Comerţ, îi răspunse Struan pe loc, dar cu foarte mare grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele intenţii.

Afurisit de mare diferenţă, îşi spuse el, între Asia şi China.

— Aş putea chiar să aranjez ca Nobilei Case să i se acorde dreptul exclusiv pentru piaţa întregii Rusii de a importa ceai. Iar navele sale la plecare să aibă dreptul exclusiv de a exporta blănurile şi grînele din toată Rusia.

— În schimbul a ce ? întrebă Struan uluit şi copleşit de enormitatea acestei oferte.

Un astfel de monopol ar însemna milioane. Iar o astfel de putere i-ar prinde foarte bine în cercurile politice englezeşti şi i-ar mări imens cinstea obrazului.

— Prietenia dumitale ! îi răspunse Sergheiev.

— Cuvîntul acesta ascunde o mulţime de înţelesuri, Înălţimea voastră.

— Are un singur înţeles, domnule Struan. Dar, bine-înţeles, există o mulţime de feluri în care un prieten îşi poate ajuta un prieten.

— Şi ce ajutor anume doriţi dumneavoastră în schimbul unui anume contract comercial cu compania mea ?

Sergheiev rîse.

— Pentru seara asta sînt prea mulţi de *anume,* domnule Struan. Dar merită să ne gîndim şi merită să cumpănim. Şi să discutăm din nou într-un *anume* moment, da ? Îşi aruncă privirile spre port, pe deasupra navelor, către continent. Ar trebui să vii în Rusia, repetă el.

— Excelență, și cînd doriți să fie tradus textul ? întrebă Horatio, ridicîndu-și privirile de pe hîrtia pe care i-o înmînase Longstaff.

— Cînd dorești, dragul meu. În următoarele cîteva zile, ei ? Dar rînduiește caracterele chinezești chiar în dreptul celor englezești, ei ?

— Da, sir. Trebuie expediată către cineva anume ?

— Nu. Mi-o dai mie tradusă. A, bineînțeles, e o chestiune particulară.

Longstaff se îndepărtă încîntat de felul în care progresa planul lui. În scrisoare se spunea : „Excelența sa căpitanul superintendent al comerțului dorește să cumpere cincizeci de livre de sămînță de dud, sau o mie de puieți, ce urmează să fie livrați cît mai curînd posibil". Cînd Horatio îi va restitui scrisoarea tradusă, lui nu-i va rămîne nimic altceva de făcut decît să înlocuiască semnul pentru „dud" cu cel de „ceai". Cu atîta lucru se descurca și singur. Caracterul chinezesc pentru „ceai" era scris pe toate cutiile în care acesta se exporta. Apoi avea să aștepte pînă cînd se va hotărî în cine să aibă suficientă încredere pentru a-i expedia scrisoarea.

Rămînînd singur, Horatio citi din nou scrisoarea. Ei, la ce naiba îi trebuie dud lui Longstaff ? În sudul Franței există zeci de mii de duzi și viermi de mătase și ar fi fost ușor să obțină semințele de acolo. Dar din China nu va fi simplu de obținut. Vrea Longstaff să planteze o mică pădure de dud aici. Dar de ce cincizeci de livre ? E o cantitate enormă de semințe, iar el nu e grădinar. Și de ce să-mi mai și spună cu înțeles : „Bineînțeles că e o chestiune particulară" ?

— Horatio ?

— Salut, George ! Ce faci ?

— Mulțumesc, bine.

Horatio băgă de seamă că Glessing transpira din abundență și părea stînjenit.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic... da' știi... vine o clipă în viața oricărui bărbat... cînd ar trebui... știi bine, întîlnești pe cineva care... ei, le cam încurc. E vorba de Mary. Vreau să mă căsătoresc cu ea și doresc binecuvîntarea ta.

Cu un efort. Horatio reuși să-și țină firea și-i spuse ce se hotărîse dinainte să-i spună. Văzuse și el cît se poate de bine atențiile cu care Glessing o înconjurase pe Mary în seara aceea, și-și amintise ce mutră avusese în acea primă zi. Și-l urîse pe Glessing pentru că îndrăznise să-i complice viața lui și a lui Mary, pentru că avusese obrăznicia să se gîndească măcar că Mary l-ar fi putut lua în serios chiar și pentru o secundă.

— Sînt cît se poate de onorat, George. Și Mary. Dar ea... ei, nu cred că ea e pregătită pentru măritiș deocamdată.

— Ba este. Și de-acum am perspective frumoase aici, iar bunicul o să-mi lase moștenire moșia. Voi fi destul de bogat, iar perspectivele mele în armată sînt al naibii de frumoase și am...

— George, nu te înfierbînta. Trebuie să cîntărim cu foarte mare grijă propunerea asta. Cu Mary ai discutat ?

— Dumnezeule mare, nu. Am vrut întîi să aflu părerile tale, bineînțeles.

— Ei, atunci, de ce nu lași lucrurile în seama mea ? Nu-m-am gîndit că ai intenții atît de serioase. Mi-e teamă că trebuie să ai răbdare cu mine... totdeauna am socotit că Mary e mai mică decît e de fapt. Bineînțeles, ea încă nu a ajuns la majorat, adăugă el ca în trecere.

— Atunci așa, în general, ești de acord ?

— A, da... dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că... ei bine, cînd îi va veni vremea, și va ajunge la vîrsta potrivită, sînt sigur că va fi onorată să-i mărturisești sentimentele.

— Crezi că ar trebui să aștept pînă cînd împlinește douăzeci și unu de ani ?

— Ei, eu nu mă gîndesc decît la binele ei. Altă soră nu am, şi sîntem foarte apropiaţi. De cînd a murit tata, eu am crescut-o.

— Da, spuse Glessing, simţind cum se dezumflă. Şi ai făcut o treabă minunată, fir-ar să fie. Al naibii de frumos din partea ta să mă iei în seamă. Mary e atît de... cred că e minunată.

— Dar totuşi e mai bine să ai răbdare. Căsătoria e un pas atît de important. Mai ales pentru o fiinţă ca Mary.

— Da. Ai perfectă dreptate. Ei, atunci hai să bem şi noi un pahar pentru viitor. Ce zici ? Eu nu mă grăbesc să... dar aş vrea totuşi un răspuns. Trebuie făcute atîtea planuri, nu-i aşa ?

— Bineînţeles. Hai să bem pentru viitor.

— Dracu' să le ia de treburi ! izbucni Brock cînd se apropie Gorth de el. Struan a pus mîna pe tot spaţiul de încărcare în afară de cel existent în flota noastră, fir-ar să fie. Cum dracu' au făcut ? În dimineaţa asta ? Nu se leagă !

— Ca şi cum ar fi ştiut dinainte şi ar fi avut ştire... dar una ca asta e imposibil.

— Ei, Dumnezeule, acu' nu mai contează, spuse Brock mulţumit de sine, ştiind bine că una dintre navele sale gonea spre Manila, dar fără să aibă habar că nava lui Struan era cu ceasuri bune înaintea ei. Straşnic dans, nu-i aşa ?

— Lui Culum i-a cam căzut Tess cu tronc, tată.

— Mda, am băgat şi io de seamă. Ar cam fi vremea să se ducă acasă fata.

— Nu înain' de-a se da premiul ! Ochii lui Gorth scoaseră scîntei cînd se uită la taică-său. O căsătorie între ei ar fi taman bine pen' noi.

— Pe bunul Dumnezeu, niciodată ! spuse Brock încordat, înroşindu-se la faţă.

— Io zic că da ! Pe Dumnezeu ! Am auzit io niște zvonuri... de la unu' din funcționarii noștri portughezi, care l-a prins de la unu-din cei ai lui Struan : Tai-Panul se întoarce în țară în juma' de an.

— Cum ?

— Pleacă de tot !

— Nu cred !

— Cîn' o pleca diavolul ăla, cin' o să fie Tai-Pan ? Robb ! Gorth trînti un scuipat. Pe Robb îl halim noi. Înain' de licitația aia ziceam că-l putem hali și pe Culum ca pe carnea de porc pusă la sare. Acu' nu mai îs așa de convins. Da' dacă Tess îi ajunge nevastă... atunci se face Brock-Struan și Compania. După Robb, Culum urmează să fie Tai-Pan.

— Dirk nu pleacă el niciodată. Nici în ruptul capului. Te-ai țicnit la cap. Și numa pen' că Culum a țopăit cu ea, asta nu-nseamnă că...

— Tată, ia muncește-ți tu capu' oleacă, îl întrerupse Gorth. Într-o bună zi Struan tot pleacă. Știe toată lumea că vrea s-ajungă în parlament. Ca și tine, și el vrea să se retragă. Cîndva.

— Mai curge apă multă pînă atunci, la naiba.

— Da. Dar într-o bună zi tot o să te dai deoparte, nu ? Atunci io mi-s Tai-Pan. Glasul lui Gorth nu suna aspru, ci calm și hotărît. Io am să fiu Tai-Pan al Nobilei Case, la naiba, și nu al celei de-a doua case. Și chestia cu Culum și Tess se potrivește de minune.

— Dirk nu pleacă el de aici niciodată, spuse Brock, simțind că-l urăște pe Gorth pentru că lăsa să se înțeleagă că acolo unde el dăduse greș, Gorth va reuși.

— Tată, ne tot gîndim noi de atîta vreme la noi. Și la firma noastră. Și cum am trudit noi zi și noapte să-l doborîm. Și cum o să fie mai departe. Chestia cu Culum și Tess e perfectă, adăugă Gorth inflexibil.

Brock simți cum se zburlește la provocarea asta. Știa că va veni vremea cînd va trebui să lase hățurile din

mînă. Dar nu așa de curînd, la naiba. Pentru că de n-ar mai avea grijile firmei și n-ar mai fi tai-Pan al companiei, Brock s-ar ofili și ar muri.

— Și așa crezi tu că o să fie firma Brock-Struan ? De ce nu Struan-Brock și Tai-Pan o să fie el și tu să rămîi pe dinafară ?

— Nu-ți face tu griji, tată. Cu tine și cu diavolul ăla de Struan o să fie cum a fost cu meciul de azi. Amîndoi sînteți pe măsură. La fel de tari, la fel de vicleni. Dar eu și Culum ? O să fie cu totul altceva.

— O să mă mai gîndesc io la ce-ai zis. Și am să văd ce hotărăsc.

— Bun înțeles, tată. Tu o să fii Tai-Pan. Dacă *joss*-ul e de partea ta, atunci ajungi Tai-Pan al Nobilei Case înaintea mea.

Gorth zîmbi și se îndreptă spre Culum și Horatio.

Brock mai slăbi bandajul de la ochi, și-l urmări pe fiul lui cu privirea — atît de înalt, energic, puternic și tînăr. Apoi se uită la Culum. După care privi în jur în căutarea lui Struan. Îl văzu pe Tai-Pan stînd singur pe țărm, privind departe spre port. Dragostea lui Brock față de Tess, dorința lui de a o vedea fericită stăteau în cumpănă cu adevărurile pe care i le spusese Gorth. Și știa la fel de bine că Gorth îl va mînca pe Culum cu fulgi cu tot, dacă se stîrnea conflict între ei doi, și că... la vremea cuvenită Gorth va ști să găsească sămînța acestui conflict. Și-ar fi bine una ca asta, să-l las să-l pape pe bărbatul pe care poate că Tess îl iubește ?

Și se întrebă ce ar face într-adevăr el dacă dragostea asta va încolți... ce-ar face Struan. Ar mai potoli rîca dintre noi, își spuse el. Și nu-i chiar așa de rău, ei ? Mda. Dar știi bine că bătrînul Dirk nu va părăsi el niciodată Chitaiul... nici tu... așa că trebuie să se ajungă la înțelegere între tine și el.

Simți cum i se învîrtoșează inima, îl înjură pe Gorth pentru că-l făcuse să se simtă bătrîn. Știind că, chiar și

așa, el trebuia să ajungă Tai-Pan. Dacă Struan rămînea în viață competiția dintre Gorth și Culum nu va mai fi competiție.

Cînd doamnele reveniră înăuntru, se începu dansul din nou, dar cancanul nu se mai repetă. Struan dansă întîi cu Mary, iar ea se bucură foarte mult : puterea pe care o iradia el o liniști și parcă o curăță și-i dădu curaj.

Apoi o alese pe Shevaun. Ea se băgă în el destul de mult pentru a-l stîrni, dar nu atît de mult încît să devină nedelicată. El simți cum căldura și parfumul ei îl înconjoară din toate părțile. Doar în trecere remarcă faptul că Mary pleca din sala de dans condusă de Horatio, iar cînd se răsuci dansînd din nou îi văzu că se îndreptau grăbiți spre țărmul mării. Apoi auzi clopotul navei : unsprezece jumătate. Trebuia să se ducă la May-may. Cînd dansul se termină, el o conduse pe Shevaun din nou la masă.

— Shevaun, vrei să mă scuzi cîteva minute ?

— Bineînțeles. Dirk. Grăbește-te.

— Așa am să fac.

— Frumoasă noapte, spuse Mary stînjenită.

— Da ! Horatio o ținea ușor de braț. Vreau să-ți spun ceva care o să te amuze. George m-a tras mai înainte deoparte și mi-a cerut în mod oficial mîna ta.

— Ești mirat că cineva ar putea dori să se căsătorească cu mine ? îl întrebă ea cu răceală.

— Mary, bineînțeles că nu. Dar e caraghios ca omul ăsta să se gîndească măcar că ai putea să-l iei în seamă cînd el e doar un dos umflat.

Mary se uită țintă mai întîi la evantaiul ei, apoi privi țintă în noapte, tulburată.

— Am zis doar că socoteam că el...

— Știu ce i-ai zis, Horatio ! i-o reteză ea tăios. Știu că ai fost amabil, extrem de amabil, și l-ai dezarmat amintindu-i că nu e „momentul", și cu „draga mea surioară". Cred că am să mă căsătoresc cu George.

— Nu poți face una ca asta ! Nu se poate să-ți placă de plicticosul ăsta într-atît încît să te gîndești la propunerea lui nici măcar o clipă.

— Cred că am să mă căsătoresc cu George. La Crăciun. Dacă va mai fi Crăciun vreodată.

— Ce vrei să spui cu asta, dacă va mai fi Crăciun vreodată ?

— Nimic, Horatio. Îmi place de el destul de mult ca să mă căsătoresc cu el și ...cred că a venit vremea să plec.

— Nu pot să cred.

— Nici mie nu-mi vine să cred ! Vocea îi tremură. Dar dacă George vrea să se căsătorească cu mine... am hotărît că George ar fi o bună partidă.

— Dar, Mary, am nevoie de tine să fii alături de mine. Te iubesc și tu doar știi...

Brusc, ochii ei aruncară scîntei și toată amărăciunea și suferința reținute atîta vreme o sugrumară parcă.

— Să nu-mi vorbești tu mie de dragoste.

Horatio se făcu alb ca varul și buzele începură să-i tremure.

— M-am rugat de un milion de ori de Dumnezeu să ne ierte.

— E puțin cam tîrziu să te rogi acum de Dumnezeu, nu-i așa ?

Totul se întîmplase după ce-au încasat o bătaie cu biciul, pe cînd el era un copil, iar ea și mai mică. S-au tîrît și s-au băgat în pat amîndoi, strîngîndu-se în brațe ca să le mai treacă spaima și durerea. Ea se simți mai mîngîiată de căldura trupurilor lor, simți un fel de altfel de suferință care o făcu să uite de bătaia primită. Erau alte vremuri, vremuri fericite... ea era încă prea mică ca să înțeleagă ce se întîmpla, dar nu și Horatio. Apoi el a plecat la școală în Anglia. Cînd s-a întors n-au mai pomenit nici unul nici celălalt de ce se întîmplase. Fiindcă acum știau amîndoi ce însemna asta.

— Jur pe Dumnezeu că m-am rugat să fim iertați.

— Mă bucur, bunul meu frate. Dar Dumnezeu nu există, îi replică ea, cu voce calmă, plină de cruzime. Eu te-am iertat. Dar cu atît n-am să mai reuşesc să devin virgină, nu crezi ?

— Mary, te rog, te implor, pentru numele lui Dumnezeu...

— Te-am iertat pentru toate, bunul meu frate. Numai pentru împuţita ta ipocrizie nu. Nu am păcătuit împreună. Tu ai păcătuit ! Aşa că roagă-te doar pentru bietul tău suflet, nu pentru al meu.

— Mă rog pentru sufletul tău mai mult decît pentru al meu. Am păcătuit amîndoi. Dar Dumnezeu o să ierte. Mary, o să ierte.

— Anul ăsta, dacă am parte de puţin *joss* bun, mă căsătoresc cu George, şi am să te dau şi pe tine uităriі şi am să dau uităriі şi Asia asta.

— Nu eşti la vîrsta majoratului. Aşa că nu poţi pleca. Eu sînt tutorele tău legal. Şi eu nu pot să te las să pleci. Cu vremea ai să-ţi dai seama că atitudinea mea e înţeleaptă. E cel mai bine pentru tine. Şi-ţi interzic să pleci. Nemernicul ăla nu e pentru tine, mă auzi ? Aşa că nu pleci nicăieri.

— Cînd am să mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Glessing, îşi scoase ea ghearele, ai face bine să-ţi dai cît mai iute aprobarea ta de curvar învederat, fiindcă altfel am să spun tuturor... ba nu, mai întîi îi spun Tai-Panului şi o să pornească după tine cu biciul. Eu nu mai am nimic de pierdut... nimic. Şi n-o să te mai ajute atunci toate afurisitele tale de rugăciuni adresate Dumnezeului tău care nu există şi inexistentului Isus al tatei. Pentru că nu există nici un Dumnezeu, n-a fost niciodată şi nici nu va fi vreodată, iar Cristos a fost doar un om... un sfînt, dar totuşi om !

— Nu eşti Mary pe care o cunosc eu, îngăimă el cu voce dogită... eşti un diavol. Dumnezeu există. Şi noi avem nişte suflete. Eşti o eretică. Un diavol. Tu, tu ai

fost de vină. nu eu ! Doamne Dumnezeule, miluieşte-ne pre noi...

Mary îl plesni peste faţă.

— Încetează, bunul meu frate. Mi-e greaţă de rugăciunile tale inutile. Mă auzi ? Ani de zile m-ai făcut să mă înfior de silă. Fiindcă citeam după pofta din privirile tale că voiai să te culci iar cu mine. Deşi ştiai ce înseamnă incestul, ştiai încă înainte de a-l face ! Izbucni într-un hohot de rîs înspăimîntător. Eşti mai rău decît tata. El era nebun întru credinţă, dar tu... tu te prefaci numai că eşti credincios. Sper ca Dumnezeul tău să existe totuşi, pentru că atunci ai să arzi veşnic în flăcările iadului. Bine că o să scăpăm de tine.

Capitolul douăzeci şi trei

— Heya, stapin ! îl întîmpină Lim Din, deschizînd poarta bucuroş nevoie mare.

— Heya, Lim Din, îi răspunse Struan, verificînd barometrul.

Vreme frumoasă, 29,8 inci. Minunat. Porni pe coridor, dar Lim Din i se aşeză în cale şi-i făcu semne, plin de importanţă, spre sufragerie.

— Stapina spune acolo poate. Poate ?

Struan mîrîi :

— Poate !

Lim Din îi servi paharul de brandy gata pregătit, îi făcu o plecăciune dinaintea fotoliului adînc din piele şi plecă în grabă. Struan îşi săltă picioarele pe canapea. Fotoliul emana un iz iute, de lucru vechi, odihnitor, şi se amesteca plăcut cu parfumul lui Shevaun ce părea să-l impresioare încă. Ceasul de pe şemineu arăta douăsprezece fără douăzeci. Auzi deschizîndu-se o uşă şi un foşnet de mătăsuri care se apropia. Aşteptînd-o pe May-may să se arate în cadrul uşii, Struan o compară din nou cu She-

vaun. Toată seara făcuse acelaşi lucru, le comparase, încercînd să le cîntărească cu calm pe amîndouă. Shevaun era o jucărie frumoasă, plină de energie, bineînţeles, de vitalitate. O femeie pe care ar fi fost plăcut s-o domesticească, mda. Iar ca nevastă, Shevaun ar fi fost o gazdă minunată, sigură de ea, inteligentă, care i-ar fi deschis multe uşi. Ar fi riscat foarte mult în Anglia cu May-may... ca nevastă. Ca iubită, deloc. Mda, îşi spuse el, chiar şi aşa tot am să mă căsătoresc cu ea. Avînd în spate puterea Nobilei Case, un acord exclusiv de comerţ cu Rusia în buzunar, pot risca să dau cu tifla convenienţelor şi să rup bariera aproape de netrecut dintre Occident şi Orient. Fără nici o îndoială, May-may va dovedi că o orientală merită cu prisosinţă toată stima şi osteneala. May-may va grăbi ziua în care nu va mai fi nici o deosebire între rase. Şi asta încă în timpul vieţii mele.

— Mda, îşi spuse el, deosebit de încîntat. May-may îmi va oferi posibilitatea unui joc minunat. Împreună am putea să-l cîştigăm. Pentru totdeauna. Cu puţin *joss*, toată Londra va fi la picioarele ei.

Şi în clipa aceea toată bucuria lui se făcu ţăndări. May-may stătea în cadrul uşii, cu un zîmbet radios pe faţă în momentul în care făcu o piruetă. Costumul ei european era ţipător de colorat, în prea multe nuanţe, prea încărcat de bijuterii, fusta imensă, cu crinolină. Părul îi cobora în cîrlionţi pe umerii goi, iar pe cap îşi pusese o pălărie cu pene. Arăta groaznic. Un coşmar.

— Dumnezeule mare !

Cînd rămaseră uitîndu-se lung unul la celălalt, se lăsă o tăcere apăsătoare.

— E... e foarte frumos ! îngăimă el lipsit de convingere, strivit de suferinţa ce se citea în ochii lui May-may.

May-may se făcu nefiresc de palidă, în afară de două pete de un roşu închis pe obraji. Înţelese că îşi terfelise groaznic obrazul dinaintea lui Struan. Se clătină, aproape să se prăbuşească leşinată. Apoi scînci şi o luă la fugă.

Struan alergă după ea pe coridor, goni prin încăperile apartamentului particular. Dar ușa dormitorului era zăvorîtă să nu poată intra.

— May-may, fetițo, deschide ușa.

Nu se auzi nici un sunet, și Struan simți că Lim Din și Ah Sam erau în spatele lui. Cînd se întoarse, amîndoi dispărură.

— May-may, deschide ușa !

Nu veni nici un răspuns. Era furios pe sine că nu fusese în stare să-și ascundă sentimentele, pentru că se purtase atît de prostește și se lăsase luat pe nepregătite. Bineînțeles că May-may dorise și ea să participe la bal, și toate întrebările ei ar fi trebuit să-l pună în gardă, bineînțeles că-și făcuse și o rochie de bal și... Dumnezeule mare !

— Deschide ușa !

Din nou nici un răspuns. Lovi cu piciorul în ușă. Aceasta zvîcni în lături, abia mai ținîndu-se în balamalele rupte. May-may stătea lîngă pat, uitîndu-se în pămînt.

— Fetițo, nu trebuia să închizi ușa ! Tu și ...ei bine, rochia ta, m-ați lăsat o clipă cu gura căscată ! Știa că trebuia să facă ceva ca să-i restituie „obrazul", demnitatea, altfel avea să moară. Să moară de suferință, sau de propria ei mînă. Haide ! îi spuse el. Acum mergem la bal.

Cînd se trînti în genunchi ca să-l implore să o ierte, se împiedică în rochie și căzu. May-may deschise gura să vorbească, dar nu-i ieși din gură nici un sunet. Pălăria cu pene lunecă pe jos. Struan se repezi la ea s-o ridice.

— Haide, fetițo, May-may, nu trebuie să faci una ca asta.

Dar ea nu se lăsă ridicată de jos. Își îngropă și mai tare fața în covorul de pe jos și se chinui să-și bage ghearele în el. Cu greu o săltă de jos și o ținu în picioare. Nu voia să se uite la el. O apucă tare de mînă.

— Haide !

— Ce ?

— Acum mergem la bal.

Știa bine că și pentru el și pentru ea apariția ar fi fost un adevărat dezastru. Știa că din punct de vedere social va fi terminat, iar ea va ajunge bătaie de joc. Dar indiferent de astea mai știa că trebuia s-o ia cu el, altfel sufletul ei va fi sfărîmat și va muri.

— Haide ! repetă el, de data asta mai tăios.

Dar ea continuă să se uite în pămînt tremurînd. O zgîlțîi ușor, dar fata mai-mai să se prăbușească. Mînios, o apucă în brațe, dar rămase așa în brațele lui fără nici un fel de vlagă. O luă pe sus.

— Haide, mergem la bal și cu asta basta !

— Așteaptă, îngăimă ea. Trebuie să... trebuie să... pălăria.

O lăsă jos, ea se întoarse în dormitor, cu mersul ei legănat urîțit din pricina rochiei. Struan pricepu că niciodată între ei nu va mai fi ce-a fost. May-may făcuse o greșeală cumplită. Ar fi trebuit să bănuiască, sigur, dar... O văzu țîșnind să apuce pumnalul ascuțit ca un brici pe care-l folosea la brodat. O ajunse exact cînd întorsese arma să se înjunghie, și apucă pumnalul de mîner. Vîrful atinsese balenele corsetului. Aruncă pumnalul, încercă s-o stăpînească, dar ea, bîiguind neînțeles în chinezește, îl împinse la o parte, își înfipse unghiile în rochie, sfîșiind-o. Struan o răsuci iute și-i desfăcu capsele. May-may rupse corsajul rochiei, se chinui să și-o scoată, își smulse și corsetul, sfîșie pantalonii de dedesubt, apoi începu să-și calce veșmintele în picioare, țipînd.

— Încetează ! strigă el și o luă în brațe ca s-o stăpînească, dar, scoasă din minți, ea îl îmbrînci la o parte. Încetează odată !

O plesni cu palma peste față. Se învîrti ametită și se prăbuși pe pat. Clipi de cîteva ori din ochi apoi leșină. Lui Struan îi trebuiră mai multe clipe să se liniștească și

să nu mai audă ciocanele ce păreau să-i lovească timpanele. Smulse învelitoarea de pat și o acoperi pe May-may.

— Ah Sam, Lim Din ! Iute !

Cei doi, cu chipurile împietrite, erau la ușa ruptă de la intrare.

— Ceai, iute iute ! Nu. Aduceți brandy.

Lim Din se întoarse cu sticla. Struan o săltă ușor pe May-may și o sili să bea. Se înecă. Apoi genele îi tremurară și deschise ochii. Se uită la el fără să-l recunoască.

— Ei, fetițo, ți-ai revenit în fire ? May-may, ți-ai revenit ?

Nu dădu nici un semn să-l fi auzit. Privirile ei îngrozite căzură pe rochia sfîșiată și se chirci dureros. De pe buze îi scăpă un geamăt și spuse ceva în chinezește. Ah Sam se apropie fără tragere de inimă, chinuită de teamă. Îngenunche și începu să adune resturile rochiei.

— Ce spune ? Ce spune stăpîna ? spuse Struan, fără să-și ia ochii de la May-may.

— Rochie diavol focul la ea, stapin.

— Ah Sam, nu foc, camera mea. Ascunde ! Ascunde ! Pricipit ?

— Pricipit, stapin.

— Și vino înapoi.

— Pricipit, stapin.

Struan îi făcu semn lui Lim Din să plece și acesta porni în fugă.

— Haide, fetițo ! îi spuse el blînd, speriat de privirea ei fixă, de nebunia ei. Hai să te îmbrăcăm în veșmintele tale obișnuite. Trebuie să vii la bal. Vreau să-ți prezint prietenii mei.

Făcu un pas spre ea, dar May-may se trase înapoi iute ca un șarpe încolțit. Struan se opri. Chipul ei se schimonosise prins de spasme, ținea mîinile ca niște gheare. În colțul gurii i se prelingea un fir de salivă, ochii aveau o expresie groaznică.

Pe Struan îl cuprinse brusc teama pentru sănătatea ei. Văzuse privirea asta și la alții. În ochii unui militar marinar, chiar înainte de a i se zbura creierii, în prima zi cînd sosise la Hong Kong. Spuse în grabă o rugăciune către Cel infinit, apoi făcu un efort de voință.

— May-may, te iubesc, spuse el blînd, repetînd mereu aceleași cuvinte, în vreme ce străbătea încăperea dintr-un capăt în altul. Apoi mai aproape, încet, încet de tot. Stătea înalt acum în dreptul ei și văzu ghearele pregătindu-se de apărare. Ridică încet brațele și-i atinse fața femeii.

— Te iubesc, repetă el.

Stătea așa, periculos de aproape dacă ea ar fi vrut să-i scoată ochii, stăpînind-o doar cu imensitatea puterii care iradia din ei.

— Fetițo, am nevoie de tine, am nevoie de tine.

Expresia de nebunie din privirile ei se transformă încet în suferință, și se prăbuși hohotind în brațele lui. O ținu strîns în brațe și-i mulțumi Domnului.

— Îmi... îmi pare rău, șopti ea.

— Să nu-ți mai pară rău, fetițo. Haide, haide.

O purtă în brațe pînă la pat, legănînd-o ca pe un copil.

— Haide, haide...

— Acum... acum lasă-mă, du-te. Acum... acum gata.

— Nu, nu facem așa, îi spuse el. Mai întîi încearcă să-ți revii, apoi ne îmbrăcăm și mergem la bal.

Ea clătină din cap, plîngînd întruna.

— Nu... nu pot. Eu... te rog.

Se opri din plîns, se desprinse încet din brațele lui și se ridică în picioare clătinîndu-se. Struan o prinse din nou și o sprijini să ajungă la pat, apoi o ajută să-și scoată veșmintele răvășite. Așeză bine pătura peste ea. May-may rămase fără vlagă întinsă în pat și închise ochii, sfîrșită.

— Te rog. Gata, e bine. Trebuie... să dorm acum. Du-te.

O mîngîie ușor pe cap, dînd la o parte buclele urîte de pe fața ei. Apoi o zări pe Ah Sam care stătea în cadrul ușii. Fata intră în dormitor cu lacrimile curgîndu-i pe față.

— Trebuie plece, stapin, îi șopti ea. Ah Sam aibă grijă. Nu teamă. Poate.

El dădu din cap, încuviințînd năucit. May-may adormise adînc. Ah Sam înghenunche lîngă pat și încet, cu dragoste, începu s-o mîngîie pe cap.

— Nu teamă. stapin. Ah Sam veghește bine pina stapin întoarce.

Capitolul douăzeci și patru

Culum fu primul care-l întîmpină pe Struan cînd reveni la bal.

— Putem începe întrecerea ? îl întrebă el de-a dreptul.

Nimic nu-i mai putea alunga fericirea de cînd își descoperise noua dragoste, pe fratele ei, noul său prieten. Dar juca mai departe jocul convenit.

— Nu trebuia să mă așteptați pe mine, îi răspunse Struan tăios. Unde-i Robb ? Doamne Dumnezeule. Chiar numai eu trebuie să fac totul ?

— A trebuit să plece. I s-a adus vestea că pe mătușa Sarah au apucat-o durerile facerii. Se pare că sînt necazuri.

— Ce anume ?

— Nu știu. Dar doamna Brock a plecat cu el să vadă dacă poate da o mînă de ajutor.

Culum se îndepărtă. Struan nici nu băgă de seamă cînd plecă. Din nou îl prinse îngrijorarea pentru May-may, iar acum se mai adăuga și teama pentru Sarah și Robb. Dar Liza Brock era cea mai bună moașă din Asia, și dacă Sarah ar fi avut nevoie de ajutor, atunci îl avea la îndemînă. Shevaun se apropie, aducîndu-i un pahar cu

brandy. Îi întinse paharul fără o vorbă, şi îşi puse uşor mîna pe a lui. Ştia că nu era nevoie de nici un fel de conversaţie. Într-un astfel de moment era mai bine să nu spui nimic : gîndeşte-te cît vrei, dar nu pune nici o întrebare. Fiindcă ştia că oamenii cu cea mai puternică personalitate simt nevoia uneori de o căldură tăcută, plină de înţelegere, blîndă. Aşa că rămase în aşteptare, lăsînd ca prezenţa ei să-l împresoare.

Struan bău încet. Îşi aruncă privirile asupra mulţimii invitaţilor şi băgă de seamă că toţi se descurcau bine : ici-colo izbucniri de veselie, evantaie agitîndu-se, săbii lucind. Îl urmări pe Brock ce se adîncise într-o discuţie personală cu arhiducele. Brock asculta atent şi din cînd în cînd dădea din cap, foarte concentrat. Îi oferea Sergheiev şi lui aceeaşi autorizaţie de comerţ ? Mary îşi vîntura evantaiul lîngă Glessing. Aici e ceva la mijloc, îşi spuse el. Tess, Culum şi Gorth rîdeau laolaltă. Bun.

Iar după ce-şi termină băutura şi se simţi întremat, Struan se uită la Shevaun.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el, punînd-o în contrast pe May-may în grotescul ei costum european şi coafată modern cu perfecţiunea gustului lui Shevaun. Eşti foarte frumoasă şi plină de înţelegere.

Avea un glas morocănos şi ea simţi că trebuie să se fi întîmplat ceva cu iubita lui. Nu contează, îşi spuse ea, şi-l ţinu mai departe de braţ plină de compasiune.

— Acum mi-a trecut, îi spuse el.

— Domnul Quance vine încoace, îl puse ea în gardă, cu voce scăzută. A venit vremea premierii.

Verdele deschis al ochilor lui se întunecă.

— Shevaun, nu numai că eşti frumoasă, dar mai eşti şi înţeleaptă.

Îi stătea pe limbă să-i mulţumească pentru compliment, dar nu spuse nimic, doar îşi mişcă uşor evantaiul. Simţise ea că paharul cu brandy, tăcerea şi compasiunea ei, dar mai presus de toate faptul că nu-i pusese

nici o întrebare contribuiseră mult de tot pentru a-l îmboldi să ia o hotărîre.

— A, Tai Pan, dragul meu prieten, făcu Quance cînd ajunse lîngă ei, cu ochii sclipind vesel, roşu din pricina alcoolului. A venit vremea să ne pronunţăm.

— Foarte bine, Aristotle.

— Atunci anunţă pe toată lumea şi să-i dăm drumul.

— *Domnule Quance !*

Cuvintele răzbătură prin noapte ca o bubuitură de tunet. Toată lumea tresări şi se întoarse. Quance gemu din adîncul sufletului. Dinaintea lor se afla Maureen Quance, care-l sfărîma numai din priviri, transformîndu-l în pulbere. O irlandeză înaltă, ciolănoasă, cu o faţă ca de pergament, un nas mare, înfiptă pe două picioare ca doi stejari. Era de aceeaşi vîrstă cu Quance, dar puternică precum un taur, cu un păr cenuşiu înspicat precum oţelul, strîns neglijent. În tinereţe fusese atrăgătoare; dar acum, umflată de cartofi şi bere, ajunsese de nesuportat.

— Să ai parte de cea mai mişto noapte, domnule Quance, băiatul meu minunat, îi aruncă ea. Mi-s chiar cu, Domnul fie binecuvîntat.

Porni apăsat să traverseze ringul de dans, fără să ia în seamă nici privirile fascinate ale celorlalţi, nici tăcerea stînjenită ce se lăsă, şi se opri dinaintea soţului ei.

— Ah ! făcu el cu glas tremurător şi piţigăiat.

— Chiar ah, asta e ! Întoarse capul. O noapte pe cinste, domnule Struan, şi dumitale trebuie să-ţi mulţumesc de găzduire şi mîncare. Binecuvîntat fie Domnul, ea singură l-a găsit pe nenorocit.

— Doamnă Quance... ăăă... arătaţi minunat.

— Drept ai grăit, şi mă simt minunat, atît cît poate fi o fiinţă. A fost o minune făcută de Sfîntul Patrick însuşi ca să se nimerească să vină o barcă de-a băştinaşilor la roaba lui ca s-o îndrepte spre locul acesta binecuvîntat ! Îşi întoarse privirile de rău augur spre Quance şi acesta

începu să tremure. Acum noi o să spunem noapte bună, dragul meu bărbat.

— Dar, doamnă Quance, interveni Struan, amintindu-şi de întrecere. Domnul Quance are de...

— Acum noi o să vă spunem noapte bună, mîrîi ea. Spuneţi noapte bună, băieţelul meu.

— Noapte bună, Tai-Pan, scînci Aristotle.

Ca un neajutorat, o lăsă pe Maureen să-l ia de braţ şi să-l ducă cu ea. După ce dispărură amîndoi, toată sala explodă în hohote de rîs.

— Dumnezeule, crucea ta ! izbucni Struan. Bietul Quance.

— Ce-a păţit domnul Quance ? îl întrebă Sergheiev.

Struan îi explică avatarurile domestice ale lui Aristotle.

— Poate ar trebui să-l salvăm într-un fel, replică Sergheiev. A început să-mi placă în mod deosebit omul ăsta.

— Dar nu ne putem amesteca în treburile dintre soţ şi soţia lui, nu-i aşa ?

— Cred că nu. Dar acum cine va fi judecătorul acestei întreceri ?

— Cred că eu va trebui să fac şi treaba asta.

Serghiev îşi miji ochii.

— Pot să mă ofer eu în locul lui ? În calitate de prieten ?

Struan îl cîntări. Apoi se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre mijlocul ringului. Orchestra interpretă un marş.

— Excelenţă, Înălţimea voastră, doamnelor şi domnilor. Urmează să se dea verdictul pentru cea mai frumos îmbrăcată doamnă a acestei seri. Îmi pare rău, dar nemuritorul nostru Quance are acum alte îndatoriri. Dar Înălţimea sa, arhiducele Sergheiev, s-a oferit voluntar să facă el alegerea.

Struan se uită spre Sergheiev și începu să bată din palme. Aplauzele lui fură preluate de toți ceilalți, și cînd Sergheiev ieși în față izbucni un cor de încuviințări. Sergheiev luă punga cu cele o mie de guinee.

— Tai-Pan, pe cine să aleg ? îl întrebă el pe Struan din colțul buzelor. Domnișoara Tillman pentru dumneata, domnișoara Vargas pentru mine, domnișoara Sinclair pentru că e cea mai tulburătoare ? Alege pe cea care merită să cîștige.

— Dumneata alegi, prietenul meu, spuse Struan și se îndepărtă zîmbind calm.

Sergheiev rămase un moment pe gînduri, simțind cu plăcere emoția de a alege. Știa că trebuia să o aleagă pe cea pe care ar fi dorit-o și Tai-Panul. Se hotărî, porni pe ring, se înclină și puse punga cu aur la picioarele ei.

— Cred că vă aparține, domnișoară Brock.

Tess se uită înmărmurită la arhiduce. Apoi roși dintr-o dată cînd se lăsă o tăcere deplină. Izbucni un val de aplauze, iar cei care o susținuseră pe Tess cu toată convingerea izbucniră în chiote de bucurie. Shevaun aplaudă laolaltă cu toți ceilalți și-și stăpîni nemulțumirea. Știa și ea că era o alegere înțeleaptă.

— Tai-Pan, a fost o ideală alegere politică, îi șopti ea liniștită. Ești foarte înțelept.

— Arhiducele a hotărît, nu eu.

— Încă un motiv să țin la tine, Tai-Pan. Ești un jucător formidabil, și ai un *joss* de necrezut.

— Iar tu ești femeie între femei.

— Da, acceptă ea, fără nici o umbră de orgoliu. Înțeleg foarte bine politica. Tatăl meu... sau unul dintre frații mei va fi președinte al Statelor Unite într-o zi.

— Ar trebui să fii în Europa. Aici pierzi vremea degeaba.

— Așa crezi ? și îi aruncă o privire provocatoare.

Capitolul douăzeci şi cinci

Struan intră în casă fără să facă zgomot. Se făcuse aproape dimineaţă. Lim Din adormise lîngă uşă, şi se trezi dintr-o dată sărind în picioare.

— Ceai, stapin ? Mic dejun ? îl întrebă el încă adormit.

— Lim Din în pat, îi spuse Struan blînd.

— Da, stapin.

Şi se îndepărtă lipăind din picioare. Porni pe coridor, aruncă din obişnuinţă o privire în sufragerie şi se opri scurt. Palidă, fără să facă o mişcare, May-may stătea în fotoliu şi-l privea. Cînd intră în cameră, ea se ridică şi se înclină graţios dinaintea lui. Îşi ridicase părul după coafura tradiţională, puţin lăsat pe spate, şi îl privea cu ochii ei delicaţi de porumbiţă sub sprîncenele arcuite. Îşi pusese pe ea o roba lungă, căzînd în valuri pe ea.

— Cum te simţi, fetiţo ? o întrebă el.

— Mulţumesc, sclava asta e acum bine ! Verdele palid şi rece al robei îi sporea demnitatea întregii ţinute. Tu vrei brandy ?

— Nu, mulţumesc.

— Ceai ?

El clătină din cap, speriat de solemnitatea ei.

— Mă bucur că te simţi mai bine. Ar fi trebuit să fii în pat.

— Sclava asta te roagă s-o ierţi, stăpîne. Sclava asta...

— Nu eşti sclavă, şi nici n-ai fost vreodată, fetiţo. Şi nu e nimic de iertat, fetiţo, aşa că fuga în pat.

Ea aşteptă cu răbdare pînă cînd el termină de spus ce avea de spus.

— Sclava asta te roagă să o asculţi, stăpîne. Şi trebuie să spună aşa cum se pricepe ea ceea ce trebuie spus. Te rog stai jos.

Se aşeză, aproape fascinat de ea.

— Sclava asta se roagă de stăpînul ei s-o vîndă.

— Nu eşti sclavă şi de aceea nu poţi fi nici cumpărată, nici vîndută.

— Te rog s-o vinzi. Oricui. La un bordel, altui sclav

— Nu eşti de vînzare.

— Sclava asta te-a jignit, stăpîne, cum nu se poate mai tare. Te rog s-o vinzi.

— Nu m-a jignit cu nimic ! Se ridică în picioare şi vocea lui deveni metalică. Acum şterge-o la culcare.

Ea căzu în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Sclava asta nu mai are obraz dinaintea domnului şi stăpînului ei. Aici nu mai poate trăi. Te rog s-o vinzi

— Ridică-te ! strigă el şi faţa i se înăsprí. Nu eşti de vînzare pentru că nimeni nu-ţi e stăpîn. Aici o să rămîi. Nu m-ai jignit cu nimic. M-ai luat prin surprindere. Atît Veşmintele europeneşti nu ţi se potrivesc. Îmi plac veşmintele pe care le porţi tu de obicei. Şi-mi place de tine aşa cum eşti. Dar dacă nu mai vrei să rămîi, eşti liberă să pleci.

— Te rog s-o vinzi. E sclava ta. Pînă cînd stăpînul ei nu o vinde, o sclavă nu poate pleca.

Struan era aproape să explodeze. Stăpîneşte-te, îşi spuse el disperat. Dacă-ţi pierzi cumpătul acum o pierzi pentru totdeauna.

— Du-te şi te culcă.

— Trebuie s-o vinzi pe sclava asta. Vinde-o sau porunceşte-i să plece.

Struan înţelese că era inutil să se mai certe cu ea, sau s-o facă să înţeleagă. Nu te poţi purta cu ea aşa cum te-ai purta cu o europeană, îşi spuse el. Poartă-te cu ea ca un chinez. Dar cum ? Nu ştiu. Poartă-te aşa cum te-ai purta cu o femeie, se hotărî el asupra unei tactici de urmat. Şi deodată explodă cu o prefăcută mînie.

— Eşti o sclavă nenorocită, pe Dumnezeul meu ! Şi am de gînd să te vînd pe Strada Felinarelor Albastre, urlă el pomenind cea mai rău famată stradă a marinarilor din Macao. Da' nu ştiu cine o să-şi bată capul să cumpere o sclavă murdară, bună de cărat bagaje ca tine. Nu-mi faci decît necazuri şi m-am gîndit că mai bine te dau la leproşi. Da, pe Dumnezeul meu ! Am plătit opt mii de taeli din cel mai bun argint pentru tine, şi tu îndrăzneşti să mă mînii ? Pe Dumnezeul meu, am fost tras pe sfoară. Nu eşti bună de nimic. Sclavă murdară ! Nici nu ştiu cum de te-am putut suferi lîngă mine atîţia ani ! Îşi vîntură pumnul prin faţa ei, şi ea se trase înapoi speriată. N-am fost cu bun cu tine ? Ei ? Generos ? Ei ? Ei ? urlă el şi băgă de seamă încîntat spaima din ochii ei. Ei bine ?

— Da, stăpîne, murmură ea, muşcîndu-şi buzele.

— Îndrăzneşti să-ţi procuri nişte ţoale pe care le faci în ascuns fără ca eu să ştiu, şi îndrăzneşti să le porţi fără încuviinţarea mea, Dumnezeule ? Ei, ai făcut asta sau nu ?

— Da, stăpîne.

— Mîine te vînd. Şi acum am de gînd să te arunc afară, curvă nenorocită lăsată pînă şi de mamă ! Prosterneaz-te ! Haide, prosterneaz-te ! Dumnezeule !

Ea se făcu palidă în faţa acestei izbucniri de furie şi se trînti iute în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Şi acum bate pămîntul prosternîndu-te pînă mă întorc eu.

Ieşi ca o furtună din încăpere, se duse în grădină. Îşi smulse cuţitul de la brîu şi alese o vargă subţire de bambus dintr-un pîlc proaspăt plantat. O tăie, şfichiui aerul cu ea şi se repezi înapoi în sufragerie.

— Scoate-ţi veşmintele de pe tine, sclavă nenorocită ce eşti ! Am să te bat pînă n-au să mă mai ţină braţele.

Tremurînd toată, ea se dezbrăcă. Îi smulse hainele din mînă şi le aruncă departe.

— Întinde-te acolo, îi arătă el canapeaua.

Se supuse aşa cum i se poruncise.

— Să nu mă baţi prea rău de tot, scînci ea,... sînt însărcinată de două luni.

Şi-şi înfundă faţa în canapea. Struan ar fi vrut s-o ia în braţe, dar ştia că în felul ăsta şi-ar fi pierdut obrazul dinaintea ei. Şi numai o bătaie bună cu varga i-ar fi putut restitui şi ei demnitatea pierdută. Aşa că o plesni peste fund cu varga. Destul de tare ca să simtă, dar nu s-o rănească. Nu după multă vreme începu să ţipe, să plîngă şi să se zvîrcolească, dar el o bătu mai departe. De două ori într-adins lovi pe alături, izbind îmbrăcămintea de piele a canapelei, plesnetul răsună groaznic pentru urechile lui Lim Din şi Ah Sam care, după cum bine ştia, ascultau cu sufletul la gură.

După zece lovituri se opri şi-i spuse lui May-may să nu se mişte de pe canapeaua pe care zăcea întinsă, se duse şi luă sticla de brandy. Bău cu sete, apoi trînti sticla de perete şi începu din nou s-o biciuie. Dar cu mare blîndeţe. În cele din urmă se opri şi o apucă pe May-may de păr, trăgînd-o după el.

— Sclavă mizerabilă, pune-ţi hainele pe tine.

Cînd o văzu îmbrăcată, el urlă din răsputeri :

— Lim Din ! Ah Sam !

În aceeaşi clipă cei doi se arătară tremurînd în uşă.

— Sclavi ticăloşi ce sînteţi ! De ce n-aţi adus ceai şi nici mîncare ? Aduceţi mîncarea.

Aruncă varga de bambus lîngă uşă şi se întoarse spre May-may.

— Prosternează-te dinaintea mea, ticăloasă părăsită de mamă !

Cutremurată de grozăvia furiei lui, ea se conformă de îndată.

— Du-te şi te spală şi vino imediat înapoi. Ai treizeci de secunde ca să te întorci, altfel o iau de la capăt !

Lim Din îi aduse ceaiul și, deși era exact cum trebuia, Struan îi găsi cusur și trînti ceainicul de perete. May-may, Lim Din și Ah Sam dispărură în aceeași secundă, alergînd să aducă alt ceai. Cu o grabă de necrezut, pe masă se arătă și mîncarea, și Struan îi îngădui lui May-may să-l servească. Ea scînci de durere, dar el strigă la ea :

— Să nu-ți aud gura, altfel mă pun și te biciui pînă nu mai poți.

Apoi Struan rămase tăcut, o tăcere amenințătoare, mîncă fără o vorbă, lăsîndu-i să se chinuie cuprinși de teamă în fața acestei tăceri.

— Adu varga de bambus ! tună el cînd sfîrși.

May-may luă varga și i-o întinse. El o împunse cu varga în burtă.

— În pat ! îi porunci el cu asprime, iar Lim Din și Ah Sam dispărură în fugă, ușurați acum cînd știau că Tai-Panul o iertase pe Tai-tai, care-și cinstise infinit obrazul, îndurînd fără crîcnire mînia îndreptățită a stăpînului. May-may se întoarse și porni pe coridor spre camera ei, dar el mîrîi :

— În patul meu ! Dumnezeule !

Ea alergă spre camera lui. El porni după ea și închise ușa trîntind-o din răsputeri. Apoi o zăvorî.

— Și așa, ești însărcinată, da ? Al cui e copilul ?

— Al tău, stăpîne ! scînci ea.

Se așeză și-i întinse un picior să-i scoată cizma.

— Haide, mai iute.

Ea se trînti în genunchi, îi trase cizmele și rămase lîngă pat.

— Cum de-ai îndrăznit să-ți închipui că eu am chef să-mi întîlnești prietenii ? Cînd am să am chef să te scot din casă am să-ți spun și ție, Dumnezeule Cristoase !

— Da, stăpîne.

— Locul femeii e în casa ei. Aici !

— Da, stăpîne.

Își îngădui să-și mai îmblînzească expresia.

— Așa-i mult mai bine !

— N-am vrut să merg la bal... spuse ea abia șoptit. Am vrut doar să mă îmbrac ca... N-am vrut nici un bal. Iartă Iartă mult.

— De ce te-aș ierta, ei ? și începu să se dezbrace. Ei, spune ?

— Nu ai nici un motiv... nici unul.

May-may începu să plîngă sfîșietor, în tăcere. Dar el știa că era încă prea curînd să se îmblînzească.

— Hmm, poate fiindcă ai un prunc în tine să-ți mai dau o șansă. Dar ai grijă să fie băiat, nu o fată netrebnică.

— Da... da, te rog ! Te rog, iată ! se prosternă dinaintea lui și se lovi cu fruntea de podea.

Plînsul ei îl înduioșă, dar continuă să se dezbrace încruntat. Apoi suflă în lampă și se băgă în pat. Pe ea o lăsă să stea mai departe în picioare. După un minut sau două îi porunci scurt :

— Bagă-te în pat. Mi-e frig.

Mai apoi, cînd nu mai putu îndura s-o audă plîngînd, o cuprinse blînd cu brațele și o sărută.

— Fetițo, te-am iertat !

Și ea plînse mai departe în brațele lui pînă adormi.

CARTEA A PATRA

O dată cu trecerea săptămînilor, primăvara se transformă în vară. Soarele dobîndi putere și aerul deveni greu din cauza umezelii excesive. Mai rău sufereau europenii îmbrăcați în costumele lor obișnuite, cu lenjuri lungi de lînă, crinoline înfoiate, corsete cu balene. Pe la încheieturile trupului și la subraț sudoarea curgea din abundență. Și începură obișnuitele epidemii ale verii — pîntecăraia de Canton, gripa de Macao, lingoarea asiatică. Cei care mureau erau jeliți. Cei vii îndurau cu stoicism chinurile socotite drept pedepse de neocolit trimise de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe oameni, și continuară să stea cu geamurile închise ca să nu intre aerul, fiindcă toți socoteau că el era de vină, că transporta gazele otrăvitoare pe care le emana, vara, pămîntul ; și continuară să le îngăduie doctorilor să le lase sînge și să le pună lipitori, fiindcă toată lumea știa că era singurul remediu împotriva bolii ; continuară să bea apă murdărită de insecte și carne infectată de muște ; continuară să se ferească pe cît puteau de a face baie, fiindcă toată lumea știa că era dăunătoare pentru sănătate ; continuară să se roage să vină odată răcoarea iernii, căci numai ea va putea să purifice pămîntul de cele mai mortale miasme.

Prin iunie, lingoarea asiatică decimase de-acum rîndurile soldaților. Sezonul de negustorie aproape se încheiase. În anul acela unii aveau să facă averi imense. Cu puțin joss. *Pentru că niciodată în colonia de la Canton nu se ajunsese la prețuri de vînzare și cumpărare mai exagerate ca acum. Și negustorii și funcționarii lor portughezi, compradorii și negustorii din Co-hong, cu toții erau extenuați*

de căldură, dar mai ales de lungile săptămîni de activitate frenetică. Toţi abia aşteptau să se mai liniştească pînă cînd puteau începe schimburile comerciale de iarnă. Şi, spre deosebire de anul de dinainte, europenii abia aşteptau să-şi poată petrece vara în propriile lor case, pe terenurile lor din Hong Kong. Familiile lor rămase la Hong Kong se şi mutaseră deja din înghesuiala cabinelor de pe nave în adăposturile din Happy Valley. Construcţiile răsăriseră uimitor peste tot. Queen's Town începuse să prindă contur : străzi, antrepozite, puşcăria, pontoanele, două hoteluri, cîrciumi, case. Cîrciumile unde beau soldaţii se strînseseră pe lîngă Promontoriul Glessing ; cele care făceau bucuria marinarilor apăruseră în faţa arsenalului marinei, pe Drumul Reginei. Unele erau doar nişte simple corturi, încropeli de moment. Altele aveau un caracter permanent.

Din ţară soseau mereu nave aducînd provizii, membri ai familiilor, prieteni şi numeroşi străini. Şi cu fiecare maree soseau tot mai mulţi oameni din Macao — portughezi, chinezi, eurasieni, europeni, velari, ţesători, croitori, funcţionari, servitori, oameni de afaceri, cumpărători şi vînzători, culi, unii aflaţi în căutare de slujbe, alţii siliţi să se mute la Hong Kong prin natura meseriilor lor, adică toţi cei care slujiseră comerţul cu China, cei care trăiau din acest comerţ, cei care se hrăneau de pe urma lui. Între cei ce se pripăşiseră se numărau patroane de bordeluri şi fetele lor, nărăviţii la opiu sau ai jocurilor de noroc, cei ce se ocupau cu făcutul ginului, contrabandişti şi hoţi de buzunare, tîlhari ce răpeau persoane sau atacau locuinţe, cerşetori şi piraţi, gunoaiele tuturor naţiunilor. Chiar şi aceţsia îşi găsiseră un bîrlog unde să locuiască, începură să-şi ridice case, să-şi găsească de lucru. Queen's Town începu să fie invadat de spelunci unde se vindea gin, bordeluri, beciuri pentru opiomani, toate mînjind Drumul Reginei. Numărul de nelegiuiri crescu îngrozitor, iar forţele de poliţie, atîtea cîte existau, erau copleşite. Marţea era

ziua în care se aplicau pedepsele prin biciuire. Spre distracția celor cu simțul dreptății, nelegiuiții condamnați erau biciuiți public lîngă pușcărie, ca un fel de avertisment pentru cei păcătoși.

Justiția britanică, deși aspră și iute în a pedepsi, nu li se părea prea groaznică chinezilor. Tortura publică, biciuirea pînă la moarte, strivirea degetelor și mutilarea, scoaterea unui ochi sau a amîndurora, retezarea unei mîini sau a amîndurora, a unui picior sau a amîndurora, însemnarea cu fierul roșu, căsăpirea, strangularea, orbirea, smulgerea limbii, strivirea organelor genitale — toate acestea constituiau tradiționale pedepse chinezești. Iar chinezii nu erau judecați de un tribunal cu juri. Cum Hong Kong-ul era dincolo de autoritatea justiției chineze, toți nelegiuiții de pe continent care puteau să se salveze fugeau căutînd adăpostul din Tai Ping Shan și dădeau cu tifla neputincioasei justiții a barbarilor. Și în vreme ce pe insulă începea să înflorească civilizația, se strîngeau totodată și gunoaiele. Iar o dată cu gunoaiele se prăseau și insectele.

Apa devenea stătută în butoaiele părăsite, în oalele și cratițele aruncate. Apa băltea în schelele de bambus, în grădinile abia începute, și în mlaștina îngustă de pe firul văii. Și apele acestea neînsemnate și împuțite începură să colcăie de viață : larve care deveniră apoi țînțari. Gîngănii mici, gingașe, cu totul deosebite și atît de delicate că nu puteau zbura decît după apusul soarelui : anofelul.

Și oamenii din Happy Walley începură să moară.

Capitolul douăzeci și șase

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum. Nici eu nu mai știu, așa cum nici tu nu mai știi. În Queen's Town s-a prăsit un criminal. Nimeni nu știe care-i cauza molimei și acum micuța Karen s-a îmbolnăvit.

Struan se simţea groaznic. De o săptămînă nu mai auzise nimic de May-may. Vreme de aproape două luni fusese plecat din Hong Kong, în afară de o scurtă vizită de două zile, cu cîteva săptămîni în urmă, cînd nevoia de a o vedea pe May-may îl copleşise. Era înfloritoare, purta sarcina fără să simtă vreun neajuns, şi erau mai fericiţi unul cu celălalt decît fuseseră vreodată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ultima navă a plecat şi mîine părăsim şi noi colonia.

— Unchiul Robb zice că e vorba de malarie, îi spuse Culum agitat, vînturînd scrisoarea lui Robb abia sosită.

Culum era isterizat de grijile faţă de Tess. Cu numai o zi înainte primise o scrisoare de la ea în care spunea că ea şi sora ei şi maică-sa se mutaseră în factoria încă neterminată a lui Brock. Dar nu spunea nici o vorbă de malarie.

— Care-i leacul malariei ?

— Eu nu ştiu să fie vreunul. Nu sînt doctor. Iar Robb zice că numai unii dintre doctori spun că-i vorba de malarie. Struan făcu cu mîna să se apere de muşte. Malaria e un cuvînt latin care înseamnă *aer rău*. Doar atîta ştiu eu. Atîta ştiu şi ceilalţi. Doamne Maica Domnului, dacă aerul din Happy Valley e rău, atunci sîntem ruinaţi.

— Dar ţi-am spus să nu ne apucăm de construit acolo, îi replică turbat Culum. Am urît valea aceea de cum am văzut-o prima dată.

— Pe crucea lui Cristos, vrei să zici că tu ai ştiut de la început că acolo aerul e nesănătos ?

— Nu. N-am vrut să spun asta. Am vrut să zic... ei bine, că am urît de la început locul acela şi atît.

Struan închise trîntind geamul ca să nu mai vină miasmele din piaţa coloniei şi alungă şi mai multe muşte cu evantaiul. Se rugă ca molima aceea să se dovedească a nu fi malarie. Dacă era malarie, atunci molima îi va atinge pe toţi cei ce dormeau în Happy Valley. Se ştia foarte bine de toată lumea că unele locuri de pe pămînt sînt in-

festate de malarie și, din neștiute pricini, noaptea emanau miasme mortale. După spusele lui Robb, molima începuse în chip misterios cu patru săptămîni înainte. Prima dată îi lovise pe muncitorii chinezi, apoi îi atinsese și pe alții, un negustător european ici, un copil dincolo. Dar numai pe cei din Happy Valley. Nicăieri în altă parte în Hong Kong. Pînă acum patru sau cinci sute de chinezi îi căzuseră victimă, precum și douăzeci, treizeci de europeni. Chinezii erau înspăimîntați în chip superstițios, convinși că asta era pedeapsa zeilor pentru că munceau la Hong Kong, împotriva decretului împăratului. Și numai salarii mult sporite îi convinseseră să se întoarcă la muncă.

Iar acum micuța Karen fusese și ea atinsă de boală. Robb își încheia scrisoarea : „Eu și Sarah sîntem disperați. Cursul bolii e viclean. Mai întîi apare o fierbințeală groaznică, vreme de jumătate de zi, apoi urmează o întremare, după care o nouă criză de fierbințeală în două, trei zile. Și ciclul se repetă iar și iar, din ce în ce mai rău. Doctorii i-au dat lui Karen un purgativ de calomel, cît de puternic au îndrăznit ei. I-au lăsat și sînge bietului copil, dar nu avem prea multe speranțe. Culii au murit după al treilea sau al patrulea atac. Și Karen, după purgativ și toate lipitorile e atît de slăbită, atît de slăbită. Dumnezeu să ne ajute, dar cred că am pierdut-o pe Karen."

Struan se îndreptă cu pași mari spre ușă. Doamne Dumnezeule, mai întîi pruncul și acum Karen ! Sarah născuse un băiat, Lochlin Ross, a doua zi după bal, dar se născuse foarte greu, cu mîna stîngă beteagă. Sarah născuse cu chinuri, aproape să moară. Dar scăpase de temuta febră a facerii și cu toate că laptele în ea se acrise, și părul îi albise, încet-încet se întremase. Cînd Struan venise s-o vadă pe May-may, o vizitase și pe Sarah. Pe chipul ei se întipăriseră adînc ridurile suferinței și amărăciunii, și arăta ca o femeie bătrînă. Struan se întristase și mai mult cînd văzuse pruncul : cu mîna stîngă moartă, bolnăvicios, scîncind de-ți era milă, fără speranțe de a supraviețui prea mult. Mă

întreb dacă pruncul acela o mai fi în viaţă, se gîndi Struan în vreme ce deschidea brusc uşa. Robb nu pomeni nici o vorbă de el.

— Vargas !

— Da, senhor.

— Cînd erai la Macao, ai avut vreodată malarie ?

— Nu, senhor.

Vargas se făcu alb la faţă. Fiul şi nepotul lui lucrau pentru Nobila Casă şi acum locuiau în Hong Kong.

— E sigur că e malarie ?

— Nu, doar unii dintre doctori socotesc că e malarie. Nu toţi. Caută-l pe Mauss. Spune-i că vreau să-l văd pe Jin-qua de îndată. Împreună cu el.

— Da, senhor. Excelenţa sa doreşte să luaţi masa cu el şi cu arhiducele la ora nouă.

— Spune-i că accept.

— Da, senhor.

Struan închise uşa şi se aşeză mohorît în fotoliu. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă subţire, fără cravată la gît, pantaloni subţiri, şi pantofi uşori. Ceilalţi europeni îl socoteau nebun dacă risca să răcească acum cînd toţi ştiau că frigurile astea erau transmise de vînturile verii.

— Nu se poate să fie malarie, spuse el. În nici un caz malarie. O fi altceva.

— Insula aia e blestemată.

— Acum vorbeşti ca o muiere.

— Febra asta n-a apărut decît după ce au venit şi culii. Alungă-i pe culi şi alungi şi molima. Ăştia o poartă cu ei peste tot. Numai ei fac asta !

— Culum, de unde ştii tu asta ? Sînt de acord că s-a pornit întîi printre ei. Şi mai sînt de acord că aceştia trăiesc pe terenurile joase. Şi mai sînt de acord că, din cîte ştim noi, nu poţi să te căpătuieşti cu boala asta decît dacă respiri aerul nopţii. Dar de ce s-a prăsit molima asta numai în Happy Valley ? Numai la Happy Valley e aerul nesănătos ? Aerul e aer, pentru numele lui Dumnezeu,

și mai toată ziua și noaptea acolo bate o briză zdravănă. E o aiureală fără nici un sens.

— Ba are un sens foarte întemeiat. E voința Domnului.

— Dacă-i așa, dar-ar frenția în el să dea !

Culum sări în picioare.

— Am să-ți rămîn îndatorat dacă nu mai huleşti.

— Și eu am să-ți rămîn recunoscător dacă ai să încerci să-ți amintești că atîta amar de vreme oamenii au fost arși de vii pe rug doar pentru că spuneau că pămîntul se rotește în jurul soarelui ! Nu, asta nu e voința Domnului !

— Indiferent ce crezi, Dumnezeu are un rol vital și continuu în viețile noastre. Faptul că molima asta a izbucnit, din toată Asia, chiar în locul pe care l-am ales noi să sălășluim dovedește, cred eu, că e voința Domnului. Nu poți să negi una ca asta pentru că nu poți să dovedești contrariul, după cum nici eu nu pot dovedi că așa este. Dar eu așa cred, cei mai mulți cred așa, și de aceea socot că ar trebui să părăsim Happy Valley.

— Dacă facem una ca asta e ca și cum am abandona Hong Kong-ul.

— Putem construi iar pe terenurile din apropierea Promontoriului Glessing.

— Știi cumva cîți bani am investit noi și ceilalți negustori în Happy Valley ?

— Știi cumva cam de cîți bani o să te bucuri cînd o să fii la șase picioare sub pămînt ?

Struan își cîntări cu răceală fiul. De săptămîni de zile ajunsese să simtă că dușmănia lui Culum era adevărată și sporea mereu. Dar nu-i păsa. Știa că cu cît Culum va învăța mai mult, cu atît va înceta mai mult să-și pună în aplicare ideile, deci cu atît mai mult va jindui după putere. E și cinstit așa, se gîndi el, și se simți încîntat de felul cum evolua Culum. Dar, în același timp, îl cuprinse îngrijorarea pentru viața lui. Culum își petrecea mult prea

mult din timpul său în tovărășia lui Gorth, și avea o fire primejdios de deschisă.

Cu zece zile înainte, ei doi avuseseră o ceartă fără noimă, dar sălbatică. Culum aruncase în treacăt niște teorii privind navele cu aburi, evident opinii de-ale lui Gorth, iar Struan nu fusese de acord cu el. Atunci Culum pomenise de vechea ură dintre el și Brock, și declarase că tînăra generație nu avea să comită aceleași greșeli ca cei bătrîni. Că Gorth știa bine că nu era nevoie ca cei tineri să cadă în capcana celor bătrîni. Că și el și Gorth se hotărîseră să îngroape orice dușmănie, și amîndoi vor încerca să aducă împăcarea între părinții lor. Iar cînd Struan începu să-și apere poziția, Culum refuză să mai asculte și ieși ca o furtună.

Și mai era și problema cu Tess Brock.

Culum nu vorbise de ea față de Struan, și nici Struan nu adusese vorba. Dar știa că acum Culum jinduia cu disperare după ea și asta îi cam încețoșase mintea. Struan își reaminti propria lui tinerețe, cît de dor îi fusese după Ronalda. La vîrsta aceea totul părea atît de limpede, atît de important și de curat.

— Culum, fiule, nu te mai chinui, îi spuse el, nedorind să se mai certe cu el. Azi e o zi atît de toridă și toata lumea e cam înfierbîntată. Stai jos și odihnește-ți mintea. Micuța Karen e bolnavă la fel ca mulți dintre prietenii noștri. Am auzit că și Tillman s-a molipsit, și cine mai știe cîți alții.

— Domnișoara Tillman ?

— Ea nu cred.

— Gorth spunea că ei închid mîine factoria. Pleacă la Macao să-și petreacă vara. Toți din familia lui fac la fel.

— Noi ne ducem la Hong Kong. Factoria noastră rămîne deschisă.

— Gorth zice că mai sigur e să ne petrecem vara la Macao. Are casă acolo. Avem și noi o locuință acolo, nu-i așa ?

Struan se foi în fotoliu.

— Mda, poți să te duci și tu o săptămînă acolo, dacă dorești atît de mult. Distrează-te la Macao, dar eu am nevoie de tine la Queen's Town. Și din nou îți amintesc : ferește-te ! Gorth nu e prietenul tău.

— Și din nou trebuie să-ți repet : ba este !

— Încearcă să te facă să-ți pierzi cumpătul și într-o zi o să te căsăpească.

— Greșești. Eu îl înțeleg cît se poate de bine. Și țin la el. Ne înțelegem perfect. Am descoperit că-mi place să stau de vorbă cu el. mă bucur de prezența lui. Știm amîndoi că ție... și lui taică-său vă vine greu să înțelegeți, dar, ei bine, e greu de explicat.

— Dumnezeule mare, îl înțeleg pe Gorth chiar prea bine.

— Mai bine să nu vorbim de treburile astea, îi replică 'Culum.

— Ba cred că ar trebui. Acum Gorth te-a vrăjit. Pentru un Struan e pericol de moarte.

— Tu îl vezi pe Gorth cu alți ochi. E prietenul meu

Struan deschise o cutie, alese o havană și se gîndi că a venit timpul să discute.

— Crezi că Brock va fi de acord cu căsătoria ta cu Tess ?

Culum se roși tot și răspunse mînat de patimă :

— Nu văd de ce n-ar fi. Gorth e de acord.

— Ai și discutat subiectul cu Gorth ?

— N-am discutat nici cu tine. Cu nimeni. Atunci de ce aș fi discutat asta cu Gorth ?

— Atunci de unde știi că el e de acord ?

— Nu știu. Doar atît, că spune mereu cît de bine ne înțelegem eu și domnișoara Brock, cît de mult se bucură ea de tovărășia mea, mă încurajează să-i scriu, lucruri din astea.

— Crezi că nu am dreptul să te întreb care ți-s intențiile față de Tess Brock ?

— Bineînțeles că ai dreptul. Dar, știi, e numai... da, bine, m-am gîndit să mă căsătoresc cu ea. Dar lui Gorth nu i-am spus nimic.

Culum se opri stînjenit și-și șterse fruntea. Era speriat de felul neașteptat în care Tai-Panul nimerise exact ceea ce era mai important în mintea lui, și, deși dorise să discute cu el despre asta, nu voia ca nimeni să-i murdărească iubirea. Fir-ar să fie ! Ar fi trebuit să mă aștept la asta, se gîndi el, și se auzi cum se repede singur înainte, nefiind în stare să se oprească.

— Dar nu cred că... afecțiunea mea pentru domnișoara Brock privește pe cineva în momentul acesta. Nu s-a discutat nimic despre asta, așa că nu e deocamdată nimic și ...ei, ce simt eu pentru domnișoara Brock mă privește numai pe mine.

— Îmi dau seama că asta-i părerea ta, îi replică Struan, dar asta nu înseamnă că ai și dreptate. Ți-a trecut cumva prin minte că cineva își aranjează treburile prin tine ?

— Domnișoara Brock ?

— Gorth Brock.

— Ți-a trecut cumva prin minte că ura ta pentru ei îți întunecă judecata ? îi răspunse Culum furios.

— Da. M-am gîndit și la asta. Dar tu, Culum ? Te-ai gîndit că ei se folosesc de tine ?

— Să zicem că ai dreptate. Să zicem că mă căsătoresc cu domnișoara Brock. Nu e asta spre avantajul afacerilor tale ?

Struan era bucuros că în fine problema fusese pusă în mod deschis.

— Nu. Pentru că atunci cînd ai să ajungi tu Tai-Pan, Gorth o să te înfulece cu fulgi cu tot. O să pună mîna pe tot ce avem noi și o să te distrugă... ca să ajungă el Tai-Pan al Nobilei Case.

— De ce l-ar distruge pe soțul surorii sale ? De ce să nu ne unim companiile — Brock și Struan ? Eu mă ocup de afaceri, el se ocupă de nave.

— Şi cine va fi Tai-Pan ?

— Am putea să... să fim amîndoi, eu şi Gorth.

— Nu poate exista decît un singur Tai-Pan. Asta înseamnă să fii Tai-Pan. Asta-i legea.

— Dar legea ta nu înseamnă că trebuie să fie şi legea mea. Sau a lui Gorth. Putem învăţa şi din greşelile altora. Unindu-ne companiile, ne-ar oferi avantaje enorme.

— Asta are Gorth în minte ?

Struan se întrebă dacă nu cumva greşise în privinţa lui Culum. Dragostea oarbă a fiului său pentru Tess şi încrederea lui în Gorth aveau să fie cheia cu care va fi distrusă Nobila Casă pentru ca Brock şi Gorth să obţină tot ceea ce voiau. Şi nu mai sînt decît trei luni şi trebuie să plec spre Anglia. Doamne Isuse Cristoase !

— Chiar aşa ? îl întrebă el.

— N-am discutat niciodată problema asta. Am vorbit doar despre comerţ, despre nave, despre companii, lucruri din astea. Şi cum să facem pace între voi doi. Dar o contopire a celor două companii ar fi avantajoasă, nu-i aşa ?

— Nu cu cei doi. Nu sînteţi de-o seamă. Deocamdată.

— Dar poate că într-o zi voi fi, nu ?

— Poate ! Struan îşi aprinse un trabuc. Chiar crezi că o să poţi să-l domini pe Gorth ?

— Poate că nici nu va trebui să-l domin. Cum nici el nu va trebui să mă domine pe mine. Să zicem că mă căsătoresc cu domnişoara Brock. Gorth are compania lui, noi o avem pe a noastră. Separate. Putem încă concura una cu cealaltă. Dar în chip prietenesc. Fără atîta ură ! Vocea lui Culum deveni mai aspră. Pentru moment, hai să gîndim din punctul de vedere al Tai-Panului. Brock are o fiică la care ţine mult. Am reuşit să mă fac plăcut atît ei, cît şi lui Gorth. Prin căsătoria asta nu fac decît să mai înmoi duşmănia lui Brock faţă de mine, pînă cînd mai dobîndesc experienţă. Vînturînd mereu nada unirii celor două companii. Iar cînd voi fi pregătit, pot să-i atac

fără milă. O urzeală sigură și frumoasă. Dă-o-ncolo de fată. Doar mă folosesc de ea... spre mai marea glorie a Nobilei Case.

Struan nu spuse nimic.

— Te-ai gîndit cumva fără ranchiună la aceste posibilități ? continuă Culum. Am uitat că ești mult prea deștept ca să nu fi băgat de seamă că o iubesc.

— Da, făcu Struan și scutură cu grijă scrumul trabucului într-o scrumieră de argint. Da, v-am cîntărit pe tine și pe Tess „fără ranchiună".

— Și care a fost concluzia ta ?

— Că pentru tine pericolele copleșesc avantajele.

— Deci dezaprobi cu totul căsătoria mea cu ea ?

— Dezaprob dragostea ta pentru ea. Dar tu o iubești de acum, sau așa crezi. Și mai e încă ceva : te vei căsători sigur cu ea, dacă vei putea. Struan trase adînc din trabuc. Crezi că Brock va fi de acord ?

— Nu știu. Nu cred că va fi, Dumnezeu să mă ajute.

— Ba cred că va fi de acord, Dumnezeu să te ajute.

— Dar tu nu vei fi de acord pînă la urmă ?

— Ți-am mai spus o dată cîndva : sînt singurul om de pe pămînt în care poți avea deplină încredere. Cu condiția ca nu cumva, din niște socoteli ale tale, să te pui împotriva Nobilei Case.

— Și crezi că o astfel de căsătorie e împotriva intereselor companiei ?

— N-am spus asta. Am zis că nu pricepi ce pericole te pasc. Struan stinse trabucul și se ridică în picioare. Fata nu e majoră. Ai să aștepți încă cinci ani de zile de acum înainte ?

— Da, sări el iute, speriat de un termen atît de lung. Da, pe Dumnezeul meu. Nici nu știi ce înseamnă fata asta pentru mine. E... e singura fată pe care aș fi putut-o iubi vreodată. N-am să-mi schimb sentimentele și tu nu poți să mă înțelegi, nu poți. Da, am să aștept cinci ani. O iubesc.

— Dar ea te iubește ?

— Nu știu. Eu... pare să țină la mine. Mă rog să mă iubească. Doamne Dumnezeule din ceruri, ce-am să mă fac !

Har Domnului că nu mai sînt atît de tînăr, se gîndi Struan plin de compasiune. Acum știu că dragostea e ca marea, uneori calmă, alteori furtunoasă. E frumoasă, primejdioasă, împarte și viață, și moarte. Dar niciodată nu e veșnic la fel, mereu în schimbare. Și unică doar pentru o foarte scurtă perioadă în curgerea timpului.

— Flăcăule, n-ai să faci nici o mișcare. Am să vorbesc eu cu Brock în seara asta.

— Nu, sări Culum îngrijorat. E vorba de viața mea. Nu vreau ca tu să...

— Ceea ce dorești tu acum privește și viața mea și a lui Brock, îl întrerupse Struan. Am să vorbesc cu Brock.

— Atunci o să mă sprijini ?

Struan goni cu evantaiul o muscă ce i se așezase pe față.

— Cum rămîne cu cele douăzeci de guinee, Culum ?

— Cum ?

— Banii mei de coșciug. Cele douăzeci de guinee de aur pe care mi le-a dat Brock și le-ai luat tu să le păstrezi ? Ai și uitat ?

Culum deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi. Apoi îngăimă :

— Da, am uitat de ele. Adică mi-au ieșit din minte ! În ochi i se citea adîncul suferinței. De ce vreau mereu să te mint ? Am mințit. E groaznic.

— Mda, făcu Struan satisfăcut, pentru că acum Culum trecuse un alt exămen și învățase încă o lecție.

— Ce-i cu monedele ?

— Nimic. Numai că nu ar trebui să uiți de ele. Ele înseamnă Brock. Gorth e și mai rău pentru că n-a dobîndit nici măcar generozitatea lui taică-său.

Era aproape miezul nopții.

— Șezi și tu jos, Dirk, îl invită Brock, mîngîindu-și barba. Grog, bere sau brandy ?

— Brandy.

— Brandy dai ! îi porunci el servitorului, apoi făcu un semn spre mîncarea care se vedea pe masă la lumina lumînărilor ce pîlpîiau. Halește niște friptură, Dirk ! Se scărpină subraț, unde se umpluse de niște furuncule numite bube de căldură. Blestemată vreme. De ce dracu' pe tine nu te lovește suferința asta care nu ne ocolește pe noi, ceilalți, ei ?

— Pentru că mă îngrijesc cum trebuie, îi spuse Struan și-și întinse picioarele într-o poziție comodă. Ți-am spus de un milion de ori. Dacă te îmbăiezi de patru ori pe zi nu mai faci bube de căldură. Păduchii se duc și...

— N-au nici o legătură cu bubele astea, îi replică Brock. Și-i o prostie, e împotriva naturii, pe Dumnezeul meu ! rîse el. Iar ăi de zic că ești tovarăș de navă cu diavolul în persoană poa' c-au pus degetul taman unde trebuie ca să arate de ce ești tu așa cum ești. Ei ? Își împinse cana mare de argint de jumătate de livră spre servitorul care i-o umplu de îndată din butoiul mic de bere aflat lîngă perete ; în rastelul din apropiere se vedeau muschete și săbii de abordaj. Dar ai să-ți primești tu răsplata, curînd-curînd, nu-i așa, Dirk ? spuse el, arătînd cu degetul mare și bont în jos.

Struan luă bolul mare de cristal și mirosi băutura.

— Tyler, toți ne primim răsplata.

Struan ținu paharul de brandy aproape de nas pentru a contracara duhoarea din încăpere. Se întrebă dacă Tess mirosea și ea la fel ca țaică-său și maică-sa, și dacă Brock bănuia măcar motivul vizitei sale... Ferestrele erau ermetic închise, să nu intre aerul nopții și zarva imensă din piațeta din față. Brock mîrîi, ridică paharul plin de bere și bău cu sete. Purta obișnuita lui redingotă de lînă,

izmene groase, fular şi jiletcă. Îl cercetă mohorît pe Struan. În cămaşa aceea subţire, pantaloni albi, cizme scurte, părul roşcat auriu de pe pieptul lat lucind în lumina lumînărilor, Struan îi părea puternic şi stăpîn pe el.

— Fiule, arăţi cam dezbrăcat. Cam dezgustător de golaş.

— Tyler, asta-i moda viitorului. Sănătate ! spuse ridicînd paharul şi băură amîndoi.

— Şi dacă tot vorbim de diavol, am auzit că Maureen Quance îl domesticeşte pe bietul Aristotle rău de tot. Aud vorbe că ar pleca amîndoi spre ţară cu următorul flux.

— Fuge el cumva, sau îşi taie beregata mai degrabă decît să facă una ca asta.

Brock izbucni în hohote groase de rîs.

— Doamne, cînd am văz't-o c-apare aşa deodată în mijlocul balului, n-am mai rîs aşa cu poftă de cînd bunica şi-a prins ţîţele netezind rufele sub mîngălău ! Îi făcu semne servitorului să dispară şi acesta se făcu nevăzut. Am auzit că toate navele ţi-s plecate.

— Mda. Straşnic sezon, nu-i aşa ?

— Îhî ! Şi am să fiu mai liniştit cînd *Blue Witch* o să tragă prima la cheu în Tîrgul Londrei. Am auzit că e cu o zi înainte ! Brock trase un gît zdravăn de bere, transpirînd din belşug. Jeff Cooper zicea că ultima lui navă a plecat şi ea, aşa că la Whampoa nu mai e nimeni.

— Rămîi în Canton ?

Brock clătină din cap.

— Mîine plecăm şi noi. La Queen's Town, apoi la Macao. Da' nu închidem factoria, ca înainte.

— Longstaff mai rămîne. Negocierile continuă, bănuiesc eu.

Struan simţi o ameninţare în aer şi îngrijorarea lui spori.

— Doar ştii bine că treburile nu se încheie ele aici.

Brock se jucă cu bandajul de la ochi. Șnurul care ținuse bandajul la locul lui ani și ani de zile își croise un șanț roșu pe fruntea lui.

— Gorth zicea că mezina lui Robb a luat frigurile.

— Da. Cred că i-a spus Culum.

— Da.

Brock reținu tonul tăios al lui Struan. Bău cu poftă din cana de bere, își șterse spuma de pe mustăți cu dosul mîinii.

— Îmi pare rău. E un *joss* rău ăsta ! Bău din nou. Băiatul tău și-al meu parcă ar fi vechi tovarăși de navă.

— Abia aștept să mă îmbarc din nou, spuse Struan, neluînd în seamă aluzia. Azi după-amiază am avut o lungă discuție cu Jin-qua. În legătură cu frigurile. La Kwantung n-au pomenit niciodată de friguri, din cîte știe el cel puțin.

— Dacă-i malarie cu-adevărat, atunci o să avem necazuri, nu glumă. Brock întinse mîna și apucă un piept de pui. Ia și tu. Am auzit că prețul culilor crește. La Hong Kong prețurile cresc al naibii la toate.

— Nu chiar atît de mult încît să ne dăuneze. Frigurile or să treacă.

Brock își săltă greoi brăcinarul și goli cana de bere.

— Ai vrut să mă vezi între patru ochi, da ? Ca să vorbim de frigurile astea ?

— Nu ! îi replică Struan, simțind că-l contaminează și pe el miasmele din jur, izul pe care-l emana Brock, și mirosul de bere stătută. Am venit în legătură cu o veche promisiune pe care ți-am făcut-o că într-o zi am să viu după tine cu pisica cu nouă cozi.

Brock apucă clopoțelul de pe masă și-l făcu să sune violent. Sunetul lui se izbi de pereți. Văzînd că ușa nu se deschide de îndată, îl făcu să sune din nou.

— Maimuțoiul ăla blestemat ! mîrîi el. Ar merita un picior în cur așa cum trebuie.

Se duse la butoiaşul cu bere şi, după ce-şi umplu cana mare cu capac, se aşeză din nou şi-l privi pe Struan drept în ochi. Apoi aşteptă.

— Şi ce-i cu asta ? mormăi în cele din urmă Brock.

— Tess Brock.

— Cum ?

Brock era uluit că Struan dorea să precipite chiar el hotărîrea din pricina căreia şi el, dar şi Struan fără îndoială, se frămîntaseră atîtea nopţi.

— Fiul meu e îndrăgostit de ea.

Brock dădu pe gît nişte bere şi se şterse din nou la gură.

— Nu s-au întîlnit decît o singură dată, la bal. Apoi s-au preumblat cu Liza şi Lillibet. De trei ori.

— Mda. Da' el e îndrăgostit de ea. E convins că o iubeşte.

— Da' tu eşti sigur ?

— Da.

— Şi tu ce părere ai ?

— Că ar fi mai bine să discutăm treaba asta. În mod deschis.

— De ce chiar acum ? spuse Brock bănuitor, în vreme ce mintea i se chinuia să găsească răspunsul cel adevărat. După cum bine ştii ea e încă foarte crudă.

— Da, dar destul de mare ca să se căsătorească.

Brock se jucă gînditor cu cana de bere, uitîndu-se la propria-i imagine pe faţa argintului lustruit. Se întreba dacă ghicise exact intenţiile lui Struan.

— Tu acum vii şi-mi ceri oficial mîna lui Tess pen' ficior-tu ?

— Asta-i datoria lui, nu a mea... să o ceară oficial în căsătorie. Dar noi trebuie să discutăm neoficial. Mai întîi.

— Tu ce părere ai ? îl întrebă din nou Brock. În legătură cu căsătoria asta ?

— Știi deja foarte bine. Sînt împotriva ei. Pentru că nu am încredere în tine. Nici în Gorth nu am încredere. Dar Culum gîndește altfel cu mintea lui și mi-a forțat mîna, și nu totdeauna un tată își poate convinge feciorul să facă ce vrea el.

Brock se gîndi la Gorth. Cînd deschise gura, vocea îi sună aspru.

— Dacă ești atît de pornit împotriva dorinței lui, atunci arde-i o mamă de bătaie pînă-i vine mintea la cap, sau expediază-l în țară, fă-i bagajele. Scapi repede de sămînța asta de belea.

— Știi bine că sînt la ananghie, îi spuse Struan cu amărăciune. Tu ai trei fii — Gorth, Morgan, Tom. Acum eu nu-l mai am decît pe Culum. Așa că, indiferent ce vreau eu să fac, el mă va urma mai departe.

— Mai e și Robb și fiii lui, spuse Brock, fericit că-l citise exact pe Struan, jucîndu-se acum cu el cum s-ar fi jucat cu un peștișor.

— Doar știi care-i răspunsul la una ca asta. Eu am creat Nobila Casă, nu Robb. Ei, acum care-i părerea ta ?

Brock își goli cana de bere gînditor. Din nou făcu clopoțelul să sune. Și din nou nici un răspuns.

— Cre' c-am să fac praștie din mațele maimuțoiului ăsta ! Se ridică în picioare și începu să-și umple cana cu bere. Și eu sînt la fel împotriva acestei căsătorii, spuse Brock aspru, și văzu un fulger de mirare pe chipul lui Struan. Da' chiar așa, continuă Brock, dacă fi-tu vine și-mi cere fata io i-o dau.

— Dumnezeule mare, am fost sigur că așa ai să faci !

Și Struan se ridică în picioare cu pumnii strînși.

— O să aibă cea mai mare zestre din toată Asia. Anul viitor or să fie căsătoriți.

— Dar înainte de asta am să te trimit eu pe tine în iad.

Cei doi bărbați se priviră amenințător. Și din nou Brock văzu același chip tăiat în piatră ca în urmă cu trei-

zeci de ani, aceeaşi putere iradiind din el. Aceleaşi trăsături de nedefinit care-l făcuseră să reacţioneze atît de violent cu toată fiinţa lui. Dumnezeule mare, blestemă el, nu mă duce mintea de ce mi l-ai scos în cale pe diavolul ăsta. Nu mă duce mintea decît că l-ai pus acolo pen' ca eu să-l strivesc cum trebuie, şi nu cu un cuţit înfipt în spinare, şi cu atît mai rău.

— Dirk, asta o să fie mai tîrziu, îi răspunse el. Întîi copiii se căsătoresc, în toată regula. Eşti la ananghie bine de tot. Şi nu din pricina mea, da' cu atît mi se rupe inima mai tare, şi nu io ţi-am aruncat ghinionul ăsta de *joss* în obraz. Da' de la o vreme mă tot gîndesc io la ei, ca şi tine bănui, la ei şi la noi, şi zic că aşa-i mai bine şi de ei şi de noi.

— Eu ştiu ce-i în mintea ta. Şi a lui Gorth.

— Dirk, cine ştie ce o să se aleagă mai tîrziu ? Poa' că-n viitor cele două companii să se unească între ele.

— Nu atîta vreme cît eu mai sînt în viaţă.

— Da' pe de altă parte poa' că n-o să se unească, şi tu o s-o ai pe-a ta mai departe şi noi p-a noastră.

— Nu puneţi voi mîna pe Nobila Casă ca s-o distrugeţi doar cu o fustă de fetiţă.

— Dumnezeule mare, acu' ascultă şi tu la mine ! Tu ai adus vorba de asta ! Tu ai zis să vorbim deschis şi io n-am terminat de spus ce-am avut de spus. Aşa că acu' tu m-asculţi pe mine, pe Dumnezeu de nu ! Doa' dacă nu ţi-ai pierdut şi curajul aşa cum ţi-ai pierdut purtările şi mintea.

— Bine, Tyler ! Struan îşi turnă alt pahar de brandy. Spune ce-ţi clocoteşte mintea.

Brock se mai calmă şi se aşeză din nou sorbindu-şi berea.

— Nu te pot suferi şi te urăsc şi acu' aşa cum o s-o fac întotdeauna. Nici io n-am nici o încredere în tine. M-am săturat pe viaţă să mai omor pe cineva, dar, pe numele

lui Cristos, în ziua în care o să vii cu pisica aia în mînă la mine, te omor. Da' nu io o să încep bătaia. Nu. Ni' nu voi să te omor, ci doar să te strivesc în bună regulă. Da' stau și mă gîndesc și mă dumiresc că poa' ăi tineri or să știe ei să pună rînduială... cum n-am putut noi face. Așa că stau și zic : ce-o fi să fie ! Dacă or să se unească firmele, atunci să se unească. E treaba lor, ni' a mea, ni' a ta. De n-o fi să se unească, asta-i tot treaba lor. O să facă ce-o să socotească ei că e mai bine. Nu noi. Așa că zic că e în regulă cu căsătoria.

Stuan își goli paharul și-i făcu vînt pe masă.

— N-am crezut niciodată că poți fi atît de lipsit de vînă în tine încît să te folosești de Tess pentru asta, cînd știu că și tu ești împotriva căsătoriei după cum sînt și eu.

De data asta Brock îl privi fără ură.

— Dirk, nu mă folosesc de Tess. Dumnezeu știe că e adevărul adevărat. Îl iubește pe Culum, și-i la fel de-adevărat. Ăsta-i singurul motiv pen' care vorbesc cu tine așa cum vorbesc. Sîntem amîndoi la ananghie acum. Hai să vorbim ca oameni cu cap. Ea-i ca o Julietă față de Romeo al ei, da, da, pe Dumnezeul meu de nu, și de asta mă tem și io. Și așa te-ai teme și tu de-ai ști cît îi de-adevărat. Nu voi ca Tess a mea să sfîrșească pe-o dală de marmură pen' că io te urăsc pe tine. Ea-l iubește. Io mă gîndesc numai la ea.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, Dumnezeule mare ! Dar Liza mi-a tocat creierii de zeci de ori cu Tess. Îmi tot zice că Tess oftează și geme, și nu sporovăiește decît de balul ăla și nu pomenește decît de Culum. Și Tess mi-a făcut capul calendar cu ce-a zis Culum, cu ce n-a zis Culum, și ce i-a zis ea lui Culum și cum arăta Culum, și ce i-a răspuns el ei, pînă cînd am crezut că plesnesc. Ei da, îl iubește și gata.

— Dragoste de țînci. Nu contează deloc.

— Pen' numele lu' Dumnezeu, greu să îndure cineva să stea de vorbă omenește cu tine. Greșești, Dirk, greșești foarte tare.

Brusc, Brock se simți foarte obosit și foarte bătrîn. Vroia să termine cu tărășenia asta.

— De nu era balul ăla, nu s-ar fi întîmplat nimic niciodată. Și tot tu ai ales-o să înceapă dansul. Tu ai ales-o să cîștige premiul, Tu...

— Nu eu. Sergheiev a fost cel care a ales-o, nu eu.

— Ăsta-i adevărul adevărat, așa să-ți ajute Dumnezeu ?

— Da.

Brock se uită la Struan și-l cîntări mult.

— Atunci aici o fi mîna Domnului la mijloc. Tess nu era cea mai grozav de bine îmbrăcată la bal. Știam și eu, și știa toată lumea, în afară de Culum și Tess. Își termină de băut berea și puse pe masă cana mare de metal cu capac. Uite, îți fac o propunere. Știu io că tu nu ții la Culum al tău cum țin io la Tess a mea, dar lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă și un port sigur pentru viața lor și io am să fac la fel. Flăcăul merită și el una ca asta — ți-a salvat capul în chestia cu gorganul, fincă jur pe crucea lui Cristos că te-aș fi strangulat bine de tot atunci. Dacă acu' cauți pricină să ne luptăm, atunci să ne luptăm. Și dacă îmi vine mie bine să-ți rup gîtul, dar pe bune, jur pe sîngele lui Cristos că am s-o fac. Da' nu le fac una ca asta și lor, la ăia doi. Lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă și un port sigur pentru viața lor. Ei, ce zici ?

Și Brock îi întinse mîna.

Struan îi răspunse aspru :

— Dau mîna cu tine numai pentru Culum și Tess. Nu și pentru Gorth.

Felul în care Struan spusese *Gorth* îl făcu pe Brock să simtă cum îl trece un fior. Dar nu-și retrase mîna, deși

de acum știa că înțelegerea lor era amenințată de primejdii. Își strînseră mîna ferm.

— Și acu' să mai luăm cîte un pahar să pecetluim înțelegerea cum se cuvine, spuse Brock, și după aia poți să te duci dracului și să ieși din casa mea.

Apucă din nou clopoțelul, pentru a treia oară îl făcu să sune, nu apăru nimeni și-l aruncă de perete.

— Lee Tang ! urlă el.

Vocea îi răsună ciudat. Pe imensul hol al scării se auzi zgomot grăbit de pași și se arătă chipul speriat al unui funcționar portughez.

— Toți servitorii au dispărut, senhor. Nu dau de ei nicăieri.

Struan se repezi la fereastră. Negustorii ambulanți și prăvăliașii, toți gură-cască păraseau acum piața într-o desăvîrșită tăcere. Negustori adunați în grupuri în Grădina Engleză stăteau încremeniți, ascultînd și urmărind ce se întîmplă. Struan se întoarse și se repezi la rastelul cu muschete, ajungînd la el în aceeași fracțiune de secundă cu Brock.

— Adună-i pe toți jos ! îi strigă Brock funcționarului portughez.

— Tyler, la factoria mea ! Sună alarma, mai spuse Struan și se făcu nevăzut.

În mai puțin de un ceas, toți negustorii și funcționarii lor erau înghesuiți în factoria lui Struan și în Grădina Engleză, care servea de curte exterioară. Lîngă poartă era rînduit, în dispozitiv de luptă, detașamentul celor cincizeci de soldați, înarmați. Comandantul lor, căpitanul Oxford, dacă împlinise douăzeci de ani, un tînăr subțirel, isteț, cu o umbră de mustață. Struan, Brock și Longstaff se aflau în mijlocul grădinii. În apropiere, Jeff Cooper și Sergheiev. O noapte umedă, încinsă, apăsătoare.

— Înălțimea voastră, ar fi mai bine să ordonați imediat evacuarea, îi spuse Struan.

— Îhî ! întări Brock.

— Domnilor, nu e cazul să fim chiar grăbiți, spuse Longstaff. S-a mai întîmplat asta și înainte, ei ?

— Da, dar de fiecare dată am fost preveniți într-un fel sau altul de Co-hong sau de către mandarini. Niciodată nu ne-au luat așa ca din oală.

Struan își încordă auzul și ascultă noaptea, ochii însă numărau lorcile amarate de-a lungul cheului. Erau destule pentru toată lumea, se gîndi el...

— Nu-mi place noaptea asta.

— Nici mie, Dumnezeule Cristoase, spuse Brock și trînti furios un scuipat. În bărci cu noi, zic'io.

— Doar nu vă închipuiți că ne paște vreo primejdie ?! spuse Longstaff.

— Excelența voastră, nu știu. Dar ceva îmi spune mie că pentru moment e mai bine s-o ștergem de aici, îi replică Struan. Sau cel puțin să ne îmbarcăm pe navele noastre pentru mai multă siguranță. Pentru sezonul ăsta negoțul oricum s-a încheiat, așa că putem sta sau putem pleca după voia noastră.

— Dar nu vor îndrăzni să ne atace, se burzului Longstaff. De ce s-au pornit ? De ce o fac din nou ? Tratativele avansează atît de bine. E ridicol.

— Vă sugerez doar că ar fi mai bine să acționăm așa cum ați spus întotdeauna, Excelența voastră : e mai bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Longstaff făcu un semn ușor cu capul către ofițer.

— Împarte-ți oamenii în trei grupuri. Păziți intrările dinspre est și vest în strada Hog. Pînă la noi ordine, împiedici orice acces spre piață.

— Da, sir.

Struan îi zări pe Culum, Gorth și Horatio stînd laolaltă lîngă un felinar. Gorth îi arăta lui Culum cum se încarcă o muschetă, iar acesta asculta foarte atent. Lîngă Culum, Gorth părea puternic, plin de energie, de vitalitate. Struan își întoarse privirea și-l surprinse pe Mauss

care, în semiîntuneric, vorbea cu un chinez înalt, pe care Tai-Panul nu-l mai văzuse niciodată. Îmboldit de curiozitate, se apropie de ei.

— Wolfgang, ai aflat ceva ?

— Nu, Tai-Pan. Nici cel mai mic zvon, nimic. Nici Horatio. *Gott im Himmel,* nu mai pricep nimic.

Struan îl măsură pe chinez cu privirea. Era îmbrăcat în niște haine țărănești zdrențăroase, și părea să fi împlinit abia treizeci de ani. Avea niște ochi obosiți, dar totuși pătrunzători, și-l cerceta pe Struan la rîndul lui cu aceeași curiozitate.

— Cine-i ?

— Hung Hsu Ch'un, îi spuse Wolfgang mîndru de el. Un *hakka*. E botezat, Tai-Pan, eu l-am botezat. Cel mai bun convertit pe care l-am făcut eu, Tai-Pan. O minte strălucită, studios și totuși țăran. În cele din urmă, am și eu un convertit care va răspîndi cuvîntul Domnului... ca să mă ajute în lucrarea Lui.

— Ai face mai bine să-i spui să plece. Dacă se stîrnește conflict și-l prind mandarinii că a rămas cu noi, atunci o să ai un convertit mai puțin.

— I-am spus mai înainte să plece, dar mi-a răspuns : „Ciudate sînt căile Domnului, iar oamenii Domnului nu întorc spatele celui necredincios". Nu-ți fă nici un fel de griji. Dumnezeu o să-l aibă în paza lui, iar eu am să mă pun chezaș cu propria mea viață.

Struan dădu scurt din cap către chinez și se întoarse la Longstaff și Brock.

— Io mă urc la mine la bord, spuse Brock, și cu asta basta.

— Tyler, trimite-l pe Gorth cu oamenii lui să întărească paza colo ! și arătă spre bezna străzii Hog. Eu mă duc la est și te acopăr dacă începe balamucul. Și atunci te poți retrage aici.

— Tu ai numai grija alor tăi, îi replică Brock, io pe-a alor mei. Doar nu ești tu acum comandant șef, Cristoase

Dumnezeule ! și-i făcu semn lui Gorth să se apropie. Ia vino tu cu mine. Almeida, tu cu ceilalți funcționari aduceți hîrțoagele pe navă ! Și împreună cu oamenii lui ieși mărșăluind din grădină și se îndreptă spre piață.

— Culum !

— Da, Tai-Pan !

— Ia tot ce a mai rămas în safe și du-te la bordul lorcei.

— Prea bine. Culum își coborî vocea. I-ai vorbit lui Brock ?

— Mda. Fiule, nu vorbim acum. Grăbește-te. O să discutăm mai tîrziu.

— A zis da sau nu ?

Struan îi simți pe ceilalți cum îl urmăresc, și cu toate că ar fi vrut tare mult să-i povestească lui Culum cum decursese discuția, grădina nu era locul nimerit pentru una ca asta.

— Doamne Isuse Cristoase, nu ai de gînd odată să faci cum ți s-a spus ?

— Vreau să știu și eu ! spuse Culum cu ochii sticlind.

— Iar eu nu sînt pregătit să discut acum problemele tale ! Fă ce ți-am spus !

Struan porni pășind îndesat spre ușa din față. Îl opri Jeff Cooper.

— De ce ne evacuăm ? De ce atîta grabă, Tai-Pan ?

— Jeff, doar din prudență. Ai vreo lorce la îndemînă ?

— Da.

— Dacă n-ai loc la bord, voi fi bucuros să le ofer un loc la mine oamenilor tăi. Struan se uită la Sergheiev. Înălțimea voastră, e o priveliște frumoasă dinspre fluviu, dacă veți avea bunăvoința să mergeți cu noi.

— Totdeauna cînd piața se golește și servitorii dispar voi o luați la fugă ?

— Numai cînd îmi face plăcere și mie ! Struan își croi drum prin îmbulzeala oamenilor. Vargas, du la bord toate registrele și funcționarii. Înarmați.

— Da, senhor.

Cînd ceilalți negustători îi văzură pe Struan și Brock că se pregătesc cu adevărat să se retragă în grabă, se întoarseră iute la factoriile lor, își strînseră registrele contabile și documentele de conosament, orice hîrtie care dovedea amploarea tranzacțiilor din acel sezon, și deci tot ceea ce reprezenta viitorul lor, și începură să le depoziteze pe nave. Prea mulți bani nu erau de pus la adăpost, pentru că tranzacțiile comerciale fuseseră făcute în cea mai mare parte pe baza cambiilor, iar Struan și Brock își expediaseră argintul la Hong Kong.

Longstaff își strînse documentele de pe propriul lui birou, își puse cartea de cifru și hîrtiile secrete în geanta oficială și se duse în grădină, lîngă Sergheiev.

— Înălțimea voastră, v-ați împachetat totul ?

— N-am nimic prea important. Ce se întîmplă mi se pare extraordinar. Ori există un pericol iminent, ori nu e nici un pericol ! Dacă există un pericol, de ce trupele dumneavoastră nu sînt aici ? Dacă nu e, atunci de ce fugiți ?

Longstaff rise.

— Dragă domnule, așa-i mintea păgînului, foarte deosebită de a noastră, a celor civilizați. De mai bine de un secol, guvernul Maiestății sale se luptă cu această mentalitate. Așa că am ajuns să știm să ne descurcăm în treburile Chinei. Bineînțeles, adăugă el sever, nu ne preocupă cucerirea acestei țări, ci numai comerțul pașnic. Și socotim zona aceasta o sferă de influență cu totul britanică.

Struan mai aruncă și el o privire prin safe, ca să se convingă că toate hîrtiile vitale erau la bord.

— Am făcut cu asta, îi spuse Culum intrînd val-vîrtej în încăpere și trîntind ușa în urma lui. Și acum, Isuse, care a fost răspunsul ?

— Urmează să te căsătorești, îi spuse blînd Struan, Isuse Cristoase !

Culum rămase încremenit, nefiind în stare să mai scoată o vorbă.

— Brock e încîntat să te aibă de ginere. Anul viitor te poți însura.

— Brock a spus el da ?

— Da. Și felicitări.

Struan își cercetă liniștit sertarul de la birou, îl închise, satisfăcut că discuția cu Brock decursese așa cum își pusese el în gînd de la început.

— Vrei să spui că el a spus da ? Și tu ai zis tot da ?

— Da. Dar tu trebuie să-i ceri oficial mîna. A spus că o să te accepte de ginere. Mai trebuie să discutăm de zestre și alte amănunte, dar a spus că anul viitor vă puteți căsători.

Culum își prinse tatăl în brațe.

— Ah, tată, mulțumesc.

El nici măcar n-a băgat de seamă cînd i-a scăpat cuvîntul „tată", Struan însă da. Liniștea nopții fu spartă de o salvă de muschete. Struan și Culum alergară la geam exact la timp ca să vadă primul rînd al mulțimii ce dăduse buzna prin partea dinspre vest zvîrcolindu-se sub gloanțe. Sutele de oameni din spate îi măturară pe cei din față, iar soldații fură înghițiți de torentul chinezilor ce urlau repezindu-se spre capătul depărtat al pieții. Mulțimea purta torțe, topoare și suliți, deasupra fluturau flamurile Triadei. Dădură năvală asupra factoriei aflate în partea cea mai de vest, aparținînd americanilor. Pe o fereastră deschisă cineva aruncă o torță aprinsă, ușile fură asaltate. Gloata începu jaful, dînd foc și distrugînd clădirea. Struan își apucă muscheta.

— Nici o vorbă despre Tess. Păstrează totul numai pentru tine pînă cînd ajungi să stai de vorbă cu Brock ! Porniră în fugă spre hol. La naiba cu toate astea, Var-

gas ! strigă el cînd își văzu funcționarul clătinîndu-se sub povara registrelor cu copii după facturi. Urcă-te la bord !

Vargas o luă la fugă. Piața din fața factoriei lui Struan și grădina erau pline de negustători care fugeau cît îi țineau picioarele spre lorcile lor. Cîțiva soldați erau postați lîngă zidul grădinii, gata să se sacrifice, ca o ultimă linie de apărare a retragerii. Struan li se alătură pentru a acoperi retragerea celorlalți. Cu coada ochiului îl văzu pe Culum alergînd din nou în factorie, dar uită de asta cînd un nou val de oameni dădu buzna în strada Hog. Soldații care apărau intrarea pe acolo traseră o salvă de muschete și se retraseră în bună rînduială spre Grădina Engleză, unde luară din nou poziție alături de ceilalți soldați pentru a-i apăra pe ultimii dintre negustori ce fugeau spre ambarcațiile lor. Cei ajunși deja la bord erau cu muschetele în mînă. Dar mulțimea invadatorilor se concentră numai asupra factoriilor din cealaltă parte a pieții și, în mod cu totul ciudat, nu-i luau deloc în seamă pe negustori. Struan simți ușurare cînd îi văzu pe Cooper și americanii lui suiți pe o lorce. Crezuse că se mai aflau încă în factorie.

— P'onoarea mea, ia uită-te la ticăloșii ăia, spuse Longstaff fără să se adreseze cuiva anume, în vreme ce se afla lîngă grădină și urmărea mulțimea chinezilor, mergînd la pas, cu bastonul în mînă ; știa bine că asta însemna sfîrșitul tratativelor, războiul era inevitabil. Forțele armate ale Maiestății sale vor pune capăt acestor dezordini.

Se întoarse în grădină și-l găsi pe Sergheiev care urmărea și el balamucul, lîngă el stînd cei doi servitori în livrea, înarmați și speriați.

— Înălțimea voastră, poate doriți să veniți cu mine la bord, strigă Longstaff, încercînd să acopere zarva din jur.

Longstaff știa că dacă Sergheiev era cumva rănit, faptul avea să fie socotit drept un incident internațional, care-i va oferi țarului un perfect pretext să trimită nave

de război şi trupe de represiune în apele chinezeşti. Şi una ca asta n-are să se întîmple, Dumnezeule Cristoase ! fir-ar să fie, îşi spuse el.

— Numai într-un singur fel pot fi trataţi aceşti ticăloşi. Credeţi că democraţia dumneavoastră va reuşi să se descurce cu ei ?

— Da. Trebuie doar să le dăm timp. Nu ? îi răspunse Longstaff bine dispus. Acum să ne urcăm la bord. Avem mare noroc că e o seară plăcută.

Unul dintre servitorii ruşi îi spuse ceva lui Sergheiev, care doar se uită mai lung la el. Servitorul albi la faţă şi nu mai scoase o vorbă.

— Dacă aşa doriţi, bine, Excelenţa voastră, spuse Sergheiev ca să nu fie mai prejos de dispreţul pe care-l manifesta Longstaff faţă de gloata aceea. Dar zic să-l aşteptăm şi pe Tai-Pan.

Îşi scoase tabachera de prizat tutun şi-i oferi şi lui Longstaff, fericit că nu-i tremura mîna.

— Mulţumesc ! spuse Longstaff, luînd o priză de tabac. Afurisită treabă. Ei ? Se îndreptă cu paşi mari spre Struan. Dirk, ce naiba i-o fi stîrnit în halul ăsta ?

— Mandarinii. Cu siguranţă. N-am mai văzut niciodată o mulţime atît de înfuriată. Niciodată. Mai bine să ne urcăm la bord.

Struan aruncă o privire asupra pieţii. Ultimii negustori se urcau acum pe navele lor. Numai Brock nu era de văzut. Gorth şi oamenii lui încă păzeau poarta factoriei, dinspre partea de est, şi Struan se enervă cînd îl văzu pe acesta trăgînd asupra chinezilor puşi pe jaf, dar care nu reprezentau o ameninţare directă la adresa lor. Fu tentat să ordone o retragere imediată, şi apoi în învălmăşeala care ar fi urmat să ridice muscheta şi să-l cureţe pe Gorth. Asta l-ar fi scutit să-l omoare mai tîrziu. Dar Struan nu trase. Voia să se bucure de plăcerea de a vedea groaza în ochii lui Gorth cînd avea să-l ucidă.

Cei care se urcaseră pe nave molară parîmele în grabă. Şi numeroase lorci se îndreptară spre firul fluviului. În mod ciudat, mulţimea răzvrătită nici nu-i băgă în seamă. Din fabrica firmei Cooper-Tillman ieşeau acum valuri de fum. Întreaga clădire fu cuprinsă de flăcări cînd o rafală de vînt uscat aţîţă incendiul, pălălăile de foc lingînd noaptea. Struan îl văzu pe Brock ieşind ca o furtună din propria lui fabrică, cu o muschetă într-o mînă, o sabie de abordaj în cealaltă, cu buzunarele doldora de hîrtii. Principalul său funcţionar, Almeida, fugea înaintea lui spre lorce, cocîrjat sub greutatea registrelor. Brock, Gorth şi oamenii lor apărîndu-l. Apoi un alt val de chinezi năvăli prin intrarea de est, copleşindu-i pe soldaţi. Struan pricepu că era vremea să se retragă.

— La bord ! urlă el, întorcîndu-se spre poarta grădinii

Se opri scurt. Sergheiev stătea rezemat de zidul grădinii, cu un pistol într-o mînă şi sabia de protocol în cealaltă. Longstaff lîngă el.

— Trebuie s-o ştergem ! urlă el pe deasupra zarvei din jur.

Sergheiev rîse :

— Încotro ?

Cînd flăcările ajunseră la depozitul de muniţii al fabricii americanilor, izbucni o explozie violentă, clădirea sări în aer, aruncînd asupra mulţimii bucăţi de lemnărie aprinse, omorîndu-i pe unii, schilodindu-i pe alţii. Flamurile Triadei traversară strada Hog, şi gloata înnebunită după jaf se bulucì în urma lor, atacînd sistematic acum factoriile din est. Struan ieşise pe poartă, cînd îşi aminti de Culum. Le porunci oamenilor lui să-i acopere retragerea şi se repezi înapoi.

— Culum ! Culum !

Culum apăru şi el în goană, coborînd scările.

— Am uitat ceva, gîfîi el, şi o luă la goană spre navă

Sergheiev şi Longstaff îi aşteptau cu oamenii lor lîngă poartă. Retragerea le fu tăiată de un al treilea val de oa-

meni care năvăliră prin piață și se repeziră spre factoria vecină cu a lor. Struan arătă spre zid și cu toții începură să-l escaladeze. Culum se prăbuși, dar Struan îl înșfăcă din mers și împreună se repeziră spre nave, Sergheiev și Longstaff lîngă ei. Gloata îi lăsă să treacă, dar de îndată ce ieșiră în piață, lăsînd drumul spre factorie liber, cei din fruntea gloatei se repeziră în grădină. Mulți aveau cu ei torțe aprinse. Și le aruncară asupra Nobilei Case.

Flăcările țîșneau din cele mai multe clădiri, un acoperiș se prăbuși cu un geamăt imens. valuri de scîntei se abătură asupra miilor de oameni aflați în piață.

Brock se arătă pe puntea principală a lorcei lui, înjurînd păgînește echipajul. Toți erau înarmați, tunurile fuseseră îndreptate către țărm. Stînd pe dunetă, Gorth supraveghea felul în care se molau parîmele la pupa și la prova. Cînd nava începu să se îndepărteze de ponton, Gorth apucă o muschetă, ținti spre chinezii ce se înghesuiau în ușa factorici lor și apăsă pe trăgaci. Văzu un om ce se prăbușește și un zîmbet drăcesc i se întinse pe față. Luă altă muschetă. Atunci îi zări pe Struan și ceilalți gonind să ajungă la nava lor, chinezii mișunau și înaintea și în urma lor. Se asigură că nimeni nu-l observa și ținti cu grijă. Struan gonea între Culum și Sergheiev, Longstaff fiind mai într-o parte. Apăsă pe trăgaci. Sergheiev se răsuci în loc și se prăbuși la pămînt. Gorth apucă altă muschetă, dar Brock dădu buzna pe dunetă.

— Dă fuga la prova și pregătește tunul din față ! îi strigă el. Nu trage nimeni pînă nu zic io ! Îl tîrî pe Gorth după el. Puneți cîrma banda, Dumnezeule Cristoase ! Jos terțarolele, toate pînzele sus !

Se uită spre țărm și-i văzu pe Struan și Longstaff aplecați asupra lui Sergheiev, Culum lîngă ei și toată mulțimea îndreptîndu-se spre ei. Luă muscheta pe care Gorth o lăsase jos, ținti și trase. Unul din frunte se prăbuși și gloata avu un moment de șovăire. Struan îl săltă pe Sergheiev pe umerii lui.

— Trageți pe deasupra capetelor lor ! le porunci el oamenilor lui.

Aceștia se întoarseră, formînd un cordon de protecție și traseră o salvă de la numai cîțiva pași. Chinezii din față se traseră înapoi, cei din spate îi împinseră înainte. Învălmășeala isterică ce urmă le îngădui lui Struan și oamenilor lui să ajungă la navă. Mauss îi aștepta pe ponton, lîngă lorce, cu convertitul acela ciudat lîngă el. Amîndoi erau înarmați. Mauss ținea Bibilia într-o mînă și o sabie de abordaj în cealaltă și urla cît îl ținea gura.

— Binecuvîntat fie Domnul ! Iartă-i pe acești bieți păcătoși.

Făcu sabia să șuiere prin aer, și mulțimea se trase înapoi. După ce toți se urcară la bord, cînd lorcea ajunse în mijlocul fluviului, abia atunci priviră în urmă. Toată colonia era cuprinsă de incendiu. Limbile de foc ce dansau în aer, fumul gros ce se înălța și chiotele deșucheate, toate se amestecau într-un iad total.

Longstaff stătea în genunchi lîngă Sergheiev, care era întins pe dunetă. Struan se apropie grăbit de ei.

— Du-te la prova ! urlă el la Mauss. Fă de veghe.

Sergheiev era alb la față și se ținea cu mîna într-o parte a șoldului. Printre degete mustea sîngele. Servitorii lui gemeau cuprinși de spaimă. Struan îi împinse la o parte să nu-l încurce și sfîșie partea din față a pantalonilor lui Sergheiev. Apoi, cu cuțitul, tăie pantalonii mai departe. Glontele muschetei îl nimerise în pîntece, mult în partea de jos, și o luase oblic, doar cu o fracțiune de inci deasupra sexului, apoi pătrunsese în șoldul stîng. Sîngele curgea din belșug, dar nu țîșnea cu putere. Struan mulțumi Domnului că glontele nu-l nimerise în stomac, după cum se așteptase el la început. Îl întoarse pe Sergheiev și rusul gemu. Șoldul drept era sfîrtecat și plin de sînge pe unde ieșise glontele. Struan pipăi cu blîndețe rana și scoase afară o bucată de os.

— Repede o pătură, brandy și un vas cu jăratic ! îi porunci scurt Struan unui marinar. Înălțimea voastră, puteți mișca piciorul drept ?

Sergheiev făcu un efort să-l miște, strînse ochii de durere, dar piciorul se clinti.

— Șoldul e teafăr, cred eu, flăcăule. Acum stai liniștit.

Cînd fură aduse păturile, Struan îl înveli în ele pe Sergheiev și-l propti în șezut, lîngă timonier. Apoi îi dădu brandy să bea. Cînd sosi și vasul cu jăratic, Struan dezveli rana și turnă pe ea brandy din belșug. Își puse cuțitul în cărbunii din vas să se încingă.

— Will, ține-l bine ! Culum, ajută-ne.

Îngenunchează în jurul lui Sergheiev, Longstaff la picioare, Culum la cap. Struan băgă lama cuțitului înroșită bine în partea din față a rănii, alcoolul se aprinse și rănitul leșină. Struan cauteriză rana, pătrunzînd adînc, cu dexteritate, dorind să termine cît mai repede acum, cît Sergheiev era inconștient. Îl întoarse pe partea cealaltă, cauteriză și aici rana. Aerul se umplu de mirosul de carne arsă. Longstaff se întoarse într-o parte și vomă, dar Culum se ținu tare și îl ajută pe taică-său, apoi reveni și Longstaff.

Struan încinse din nou cuțitul, turnă și mai mult alcool pe locul de ieșire a glonțului și cauteriză adînc și cu grijă. Capul îi pleznea de duhoarea cărnii arse, sudoarea i se prelingea pe bărbie, dar mîinile lucrau fără să tremure, și știa că dacă nu ardea rana bine, atunci carnea avea să înceapă să putrezească și Sergheiev avea să moară cu siguranță. Cu o astfel de rană, nouă din zece oameni mureau. Apoi termină. Îl bandajă pe arhiduce și își clăti gura cu niște brandy. Aburii alcoolului parcă mai îndepărtară mirosul de sînge și carne arsă. Trase o dușcă zdravănă și-l cercetă pe Sergheiev. Era cenușiu la față, fără o picătură de sînge.

— De-acum soarta lui e în mîinile propriului său *joss*, spuse el. Culum, ești teafăr ?

— Da, așa cred.

— Atunci coboară în cală, vezi de împarte rom fierbinte la toți oamenii. Verifică proviziile. De-acum la bord tu ești al doilea la comandă. Pune-i pe toți la treabă.

Culum părăsi duneta. Cei doi servitori ruși stăteau în genunchi lîngă Sergheiev. Unul dintre ei îl atinse cu mîna pe Struan, bolborosind ceva, evident mulțumindu-i. Struan le făcu semn să rămînă lîngă stăpînul lor. Se întinse obosit și-și puse mîinile pe umerii lui Longstaff, îl trase deoparte și se aplecă mult spre urechea lui.

— Ai văzut vreo muschetă în mîinile chinezilor ?

Longstaff clătină din cap.

— Nici una.

— Nici eu, îi replică Struan.

— Dar s-a tras cu muschetele din toate părțile ! spuse Longstaff, alb la față și îngrijorat. Un accident tare nenorocit.

O clipă Struan rămase tăcut.

— Dacă moare, o să avem o mulțime de necazuri, ei ?

— Dirk, să sperăm că nu moare ! Lonstaff își mușcă buzele. Trebuie să-l înștiințez imediat pe secretarul cu afaceri externe asupra accidentului. Trebuie să fac investigații.

— Mda.

Longstaff aruncă o privire spre chipul acela cenușiu, cadaveric. Sergheiev abia mai sufla.

— Afurisită treabă, ei ?

— După direcția rănii și din felul în care stăteam noi cînd a fost doborît, nu e nici o îndoială că e vorba de un glonte tras de ai noștri.

— Un accident tare nenorocit.

— Dar glontele putea fi foarte bine țintit.

— Imposibil. Cine să fi vrut să-l omoare ?

— Cine să fi vrut să te omoare pe tine ? Sau pe Culum ? Sau poate pe mine ? Eram toți laolaltă.

— Cine ?

— Eu am zeci de dușmani.

— Brock nu s-ar pretа el să te ucidă așa, cu sînge rece.

— N-am zis niciodată că el ar face-o. Oferă o recompensă pentru orice informație. Poate cineva să fi văzut ceva.

Amîndoi se uitară spre colonie. Acum rămăsese departe în urmă : numai flăcările și fumul care se ridicau peste acoperișurile Canton-ului se mai zăreau.

— E o nebunie să te dedai la jaf în felul ăsta. Nu s-a mai întîmplat niciodată. De ce au făcut-o ? De ce ? îngăimă Longstaff.

— Nu știu.

— De îndată ce ajungem la Hong Kong, pornim spre nord... de data asta pînă la porțile Pekinului, Dumnezeule Cristoase. Împăratului o să-i pară tare rău pentru că a poruncit acțiunea asta.

— Mda. Dar mai întîi ordonă un atac imediat asupra Canton-ului.

— Dar de ce să mai pierdem timpul și cu asta ? De ce ?

— Ordonă un atac chiar săptămîna asta. Nu e nevoie să exerciți prea multă presiune. Fă Canton-ul să plătească despăgubiri din nou. Șase milioane de taeli.

— De ce ?

— Ai nevoie de o lună sau chiar mai mult pentru a pregăti flota ca să atace în nord. Acum vremea nu e nimerită. Și trebuie să mai aștepți pînă cînd vor sosi și întăririle. Cînd trebuie să ajungă ?

— Într-o lună, șase săptămîni.

— Bun ! Chipul lui Struan se înăspri. Între timp cei din Co-hong vor trebui să facă rost de șase milioane. Să le fie de învățătură că nu s-au străduit să ne prevină din timp, Cristoase ! Trebuie să înfigi din nou steagul Marii Britanii aici, înainte de a porni spre nord, sau îți pierzi obrazul. Dacă scapă nepedepsiți pentru că au dat foc coloniei, nu vom mai putea fi niciodată în siguranță aici.

Dă ordin navei *Nemesis* să ia poziție în fața orașului. Un ultimatum de douăsprezece ore sau razi Canton-ul din temelii.

Sergheiev scoase un geamăt și Struan se apropie de el. Rusul era încă în stare de șoc, inconștient. Apoi Struan îl observă pe chinezul convertit al lui Mauss că îl privește. Individul stătea pe puntea principală, lîngă parapetul din babord. Făcu semnul crucii asupra lui Struan, închise ochii și începu să se roage în tăcere.

Capitolul douăzeci și șapte

Struan sări din cuter drept pe noul ponton de la Queen's Town și porni grăbit de-a lungul cheului către clădirea imensă, aproape terminată, cu trei etaje. Acum, în lumina cerului încins pînă la alb, se vedea mai bine cum șchioapătă. Flamura cu Leul și Dragonul flutura în vîrful catargului.

Struan observă că numeroase alte construcții erau terminate mai peste tot în Happy Valley, și lucrul pornise chiar și la biserica de pe gorgan. Pontonul lui Brock, din celălalt capăt al golfului, era isprăvit, iar factoria din apropiere era aproape gata. Alte construcții și locuințe erau încă încinse de schelăria zveltă din bambus. Drumul Reginei fusese pietruit. Dar numai cîțiva culi lucrau, deși era abia la începutul după-amiezii. Aerul era încărcat de umiditate și încins. Un vînticel plăcut de est porni să înfioare atmosfera văii. Intră în holul principal, cu cămașa lipită de spinare. Un funcționar portughez, care nădușea din greu, își ridică privirea surprins.

— *Madre de Deus*, domnule Struan. Bună ziua, senhor. Nu ne așteptam să veniți.

— Unde-i domnul Robb ?

La etaj, senhor, dar acolo...

Dar Struan alerga de-acum pe scări în sus. Din holul de la primul nivel porneau coridoare lungi spre nord, est și vest, pierzîndu-se în adîncurile clădirii. Numeroase ferestre dădeau către mare și către uscat. Flota stătea liniștită la ancoră, iar lorcea lui fusese prima ce se întorsese de la Canton.

O luă pe coridorul către est, trecu pe lîngă sufrageria doar pe jumătate terminată, pașii săi stîrnind ecou pe dalele goale, fără covoare. Ciocăni la o ușă și deschise. Ușa dădea spre un apartament spațios unde se vedeau scaune, sofale, podeaua de piatră, picturile lui Quance pe perete, covoare scumpe, un șemineu gol. Sarah stătea pe un scaun cu spătar înalt, lîngă una dintre ferestre, ținînd în mînă un evantai din bambus împletit. Îl privi țintă.

— Hello, Sarah.

— Hello, Dirk.

— Cum se simte Karen ?

— Karen a murit.

Ochii lui Sarah erau de un albastru șters și-l priveau fix, fața îmbujorată și lucind de sudoare, părul învîrstat cu fire cărunte, chipul îmbătrînit.

— Îmi pare rău, îmi pare atît de rău, făcu el.

Sarah își făcu vînt cu evantaiul, cu totul absentă. Ușorul curent de aer provocat de evantai îi desprinse o șuviță de păr care-i veni pe față, dar ea nu simți nevoia să o dea deoparte.

— Cînd s-a întîmplat asta ? întrebă el.

— Acum trei zile. Poate două, îi răspunse ea cu voce lipsită de expresie. Nu mai știu.

Evantaiul se mișca înainte și-napoi, parcă purtat numai de propria lui voință.

— Pruncul ce face ?

— Încă mai trăiește. Lochlin încă mai trăiește.

Struan își șterse o broboană de sudoare de pe bărbie cu mîna.

— Am ajuns primii dintre cei plecați de la Canton. Au incendiat colonia. Am primit scrisoarea lui Robb chiar înainte de a pleca. Acum am sosit și eu.

— Am urmărit cuterul tău trăgînd la mal, îi spuse ea.

— Unde-i Robb ?

Îi făcu semn cu evantaiul spre o ușă, și atunci văzu cît de subțiri îi erau încheieturile mîinilor pe care se vedeau firișoarele albăstrui ale venelor. Struan intră în dormitor, o încăpere mare, patul larg cu baldachin fusese durat după un model conceput chiar de el. Robb zăcea în pat, cu ochii închiși, fața cenușie, slăbită, culcată pe perna pătată de sudoare.

— Robb ?

Cel strigat nu deschise ochii, rămase așa cu buzele ușor întredeschise. Lui Struan i se răsuci inima în piept. Atinse fruntea fratelui său : rece, o răceală a morții. Un cîine lătră în apropiere, o muscă se izbi de geam. Struan se întoarse și ieși din cameră, închizînd încet ușa în urma lui. Sarah stătea tot în scaunul cu spătar înalt. Evantaiul se mișca alene. Înainte și-napoi. Înainte și-napoi. O blestemă pentru că nu-i spusese.

— Robb a murit acum o oră, îi zise ea. Două sau trei ore, sau acum o oră. Nu-mi amintesc. Înainte de a muri mi-a lăsat un mesaj pentru tine. Azi dimineață, așa cred. Poate azi-noapte. Dar cred că azi dimineață. Robb mi-a zis : „Spune-i lui Dirk că n-am vrut niciodată să ajung Tai-Pan."

— Sarah, mă ocup eu de toate pregătirile. Ar fi mai bine ca tu și cu pruncul să vă duceți la bord pe *Resting Cloud*.

— Eu i-am închis ochii. Eu i-am închis și ochii lui Karen. Dar cine o să-ți închidă ție ochii, Tai-Pan ? Cine o să mi-i închidă pe ai mei ?

Struan dădu dispozițiile necesare, apoi o luă pe panta ușoară ce ducea spre locuința lui. Își aminti de prima zi în care Robb venise la Macao.

— Dirk, necazurile tale toate au luat sfîrșit. Am sosit ! îi spusese Robb cu zîmbetul lui minunat. O să strivim Compania Indiilor de Est și o să-l radem pe Brock de pe fața pămîntului. Sîntem ca niște nobili și o să punem bazele unei dinastii care să conducă Asia pe vecie. Mai e și o fată cu care am să mă căsătoresc. Sarah McGlen. Acum are cincisprezece ani, sîntem logodiți și peste doi ani ne căsătorim.

Spune-mi și mie, Doamne, unde am greșit noi ? Cum ? De ce oamenii se schimbă ? Cum se nasc oare spiritul certăreț, violența, ura, dorința de a răni, și toate astea tocmai din gingășie, tiîereție și tandrețe ? Și de ce ? Fiindcă totdeauna se întîmplă așa. Cu Sarah. Cu Ronalda. Și se va întîmpla la fel și cu Tess și Culum. De ce ?

Ajunse la poarta din zidul înalt ce înconjura casa. O deschise și-și privi locuința. Era liniște, o liniște de rău augur. În minte îi năvăli cuvîntul malarie. Bambușii înalți se legănau ușor, prinși de o pală de vînt abia simțit. Grădina era de-acum plantată : flori, boschete, albinele mișunau. Urcă scările și deschise ușa. Dar nu intră pe dată. Rămase în ușă ascultînd. Nu-l întîmpină nimeni rîzînd, nu se auzeau nici glasurile cîntate ale servitorilor sporovăind. Casa părea pustie. Se uită la barometru : 29,8 inci, vreme frumoasă. O luă încet pe coridor, simțind aerul ciudat de încărcat de miros de tămîie. Băgă de seamă urme de praf acolo unde înainte nu se pomenea așa ceva. Deschise ușa dormitorului lui May-may. Patul era făcut, nimeni în pat, încăperea într-o neobișnuită rînduială. Camera copiilor era și ea goală. Nu paturi, nu jucării. Apoi o zări pe fereastră. Venea dinspre fundul grădinii, în brațe cu un buchet de flori, o umbrelută oranj o ferea de soare. Și se trezi afară cu ea în brațe.

— Tai-Pan, Dumnezeule ! Mi-ai strivit toate florile. May-may puse florile jos şi se aruncă de gîtul lui. De unde vii, heya ? Tai-Pan, mă striveşti prea tare ! Te rog. Ce-i cu mutra asta a ta atît de ciudată ?

O săltă în braţe şi se aşeză pe o bancă, la soare. Stătea încîntată în braţele sale, simţind cum o încălzesc atît puterea lui, cît şi uşurarea lui cînd o văzuse. Se uită la el zîmbind.

— Deci aşa ! Ţi-a fost fantastic de dor de mine, heya ?

— Mi-a fost fantastic de dor de tine, heya.

— Bun. Atunci de ce eşti trist ? Şi de ce cînd te-am văzut, parcă tu vedeai stafii ?

— Necazuri, May-may. Şi am crezut că te-am pierdut şi pe tine. Unde sînt copiii ?

— La Macao. I-am trimis în casa lui Chen Sheng ca să aibă grijă de ei sora cea mai mare. Cînd au început frigurile, am socotit că e grozav de înţelept să fac aşa. I-am trimis cu Ma-ree Sin-clair. De ce ţi-a trecut prin minte că m-ai pierdut, heya ?

— Nimic. Cînd au plecat copiii ?

— Acum o săptămînă. Ma-ree o să aibă grija lor pînă vor fi în siguranţă. Mîine se întoarce.

— Unde-s Ah Sam şi Lim Din ?

— I-am trimis să caute de mîncare. Cînd am zărit lorcea ta, eu am văzut că, aiiii iaaa, casa asta e grozav de murdară, mîncare deloc, aşa că i-am pus fuga să deretice prin casă, şi să aducă mîncare bună, nu conteşte ! şi-şi aruncă capul pe spate. Curvele alea leneşe şi netrebnice merită o biciuială bună. Sînt groaznic de fericită că te-ai întors, Tai-Pan, aha, sigur ! Cheltuielile casei au crescut groaznic şi nu mai am un ban, aşa că o să trebuiască să-mi dai mai mulţi bani fiindcă noi ţinem şi clanul lui Lim Din şi pe al lui Ah Sam. Ha ! Nu că mi-ar păsa să-i ţin pe cei apropiaţi din familia lor, ăsta-i tribut cinstit, dar chiar tot clanul lor ? De o mie de ori nu, Cristoase ! Sîntem noi bogaţi, da' nu chiar aşa de bogaţi şi

trebuie să ne păstrăm bogăţia asta, altfel ajungem curînd fără nici un ban. Se încruntă cînd se uită la el mai atent. Ce necazuri ?

— Robb a murit. Şi micuţa Karen.

Ea făcu ochii mari şi bucuria i se şterse de pe faţă.

— De fetiţa aia mică am aflat. Dar de Robb nu. Am auzit că are friguri şi el... acum trei sau patru zile. Da' nu că a şi murit. Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum cîteva ceasuri.

— Groaznic *joss*. Mai bine să plecăm din valea asta blestemată.

— Fetiţo, valea nu e blestemată. Dar produce friguri.

— Da. Iartă-mă că am pomenit din nou de asta, dar nu uita că sîntem chiar pe ochiul dragonului.

Întoarse privirea şi slobozi un val de blesteme în cantoneză şi mandarină. După ce se mai uşură puţin, spuse :

— Nu uita că *fêng shui*-ul nostru aici e groaznic de teribil de rău.

Struan simţi cum îl prind iar ghearele dilemei care-l chinuise de săptămîni întregi. Dacă părăsea el valea, toată lumea o părăsea după el, dacă rămînea, May-may putea să ia şi ea frigurile şi să moară şi nu voia să riste una ca asta nici în ruptul capului. Dacă rămînea numai el aici şi ea se ducea la Macao, ar fi putut să moară alţii care nu ar fi trebuit să moară. Cum să-i ferească pe toţi de frigurile astea şi, în acelaşi timp, să nu abandoneze nici Queen's Town, nici Hong Kong-ul ?

— Tai-Pan, am auzit că aţi avut necazuri la Canton, da ?

Îi spuse ce se întîmplase.

— Fantastică nebunie. De ce să jefuiască, heya ?

— Hmm !

— Dar groaznic de înţelept să nu dea foc coloniei decît abia după ce s-au încheiat toate afacerile. Tare înţelept. Acum ce-o să se întîmple ? Plecaţi împotriva Pekinului ?

— Întîi pedepsim Canton-ul. Apoi Pekinul.

— Tai-Pan, de ce întîi Canton-ul ? Împăratul e de vină, nu ei. Ei doar se supun poruncilor.

— Dar ar fi trebuit să ne prevină că vor fi tulburări. O să plătească șase milioane despăgubiri, și o să plătească toate de tot, sau altfel nu mai există Canton-ul, Dumnezeule Cristoase ! Întîi Canton-ul, apoi pornim spre nord.

May-may se încruntă și mai mult. Știa că ar fi trebuit să-i trimită vorbă bunicului ei Jin-qua, ca să-l prevină. Pentru că cei din Co-hong trebuiau să facă rost de toți banii de despăgubire, și dacă Jin-qua nu era pregătit pentru una ca asta va fi ruinat. Pînă acum nu-i trimisese niciodată informații bunicului ei, și nici nu-și folosise poziția de aici pentru treburi clandestine. Dar de data asta simțea că trebuie s-o facă. Iar gîndul că va fi amestecată într-un fel de complot o făcu să simtă o mare emoție. Și, la urma urmei, își spuse ea, fără astfel de intrigi și taine, o groaznic de mare parte de bucurie se pierde. Mă întreb de ce mulțimea aceea s-a dedat la jafuri cînd nu era nevoie de jaf ? Prostie.

— Pentru fratele tău ținem doliu de o sută de zile ? îl întrebă ea.

— Fetițo, nu pot să-l plîng mai mult decît l-am plîns, îi spuse el, sleit de orice putere.

— Obiceiul e de o sută de zile. O să-i pregătim o înmormîntare chinezească împreună cu Gordon Chen. Cincizeci de bocitoare profesioniste. Cu tobe și ciriitori și steaguri. Unchiul Robb o să aibă parte de o înmormîntare de care să se pomenească peste ani și ani. Aici nu facem economii. Apoi o să fii și tu mulțumit după cum vor fi și zeii.

— Nu se poate una ca asta, îi spuse el uluit. Nu e vorba de o înmormîntare chinezească. Nu o să fie nici un fel de bocitoare profesioniste !

— Atunci cum o să-i aduci onorurile publice cuvenite mult iubitului tău frate și să-i înalți obrazul dinaintea

poporului din Hong Kong ? Bineînțeles că or să fie bocitoare profesioniste. Nu sîntem noi Nobila Casă ? Să ne pierdem obrazul dinaintea celor mai amărîți culi ? În afară că, dacă nu facem asta, o să însemne fantastic de proaste purtări și rău *joss*, și nu se poate cu nici un chip !

— May-may, obiceiurile noastre nu-s așa. Noi facem lucrurile astea cu totul altfel.

— Bineînțeles, îi replică ea veselă. Uite, asta spun și eu, Tai-Pan. Tu te îngrijești de obrazul tău în fața barbarilor, și eu o să fac la fel în fața poporului meu. O să țin doliul o sută de zile, doar ca ceva personal, numai al meu, pentru că, bineînțeles, eu nu pot să apar în public nici la înmormîntarea voastră, nici la funeraliile chinezești. Am să mă îmbrac în veșminte albe, culoarea noastră de doliu. Am să comand să-mi facă o tăbliță de pomenire și, ca întotdeauna, am să mă prostern noaptea dinaintea ei. Și apoi, după o sută de zile, dăm foc tăbliței ca de obicei și sufletul lui o să renască în deplină siguranță ca de obicei. Tai-Pan, ăsta-i *joss*-ul. Zeii au avut nevoie acum de el, nu contește !

Dar el nu o mai asculta. Își storcea creierii ca să afle un răspuns : cum să lupte împotriva frigurilor și cum să apere valea și Hong Kong-ul împotriva lor.

Capitolul douăzeci și opt

Trei zile mai tîrziu, Robb era înmormîntat, lîngă mormîntul lui Karen. Prohodul l-a rostit Mauss, în biserica fără acoperiș, sub un cer senin, fără un nor. Erau de față toți tai-panii, în afară de Wilf Tillman, care zăcea în nava depozit a firmei Cooper-Tillman, mai mult mort decît viu, doborît de frigurile din Happy Walley. Longstaff n-a fost la înmormîntare. El, generalul și amiralul porniseră spre Canton, însoțiți de flotă și de navele transportoare de trupe,

dimpreună cu toți soldații valizi. Diareea și dizenteria le decimaseră rîndurile. *Nemesis* fusese trimisă înainte.

Sarah stătea în prima strană geluită grosolan. Îmbrăcată în negru, cu voal de doliu. Shevaun era și ea în negru. La fel ca și Mary, Liza, Tess și celelalte femei. Bărbații erau îmbrăcați sobru și năduseau din belșug.

Struan se ridică în picioare ca să citească din Scriptură și Shevaun îl urmări cu foarte mare atenție. Cu o zi înainte îi transmisese condoleanțe, și acum știa că nu mai putea să-l ajute cu nimic. Într-o săptămînă, două, totul va reintra în cursul normal. Acum, cînd Robb murise, trebuia să-și refacă planurile. Își pusese în gînd să se căsătorească repede și să-l ia de aici, mai întîi la Washington, pentru ca să-i întîlnească pe mai-marii de acolo, apoi la Londra, unde-l aștepta parlamentul, avînd în plus atuurile relațiilor cu America. Apoi, mai tîrziu, aveau să se întoarcă înapoi la Washington. Acum însă planurile trebuiau amînate, fiindcă știa că Struan nu putea pleca pînă cînd Culum nu va fi în stare să preia el conducerea aici.

În același timp cu funeraliile pline de pioasă tăcere, cu oamenii în doliu negru de la Happy Valley și cu procesiunea de-a lungul Drumului Reginei către cimitir, o altă procesiune de chinezi, îmbrăcați în alb, se scurgea cu o zarvă asurzitoare pe ulițele întortocheate din Tai Ping Shan, înălțînd zeilor strigăte care le aduceau la cunoștință imensa pierdere a Nobilei Case, mulțimea chiuind, gemînd, văicărindu-se și rupîndu-și hainele, în sunetul asurzitor al bătăilor de tobă. Și gloata din Tai Ping Shan era adînc impresionată de purtările Tai-Panului și de generozitatea casei sale. Poziția lui Gordon Chen crescu și mai mult o dată cu obrazul pe care și-l cîștigase părintele său dinaintea lor, fiindcă nici unul dintre locuitorii de pe colină nu și-ar fi închipuit că acesta le va cinsti în acest chip zeii și obiceiurile. Și nu pentru că Gordon Chen ar mai fi

avut nevoie ca cineva să-i cinstească obrazul și mai mult. Nu era el oare cel mai mare stăpîn din Hong Kong, și nu se întindeau tentaculele afacerilor sale în toate direcțiile ? Nu era el stăpînul celor mai multe case ? Al serviciului de lectici ? A trei spălătorii ? A paisprezece sampane de pescuit ? Două spițerii ? Șase restaurante ? A nouăsprezece lustragerii ? A prăvăliilor de haine și de încălțăminte, a celor ce vindeau cuțite ? Și nu ale lui erau și cele cincizeci și una de procente de la primul atelier de bijuterii, cu meșteri pricepuți din Kwantung atît în arta bijuteriilor, cît și în cea a sculpturii în lemn ?

Și toate astea în afară de vastele lui afaceri financiare. Aiii iaaa ! Și ce cămătar ! De necrezut ! Era atît de bogat încît împrumuta bani cu un procent și jumătate mai puțin decît era obiceiul și monopolizase toată piața. Și se mai zvonea că era tovarăș cu Tai-Panul însuși, și că o dată cu moartea unchiului său barbarul o să-i parvină alte imense bogății.

Iar în sînul Triadei, Gordon Chen nu mai avea nevoie să i se întărească poziția. Toți știau cine era și toți îl ascultau fără crîcnire. În plus, toți cei ce aparțineau Triadei și se ocupau cu construcțiile, serviciul de hamali, salubritatea, adunatul „pămîntului de noapte", pescuitul, restaurantele, negustoria ambulantă, spălătoriile, serviciile de servitori, culii, aveau nevoie să împrumute bani din cînd în cînd, aveau nevoie de case în care să locuiască. În consecință și aceștia erau îndurerați că unchiul barbar al conducătorului lor murise, așa încît cu mare bucurie au dăruit un tribut suplimentar pentru o săptămînă. Știau ei că era înțelept să fii de partea Tai-Panului din Tai Ping Shan, știau că o parte a acestui tribut se va duce pe ofrande oferite zeilor — purcei fripți, prăjituri, dulciuri, bomboane, fripturi fără număr, homari și crevete, pești și crabi aduși cu sampanele, pîine și munți de orez. Și mai știau că de îndată ce zeii se vor uita cu bunăvoință la toate aceste bu-

mătăți, ofrandele vor fi împărțite, și că și ei se vor bucura de ele spre săturarea chiar și a celor mai flămînzi.

Așa că toți se jeluiau laolaltă cu bocitoarele, bucurîndu-se imens de tragedia morții, binecuvîntîndu-și propriul *joss* că ei erau încă în viață ca să poată să jelească, să mănînce, să facă dragoste, să adune bani, ca să ajungă, cu puțin *joss*, la fel de bogați și ei, și astfel să ajungă ca la moarte să se bucure de un obraz la fel de colosal dinaintea tuturor vecinilor lor.

Gordon Chen urma cortegiul. Era foarte solemn, își sfîșia veșmintele, dar cu mare demnitate, și striga în gura mare către zei, arătîndu-le ce pierdere imensă suferise. În urma lui venea regele cerșetorilor, și în felul acesta fiecare mai dobîndea puțin obraz dinaintea comunității. Iar zeii zîmbeau.

După ce groapa fu umplută cu pămînt uscat, nerodnic, Struan o însoți pe Sarah pînă la cuter.

— Diseară vin și eu la bord, îi spuse ei.

Fără să-i răspundă un cuvînt, Sarah se așeză la pupa bărcii, și se întoarse cu spatele la insulă. Cînd cuterul se îndreptă spre larg, Struan porni spre Happy Valley. Cerșetori și culi cu lectici împînzeau tot drumul. Dar pe Tai-Pan nu-l supărară cu nimic : continua să-i plătească lunar tribut regelui cerșetorilor. Struan îl văzu pe Culum lîngă Tess în mijlocul întregului clan Brock. Se apropie de grupul lor și-și ridică politicos pălăria în fața doamnelor. Se uită la Culum.

— Culum, vii să mă însoțești puțin ?

— Bineînțeles, spuse acesta.

De cînd se întorseseră, nu ajunsese să stea de vorbă cu taică-său, în orice caz nu abordaseră problemele principale : în ce mod moartea unchiului Robb va afecta planurile lor de dinainte, cînd va deveni oficială logodna. Nu mai era nici un secret că la Whampoa, pe cînd se retrăgeau

de la Canton, Culum ceruse în mod oficial mîna lui Tess, cerere acceptată cu severitatea cuvenită. Așa cum nu mai era nici un secret că, datorită tragediei venite pe neașteptate, intenția de a anunța oficial logodna fusese amînată.

Struan își ridică din nou pălăria și se îndepărtă, însoțit de Culum. Mergeau tăcuți, cu pași mari. Ceilalți, care-i văzuseră împreună cu familia Brock, clătinau din cap fără să poată să-și stăpînească uluirea că Brock fusese de acord cu această căsătorie care nu putuse încolți decît în mintea Tai-Panului.

— 'Neața, Mary, salută Struan cînd Mary Sinclair se apropie de el, însoțită de Glessing și Horatio ; fata arăta sleită de puteri, ca încercată de boală.

— Bună dimineața, Tai-Pan. După-amiază pot să trec să-ți fac o vizită ? Poate că poți să-mi acorzi cîteva minute.

— Sigur. Pe la apusul soarelui ? La mine acasă ?

— Mulțumesc. Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare de... de această pierdere.

— Da, interveni și Glessing. Mare nenorocire.

În ultimele săptămîni începuse să-l aprecieze tot mai mult pe Struan. La naiba, unul care a fost în marina regală, băiat de pulberărie la Trafalgar, era demn de tot respectul, Cristoase ! Cînd Culum îi spusese amănuntele astea, îl întrebase : „Pe ce navă ? " și fusese uluit cînd Culum îi spusese : „Nu știu, nu l-am întrebat ! " Se gîndise atunci dacă nu cumva Tai-Panul fusese pe nava tatălui său. Îi stătea pe limbă să întrebe, dar nu putea, deoarece Culum îi făcuse acele mărturisiri numai lui, în particular.

— Tare-mi pare rău, Tai-Pan.

— Mulțumesc. Cum îți mai merg treburile ?

— Bine, mulțumesc. Afurisit de multă treabă de făcut, asta-i !

— Cred că ar fi o idee bună să lansezi ancore grele de fund pentru furtună destinate navelor mari.

Glessing deveni deodată foarte atent.

— Simți că vine vreo furtună ?

— Nu. Dar sîntem în sezonul taifunurilor. Uneori se arată mai repede, alteori mai tîrziu.

— Mulțumesc pentru idee. Am să mă apuc să le pun începînd din după-amiaza asta.

Al naibii de deștept, își spuse Glessing. Omul ăsta își poartă pe umeri bine tragedia. Și-i un marinar dintre cei mai pricepuți care au navigat vreodată pe mare. Pentru Mary e omul cel mai minunat și părerea ei are mare preț, la naiba. Și datorită lui, flota noastră, Dumnezeule Cristoase, o să plesnească acuși Canton-ul, în numai cîteva zile, să-i învețe minte pe diavolii ăia care au incendiat colonia. Fir-ar al dracului și amiralul ăla ! De ce afurisitul nu-mi dă înapoi comanda navei ? Mă întreb dacă aș avea curaj să-l rog pe Tai-Pan să pună o vorbă bună pentru mine.

— O să vă alăturați și dumneavoastră flotei ?

— Nu știu. Struan se uită la Horatio. Flăcăule, cînd te-ai întors ?

— Azi-noapte, Tai-Pan. M-a trimis Excelența sa ca să-l reprezint la înmormîntare. Sînt bucuros să vă pot saluta. Cu primul flux, plec înapoi.

— Frumos din partea lui, și amabil din partea dumitale. Te rog transmite-i salutările mele.

Era foarte îngrijorat și voia să afle care e starea Înălțimii sale.

— Nu prea rea. E la bordul navei *China Cloud*. De ce nu te duci să-i faci o vizită ? Cred că șoldul e atins, dar nu poți ști exact atît de devreme dacă va avea de suferit după aia. Mary, ne vedem mai tîrziu.

Își ridică din nou pălăria, și el și Culum își luară la revedere de la cei trei. Struan se întrebă ce voia Mary. Bănuiesc că vrea să-mi spună despre copii. Sper să nu se fi întîmplat nimic. Ce-i între Horatio și Glessing ? Par atît de încordați și puși pe harță !

— Pot să vă conduc la hotel, domnișoară Sinclair ? îi spuse Glessing. V-ar face plăcere să luați masa cu mine la arsenal ?

— George dragă, mie mi-ar face plăcere, spuse Mary, dar Horatio nu cred că va putea să vină și el cu noi. Și înainte ca Horatio să poată adăuga ceva, ea continuă : Scumpul meu frate mi-a spus că i-ai cerut în mod oficial mîna mea, în vederea căsătoriei.

Glessing tresări.

— Aăăă.... da, sigur. Sper... da, sigur.

— Îmi face plăcere să-ți mărturisesc că am acceptat.

— O, Zeus ! Exclamă Glessing și-i luă mîna și i-o sărută. O, Mary, jur pe Dumnezeu, jur pe Zeus ! Jur...

Se întoarse să-i mulțumească lui Horatio. Fericirea i se risipi de îndată.

— Dumnezeule, Cristoase, ce s-a întîmplat ?

Horatio se uita cu o privire încărcată de ură la sora lui. Se sili să schițeze un zîmbet strîmb, dar nu reuși să-și mute privirea de la ea.

— Nu-i nimic.

— Nu ești de acord ? vocea lui Glessing sună tăios.

— Ba bineînțeles, sigur că da, nu-i așa, iubitul meu frate ? interveni pe dată Mary.

— E... e foarte tînără și...

— Dar ești de acord, nu-i așa ? Și o să ne căsătorim la trei zile după Crăciun. Dacă asta îți convine și ție, George.

Glessing îngheță cînd văzu dușmănia deschisă dintre frate și soră.

— Horatio, ție îți convine ?

— Horatio, sînt sigură că Tai-Panul va aprecia cum se cuvine faptul că ești de acord.

Mary era bucuroasă că se hotărîse să se căsătorească cu George. Acum nu mai trebuia decît să scape de copil. Dacă May-may nu o putea ajuta, atunci nu-i rămînea de-

cît să-l roage pe Tai-Pan s-o ajute la rîndul lui pentru datoria pe care o avea față de ea.

— Eu primesc propunerea lui George, rosti ea cu un fel de provocare, reușind să-și ascundă teama.

— Atunci la naiba cu voi amîndoi ! izbucni Horatio și se îndepărtă cu pași mari.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu el ? Asta înseamnă că e de acord cu căsătoria ? Sau că nu e de acord ? o întrebă Glessing uluit.

— Dragul meu George, e de acord. Nu-ți mai face griji. Și te rog să mă ierți că am precipitat lucrurile așa deodată, dar am vrut să ne lămurim acum.

— Nu, Mary, te rog, și-mi pare rău. Dar nu mi-am închipuit că fratele tău e atît de dușmănește pornit împotriva acestui pas. Dacă mi-ar fi trecut prin minte măcar o clipă una ca asta... păi, nu m-aș fi grăbit nici eu așa.

Bucuria de a fi acceptată cererea lui era acum știrbită de expresia chinuită pe care o văzu pe fața lui Mary. Ca și de supărarea, ce nu-l slăbise o clipă, de a nu fi cu flota lui. Afurisit fie amiralul ! Dar-ar boala în slujba aceasta ce mă leagă de țărm, dar-ar boala în Sinclair ! Cum naiba de mi-a putut place vreodată ticălosul ăsta ? Cum de-și îngăduie să fie atît de bădăran ?

— Sînt atît de bucuroasă, George, că ești cu mine aici, o auzi el pe Mary spunînd.

O văzu cum își șterge cîteva lacrimi, și fericirea îl invadă din nou. De n-ar fi avut slujba asta care-l ține legat de țărm, n-ar fi avut atîta vreme la dispoziție ca s-o petreacă în tovărășia fetei. Își binecuvîntă norocul ! Ea fusese de acord să se căsătorească cu el și altceva nu mai conta. O prinse de mînă.

— Fără lacrimi de-acum ! îi spuse el. E cea mai frumoasă zi din viața mea, și o să luăm masa împreună și o să sărbătorim evenimentul. Și vom lua și cina împreună, fiecare prînz și fiecare cină de acum încolo. Luna viitoare anunțăm public căsătoria noastră. De acum încolo eu am

să am grijă de tine. Şi dacă te mai supără cineva, o să aibă de furcă cu mine, Dumnezeule Cristoase!

Struan şi Culum stăteau în biroul factoriei la un pahar de brandy. O încăpere vastă, cu podelele de piatră. O masă de tec lustruit, felinare de navă, un barometru în suspensie cardanică lîngă uşa tot din tec, pe pereţi picturi de Quance, fotolii şi o sofa din piele bine întreţinută, mirosind plăcut.

Struan stătea lîngă fereastră şi se uita spre radă. Întinderea aceea de apă liniştită părea pustie fără flota marinei regale şi navele transportoare de trupe. Iar dintre clipere, nu mai rămăseseră decît *China Cloud* şi *White Witch*. Mai erau doar cîteva nave comerciale care nu făcuseră încă rost de încărcătură suficientă pentru a porni în călătoria spre ţară, şi puţinele nave abia sosite cu provizii comandate din anul precedent. Culum cercetă un tablou ce atîrna deasupra căminului. Portretul unei chinezoaice tinere, din cele ce trăiau pe bărci, cu o pelerină pe ea. Fata era uimitor de frumoasă. Sub braţ ţinea un coş, şi zîmbea. Culum se întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate şi modelul fusese chiar iubita tatălui său ce locuia la numai cîteva sute de iarzi mai încolo.

— Acum nu mai pot pleca de aici, aşa cum am plănuit noi la început. Am hotărît să mai stau, spuse Struan fără să se întoarcă de la fereastră.

Culum simţi o undă de dezamăgire.

— Aş putea să mă descurc. Sînt sigur că aş putea.

— Bineînţeles... cu timpul.

Culum se minună şi acum de isteţimea prietenului său Gorth. Cu o seară înainte, pe duneta cliperului *White Witch*, Gorth îi spusese: „Bătrînul meu prieten, ţine minte cuvintele mele. Acum nu se mai gîndeşte să plece, nici în ruptul capului. Pariu pe ce vrei că o să te cheme la el şi o să-ţi spună că nu mai pleacă. O chestie groaznică ce-ţi spun eu acum, dar tu şi cu mine o să trebuiască să aşteptăm după copite de cai morţi." „Dar singur, Gorth, n-am

să fiu în stare să mă descurc de unul singur. În orice caz nu ca Tai-Pan, și nicidecum singur." „Ba bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase Dumnezeule ! Păi dacă o să ai nevoie de o mînă de ajutor, da' io nu cred că o să ai, păi io am să te ajut cît ai tu nevoie. Ba și tata. La urma urmei, Culum, de-acum ești din familie. Bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase ! Dar dacă ai să-i spui una ca asta, Tai-Panul o să-ți spună : Bineînțeles, cu timpul !" „ Și chiar crezi că aș putea să mă descurc ?" „Păi fără-ndoială, cîtu-i lumea asta. Ce-i atît de greu, ei ? Doar cumperi și vinzi, și compradorul tău riscă mai mult. Ňavele-s nave, ceaiu-i ceai, iar opiu-i opiu. Tai-Panul, el doar poruncește. Asta-i tot. Îți trebuie doar bun simț. Păi ia vezi cum te-ai descurcat tu cu gorganul ! Ai luat înțeleaptă hotărîre. Tu ai hotărît, nimeni altul. Și tot tu l-ai făcut să-și calce pe inimă și să vorbească cu tata despre Tess, iar tata l-a silit să-ți ofere ție și lui Tess un port sigur." „Poate că m-aș putea descurca cu Nobila Casă dacă totu-i în regulă. Da' nu și cu Longstaff, cu războiul, cu Jin-qua." „Astea n-au nici o importanță. Războiul ăsta tot nu e în mîna noastră, chiar dacă tac-tu se preface că-i altfel. Iar cît privește pe vulpea aia bătrînă de Jin-qua, eu pot să te ajut să-l pui pe mai-muțoi la locul lui. Nu, Culum, o să fim siliți să așteptăm mult și bine pînă-și dau ei duhul, și-i groaznic să tot aștepți cînd ești tînăr și ai atîtea idei în cap și cîte altele. Și dacă ne-ar da nouă frîiele acum, ce-ar fi rău în asta ? Tac-tu și taică-mio o să ne apere spatele acolo în țară și la cel mai mic semn fuga la ei să ne ajute. Nu ca și cum ne-am fi scuturat de ei de tot. Tot firma lor o să fie, bineînțeles. Dar ei n-o să socotească așa. Amîndoi au apă de mare în loc de creier. Să țină ei totul numai pen' ei, și numai atunci simt și ei ce e aia fericire. O să te țină la o parte cu chestia aia a lui că mai ai nevoie de experiență... încă doi-trei ani acolo, dar asta înseamnă niciodată..."

Culum își privi tatăl din spate.

Tai-Pan, aș putea să mă descurc.

Struan se întoarse deodată spre el.

— Și cu Longstaff ? Și cu Jin-qua și cu războiul ?

— Dar de război nu te ocupi tu, nu-i așa ?

— Nu. Dar dacă nu avea cine-l conduce, Longstaff ne-ar fi dus de rîpă cu ani și ani în urmă.

— Dacă ar trebui să pleci, doar nu înseamnă că ți-ai spălat mîinile și nu te mai interesează ce se întîmplă cu firma. Dacă se ivește ceva cu care nu m-aș putea descurca aș da fuga imediat după tine să te întreb ce să fac.

— Fiule, cînd am să plec, tu trebuie să ai depline puteri. O scrisoare face șase luni de zile pînă în țară și-napoi. În vremea asta se pot întîmpla multe. Ai nevoie de experiență. Încă nu ești pregătit să preiei tu conducerea.

— Și cînd am să fiu ?

— Asta depinde numai de tine.

— Mi-ai promis că după ce unchiul Robb conduce un an, am să fiu eu Tai-Pan.

— Da, dacă vei fi în stare. Și nu ești în stare s-o faci acum, ca eu să pot pleca după cum am chibzuit mai înainte. Brock și Gorth or să te înfulece cu fulgi cu tot.

Da, își spuse Culum, Gorth a avut din nou dreptate. Copite de cai morți.

— Prea bine. Și cum pot dovedi că sînt în stare să conduc ?

— Fiule, nu trebuie să faci nimic mai mult decît ceea ce faci. Ai încă nevoie de experiență. Doi ani,... poate trei. O să-ți spun eu cînd voi fi convins de asta.

Culum pricepu că, chiar dacă se certau acum, tot nu avea nimic de cîștigat.

— Vrei să preiau eu sectorul unchiului Robb ?

— Da. Dar deocamdată nu comanzi nimic, nu vinzi nimic, nu dai afară pe nimeni fără acordul meu. Am să-ți predau o scrisoare completă cu instrucțiuni. Ajută-l pe Vargas să evalueze pierderile noastre în colonie și pune registrele în ordine.

— Cînd crezi că se cuvine să facem publică logodna noastră ?

— Ai discutat asta cu Brock ?

— Numai cînd l-am întîlnit la Whampoa. El a propus seara solstiţiului de vară.

Struan îşi aminti deodată de Scragger şi cele spuse de el despre Wu Kwok : că acesta din urmă putea fi surprins într-o ambuscadă la Quemoy, în noaptea solstiţiului de vară. Acum ştia că nu avea de ales şi că trebuia să rişte, bazîndu-se pe presupunerea că Scragger spusese adevărul, şi deci urma să pornească pe urmele lui Wu Kwok. Cu Wu Kwok mort, un pericol mai puţin pentru Culum. Şi cum rămînea cu celelalte trei jumătăţi de monedă ? Ce alte servicii machiavelice o să-i ceară ? Şi cînd ? Se uită la calendarul care stătea pe biroul lui. Era 15 iunie. Pînă în noaptea solstiţiului de vară mai erau şapte zile.

— Bine, rămîne pentru noaptea solstiţiului. dar numai o reuniune restrînsă. Doar cei din familie, adăugă el cu o fină ironie.

— Ne-am gîndit şi la cadoul de nuntă pe care am dori să ni-l faci. A fost ideea lui Tess, şi-i înmînă o hîrtie lui Struan.

— Ce-i asta ?

— Un jurămînt solemn să uiţi trecutul şi să devenim prieteni. Şi urmează a fi semnat de toţi cei din familia Brock şi familia Struan.

— Deja am încheiat singura înţelegere pe care sînt dispus s-o închei cu cei doi, îi spuse Struan şi-i dădu hîrtia înapoi.

— Gorth e de acord s-o semneze şi spune că şi taică-său o să semneze.

— Cristoase, Gorth o să semneze. Dar Tyler nici în ruptul capului nu va semna o astfel de hîrtie.

— Dar dacă el acceptă, o să semnezi şi tu ?

— Nu !

— Te rog !

— Nu !

— Copiii noştri vor aparţine şi familiei...

— Culum, m-am gîndit foarte mult şi la copii, îl întrerupse Struan. Şi la o mulţime de alte lucruri. Mă îndoiesc foarte mult că aceşti copii ai tăi vor avea un unchi şi un bunic din partea mamei lor cînd vor fi destul de mari ca să priceapă ce relaţii ar putea avea cu ei.

Culum se îndreptă furios spre uşă.

— Culum, aşteaptă !

— Ai de gînd să ne dăruieşti ceea ce-ţi cerem, ceea ce ne rugăm noi de tine să ne dăruieşti ?

— Nu pot. Ceilalţi nu-ţi vor respecta niciodată cuvîntul. Gorth şi Brock or să te vîneze...

Culum îi trînti uşa în faţă. Struan mai bău un pahar de brandy, apoi aruncă paharul în şemineu.

În noaptea aceea Struan rămase treaz în patul cel mare cu baldachin, alături de May-may. Ferestrele erau deschise să intre luna şi briza care aducea un iz înviorător de apă sărată. În jurul plasei imense sub care era adăpostit patul, ciţiva ţînţari încercau neobosiţi să găsească un loc de intrare, să ajungă la prada lor dinăuntru. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre europeni, Struan folosise întotdeauna o plasă de ţînţari. Jin-qua îl sfătuise aşa cu ani şi ani în urmă, spunîndu-i că e foarte bună pentru sănătatea omului.

Struan stătea şi se gîndea mohorît la emanaţiile nopţii care aduceau malaria, îngrijorat că s-ar fi putut ca May-may şi el să le respire chiar în clipa aceea. Şi mai era îngrijorat în privinţa lui Sarah. Cînd o văzuse cu cîteva ceasuri în urmă, îi spusese că e hotărîtă să plece cu prima navă.

— Nu eşti destul de întremată, îi replicase el. Nici Lochlin.

— Chiar şi aşa tot plecăm. Te îngrijeşti tu de cele necesare sau mă ocup eu ? Ai o copie a testamentului lui Robb ?

— Da.

— L-am citit şi eu. De ce să fii tu administratorul părţii sale ce i se cuvine din firmă şi nu eu ?

— Sarah, asta nu-i treabă de femeie. Dar nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. Vei primi ce ţi se cuvine pînă la ultimul penny.

— Tai-Pan, de treaba asta vor avea grijă avocaţii mei.

Îşi stăpîni cu un efort mînia.

— E sezonul taifunurilor. Moment cu totul rău ales pentru a porni spre ţară. Aşteaptă pînă în toamnă. Pînă atunci vă mai înzdrăveniţi amîndoi.

— Plecăm imediat.

— Faci cum vrei.

Şi se duse să-l vadă pe Sergheiev. Rana rusului se inflamase, dar nu făcuse cangrenă. Deci mai existau speranţe. Apoi revenise la biroul lui şi-i scrisese o misivă lui Longstaff, spunîndu-i că auzise cum că piratul Wu Kwok va fi la Quemoy în noaptea solstiţiului de vară, că ar trebui să pună nişte fregate să-l pîndească, că el cunoştea foarte bine acele ape şi ar fi fost bucuros să conducă această expediţie dacă dorea asta şi amiralul. Îi trimise scrisoare lui Horatio. Şi, chiar înainte de a porni spre casă, apărură şi medicii militari care voiau să vorbească cu el. Îi spuseră că nu mai era nici un sîmbure de îndoială. Frigurile din Happy Valley erau de fapt malarie...

Se răsuci enervat în pat.

— Vrei să jucăm table ? îl întrebă May-may, la fel de obosită ca şi el şi la fel de agitată.

— Nu, fetiţo, mulţumesc. Nici tu nu poţi dormi ?

— Nu, nu contenşte, îi răspunse ea.

Era îngrijorată de starea Tai-Panului. Se purtase ciudat în ziua aceea. Şi mai era neliniştită din pricina lui Mary

Sinclair. În acea după-amiază, Mary sosise devreme, înainte de întoarcerea Tai-Panului. Mary îi mărturisise totul în legătură cu copilul și despre viața ei secretă la Macao. Chiar și despre Horatio și Glessing.

— Rău îmi pare, îi spusese Mary, numai lacrimi ; vorbeau în mandarină, pe care o preferau amîndouă în locul dialectului din Canton. Trebuia să-mi ușurez și eu inima dinaintea cuiva. Și nu e nimeni la care aș putea apela să mă ajute. Nimeni.

— Haide, Ma-ree, draga mea, o liniști May-may. Nu mai plînge. Întîi și întîi bem și noi niște ceai, și după aceea vedem ce e de făcut.

Și s-au așezat să bea ceaiul, și May-may fu foarte uluită de felul de-a fi al barbarilor, cum priveau ei viața și relațiile sexuale.

— Și de ce fel de ajutor ai tu nevoie ?

— Ajutor ca... să scap de copil. Dumnezeule, de-acum mai-mai să se vadă !

— Și de ce nu mi-ai spus în urmă cu săptămîni și săptămîni ?

— N-am avut curaj. Și dacă n-aș fi forțat tratativele cu Horatio, nici acum n-aș fi avut curaj. Dar ce mă fac acum ?

— De cîtă vreme îl ai în pîntece ?

— De aproape trei luni, mai puțin o săptămînă.

— Ma-ree, nu e prea bine. După două luni s-ar putea să fie tare primejdios. May-may cîntări posibilitățile de rezolvare a problemei lui Mary și pericolele pe care le-ar putea aduce. Am s-o trimit pe Ah Sam la Tai Ping Shan. Am auzit că e acolo o femeie ce se pricepe la buruieni și s-ar putea să ne poată ajuta. Pricepi că s-ar putea să fie foarte primejdios ?

— Da. Dacă poți să mă ajuți, am să fac orice. Auzi ? Orice !

— Ești prietena mea. Prietenii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Dar nu trebuie, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

— Jur în fața lui Dumnezeu.

— Cînd o să am buruienile, o s-o trimit pe Ah Sam la servitoarea ta Ah Tat. Ai încredere în ea ?

— Da.

— Ma-ree, cînd e ziua ta de naștere ?

— De ce ?

— Pentru că astrologul trebuie să găsească o zi de bun augur pentru luarea leacului, bineînțeles.

Mary îi spuse ziua și ora nașterii.

— Și unde ai să iei leacul ? Nu poți să-l iei nici la hotel, nici... aici. O să treacă zile întregi pînă să-ți revii.

— La Macao. Mă duc la Macao. La... la casa mea. Acolo sînt în siguranță. Acolo am să fiu în siguranță, da.

— Draga mea, leacurile astea nu au întotdeauna și efect. Și nici nu-s ușor de suportat.

— Nu mi-e frică. O să-și facă lucrarea. Trebuie să și-o facă, mai spuse Mary.

May-may se foi în pat.

— Ce-ai pățit ? o întrebă Struan.

— Nimic. S-a mișcat pruncul.

Struan își puse palma pe ușoara rotunjime a pîntecului ei.

— Să aducem un doctor să se uite la tine.

— Nțțț. Tai-Pan, mulțumesc, nu contește. Să nu am de-a face cu nici unul dintre diavolii ăia de barbari, mulțumesc. Și în privința asta am să fiu ca de obicei — chinezoaică.

May-may se întinse liniștită pe spate, satisfăcută cu copilul ei, tristă pentru Mary.

— Ma-ree nu arată prea bine, așa-i ? îl încercă ea.

— Nu. Și fata aia are ea ceva în mintea ei. Ți-a spus cumva despre ce e vorba ?

May-may nu voia să mintă, dar nici nu-i convenea să-i spună lui Struan ceea ce nu-l privea pe el de fapt.

— Cred că e îngrijorată de fratele ei.

— Ce-i cu el ?

— Mi-a spus că ea vrea să se mărite cu omul acela Glessing.

— A, pricep.

Struan înțelesese că Mary venise la ei în primul rînd ca să se întîlnească cu May-may și nu cu el. Mai că nici nu apucase să vorbească cu ea, doar atît că-i mulțumise pentru că-i dusese copiii la Macao.

— Bănuiesc că Horatio nu-i de acord și ea dorește cumva ca eu să vorbesc cu el. Pentru asta a venit ?

— Nu. Fratele ei e de acord, îi răspunse May-may.

— Ciudat.

— De ce ? Glessing e un om atît de rău ?

— Nu, fetițo, ci numai pentru faptul că Mary și Horatio au fost foarte apropiați ani în șir. Fără ea aici, o să se simtă foarte stingher. Struan se întrebă ce-ar fi spus May-may dacă ar fi știut despre casa aceea tainică a ei din Macao. Arată probabil atît de rău acum pentru că își face griji în privința lui.

May-may nu spuse nimic, dar clătină tristă din cap, gîndindu-se la necazurile ce se ivesc între un bărbat și o femeie.

— Și ce se mai aude cu tinerii îndrăgostiți ? îl întrebă ea, încercînd să afle ce îl supăra cu adevărat.

— E în regulă. Struan nu-i mărturisise niciodată ce-și spuseseră el și Brock.

— Te-ai hotărît ce ai de făcut cu frigurile astea drăcești ?

— Încă nu. Cred că ar trebui să pleci la Macao.

— Da, sigur, te rog, Tai-Pan, dar nu înainte de a te hotărî cu privire la Hong Kong.

— Aici e prea periculos acum să mai rămîi. N-aș vrea să pățești ceva și tu.

— *Joss !* îi replică ea, ridicînd din umeri. Bineînțeles *fêng shui*-ul nostru e minunat de prost ! Își puse mîna pe pieptul lui, îl mîngîie și apoi îl sărută ușor. Odată mi-ai spus că înainte de a te hotărî în privința unei Tai-tai, ai trei lucruri de împlinit. Despre două știu. Care e al treilea ?

— Să las Nobila Casă în niște mîini sigure, îi spuse el.

Apoi îi relată ce spusese Brock și despre cearta lui cu Culum chiar din ziua aceea. Ea rămase multă vreme pe gînduri, cumpănind implicațiile celei de-a treia probleme de rezolvat. Și pentru că rezolvarea era atît de simplă, o ascunse în adîncul inimii sale și spuse cu totală inocență :

— Eu ți-am spus că în primele două cazuri am să te ajut, și am să mă gîndesc la cea de-a treia problemă. Dar asta pe mine mă depășește. Aici eu nu te pot ajuta, indiferent cît de mult aș dori s-o fac.

— Mda, făcu Struan. Nu știu ce să fac. Și cred, adăugă el mai apoi, că nu e decît un singur răspuns.

— Să ucizi pentru asta nu e înțelept, îi spuse ea cu fermitate. Foarte neînțelept și primejdios. Familia Brock se așteaptă la una ca asta. Și nu numai ei, toată lumea. Și riști să te aștepte răzbunarea legilor voastre groaznice care atît de prostește cer ochi pentru ochi, dacă mai ai ochi, și asta-i nebunie de-a binelea. Și atunci la ce mai slujește bogăția, heya ? Tai-Pan, nu trebuie să faci una ca asta. Și te sfătuiesc să le dai de nunta lor fiului și noii tale fiice darul pe care ți-l cer.

— Cristoase Dumnezeule ! Nu pot să fac una ca asta. E ca și cum i-aș reteza beregata lui Culum cu mîna mea.

— Chiar și așa, eu tot te sfătuiesc s-o faci. Și te mai sfătuiesc să fii de acord cu o nuntă făcută într-o minunată grabă.

— Nici nu se pune problema, explodă el. Ar fi de prea mult prost gust, o insultă a memoriei lui Robb, ridicol.

— Tai-Pan, sînt cu toată inima de acord cu asta, spuse ea. Da' eu parcă îmi amintesc că, după obiceiurile barba-

rilor, care o dată, în fine, se iau după înțeleptul obicei chinezesc, fata vine în casa bărbatului ei. Și nu pe de-a inversul, heya ? Și așa, cu cît mai imediat fata lui Brock scapă de sub mîna lui Gorth, cu atît mai imediat fiul tău scapă de sub controlul familiei Brock.

— Cum ?

— Aiii iaaa cum ! De ce-i fiul tău nebun la cap acum ? Fiindcă dorește minunat de mult să se culce cu ea ! și ea ridică glasul cînd Struan se săltă în capul oaselor în pat. Ei, acum hai să nu ne certăm, ci ascultă-mă și tu pe mine și apoi am să fiu și eu ascultătoare. De asta-i el atît de nebun la capul lui — fiindcă bietului băiat noaptea în patul lui îi e frig, se zvîrcolește și n-are cine-l liniști. Asta-i treaba. Tu de ce nu vorbești deschis, heya ? Eu vorbesc deschis. Băiatu-i încins nebunește. Și stă și ascultă cu limba scoasă la vorbele aiurite ale lui Gorth. Și eu, dacă aș fi în locul lui, și eu aș face la fel pentru că fratele are putere asupra surorii lui ! Dar ia lasă-l pe fiul Culum să pună mîna pe fată, o să mai stea el să piardă ceasuri după ceasuri afurisite ascultîndu-l pe fratele Gorth ? Cristoase, nici vorbă. O să-și petreacă toate minutele lăsate de la Dumnezeu în pat, jucîndu-se cu țîțele și sleindu-și puterile, făcînd copii, și n-o să mai sufere să-l deranjeze cineva, fie Brock, fie Gorth, fie chiar tu ! May-may se uită dulce la el. Ei, nu-i așa ?

— Ba da, îi răspunse el. Te iubesc pentru viclenia ta.

— Mă iubești fiindcă știu să te înfurii de tot, dar după aia te și bag în pat, te bag în pat pînă nu mai poți ! May-may rîse, foarte încîntată de sine. Apoi : Pune-i să-și facă și ei o casă. De mîine. Fă-i să se gîndească numai la asta și n-o să mai aibă timp de terchea-berchea ăla caraghios de Gorth. E tînără fata, da ? Atunci gîndurile pentru casa ei proprie o să-i umple fantastic de mult mintea. Asta o să-i supere pe cei din familia Brock și o să se gîndească și ei la ce fel de casă să le facă și o să vrea să hotărască ei pentru ea și ea o să se înfurie și o să se apro-

pic mai mult de tine decît de ei, pentru că tu i-ai oferit o casă. Gorth o să se opună absolut unei căsătorii imediat, şi asta o să-l facă pe Culum să se întoarcă împotriva lui fiindcă îi ia... cum spuneţi voi ? — calul de sub nas...

— Cașcavalul de sub nas ! Struan o luă încîntat în braţe. Eşti chiar fantastică. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta şi singur. Săptămîna viitoare e altă licitaţie de terenuri. Am să-ţi cumpăr un teren lîngă mare. Pentru că eşti înţeleaptă.

— Ha ! Crezi tu că eu îmi apăr bărbatul pentru un teren împuţit la Hong Kong ! Un teren mizerabil la periferie ? Pentru nişte taeli de argint ? Pentru pietre de jad? Da' ce crezi tu că e nepreţuita de T'Chung May-may, hoya ? O biată curvă mizerabilă de care trag cîinii ?

Şi continuă să-i facă în felul ăsta capul calendar, şi doar cu mare silinţă îi îngădui s-o potolească, mîndră că, în fine, îl făcuse să înţeleagă care e valoarea terenurilor pentru o fiinţă civilizată, şi recunoscătoare că el îi cinstise în asemenea măsură obrazul încît se prefăcuse că nu ştie cît de încîntată era ea acum.

În cameră se lăsă liniştea, auzindu-se doar un slab bîzîit de ţînţari.

May-may se făcu covrig lîngă Struan şi îşi întoarse gîndurile spre soluţionarea celei de-a treia probleme. Se hotărî să se gîndească la asta în mandarină, şi nu în engleză, pentru că nu cunoştea destule cuvinte cu sensurile lor exacte. Adică „nuanţele", se gîndi ea. Cum să spui asta în limba barbarilor ? Sau „rafinament" ? Soluţia celei de-a treia probleme avea nevoie de adevărate nuanţe chinezeşti şi de un perfect rafinament.

Şi soluţia e atît de încîntător de simplă, îşi spuse ea fericită. Să-l asasinăm pe Gorth. Să aranjăm să-l asasinăm în aşa fel încît nimeni să nu se poată gîndi că n-ar fi mîna piraţilor sau tîlharilor. Dacă treaba e aranjată în mod clandestin, în felul acesta una dintre primejdiile care-l ameninţă pe Tai-Pan ar fi înlăturată, iar Culum e ferit

și că de un viitor necaz evident. Iar tata Brock nu va putea face nimic pentru că el e legat mai departe de un jurămînt de necălcat, uluitor și de necrezut, cît poate fi de sfînt un astfel de jurămînt. Atît de simplu. Dar și plin de primejdii. Trebuie să fiu tare cu grijă. Dacă Tai-Panul meu descoperă vreodată, o să mă trimită dinaintea unuia dintre judecătorii aceia barbari — poate chiar dinaintea acelui revoltător Mauss ! Și Tai-Panul meu o să mă acuze chiar el, pe mine, adorata lui concubină. Și am să fiu spînzurată. Cît de ridicol.

Chiar și după atîta vreme, și după atîta efort de a învăța, după ce le-am deprins și limba și m-am silit să-i mai și înțeleg, ei bine, unele atitudini ale barbarilor mă depășesc cu totul. Ce caraghios să faci aceeași lege pentru toată lumea, și pentru cei bogați și pentru cei săraci. Atunci ce haz mai are să te chinui și să transpiri să ajungi bogat și puternic ?

Ei, atunci care-i cea mai bună cale ? se întrebă ea. Știu atît de puține lucruri despre un asasinat. Cum se face ? Unde ? Cînd ?

May-may rămase trează toată noaptea. Cînd se iviră zorile, se hotărîse asupra celei mai bune soluții. După care adormi fericită.

Capitolul douăzeci și nouă

Pe la mijlocul verii, Happy Valley fu cuprinsă de o desăvîrșită disperare. Malaria continua să se întindă, dar epidemia nu avea o formă definită. Nu toată lumea din aceeași casă făcea boala. Nici măcar nu toate casele dintr-o anumită zonă nu erau atinse.

Culii nu se apropiau de Happy Valley pînă cînd soarele nu se ridica bine pe cer și se întorceau la Tai Ping Shan înainte de lăsarea întunericului. Struan și Brock și toți ceilalți negustori erau la capătul puterilor. Nu le rămînea

nimic de făcut decît să se mute, iar mutatul însemna dezastru. Dacă stăteau îi pîndea un dezastru și mai mare. Și cu toate că erau mulți cei care susțineau că malaria nu putea fi din pricina pămîntului otrăvit, a aerului infestat al nopții, numai cei care dormeau în acea vale erau victimele ei. Cei cu frica lui Dumnezeu credeau, la fel ca și Culum, că frigurile erau voința Domnului și își dublară cererile către cel Atotputernic ca să-i ferească de ele. Cei fără credință ridicau din umeri, deși erau la fel de îngroziți, și spuneau : *joss !* Și firișoarele subțiri de familii care se refugiau pe nave se transformară în viitură, iar Queen's Town deveni un oraș pustiu.

Dar disperarea aceasta nu-l ajunse și pe Longstaff. Se întorsese cu nava amiral de la Canton cu o seară înainte, îmbătat de succes, și cum locuise numai la bord și nu avea de gînd să se mute în Happy Valley, știa că era la adăpost de miasmele otrăvite ale nopții. Obținuse tot ceea ce-și propusese la plecare, ba chiar mai mult. A doua zi după asedierea Canton-ului, cele șase milioane de taeli de argint cerute drept despăgubiri au fost plătite în întregime, așa că anulase atacul. În schimb, ordonase pregătiri pe scară mare pentru războiul din nord. Și de data asta nu se mai punea problema să se lase oprit de cineva, nu înainte ca tratatul să fie ratificat. În cîteva săptămîni vor sosi întăririle promise din India. Și în clipa aceea întreaga armadă va porni spre nord din nou, către Pei Ho — Pekin — și de data asta Orientul își va deschide porțile pentru totdeauna.

— Da, bineînțeles, absolut ! chicoti Longstaff.

Stătea singur în cabinetul său de pe *Vangence*, admirîndu-se în oglindă.

— Într-adevăr, ești foarte deștept, dragul meu, își spuse el cu voce tare. Cu adevărat. Mult mai deștept decît Tai-Panul, și doar el e întruchiparea deșteptăciunii ! Puse oglinda jos, își dădu cu colonie pe față, apoi își aruncă

privirea la ceasul de buzunar : în cîteva minute trebuia să sosească și Struan. Chiar și așa, nu e nevoie ca dreapta să știe ce face stînga, ei ? hohoti el.

Lui Longstafff aproape că nu-i venea să creadă că reușise să rezolve atît de ușor cumpărarea semințelor de ceai. În orice caz, își aminti el cu satisfacție, Horatio a pus asta la cale. Mă întreb și eu de ce-o fi omul ăsta atît de nenorocit pentru că soră-sa vrea să se mărite cu Glessing. Aș fi spus mai degrabă că e o căsătorie excelentă. E cam cenușie și mută... deși la bal arăta de milioane. Dar afurisit noroc pe mine ca Horatio să-l urască pe Glessing, ei ? Și e un noroc afurisit și faptul că urăște comerțul cu opiu. Am fost tare deștept cum am reușit să-i bag ideea în cap : un cîrlig în care am pus drept momeală înlăturarea lui Glessing.

— P'onoarea mea, Horatio, îi spusese el cu o săptămînă în urmă la Canton, necurată treabă cu tot comerțul ăsta de opiu, ei ? Și totul se-ntîmplă pentru că trebuie să plătim ceaiul cu argint curat. E păcat că ceaiul nu crește și în India britanică, ei ? Atunci nici n-ar mai fi nevoie de opiu. Pur și simplu am scoate comerțul ăsta în afara legii, și i-am cruța pe păgînii ăștia în vederea unor planuri mai bune, ei ? Să însămînțăm semințele bunătății în locul acestui drog. Atunci și flotele noastre vor putea să se întoarcă în țară și o să trăim în pace și liniște în vecii vecilor.

După două zile, Horatio îl luase deoparte și-i prezentase emoționat ideea de a dobîndi semințele de la chinezi și apoi să le expedieze în India. Se arătase suficient de uimit ca să pară totul cum se cuvine, dar îi îngăduise lui Horatio să-l convingă de valoarea acestei idei.

— Dumnezeule, făcu el. dar cum vei pune tu mîna pe semințe, Horatio ?

— Uitați care-i planul meu. Am să discut, Excelența voastră, între patru ochi cu viceregele Ching-so. Am să-i spun că sînteți pasionat de grădinărie, că aveți de gînd să

transformați Hong Kong-ul într-o grădină. Și am să-l rog să ne facă rost de cincizeci de livre de semințe de mure, cincizeci de bumbac, orez de primăvară, camelii și alte flori, laolaltă cu semințe de ceai de mai multe soiuri. Asta o să-l facă să nu se mai gîndească neapărat la ceai numai.

— Horatio, tipul nu e prost. O să-i treacă și lui prin minte că doar cîteva din plante vor crește la Hong Kong, dacă vor crește și astea.

— Bineînțeles că așa va fi. Dar o să pună totul pe seama prostiei barbarilor.

Horatio era de nerecunoscut de atîta entuziasm.

— Dar cum o să-l faci să păstreze secretul ? Ching-so o să le spună și mandarinilor despre tărășenia asta... sau celor din Co-hong... iar aceștia or să le spună cu siguranță negustorilor. Și doar știi de ce-s în stare piratii ăștia care or să răstoarne cerul și pămîntul să împiedice să se întîmple ceea ce propui tu. Și fără îndoială ăștia or să vadă limpede ce gînduri ascunzi în spatele acestui pretext. Și ce zici de Tai-Pan ? Am credința că înțelegi că propunerea ta înseamnă să-l lași pe el pe drumuri.

— Excelență, e destul de bogat de-acum. Trebuie să eliminăm odată viciul opiului. E datoria noastră.

— Da. Dar și chinezii și europenii se vor ridica fără șovăire împotriva unui astfel de plan. Iar cînd cei din Co-hong or să priceapă ce ai tu în minte, cum se va și întîmpla, nu mai vezi tu semințele de ceai.

Horatio rămase o clipă pe gînduri. Apoi spuse :

— Da. Dar dacă am să-i spun că în schimbul acestui serviciu pe care mi-l face — fiindcă doresc din inimă ca pe dumneavoastră, stăpînul meu, să vă văd fericit în fața unui cadou neașteptat ca acesta — eu, care voi număra lădițele cu argint și voi semna pentru ele, ei bine, s-ar putea să nu bag în seamă lipsa unei lădițe, atunci putem fi siguri că va păstra taina și nu va sufla nimănui nici o vorbă.

— Și cam cît valorează o lădiță din asta ?

— Patruzeci de mii de taeli de argint.

— Dar tot acest tezaur aparține guvernului Maiestății sale !

— Bineînțeles. În timpul negocierilor dumneavoastră îi puteți asigura, așa în particular, că trebuie să existe o lădiță în plus care nu face parte din tributul oficial, așa încît Coroana nu pierde nimic. Iar semințele sînt de fapt darul dumneavoastră către guvernul Maiestății sale, sir. Și voi fi onorat dacă veți spune că aceasta a fost ideea dumneavoastră. Și sînt sigur că a fost. Dumneavoastră doar mi-ați spus ceva care mi-a pus mintea la contribuție. Și de drept se cuvine ca dumneavoastră să aveți dreptul asupra ideii. Și, la urma urmei, dumneavoastră sînteți plenipotențiarul.

— Dar dacă planul tău reușește, nu numai că distrugi negoțul nostru cu China, ci și viitorul dumitale. Treaba asta nu mi se pare deloc înțeleaptă.

— Opiul e un viciu cumplit, sir. Și e justificat orice fel de risc pentru înlăturarea lui. Dar slujba mea depinde de succesul dumneavoastră, nu de opiu.

— Dacă ideea dă roade, atunci dumneata subminezi însuși fundamentul Hong Kong-ului.

— Pînă cînd ceaiul acesta va ajunge să crească așa ca lumea, vor mai trece ani mulți. Sir, atîta vreme cît veți fi în viață, Hong Kong-ul nu va fi amenințat din pricina acestei acțiuni. Hong Kong-ul va fi și pe mai departe principalul centru al comerțului cu Asia. Și cine știe ce se va mai întîmpla în atîția ani ? !

— Atunci trebuie să înțeleg că eu urmează să cîntăresc împreună cu viceregele Indiei posibilitățile de creștere a ceaiului acolo ?

— Cine altcineva, Excelență, poate duce la bun sfîrșit această idee, ideea dumneavoastră ?

Se lăsă greu convins și-l preveni din nou pe Horatio asupra desăvîrșitului secret ce trebuia păstrat. Chiar a doua zi Horatio îl informase fericit :

— Ching-so a fost de acord. Mi-a zis că în şase săptămîni, două luni, lădiţele cu seminţe vor fi expediate la Hong Kong, Excelenţa voastră. Şi ca totul să fie perfect din punctul meu de vedere, să-l trimiteţi pe Glessing de îndată în ţară. Cred că Mary e îndrăgostită de el. Păcat că nu îşi îngăduie un an de aşteptare pentru a fi cu adevărat convinsă că ştie importanţa pasului pe care-l face, timp în care să nu mai fie chiar mereu sub influenţa lui zi de zi...

Longstaff rîse din nou de încercarea asta foarte transparentă a tînărului Horatio de a fi subtil. Se pieptănă, deschise uşa cabinei şi se duse în camera hărţilor. Căută printre hîrtiile din safe şi găsi scrisoarea pe care i-o tradusese Horatio cu săptămîni în urmă. „De-acum nu mai avem nevoie de asta", spuse el cu glas tare. Rupse scrisoarea în bucăţi, se aplecă prin hublou, aruncă hîrtiile în mare, şi le urmări cum se îndepărtează plutind pe faţa apei. Poate că Glesing chiar ar trebui expediat în ţară. Fata e minoră şi Horatio se află într-o situaţie tare încurcată. Ei, bine, la asta am să mă gîndesc mai tîrziu. După ce seminţele vor fi în drum spre India.

Văzu barca cea mare a lui Struan apropiindu-se. Acesta stătea la mijlocul bărcii şi părea foarte serios. Gravitatea de pe chipul lui Struan îi aminti lui Longstaff de malarie. Ce naiba o să ne facem cu mizeria asta, ei ? Asta duce de rîpă toată strategia care am gîndit-o pentru Hong Kong. Cum ?

Struan se uita pe fereastra de la pupa, aşteptînd calm ca Longstaff să termine ceea ce avea de spus.

— P'onoarea mea, Dirk, Ching-so parcă ştia că o să-i cerem şase milioane de taeli. Despăgubirea era şi pregătită. Pînă la ultimul penny. Şi tare şi-a mai cerut scuze pentru jefuirea coloniei. Mi-a spus că de vină erau anarhiştii aceia afurisiţi, triazii. A ordonat o cercetare amă-

nunțită și speră să fie în stare să-i zdrobească pentru totdeauna. Se pare că unul dintre conducătorii lor a fost prins. Și dacă nici ei n-au să-l facă să vorbească, atunci nu va reuși nimeni. Mi-a promis să-mi comunice de îndată numele celor din Triadă aflați aici.

Struan se întoarse de la fereastră și se așeză în unul din fotoliile adînci din piele.

— Will, foarte bine. Aș spune că ai făcut o treabă minunată. Minunată.

Longstaff se simți foarte încîntat.

— Trebuie să-ți spun că totul a mers conform planului. Ah, că veni vorba. În legătură cu informațiile trimise referitoare la piratul Wu Kwok. Eu aș fi preferat ca tu să conduci flotila, dar amiralul a fost de neînduplecat. A plecat singur.

— E dreptul lui. Să sperăm că va face o treabă bună în noaptea asta. Voi dormi mai liniștit dacă voi ști că diavolul acela s-a dus la fund.

— Bineînțeles.

— Acum trebuie să faci totul pentru salvarea Hong Kong-ului, Will. Numai tu poți face asta, îi spuse Struan, rugîndu-se ca și de data asta să reușească să-l convingă pe Longstaff să pună în aplicare planul pe care-l concepuse el în cele din urmă ca fiind singura șansă de a-și salva pielea cu toții. Cred că e momentul potrivit ca exact acum să ordoni abandonarea imediată a zonei de la Happy Valley.

— Pe sufletul meu, Dirk, strigă Longstaff, dacă fac una ca asta e ca și cum aș ordona abandonarea Hong Kong-ului !

— Queen's Town e prins de malarie. Cel puțin la Happy Valley. Așa că trebuie părăsit.

Consternat, Longstaff luă o priză de tabac.

— Nu pot eu ordona părăsirea orașului. În felul acesta eu voi fi vinovat de toate pierderile.

— Da. Ai hotărît să folosești cele șase milioane de tacli pentru a-i despăgubi pe toți cei care au avut de suferit.

— Doamne Dumnezeule ! Nu pot face una ca asta ! izbucni Longstaff. Banii aceștia aparțin Coroanei. Și Coroana, numai Coroana poate hotărî ce-i de făcut cu ei !

— Ai hotărît că Hong Kong-ul e prea important pentru a risca să-l pierzi. Doar știi că trebuie să acționezi iute. E un gest pe măsura unui adevărat guvernator.

— Dirk, nu pot nici în ruptul capului. Cu nici un chip. Imposibil !

Struan se duse pînă la bufet, turnă sherry în două pahare.

— Tot viitorul tău depinde de asta !

— Da ? De asta ? Cum așa ?

Struan îi întinse un pahar.

— Toată reputația ta la Curte e legată de Hong Kong. Toată politica ta în Asia, și asta înseamnă întreaga politică a Coroanei în Asia, e bazată pe Hong Kong. Bun ! Fără un Hong Kong aflat în deplină siguranță, guvernatorul său, acționînd în numele Maiestății sale, nu va izbuti să domine Asia așa cum ar trebui. Și fără un oraș ca lumea construit aici nu va exista nici un fel de siguranță nici pentru tine, nici pentru Coroană. Happy Valley a murit. Așa că trebuie ridicat iute de tot un alt oraș. Struan gustă băutura și o savură pe îndelete. Dacă-i vei despăgubi de îndată pe cei care au construit, vei restabili încrederea lor în colonie. Toți negustorii se vor aduna să te sprijine, și în viitor o să ai nevoie de sprijinul lor. Will, nu uita, mulți dintre ei au mare influență la curte. Și ar fi un gest magnific, gest demn de tine. În plus, această despăgubire e de fapt plătită de chinezi.

— Nu pricep.

— În trei luni de zile vei fi la porțile Pekin-ului, comandant suprem al unei armade invincibile. Costul expediției va fi, să zicem, patru milioane. Adaugă încă șase

milioane pentru distrugerea colonici. Zece milioane. Dar tu ai să ceri patrusprezece milioane, ceea ce ar însemna de fapt o despăgubire cinstită. Cele patru milioane în plus vor fi baza visteriei guvernamentale de la Hong Kong, în felul acesta una dintre cele mai bogate visterii din imperiu. Dar de fapt, în loc de paisprezece vei cere douăzeci de milioane. Cele șase milioane în plus vor compensa celelalte șase pe care tu, cu perspicacitatea ta, le-ai investit în Hong Kong, în numele Coroanei. Nu uita, fără o bază de plecare în deplină siguranță, nu-ți poți permite să pornești atacul spre nord. Fără un Hong Kong puternic și în deplină siguranță, puterea Angliei în Asia e moartă. Fără un Hong Kong sigur, și tu ești mort. Will, acum tu gîndești de fapt la tot viitorul Angliei. Și-i așa de simplu !

Struan simțea cum mintea lui Longstaff începe să lucreze febril, cîntărind posibilitățile. Și asta era singura soluție posibilă. Singurul mod în care toți își puteau salva și obrazul și Hong Kong-ul. Și în clipa în care Longstaff deschise gura să vorbească el interveni :

— Și un ultim lucru, Will. Vei primi banii înapoi imediat, în cea mai mare parte.

— Cum ?

— Organizezi imediat o nouă licitație de terenuri. Și cei ce vor participa își vor scoate ochii să pună mîna pe terenuri. Și unde se vor duce toți banii ăștia ? În visteria guvernului. Oricum vei cîștiga și într-un fel și-n celălalt. Iar terenurile pe care le scoți la vînzare pe tine nu te costă nimic. Și doar știi ce disperată nevoie ai de bani pentru toate cheltuielile guvernamentale : salarii, poliție, palatul guvernatorului, drumuri, tribunale, nave portuare și o mie de alte lucruri, și bineînțeles că în scopul ăsta doar n-o să folosești banii de despăgubire. Eu aș

zice că mișcarea asta ar fi o lovitură de maestru. Și trebuie să iei hotărîrea asta acum, fiindcă ți-e imposibil să aștepți șase luni de zile să ajungă o misivă de-a ta la Londra și să mai vină și aprobarea care, evident, se va da. Și mai și salvezi Hong Kong-ul fără să te coste nimic. Dar cel mai important din toate — îi vei demonstra lui Sergheiev foarte tranșant că Anglia are de gînd să rămînă în Asia pentru totdeauna. Will, eu cred că priceperea dovedită de tine în situația asta va impresiona întregul cabinet britanic. Și fără îndoială că și pe Maiestatea sa regina. Și, o dată cu această încuviințare, vor veni și permanente onoruri.

Se auziră opt bătăi de clopot. Longstaff își scoase ceasul de buzunar. Rămăsese în urmă, mișcă limbile să arate amiaza, în vreme ce mintea îi lucra febril pentru a găsi fisura raționamentului lui Struan. Nu era nici una, își spuse el. Simți că-i vine rău cînd își dădu seama că de n-ar fi fost Tai-Panul el n-ar fi luat nici o inițiativă ca să stăvilească epidemia. Doar s-ar fi ferit să pună piciorul în valea aceea, sperînd că se va găsi cumva un leac și pentru boala asta. Și el fusese neliniștit de molimă, dar, ei, fusese mai important să cîștige întîi războiul împotriva Canton-ului.

Da. Nu exista nici o fisură. Fir-ar să fie, aproape că erai să ratezi un viitor minunat. Ar însemna să-și depășească atribuțiile, dar guvernatorii și plenipotențiarii au și puteri nescrise și, la urma urmei, nu e vorba decît de o indicată extindere a stării de necesitate. Nu putem aștepta pînă anul viitor pentru a-i supune pe barbari voinței Maiestății sale. Cu siguranță că nu. Și planul acela cu semințele de ceai se potrivește perfect cu aceste măsuri și dovedește viziune la o scară care depășește chiar și gîndirea Tai-Panului. Longstaff simți un imbold copleșitor să-i mărturisească lui Struan ideile sale cu semințele de ceai. Dar reuși să-și înfrîngă impulsul.

— Cred că ai dreptate. Am să fac cunoscută de îndată această decizie.

— De ce nu convoci o reuniune a tuturor tai-panilor mîine ? Dă-le două zile să prezinte planurile de construcţie şi chitanţele de cumpărare a terenurilor pentru trezorerie. Stabileşte data licitaţiei pentru de-acum într-o săptămînă. E timp suficient pentru executarea planurilor terenurilor. Bănuiesc că te-ai gîndit ca amplasamentul noului oraş să fie lîngă Promontoriul Glessing.

— Exact. Taman pe gîndul meu. Acolo va fi locul. Şi la urma urmei, este chiar amplasamentul pe care l-am avut în vedere de multă vreme. Longstaff se ridică în picioare, mai turnă nişte sherry, şi trase de cordonul clopoţelului. Ca de fiecare dată, sînt bucuros pentru sfatul pe care mi-l dai, Dirk. Vom lua, bineînţeles, prînzul împreună.

— Cred că va trebui totuşi să plec. Sarah pleacă spre Anglia cu fluxul de mîine, cu nava *Calcutta Maharajah,* şi am o mulţime de lucruri de făcut.

— Mare ghinion, drept să-ţi spun. Cu Robb şi nepoata ta.

Uşa se deschise.

— Da, sir ? se arătă maestrul de arme.

— Întreabă-l pe general dacă poate să ia prînzul împreună cu mine.

— Da, sir. Vă rog să mă iertaţi, sir, dar doamna Quance aşteaptă s-o primiţi. Şi domnul Quance. Şi mai sînt şi aceştia, îi întinse o listă lungă, ce-au cerut şi ei audienţă. Să-i spun doamnei Quance că sînteţi ocupat ?

— Nu. Mai bine să vină acum. Dirk, te rog nu pleca încă. Tare mi-e teamă că o să am nevoie de un suport moral.

Maureen Quance intră în birou cu paşi mari. Aristotle Quance venea în urma ei. Sub ochii lipsiţi de viaţă se vedeau cearcăne vineţii. Acum arăta jalnic, un biet om neînsemnat. Chiar şi hainele îi erau şifonate şi lipsite de culoare pe el.

— 'Neaţa, doamnă Quance, o întîmpină Longstaff.

— Binecuvîntaţi fie sfinţii că v-au hărăzit această zi mişto !

— Bună dimineaţa. Excelenţa voastră, îngăimă Aristotle, cu o voce aproape de neauzit, cu ochii în podeaua cabinei.

— Bună dimineaţa, Tai-Pan, îl salută Maureen. În cîteva zile o să-ţi primeşti şi dumneata datoriile cu mila sfîntului Patrick.

— Nu e nici o grabă. Bună dimineaţa, Aristotle.

Aristotle Quance îşi ridică încet privirea spre Struan. Ochii i se umplură de lacrimi cînd văzu simpatia de pe chipul lui Struan.

— Dirk, mi-a rupt toate pensulele, scăpă el dintr-o suflare. În dimineaţa asta. Pe toate, toate. Iar picturile mele... a aruncat tablourile în mare.

— Excelenţă, uite de ce-am venit noi, spuse Maureen cu glas gros. Domnul Quance s-a hotărît în fine să se lase de prostiile alea de zugrăveli. Vrea să se apuce de-acum de o slujbă serioasă şi sigură. Şi pen' slujba asta am venit la Excelenţa voastră. Se uită în spate la soţul ei şi se încruntă. Orice fel de slujbă, atîta vreme cît e sigură şi primeşte un salariu ca lumea. Se întoarse din nou spre Longstaff. Poate o slujbă frumoasă de funcţionar. Bietul de el, domnul Quance nu prea are experienţă.

— Da, ăăă. Aristotle, cam ce-ai vrea ?

— Mi-a rupt pensulele, izbucni el disperat. Atîta aveam şi eu. Tablourile şi pensulele.

— Băieţaşul meu mişto, doar ne-am înţeles, nu ? Pe ce e mai sfînt. Da ? Cu zugrăvitul am terminat. O slujbă sigură şi frumoasă şi să-ţi iei răspunderea familiei tale, şi să nu te mai ţii de fuste.

— Da, răspunse Aristotle resemnat.

— Voi fi fericit să-i ofer o slujbă, doamnă Quance, interveni Struan. Am nevoie de un funcţionar. Cincisprezece şilingi pe săptămînă. Şi pe deasupra şi locuinţă pe una din nave, vreme de un an. După asta vă descurcaţi singuri.

— Tai-Pan, sfinţii să te aibă în paza lor. S-a făcut. Şi acum mulţumeşte frumos Tai-Panului, îi spuse Maureen.

— Mulţumesc, Tai-Pan, făcu Aristotle.

— Mîine dimineaţă la ora şapte să fii la serviciu, Aristotle. Dar şapte fix !

— Tai-Pan, va fi acolo, să nu-ţi faci nici o grijă. Să te binecuvînteze Sfîntul Patrick în vremurile astea grele pen' c-ai grija unei biete neveste şi a copiilor ei flămînzi. Bună ziua la amîndoi !

Au plecat. Longstaff îşi turnă un pahar zdravăn.

— Doamne Dumnezeule. Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Sărmanul Aristotle ! Chiar crezi că ai să faci din Aristotle Quance un funcţionar ?

— Da. Mai bine cu decît alţii. Şi am rămas fără oameni. Struan îşi luă pălăria, foarte încîntat de sine. Eu nu mă amestec niciodată între un bărbat şi nevasta lui, doar ştii. Dar cine-i face bătrînului Aristotle ce-i face asta nu merită să i se spună nevastă, Cristoase Dumnezeule !

Longstaff zîmbi brusc :

— Dacă asta ar putea să ajute, pun la bătaie una din navele cele mai mari de război. Îţi stau la dispoziţie toate resursele guvernului Maiestăţii sale !

Struan se grăbi să ajungă mai iute la țărm. Strigă niște culi cu o lectică și le spuse unde să-l ducă.

— Stai aștepte, savvy ? le spuse el cînd ajunse la destinație.

— Savvy, stapin !

Trecu pe lîngă portarul uluit să-l vadă acolo, intră în holul clădirii. Încăperea avea covoare groase, sofale largi, perdele din creton, oglinzi, bibelouri. Auzi din spate un foșnet și pași ce se apropiau. O doamnă mărunțică, în vîrstă, apăru de după draperia din biluțe. Era îmbrăcată elegant, scrobită, cu părul cărunt, niște ochi mari și ochelari.

— Hello, doamnă Fortheringill, o întîmpină Struan politicos.

— Hello. Tai-Pan. Încîntată să te văd, îi spuse ea. De ani și ani n-am avut fericirea unei vizite. E puțin cam devreme pentru o astfel de vizită, dar domnișoarele se gătesc să fie cît mai prezentabile, zîmbi ea, arătîndu-și dantura gălbejită și falsă.

— Păi, vedeți, doamnă Fortheringill...

— Înțeleg foarte bine, spuse ea atotștiutoare. Vine o vreme în viața oricărui bărbat cînd...

— Nu despre mine-i vorba, ci despre un prieten de-al meu.

— Nu te teme, Tai-Pan, în această casă parola-i : nici o vorbă ! Nu trebuie să-ți faci nici o grijă. Cît ai clipi te dăm pe mîini bune. Se ridică în grabă. Fetelor ! strigă ea.

— Stai jos și ascultă-mă. E vorba de Aristotle !

— Parazitul ăla amărît iar a dat de bucluc, după cum merită.

Struan îi spuse ce dorea de la ea, iar fetele se arătară foarte întristate cînd el trebui să le părăsească. De îndată ce ajunse acasă, May-may îl și luă la rost :

— Ce-ai căutat tu la o casă de curve, heya ?

Struan oftă și-i spuse.

— Și tu crezi că am să te cred, heya ? și-l privi cu dispreț.

— Da. Așa ar fi mai bine.

— Tai-Pan, te cred atunci.

— Atunci nu te mai uita la mine ca un dragon ! și se duse în camera lui.

— Bun, făcu May-may închizînd ușa în urma lor. Și acum noi vedem dacă ai spus adevărul. Pe loc facem dragoste. Tai-Pan, groaznic doresc la tine !

— Mulțumesc frumos, dar acum sînt cam ocupat, îi replică el, abia abținîndu-se să nu izbucnească în rîs.

— Aiii iaaa cu ocupatul tău ! făcu ea, începînd să-și scoată cămașa de noapte de culoarea mierii de albine. Pe loc facem dragoste. Și văd eu imediat dacă vreo curvă ți-a luat vigoarea. Cristoase ! Și după aceea tu stai de vorbă cu bătrîna ta mamă ! Pe Dumnezeul meu dacă nu !

— Și tu ești foarte ocupată ! îi spuse Struan.

— Sînt foarte ocupată ! și își scoase pantalonașii de mătase, cerceii sunară ca niște clopoței. Și mai bine și tu fii ocupat acum, repede repede !

O cercetă de sus pînă jos și lăsă să i se citească pe față unul din rarele momente de fericire. Pîntecul femeii era frumos bombat de sarcina ce avea de-acum patru luni. O săltă iute în brațe, o sărută pătimaș, o întinse pe pat și își îngădui s-o zdrobească puțin cu greutatea lui.

— Tai-Pan, ai milă, îi spuse ea cu suflarea tăiată. Eu nu-s din matahalele alea de barbare numai țîțe ! Și chiar dacă mă săruți asta nu dovedește nimic. Jos cu hainele, și vedem noi atunci care-i adevărul.

O sărută din nou. Atunci May-may îi spuse cu alt glas :

— Hai, scoate-ți hainele !

Struan se rezemă în coate și se uită lung la ea, apoi își frecă nasul de al ei, și acum nu se mai juca :

— Acum nu mai avem timp. Trebuie să mă duc la o întîlnire, iar tu trebuie să-ți faci bagajul.

— De ce să-mi fac bagaj ? îl întreba ea tresărind.

— Te muți pe *Resting Cloud.*

— De ce ?

— Fetițo, *fêng-shui*-ul nostru nu e cum trebuie deloc aici.

— Bun, minunat de bun ! Își aruncă brațele de gîtul lui. Chiar plecăm de aici ? Pentru totdeauna ?

— Da.

Ea îl sărută, se strecură iute pe sub brațele sale și începu să se îmbrace.

— Am crezut că vrei totuși să facem dragoste, îi aruncă el.

— Ha ! Ce dovadă mai e și asta ? Te știu eu pe tine foarte bine. Chiar dacă te-ai culcat cu o curvă, după un ceas ești destul de taur să te prefaci și să pui bumbac pe ochii sărmanei mame a ta ! Rise din nou și-l îmbrățișă. Ah, ce bine că părăsim *fêng-shui* rău. Eu strîng bagaje imediat.

Alergă la ușă și strigă strident :

— Ah Saaaam !

Ah Sam se arătă alarmată de îndată, urmată de Lim Din, și după o babilonie întreagă de strigăte și sporovăială, Ah Sam și Lim Din o luară iute din loc, implorîndu-și zeii cu o gălăgioasă emoție. May-may veni înapoi, se așeză pe marginea patului și începu să-și facă vînt cu evantaiul :

— Acum m-am apucat de strîns, îi spuse ea încîntată nevoie mare. Și te ajut și pe tine să te îmbraci.

— Mulțumesc, dar sînt în stare să mă îmbrac și singur.

— Atunci eu mă uit la tine. Și te frec pe spate. Baia te așteaptă. Sînt grațios de încîntată că tu te-ai hotărît să plecăm.

Ea trăncăni mai departe neobosită, în vreme ce el se dezbrăca. El se băgă în baie și ea strigă cît o ținea gura după prosoape fierbinți, iar cînd acestea fură aduse, îl șterse pe spate. Iar în tot acest timp ea se întreba dacă

se culcase cu vreo prostituată, după ce rezolvase treaba aceea cu pictorul cel mic și caraghios care-i făcuse un tablou atît de frumos. Nu că mi-ar păsa, își spuse ea, frecindu-l pe spate energic. Dar el n-are ce căuta într-un loc ca ăla. Absolut deloc. Își pierde obrazul. Și mi-l pierd și eu. Foarte rău. N-o să treacă mult și servitoarele acelea, ce merită să le mănînce cîinii, o să împrăștie peste tot că eu nu sînt în stare să am grijă cum trebuie de omul meu. O, zei, feriți-mă de bîrfele astea murdare, iar pe el de toate muierile astea murdare de tot felul.

Se înseră pînă cînd ea și cu Ah Sam și Lim Din fură gata, iar atunci se simțiră cu toții sfîrșiți de emoțiile și eforturile plecării. Niște culi veniră și le luară bagajele, alții așteptau cu răbdare lîngă lectica închisă în care urma May-may să ajungă la cuter. Ea se opri o clipă la poarta grădinii, alături de Struan, și se uită înapoi la prima ei casă din Hong Kong. Și dacă n-ar fi fost acel *fêng-shui* rău, și frigurile care și ele făceau parte tot din acel *fêng-shui* rău, nu s-ar fi dat dusă de acolo. Înserarea era plăcută. Cîțiva țîntari bîzîiră în jurul lor. Unul dintre ei i se așeză pe gleznă, dar ea nu-l luă în seamă. Țîntarul îi supse sîngele cît putu el să sugă și apoi zbură mai departe.

Struan intră în cabina cea mare de pe *White Witch*. Toți cei din familia Brock îl așteptau cu nerăbdare, în afară de Lillibet, care se dusese la culcare. Culum stătea lîngă Tess.

— Seara ! spuse Struan. Sarah vă roagă s-o iertați, dar nu se simte prea bine.

— Bine ai venit la bord ! îi spuse Brock, cu vocea răgușită și încărcată de neliniști, chipul mohorît.

— Ei bine, spuse Struan și rîse, nu așa trebuie să începem un eveniment fericit.

— Nu-i acu' vremea de așa ceva. Cristoase, după cum bine știi și tu. Sîntem cu toții faliți... sau cel puțin loviți rău de tot de blestemata asta de malarie.

— Aşa-i, spuse Struan, le zîmbi lui Culum şi Tess şi, văzîndu-i atît de amărîţi, se hotărî să le dezvăluie toate veştile bune pe loc. Am auzit că Longstaff ordonă părăsirea oraşului, le spuse el cu nepăsare.

— O, Cristoase Dumnezeule ! explodă Gorth. Nu putem părăsi oraşul, că doar am băgat o groază de parale şi în teren şi în construcţii. Nu-l putem părăsi. Dacă nu erai dumneata să alegi valea aia afurisită, acum n-am mai...

— Ţine-ţi gura ! i-o reteză Brock, şi se întoarse spre Struan. Dumnezeule Cristoase, tu oricum o să pierzi mai mult decît noi, şi totuşi eşti cu zîmbetul pe faţă. De ce ?

— Tată, interveni Tess, înspăimîntată că cearta dintre ei avea să-i strice seara şi fericirea aceea neaşteptată produsă de acceptarea lui Culum. Să aduc ceva de băut ? Şampania e la gheaţă, gata numai să fie servită.

— Da, bun înţeles, Tess, dragoste, spuse Brock. Dar tu n-ai priceput ce-a zis Dirk ? Sîntem pe cale să pierdem o groază de parale. Dacă e musai să părăsim oraşul ăsta, atunci viitorul nostru e negru ca smoala. Da' şi al lui, Cristoase !

— Viitorul Nobilei Case e la fel de alb ca stîncile de la Dover, îi replică Struan liniştit. Şi nu numai viitorul nostru, ci şi al vostru. Longstaff ne va despăgubi pe toţi pentru banii pe care i-am băgat în Happy Valley. Pînă la ultimul penny. Bani gheaţă.

— Da' asta nu-i posibil, exclamă Brock.

— Cristoase ! Da' asta-i o minciună ! spuse Gorth.

Struan se întoarse spre el.

— Gorth, vreau să-ţi dau un sfat. O singură dată să îndrăzneşti să-mi spui că mint. Nu mai mult.

Apoi le relată ce avea de gînd Longstaff să facă. Culum era uluit de minunăţia acestor aranjamente. El pricepu cu limpezime că, deşi taică-său nu spusese o clipă că el influenţase hotărîrile lui Longstaff, cu sigu-

ranță că el fusese factorul decisiv în a-l mînui foarte delicat spre acest deznodămînt. Își aminti de prima întîlnire cu Longstaff, și cum taică-său îl manipulase ca pe o păpușă. Încrederea în sine a lui Culum fu zguduită bine de tot. Înțelese că ceea ce-i spusese Gorth nu era adevărat în întregime, pentru că el nu ar fi putut să-l domine pe Longstaff așa cum făcuse tatăl său... salvîndu-i pe toți încă o dată.

— E aproape o minune, articulă el în cele din urmă și strînse mîna lui Tess.

— Pe tot ce am io mai sfînt, Tai-Pan, îngăimă și Gorth, io îmi iau 'napoi tot ce-am zis. Iertare... vorbe zise așa, la mînie. Da, musai să ți-o spun.

— Dirk, începu Brock cu o întunecată bună dispoziție, io mi-s ...bucuros, chiar bucuros, să te am pe tine de neam. Și ne-ai salvat pielea, adevărat pînă la Dumnezeu !

— Eu nu am nici un merit. Ideea a fost a lui Longstaff.

— Bineînțeles, îi replică Brock răutăcios. Asta pen' el înseamnă și mai multă putere. Liza, de băut, pen' Dumnezeu ! Dirk, acu' chiar că ne-ai dat motive să sărbătorim seara asta. Ba chiar toată noaptea. Isuse Cristoase ! Să bem și să ne veselim. Brock luă un pahar de șampanie și, cînd văzu că toți au paharele în mînă, îl ridică pe al lui să rostească un toast. Pen' Tess Culum, și să aibă parte toată viața de o mare liniștită și de un port sigur cît trăiesc.

Băură cu toții. Apoi Brock dădu mîna cu Culum, Struan o strînse în brațe pe Tess, și între toți păru să se lege un fel de prietenie. Dar numai pentru moment. Și știau asta cu toții. Dar în seara aceea erau gata să uite. Numai Culum și Tess se simțeau în deplină siguranță.

Se așezară cu toții la masă. Tess purta o rochie care-i scotea în evidență chipul abia îmbobocit, iar Culum era aproape paralizat de adorație. Se goliră pahare cu vin printre hohote de rîs și toasturi. Într-un moment de

acalmie, Struan scoase din buzunar un plic bățos și îi-l înmînă lui Culum.

— Ce-i cu el ? întrebă Culum.

Deschise plicul. Tess întinse gîtul să vadă și ea. În plic erau doar niște foi de hîrtie, una cu multe caractere chinezești.

— Un act de proprietate pentru un teren chiar deasupra Promontoriului Glessing.

— Dar acolo nu s-au vîndut terenuri prin licitație, interveni Brock bănuitor.

— Excelența sa a aprobat unele acte de proprietate chinezilor din sat care au deținut locurile acelea înainte de a prelua noi Hong Kong-ul. Terenul acesta e unul dintre ele. Culum, tu și Tess de-acum stăpîniți un acru împreună. De acolo vederea e foarte frumoasă. A, da, și dimpreună cu actul pentru teren mai ai la dispoziție și suficient material de construcție pentru o casă cu șapte dormitoare, o grădină și o locuință de vară.

— Ah, Tai-Pan, exclamă Tess, cu un zîmbet minunat, îți mulțumesc, îți mulțumesc !

— Terenul nostru ? Casa noastră ? Chiar e adevărat ce spui ? întrebă Culum, amețit de generozitatea tatălui său.

— Da, flăcăule. Am crezut că o să fii fericit să te apuci de construit îndată. Am aranjat să aveți amîndoi o întîlnire cu un arhitect mîine la prînz. Ca să înceapă să lucreze la planuri.

— Mîine plecăm cu toții spre Macao, replică Gorth tăios.

— Gorth, dar n-o să te deranjeze prea mult dacă mai întîrzii o zi sau două, nu-i așa ? spuse Culum. La urma urmei e foarte importantă treaba asta...

— Sigur că da, spuse și Tess.

— ...ca și rezolvarea problemelor de la Queen's Town și organizarea unei noi licitații de terenuri... Culum se

opri și se întoarse emoționat spre logodnica lui. Cel mai bun arhitect din Asia e Sousa.

— Remedios, omul nostru, e mai bun, interveni Brock, furios pe sine că nu se gîndise și el să le ofere posibilitatea de a-și construi o casă : pusese la cale să le ofere una dintre casele din Macao ale companiei drept cadou de nuntă, să fie departe de influența lui Struan.

— A, bineînțeles, domnule Brock, e foarte bun, spuse Culum, simțind gelozia celuilalt. Dacă nu vom fi mulțumiți de Sousa, atunci o să vorbim cu Remedios ! Se întoarse spre Tess. Ești de acord și tu ? apoi către Struan : Nu știu cum să-ți mulțumesc îndestul.

— Culum, nu e cazul de mulțumiri. Tinerii trebuie să aibă prilejul de a porni cu dreptul în lume și să se bucure de un loc al lor.

Struan era încîntat de felul cum îi stîrnise pe Brock și Gorth.

— Așa e, spuse și Liza încîntată. Zău că da, un adevăr cît se poate de adevărat.

Brock luă actul de proprietate și începu să-l studieze.

— Ești sigur că actu-i în regulă ? întrebă el. Că nu-i din cele obișnuite.

— Precis. Longstaff a confirmat. Oficial. Sigiliul lui e pe ultima pagină.

Brock se încruntă uitîndu-se la Gorth, sprîncenele stufoase făcîndu-se o linie neagră pe chipul lui încercat de vînturi.

— Mă paște gîndu' că ar fi musai să ne aruncăm și noi un ochi la înscrisurile astea ale băștinașilor.

— Ihi, făcu Gorth și se uită drept la Struan. Tată, da' poa' că n-a mai rămas nici unul de vînzare.

— Gorth, eu cred că mai sînt totuși și altele, îi replică Struan detașat, dacă ești gata să o pornești pe urmele lor. Apropo, Tyler, de îndată ce sînt măsurate noile terenuri, poate că ar fi bine să stăm de vorbă și să vedem ce facem.

— Şi pe mine mă bătea acelaşi gînd, spuse Brock. Ca şi înainte, Dirk. Da' de data aiasta, tu alegi întîi.

Îi întinse actul de proprietate lui Tess, care mîngîie hîrtia.

— Culum, tu tot mai eşti adjunct al secretarului colonial ?

— Cred şi eu, rîse Culum. Cu toate că niciodată nu mi s-a spus exact ce am de făcut în funcţia asta. De ce ?

— Nimic.

Struan termină de băut vinul şi socoti că venise timpul.

— Acum că Happy Valley e abandonată şi lichidată, iar noul oraş se va ridica pe cheltuiala Coroanei, viitorul Hong Kong-ului e asigurat.

— Mda, făcu Brock prietenos, redobîndind ceva din buna dispoziţie. Dacă Coroana vrea şi ea să rişte dimpreună cu noi.

— Aşa că nu cred că mai sînt motive să amînăm căsătoria. Eu propun ca Tess şi Culum să se căsătorească luna viitoare.

Se lăsă o tăcere uluită. Tuturor li se păru că timpul s-a oprit în loc. Culum se întrebă ce ascunde zîmbetul atît de strîmb al lui Gorth, de ce alesese Tai Panul chiar luna viitoare şi... o, Doamne, dă să fie luna viitoare ! Gorth pricepu că luna viitoare va însemna sfîrşitul influenţei sale asupra lui Culum, şi, Cristoase, una ca asta nu trebuie să se întîmple. Indiferent ce spune tata, se jură el, nu va avea loc nici o căsătorie atît de repede. Poate anul viitor. Da, poate. Ce-o fi în mintea diavolului ăstuia ?

Şi Brock încerca să ghicească mobilurile lui Struan, fiindcă Struan trebuia să aibă el un gînd ascuns, şi acesta nu prevestea nimic bun nici pentru el, nici pentru Gorth. Instinctul îl îmboldi pe loc să amîne căsătoria. Dar jurase în faţa lui Dumnezeu să le ofere un port liniştit, aşa cum jurase şi Struan, şi ştia că un astfel de jurămînt îl lega şi pe el aşa cum îl lega şi pe Struan.

— Prima strigare publică poate fi duminica viitoare, spuse Struan ca să rupă într-adins tensiunea aceea. Cred că duminica viitoare va fi cum nu se poate mai bine. Îi zîmbi lui Tess. Ce zici, fetiţo ?

— Da, da, sigur, îi răspunse ea, ţinîndu-l pe Culum de mînă.

— Nu, le-o tăie Brock.

— E prea în pripă ! se aruncă şi Gorth.

— De ce ? întrebă Culum.

— Culum, la tine mă gîndeam, spuse Gorth ca să-l împace, şi la trista pierdere a unchiului tău. O nepotrivită grabă, tare nepotrivită !

— Liza, dragoste, ridică glasul răguşit Brock. Tu şi cu Tess sînteţi învoite să ne lăsaţi. După ce bem şi noi un pahar de vin ne vedem din nou.

Tess îl luă cu braţele de gît şi-i şopti :

— Te rog, papa !

Şi cei patru bărbaţi rămaseră singuri.

Brock se ridică greoi în picioare şi luă sticlă de porto. Turnă în patru pahare şi le înmînă fiecăruia pe rînd Struan gustă vinul şi arătă că-l apreciază.

— Un porto foarte bun, Tyler.

— E din anu' '31.

— An minunat pentru vinul de Porto.

Se lăsă din nou tăcere.

— Vă deranjează foarte mult dacă aminaţi plecarea cu cîteva zile, domnule Brock ? spuse Culum stînjenit. Vreau să spun că dacă nu e posibil... dar aş vrea tare mult să vadă şi Tess terenul şi planurile.

— Acum, cu părăsirea oraşului, licitaţia de terenuri şi celelalte, nu mai plecăm nici noi. Cel puţin eu şi Gorth nu plecăm, spuse Brock. Da' Liza şi Tess şi Lillibet trebuie să plece cît mai curînd posibil. Macao la vremea asta din an are aer sănătos. Şi-i mai răcoare. Nu-i aşa, Dirk ?

— Da, acum la Macao e bine, spuse Struan aprinzîndu-şi un trabuc. Am auzit că săptămîna viitoare va fi şi cercetarea asupra accidentului arhiducelui, spuse el şi se uită cercetător la Gorth.

— Ei, un *joss* ghinionist, spuse Brock.

— Da, da, veni ca un ecou glasul lui Gorth. Trăgeau armele din toate părţile.

— Mda, spuse Struan. Imediat ce-a fost lovit arhiducele, cineva l-a împuşcat pe conducătorul gloatei aceleia.

— Io l-am dat jos ! interveni Brock.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse Struan. Gorth, şi tu trăgeai cu muscheta ?

— Io eram la prova să dau drumul la navă.

— Da, întări şi Brock.

El încercă să-şi amintească dacă văzuse pe careva trăgînd cu arma. Şi-l aminti numai pe Gorth la prova.

— Mare ghinion. Gloata-i tare primejdioasă şi la o vreme ca aia cine mai ştie ce se poate întîmpla !

— Mda, replică Struan.

Ştia acum că dacă glontele acela fusese ţintit într-adins, numai Gorth putea fi vinovatul, nu Brock.

— Da, aşa se mai întîmplă uneori.

Felinarul cu ulei care atîrna de grindă se legănă cînd nava se înclină împinsă uşor de vîntul care se răsuci puţin. Gorth, Brock şi Struan, marinarii, toţi intrară imediat în alertă. Brock deschise hubloul şi adulmecă briza, Gorth îşi încordă privirile şi cercetă marea prin fereastra dinspre pupa, iar Struan ascultă spiritele navei.

— Nu-i nimica, spuse Brock. Vîntu' s-a rotit cu cîteva grade, atît şi nimic mai mult.

Struan se duse în hol, unde era un barometru. Arăta 29,8, staţionar. De săptămîni de zile, presiunea atmosferică variase doar cu o fracţiune.

— Vreme stabilă ca piatra, spuse el.

— Mda, replică Brock. Dar acuș' n-o să mai fie atît de stabilă, și o să fim nevoiți să închidem toate gurile navei. Am văzut că tu ți-ai pus geamanduri de furtună în fața pontonului tău, la apă adîncă.

— Mda ! Struan turnă iar vin în pahar și întinse sticla lui Gorth. Vrei și tu ?

— Mulțam, făcu Gorth.

— Ai adulmecat cumva niscaiva furtună pe curînd, Dirk ?

— Nu, Tyler. Dar am vrut să am geamandurile pregătite pentru orice nevoie. Și Glessing a ordonat lansarea lor pentru flota militară.

— La sugestia ta ?

— Da.

— Am auzit io niște vorbe că se însoară cu sora lui Sinclair.

— Se pare că plutește în aer căsătoria asta.

— Cred că vor fi foarte fericiți, spuse Culum. George o idolatrizează, nu altceva.

— Pentru Horatio o să fie cam greu, spuse Gorth, acu' că-l părăsește atît de brusc. Ea era singura lui rudă pe aici. Și mai e și prea tînără, minoră.

— Cîți ani are ? întrebă Culum.

— Nouăsprezece, îi răspunse Struan.

În cabină tensiunea spori și mai mult.

— Tess e foarte tînără, îngăimă Culum, cu o voce chinuită. Nu vreau s-o văd suferind în nici un fel. Dar chiar și așa... ei bine, putem... ce zicești, domnule Brock ? De căsătorie ? Luna viitoare ? Ce e mai bine pentru Tess e și pentru mine.

— Flăcăule, e prea necoaptă, spuse Brock, ușor amețit de vin. Da'-s bucuros că zîci ce-ai zîs.

Gorth se străduí să vorbească clar, cu voce blîndă :

— Cîteva luni de amînare nu au de ce să vă supere pe amîndoi, ce zici, Culum ? Iar anul viitor nu e decît la juma' de an de aci încolo.

— Pînă în ianuarie mai sînt șapte luni de zile, Gorth, îi spuse Culum nerăbdător.

— Da' nu de mine depinde. Ce-i bine pen' voi doi e bine și pen' mine ! Io așa zic. Gorth bău vinul și-și mai turnă. Tu, tată, ce zici ? spuse el într-adins, punîndu-l pe Brock la mijloc.

— La asta mă gîndeam și io, făcu Brock cercetîndu-și foarte atent paharul. E tare crudă încă fata asta. Graba-i nepotrivită. Și vă știți unul pe celălalt de numa' trei luni și...

— Domnule Brock, dar o iubesc ! insistă Culum. Trei luni sau trei ani nu înseamnă nimic.

— Știu și io, flăcăule, spuse Brock, nu fără un fel de bunăvoință ; își aminti de bucuria care înflorise în sufletul lui Tess cînd el îi spusese că va fi de acord cu Culum. Io mă gîndesc numai la binele tău, la al ei. Și avem nevoie de timp să ne gîndim bine.

Ca să dibui io ce-i în mintea ta, Dirk, își spuse el.

— Cred că și pentru ei și pentru noi e mai bine cum am zis. Struan simți căldura care iradia dinspre Culum. Tess e tînără, sigur că da. Dar și Liza a fost tînără, și așa a fost și mama lui Culum. Acum e la modă să te căsătorești de tînăr. Au și bani destui. Un viitor de oameni avuți. Cu puțin *joss*. Și de asta zic că e mai bine așa.

Brock își frecă fruntea cu dosul mîinii.

— O să mă mai gîndesc și io, și am să-ți spun mai apoi, Culum. Ideea asta a venit cam pe neașteptate, de asta am nevoie să mă mai gîndesc și io o vreme.

Culum zîmbi, înduioșat de sinceritatea ce se simțea în vocea lui Brock. Pentru prima dată îi plăcu de bătrîn și avu încredere în el.

— Bineînțeles, spuse el.

— Tyler, și cam cît timp crezi că o să ai nevoie pentru asta ? îl întrebă Struan de-a dreptul.

Văzuse că de-acum Culum se muiase dinaintea prefăcutei lor bunăvoințe, dar știa că forțîndu-le mîna îi

va face să-și dea arama pe față. Nu trebuie să-i ținem pe tinerii aștia ca pe niște pești prinși în cîrlig, apoi mai sînt o mulțime de lucruri de rezolvat. Trebuie să facem cea mai grozavă nuntă pe care a cunoscut-o Asia vreodată.

— Cum am zis și ne-am înțeles, i-o reteză Brock, tatăl miresei face nunta. Și io mi-s în stare să știu ce-i bine și ce-i rău în privința asta. Brock știa că Struan îl prinsese pe el în cîrlig și acum se juca cu el. Așa că planurile pen' nuntă noi le facem.

— Bineînțeles, spuse Struan. Și cînd o să-i spui și lui Culum ?

— Curînd ! Brock se ridică în picioare. Să chemăm și doamnele.

— Cît de curînd, Tyler ?

— Ei, tată, acum ai auzit, nu ? interveni Gorth înfuriat. De ce-l superi tu pe el, ei ?

Dar Struan nu-l luă în seamă și continuă să se uite fix la Brock. Culum se temu că se vor încăiera și că după asta Brock își va schimba poziția față de căsătorie. Dar, în același timp, voia să știe și el cît va mai avea de așteptat și-i părea bine că Struan îl presa pe Brock.

— Te rog, se băgă și el în vorbă, sînt sigur că domnul Brock nu va... o să cîntărească ideea asta cu grijă. Să lăsăm deocamdată discuția asta.

— Culum, ce vrei să faci te privește numai pe tine, îi replică Struan cu prefăcută mînie. Dar eu vreau să știu acum. Vreau să știu dacă se folosesc doar de tine, sau dacă se joacă cu tine ca șoarecele cu pisica !

— E foarte grav ce spui, răspunse Culum.

— Da. Dar cu tine am terminat pentru moment, așa că te rog să-ți ții gura. Struan se întoarse iar spre Brock, știind că punîndu-l la punct pe Culum le făcuse plăcere și lui Brock și lui Gorth. Tyler, cît timp îți mai trebuie să te hotărăști ?

— O săptămînă. O săptămînă, nici mai mult nici mai puțin. Brock îl privi pe Culum și vocea i se mai îmblînzi. Flăcăule, nu e nimic rău dacă cineva cere un răgaz, și nu e nimic rău în asta dacă cineva îți cere bărbățește să-i dai un răspuns. E cinstit. O săptămînă, Dirk. Și cu asta-s pe placul afurisitelor tale de purtări proaste ?

— Da. Mulțumesc, Tyler. Struan se îndreptă spre ușă și o deschise larg.

— După tine, Dirk.

Întors în liniștea apartamentului său de pe *Resting Cloud*, Struan îi povesti lui May-may tot ce se întîmplase. Ea îl ascultă atentă și încîntată.

— Ah, bine, Tai-Pan, foarte bine.

El își scoase haina și ea i-o puse în șifonier. Din mîneca chimonoului ei căzu un sul de hîrtie. Struan îl ridică și se uită la el. Era o acuarelă foarte delicată cu o mulțime de semne chinezești în jur. Înfățișa un peisaj marin ; o siluetă de om mărunțel se pleca dinaintea unei siluete de femeie mărunțică la poalele unor munți învăluiți în ceață. De la țărmul stîncos se îndepărta un sampan.

— De unde o ai ?

— Ah Sam a adus-o din Tai Ping Shan, îi răspunse ea.

— Frumoasă acuarelă.

— Da, îi spuse May-may liniștită, uluită din nou de subtilitatea minunată a bunicului ei.

Trimisese sulul unuia din favoriții săi din Tai Ping Shan, de la care May-may cumpăra din cînd în cînd bijuterii din jad. Ah Sam luase sulul fără să bănuiască ceva, socotindu-l un cadou obișnuit pentru stăpîna ei. Deși May-may era convinsă că Ah Sam și Lim Din cercetaseră tabloul și literele cu foarte multă atenție, era sigură că nici prin minte nu le trecuse că acesta cuprindea un mesaj tainic. Era prea bine ascuns. Chiar și si-

giliul privat al familiei sale era ascuns în chip inteligent sub un altul. Şi ce minunat de simplu sunau versurile : „Şase cuiburi zîmbesc vulturilor, Focul cel verde e o scăpărare a răsăritului, Iar săgeata vesteşte puii speranţei". Şi cine în afară de ea putea ghici că de fapt bunicul ei îi mulţumea pentru informaţiile trimise în legătură cu cele şase milioane despăgubire, că focul cel verde însemna Tai-Pan, şi că o să-i trimită un mesager, ducînd cu el ceva în formă de săgeată pentru a fi recunoscut, acest mesager urmînd s-o ajute în toate chipurile.

— Şi ce înseamnă semnele acelea ? o întrebă Struan.

— Tai-Pan, greu de tradus. Nu cunosc toate cuvintele, dar sună cam aşa : „Casele a şase păsări zîmbesc păsărilor celor mari, răsăritul aruncă lumini verzi, aduce săgeată — May-may se încruntă, căutînd echivalentul englezesc — săgeata aduce mici păsări de speranţă."

— Dumnezeule, mare aiureală ! rîse Struan.

Ea oftă fericită.

— Tai-Pan, te ador.

— May-may, şi eu te ador.

— Altă dată cînd construim o casă, întîi chemăm domni *fêng-shui*, da ? Te rog.

Capitolul treizeci

În zori, Struan urcă la bordul navei *Calcutta Maharajah*, nava comercială cu care Sarah pleca spre ţară. Aparţinea Companiei Indiilor de Est. Urma să ridice ancora în trei ore, o dată cu fluxul, şi marinarii făceau ultimele pregătiri de plecare. Struan coborî sub punte şi bătu la uşa cabinei lui Sarah.

— Intră, o auzi el.

— Bună dimineaţa, Sarah.

Închise uşa în urma lui. Cabina era spaţioasă şi confortabilă. Peste tot erau împrăştiate jucării, haine, bagaje

și încălțăminte. Lochlin scîncea, pe jumătate adormit într-un pătuț lîngă hublou.

— Sarah, toate-s în rînduială ?

— Da.

El scoase din buzunar un plic.

— Uite o poliță plătibilă la vedere pentru cinci mii de guinee. O să primești o poliță din asta la fiecare două luni.

— Ești foarte generos.

— Sînt banii tăi... sau cel puțin ai lui Robb, nu ai mei. Puse plicul pe masa de stejar. Nu fac decît să respect testamentul lui. Am scris pentru a rezolva problema fondului de tutelă pe care-l dorea, și o să primești și tu hîrtiile necesare. L-am rugat pe tata să vă aștepte la sosire. Vrei să stai în casa mea din Glasgow pînă îți găsești una pe plac ?

— Nu vreau nimic de la tine.

— I-am scris bancherului nostru să-ți onoreze semnătura, așa cum a lăsat Robb instrucțiunile, pînă la concurența sumei de cinci mii de guinee pe an, peste suma ce ți se cuvine regulat. Trebuie să înțelegi că de acum tu ești moștenitoare și te sfătuiesc să fii cu mare grijă cu banii, pentru că se vor găsi o mulțime care să încerce să te sfeteriască de ei. Ești tînără, ai viața dinainte...

— Dirk, n-am nevoie de sfaturile tale, îi replică Sarah, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Și în ce privește ceea ce-mi aparține, pot să mă descurc și singură. Totdeauna am știut să-mi iau ce-mi aparține. Cît despre tinerețea mea, m-am uitat și eu în oglindă : sînt bătrînă și urîtă. Știu și eu, știi și tu. Sînt sleită. Și tu stai frumos călare pe blestematul ăla de gard al tău și-i joci pe bărbați cum vrei tu, stîrnindu-i unul contra celuilalt, pe femei una contra celeilalte. Ești fericit că Ronalda a murit... și-a împlinit menirea cu vîrf și îndesat. Așa că drumul ți-e deschis de-acum pentru următoarea. Care-o să fie ? She-

vaun ? Mary Sinclair ? Fata vreunui duce poate ? Totdeauna ai ştiut să te uiţi cît mai sus. Dar, indiferent care-o fi, trebuie să fie tînără, frumoasă şi bogată, şi ai s-o storci ca pe toate celelalte. Tu din asta trăieşti, îi sugi pe ceilalţi şi în schimb nu le dai nimic. Te blestem, în faţa lui Dumnezeu, şi mă rog să trăiesc să ajung să scuip pe mormîntul tău.

Pruncul începu să scîncească de ţi se rupea inima, dar nici unul dintre ei nu-i auzi plînsul, se priveau duşmăneşte.

— Sarah, ai uitat un singur lucru. Toată amărăciunea ta se iscă din convingerea ce te chinuie că, din nefericire, nu l-ai ales pe fratele care trebuia. Şi din pricina asta ai făcut un infern din viaţa lui Robb.

Struan deschise uşa şi dispăru.

— Urăsc adevărul, urlă ea către pustiul care o înconjura.

Struan stătea prăbuşit la biroul său din factorie, urînd-o pe Sarah, dar şi înţelegînd-o, chinuit de blestemul pe care i-l aruncase.

— Îi sug eu pe alţii ? spuse el cu glas tare, fără să vrea.

Se uită la portretul lui May-may.

— Da, cred că e adevărat. Şi-i păcat ? Ei nu mă sug pe mine ? Tot timpul. May-may, cine a greşit ? Cine are dreptate ?

Îşi aduse aminte de Aristotle Quance.

— Vargas !

— Da, senhor.

— Ce face domnul Quance ?

— E foarte trist, senhor, foarte trist.

— Te rog, trimite-l aici.

La scurt timp, Quance era în uşă.

— Intră, Aristotle, îl invită Struan. Închide uşa.

Quance făcu precum i se spuse, apoi se apropie și rămase dinaintea biroului cu o figură nefericită. Struan îi vorbi iute.

— Aristotle, nu e timp de pierdut. Strecoară-te afară din factorie și du-te la ponton. Acolo ai să vezi un sampan ce te așteaptă. Du-te la bordul navei *Calcutta Maharajah,* ridică pînzele în cîteva minute.

— Cum, Tai-Pan ?

— Flăcăule, vei avea la îndemînă tot ajutorul. Fă și tu o scenă memorabilă cînd ajungi la bord, fă cu mîna, strigă în vreme ce nava iese din port. Să știe toată lumea că erai la bordul ei.

— Tai-Pan, Dumnezeu să te binecuvînteze ! În ochii lui se iscă o lucire de lumină. Dar eu nu vreau să plec din Asia. Nu pot pleca.

— În sampan sînt niște veșminte de culi. După ce nava iese din port, te poți strecura furiș pe lorcea pilotului. Am mituit echipajul, dar nu și pe pilot, așa că ferește-te de el.

— O, marile boașe de foc ! Quance păru să fi crescut cu cîțiva inci deodată. Da... dar unde să mă ascund după aia ? La Tai Ping Shan ?

— Doamna Fortheringill te așteaptă. Am aranjat să poți rămîne acolo două luni. Da' să știi, pe Dumnezeul meu, îmi datorezi toți banii pe care i-am cheltuit cu tine acum.

Quance îl luă pe Struan în brațe și scoase un răcnet de bucurie pe care Struan i-l reteză pe loc.

— Cristoase, stăpînește-te. Dacă Maureen o să bănuiască ceva, o să ne chinuie pe amîndoi și n-o să mai plece de aici niciodată.

— Așa-i, spuse în șoaptă, cu voce răgușită Quance, și se repezi la ușă ; acolo se opri brusc. Bani ! Am nevoie de bani. Tai-Pan, nu poți să-mi dai un mic împrumut ?

Struan ținea în mînă o pungă mică cu galbeni.

— Uite o sută de guinee. O să le adaug la chitanța totală.

Punga dispăru în buzunarul lui Quance, apoi îl îmbrățișă pe Struan, și trimise un sărut către portretul de deasupra șemineului.

— Zece tablouri pentru cea mai minunată fată cu numele May-may. Cu zece guinee mai ieftin decît prețul meu obișnuit, Dumnezeule. Ah, nemuritorule Quance, te ador ! Ești liber ! Ești liber ! Liber !

Făcu vreo cîțiva pași de cancan, sări în sus și dispăru.

May-may se uita la brățara din jad. Se duse cu ea la raza de soare ce se strecura prin hubloul navei și o cercetă cu și mai multă grijă. Se opri cu privirea la săgeata ce era gravată delicat pe brățară și la caracterele chinezești ce glăsuiau : „Pui de speranță".

— O brățară foarte frumoasă, spuse ea în dialectul mandarin.

— Mulțumesc, Supremă între Supreme, îi răspunse Gordon Chen în același dialect.

— Da, foarte frumoasă, repetă May-may și i-o dădu înapoi.

El luă brățara, o pipăi o vreme, bucurîndu-se de netezimea ei, dar nu și-o prinse la încheietura mîinii la locul ei, și o aruncă cu dexteritate pe hublou afară și se uită după ea pînă cînd dispăru în apă.

— Ar fi fost o mare cinste pentru mine dacă ai fi acceptat-o din partea mea drept cadou, Supremă Doamnă. Dar unele cadouri aparțin întunericului mării.

— Ești foarte înțelept, fiul meu, îi spuse ea. Dar nu sînt o Supremă Doamnă, ci doar o concubină.

— Tata nu are altă nevastă. Așa că tu ești Suprema Supremelor.

May-may nu-i răspunse. Fusese șocată cînd descoperise că mesagerul bunicului ei era Gordon Chen. Și, în

ciuda brățării de jad, ea se hotărîse să fie foarte prudentă și să vorbească cu el numai în cimilituri, în cazul în care el interceptase mesajul, așa după cum foarte bine știa că și el va fi la fel de prudent și va vorbi tot în cimilituri.

— Bei un ceai ?

— Mamă, ar fi prea mare deranjul.

— Nici un deranj, fiul meu, îi spuse ea.

Se duse în cealaltă cabină, Gordon Chen porni după ea și rămase uluit de mersul ei minunat, de picioarele ei minuscule, capul ei plutind parcă înconjurat de mireasmă parfumului ei. Din clipa în care ai văzut-o ai iubit-o, își spuse el. Într-un fel e și creația ta, pentru că tu i-ai dăruit limba barbarilor și felul lor de a gîndi. Își binecuvîntă din nou șansa de a fi fiul Tai-Panului, pentru că-i purta un imens respect. Știa că fără acest respect n-ar mai fi putut s-o iubească pe May-may cu o dragoste filială. Ceaiul fu adus și May-may îl expedie pe Lim Din. Dar, pentru buna cuviință, o lăsă pe Ah Sam să rămînă. Știa că Ah Sam nu pricepea dialectul Soochow în care reluă discuția cu Gordon Chen.

— O săgeată poate fi foarte periculoasă.

— Da, Supremă Doamnă, dacă se află în mîini ticăloase. Te interesează trasul cu arcul ?

— Cînd eram mică de tot, eu și fratele meu ne jucam cu zmeul. O dată m-am jucat și cu un arc, dar m-am speriat rău de tot. Cred că uneori o săgeată poate fi un dar al zeilor și nu e deloc primejdioasă.

Gordon Chen rămase o clipă pe gînduri.

— Da. Dacă e în mîinile unui om flămînd care ţintește săgeata spre un vînat și-și nimerește ținta.

Ea își vîntură delicat evantaiul. Era încîntată că știa felul în care gîndea el. În chipul acesta schimbul de informații devenea mai ușor și mai incitant.

— Un astfel de om trebuie să fie tare grijuliu dacă nu are decît o singură șansă să-și atingă ținta.

— Adevărat, Supremă Doamnă. Dar un vînător iscusit are mai multe săgeţi în tolba lui.

Şi care-i vînatul ? se întrebă el.

— O biată femeie nu poate încerca bucuria bărbaţilor de a vîna, îi răspunse ea calm.

— Bărbatul e principiul yang, el e vînătorul, prin voinţa zeilor. Femeia e principiul yin, cea căreia vînătorul îi aduce prada pentru a fi gătită.

— Zeii sînt foarte înţelepţi. Foarte. Ei îl învaţă pe vînător care vînat e de mîncare şi care nu.

Gordon Chen sorbi cu delicateţe din ceaşca de ceai. Oare vrea să spună că doreşte să caute pe cineva ? Să fie careva vînat şi ucis ? Pe cine oare ? Poate pe iubita unchiului Robb şi fetiţa lor ? Dar poate că nu e vorba de ei, fiindcă pentru asta n-ar fi nevoie de atîta taină, şi cu siguranţă că Jin-qua nu m-ar amesteca pe mine în treaba asta. Pe toţi zeii, ce putere are femeia asta asupra lui Jin-qua ? Ce o fi făcut ea pentru el ca acesta să fie nevoit să-mi poruncească — şi prin mine să-i pună la dispoziţie întreaga putere a Triadei — ca să împlinim indiferent ce doreşte ?

Apoi îşi aminti de un zvon care se potrivea cu ce se întîmpla, zvonul că numai Jin-qua ştiuse înaintea tuturor celorlalţi că flota se va întoarce de îndată la Canton, fără să se îndrepte spre nord, aşa cum presupuseseră că se va întîmpla. Probabil că ea îi trimisese în taină vorbă lui Jin-qua şi în felul acesta îl îndatorase ! Aiii iaaa, şi ce datorie ! Informaţia asta venită la vreme probabil că-i salvase trei, patru milioane de taeli. Şi respectul faţă de May-may spori şi mai mult.

— Uneori vînătorul trebuie să-şi folosească arma ca să se apere împotriva celei mai primejdioase fiare din pădure, spuse el, oferindu-i ei altă cale de mărturisire.

— Adevărat, fiul meu ! Evantaiul ei se închise brusc, o văzu cum tremură. Zeii o apără pe o biată femeie împotriva acestor primejdii.

Deci voia să fie ucis cineva, se gîndi Gordon. Se uită la ceaşca de porţelan şi cercetînd-o se întrebă de cine putea fi vorba.

— Aşa-i soarta că răul să umble prin multe locuri. Uneori în înalturi, alteori jos de tot. Pe continent, sau în insula asta.

— Da, fiul meu, spuse May-may, evantaiul flutură uşor, buzele îi tremurară abia perceptibil. Chiar şi pe mare. Chiar şi printre cei născuţi în sfere înalte şi foarte bogaţi. Groaznice sînt căile zeilor.

Gordon Chen aproape să scape ceaşca din mînă. Se întoarse cu spatele la May-may şi se strădui să-şi adune gîndurile. „Pe mare născuţi în sfere înalte" nu putea să însemne decît că e vorba de doi oameni : Longstaff şi însuşi Tai-Panul. Ah, dragoni ai morţii ! Să pornească împotriva oricăruia dintre ei ar fi însemnat să grăbească izbucnirea unui măcel. I se întoarse stomacul pe dos. Dar de ce ? Şi era vorba de Tai-Pan ? Nu, nu poate fi vorba de tatăl meu, o, zei ! Să nu fie cumva tata !

— Da, Supremă Doamnă, îngăimă el cu o undă de melancolie în glas, pentru că ştia că jurămîntul pe care-l făcuse îl lega să împlinească orice i-ar fi cerut femeia asta. Zeii au căi groaznice !

May-may băgase de seamă schimbarea comportării lui Gordon Chen şi nu pricepea ce se întîmplase. Şovăi o clipă, nedumerită. Apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastrele dinspre pupa. Nava amiral se legăna alene la ancoră în port, sumedenie de sampane se vedeau pretutindeni pe marea sclipind în soare. *China Cloud* se afla dincolo de ea, la ancora de furtună, iar lîngă ea *White Witch.*

— Navele sînt atît de frumoase, spuse ea. Care-ţi place ţie cel mai mult ?

El se apropie de fereastră. Nu credea că putea fi vorba de Longstaff. Nu vedea care ar fi fost sensul unei astfel de crime, în orice caz nu pentru ea. Poate pentru Jin-qua, dar nu pentru ea.

— Cred că aceea e cea mai frumoasă, spuse el grav, arătînd spre *China Cloud*.

May-may oftă și scăpă evantaiul din mînă.

— Cristoase, spuse ea în engleză. Ah Sam ridică iute privirea și May-may își recăpătă pe dată stăpînirea de sine. Gordon Chen luă evantaiul de jos și se înclină adînc dinaintea ei cînd i-l întinse.

— Mulțumesc, continuă ea în dialectul Soochow. Dar eu prefer nava cealaltă.

Și arătă spre *White Witch* cu evantaiul. Încă mai era cutremurată de gîndul groaznic că Gordon Chen își închipuise măcar că ea ar fi dorit să-l vadă pe adoratul ei Tai-Pan mort.

— Cealaltă e neprețuită precum jadul. Neprețuită, mă auzi ? De neatins, pe toți zeii ! Cum poți să ai impertinența să gîndești altfel ?

Ușurarea lui fu evidentă.

— Iartă-mă, Supremă Doamnă. Am să mă prostern de o mie de ori pentru a-mi dovedi căința mizerabilă chiar acum, aici, dar sclavul tău ar putea să nu priceapă, spuse el grăbit amestecînd în mod voit dialectul Soochow și cuvinte din mandarină. Un diavol mi-a pătruns pentru o clipă în mintea mea năucă și nu te-am înțeles prea bine. Bineînțeles, n-am să mai pun niciodată în cumpănă o navă și cealaltă.

— Da, îl opri ea. Dacă cineva se atinge măcar de o parîmă de cînepă, de o surcică de lemn din cealaltă navă, am să mă duc după cel ce îndrăznește să profaneze o astfel de bijuterie de jad și am să-l caut pînă în măruntaiele iadului, și acolo am să-i smulg testiculele și am să-i scot ochii și am să i le dau să le înghită laolaltă cu toate mațele lui !

Gordon Chen se înfioră, dar replică pe un ton de obișnuită conversație :

— Nici o teamă, Supremă Doamnă, nici o teamă. O să mă prostern de o mie de ori drept pedeapsă pentru că

n-am priceput care-i deosebirea între jad şi lemn. N-aş vrea să zic că vreodată... n-aş mai dori niciodată să crezi că nu înţeleg.

— Atunci bine.

— Şi acum, dacă vrei să mă ierţi, Supremă Doamnă, am să mă întorc la treburile mele.

— Treburile tale nu s-au terminat, i-o reteză ea scurt. Iar buna cuviinţă ne porunceşte să mai bem nişte ceai.

Bătu din palme ca o regină spre Ah Sam şi-i porunci să aducă ceai proaspăt. Şi prosoape fierbinţi. Cînd Ah Sam se întoarse, May-may spuse în cantoneză :

— Am auzit că în curînd multe nave vor pleca spre Macao, spuse ea, şi Gordon Chen pricepu de îndată că Brock va trebui să fie trimis sub pămînt şi încă foarte repede, la Macao.

Ah Sam se lumină la faţă.

— Credeţi că o să plecăm şi noi ? Mi-e dor să văd Macao din nou, şi-i zîmbi sfios lui Gordon Chen. Cinstite domn, cunoaşteţi Macao ?

— Bineînţeles, îi răspunse el.

De obicei, o sclavă n-ar fi îndrăznit să i se adreseze, dar ştia că Ah Sam era confidenta personală a lui May-may, sclava ei, şi de aceea avea multe privilegii. Şi apoi mai era şi foarte drăguţă... în special pentru o fată aparţinînd poporului de oameni ai bărcilor, Hoklo. Se uită iar la May-may.

— Din păcate anul acesta nu cred că voi putea să merg la Macao. Deşi o mulţime dintre prietenii mei se duc într-acolo şi se întorc.

May-may încuviinţă dînd din cap.

— Ai auzit că aseară fiul barbar al tatălui nostru s-a logodit şi urmează să se căsătorească ? Închipuie-ţi : cu fata duşmanului său. Nemaipomeniţi oameni, barbarii ăştia.

- Da, răspunse Gordon Chen, surprins că May-may socotea necesară înlăturarea lui Brock, şi asta cît se poate

de limpede. Doar nu dorește să fie ucisă toată familia acestuia ? De necrezut !

— Nu că mi-ar păsa de tată, el e bătrîn, și dacă zeii sînt drepți, norocul lui va seca curînd. May-may își lăsă capul pe spate, făcînd ca podoabele ei de argint și jad să scoată un clinchet plăcut. Cît despre fată, cred că o să aibă niște băieți buni, deși nu mă dumiresc ce poate vedea un bărbat la o ființă cu niște picioare atît de butucănoase și niște țîțe ca de vacă.

— Da, o aprobă Gordon Chen bucuros.

Deci nu Brock urma să fie ucis. Nici fata. Atunci nu rămîneau decît mama și fiul. De mamă nu se punea problema. Deci de frate e vorba. Gorth. Dar de ce numai de frate, de ce numai de Gorth Brock ? Pentru că amîndoi, și tatăl și fiul, constituiau un pericol pentru Tai-Pan. Și imediat respectul lui Gordon pentru tatăl său spori imens. Ce dibace țesătură ca totul să pară că numai May-may este cea care pune totul la cale ! Ce cale ocolită să-i faci o aluzie lui May-may, care să se ducă la Jin-qua, care să ajungă apoi la mine ! Ce dibaci ! A, bineînțeles, își spuse el, asta înseamnă că Tai-Panul a știut că May-may i-a transmis informația, într-adins i-a spus ei această taină, pentru ca ea să-l îndatoreze pe Jin-qua. Dar asta să însemne că el știe de Triadă ? Și de mine ? Cu siguranță că nu.

Se simți deodată foarte obosit. Mintea îi era copleșită de atîta emoție și primejdii. Și era foarte îngrijorat de presiunile pe care mandarinii le exercitau asupra triazilor din Kwangtung. Asupra triazilor din Macao. Și chiar a celor din Tai Ping Shan. Mandarinii aveau o mulțime de spioni în rîndul populației de pe colina insulei, și cu toate că mulți dintre ei erau cunoscuți, patru șterși de pe fața pămîntului, îngrijorarea pe care i-o producea prezența lor apăsa greu pe umeri. Dacă s-ar fi aflat că el era liderul Triadei la Hong Kong, nu s-ar mai fi putut niciodată

întoarce la Canton, și viața lui nu ar mai fi valorat nici cît rahatul unui proprietar de sampan.

Simțurile lui erau încă stîrnite de parfumul cu totul ales al lui May-may și senzualitatea provocatoare a lui Ah Sam. Mi-ar plăcea să mă culc cu sclava aia, îi trecu lui prin minte. Dar nu ar fi înțelept, ci primejdios. Doar dacă îmi va face aluzii la asta chiar mama. Mai bine grăbește-te să ajungi la Tai Ping Shan, în brațele celei mai neprețuite concubine de pe colină. Pe toți zeii, aproape că merită cei o mie de taeli de argint cît m-a costat. În noaptea asta o să facem dragoste de zece ori, în zece chipuri diferite. Zîmbi în sinea lui. Fii cinstit, Gordon. Nu vei face dragoste decît de trei ori. Și asta dacă vei fi binecuvîntat cu un *joss* bun... dar ce minunat!

— Sînt întristat că nu voi putea să mă duc la Macao, spuse el. Bănuiesc că toate rudele prin viitoarea căsătorie ale tatei vor fi acolo? Mai ales fiul acestei familii?

— Da, spuse May-may, oftînd tulburător, știind de-acum că mesajul ei fusese limpede. Așa cred.

— Ha! exclamă Ah Sam cu dispreț. Mare fericire va fi aici cînd fiul ăsta va pleca din Hong Kong.

— De ce? o întrebă May-may foarte interesată, iar Gordon Chen se simți la fel de îmboldit să afle, oboseala dispărîndu-i cu totul.

Ah Sam își păstrase taina tocmai pentru un astfel de moment dramatic.

— Fiul ăsta e un barbar get-beget și un diavol. Se duce la unul din bordelurile barbarilor de două sau trei ori pe săptămînă.

Se opri și turnă ceai în cești.

— Ei, continuă, Ah Sam, o îndemnă May-may nerăbdătoare.

— Și le bate! le spuse ea plină de importanță.

— Poate că nu l-au mulțumit, spuse May-may. O bătaie bună n-o să le dăuneze curvelor acelora barbare.

— Da, numai că el le bate cu biciul și le chinuie sălbatic înainte de a se culca cu ele.

— Vrei să spui că asta se întîmplă de fiecare dată ? o întrebă May-may fără să-i vină să creadă.

— De fiecare dată, răspunse Ah Sam. Și plătește pentru că le bate, așa cum plătește și pentru că... le chinuie, pentru că doar atît se pare că-i în stare să facă... Phui ! Abia le atinge și-i terminat ! spuse ea pocnind din degete. Chiar așa.

— Ha ! De unde știi tu toate astea ? o întrebă May-may. Cred că meriți să te ciupesc bine de tot. Cred că le-ai scornit tu pe toate, sclavă bună de gură ce ești !

— Mamă, nu-i adevărat. Doamna aia barbară — bătrîna vrăjitoare — cu un nume imposibil, cum îi zice ? Aia cu niște ochi ca de sticlă și niște dinți ce se mișcă singuri de nu-ți vine să crezi, cum îi zice ?

— Fortheringill ? interveni Gordon Chen.

— Așa, așa, cinstite domn. Fortheringill. Ei bine, doamna asta are cel mai mare bordel din Queen's Town. Nu de mult a cumpărat șase fete Hoklo și una din Canton. Una dintre...

— Erau doar cinci fete Hoklo, precizează Gordon Chen.

— Și tu ești băgat în afacerea asta ? îl întrebă May-may politicoasă.

— Da, bineînțeles, îi răspunse el. Afacerea a devenit foarte rentabilă.

— Haide, spune mai departe. Ah Sam, slăbiciunea mea.

— Și, mamă, așa cum ziceam, una dintre fetele Hoklo e rudă cu Ah Tat, care, după cum bine știi, e rudă cu mama mea, și fata asta a fost aleasă să-i fie parteneră în noaptea cu pricina. Și pentru el e destul să aibă de-a face cu o femeie o singură dată. Ah Sam coborî și mai mult glasul. Aproape că a omorît-o. A biciuit-o peste pîntece și peste fund pînă a țîșnit sîngele și apoi a pus-o să facă tot felul de ciudățenii cu ...scula lui. Apoi...

— Ce fel de ciudățenii ? o întrebă Gordon Chen în șoaptă, aplecîndu-se spre ea.

— Da, se interesă și May-may. Ce fel de ciudățenii ?

— Nu se cuvine să pomenesc eu de niște apucături atît de nefirești și murdare, o, nu, dar a trebuit să-i facă poftele stîrnindu-i scula cu toate părțile trupului ei.

— Cu toate ?

— Da, mamă. Și după toată bătaia pe care i-a dat-o, lovind-o cu biciul, cu picioarele, după toate chinurile, biata fată aproape să moară.

— Nemaipomenit ! apoi May-may îi spuse tăios : Ah Sam, eu încă mai cred că ai scornit tu toată povestea asta. Fiindcă doar ai spus tu singură că el termină așa ! și pocni din degete.

— Așa-i, așa-i ! Dar el dă întotdeauna vina pe fată, purtîndu-se groaznic cu ea, cu toate că niciodată nu-i vina ei. Ăsta-i necazul cel mare. Fiindcă scula lui e atît de mică și de bleagă ! și Ah Sam ridică brațele spre cer și începu să se jelească. Să nu ajung să am vreodată copii dacă mint. Să ajung să mor fată bătrînă și veștejită dacă mint ! Strămoșii mei să ajungă să-i mănînce viermii dacă mint ! Să nu aibă strămoșii mei parte de liniște și să nu mai renască niciodată dacă mint ! Dea zeii...

— Ei, bine, bine, Ah Sam ! îi spuse May-may indispusă. Te cred.

Ah Sam își luă țîfnoasă ceașca și începu să bea ceai.

— Cum am să îndrăznesc eu s-o mint pe minunata mea mamă și pe cinstita ei rudă ? Dar sînt sigură că zeii au să-l pedepsească pe fiara asta de barbar.

— Da ! întări Gordon Chen.

May-may zîmbi în sinea ei.

CARTEA A CINCEA

In după amiaza aceea Struan se urcă la bordul navei China Cloud. *Îl expedie pe căpitanul Orlov pe una dintre lorci, şi-l mută pe Sergheiev în cabinele spaţioase de pe* Resting Cloud. *Porunci să se ridice toate velele, să se molcze amarele, şi porni în mare grabă spre largul oceanului, lăsînd portul în urmă.*

Vreme de trei zile încheiate îndreptă China Cloud *spre sud-est ca pe-o săgeată, cu vergile trosnind de presiunea velelor. Fugise spre mare ca să se purifice. Să se purifice de cuvintele şi gunoiul lăsate în sufletul lui de Sarah, de pierderea fratelui său Robb şi a lui Karen. Şi pentru a o binecuvînta pe May-may şi bucuria pe care o aducea în viaţa lui. Porni spre largul oceanului ca un îndrăgostit care fusese departe, de o veşnicie, şi oceanul îl întîmpină pe măsură, cu vînturi puternice şi furtuni, dar stăpînite, care să nu primejduiască nici nava, nici pe cel care o comanda. Oceanul îşi arătă puterile cu cumpătare, făcîndu-l pe om să se simtă din nou puternic, insuflîndu-i viaţă, încredere, în sine, binecuvîntîndu-l aşa cum numai marea ştie să binecuvînteze un om, purificîndu-l cum numai oceanul ştie să purifice un bărbat.*

Se puse la încercare şi pe sine aşa cum puse la încercare nava, fără odihnă, vrînd să-şi afle măsura puterilor. Cărturile se schimbau unul după altul, şi el bătea mai departe puntea dunetei : de la un răsărit de soare la celălalt, îngînînd doar pentru sine un cîntec neauzit, şi abia atingîndu-se de mîncare. Şi nu scotea o vorbă, decît cînd voia să facă nava să fugă şi mai iute, sau era nevoit să

poruncească să se înlocuiască vreun sart plesnit. Și goneau tot mai departe în largul Pacificului, în infinitate.

În cea de-a patra zi schimbă de drum și puse pentru jumătate de zi capul pe nord-vest. După care puse nava în pană, coborî sub punte, se bărbieri, se spălă, dormi o zi și o noapte, și cînd se trezi în revărsatul zorilor luă o masă pe cinste. Apoi urcă iar pe punte.

— 'Mneața, sir, îl întîmpină Cudahy.

— Pune capul pe Hong Kong.

— Prea bine, sir.

Rămase pe dunetă toată ziua și o parte din noapte și din nou se duse la culcare. Dimineața, luă înălțimea soarelui cu sextantul, puse punctul pe hartă, și din nou ordonă să se pună nava în pană. După care, gol de tot, se aruncă în mare și înotă. Marinarii își făceau cruce superstițioși : de jur împrejur mișunau rechini. Dar rechinii se țineau la distanță.

Se urcă apoi la bord și ordonă ca nava aceea fără pată să fie curățată din nou, punțile bricuite cu piatra, cu nisip, măturа și apă, parîmele arboradei înlocuite, velele revizuite, sabordurile și tunurile curățate. Toate veșmintele sale purtate și cele ale tuturor de pe navă fură aruncate peste bord. Dădu oamenilor alte veșminte, chiar și el se îmbrăcă în costumul obișnuit al marinarilor.

Toată lumea primi rație dublă de rom.

În cea de-a șaptea zi, în zori, se ridică la orizont Hong Kong-ul, exact în prova. Piscul era învăluit în cețuri. Pe cer pluteau nori cirus, o hulă puternică însuflețea oceanul.

Se duse pînă în capătul bompresului, valurile fierbînd sub el.

— Hei, Insulă, scoate ce ai mai rău în tine ! strigă el sub rafalele vîntului de est. Am sosit acasă !

Capitolul treizeci şi unu

China Cloud intră în port prin canalul de vest. Se ridicase un soare arzător, bătea un vînt de est statornic, încărcat de umiditate.

Struan stătea pe dunetă, gol pînă la brîu, cu pielea puternic bronzată, părul lui blond roşcat decolorat de soare. Îşi îndreptă binoclul asupra navelor din port. Mai întîi spre *Resting Cloud*. La catargul artimon fluturau pavilioane de cod : „Zenith" — proprietarul să vină de îndată la bord. Să fii deja aşteptat, se gîndi el. Îşi aminti de ultima oară cînd văzuse pavilionul „Zenith" la catargul de pe *Thunder Cloud* — cu o veşnicie în urmă —, momentul care adusese vestea morţii atîtor oameni şi sosirea lui Culum.

În port se aflau acum mai multe nave de transportat trupe decît înainte. Purtau la catarg steagul Companiei Indiilor de Est. Bun ! Primele întăriri. Lîngă nava amiral văzu o brigantină mare, cu trei catarge. La prova flutura steagul rusesc, iar flamura ţarului în vîrful catargului cel mare. În port mişunau sampane şi jonci mai numeroase decît înainte.

După ce cercetă şi restul flotei cu atenţie, îşi îndreptă binoclul spre ţărm, izul de mare amestecîndu-se ademenitor cu cel al uscatului. Lîngă Promontoriul Glessing se vedea activitate, iar Drumul Reginei era plin de cete de oameni, mulţi europeni şi grupuri de cerşetori. Tai Ping Shan părea să fi crescut destul de mult. Flamura cu Leul şi Dragonul flutura deasupra factoriei părăsite a Nobilei Case, ca şi deasupra pustiului ce cuprinsese Happy Valley

— Patru puncte spre babord.

— 'Nţeles, sir, spuse timonierul.

Cu îndemînare, Struan se lipi cu nava de lorcea legată de *Resting Cloud*. Trase o cămaşă pe el şi trecu la bordul celeilalte nave.

— Bună dimineaţa, îl întîmpină căpitanul Orlov.

Il cunoștea pe Tai-Pan prea bine pentru ca să-l mai întrebe unde fusese.

— 'Neața. Aveți pavilionul „Zenith" la catarg. De ce ?

— Din ordinul fiului dumneavoastră.

— El unde-i ?

— La țărm.

— Te rog du-te și-l adu.

— Cînd ați intrat în port, am și trimis după el.

— Atunci de ce nu-i aici ?

— Acum pot să-mi preiau comanda navei ? Pe sîngele lui Thor, Ochi Verzi, m-am săturat să fiu căpitan-valet pe magazia asta ! Dă-mi voie să fiu din nou căpitan al unei nave de ceai, de opiu, sau lasă-mă să-mi iau nava și să mă duc în apele Arcticei. Știu cincizeci de locuri unde pot lua o încărcătură de blănuri, o comoară afurisită pentru lăzile visteriei tale. Și nici nu-ți cer mult.

— Am nevoie de tine aici !

Struan zîmbi și aruncă de pe umeri o mulțime de ani.

— N-ai decît să rîzi, ce-ți pasă, pe sula lui Odin ! și chipul lui Orlov se încreți într-un zîmbet. Ai fost pe mare iar eu am stat legat de hambarul ăsta ancorat. Tu arăți ca un zeu, Ochi Verzi. Ai avut parte de furtună ? De taifun ? Și de ce mi-ai schimbat tu mie randa mare ? Și rîndunica trinchet, randa artimon, focul săgeții ? Ai pus sarturi și straiuri noi și contrașcote peste tot. De ce ? Numai pentru ca să-ți primenești tu sufletul ai fost în stare să-i sfîșii inima minunatei mele iubite ?

— Ce fel de blănuri, căpitane ?

— Focă, samur, vizon, tu zi numai ce fel de blănuri vrei și le găsesc eu atîta vreme cît sînt stăpîn pe navă și pot spune oricui, chiar și ție : Hai, șterge-o de pe nava mea și în Hades cu tine !

— În octombrie pleci spre nord. Singur. Asta te mulțumește ? Blănuri pentru China, ei, ce zici ?

Orlov se uită în ochii lui Struan și pricepu pe dată că nu va pleca spre nord în octombrie. Un fior trecu prin

el. și își urî darul de a proroci care-l chinuia atît. Ce o să mi se întîmple între lunile iunie și octombrie ?

— Pot să-mi iau înapoi nava acum ? Da sau nu ? Cristoase Dumnezeule. Octombrie e o lună proastă și încă departe. Pot să-mi iau nava înapoi acum, da sau nu ?

— Da !

Orlov sări peste balustradă, și se căţără iute pe duneta celeilalte nave.

— Mola parîma ! urlă el, apoi îi făcu semn cu mîna lui Struan și se porni să rîdă în hohote.

China Cloud se desprinse de nava mamă și se îndreptă elegant spre locul de ancoraj de furtună, în largul ţărmului de la Happy Valley. Struan coborî sub punte, spre cabina lui May-may. Aceasta dormea adînc. El îi spuse lui Ah Sam să n-o trezească, o să se întoarcă mai tîrziu. Urcă pe puntea de deasupra, în cabina lui, se îmbăie, se bărbieri, își puse schimburi curate. Lim Din îi aduse ouă și fructe și ceai. Ușa cabinei se deschise și Culum dădu buzna înăuntru.

— Unde ai fost ? se repezi el. Mai sînt o mie de lucruri de făcut și licitaţia terenurilor are loc în după-amiaza asta. Puteai să-mi spui și mie înainte de a dispărea. E o harababură întreagă și...

— Culum, tu nu știi să baţi la ușă ?

— Da, bine, dar eram grăbit. Iartă-mă.

— Stai jos. Care-s alea o mie de treburi ? îl întrebă Struan. Am crezut că tu te poţi descurca cu toate.

— Tu eşti Tai-Pan, nu eu.

— Da. Dar să zicem că eu nu m-aș fi întors astăzi, ce-ai fi făcut ?

Culum șovăi.

— M-aș fi dus la licitaţie. Aș fi cumpărat terenuri.

— Ai făcut vreo înţelegere cu Brock în privinţa terenurilor asupra cărora nu vom licita unul împotriva celuilalt ?

Culum se simți stînjenit sub privirile tatălui său.

— Ei, da, într-un fel. Am făcut un fel de înțelegere prealabilă. Dar în eventualitatea că ești de acord.

Luă o hartă și o întinse pe masă. Perimetrul noului oraș înconjura Promontoriul Glessing, la două mile vest de Happy Valley. Terenul drept pentru construcții era restrîns de munții din jur, abia jumătate de milă lățime și jumătate de milă în adîncime de la țărm. Tai Ping Shan era situat pe colină, mai sus de noul oraș, împiedicînd întinderea acestuia spre est.

— Acestea sînt toate terenurile. Eu am ales terenurile 8 și 9. Gorth mi-a spus că ei le vor pe 14 și 21.

— Ai discutat treaba asta și cu Tyler ?

— Da.

Struan se uită la hartă.

— De ce ai ales două terenuri unul lîngă celălalt ?

— Păi eu nu mă prea pricep la terenuri, factorii sau pontoane, așa că l-am întrebat pe Glessing. Și pe Vargas. Apoi în taină pe Gordon Chen. Și...

— De ce pe Gordon ?

— Nu știu. Am socotit că e o idee bună. Pare să fie foarte isteț.

— Mai departe.

— Ei au fost cu toții de acord că terenurile 8, 9, 14 și 21 sînt cele mai bune dintre cele din vecinătatea mării. Gordon mi-a dat ideea de a alege două unul lîngă celălalt pentru cazul în care vrem să ne extindem, și atunci un singur ponton poate deservi două factorii. La sugestia lui Glessing, l-am pus pe căpitanul Orlov să măsoare în taină adîncimile la țărm. Mi-a spus că fundul e bun, de stîncă, dar platoul din apropierea malului are apă puțin adîncă. Trebuie să recuperăm pămînt din mare și să ne construim pontonul mai la larg.

— Și care dintre terenurile de la marginea perimetrului le-ai ales ?

Culum le indică, dar cu oarecare nervozitate.

— Gordon socotea că ar trebui să luăm terenul de aici. E... știi, un fel de colină, știi, cred că ar fi un loc minunat pentru Nobila Casă.

Struan se ridică și se duse la geamurile ce dădeau spre prova și cercetă colina prin binoclu. Era la vest de Tai Ping Shan, în cealaltă parte a amplasamentului orașului.

— Dar pînă acolo o să trebuiască să construim și drum, ei ?

— Vargas mi-a spus că dacă am putea cumpăra terenurile de periferie 9 A și 15 B, am beneficia de... cred că spunea un fel de înlesniri, sau așa ceva, care ne-ar asigura proprietatea. Mai apoi am putea construi acolo, și am putea închiria dacă vrem. Mai tîrziu putem chiar să vindem.

— Ai discutat și cu Brock despre ele ?

— Nu.

— Cu Gorth ?

— Nu.

— Cu Tess ?

— Da.

— De ce ?

— Așa, fără un motiv anume. Îmi place să-i spun de toate. Și vorbim despre o groază de lucruri.

— E primejdios să discuți cu ea despre astfel de treburi. Îți place sau nu-ți place, dar ai supus-o în felul acesta la încercare.

— Cum ?

— Dacă Gorth sau Brock vor licita pentru terenurile 9 A și 15 B, atunci știi că nu poți avea încredere în ea. Și fără terenurile acelea mai mici, colina devine o aventură scumpă.

— N-o să le spună nimic, îi replică Culum agresiv. I-am spus numai ei, în taină. S-ar putea ca cei din familia Brock să aibă aceeași idee. Și n-ar dovedi nimic faptul că s-ar putea să liciteze împotriva noastră.

Struan îl cercetă atent. Apoi spuse :

— Ce bei, ceai sau altceva ?

— Ceai, mulțumesc ! Își simți palmele lipicioase, se întrebă dacă Tess le spusese ceva lui Brock sau Gorth. Unde ai fost ?

— Asupra căror lucruri mai trebuie să hotărîm acum ?

Făcînd un efort, Culum își adună gîndurile.

— Au sosit o mulțime de scrisori și pentru tine și pentru unchiul Robb. N-am știut ce să fac cu ele, așa că le-am pus pe toate în safe. Apoi Vargas și Chen Sheng au socotit cheltuielile făcute la Happy Valley și... ei bine, am semnat eu pentru toți banii. Longstaff a plătit totul pînă la ultimul penny. Am semnat eu pentru ei și apoi i-am numărat. Ieri a venit din Anglia, cu nava lui Sergheiev, un individ — Roger Blore. A spus că s-a urcat pe navă la Singapore. Vrea să te vadă imediat. N-a vrut să-mi spună mie ce vrea, așa că... l-am găzduit pe nava cea mică. Cine-i individul ?

— Flăcăule, nu știu, îi răspunse Struan gînditor.

Luă clopoțelul de pe birou și-și chemă stewardul. Struan porunci să se trimită un cuter să-l aducă pe Blore.

— Ce mai e, fiule ?

— S-au adunat o grămadă de comenzi pentru materiale de construcție, provizii pentru nave. Trebuie să comandăm încă un transport de opiu... o mie de lucruri.

Struan se jucă alene cu cana de ceai.

— Brock ți-a dat cumva vreun răspuns ?

— Azi e ultima zi. M-a invitat diseară pe *White Witch*.

— Tess nu te-a lăsat să pricepi cam care ar fi hotărîrea tatălui ei ?

— Nu.

— Gorth ?

Din nou Culum clătină din cap.

— Mîine pleacă spre Macao. Toți în afară de Brock. Am fost invitat să mă duc cu ei.

— Și te duci ?

— Acum, dacă te-ai întors, mi-ar face plăcere. Pentru vreo săptămînă, dacă spune că ne putem căsători curînd. Culum sorbi din ceașca lui de ceai. O să avem de cumpărat mobilă... tot felul de treburi din astea.

— Te-ai văzut cu Sousa ?

— A, da. Ne-am întîlnit cu el. Terenul e minunat. planurile sînt gata. Nici nu știm cum să-ți mulțumim. Ne-am gîndit... știi, Sousa ne-a spus despre încăperi separate pentru baie și toaletă, cum ai plănuit tu pentru locuința ta. Și i-am spus... i-am spus să ne facă și nouă o încăpere la fel.

Struan îi întinse un trabuc și i-l aprinse.

— Culum, cîtă vreme m-ai fi așteptat ?

— Nu pricep.

— Cîtă vreme m-ai fi așteptat pînă să mă întorc ? Marea putea să mă înghită.

— Nu pe tine, Tai-Pan.

— Dar într-o zi ar putea s-o facă... s-ar putea să vrea s-o facă. Struan suflă un fuior de fum și-l urmări cum plutește. Dacă se mai întîmplă vreodată să plec fără să-ți spun încotro mă duc, să aștepți patruzeci de zile. Nu mai mult. Fiindcă atunci ori sînt mort, ori nu mă mai întorc.

— Prea bine, și Culum se întrebă unde voia tajcă-său să ajungă. De ce-ai plecat așa cum ai plecat ?

— De ce-i spui tu toate lui Tess ?

— Nu pot să-ți răspund.

— De cînd am plecat, ce s-a mai întîmplat pe-aici ?

Culum încerca cu disperare să înțeleagă, dar nu izbutea. Nutrea chiar și mai mult respect decît oricînd pentru tatăl său, dar cu toate astea nu simțea nici un fel de dragoste filială pentru el. Dezbătuse problema asta cu Tess ceasuri întregi, descoperise la ea adîncimi tulburătoare. Și vorbiseră despre tații lor, încercînd să ajungă să-i înțeleagă pe cei doi oameni pe care-i iubeau, de care se temeau, și pe care uneori îi urau cel mai mult pe pă-

mîntul ăsta, dar la care fugeau la cel mai mic semn de primejdie.

— Fregatele s-au întors de la Quemoy.

— Şi ?

— Au distrus cincizeci, o sută de jonci. Mici şi mari. Şi trei cuiburi de piraţi de la mal. Poate că l-au trimis şi pe Wu Kwok la fund, poate nu.

— Cred că o să aflăm destul de curînd.

— Alaltăieri am fost pe la casa ta din Happy Valley. Ştii, paznicii.... ei bine, nimeni nu vrea să rămînă noaptea acolo. Mi-e teamă că ţi-au spart casa şi ţi-au jefuit-o rău de tot.

Struan se întrebă dacă a umblat cineva şi la safeul secret.

— Chiar nu ai nici o veste bună ?

— Aristotle Quance a reuşit să fugă din Hong Kong.

— Da ?

— Da. Doamna Quance nici nu vrea să creadă, dar toată lumea... aproape toată lumea l-a văzut pe navă, aceeaşi navă cu care a plecat mătuşa Sarah spre ţară. Biata femeie, ea crede că el încă tot la Hong Kong se află. Ai auzit de George şi Mary Sinclair ? Au să se căsătorească şi ei. Frumos, cu toate că Horatio e foarte necăjit din pricina asta. Dar nici vestea asta nu e bună chiar pînă la capăt. Am auzit că Mary e foarte bolnăvă acum.

— Malarie ?

— Un fel de dizenterie, la Macao. Tare ciudat. George a primit ieri o scrisoare de la maica superioară al unui ordin de călugăriţe catolice. Bietul de el e îngrozit de moarte. Nu poţi să ai niciodată încredere în papistaşii ăia.

— Ce spunea maica superioară ?

— Doar atît, că a simţit nevoia să informeze ruda cea mai apropiată de starea lui Mary. Şi aceasta i-a spus să-i scrie lui George.

Struan se încruntă

— De ce naiba nu s-a dus la spitalul misionar ? Şi de ce nu i-a trimis scrisoarea lui Horatio ?

— Nu ştiu.

— Dar lui Horatio i-ai spus ?

— Nu.

— Să-i fi spus cumva Glessing ?

— Mă cam îndoiesc. Acum se pare că se urăsc.

— Atunci mai bine să pleci cu familia Brock şi află cum se simte.

— Am socotit că vei dori să afli veşti direct, aşa că l-am trimis pe Jesus, nepotul lui Vargas, cu lorcea la Macao încă de ieri. Bietul George, n-a putut obţine o învoire de la Longstaff şi am vrut să-l ajut şi pe el.

Struan îşi mai turnă ceai şi se uită la Culum cu un fel de respect.

— Foarte bine.

— Ştiu că eşti ca un fel de tutore al ei.

— Da.

— Altceva nu s-a mai întîmplat, doar că acum vreo cîteva zile în urmă a avut loc ancheta asupra accidentului arhiducelui. Juriul a constatat că a fost doar un accident.

— Şi tu crezi la fel ?

— Bineînţeles. Tu nu ?

— L-ai mai văzut pe Sergheiev ?

— Cel puţin o dată pe zi. A fost şi el la anchetă, bineînţeles, şi... ei bine, a spus o mulţime de lucruri frumoase despre tine. Cum l-ai ajutat, i-ai salvat viaţa, cam aşa. Sergheiev n-a dat vina pe nimeni şi a spus că l-a şi informat pe ţar în privinţa asta. A spus-o foarte deschis că numai ţie îţi datorează viaţa. Skinner a scos o ediţie specială a ziarului lui *Oriental Times* cu amănuntele anchetei. L-am păstrat, şi Culum îi întinse ziarul. N-aş fi mirat să primeşti o scrisoare de laude din partea ţarului, personal.

— Cum se simte Sergheiev ?

— A început să meargă, dar șoldul îi e cam țeapăn deocamdată. Cred că are dureri mari, cu toate că nu se plînge niciodată. Spune doar atît, că nu crede că va mai putea călări vreodată.

— Dar se simte bine ?

— Cît de bine se poate simți un om care trăiește doar pentru a călări.

Struan se duse la bufet și turnă două pahare cu sherry. Băiatul s-a cam schimbat, se gîndi el. Mda, chiar foarte mult. Acum sînt mîndru de fiul meu. Culum primi paharul și se uită țintă la el.

— Noroc, Culum. Te-ai descurcat foarte bine.

— Noroc, tată.

Culum alese cuvîntul ăsta într-adins.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Vreau să fiu Tai-Pan al Nobilei Case. Chiar foarte mult. Dar nu vreau să port papucii mortului, cum se spune.

— Niciodată nu m-am gîndit că vrei ! i-o reteză Struan.

— Știu, dar eu m-am gîndit și la asta. Și acum știu că nu-mi surîde ideea unei moșteniri cu orice preț.

Struan se întrebă cum de era în stare fiul lui să spună una ca asta cu atîta liniște.

— Te-ai schimbat destul de mult în ultimele săptămîni.

— Poate am ajuns să mă cunosc și eu mai bine. Mai ales datorită lui Tess... și pentru că m-ai lăsat singur cu toate vreme de șapte zile. Am descoperit că deocamdată nu sînt pregătit să mă descurc singur.

— Gorth e și el de aceeași părere în legătură cu papucii mortului în ceea ce-l privește ?

— Eu nu răspund și pentru Gorth, Tai-Pan. Numai pentru mine. Acum știu că de cele mai multe ori ai dreptate, că o iubesc pe Tess, că ești gata să pornești împotriva oricui dacă socoți că asta m-ar putea ajuta.

Struan își aminti din nou cuvintele lui Sarah. Și își sorbi gînditor băutura.

Roger Blore era un tînăr abia trecut de douăzeci de ani, cu niște trăsături severe ca și căutătura ochilor. Purta veșminte scumpe, dar cam uzate, era mărunțel de statură și slab, avea un păr blond închis și niște ochi albaștri ce exprimau o imensă oboseală.

— Domnule Blore, te rog ia loc, îi spuse Struan. Și acum spune-mi ce-i cu tot misterul ăsta ? Și de ce vrei să mă vezi numai pe mine ?

Blore rămase în picioare.

— Sînteți Dirk Lochlin Struan, sir ?

Struan fu mirat. Foarte puțini oameni știau și celălalt nume al lui.

— Da. Și cine ești dumneata ?

Nici chipul și nici numele individului nu-i spuneau nimic. Avea un accent de om cultivat... Eton sau Harrow, sau Charterhouse.

— Sir, pot să văd și eu piciorul dumneavoastră stîng ? îl întrebă tînărul cu toată politețea.

— O, Doamne Cristoase ! Mucos obraznic ce ești ! Spune ce ai de spus sau ieși afară !

— Domnule Struan, aveți perfectă dreptate să fiți supărat. Acum cred că șansele de a fi chiar dumneavoastră Tai-Pan sînt de cincizeci la unu. Sau chiar de o sută la unu. Dar trebuie să mă conving că într-adevăr sînteți cine spuneți că sînteți.

— De ce ?

— Pentru că aduc niște informații pentru Dirk Lochlin Struan, Tai-Pan al Nobilei Case, care are laba piciorului stîng retezată pe jumătate de un foc de armă... informații de cea mai mare importanță.

— De la cine ?

— De la tatăl meu.

— Habar n-am de numele dumitale sau al tatălui dumitale și eu am doar memoria numelor, Cristoase!

— Sir, numele meu nu-i Roger Blore. E doar un pseudonim... din motive de siguranță. Tatăl meu e membru al parlamentului. Sînt aproape convins că dumneavoastră sînteți Tai-Panul. Dar înainte de a vă preda informațiile trebuie să fiu pe deplin convins.

Struan smulse pumnalul din carîmbul cizmei drepte și i-o întinse pe cealaltă.

— Scoate-mi cizma, îi spuse el amenințător, iar dacă informația nu e de cea mai mare importanță am să-mi însemn inițialele pe fruntea ta.

— Atunci mai bine pun rămășag pe viața mea. Viața mea pentru viața dumneavoastră.

Trase cizma, oftă ușurat și spuse cu voce sfîrșită :

— Mă numesc Richard Crosse. Sir Charles Crosse e tatăl meu, membru al parlamentului din partea circumscripției Chalfont St. Giles.

Struan îl întîlnise pe Sir Charles de două ori, cu cîțiva ani înainte. La vremea aceea Sir Charles era un mărunt nobil de țară, fără nici un fel de mijloace, sprijinitor vehement al comerțului liberalizat, al comerțului cu Asia, și apreciat în parlament. De-a lungul anilor, Struan îl sprijinise financiar și nu avusese niciodată motive de a regreta investițiile făcute în el. Trebuie să fie vorba de vestea ratificării, își spuse Struan nerăbdător.

— De ce n-ai zis de la început ?

Crosse își frecă obosit ochii.

— Aș putea să beau și eu ceva, vă rog ?

— Grog, brandy, sherry... servește-te.

— Mulțumesc, sir. Crosse își turnă niște brandy. Mulțumesc. Vă cer iertare, dar sînt... sînt puțin cam obosit. Tata mi-a spus să fiu cu mare băgare de seamă... să mă folosesc de un pseudonim. Să nu vorbesc decît cu dumneavoastră... și dacă nu mai sînteți în viață, doar cu Robb

Struan ! Își desfăcu cămașa, și se chinui să scoată o pungă legată de mijlocul lui. V-a trimis asta.

Îi înmînă lui Struan un plic jegos, cu un sigiliu imens, și se așeză. Struan luă plicul. Îi era adresat, și datat Londra, 29 aprilie. Își ridică deodată privirile și spuse cu voce aspră :

— Ești un mincinos ! E imposibil să fi ajuns de la Londra aici atît de repede. Scrisoarea-i datată cu doar șaizeci de zile în urmă.

— Într-adevăr, așa-i, sir, îi răspunse Crosse sfidător. Am reușit să fac imposibilul ! Rîse nervos. Tata n-o să mă ierte, cred, niciodată.

— Nimeni n-a reușit să facă această călătorie în șaizeci de zile. Care-i tărășenia ?

— Am plecat în data de miercuri 29 aprilie. Cu diligența Londra—Dover. Am prins vasul poștal spre Calais în ultima secundă. Apoi diligența spre Paris și următoarea spre Marsilia. La un cui nava poștală franceză pentru Alexandria. Pe uscat pînă la Suez prin buna voință a lui Mehmet Ali, pe care tata l-a întîlnit o dată, și la un fir de mustață am apucat și nava poștală pentru Bombay. Am stat și am mucezit în Bombay vreme de trei zile, apoi am avut un noroc chior. Am reușit să mă îmbarc pe un cliper ce transporta opiu la Calcutta. Apoi...

— Ce cliper ?

— *Flying Witch*, aparținînd firmei Brock și Fiii.

— Continuă ! spuse Struan, ridicîndu-și sprîncenele a uimire.

— Apoi o navă de comerț a Indiilor de Est pînă la Singapore, *Bombay Prince*. Apoi a venit și ghinionul. Nici o navă care să plece spre Hong Kong vreme de săptămîni de zile, din cîte se știa. Apoi o mînă norocoasă ! Imens de norocoasă. Am discutat cu cei de pe o navă rusească... aia de colo, spuse Crosse arătînd spre ferestrele din pupa. A fost jocul cel mai riscant din toate, dar era ultima mea șansă de a cîștiga și mîna asta. I-am dat căpitanului ultima

guinee pe care o mai aveam. În avans. Am crezut că erau hotărîţi să-mi taie beregata şi să mă arunce peste bord îndată ce o să ieşim la larg. Dar era ultima mea şansă. Sir, de fapt, am făcut doar cincizeci şi nouă de zile ...Londra-Hong Kong.

Struan se ridică în picioare şi-i mai turnă un pahar lui Crosse şi-şi luă şi el un pahar mare. Da, pare posibil, se gîndi el. Nu e sigur, dar e posibil.

— Ştii ce cuprinde scrisoarea ?

— Nu, sir. Nu ştiu decît partea care se referă la mine.

— Şi ce spune ?

— Tata spune că sînt fiul risipitor, netrebnic, cartofor, înrăit al pariurilor cu cai, îi spuse Crosse cu o dezarmantă francheţe. Că există un mandat de arestare pentru datorii împotriva mea din partea închisorii Newgate. Că mă încredinţează în mîinile dumneavoastră generoase şi speră că dumneavoastră să izbutiţi să folosiţi în vreun fel „talentele" mele... indiferent cum, numai să nu mai pun piciorul în Anglia, să rămîn cît mai departe de el atîta vreme cît o mai trăi. Şi mai aminteşte condiţiile pariului.

— Care pariu ?

— Sir, eu am sosit ieri, 28 iunie. Sînt martori fiul dumneavoastră şi mulţi alţii. Sir, dar poate că ar fi bine să citiţi dumneavoastră scrisoarea mai întîi. Pot să vă asigur că tata nu pune niciodată pariu cu mine decît dacă e vorba într-adevăr de informaţii de cea mai mare importanţă.

Struan cercetă din nou sigiliile, apoi deschise plicul. În scrisoare se spunea : „Westminster, ora unsprezece noaptea, 28 aprilie, '41. Dragul meu domn Struan : Am aflat în mare taină conţinutul unei misive a secretarului cu probleme externe, Lordul Cunnington, expediată ieri onorabilului William Longstaff, plenipotenţiar al Maiestăţii sale în Asia. În misivă se spune printre altele : «Aţi încălcat şi aţi neglijat dispoziţiile mele şi aţi considerat că

sînt niște simple aere.. Pare evident că aveți de gînd să rezolvați problemele guvernului Maiestății sale după cum aveți dumneavoastră inspirație. Ați nesocotit cu obrăznicie indicațiile date de a avea la dispoziție cinci sau șase porturi chinezești pe continent deschise intereselor comerciale britanice, cu care să fie stabilite depline canale diplomatice în mod permanent ; ca aceste dispoziții să fie împlinite cît mai iute, de preferat prin negocieri, dar dacă negocierile sînt imposibile, atunci prin folosirea forței trimisă în mod explicit în acest scop și cu cheltuieli considerabile. În schimb dumneavoastră v-ați oprit la o stîncă nenorocită pe care nu există nici măcar o singură locuință, la un tratat cu totul inacceptabil, și în același timp — dacă misivele primite din partea armatei și marinei regale sînt reale — folosiți în chip nepotrivit forțele armate ale Maiestății sale puse sub comanda dumneavoastră. În nici un caz Hong Kong-ul nu va deveni placa turnantă a comerțului cu Asia, așa cum nici Macao nu a devenit. Întregul tratat de la Chuenpi este cu totul repudiat. Succesorul dumneavoastră, Sir Clyde Whalen, va sosi curînd, stimatul meu domn. Probabil că veți avea bunăvoința să încredințați toate puterile adjunctului dumneavoastră, domnului C. Monsey, la primirea acestei misive și să părăsiți de îndată Asia pe fregata care a fost trimisă special pentru această misiune. Prezentați-vă la biroul meu cît mai curînd posibil.» Sînt la capătul puterilor..."

Imposibil să facă o greșeală atît de necrezut de prostească și blestemată, căcăcioasă și bătută de Dumnezeu ! se gîndi Struan. Citi mai departe : „Sînt la capătul puterilor. Nu pot face nimic pînă cînd această informare nu e prezentată oficial în Cameră. Nu îndrăznesc să folosesc această informație în mod deschis de pe acum. Cunnington îmi ia capul și voi fi condamnat să ies din politică. Chiar și numai pentru faptul că am pus cele aflate pe hîrtie pentru dumneavoastră în felul în care am făcut-o le ofer dușmanilor mei — și cine nu are dușmani în politică, și

încă destui ? — şansa de a mă distruge, şi o dată cu mine şi pe cei care sprijină liberalizarea comerţului şi poziţia pe care cu atîta zel aţi apărat-o în toţi aceşti ani. Mă rog lui Dumnezeu ca fiul meu să vă dea numai dumneavoastră în mînă această scrisoare (el nu ştie nimic din conţinutul secret al acestei scrisori). După cum ştiţi, secretarul pentru probleme externe e un om tiranic, ce spune el e lege, un bastion al partidului whig. Atitudinea lui din misivă e cît se poate de limpede. Tare mi-e teamă că Hong Kong-ul e un subiect mort. Dacă guvernul actual nu e înfrînt şi conservatorii lui Sir Robert Peel nu vin la putere — şi aş zice că asta pare o imposibilitate în viitorul previzibil —, Hong Kong-ul are şansa de a rămîne un subiect mort. Vestea falimentului băncii dumneavoastră s-a răspîndit în cercul intim al celor din City, ajutată în foarte mare măsură de rivalii dumneavoastră conduşi de tînărul Morgan Brock. «În mare secret», Morgan Brock a împrăştiat isteţ seminţele neîncrederii, laolaltă cu vestea că firma Brock deţine cele mai multe, dacă nu chiar toate hîrtiile dumneavoastră de credit mai importante, ceea ce a dăunat imens influenţei dumneavoastră aici. De asemenea a sosit o scrisoare a domnului Tyler Brock şi a unora dintre ceilalţi negustori aproape simultan cu tratatul de la Chuenpi al domnului Longstaff, în violentă opoziţie cu negocierile asupra Hong Kong-ului şi felul în care Longstaff a condus ostilităţile. Scrisoarea a fost adresată primului ministru, secretarului cu afacerile străine, dimpreună cu copii către duşmanii acestora — şi, după cum ştiţi, nu sînt puţini. Cunoscînd că dumneavoastră probabil v-aţi pus singurele resurse care v-au mai rămas, dacă v-au mai rămas, în sprijinul iubitei dumneavoastră insule, vă scriu acum pentru a vă da posibilitatea să vă retrageţi şi să mai salvaţi ceva de la dezastru. S-ar putea ca să fi făcut vreo înţelegere cu Brock, aşa cum mă rog să fi reuşit, deşi, dacă e să-l credem pe arogantul Morgan Brock, singura înţelegere care

le-ar conveni ar fi definitiva dispariție a firmei dumneavoastră. (Am motive întemeiate să cred că Morgan Brock și un grup de bănci continentale — franceze și rusești, după cum se vorbește aici —, au pus la cale acțiunea împotriva băncii dumneavoastră. Grupul continental a propus agresiunea cînd a răsuflat cumva vestea asupra structurii internaționale a firmei plănuită de domnul Robb Struan. Ei au acționat pentru falimentul băncii dumneavoastră în schimbul a cincizeci la sută din beneficiile unui plan asemănător pe care încearcă acum domnul Morgan Brock să-l pună în aplicare.) Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoștință niște vești atît de proaste. Fac totuși aceasta cu toată buna credință, sperînd într-un fel că aceste informații se vor dovedi de mare importanță și că veți reuși să supraviețuiți acestui conflict. Încă și acum socotesc că planurile dumneavoastră privind Hong Kong-ul sînt bune. Și voi continua să încerc să le sprijin. Nu știu decît foarte puține despre Sir Clyde Whalen, noul căpitan superintendent al comerțului. A slujit cu onoare în India și are o excelentă faimă de militar. Dar, din cîte cred eu, nu se pricepe la problemele administrației. Am auzit că mîine va pleca și el către Asia, așa că sosirea lui e iminentă.

Și, în fine, ultima problemă. Îmi încredințez mezinul în mîinile dumneavoastră. E un fiu risipitor, oaia neagră a familiei, un netrebnic, al cărui scop unic în viață e să parieze la jocurile de noroc, în mod deosebit la cursele de cai. S-a emis un mandat de arestare pentru datorii de către închisoarea datornicilor de la Newgate. I-am spus că, pentru ultima oară, am să achit eu datoriile lui aici dacă va întreprinde această primejdioasă călătorie. A fost de acord, punînd pariu cu mine ca în cazul în care va reuși isprava imposibilă de a ajunge la Hong Kong în mai puțin de șaizeci și cinci de zile, jumătate din timpul normal de călătorie, eu să-i plătesc opt mii de guinee să-i folosească așa cum va dori. Pentru a fi sigur că va transmite

această scrisoare cît mai repede posibil, am fost de acord să-i dau cinci mii de guinee dacă ajunge în mai puţin de şaizeci şi cinci de zile, pierzînd cîte cinci sute de guinee pentru fiecare zi de depăşire a sorocului convenit. Şi toate acestea cu condiţia să nu mai pună piciorul în Anglia atîta timp cît mai trăiesc, la care se adaugă şi suma de cinci sute de guinee pe an pînă la sfîrşit. În plic se află şi primul avans. Vă rog să-mi comunicaţi cu poşta următoare data sosirii sale. Dacă veţi considera că există vreun fel în care puteţi să vă folosiţi de «talentele lui» şi să-l ţineţi sub control, atunci veţi dobîndi pe viaţă recunoştinţa unui tată. Eu am încercat, Dumnezeu să ne ajute şi pe mine şi pe el, dar nu am reuşit. Deşi îl iubesc neţărmurit. Vă rog să primiţi sentimentele mele de tristeţe pentru ghinionul pe care l-aţi avut. Transmiteţi-i toate cele bune domnului Robb, şi închei cu speranţa că voi avea bucuria să vă întîlnesc personal în circumstanţe mult mai favorabile. Am onoarea a fi al dumneavoastră cel mai supus slujitor, Charles Crosse".

Struan se uită îndelung afară, spre port şi spre insulă. Îşi aminti de crucea de foc pe care o aprinsese în prima zi pe insulă. Şi de cele douăzeci de guinee ale lui Brock. Şi de cele trei jumătăţi de monedă rămase ale lui Jin-qua. Şi acel *lac* de argint care urma să fie investit pentru cineva care, într-o bună zi, se va prezenta cu un anume sigiliu. Şi acum se vădeau inutile şi toată sudoarea, şi toată truda, şi toate cele puse la cale, cum inutilă era şi moartea atîtora. Şi asta numai din pricina obrăzniciei unui singur om : Lordul Cunnington. *Dumnezeule Cristoase, ce acum ce fac ?*

Struan învinse şocul acestor veşti proaste şi se străduia să gîndească. Secretarul afacerilor externe e un om strălucit. Nu putea respinge ideea Hong Kong-ului atît de uşor. Trebuie să existe un motiv. Care anume ?. Şi cum am să ajung eu să-l conduc pe Whalen ? Cum să integrez

în viitorul insulei pe unul care e soldat, dar nu administrator ?

Poate că n-ar trebui să mai cumpăr teren astăzi. Să-i las pe ceilalți negustori să cumpere și la dracu' cu toți ! Brock va fi și el strivit laolaltă cu ceilalți, pentru că Whalen și veștile acestea nu vor ajunge aici înainte de o lună de acum încolo, sau chiar mai mult. Și atunci cu toții vor fi antrenați cu disperare să construiască... Da, asta ar fi o cale, iar cînd toate astea vor fi de notorietate publică, ne vom retrage la Macao cu toții, sau într-unul din porturile convenite în tratatul lui Whalen, iar restul vor fi doborîți. Sau loviți foarte rău. Mda. Dar dacă eu am reușit să obțin noutățile astea, atunci va putea și Brock. Așa că el nu se va duce probabil la fund. Probabil.

Mda. Dar în felul acesta vei pierde cheia Asiei — această stîncă nefolositoare, fără de care nu vor avea nici un sens toate porturile acelea deschise și nici viitorul în Asia. Singura șansă e să cumpăr, să construiesc și să risc totul pe ideea că, la fel ca și Longstaff, Whalen va putea fi convins să-și depășească dispozițiile, că însuși Cunnington va putea fi convins. Să vărsăm bogățiile Nobilei Case în noul oraș. Să riscăm. Să facem Hong Kong-ul să prospere. În așa fel încît guvernul să fie nevoit să accepte existența colonici.

E primejdie de moarte. Nu poți forța Coroana să facă una ca asta. Sorții pot fi groaznici. Dar nu ai de ales. Trebuie să riști.

Gîndul sorților îi aduse aminte de tînărul Crosse. Uite un băiat de nădejde. Cum să-l folosesc ? Cum să-l fac să-și țină gura, să nu scape o vorbă despre nemaipomenita lui călătorie. Mda, și cum să-i creez lui Whalen o impresie favorabilă asupra Hong Kong-ului ? Și să mă apropii de Cunnington ? Cum să fac ca tratatul să rămînă așa cum am vrut ?

— Ei bine, domnule Crosse, ai întreprins o călătorie remarcabilă. Cine mai ştie în cît timp ai întreprins această călătorie ?

— Numai dumneavoastră, sir.

— Atunci păstrează această taină numai pentru dumneata. Struan scrise ceva pe o bucată de hîrtie. Dă-i asta funcţionarului meu principal.

Crosse citi hîrtia.

— Îmi daţi toţi cei cinci mii de guinee ?

— I-am pus pe numele lui Roger Blore ! Cred că ar fi mai bine să păstrezi acest nou nume, pentru o vreme cel puţin.

— Da, sir. Acum chiar sînt Roger Blore ! Se ridică în picioare. Domnule Struan, mai aveţi nevoie de mine acum ?

— Domnule Blore, vrei o slujbă ?

— Tare mi-e teamă că... vedeţi, domnule Struan, am încercat vreo duzină, dar n-a ieşit nimic niciodată. Tata a încercat de toate cu mine şi... ei bine, sînt condamnat... poate aşa mi-a fost scris, să fiu ceea ce sînt. Imi pare rău, dar vă risipiţi bunele intenţii.

— Pun pariu pe cinci mii de guinee că vei primi slujba pe care ţi-o ofer.

Tînărul ştia de la început că va cîştiga pariul. Nu exista slujbă, nici măcar Tai-Panul nu-i putea oferi una pe care s-o accepte. Dar aşteaptă ! Cu omul ăsta nu te joci, nu poţi paria cu el chiar aşa uşor. Ochii aceia afurisiţi nu spun nimic. Nu mi-ar plăcea să-i văd de cealaltă parte a unei mese de poker. Sau de baccara. Richard Crosse, Roger Blore ce eşti, fii atent ! Omul ăsta ştie să-şi încaseze datoriile.

— Ei, domnule Blore ? Unde ţi-e curajul ? Sau poate nu eşti chiar marele jucător care te pretinzi ?

— Sir, cele cinci mii de guinee sînt toată viaţa mea. Ultima mea şansă pe lumea asta.

— Atunci, Dumnezeule, joacă-ţi viaţa la pariul ăsta.

— Sir, dar dumneavoastră nu v-o riscați pe a dumneavoastră. Așa că pariul nu e cinstit. Pentru dumneavoastră suma e de disprețuit. Dați-mi și mie șanse pe măsură. Să zicem de o sută la unu.

Struan aprecie obrăznicia tînărului.

— Prea bine... e corect, domnule Blore. Dinaintea lui Dumnezeu !

Struan întinse mîna să consfințească pariul și Blore se cutremură în sinea lui pentru că pariase, fiindcă era sigur că enormitatea inegalității avea să-l îndepărteze pe celălalt. Nebunule, nu fă una ca asta, își spuse el. Cinci sute de mii de guince ! Strînse mîna lui Struan.

— Secretar al Jockey Clubului din Hong Kong ! spuse Struan.

— Cum ?

— Tocmai am înființat Jockey Clubul. Ești numit secretar al clubului. Menirea dumitale e să faci rost de cai. Să construiești un hipodrom. Clădirea clubului. Să pui bazele celui mai scump și mai de soi grajd de cai din Asia. La fel de bun ca al lui Aintree, sau oricare altul din lume. Ei, cine a cîștigat, fiule ?

Blore se chinui cu disperare să-și revină. Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ți mințile, își strigă el în sinea lui.

— Un hipodrom ?

— Da, dumneata îl faci, îl administrezi — cai, pariuri, tribune, șanse, premii, totul. Începi de azi.

— Cristoase Dumnezeule, dar de unde aveți să faceți rost de cai ?

— De unde vei face *dumneata* rost de cai ?

— Cristoase ! Din Australia, izbucni Blore. Am auzit că pe acolo au cai berechet ! Îi întinse lui Struan chitanța de bancă și scoase un strigăt de extaz. Domnule Struan, nu veți regreta niciodată.

Se întoarse și se repezi la ușă.

— Încotro ? îl întrebă Struan.

— Australia, bineînțeles.

— De ce nu te duci să vorbești întîi cu generalul ?

— Cum ?

— Parcă-mi amintesc că armata are și niște cavalerie. Împrumută niște cai de la ei. Cred că ai putea să organizezi prima cursă sîmbăta viitoare.

— Pot ?

— Da. Sîmbăta e o zi minunată pentru cursele de cai. Și apoi India e mai aproape decît Australia. Te trimit într-acolo cu prima navă disponibilă.

— O s-o faceți ?

Struan zîmbi.

— Da ! și îi întinse chitanța înapoi. Cinci sute de guinee sînt un avans la primul dumitale salariu anual, domnule Blore. Restul sînt bani pentru pariurile primelor patru sau cinci competiții. Aș zice să fie cîte opt întreceri, cinci cai la fiecare întrecere, din două în două sîmbete.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule Struan.

Struan rămase singur. Aprinse un chibrit și urmări cum arde scrisoarea. Mărunți hîrtia făcută scrum și apoi coborî sub punte. May-may se afla încă în pat, dar era proaspăt pieptănată, arăta minunat.

— Heya, Tai-Pan, îl întîmpină ea, îl sărută în fugă, apoi continuă să-și facă vînt cu evantaiul. Sînt minunat de încîntată că te-ai întors. Vreau să-mi cumperi și mie o bucată de teren fiindcă vreau să mă apuc de afaceri.

— Ce fel de afaceri ? o întrebă el, ușor iritat de primirea cam indiferentă, dar bucuros că acceptase plecarea și întoarcerea lui fără să pună o întrebare, fără mofturi.

— O să vezi tu, nu contește. Dar vreau și eu niște taeli ca să pot începe. Eu plătesc zece la sută dobîndă, ceea ce-i prima-ntîi. O sută de taeli. Vei fi doar comanditar.

El întinse mîna și i-o puse pe sîn.

Dacă tot vorbim de comandă... știi...

Ea îi dădu mîna deoparte.

— Întîi afacerile și după aia comanda. Îmi cumperi teren, îmi împrumuți taeli ?

— Întîi comanda și după aia afacerile !

— Aiii iaaa, pe dogoarea asta ? rîse ea. Prea bine. E minunat de rău să te pun la efort pe dogoarea asta... cămașa deja s-a lipit de tine. Haide atunci, nu contește.

Se îndreptă ascultătoare spre dormitorul ei, dar el o prinse de mijloc.

— Te necăjeam doar. Cum te mai simți ? Pruncul ți-a mai dat de furcă ?

— Bun înțeles că nu. Sînt o mamă foarte grijulie, și nu mănînc decît mîncăruri speciale pentru ca să iasă un fiu minunat. Și să aibă numai gînduri războinice să ajungă curajos ca un Tai-Pan.

— Și cam de cîți taeli ai tu nevoie ?

— De o sută. Am spus deja. Ce, nu mai auzi ? Tai-Pan, ești minunat de ciudat pe ziua de azi. Da. Bun înțeles. Foarte ciudat. Doar nu ești bolnav cumva, nu ? Ai primit vești proaste ? Sau ești obosit ?

— Obosit. O sută de taeli, sigur. Care-i afacerea ?

Ea bătu din palme încîntată și se așeză din nou la masă.

— Ah, ai să vezi. De cînd ai plecat eu m-am gîndit mult. Eu ce fac pentru tine ? Fac dragoste cu tine și te îndrept pe calea cea bună, amîndouă minunat de importante, bun înțeles, dar nu e destul. Așa că acum am să fac și eu taeli pentru tine, și pentru zilele cînd am să ajung eu bătrînă ! Rîse din nou și el se bucură auzind-o. Dar numai de la barbari. Am să fac avere, ah, să vezi tu ce deșteptăcitoare sînt.

— Nu există cuvîntul ăsta.

— Știi tu bine ce vreau să spun ! Îl prinse în brațe. Acum vrei să facem dragoste ?

— Într-un ceas începe licitația terenurilor.

— Adevărat. Atunci cel mai bine schimbi hainele și pornești iute acolo. Un teren mic pe Drumul Reginei. Dar

să știi că nu plătesc decît zece taeli chirie pe an. Ei, mi-ai adus cadou ?

— Cum ?

— Păi e un obicei minunat, începu ea cu o lucire inocentă în privire. Cînd un bărbat își părăsește femeia, să-i aducă un cadou. Jad. Lucruri din astea.

— N-am nici un jad. Dar data viitoare am să fiu mai atent cu tine.

Ea ridică din umeri.

— Bun obicei. Sărmana ta mamă bătrînă a sărăcit. Mîncăm mai tîrziu, hoya ?

— Da.

Struan se duse în cabina lui de pe puntea de deasupra. Lum Din se înclină dinainte-i.

— Baie tare rece, tot, stapin. Vrei ?

— Da.

Struan își scoase de pe el hainele jilave, se întinse în baie și-și lăsă mintea să cîntărească implicațiile informațiilor primite de la Sir Charles, simțind că-l sufocă furia împotriva lui Cunnington. Se șterse, își puse veșminte curate și, în cîteva clipe, cămașa pe el era la fel de udă ca mai înainte. Mai bine să stau și să mă gîndesc temeinic ce-i de făcut. Să-l lăsăm pe Culum să se ocupe de licitația terenurilor. Pariez pe viața mea că Tess i-a spus lui taică-său despre planurile lui de a cumpăra colina. S-ar putea ca acum Culum să fie momit să liciteze mai mult decît face. Flăcăul s-a descurcat bine pînă aici. Trebuie să am încredere în el și acum. Așa că îi trimise vorbă lui Culum să se ocupe el de licitație în numele Nobilei Case și-i mai transmise să cumpere un teren mic, dar bun, pe Drumul Reginei. Îi trimise vorbă lui Horatio că Mary nu se simțea prea bine și aranjă ca o lorce să-l ducă de îndată la Macao. Apoi se trînti în fotoliul adînc de piele și se uită, fără să vadă, prin hublou spre insulă, lăsîndu-și mintea să caute răspuns.

Culum cumpără terenurile de litoral şi cele periferice, mîndru că licita pentru Nobila Casă şi dobîndea mai mult obraz dinaintea tuturor. Fusese întrebat de mulţi unde era Tai-Panul, unde fusese pînă atunci, dar răspunsese scurt că habar nu avea şi continuă să sugereze că între ei dăinuia aceeaşi ostilitate pe care el de fapt nu o mai simţea.

Cumpără şi colina, şi terenurile care constituiau garanţia colinei, şi simţi un fel de uşurare că firma Brock nu licitase împotriva lui, dovedind astfel că Tess era o fiinţă de încredere. Dar chiar şi aşa, se hotărî să fie mult mai prudent în viitor, şi să nu o mai pună altă dată într-o astfel de situaţie.Era primejdios să fii prea sincer asupra unor subiecte, îi trecu lui prin minte, primejdios şi pentru ea şi pentru el. De exemplu, faptul că numai gîndul la ea, cea mai mică atingere a fiinţei ei îl înnebunea aproape de dorinţă. Ca şi faptul că nu putea discuta cu ea chestiunile astea, nici cu taică-său, ci numai cu Gorth, care-l înţelegea : „Da, Culum, flăcăule. Io te pricep bine de tot. Trebe să fie mare chin, mare de tot. Abia eşti în stare să vezi pe unde mergi. Mda... şi-i tare greu să nu-ţi pierzi busola. Da' nu-ţi face griji, flăcăule. Noi sîntem pretenari şi io te-nţeleg. Ş-ar trebui să nu avem nimic de ascuns unul de altul noi doi. Şi-i tare cu primejdie să stai aşa ca un călugăr. Mda. Ba mai rău, fincă din asta ţi se poate trage mari primejdii mai încolo, ba chiar şi mai rău, am auzit io că din asta ajungi să ai şi odrasle şubrede, nevolnice. Şi tulbureala din mădularul tău e un semn al Domnului. Da, bun înţeles, tulbureala asta îl poate bolnăvi pe om pen' toată viaţa lui, şi ăsta-i adevărul curat şi-adevărat, aşa să-mi ajute Dumnezeu ! Da' nu-ţi mai fă tu griji... ştiu io un loc în Macao. Nu-ţi mai fă griji, bătrîne."

Şi cu toate că lui Culum nu-i venea să creadă toate superstiţiile înşirate de Gorth, suferinţele pe care le îndura el zi şi noapte îi şubrezeseră puterea de a rezista tenta-

ţiei. Voia să simtă o uşurare. Dar chiar şi aşa, se jură el, dacă Brock e de acord să ne căsătorim luna viitoare, atunci nu mă duc la curve ! Nu mă duc !

La apusul soarelui Culum şi Struan se duseră la bordul navei *White Witch*. Brock îi aştepta pe dunetă, cu Gorth alături de el. Seara era răcoroasă şi plăcută.

— M-am hotărît asupra căsătoriei voastre, Culum, îi întîmpină Brock. Luna viitoare pare nepotrivit. Mai degrabă anul viitor, ar fi mai bine. Dar peste trei luni Tess împlineşte şaptesprezece ani, şi în ziua aia, pe zece ale lunii, vă puteţi căsători.

— Mulţumesc, domnule Brock, îi spuse Culum. Vă mulţumesc.

Brock îi zîmbi lui Struan :

— Dirk, îţi convine aşa ?

— Tyler, tu ai hotărît, nu eu. Dar cred că între trei luni sau două sau una nu e prea mare diferenţă de-acum. Eu totuşi zic luna viitoare ; e mai bine.

— Culum, luna septembre îţi convine ţie ? Aşa cum am zis io ? Hai, fii şincer, flăcăule.

— Da, desigur. Sper... dar, ştiţi... da, domnule Brock.

Culum se jură să aibă răbdare să mai îndure şi astea trei luni. Dar în adîncul lui simţea ceva care-i spunea că nu se va putea.

— Atunci o să punem totul la cale cum se cuvine.

— Mda, făcu Struan ca un ecou. Atunci fie trei luni.

Mda, îşi spuse el, trei luni fie atunci. Tyler, ai semnat o condamnare la moarte. Poate chiar două.

— Dirk, şi poate că-mi dai şi mie timp pînă mîine ? Atunci vorbim de zestre şi de celelalte.

— La amiază ?

— Îhî ! La 'miază. Ş-acu e bine să ne ducem şi la doamne sub punte. Dirk, rămîi şi tu la cină ?

— Mulţumesc, dar mai am nişte lucruri de împlinit acum.

— Cum ar fi de-un par examplu cursele de cai, ei ? Trebuia să ți-o spun. Deșteaptă idee să-l aduci pe Blore ăla taman din Anglia. I-un flăcău isteț brici. Ultima cursă la fiecare întrecere e pariul Brock. Vîrîm noi bani de premiu.

— Mda, am auzit. Se cuvine să avem cel mai bun hipodrom din Asia.

Blore anunțase vestea curselor la licitația terenurilor. Longstaff fusese de acord să fie primul președinte al Jockey Clubului. Cotizația anuală pentru membri se fixase la zece guinee, și toți europenii aflați în insulă se înscriseseră imediat. Blore fu asaltat de voluntari pentru a călări bidiviii pe care generalul acceptase să-i pună la dispoziție.

— Dirk, tu știi să călărești ?

— Da, dar la curse n-am participat niciodată.

— Și io așijderea. Da' poat' c-ar trebui să ne încercăm și noi puterile, ei ? Culum, tu știi să călărești ?

— Sigur, da, dar nu sînt prea expert.

Gorth îl plesni pe spate.

— La Macao putem face rost de bidivii, Culum, și ne putem încerca oleacă. Poa' că pornim oleacă pe urmele lu alde tac-tu și taica, ce zici ?

Culum zîmbi stînjenit.

— Gorth, am putea și asta, îi răspunse Struan. Ei, și acum noapte bună. Tyler, ne vedem mîine la prînz.

— Mda, Dirk, bună noapte.

Struan plecă.

În timpul cinei Culum încercă să mai îndulcească conflictul ce dăinuia între Gorth și Brock. I se părea ciudat că el ținea la amîndoi, vedea limpede prin amîndoi, înțelegea prea bine de ce Gorth voia să fie tai-pan, și de ce Brock nu dorea să-i încredințeze controlul asupra firmei, cel puțin deocamdată. Și i se părea ciudat și faptul că el se simțea mai iscusit decît Gorth. Dar în privința

asta nu era nimic ciudat, se gîndi el. Gorth nu se trezise deodată singur preţ de şapte zile cu toate răspunderile pe cap. În ziua în care am să mă căsătoresc cu Tess, am să arunc cele douăzeci de guinee ale lui Brock. De-acum nu mai e bine să le păstrez. Indiferent ce-o să se întîmple, să începem totul curat de la început. Numai trei luni ! O, Doamne, îţi mulţumesc.

După cină, Culum şi Tess se urcară pe punte numai ei doi. Stăteau sub cerul înstelat şi nici nu îndrăzneau să mai respire, ţinîndu-se de mîini şi suferind. Culum abia îi atinse buzele într-o primă încercare de a o săruta, iar Tess îşi aminti sărutul brutal al lui Nagrek, fierbinţeala pe care o lăsase urma mîinilor lui şi apoi durerea ce i-o pricinuise el, nu chiar durere, ci un fel de chinuitoare plăcere ale cărei amintiri o făceau să simtă din nou fierbinţeli. Era bucuroasă că în curînd îşi va stinge acest foc ce-o consuma pe dinăuntru. Numai trei luni, şi apoi liniştea.

Se întoarseră apoi în cabina cu izuri grele şi, după plecarea lui Culum, se întinse şi rămase aşa multă vreme. Dorinţa o chinuia şi începu să plîngă. Pentru că ştia că Nagrek se atinsese de ea într-un fel în care numai Culum va avea dreptul s-o facă, şi hotărînd că această taină trebuia ferită chiar şi de el pentru vecie. Dar cum ? Ah, dragostea mea, dragostea mea !

— Tată, io îţi spun c-a fost o greşală, turuia Gorth, cu voce scăzută în cabina cea mare. O groaznic de mare greşală.

Brock izbi cana mare metalică şi berea se prelinse pe masă şi pe jos.

— Gorth, eşa am hotărît io, şi cu asta basta ! Îs căsătoriţi cum începe septembre.

— Şi ai greşt şi cîn' n-ai licitat împotriva lor pen' colină. Diavolul ăla ne-a mai furat cu-n pas, Cristoase Dumnezeule.

— Gorth, de ce nu-ţi pui şi tu mintea la treabă ? şuieră Brock. De făceam una ca asta, tînăru' ştia precis că Tess prostuţa îmi spune ce şi cum de fiecare dată. Colina n-are nici un chichirez. Poa' cîndva o să ne spună ceva ce-o să-l dea pe Dirk gata, şi uite asta vreau io să aflu.

Lui Brock îi era silă de sine că se apucase să tragă cu urechea la vorbele lui Tess şi pentru că se folosea de ea, fără ca ea să bănuiască, pentru a-l spiona pe Culum, şi asta doar ca o armă împotriva lui Dirk Struan. Dar acum îl ura pe Gorth mai mult ca niciodată şi avea încredere în el şi mai puţin ca înainte, fiindcă ştia că Gorth are dreptate. Dar mai mult decît orice, Brock dorea s-o ştie pe Tess fericită, şi dorinţa asta îl făcea să devină periculos. Acum rodul coapselor blestematului de Struan se va uni cu adorata lui Tess.

— Jur dinaintea lui Dumnezeu să-l ucid pe Culum dacă o face să sufere doar cît un fir de păr ! spuse el cu o intonaţie cumplită.

— Atunci, pen' numele lu' Dumnezeu, de ce-i îngădui lu' Culum să se însoare cu ea atît de repede ? Acu bineînţeles că o s-o facă să sufere şi o să se folosească de ea în contra noastră.

— Da' ia zi-mi tu mie de ce ţi-ai schimbat tu părerea ? izbucni Brock. Fincă erai de partea asta cu... chiar mare entuziasm.

— Şi acu îs, da' nu în trei luni, Cristoase ! Cu asta o să se ducă toate de rîpă.

— De ce ?

— Bine-nţeles c-o să se ducă toate de rîpă, repetă el. Cîn' io sprijineam ideea, Robb mai era încă-n viaţă, da ? Tai-Panul urma să plece în vară pen' totdeauna şi să-i treacă lui Robb sarcină de Tai-Pan... şi apoi în un an lu'

Culum. Asta-i adevăru' adevărat. Şi se mărita cu Culum peste-un an şi totu' era perfect. Da' acu' Tai-Panul nu se mai dă dus. Şi acu' că tu ai fost de acord să se căsătorească în trei luni, Tai-Panul o ia şi pe Tess cu el de la tine şi o să-l stîrnească pe Culum contra noastră şi de-acu' io cred că nici n-o să mai plece de-aici vreodată. Şi în nici un caz atîta vreme cît tu eşti Tai-Pan al firmei Brock şi Fiii !

— Nu importă ce i-o fi spus lu' Culum, el tot n-o să plece din Asia. Sau ce i-o fi spus lu' Robb. Doa' io îl ştiu pe Dirk !

— Şi io te ştiu pe tine !

— Cîn' o să plece el... sau o fi mort, atunci pe şi io.

— Atunci mai bine mort cît mai iute !

— Mai bine ţi-ai stăpîni nerăbdarea.

— Tată, am să am răbdare.

Îi stătea pe limbă să-i spună lui taică-său ce răzbunare pusese el la cale împotriva lui Struan la Macao — prin mijlocirea lui Culum. Dar nu suflă o vorbă. Lui taică-său îi păsa mai mult de fericirea lui Tess decît de ambiţia de a ajunge Tai-Pan al Nobilei Case. Tatăl său nu mai avea acea îndîrjită neîndurare ce-l stăpînea pe Struan în aşa măsură încît îi îngăduia să fie Tai-Pan.

— Tată, adu-ţi aminte cum te-a păcălit atunci cu tezaurul, apoi cu casa, ba şi cu nunta asta şi cu balul. Tess e punctul tău slab, explodă el. Şi el ştie asta, şi prin ea te-a transformat într-o geamandură de epavă şi acum te duci cu capu-nainte spre nenorocire.

— Ba deloc. Ba deloc ! Ştiu io ce fac, spuse Brock străduindu-se să nu ridice glasul, dar cu venele de la tîmple umflate ca nodurile pisicii cu nouă cozi. Şi ascultă la mine ce-ţi spun io acum. Să nu cumva să te dai la el de unul singur. O să-ţi taie coaiele şi o să ţi le vire pe gît. Io îl ştiu bine pe diavolul ăla !

— Tată, ştiu că-l ştii bine ! Gorth acum putea să-l vadă bine pe taică-său cît de mult îmbătrînise şi pentru

prima oară înțelese că îl putea zdrobi într-o confruntare față-n față. Așa că nu-mi mai sta în cale, și lasă-l pe ăl de-i bărbat să facă ce trebuie să facă, Cristoase Dumnezeule!

Brock țîșni în picioare și scaunul se răsturnă zdrobindu-se de pămînt. Gorth era și el în picioare, așteptîndu-se să-l vadă pe taică-său ducînd mîna la cuțit, știind bine că de-acum încolo își putea îngădui să aștepte, fiindcă aflase cu cine avea de-a face. Brock înțelese limpede că era ultima lui șansă de a-l domina pe Gorth. Dacă nu scotea cuțitul era pierdut. Dacă-l scotea, trebuia să-l ucidă pe Gorth. Și știa că o poate face... dar numai prin violență, nu numai prin forță de-acum încolo. Gorth ți-e fiu, fiul cel mare. Nu ți-e dușman, își spuse el.

— Nu se cuvine ca tu... ca tu și io... să ajungem aici! Nici ca cum, Dumnezeule! Și pen' ultima dată îți spun, dacă te înfrunți cu el, ai să ajungi dinaintea celui Atoatefăcător!

Gorth simți fiorii victoriei.

— Numai de-avem parte de un *joss* bun o să ieșim din mizeria asta, și cu o lovitură de picior aruncă scaunul la o parte. Acu' mă duc la țărm.

Brock rămase singur. Bău cana de bere pînă la fund, apoi goli alta și alta. Liza deschise ușa, dar el nu o băgă de seamă, și-l lăsă în tovărășia băuturii, se băgă în pat și se rugă pentru fericirea acelei căsătorii. Și pentru bărbatul ei.

Gorth se duse la țărm. În stabilimentul doamnei Fortheringill.

— Domnule Brock, nu mai vreau să am de-a face cu dumneata, îi spuse ea. Pe ultima fată ai schilodit-o rău de tot.

— Ce-i la dumneata o maimuță din asta, vrăjitoare bătrînă ce ești? Uite! și Gorth trînti pe masă douăzeci de guinee de aur. Ia-i ca să-ți ții gura.

îi puse la dispoziție o tînără din neamul Hakka, și o pivniță departe, undeva în spatele casei. Gorth o chinui pe fată rău de tot, o biciui cu brutalitate, și o lăsă în agonie. A doua zi porni spre Macao cu *White Witch*, la vreo patruzeci de mile sud-vest. La bord se afla întreaga familie Brock în afară de însuși Brock. Pe dunetă se afla și Culum, ținîndu-se de mînă cu Tess.

Capitolul treizeci și doi

Cinci zile mai tîrziu, prima cursă de cai. Și în acest timp se puse și fundația noului oraș. Urmînd exemplul Nobilei Case, negustorii înhămară din greu toată mîna de lucru și prinderea celor din Tai Ping Shan la săpatul fundațiilor și construcții. Negustătorii revărsară asupra pămîntului toți banii vistieriei pe care li-i dăduse Longstaff. Cărămidarii din Macao și producătorii de cherestea din Kwangtung, toți cei implicați în construcțiile de case, factorii, pontoane porniră să muncească zi și noapte pentru a face față zelului nebun al negustorilor ce voiau să ridice alt oraș în locul celui părăsit. Salariile crescură. Culii începură să se găsească din ce în ce mai greu — numai Nobila Casă folosea trei mii de cărămidari, constructori și meseriași de toate felurile —, chiar dacă o dată cu fiecare mareé favorabilă soseau alți și alți lucrători. Dar și aceștia își găseau repede munci bine plătite. Tai Ping Shan se întinse și mai mult. Tot țărmul în jurul Promontoriului Glessing pulsa de viață.

Ziua curselor de cai cădea în cea de-a paisprezecea zi de cînd Struan și May-may părăsiseră locuința lor din Happy Valley pentru a se muta pe *Resting Cloud*.

— Fetițo, nu arăți prea bine, îi spuse Struan. Azi mai bine stai și tu în pat.

— Așa cred că am să și fac, îi răspunse ea.

Se zvîrcolise toată noaptea și începuseră s-o doară capul, gîtul și spatele.

— Dar nu-i nimic, nu contește. Tu arăți groaznic de bine.

— Mulțumesc.

Struan era îmbrăcat în hainele noi, comandate pentru întrecere. Veston verde închis, din cea mai bună lînă, special pentru călărie, pantaloni bufanți de doc alb, strînși în cizme scurte, jiletcă galben pal din cașmir, cravată verde. May-may se săltă să-și mai potolească durerea din umeri și Ah Sam așeză perna mai confortabil.

— E doar un diavol din ăsta de vară, am trimis după doctor. Acum te duci pe țărm ?

— Da. Întrecerea începe peste o oră. Fetițo, cred că mai bine îl aduc pe doctorul nostru. El o să...

— Eu trimit după doctor. Un doctor chinez. Și cu asta basta. Și nu uita, douăzeci de taeli pe calul cu numărul patru în cea de-a patra cursă. Astrologul zice că acela cîștigă absolut.

— N-am să uit, o bătu el ușor pe obraz. Acum odihnește-te.

— Cînd am să cîștig, am să mă simt groaznic de bine, heya ? Acum du-te.

O așeză mai bine între perne, se îngriji să i se aducă ceai proaspăt și un vas de lut cu apă fierbinte pentru spinarea ei. Apoi se duse la țărm.

Hipodromul fusese amenajat la vest de Promontoriul Glessing, ce era acum plin de lume. O parte din țărm, unde era și stîlpul ce indica locul de pornire și sosire, fusese închis de cordoane, creîndu-se spațiu pentru europeni, ca să nu fie înghesuiți de mulțimea de chinezi curioși ce mișunau pretutindeni. Ici și colo fuseseră ridicate chiar și corturi. Fuseseră ridicate și un padoc, și ghișeuri pentru pariuri. Pista ovală de alergări fusese marcată cu steaguri ridicate pe catarge de bambus.

Se pariaşe din greu şi Henry Hardy Hibbs avea cel mai gros registru de pariuri.

— Oameni buni, încercaţi-vă norocul, striga el cu vocea lui sonoră, lovind cu pumnul în tabla pe care trăsese cu cretă cota pariurilor. Maiorul Trent, pe armăsarul cel negru, Satan, e favoritul primei curse. Sume rotunde ! Trei la unu împotriva favoritului !

— Să putrezeşti în iad, Hibbs, îi aruncă Glessing acru, asudînd din greu sub soarele dogoritor. Trei la unu împotriva favoritului şi tot tu ai să cîştigi. Pariază şase la unu şi eu aleg iapa cea şargă. O guinee !

Hibbs aruncă o ochire spre tablă, şi şopti răguşit :

— Numai pen' 'mneata, dom' le căpitan, cinci la unu. O guinee zici. Pe Mary Jane.

Glessing se întoarse. Era furios că nu era în Macao şi că scrisoarea promisă de Culum nu ajunsese la el. Dumnezeule din ceruri, se gîndi el scos din minţi de îngrijorare, ar fi trebuit ca pînă acum să-mi fi spus şi el ceva. De ce naiba întîrzie atît de mult ? Ce naiba face nenorocitul ăla de Horatio ? Iar o chinuie ?

Se îndreptă gînditor spre padoc şi-i văzu pe Struan şi Sergheiev mergînd împreună, vru să pornească spre ei, dar îl zări pe Longstaff apropiindu-se şi nu se mai opri.

— Înălţimea voastră, dumneavoastră pe care aţi pariat ? întrebă Longstaff încîntat.

— Juganul, îi răspunse Sergheiev, sprijinindu-se în baston.

Emoţia generală şi mirosul iute de cai îl înviorară, îl făcură să nu mai simtă chiar aşa de puternic durerile ce nu-l mai lăsau. Ar fi vrut să încalece şi el, dar îşi binecuvîntă norocul de a fi supravieţuit rănii. Şi-l binecuvîntă pe Struan. Ştia că fără intervenţia lui Struan ar fi fost mort.

— Ei, Înălţimea voastră, exclamă Shevaun, apropiindu-se la braţul lui Jeff Cooper, îmbrăcată în verde strălucitor, şi apărîndu-se de soare sub o umbreluţă oranj.

Îmi spuneți și mie un pont ? Le făcu onoarea unui zîmbet tuturor, mai ales lui Struan.

— Juganul e cel mai bun cal, dar nu știu cine-i cel mai bun călăreț, Shevaun, îi răspunse Sergheiev.

Shevaun cîntări din ochi și ca murgul cel mare, cu pielea lucioasă și ochi mari.

— Bietul animal ! Dacă aș fi eu cal și mi-ar fi făcut cineva ce i-au făcut lui, jur că n-aș mai mișca nici măcar un picior. Pentru nimeni. E o barbarie.

Rîseră cu toții și Shevaun împreună cu ei.

— Tai-Pan, pariezi pe calul acela jugănit ?

— Nu știu, răspunse el preocupat de starea lui May-may. Aș merge, nu știu de ce, pe iapa cea tînără. Dar am să-mi aleg calul cînd o să fie toți la poarta de pornire.

Ea îl cercetă o clipă, întrebîndu-se dacă vorbea în parabole.

— Hai să ne uităm mai de aproape la iapă, îi spuse Jeff, silindu-se să rîdă.

— De ce nu te duci, Jeff, dragule ? Eu stau aici și te aștept.

— Vin și eu, spuse Longstaff, fără să bage de seamă enervarea bruscă a lui Cooper.

Cooper șovăi, apoi se îndepărtară amîndoi. Cînd trecu pe lîngă grupul format din Shevaun, Struan și Sergheiev Brock își ridică pălăria, dar nu se opri. Era încîntat că Struan se hotărîse să nu participe ca jockeu la cursă, fiindcă lui nu-i prea plăcea să călărească, iar cînd îl provocase pe Struan o făcuse fără tragere de inimă. Dumnezeu să-l bată, îi trecu lui prin minte.

— Înălțimea voastră, cum mai merge cu rana ? se interesă Shevaun.

— Bine. Sînt aproape din nou om întreg. Mulțumită Tai-Panului.

— N-am nici un merit, îi răspunse Struan, stînjenit de laudele lui Sergheiev.

Îl văzu pe Blore umblînd prin padoc, antrenat într-o discuţie particulară cu Skinner. Mă întreb dacă am făcut bine pariind pe flăcăul ăsta, se întrebă el.

— Sir, modestia vă vine bine, îi spuse Shevaun, şi-i făcu scurt o reverenţă plină de graţie. Nu se spune oare *noblesse oblige* ?

Struan băgă de seamă admiraţia nedisimulată a lui Sergheiev faţă de fată.

— Înălţimea voastră, aveţi o navă frumoasă, spuse Struan.

Nava rusească avea patru catarge, cinci sute de tone deplasament, numeroase tunuri.

— Voi fi onorat să acceptaţi invitaţia de a o vizita să v-o prezinte căpitanul meu, îi spuse Sergheiev. Atunci poate vom putea discuta şi alte amănunte. Cînd sînteţi dispus !

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

Struan ar mai fi continuat discuţia, dar Blore se repezi spre ei plin de praf şi sfîrşit de oboseală.

— Tai-Pan, sîntem aproape gata să începem... Domnişoară Tillman, arătaţi... trăsnet, ... bună ziua, Înălţimea voastră, spuse el dintr-o suflare. Toată lumea a pariat pe numărul patru din a patra cursă, da, da, am hotărît să încalec chiar eu calul, ...Tai-Pan, am încercat armăsarul aseară. A muşcat zăbala, aşa că-l putem folosi la următoarea întrecere... Înălţimea voastră, lăsaţi-mă pe mine să vă conduc la locul dumneavoastră, fiindcă daţi semnalul de plecare în prima cursă.

— Chiar eu ?

— Excelenţa sa nu v-a spus nimic ? Fir-ar... vreau să spun, vreţi să ne faceţi onoarea de a începe ? Niciodată nu muncise Blore din greu ca acum şi niciodată nu fusese mai sleit de puteri. Vreţi să mă urmaţi, vă rog ? Şi-l conduse pe Sergheiev prin mulţime.

— Bun băiat Blore ăsta, spuse Shevaun, bucuroasă că rămîne singură cu Struan în cele din urmă. De unde l-ai găsit ?

— El m-a găsit pe mine, îi răspunse Struan. Şi mă bucur că a izbutit să mă găsească.

Atenţia îi fu atrasă de o ceartă izbucnită lîngă unul din corturi. Un grup de soldaţi din cordonul de pază tocmai îl împingeau, să-l dea afară, pe un chinez. Pălăria culiului căzu şi, o dată cu ea, şi coada aceea lungă de chinez. Individul nu era altul decît Aristotle Quance.

— Iartă-mă o secundă, spuse Struan, şi se grăbi într-acolo, ieşi dinaintea mărunţelului, îl acoperi cu masivitatea staturii sale. Flăcăi, e în regulă, e un prieten de-al meu, le spuse el soldaţilor.

Aceştia ridicară din umeri şi se îndepărtară.

— Tai-Pan, mii de ghiulele şi fulgere, izbucni Quance recăpătîndu-şi glasul şi punîndu-şi veşmintele jegoase în ordine. M-ai salvat cît ai clipi de la ananghie. Fii binecuvîntat !

Struan tufli din nou pălăria aceea de culi pe căpăţîna lui Quance şi-l trase după el în spatele unei margini de cort.

— Ce naiba ţi-ai găsit să faci aici ? îi şopti el.

— Dumnezeule Cristoase, trebuia să văd şi eu cursele, îi spuse Quance, aşezîndu-şi pălăria în aşa fel încît coada de păr să-i cadă pe spinare. Şi voiam să mai vorbesc cu tine.

— Nu-i acum momentul. Maureen e în mulţimea asta pe undeva.

Quance se albi la faţă :

— Dumnezeu mă aibă în paza lui !

— Mda, dar habar n-am de ce-ar face-o Dumnezeu şi pe asta. Şi acum şterge-o de aici cît mai eşti în siguranţă. Am auzit că şi-a cumpărat bilete pentru drumul de întoarcere în ţară săptămîna viitoare. Dacă ar bănui

numai... ei bine, n-ai decît să răspunzi numai tu cu propriul tău cap !

— Tai-Pan, numai prima cursă, ei ? se milogi Quance de el. Te rog. Şi am să-ţi dau nişte veşti.

— Care ?

Spre consternarea lui Struan, Quance îi spuse ce-i făcuse Gorth prostituatei.

— Cumplit ! Biata fată e acum pe moarte. Tai-Pan, Gorth e nebun. Nebun de legat.

— Dacă fata moare, trimite-mi vorbă. După aia... după aia am să văd eu ce-mi rămîne de făcut. Aristotle, mulţumesc. Şi mai bine ai şterge-o acum cît mai poţi.

— Doar prima cursă ? Te rog, pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu ştii ce înseamnă una ca asta pentru un biet bătrîn ca mine.

Struan se uită cu grijă în jur. Shevaun se prefăcea că nu-i bagă în seamă. Atunci îl observă pe Glessing care trecea prin apropiere.

— Căpitane !

Cînd îl recunoscu pe Quance, ridică ochii spre cer.

— Pe Zeus ! Am crezut că erai de mult în mijlocul oceanului !

— Fă-mi un serviciu, îi spuse Struan iute. Doamna Quance e mai încolo, dincolo de poarta de plecare. Vrei să ai grijă ca Aristotle să nu dea de necazuri şi nici peste ea ? E mai bine să-l iei şi să vă duceţi cölo ! şi îi arătă locul unde mişunau chinezii. Lasă-l să urmărească prima cursă şi apoi ia-l şi du-l acasă.

— Bineînţeles. Dumnezeule Cristoase, Aristotle, mă bucur că te văd, îi spuse Glessing, apoi se întoarse spre Struan. Culum ţi-a spus ceva ? Sînt foarte îngrijorat din pricina domnişoarei Sinclair.

— Nu, dar i-am spus lui Culum să se ducă s-o vadă de îndată ce soseşte. S-ar putea să primim veşti în orice clipă. Sînt sigur că se simte bine acum.

— Sper și eu. Mda, și acum spuneți-mi unde să-l duc pe Aristotle după cursă ?

— Doamna Fortheringill.

— Pe Zeus ! Aristotle, și cum e pe-acolo ? îl întrebă Glessing, curiozitatea făcîndu-l să-și calce pe inimă.

— Groaznic, fiul meu, ceva de spaima morții ! Aristotle îl apucă de braț și, cu voce răgușită, îi spuse : Nu poți să închizi ochii o clipă, iar mîncarea e groaznică. Dimineața, la prînz, după-amiaza, de cină și în loc de ceai nu ți se dă decît fiertură. Tai-Pan, poți să-mi împrumuți și mie niște guinee ?

Struan mîrîi și se îndepărtă.

— Ce-i aia fiertură, Aristotle ?

— E... ăăă... un fel de supă de ovăz.

Struan se apropie de Shevaun.

— Tai-Pan, vreun prieten de-al tău ?

— Shevaun, nu e politic să-i bagi în seamă pe unii prieteni.

Ea îl lovi ușor peste braț cu evantaiul.

— Nu-i nevoie să-mi amintești mie de politică, Dirk. Mi-a fost dor de tine, adăugă ea blînd.

— Mda, făcu el, înțelegînd că ar fi fost și ușor și înțelept să se căsătorească cu Shevaun ; dar imposibil ; din pricina lui May-may. De ce vrei tu să fii pictată nud ? o întrebă el brusc, și din fulgerarea ce-i trecu prin priviri știu că bănuiala lui fusese întemeiată.

— Aristotle ți-a spus ? Vocea ei era lipsită de expresie.

— Dumnezeule mare, nu. N-ar face niciodată una ca asta. Dar acum vreo cîteva luni tipul ne-a cam luat peste picior. Se lăuda că are o comandă importantă. Pentru un nud. De ce ?

Fata roși, își făcu vînt cu evantaiul și apoi rîse.

— Și Goya a pictat-o pe ducesa de Alba. De două ori, cred eu. Și o omagiază toată lumea.

Struan se înveseli şi, în colţul ochilor, i se iviră mici creţuri.

— Shevaun, eşti un diavol. Chiar l-ai lăsat să... vadă tot subiectul ?

— O, din punctul lui de vedere a fost un fel de... licenţă poetică. Am discutat doar ideea a două portrete. Nu agreezi ideea ?

— Aş zice că unchiul tău şi... tatăl tău, dacă ar auzi de o idee atît de năstrușnică, ar sări în sus pînă-n nori, sau dacă cumva portretele ar nimeri în mîinile cui nu trebuie.

— Tai-Pan, le-ai cumpăra ?

— Ca să le ascund ?

— Ca să te bucuri de ele.

— Shevaun, eşti o fată foarte ciudată.

— Poate pentru că mi-e silă de ipocrizie, şi-l privi cercetătoare. Ca şi ţie.

— Da, dar tu eşti o fată într-o lume stăpînită de bărbaţi, şi unele lucruri n-ar trebui să le faci.

— Există o mulţime de „anumite lucruri" pe care aş vrea să le fac ! Izbucniră urale şi începu parada cailor. Shevaun se hotărî definitiv. Cred că am să părăsesc Asia. În două luni.

— Sună ca o ameninţare.

— Nu, Tai-Pan. M-am îndrăgostit, asta-i... dar mi-e dragă şi viaţa. Şi sînt de aceeaşi părere cu tine : momentul cel mai nimerit ca să-ţi alegi calul cîştigător e atunci cînd sînt la poarta de pornire. Se jucă nervos cu evantaiul, rugîndu-se ca miza să justifice riscul. Tu pe care îl alegi ?

Struan nici nu se uită spre cai.

— Mînza, Shevaun, spuse el calm.

— Cum o cheamă ? întrebă ea.

— May-may, îi răspunse el, cu o lumină blîndă în priviri.

Evantaiul şovăi o clipă, apoi începu să se agite ca mai înainte.

— Cursa nu-i niciodată pierdută decît atunci cînd cîştigătorul e acceptat de juriu şi i se pune ghirlanda după gît.

Fata zîmbi şi se îndepărtă cu capul sus, mai frumoasă ca oricînd. Mînza pierdu cursa. Doar la un fir de păr. Dar o pierdu totuşi.

— Aşa de repede te-ai întors, Tai-Pan ? îl întîmpină May-may slăbită.

— Da, cursa asta m-a cam obosit, şi eram îngrijorat din pricina ta.

— Am cîştigat ?

El clătină din cap. Ea oftă şi zîmbi.

— Ei bine, nu contează.

Albul ochilor ei era roşu, faţa cenuşie.

— A fost doctorul ? o întrebă Struan.

— Încă nu.

May-may se făcu covrig pe-o parte, dar poziţia asta nu-i uşură prea mult durerile. Dădu perna la o parte, dar nici asta nu o ajută prea mult, aşa că o aşeză din nou la loc.

— Sărmana ta bătrînă mamă e... bătrînă, asta-i, spuse ea cu un zîmbet disperat.

— Ce te doare, unde ?

— Nicăieri anume, peste tot. Dar dacă trag un somn bun, mă vindec de toate, nu contează.

Îi masă gîtul şi spatele şi îşi interzise să se gîndească la ceea ce nu trebuia să se gîndească. Porunci să i se aducă ceai proaspăt, mîncare uşoară şi încercă s-o convingă să mănînce cît de cît, dar nu avea nici o poftă. La apusul soarelui intră Ah Sam şi-i spuse iute ceva.

— Doctorul vine. Şi Gordon Chen, îi spuse May-may lui Struan.

— Bun ! făcu Struan, se ridică şi se întinse.

Ah Sam se duse pînă la o lădiță cu bijuterii și scoase la iveală o statuetă de fildeș ce reprezenta o femeie goală așezată pe-o parte. Spre uimirea lui Struan, May-may arătă spre diverse părți ale statuetei și-i vorbi pe îndelete lui Ah Sam. Acesta dădu din cap că a înțeles și ieși. Struan se luă după ea uimit.

Doctorul era un bătrînel cu o coadă lungă și bine unsă cu ulei, cu o robă neagră și uzată, niște ochi limpezi și cîteva fire de păr cărunte ce-i apăruseră dintr-un neg pe față, degete lungi și subțiri, dosul mîinilor slabe pline de vine vineții.

— Tai-Pan, îmi pare atît de rău, începu Gordon, și se înclină dinaintea lui o dată cu doctorul. Dumnealui e Kee Fa Tan, cel mai bun doctor din Tai Ping Shan. Am venit cît de repede s-a putut.

— Mulțumesc. Atunci s-o luăm pe aici...

Struan se opri brusc. Ah Sam se dusese la doctor, se înclinase adînc dinaintea lui și-i arăta statueta, indicînd anumite părți ale ei, așa cum făcuse May-may. Și acum răspundea iute la întrebările doctorului.

— Ce naiba fac acum ?

— Pune diagnosticul, îi spuse Gordon Chen, ascultînd atent ce vorbeau Ah Sam și doctorul.

— Pe statuetă ?

— Da. N-ar fi cuviincios să o consulte pe doamnă dacă nu e absolut necesar, Tai-Pan. Ah Sam îi arată unde au apărut durerile. Te rog, ai răbdare, sînt sigur că nu e ceva grav.

Doctorul rămase tăcut cu ochii la statuetă. În cele din urmă ridică privirile spre Gordon și-i spuse încet ceva.

— Spune că nu e ușor de pus diagnosticul în cazul ăsta. Cu îngăduința dumneavoastră, ar vrea s-o examineze pe doamna.

Arzînd de nerăbdare, Struan îi conduse în dormitor. May-may lăsase draperiile care înconjurau patul și nu se

mai vedea decît ca o umbră discretă în spatele lor. Doctorul se duse la patul lui May-may și din nou rămase tăcut. După cîteva minute vorbi încet. Ascultătoare, May-may scoase mîna stîngă printre draperii. Doctorul îi luă mîna și o cercetă foarte atent. Apoi puse degetele pe arteră să ia pulsul și închise ochii. Începu s-o lovească ușor pe mînă cu degetele. Minutele treceau. Degetele loveau ușor mai departe, ca și cum ar fi căutat ceva aproape imposibil de găsit.

— Acum ce-i mai face ? întrebă Struan nerăbdător.

— Îi ascultă pulsul, sir, îi șopti Gordon. Trebuie să păstrăm foarte multă liniște. La fiecare încheietură a mîinii sînt nouă feluri de puls. Trei la suprafață, trei mai înăuntru și trei adînc de tot. Acestea îi spun doctorului care-i cauza bolii. Tai-Pan, te rog fii liniștit. E tare greu să asculți cu degetele.

Degetele continuau să lovească ușor pielea. Altceva nu se mai auzea în întreaga cabină. Ah Sam și Gordon urmăreau vrăjiți. Struan se foia neliniștit, dar nu făcea nici un zgomot. Doctorul părea să fi căzut într-o transă mistică. Apoi deodată, de parcă ar fi dat de o pradă care se ascunsese pînă atunci, degetele încetară să mai lovească și apăsară puternic. Preț de un minut rămase încremenit ca o statuie. Apoi așeză mîna lui May-may pe cuvertură și luă încheietura dreptei și repetă același ritual. Iar după alte lungi minute, degetele își încetară bătăile deodată. Doctorul deschise ochii, oftă și lăsă și mîna asta pe cuvertură. Le făcu semn lui Gordon Chen și lui Struan. Gordon închise ușa în urma lor. Apoi doctorul rîse stăpînit și începu să vorbească iute și liniștit. Gordon Chen făcu ochii mari.

— Ce-i ? spuse Struan tăios.

— Tai-Pan, n-am știut că mama are un prunc în ea.

Gordon se întoarse din nou spre doctor, puse o întrebare, doctorul îi răspunse pe îndelete. Apoi se lăsă liniște.

— Ei, ce naiba spune ?

Gordon îl privi și încercă să pară liniștit, dar fără nici un succes.

— Spune că mama e foarte bolnavă, Tai-Pan. O otravă a intrat în sîngele ei prin mădularele de jos. Otrava asta s-a oprit la ficat, și ficatul ei e acum... — căută cuvîntul — dereglat. În curînd o să apară și febra, febră rea de tot. Tare rea. Apoi o să vină trei, patru zile liniștite și iar febră. Și iar.

— Malarie ? Frigurile din Happy Valley

Gordon se întoarse și-l întrebă pe doctor.

— Zice că da.

— Toată lumea știe că de vină-s miasmele nopții, nu otrăvuri care să pătrundă prin piele, Cristoase ! se repezi Struan la el. De săptămîni de zile e plecată de acolo !

Gordon ridică din umeri.

— Tai-Pan, nu-ți spun decît ce spune el. Eu nu-s doctor. Dar aș avea mare încredere în doctorul ăsta... cred că ar trebui să ai încredere în el.

— Și care-i leacul ?

Gordon îl întrebă pe doctor.

— Tai-Pan, uite ce spune : Am tratat cîțiva din cei care au suferit de frigurile din Happy Valley. Cei care și-au revenit au fost toți bărbați puternici, care au luat un anumit leac înainte de cea de-a treia criză de friguri. Dar pacienta e femeie și, deși are numai douăzeci și unu de ani și e puternică, cu un spirit aprins, toată vlaga ei se duce în pruncul care-i de șase luni în pîntecele ei. Gordon se opri stînjenit. Se teme pentru viața doamnei și a copilului.

— Spune-i să aducă leacul și s-o trateze acum. Nu după alte crize.

— Sir, aici e necazul. Nu poate. Nu mai are nici un pic din leacul acela.

— Cristoase, atunci spune-i să se ducă și să facă rost.

— Tai-Pan, nu se mai găsește deloc în Hong Kong, e convins de asta.

Struan se întunecă la față.

— Trebuie să mai fie. Spune-i să facă rost... indiferent cît ar costa.

— Tai-Pan, doar a...

— Cristoase ! spune-i !

Urmă din nou un schimb de replici.

— Zice că în Hong Kong nu se mai găsește deloc. Nu se găsește nici în Macao și nici la Canton. Leacul acesta e făcut din scoarța unui copac ce se găsește foarte rar și crește pe undeva în Mările Sudului, sau pe tărîmurile de dincolo de ocean. Puținul leac pe care-l avea i-a rămas de la tatăl lui, care era tot doctor, și care l-a dobîndit și el de la tatăl lui. Gordon adăugă disperat : E convins că nu se mai găsește nicăieri.

— Douăzeci de mii de taeli de argint dacă o vindecă.

Gordon făcu ochii mari. Rămase o clipă pe gînduri și apoi îi vorbi agitat doctorului. Amîndoi făcură o plecăciune și ieșiră în grabă. Struan își scoase batista, își șterse sudoarea de pe față și se întoarse în dormitor.

— Heya, Tai-Pan, îi spuse May-may cu o voce și mai pierită. Ei, care-i *joss*-ul meu de-acum ?

— S-au dus să aducă un leac anume care are să te vindece. Nu trebuie să-ți mai faci nici un fel de griji.

O așeză cum se pricepu el mai bine între așternuturi, cu mintea chinuită de îngrijorare. Apoi dădu o fugă pînă la nava amiral ca să-l întrebe pe principalul medic maritim despre scoarța aceea de copac.

— Dragul meu domn Struan, e vorba doar de un vechi leac băbesc. Există o poveste despre contesa Cinchon, soția viceregelui spaniol din Peru, care ar fi adus în Europa o scoarță de copac din America de Sud, în secolul al șaptesprezecelea. Era cunoscută sub denumirea de scoarța iezuiților, și uneori de scoarță de cinchona. Se zicea că dacă era măcinată și luată cu apă putea vindeca frigurile.

S-a încercat în India și n-a dat rezultate deloc. N-are nici o valoare. Afurisiții de papistași ar fi în stare să zică orice, numai să mai dobîndească niște convertiți.

— De unde naiba să fac eu rost de niște scoarță din asta ?

— Dragul meu domn, chiar nu știu deloc. Din Peru bănuiesc. Dar de ce sînteți atît de alarmat ? Queen's Town a fost abandonat. Și dacă nu respiri miasmele nopții de acolo nu e nici un pericol.

— Un prieten s-a îmbolnăvit de malarie.

— Ah, atunci recomand o severă curățire a intestinelor cu calomel. Cît mai repede posibil. Eu nu pot să promit nimic. Dar să-i luăm imediat sînge cu lipitori.

Struan încercă apoi la principalul medic al armatei, și apoi pe rînd și la rînd ceilalți doctori mai mici în grad — atît din cadrul militarilor cît și civili. Și toți i-au spus același lucru. Apoi Struan își aminti că Wilf Tillman mai era încă în viață. Se grăbi să ajungă la nava depozit a firmei Cooper și Tillman.

Și în vreme ce Struan întreba din doctor în doctor, Gordon Chen se grăbi să ajungă la Tai Ping Shan, unde-i convocă pe cei zece conducători ai Triadei subalterni ai lui. Apoi aceștia se duseră la rîndul lor la cartierele lor generale și-i convocară pe cei zece conducători din subordinea lor. Și vestea se răspîndi cu o viteză de necrezut: vestea că trebuia să se găsească scoarța unui anumit copac. Prin sampane, prin jonci, se lăți vestea pînă în portul Wowloon, și curînd se întinse prin cătune și sate, prin orășele și mari așezări. În susul coastei, în josul coastei, în interiorul continentului. Curînd toți chinezii din Hong Kong, ce aparțineau Triadei sau nu, știau că avea mare căutare o anumită coajă de copac rar. Nu știau cine are nevoie de ea, și nici pentru ce, ci numai că se oferea o mare recompensă pentru asta. Și vestea asta ajunse și la

agenţii ce erau împotriva Triadei, agenţi ai mandarinilor. Şi ei începură să caute scoarţa aceea, şi nu numai din dorinţa de a obţine răsplata : ştiau acum că o bucăţică din coaja aceea de copac îi putea da de gol pe conducătorii Triadei.

— Iartă-mă, Wilf, că am venit neinvitat. Am... Struan se opri, alarmat de înfăţişarea lui Tillman.

Tillman era rezemat de o pernă pătată de sudoare, cu o faţă de mort, aducînd la culoare cu o cîrpă veche şi nespălată, cu albul ochilor de un galben murdar.

— Intră, îngăimă el cu o voce abia auzită.

Şi Struan băgă de seamă că Tillman, care avusese nişte dinţi sănătoşi, puternici şi albi, era acum ştirb de tot.

— Ce-ai păţit, de ce ţi-au căzut dinţii ?

— Calomelul. Pe unii îi dărîmă în chipul ăsta...

Vocea-i fonfăită abia se înţelegea. În ochi îi apăru o lucire ciudată.

— Te aşteptam. Răspunsul meu e nu !

— Cum ?

— Nu. Pur şi simplu nu ! Glasul îi răsună mai puternic. Eu sînt tutorele ei şi n-o să se mărite niciodată cu tine.

— N-am venit să-ţi cer mîna fetei. Am venit doar să văd cum te mai simţi şi cum ai suportat malaria...

— Nu te cred ! şi Tillman ridică glasul cuprins de isterie. Speri tu că am să mor, dar degeaba !

— E ridicol ! De ce să-ţi doresc moartea ?

Sleit de puteri, Tillman izbuti să ridice clopoţelul ce zăcea pe aşternut şi sună din el. Uşa se deschise şi intră un negru uriaş, sclavul personal al lui Tillman, în picioarele goale.

— Jebidiah, roagă-l pe conaşul Cooper şi pe domnişoara să vină imediat aici.

Jebidiah dădu din cap şi ieşi.

— Wilf, tot te mai ocupi cu negoţul de oameni ?

— Jebidiah e mulțumit așa cum e, blestemat să fii tu ! Tu ai căile tale, noi ale noastre, bătu-te-ar Dumnezeu de porc !

— Pe tine să te bată și apucăturile voastre, negustor afurisit de oameni ce ești !

În amintirea lui Struan apăru deodată cea de-a doua navă pe care fusese îmbarcat, și chiar și acum, din cînd în cînd, mai avea coșmaruri și visa că e tot la bordul ei. Cu banii cîștigați din îndemnizațiile primite după Trafalgar, reușise să se răscumpere din armată, și se angajase ca băiat de cabină pe o navă comercială engleză care făcea Atlanticul. Abia cînd ajunseseră departe în larg descoperise el că era vorba de o navă care se ocupa cu traficul ilicit de sclavi, și se îndrepta spre Dakar pentru a lua sclavi, urmînd apoi a naviga prin Atlanticul de Sud, latitudinea cailor pînă la Savannah, purtînd în cală bărbați, femei și copii claie peste grămadă ca niște viermi. Strigătele și gemetele muribunzilor îi împuiau urechile, duhoarea de acolo îl înăbușea, și asta săptămîni în șir. Era doar un puști de opt ani, neajutorat. La Savannah a fugit de pe navă. A fost singura navă de pe care a fugit vreodată în toată viața lui.

— Ești mai rău decît negustorii ceilalți de sclavi, îi spuse el cu voce răgușită. Îi cumperi ca un negustor de carne vie, îi scoți la mezat și aduni profiturile. Am văzut și cu cum arată o piață de sclavi.

— Îi tratăm bine ! strigă pițigăiat Tillman. Sînt doar niște amărîți de sălbatici, iar noi le înlesnim o viață mai bună. Așa facem ! Fața i se schimonosi, se lăsă pe spate și se chinui să-și adune puterile, cu atît mai disperat cînd vedea vitalitatea și sănătatea lui Struan, în vreme ce el trăgea să moară. Dar n-ai să profiți și tu de moartea mea, Dumnezeu să te pedepsească pentru veșnicie.

Struan se întoarse spre ușă.

— Mai bine stai și tu. Ceea ce am eu de spus te privește și pe tine.

— Nimic din ce-ai putea să spui nu mă privește !

— Îmi spui tu mie că-s negustor de negri ? Dar tu cum ți-ai cumpărat amanta aia a ta, ipocrit blestemat ce ești.

Ușa se deschise brusc și Cooper dădu buzna înăuntru.

— Ah, hello, Tai-Pan. N-am știut că ești la bord.

— Hello, Jeff, spuse Struan, abia putîndu-și stăpîni enervarea.

Cooper se uită la Tillman.

— Wilf, ce s-a întîmplat ?

— Am vrut să vă văd pe tine și pe nepoată-mea.

Shevaun intră în încăpere și se opri brusc, surprinsă.

— Hello, Tai-Pan. Unchiule, te simți bine ?

— Nu, copile. Mă simt foarte rău.

— Wilf, ce s-a întîmplat ? întrebă din nou Cooper.

Tillman tuși sfîrșit.

— Tai-Panul a venit să ne viziteze. Am socotit că a venit vremea să rezolvăm o problemă importantă. Mîine o să am alt atac de friguri și cred că... da, privirile lui fără vlagă se întoarseră spre Shevaun — sînt onorat să-ți comunic că Jeff ți-a cerut în mod oficial mîna și eu am acceptat cererea lui bucuros.

Shevaun se albi la față.

— Deocamdată nu vreau să mă mărit.

— Am cîntărit totul cu mare grijă...

— Nu mă mărit !

Cu mare efort, Tillman se ridică într-un cot.

— Ei, doar o să mă asculți o dată ! țipă el, mînia dîndu-i parcă puteri. Sînt tutorele tău legal. De luni de zile corespondez cu tatăl tău. Tatăl tău a fost în mod oficial de acord cu această căsătorie dacă și eu sînt de acord în mod oficial că aceasta e în folosul tău. Iar eu am hotărît că e în folosul tău ! Așa că...

— Dar eu n-am hotărît același lucru, unchiule. Sîntem în secolul nouăsprezece, nu în Evul Mediu. Deocamdată nu doresc să mă căsătoresc.

— Dorințele tale nu mă privesc, și ai dreptate : sîntem în secolul al nouăsprezecelea. Ești *logodită* de-acum! Și te vei *mărita !* Speranțele tatălui tău și ale mele au fost că în timpul vizitei tale aici în Asia, Jeff ne va face onoarea să te ceară. Și te-a cerut ! Tillman se lăsă pe spate sfîrșit. E cea mai bună căsătorie. Și cu asta am terminat !

Cooper se apropie de Shevaun.

— Shevaun, dragă. Doar cunoști sentimentele mele. Dar n-am știut că Wilf a... am sperat că, ei...

Fata se trase înapoi și atunci dădu cu ochii iar de Struan.

— Tai-Pan ! Spune-i unchiului meu și tu ! Spune-i că nu poate face una ca asta... nu mă poate logodi așa... spune-i că nu poate !

— Shevaun, cîți ani ai ? o întrebă Struan.

— Douăzeci.

— Dacă tatăl tău e de acord și unchiul tău la fel, atunci n-ai de ales ! Se uită la Tillman. Presupun că ai acordul acesta în scris, da ?

Tillman făcu semn spre birou.

— Scrisoarea e acolo. Deși pe tine nu te privește, la naiba !

— Shevaun, așa-i legea. Ești minoră și trebuie să te supui voinței tatălui tău. Struan se întoarse mîhnit spre ușă să plece, dar Shevaun îl opri.

— Dar știi tu de ce mă vînd ei în felul ăsta ? izbucni ea.

— Fato, ține-ți gura ! țipă Tillman. De cînd ai venit aici numai necazuri ai adus cu tine, dar a venit timpul să înveți și tu bunele purtări și respectul pentru cei mai în vîrstă decît tine și mai înțelepți ca tine.

— Sînt vîndută pentru niște acțiuni ! spuse ea cu amărăciune. Acțiuni ale firmei Cooper—Tillman.

— Nu-i adevărat ! îngăimă Tillman cu o față cadaverică.

— Shevaun, ești surmenată, începu Cooper disperat. Poate din cauză că totul s-a întîmplat așa pe neașteptate...

Struan dădu să treacă de ea, dar Shevaun se agăță de el.

—Tai-Pan, așteaptă puțin. A fost o înțelegere între ei. Eu știu cum îi merge mintea unui politician. Politica e o afacere costisitoare !

— Ține-ți gura ! țipă Tillman, apoi gemu de durere și se prăbuși pe pernă.

— Fără veniturile de aici, se grăbi ea să adauge, tata nu și-ar mai putea îngădui să fie senator. Unchiul e fratele cel mai mare, și dacă unchiul moare, atunci Cooper poate să cumpere toate acțiunile la valoarea lor nominală și atunci...

— Shevaun, o întrerupse Cooper tăios. Asta n-are nici o legătură cu dragostea mea pentru tine. Ce-ți închipui că sînt ?

— Jeff, fii cinstit. E adevărat ce-am spus, da ? În legătură cu valoarea nominală ?

— Da, răspunse Cooper după o pauză stînjenită. Pot să cumpăr acțiunile Tillman în aceste condiții. Dar n-am făcut o înțelegere în ce te privește. Doar nu cumpăr sclavi. Te iubesc. Vreau să fii soția mea.

— Și dacă nu voi fi soția ta, atunci n-ai să răscumperi acțiunile unchiului ?

— Nu știu. Am să hotărăsc asta cînd va fi momentul. Și unchiul tău putea să cumpere acțiunile mele dacă eu muream înaintea lui.

Shevaun se întoarse spre Struan.

— Tai-Pan, te rog cumpără-mă tu !

— Fetițo, nu pot. Și nu cred că Jeff te cumpără. Știu că te iubește.

— Te rog, cumpără-mă ! spuse ea disperată.

— Fetițo, nu pot. E împotriva legii.

— Nu e, nu e ! Începu să plîngă nestăpînit.

Chinuit, Cooper o cuprinse cu brațul.

Cînd se întoarse pe *Resting Cloud*, văzu că May-may se zvîrcolea prin somn. În timp ce o privea, se întrebă chinuit ce să facă în privinţa lui Gorth şi a lui Culum. Ştia că trebuia să plece la Macao imediat. Dar nu înainte ca May-may să se facă bine... O, Doamne, vindec-o ! Să trimit *China Cloud* şi pe Orlov, poate pe Mauss ? Sau să aştept ? I-am spus lui Culum să fie atent şi să se păzească, dar o să mă asculte ? O, Dumnezeule Cristoase, ajut-o pe May-may !

La miezul nopţii se auzi o bătaie în uşă.

— Da ?

Lim Din intră neauzit. Se uită la May-may şi apoi oftă.

— Una stapin mare umflat vine la Tai-Pan, vede la el, poate ? Heya ?

Pe Struan îl dureau umerii şi spatele, îşi simţea capul greu în vreme ce urca scara spre cabina lui de pe puntea de deasupra.

— Tai-Pan, iartă-mă că vin şi neinvitat, şi atît de tîrziu, îl întîmpină Morley Skinner, ridicîndu-se masiv şi gras de pe fotoliu. Dar e destul de important motivul care mă aduce acum.

— Totdeauna am fost încîntat să întîlnesc presa, domnule Skinner. Ia loc. Bei ceva ?

Încercă să nu se mai gîndească la May-may şi făcu un efort să-şi adune gîndurile, ştiind că nu era vorba de o vizită protocolară.

— Mulţumesc. Whisky.

Skinner reţinu imediat interiorul luxos al acelei cabine spaţioase : covoare verzi, chinezeşti, podeaua curată şi proaspăt spălată, fotolii şi canapele, mirosul de piele bine întreţinută, de sare şi cînepă, ca şi izul dulceag de opiu din calele de dedesubt. Lămpile cu ulei, bine potrivite, împrăştiau o lumină puternică, lăsînd în umbră grinzile punţii principale de deasupra. Şi o compară în gînd cu vizuina lui din Hong Kong — o cămăruţă neîngrijită,

murdară și împuțită, aflată deasupra sălii mari ce adăpostea tipografia ziarului.

— Frumos din partea ta că mă primești atît de tîrziu.

Struan ridică paharul :

— Sănătate.

— Da, sănătate. O urare cît se poate de potrivită în aceste zile nenorocite. Cu malaria asta și cu toate celelalte ! Ochii lui mici de purcel luciră tăios. Am auzit că ai un prieten bolnav de malarie.

— Știi de unde aș putea găsi niște cinchona ?

Skinner clătină din cap.

— Nu. Tai-Pan. Din tot ce-am citit reiese că e o poveste leacul ăsta. O legendă. Scoase un șpalt din săptămînalul *Oriental Times* și i-l întinse lui Struan. Am socotit că poate vrei să citești editorialul cu întrecerile de azi. Mîine scot o ediție specială.

— Mulțumesc. De asta ai venit să mă vezi ?

— Nu, sir ! Skinner dădu însetat pe gît whisky-ul și se uită lung la paharul gol.

— Dacă mai vrei unul, servește-te singur.

— Mulțumesc ! Skinner se îndreptă greoi spre sticla cu băutură, fesele de elefant tremurîndu-i. Domnule Struan, aș vrea și eu să arăt ca tine.

— Atunci nu mai mînca atît de mult.

Skinner rîse.

— Mîncatul n-are nici o legătură cu îngrășatul. Ori ești din fire gras, ori nu ești. Unul dintre lucrurile acelea pe care bunul Dumnezeu le hotărăște încă de la naștere. Totdeauna am fost dolofan. Își umplu paharul și se întoarse la locul lui. Aseară am intrat în posesia unei informații. Nu pot să dezvălui sursa, dar vreau să discut problema înainte de a o publica.

Ce știrv ai mai adulmecat, prietenul meu ? se gîndi Struan. Și sînt atîtea prin preajmă. Sper însă să fie vorba de cel nimerit.

— Mda, eu sînt proprietarul ziarului *Oriental Times*. Din cîte cunosc pînă acum, numai eu și cu tine știm treaba asta. Dar nu ți-am condiționat niciodată ce să publici și ce nu. Tu ești redactorul șef, ba chiar și redactorul său. Ești pe deplin răspunzător de ce faci, și dacă publici o calomnie, atunci vei fi dat numai tu în judecată. De cel pe care l-ai calomniat.

— Da, domnule Struan. Și apreciez în mod deosebit totala libertate pe care mi-ai acordat-o, și ochii păreau să se scufunde și mai mult în grăsimea ființei lui. Și libertatea înseamnă responsabilitate... față de tine însuți, față de ziar, față de societate. Și nu neapărat în ordinea asta. Dar de data asta e vorba de ceva cu totul deosebit... cum să zic ?... implicațiile sînt cu bătaie lungă.

Scoase la iveală un petec de hîrtie. Era acoperit cu hieroglifele unui scris în mare viteză pe care numai el le putea descifra. Ridică ochii.

— Tratatul de la Chuenpi a fost repudiat de Coroană, și o dată cu el și Hong Kong-ul.

— Domnule Skinner, e o glumă ? și Struan se întrebă cît de convingător reușise să fie Blore.

Flăcăule, ai jucat mizînd corect ? se întrebă el. Băiatul ăsta știu că are simțul umorului : *armăsarul a mușcat zăbala ! Gloaba* ar fi fost mai corect.

— Nu, sir, replică Skinner. Mai bine ar fi să citesc.

Și citi, aproape cuvînt cu cuvînt, ce scrisese Sir Charles Crosse, adică ceea ce-i spusese Struan lui Blore să-i șoptească la ureche lui Skinner. Struan hotărîse că Skinner era omul nimerit să-i stîrnească pe toți negustorii, făcîndu-i să se indigneze așa încît, toți, fiecare în felul său, să refuze ca Hong Kong-ul să piară, și să se agite așa cum se agitaseră cu ani în urmă, reușind în cele din urmă să copleșească cu totul Compania Indiilor de Est.

— Nu cred o iotă.

— Tai-Pan, eu aș zice că trebuie să crezi, și Skinner își goli din nou paharul. Pot să-mi mai torn ?

— Bineînțeles. Ia sticla lîngă tine. În felul ăsta nu mai ești nevoit să te duci și să te întorci. Cine ți-a vîndut informația asta ?

— Nu pot să-ți spun.

— Și dacă totuși insist ?

— Nici așa n-am să-ți spun. Asta ar însemna să-mi distrug viitorul carierei mele de gazetar. În meseria asta etica e foarte importantă.

Struan îl puse la încercare.

— Un gazetar trebuie să aibă și o gazetă, îi spuse el de-a dreptul.

— Adevărat. Asta-i miza pentru care mi-am permis să risc... destăinuindu-ți ce-am aflat. Dar chiar dacă pui problema în felul ăsta, tot nu-ți spun.

— Ești sigur că e adevărat ?

— Nu. Dar cred că este.

— Cînd a fost expediată scrisoarea asta ? îl întrebă Struan.

— 27 aprilie.

— Și tu chiar crezi că putea ajunge aici atît de repede ? Ridicol !

— Și eu am spus la fel. Și totuși cred că informația e adevărată.

— Dacă e adevărată sîntem ruinați !

— S-ar putea, replică Skinner.

— Nu s-ar putea, cu siguranță.

— Ai uitat puterea pe care o au presa și forța unită a negustorilor ?

— Împotriva secretarului cu probleme externe nu avem nici o putere. Iar timpul lucrează împotriva noastră. Ai de gînd să publici povestea asta ?

— Da. La momentul potrivit.

Struan mișcă paharul și urmări cum scapără lumina pe marginea lui răsfrîntă.

— Eu îţi spun că atunci cînd o să publici vestea o să se declanşeze o panică cumplită. Iar Longstaff o să te zgîlţîie bine de tot.

— Domnule Struan, asta nu mă sperie deloc.

Skinner era descumpănit : Struan nu reacţiona aşa cum se aştepta el. Doar dacă nu cumva Tai-Panul ştie de tărăşenia asta dinainte, îşi spuse el pentru a suta oară. Dar n-ar fi avut nici un rost să-l trimită el pe Blore la mine. Blore a sosit acum o săptămînă, iar în timpul ăsta Tai-Panul a investit mii de taeli de argint cu nemiluita în Hong Kong. Ar fi gestul unui maniac dacă ar fi aşa. Atunci pentru cine servise Blore drept curier ? Brock ? Nu prea. Fiindcă şi el a cheltuit pe insula asta la fel de generos ca şi Tai-Pan. S-ar putea să fie vorba de amiral, sau de general... sau de Monsey. Cine în afară de Monsey poate avea legături atît de suspuse ? Cine, în afară de Monsey, îl urăşte pe Longstaff şi-i vînează postul ? Dar cine în afară de Monsey e interesat ca Hong Kong-ul să iasă la lumină ? Pentru că fără un Hong Kong prosper, Monsey nu poate avea nici un viitor în corpul diplomatic.

— Pare că Hong Kong-ul e îngropat de-acum. Şi toţi banii şi tot efortul pe care le-ai investit în Hong Kong... toţi le-am investit... s-au dus de rîpă.

— Hong Kong-ul nu poate fi terminat aşa. Fără insula asta, toate celelalte porturi de pe continent pe care o să le stăpînim n-au nici o valoare.

— Ştiu, sir. Ştim cu toţii asta.

— Mda. Dar secretarul cu afaceri externe crede cu totul altfel. De ce ? Mă întreb de ce. Şi noi ce-am mai putea face ? Cum să-l convingi de adevăr ? Cum ?

Skinner era un partizan la fel de zelos ca şi Struan în privinţa Hong Kong-ului. Fără Hong Kong nu există Nobila Casă. Iar fără Nobila Casă n-ar exista nici *Oriental Times* şi nici redactorul său şef.

— Poate că nici nu trebuie să ne chinuim să-l convingem pe amărîtul ăla, spuse el scurt, cu o lucire tăioasă în priviri.

— Cum ?

— Amărîtul ăla n-o să rămînă nici el la putere în vecii veciior.

Struan deveni şi mai interesat de ce auzea. O idee nouă şi neaşteptată. Skinner citea ca un apucat totul, toate ziarele şi periodicele, unul dintre cei mai informaţi în domeniul celor publicate despre viaţa parlamentară. În acelaşi timp, avînd o memorie extraordinară şi fiind vital interesat să afle amănunte din viaţa oamenilor, Skinner avea multiple surse de informaţii.

— Crezi că există vreo şansă ca acest guvern să se remanieze ?

— Pun pariu pe bani buni că Sir Robert Peel şi conservatorii au să-i dea peste cap pe cei din partidul whigilor încă anul ăsta.

— E un pariu al naibii de periculos. Eu aş paria cu tine.

— Aveţi curajul să pariaţi pe dreptul de proprietate asupra ziarului *Oriental Times* susţinînd că cei din partidul whigilor nu vor cădea încă anul ăsta şi că nici Coroana nu va păstra Hong Kong-ul ?

Struan înţelese că un astfel de pariu îl va face pe Skinner să treacă cu totul de partea ideilor lui, iar ziarul ar fi un preţ mic pentru atingerea acestui scop. Dar dacă ar fi acceptat prea iute s-ar fi dat în vileag.

— Nu ai nici o şansă să cîştigi pariul ăsta.

— Domnule Struan, ba am. Iarna trecută, în ţară, a fost una dintre cele mai nenorocite din cîte s-au cunoscut, atît economic, cît şi industrial. Şomajul s-a întins ceva de necrezut. Recoltele au fost groaznice. Ştii că pîinea a ajuns la un şiling şi doi penny, după cum reiese din ziarele aduse cu ultima poştă ? Zahărul cubic costă opt penny o livră, ceaiul şapte şilingi şi opt penny, un calup de să-

pun nouă penny, ouăle patru șilingi duzina, cartofii un șiling livra, șunca trei șilingi și șase penny livra. Și acum să luăm salariile. Meșteșugarii de toate felurile, cărămidarii, cei ce toarnă plumb, dulgherii — cel mult șaptesprezece șilingi și șase pennny pe săptămînă după șaizeci și patru de ore de muncă ; cei ce muncesc în agricultură — nouă șilingi pe săptămînă, și numai Dumnezeu mai știe cîte ore muncesc ; muncitorii din fabrici, în jur de cincisprezece șilingi, și toate astea doar atunci cînd găsesc de lucru. Dumnezeule, domnule Struan, trăiești în creierul munților, departe, și ai parte de o avere de necrezut, încît îți poți îngădui să arunci o mie de guinee unei fetițe doar pentru că și-a făcut o rochiță drăguță. Așa că nu știi, nu poți să știi, dar unul din unsprezece oameni în Anglia e sărac lipit. La Stockton aproape o mie de persoane cîștigau mai puțin de doi șilingi pe săptămînă anul trecut. Treizeci de mii în Leeds mai puțin de un șiling. Aproape toată lumea moare de foame și sîntem națiunea cea mai bogată din lume. Cei din partidul whigilor stau cu capetele vîrîte în nădragi și nu vor să vadă ceea ce vede toată lumea — că e groaznic de nedrept. În privința chartiștilor n-au făcut nimic, decît au tot ținut-o sus și tare că sînt niște anarhiști. Nu vor să știe de condițiile cumplite din întreprinderi și fabrici. Dumnezeule Cristoase, copii de șase și șapte ani muncesc cîte douăsprezece ore pe zi, la fel ca și femeile, iar mîna lor de lucru e ieftină, și din cauza lor bărbații nu au de lucru. De ce-ar face whigii ceva pentru ei ? Doar ale lor sînt cele mai multe întreprinderi și fabrici. Iar banul e Dumnezeul lor, să adune mulți, cît mai mulți mereu, și ducă-se la dracu' toți ceilalți. Whigii nu vor să vadă nici problema irlandeză. Dumnezeule, acolo anul trecut a dat peste ei foametea și dacă mai au parte de una la fel și anul ăsta, se scoală toată Irlanda din nou, și ar cam fi vremea. Whigii n-au ridicat un deget pentru reformarea sistemului bancar. Și de ce-ar face-o ? Ale lor sînt și băncile ! Amintește-ți

ce ghinion te-a păscut cu banca ! Dacă am avea o legc ca lumea, care să ne apere depunerile în faţa blestematelor de maşinaţiuni ale blestemaţilor de whigi ! Skinner se opri cu un efort, bărbia îi tremura, se înroşise la faţă. Iartă-mă, nu aveam de gînd să ţin un discurs. Bineînţeles că whigii trebuie să renunţe şi să plece. Aş spune că dacă nu pleacă de la cîrmă în următoarele şase luni de zile, în Anglia va fi o baie de sînge faţă de care Revoluţia franceză o să arate doar ca o plimbare la iarbă verde. Şi singurul om care ne poate salva e Sir Robert Peel, pe ce am eu mai sfînt !

Struan îşi aminti ce-i spusese Culum despre condiţiile din Anglia. El şi Robb nu luaseră în seamă spusele lui, socotindu-le drept aiureli ale unui student idealist. Şi nu luase în seamă nici măcar ce-i scrisese propriul său tată.

— Dacă lordul Cunnington cade, cine va fi următorul secretar al afacerilor externe ?

— Chiar Sir Robert. Dacă nu el, atunci Aberdeen.

— Dar amîndoi sînt împotriva liberalizării comerţului.

— Da, dar amîndoi sînt liberali şi pacifişti. Şi odată ajunşi la putere, vor trebui să-şi schimbe vederile. Ori de cîte ori opoziţia ajunge la putere, asumîndu-şi răspunderea conducerii, se schimbă. Anglia nu poate supravieţui decît prin liberalizarea comerţului, doar ştii bine, aşa că vor fi nevoiţi să sprijine ideea asta. Şi vor avea ei înşişi nevoie de sprijin din partea celor puternici şi cu bani.

— Vrei să spui că eu ar trebui pe ei să-i sprijin ?

— Pune atunci pariu că whigii nu vor cădea anul ăsta, şi că vom pierde Hong Kong-ul ! Pune la bătaie *Oriental Times*, cu tot cu tipografie.

— Crezi că poţi să-i ajuţi să cadă ?

— Hong Kong-ul îl salvez, da, cu siguranţă.

Struan îşi slăbi cizma stîngă şi se lăsă pe spate în fotoliu. O vreme nu tulbură liniştea.

— Cincizeci la sută din acțiuni și facem afacerea, spuse el.

— Totul sau nimic.

— Poate că ar fi mai bine să te dau afară și să termin cu povestea asta.

— Poate că așa ar trebui să faci. Ești destul de avut ca să ai să-ți ajungă și pentru tine și pentru ai tăi o veșnicie. Eu te întreb doar cît de mult dorești ca Hong Kong-ul să prospere... și Anglia în viitor. Cred că eu am cheia rezolvării.

Struan își mai turnă și el niște whisky și-i turnă și lui Skinner.

— S-a făcut. Totul sau nimic. Vrei să-mi ții tovărășie la cină ? Mie mi-e cam foame.

— A, cum să nu ! Mulțumesc. Cînd vorbești, ți se face foame. Mulțumesc tare mult.

Struan făcu clopoțelul să sune și-și binecuvîntă norocul că riscase pariul ăsta. Sosi Lim Din și i se porunci să aducă de mîncare. Skinner dădu băutura peste cap și mulțumi Domnului că-l cîntărise bine pe Struan.

— Tai-Pan, nu vei regreta niciodată. Acum ascultă-mă și pe mine o clipă. Pierderea lui Longstaff — știu că ți-e prieten, dar acum discut politică — e o imensă binecuvîntare pentru Hong Kong. Mai întîi face parte din înalta nobilime, al doilea e whig, iar al treilea — e un prost. Sir Clyde Whalen e fiu de proprietar de pămînt, în al doilea rînd nu e prost, al treilea — e om de acțiune. În al patrulea rînd omul cunoaște India — a fost vreme de treizeci de ani în serviciul Companiei Indiilor de Est. Înainte de asta a fost în marina regală. Și la urmă, dar și mai important decît toate, deși pe față e whig, sînt convins că în taină îl urăște pe Cunnington și guvernul actual și ar face tot ce-i stă în putință să le provoace căderea.

— De ce ?

— E irlandez. Cunnington a fost vîrful de lance al celor mai multe din legile ce privesc Irlanda. În ultimii

cincisprezece ani, și deci direct răspunzător — cel puțin așa simt toți irlandezii — pentru dezastruoasa noastră politică față de Irlanda. Asta-i cheia spre Whalen, dacă vom găsi o cale de a o folosi.

Și Skinner începu să-și roadă unghia unui deget pătat de cerneală.

Lim Din și un alt servitor se întoarseră cu farfurii pline de friptură rece, cîrnați picanți și prăjituri, plăcinte, tarte cu fructe, căni uriașe de metal cu bere rece, și șampanie în găleți cu gheață. Skinner zîmbi, prins de lăcomie.

— O agapă demnă de proprietarul unei tipografii.

— Demnă de proprietarul unui ziar. Servește-te.

Mintea lui Struan lucra febril. Cum să-l convingă pe Whalen să facă ce voia el ? Whigii vor cădea de la putere ? Acum ar trebui să trec de partea conservatorilor ? Să nu-i mai sprijin pe unii ca Crosse ? La vremea asta trebuie să fi ajuns și în Anglia vestea că Nobila Casă e din nou Nobila Casă și mai puternică decît oricînd. Să joc pe mîna lui Sir Robert Peel ?

— Cînd vei publica scrisoarea asta, pe toți îi va apuca panica, spuse el, pregătindu-se să dea lovitura de grație.

— Da, domnule Struan. Doar dacă n-aș fi cu totul adversarul distrugerii Hong Kong-ului, dar și atunci aș avea de apărat viitorul ziarului meu la care trebuie să mă gîndesc. Skinner își umplu gura cu mîncare și vorbi în vreme ce mesteca. Dar există feluri și feluri de a prezenta o știre în presă. Și de aceea meseria asta de gazetar e atît de atrăgătoare, rîse el și pe bărbie i se scurseră resturi de mîncare. Da, da, trebuie să mă gîndesc și la viitorul ziarului meu !

Se concentră asupra felurilor de mîncare și începu să înfulece cu o înspăimîntătoare lăcomie. Struan abia ciugulea, adîncit în gînduri. În cele din urmă, cînd pînă și Skinner simți că s-a săturat, Struan se ridică în picioare și-i mulțumi pentru informații și sfaturi.

— Înainte de a publica știrea, am să te informez personal, spuse Skinner ghiftuit. În cîteva zile doar, am nevoie de ceva timp ca să pun totul la cale. Tai-Pan, îți mulțumesc.

Și ieși. Struan coborî pe puntea inferioară. May-may se zvîrcolea mai departe în somn. Porunci să i se pregătească și lui o cușetă în cabina ei și se cufundă într-un somn iepuresc. Spre dimineață, May-may începu să tremure. Prin vinele ei curgeau sloiuri de gheață, prin țeastă, prin măruntaie. Era în cea de-a cincisprezecea zi.

Capitolul treizeci și trei

May-may zăcea neajutorată și plăpîndă ca un prunc sub povara unei duzini de pături. Avea chipul cenușiu, ochii goi. Patru ceasuri în șir clănțăni din dinți. Apoi brusc frigurile se transformară în febră. Struan îi șterse fața cu apă de la gheață, dar nici asta nu-i aduse alinare. May-may începu să delireze. Se zvîrcolea în pat, gemînd și țipînd într-un amestec de chineză și engleză, chinuită de fierbințeala cumplită a bolii. Struan încercă s-o liniștească, ținînd-o și mîngîind-o, dar ea nu-l mai recunoștea, nu-l mai auzea.

Febra dispăru la fel de brusc precum apăruse. Din trupul ei țîșniră deodată sudorile, udîndu-i veșmintele și așternuturile. Întredeschise buzele și slobozi un geamăt extaziat de ușurare. Clipi din ochi și, încet-încet, privirile-i începură să vadă.

— Mă simt atît de obosită, dar atît de bine, spuse ea sleită.

Struan o ajută pe Ah Sam să schimbe pernele și așternuturile ude de sudoare, veșmintele bolnavei. Apoi May-may adormi, un somn de moarte. Struan se așeză pe un scaun și o veghe. După șase ceasuri se trezi senină, dar sleită de puteri.

— Hello, Tai-Pan. Am friguri, friguri din Happy Valley ?

— Da, dar doctorul tău o să aducă, leacuri ca să te vindece. Într-o zi-două vine cu ele.

— Bun, foarte bun, nu contește.

— De ce zîmbești așa, fetiță ?

— Ah, făcu ea și închise mulțumită ochii, căutîndu-și un loc mai confortabil în așternuturile și pernele schimbate și curate. Cum altfel să stăpînești *joss*-ul ? Dacă zîmbești chiar și cînd ești pierdut, atunci ai să izbutești să cîștigi în viață.

— O să te faci bine, îi spuse el. Te faci bine, nu-ți fă griji.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Numai pentru tine.

— Ce vrei să spui ? Struan era epuizat de ceasurile lungi de veghe și îngrijorat că May-may arăta mai slăbită decît oricînd, ca o stafie, cu cearcăne mari sub ochi, și îmbătrînită.

— Nimic. Vreau niște supă. Niște supă de pasăre.

— Medicul ți-a trimis niște medicamente. Să te mai întărească.

— Bun. Mă simt fantastic de slăbită. Iau medicamentul după ce mănînc supa.

El porunci să se aducă supa. May-may înghiți puțin, apoi se lăsă epuizată pe spate.

— Tai-Pan, acum odihnește-te și tu, spuse ea, apoi se încruntă. Cîte zile vor trece pînă la următoarea criză de friguri ?

— Trei sau patru, spuse el amărît.

— Tai-Pan, nu te îngrijora. Patru zile-s o veșnicie, nu contește. Du-te și odihnește-te, te rog, și mai încolo o să stăm de vorbă.

Se duse în cabina lui și dormi somn agitat, trezindu-se mai după fiecare cîteva minute, apoi adormind și visînd că de fapt era treaz, sau pe cale să adoarmă, și în felul ăsta somnul nu-i aduse tihnă.

Cînd se trezi, soarele în amurg scăpătase la orizont. Făcu o baie, se bărbieri, cu mintea încă înceţoşată şi îngălată. Îşi contemplă faţa în oglindă şi nu-i plăcu ce văzu. Pentru că privirile lui spuneau că May-may nu va rezista la trei astfel de bătălii. În cel mai bun caz nu-i rămîneau decît douăsprezece zile de trăit. Cineva ciocăni la uşă.

— Da ?

— Tai-Pan ?

— Ah, salut, Gordon. Ce se mai aude ?

— N-am găsit, îmi pare rău. Fac tot ce pot. Ce mai face doamna ?

— Prima criză a venit şi a trecut. Băiete, nu-i bine deloc.

— Facem tot ce se poate. Doctorul a trimis nişte medicamente ca s-o mai întărească şi nişte mîncare specială. Ah Sam ştie ce are de făcut.

— Mulţumesc.

Gordon plecă, şi Struan se întoarse iar la gîndurile sale. Căuta cu disperare o soluţie. De unde să găsesc cu cinchona ? Trebuie să se afle pe undeva, nu se poate. Unde să găseşti în Asia nişte scoarţă de copac din Peru ? Nu scoarţă peruviană... scoarţa iezuiţilor ! Şi gîndul acesta nesigur explodă dintr-o dată în mintea lui. „Pentru numele lui Dumnezeu !“ strigă el cu voce tare, speranţa înviorîndu-l. „Dacă vrei să afli muscă de cal te duci la cal. Dacă vrei scoarţă iezuită atunci unde o cauţi, zăpăcitule !“

În numai două ceasuri *China Cloud* ţîşni ca o valchirie din portul înmuiat în culorile amurgului, cu toate velele ridicate, dar cu terţarolele luate, răzbind împotriva musonului care se întărea. Cînd ieşi din canalul de vest şi primi în plin toată forţa hulei şi vîntului Pacificului, nava se aplecă pe-o parte şi arborada începu să cînte exaltat.

— Sud prin sud-est ! urlă Struan, acoperind vuietul vîntului.

— Sud prin sud-est, repetă timonierul ca un ecou.

Struan ridică privirile și cercetă arborada, văzu sarturile limpede desenate pe cerul ce se întuneca o dată cu venirea implacabilă a nopții, și îl încercă un fel de mîhnire zărind atît de multe vele cu terțarolele luate. Știa totuși că pe un astfel de vînt și cu valurile ce se ridicau împotrivă, terțarolele trebuiau să rămînă. *China Cloud* o apucă pe noul curs și cîștigă mai multă viteză, luptîndu-se mai departe cu vîntul și valurile. Curînd va schimba din nou drumul, va primi vîntul din pupa și atunci va putea fugi în voie. După un ceas Struan strigă :

— Tot echipajul pe punte la manevre !

Din teugă oamenii dădură buzna pe punte și se răspîndiră în beznă la parîme, brațe și fungi.

— Vest prin sud-vest, comandă el, timonierul răsuci roata timonei pînă cînd ajunse la noul drum și cliperul țîșni cu vîntul din spate.

Vergile trosniră, îndoindu-se în partea de sub vînt, fungile începură să șuiere și se întinseră coardă și îndată cliperul veni la noul drum.

— Dați drumul terțarolelor la vela mare și zburătorii.

Nava începu să despice iute talazurile, cu vîntul mult înapoia traversului și etrava într-o cascadă de spume.

— Ține drept așa !

— Țeles, sir ! răspunse timonierul, mijindu-și ochii să zărească la lumina chioară a habitaclului compasul și să mențină drumul drept, luptîndu-se cu timona.

— Căpitane Orlov, preia comanda !

— A cam venit timpul, Ochi Verzi !

— Poate că tu ai să reușești să scoți chiar mai multă viteză de la ea, spuse Struan. Vreau să ajung la Macao cît mai iute.

Și coborî sub punte. Orlov mulțumi lui Dumnezeu că avusese atîta minte să se pregătească, așa cum făcea de obicei, pentru plecare în orice clipă. Numai cînd văzuse chipul Tai-Panului, și știuse că ar face bine ca *China Cloud* să părăsească portul în timp record, altfel el rămînea fără

navă. Şi cu toate că înţelepciunea lui de marinar îi spunea că e primejdios să poarte atîta velatură pe o noapte ca aceea, într-o zonă plină cu bancuri de nisip şi stînci ascunse, el porunci prins de exaltare :

— Daţi drumul terţarolelor rîndunicii trinchet şi contrazburătorilor, şi trăi sălbatic bucuria de a fi din nou pe mare, la comandă, după atîtea zile de stat la ancoră.

Orientă nava doar cu cîţiva inci mai mult spre babord. porunci să se desfacă şi alte terţarole şi mînă nava fără milă.

— Domnule Cudahy, pregăteşte cuterul prova. Numai Dumnezeu ştie, dar mai bine să-l avem pregătit cînd o sosi patronul pe punte. ...şi ridică felinarul pentru pilot.

— 'Ţeles, sir !

— Uită de felinar ! reveni el asupra comenzii. La ceasul ăsta de noapte nici nu vine careva, spuse Orlov. N-am de gînd să aştept pînă se arată zorile şi nici pînă se mişcă vreun şmecher de pilot. O s-o bag în port cu mîna mea ! Avem la bord marfă ce nu suferă întîrziere !

Cudahy se aplecă spre el şi-i şopti la ureche :

— Sir, asta-i aia ? Aia după care s-a dus s-o cumpere cu greutatea ei în aur ? Ai zărit-o la faţă ?

— Tule-o la prova, altfel mă şterg cu maţele tale ! Şi ţine-ţi fleanca, şi porunceşte la toţi acelaşi lucru ! Cristoase Dumnezeule ! Cînd ajungem la Macao, toată lumea-i consemnată la bord !

— 'Ţeles, bunul meu căpitan, sir ! spuse Cuhady rîzînd şi se îndreptă de spinare cît era de lung, dominîndu-l pe mărunţelul la care ţinea şi pe care îl admira atît. Ne ţinem gura-nchisă ca o scoică, pe barba Sfîntului Patrick. N-ai teamă din partea asta.

Sări pe scara dunetei şi coborî pornind spre prova. Orlov porni să bată puntea dunetei, întrebîndu-se ce taină o fi fost la mijloc şi ce păţise fata aceea mică, pe care o ridicase înfăşurată în văluri Tai-Panul în braţe la bord. Îl văzu pe chinezul îndesat Fong, ce se ţinea pe urmele lui

Cuhady ca un cîine supus, și iar se întrebă de ce fusese adus individul acela la bord pentru a fi ucenicit să învețe să ajungă și el căpitan, și de ce pusese Tai-Panui cîte un păgîn pe fiecare dintre cliperele sale.

Aș vrea să fi zărit măcar chipul fetei, își spuse el. Auzi, greutatea ei în aur, mda, așa se vorbește. Aș vrea... tare aș fi vrut să nu fiu așa cum sînt, să mă pot și eu uita în ochii unui om, ai unei femei și să nu citesc silă și să nu trebuiască să dovedesc că sînt și eu bărbat ca oricare altul, ba chiar mai dihai decît oricare alt marinar. M-am săturat să tot fiu Orlov Crăcănatul, Cocoșatul. Oare de asta m-a cuprins un fel de teamă cînd Tai-Panul mi-a spus : „În octombrie pleci spre nord, singur" ?

Privi mohorît peste balustradă, la talazurile întunecate ce zburau pe lîngă navă. Ești ceea ce ești și marca te așteaptă. Și ești căpitanul celui mai minunat cliper din lume. Și o dată în viața ta ai avut șansa de a privi în ochii unui bărbat și ai văzut că ochii aceia verzi te cercetau ca pe un bărbat adevărat. Ei, Ochi Verzi, se gîndi el, simțind cum supărarea îl mai lasă, pentru clipa aceea pe care mi-ai dăruit-o, mă duc și în iad !

— Atenție, marinari de uscat ce sînteți ! Întindeți bine contrazburătorii ! urlă el.

Ordinul lui îi făcu pe marinari să se repeadă la arboradă din nou, să orienteze mai bine velele și să prindă mai multă viteză de la vîntul care-i mîna. Iar cînd în zare desluși luminile din Macao, porunci să se terțaroleze velele, din prudență, dar menținu maximă viteză și se strecură în portul Macao, ce avea adîncimi mici, în vreme ce matelotul însărcinat cu măsurarea adîncimii striga de la funia cu plumb cîte brațe aveau sub navă.

— Bună marinărie, căpitane, îl felicită Struan.

Orlov se răsuci pe călcîie surprins.

— Nu te-am simțit cînd ai urcat. Te strecori spre om ca o fantomă. Cuterul e pregătit pentru lansare, după care adăugă nonșalant : Am socotit că mai bine o aduc

singur în port decît să stau pînă dimineață să aștept să vină un pilot.

— Căpitane, știi să citești gîndurile omului! Struan privi spre luminile din zare ale orașului ce nu se vedea încă, aflate la dunga zării, dar ridicîndu-se mereu. Ancorezi la locul nostru obișnuit. Păzești personal cabina mea. Nu intri înăuntru nici tu, nici altcineva. Toată lumea-i consemnată la bord. Și nimeni nu spune o vorbă!

— Am și dat ordinele astea.

— Cînd autoritățile portugheze sosesc la bord, cere-le iertare că n-am așteptat ca de obicei să vină pilotul și plătește-le ce li se cuvine. Și tributul către chinezi. Le spui că eu am coborît la țărm.

Orlov știa cu cine are de-a face, așa că nu mai întrebă cîtă vreme avea să fie plecat Tai-Panul.

Zorii se chinuiau să se arate cînd *China Cloud* ancoră la jumătate de milă de cheurile din sud-vestul portului ce încă nu se zăreau. Nu se puteau apropia mai mult fără riscuri. Golful avea periculos de mică adîncime și din pricina asta era aproape de nefolosit, alt motiv pentru care Hong Kong-ul era necesar chiar și din punct de vedere economic. În vreme ce îndemna vîslașii să se opintească pentru a ajunge mai iute la țărm, Struan observă luminile de drum ale altui cuter mai spre sud: *White Witch*. La ancoră se mai zăreau cîteva nave europene mai mici, sute de sampane și jonci care-și croiau tăcute drum.

Struan o porni grăbit de-a lungul debarcaderului ce era deocamdată închiriat tot de Nobila Casă. În clădirea imensă a companiei, închiriată tot de la portughezi, nu se arăta nici o lumină. Era o clădire cu coloane, patru etaje, la capătul unei *praia* mărginită de copaci de-o parte și de alta. O luă spre nord, de-a lungul acelei *praia* ce trecea pe lîngă punctul vamal chinezesc. Traversă o stradă lată și începu să urce panta spre biserica São Francisco. Era bucuros că e din nou la Macao, în mijlocul civilizației.

cu străzi pavate. catedrale mîndre, case elegante, în stil mediteranean, cu piațete pline de arteziene, grădini mari ce împrăștiau mireasma plăcută a florilor cultivate din belșug. Și Hong Kong-ul va arăta într-o zi la fel, își spuse el, cu puțin... noroc. Apoi își aminti de Skinner și Whalen, de malarie și de May-may, aflată la bord pe *China Cloud*, atît de sleită și de gingașă, așteptînd următoarea criză de friguri ce va veni în două, trei zile. Și ce-o fi cu *Blue Cloud* ? Ar trebui să ajungă curînd în țară. Va ajunge înainte de *Gray Witch* ? Sau o fi la o mie de mile în urma ei, la fundul oceanului ? Dă Doamne ca *Blue Cloud* să ajungă prima ! Ce-o fi făcînd Winifred ? Culum n-o fi pățit nimic ? Unde o fi Gorth ? Azi o fi ziua socotelilor ?

Orașul încă nu se trezise în lumina slabă a zorilor. Struan simți însă că era urmărit de ochii chinezilor. Urcă colina și traversă frumoasa piațetă, Praça de São Francisco. Dincolo de *praça* pe cel mai înalt punct al istmului, se ridicau zidurile vechiului fort São Paulo do Monte. Iar mai departe, se întindea cartierul chinezesc al orașului Macao : uliție înguste, cocioabe lîngă cocioabe, înșirate pe panta de nord a colinei și pierzîndu-se de cealaltă parte. Jumătate de milă mai departe, se întindea un teren drept, istmul se îngusta pînă la o sută cincizeci de iarzi. Pe întinsura aceea erau grădini, alei, verdele de smarald al pistei de alergări a micului hipodrom, terenul de cricket construit de englezi și întreținut tot de ei de-a lungul veacurilor. Portughezii nu erau de acord cu întrecerile curselor de cai și nici nu jucau cricket. Iar la o sută de iarzi de terenul de cricket se ridica zidul unde se sfîrșea Macao și începea China. Zidul avea douăzeci de picioare înălțime, zece grosime și se întindea de la un țărm la celălalt. Numai după ce ridicase acest zid cu trei sute de ani mai înainte, fusese împăratul de acord să închirieze istmul portughezilor, îngăduindu-le să se așeze acolo.

În centrul zidului se înălța un turn de pază impozant, străjuind singura poartă maiestuoasă. Poarta spre China era permanent deschisă, dar nici unui european nu-i era îngăduit să treacă de ea.

Cizmele lui Struan răsunau pe caldarîmul *praiei* în vreme ce mergea grăbit, apoi el deschise o poartă înaltă, din fier forjat, ce dădea spre palatul episcopului, traversă grădina îngrijită vreme de trei veacuri. Într-o bună zi o să am și eu o grădină ca asta, își promise el. Traversă curtea pavată pe care cizmele răsunau și se opri dinaintea ușii impunătoare. Trase de clopotul de la intrare, auzi ecoul său înăuntru. și smuci de cordonul său de mai multe ori, insistent. În cele din urmă, se zări lumina șovăitoare a unui felinar pe geamurile scărilor, auzi pași apropiindu-se și un potop de cuvinte mînioase în portugheză. Ușa se deschise.

— *Bom dia.* Doresc să-l văd pe episcop.

Servitorul ce-l întîmpină, pe jumătate adormit, pe jumătate îmbrăcat, se uită la el fără să-l recunoască și fără să priceapă ce spune, apoi slobozi alt potop de vorbe în portugheză, dînd să închidă ușa. Dar Struan își strecură piciorul în deschizătura ușii, se propti în ea deschizînd-o și pătrunse înăuntru. Ajunse în prima încăpere, un birou elegant, încărcat de cărți, și se așeză pe un scaun cu spetează înaltă, sculptat. Abia atunci îl privi pe servitorul care rămăsese cu gura căscată.

— Episcopul, repetă el.

După jumătate de ceas pași maiestuoși în încăperea în care pătrunsese Struan cu forța Falarian Guineppa, Episcop de Macao, general al bisericii Romei. Un patrician înalt, care-și purta cu un aer tineresc cei cincizeci de ani, cu un nas coroiat tipic roman, o frunte înaltă, trăsături obosite. Pe cap purta o tichie de un roșu închis, anteriul era de aceeași culoare, iar de gîtul puternic îi atîrna un crucifix bătut în pietre scumpe. Intră cu o privire adormită

și mînioasă. Dar cît îl văzu pe Struan, și supărarea și somnul îi dispărură ca prin farmec. Episcopul se opri în ușă, cu toată fibra ființei lui la pîndă. Struan se ridică în picioare.

— Bună dimineața, înalt Preasfinția voastră. Îmi cer iertare că am venit neinvitat și încă atît de devreme.

— Senhor, fii bine venit, în numele Domnului, spuse episcopul binevoitor, apoi îi făcu semn să se așeze. Ce zici de un mic dejun ? Iei masa cu mine ?

— Mulțumesc.

Episcopul dădu scurt niște porunci în portugheză servitorului, care se înclină și dispăru în grabă. Apoi se îndreptă alene spre fereastră, ținînd crucifixul în mînă, și privi îndelung răsăritul soarelui. Văzu *China Cloud,* aflată departe la ancoră, și mulțimea sampanelor din jurul ei. Oare ce grabă l-a mînat pe Tai-Panul Nobilei Case să vină la mine ?

— Îți mulțumesc că m-ai trezit. E un răsărit de soare minunat

— Da

Fiecare se purta cu o amabilitate pe care, de fapt, nici unul, nici celălalt nu o împărtășeau. Pentru episcop, Struan îi reprezenta pe englezii protestanți, materialiști, fanatici, răi, ce rupseseră cu legile Domnului, care, spre veșnica lor damnare la iad, nesocotiseră pe papă, așa cum evreii îl nesocotiseră pe Cristos, iar omul acesta era căpetenia lor, cel care aproape numai cu mîna lui distrusese Macao, și o dată cu Macao și dominația catolică asupra păgînilor asiatici. Pentru Struan, episcopul însemna tot ce disprețuia el la catolici — fanatismul dogmatic al unora care s-au jugănit singuri, ahtiați de putere, care sugeau averi pe spinarea poporului în numele Dumnezeului lor catolic, picătură cu picătură, iar din aceste picături ridicaseră atotputernice catedrale spre gloria felului în care vedeau ei divinitatea, și, ca niște păgîni idolatri, ridicaseră pe Scaunul Romei drept papă pe unul de-al lor, îl

declaraseră infailibil și îl puseseră să hotărască soarta celorlalți oameni.

Umili servitori în livrele începură să aducă platouri de argint, ciocolată fierbinte, chifle ușoare ca pana, unt proaspăt, jeleul de *kumquat* * care făcea faima mînăstirii. Episcopul spuse rugăciunea, iar euforia cuvintelor latine îl făcu pe Struan să se simtă și mai stînjenit, dar nu spuse nimic. Amîndoi mîncară în tăcere. Clopotele din mulțimea turlelor marcară cu sunetul lor începutul rugăciunii de dimineață, și tăcerea fu alungată de litania adîncă, ce se auzea voalat, a corului călugărilor din catedrală. După ciocolată, urmă cafeaua din Brazilia portugheză : dulce, tare, delicioasă.

La un gest al episcopului, servitorul deschise o cutie bătută în nestemate în care ținea trabucurile, și-l invită pe Struan să se servească.

— Sînt din Havana, nu știu dacă îți plac. După micul dejun mă bucur și eu de darul pe care Sir Walter Raleigh l-a făcut omenirii.

— Mulțumesc.

Struan alese o havană, servitorii le oferiră foc, iar la alt semn al episcopului se făcură nevăzuți. Episcopul începu să admire rotocoalele de fum.

— De ce-ar avea nevoie de ajutorul meu Tai-Panul Nobilei Case ? De ajutorul papistașilor ? întrebă el cu un zîmbet maliții.

— Înalt Preasfinția voastră, puteți paria la sigur că nu mi-a venit deloc ușor. Ați auzit vreodată de scoarța de cinchona ? De scoarța iezuiților ?

— Aha, te-a ajuns malaria. Frigurile din Happy Valley, spuse el abia auzit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Nu, nu eu am malarie. Cineva la care țin foarte mult. Cinchona vindecă malaria ?

* Varietate de citrice (N.T.).

Degetele prelatului începură să se joace cu inelul imens de pe degetul mijlociu, apoi apucă crucifixul de la gît.

— Da. Dacă malaria din Happy Valley e aceeași cu malaria ce dăinuie în America de Sud.

Îl ţinti pe Struan cu o privire pătrunzătoare, acesta simţi puterea acelor ochi. dar, la rîndul lui, îi răspunse cu aceeași privire, la fel de neînduplecată.

— Cu mulţi ani în urmă, eram misionar în Brazilia. Am luat şi eu malarie acolo. Şi cinchona m-a vindecat.

— Aveţi cinchona aici ? În Macao ?

Se lăsă tăcere, tulburată numai de clinchetul pe care-l făceau degetele prelatului pianotînd pe cruce din aur, amintindu-i lui Struan de felul în care doctorul chinez o consultase pe May-may. Se întrebă dacă-l cîntărise corect... pe episcop.

— Nu ştiu, senhor Struan.

— Dacă cinchona vindecă şi malaria asta, sînt dispus să plătesc. Dacă vreţi bani, vă stau la dispoziţie. Putere ? V-o ofer. Dacă vreţi sufletul meu, poftim, eu nu împărtăşesc vederile dumneavoastră, aşa că va fi un schimb cinstit. Aş accepta cu bucurie chiar să trec prin toate ritualurile pentru a deveni catolic, dar, după cum bine ştiţi şi dumneavoastră şi eu, ar fi cu totul inutil şi fără sens. Vă ofer orice doriţi şi-mi stă în putere. Dar vreau nişte scoarţă de copac din aceea. Vreau să vindec pe cineva de malarie. Spuneţi care-i preţul.

— Pentru unul care vine să cerşească, purtările dumitale sînt curioase.

— Da. Dar bănuiesc că, indiferent care-or fi purtările mele, indiferent de ce gîndiţi despre mine sau eu despre dumneavoastră, putem încă să negociem. Aveţi cinchona ? Dacă aveţi, asta vindecă malaria din Happy Valley ? Şi dacă vindecă, spuneţi care-i preţul.

În încăpere se lăsă tăcere, o tăcere în care se simţea apăsarea gîndurilor, a voinţelor celor doi.

— Nu pot să răspund la nici una dintre întrebări deocamdată, spuse episcopul.

Struan se ridică.

— Voi reveni diseară.

— N-are nici un rost să vii diseară, senhor.

— Vreţi să ziceţi că nu cădem la învoială ?

— Vreau să spun că diseară ar fi prea curînd. Va fi nevoie de ceva timp ca să trimit vorbă tuturor celor ce ce îndeletnicesc cu vindecarea bolilor şi să primesc răspuns. De îndată ce am răspuns, îţi dau de veste. La toate întrebările pe care le-ai pus. Unde vei fi de găsit ? Pe *China Cloud* ? La reşedinţa dumitale ?

— Am să trimit un om care o să stea la uşa dumneavoastră şi să aştepte.

— Nu-i nevoie. Îţi trimit eu veste.

Episcopul rămase pe scaun, apoi, văzînd îngrijorarea adîncă a lui Struan, îi spuse cu compătimire :

— Nu fi îngrijorat, senhor. Am să trimit vorbă şi într-o parte şi-n cealaltă, prin mila lui Cristos.

— Mulţumesc.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, Struan îl auzi pe episcop spunînd :

— Mergi cu Dumnezeu ! dar nu se opri.

În urma lui uşa cea mare se închise cu un sunet metalic.

Rămînînd singur în încăperea tăcută, episcopul oftă din adînc, dădu cu ochii de crucifixul de la gît, se rugă în tăcere. Apoi trimise după secretarul său şi porunci să se înceapă căutarea acelui leac. Şi, rămînînd din nou singur, se împărţi în cele trei personalităţi ce existau în toţi înalţii prelaţi ai bisericii. Întîi deveni Petru, unsul lui Dumnezeu, primul episcop al Domnului pe pămînt, cu tot ceea ce însemna asta din punct de vedere spiritual. În al doilea rînd, temporarul păzitor al bisericii, cu toate cele ce se cuprindeau în asta. Şi, în cele din urmă, un

simplu muritor ce credea în învăţăturile unui simplu muritor ce era fiul Domnului.

Se aşeză mai bine, rezemîndu-se de spătarul scaunului şi lăsă cele trei faţete ale eului său să dezbată între ele. Iar el doar asculta.

Capitolul treizeci şi patru

Struan începu să urce scara de marmură a reşedinţei companiei, se simţea obosit, dar ciudat de împăcat. Am făcut tot ce se putea, se gîndi el. Înainte de a apuca să pună mîna pe clanţă, uşa se deschise larg. Şi dinaintea lui îşi arătă faţa încîntată şi gura ştirbă Lo Chum, majordomul servitorilor Nobilei Case din Macao, un bătrîn mărunţel, cu un ten ca fildeşul învechit şi un zîmbet de spiriduş. Era în slujba lui Struan din clipa în care Struan îşi putuse permite să aibă un servitor. Avea pe el un halat alb, îngrijit, pantaloni negri şi sandale de sfoară împletită.

— Hallo-ah, Tai-Pan. Baie gata, mancam gata, hainele gata, ce Tai-Pan vrei alt poate ? Nu conteşte.

— Heya, Lo Chum.

Struan niciodată nu reuşise să nu se mai mire de rapiditatea cu care circulau veştile. Ştia că dacă imediat ce coborîse la ţărm ar fi parcurs doar cheul şi s-ar fi îndreptat drept spre reşedinţă, uşa s-ar fi deschis la fel de larg în faţa lui, Lo Chum ar fi apărut dinainte exact ca acum.

— Baie, haine poate, îi răspunse Struan.

— Compradore Chen Sheng fost. Spus vine iar ceas nouă, poate ?

— Poate, îi răspunse Struan obosit.

Lo Chum închise uşa şi o luă repede înaintea lui Struan, urcînd scara de marmură, şi-i deschise uşa dormitorului stăpînului. Cada de fier, mare, în care se stă-

tea în şezut, era plină ochi cu apă aburindă, ca de obicei, pe măsuţă, tot ca de obicei, se afla un pahar cu lapte, ustensilele de bărbierit erau la îndemînă, o cămaşă curată şi haine stăteau întinse pe pat, tot ca de obicei. Ce bine-i să fii din nou acasă, se gîndi Struan.

— Tai-Pan vrei fata la baie, heya ? spuse celălalt nechezînd.

— Aiii iaaa, Lo Chum ! Mereu vorbeşte prostii şi aduce necaz, mereu vorbeşte fata hîţ-hîţ la baie, nu conteşte. Trezeşte la stapin Culum... spune la el cu venit ! adăugă Struan dezbrăcîndu-se de hainele îmbîcsite de pe el.

— Stapin Culum nu doarme doarme.

— Unde stapin Culum plecat-ah ? îl întrebă Struan.

Lo Chum adună veşmintele şi ridică din umeri.

— Tot noapte plecat, stapin.

Struan se întunecă la faţă.

— Şi fiecare noapte la fel, heya ?

Lo Chum clătină din cap.

— Nu stapin. Unu doi nopte doarme doarme aici.

Ieşi în goană din încăpere. Struan se cufundă în apa căzii, îngrijorat de vestea că fiul său nu era acasă. Dumnezeule Cristoase, sper că băiatul ăsta are destulă minte să nu se aventureze prin cartierul chinezesc.

Exact la ora nouă, o lectică luxoasă se opri dinaintea reşedinţei. Din ea coborî, cu o greoaie importanţă, Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Purta o robă purpurie, o tichie plină de pietre scumpe, şi era conştient de importanţa lui. Începu să urce scările şi uşa-i fu deschisă de Lo Chum personal, ca de obicei. Asta însemna mare cinste pentru obrazul lui Chen Sheng, pentru că Lo Chum nu deschidea uşa cu mîna lui decît pentru Tai-Pan şi pentru el.

— Mă aşteaptă ? îl întrebă el în dialectul cantonez.

— Bineînţeles, Excelenţă. Îmi pare rău că am stabilit întîlnirea asta atît de devreme, dar am socotit că o să vreţi să fiţi cel dintîi.

— Am auzit că a plecat din Hong Kong într-o grabă nebună. Ştii cumva din care pricină ?

— S-a dus direct la Tai-Panul fustelor lungi şi...

— Atîta lucru ştiu şi eu, îi replică Chen Sheng arţăgos, nefiind în stare să priceapă de ce Struan se dusese fuga, fuga la mănăstire. Lo Chum, nu ştiu zău de ce am atîta răbdare cu tine, şi de ce continui să-ţi plătesc în fiecare lună ca să-mi spui ce mai afli, şi asta în nişte vremuri atît de grele. Am ştiut că nava e în port înainte de a-mi trimite tu vorbă. Dovedeşti o supărătoare indiferenţă faţă de afacerile mele.

— Înălţimea ta, îmi pare tare rău, începu Lo Chum. Bineînţeles că Tai-Pan a adus-o cu el pe navă şi pe concubina lui.

— A !

Bun, se gîndi el. Sînt bucuros să-i pot da copiii înapoi şi să nu mai răspund cu de ei.

— Aşa-i ceva mai bine, deşi într-un ceas aş fi aflat asta şi de la alţii. Şi ce alte perle de informaţii mai ai care să merite atîţia bani cît ai dobîndit tu de la mine în toţi aceşti ani ?

Lo Chun îşi arătă albul ochilor cînd se uită spre cer.

— Ce trecere să am eu, un josnic sclav, în faţa unui mandarin ca dumneavoastră, glăsui el plin de întristare. Şi sînt vremuri grele, Înălţimea ta, nevestele mele mă sîcîie să le dau bani, băieţii mei aruncă şi ei cu taeli la jocurile de noroc de parcă argintul ar creşte ca orezul. Nenorocire. Numai ştiind dinainte lucruri de mare importanţă se mai poate apăra omul dinaintea sorţii. E înfiorător cînd te gîndeşti că astfel de taine pot ajunge la urechile cui nu trebuie.

Chen Sheng începu să se joace cu coada părului, dîndu-şi seama imediat că Lo Chum are nişte informaţii cu totul deosebite.

— De aceeaşi părere. În nişte vremuri atît de grele e foarte important — după cum au stabilit şi zeii — să-i ajuţi pe cei sărmani, reluă el plin de gravitate. Mă gîndeam chiar acum să-ţi trimit un neînsemnat dar în cinstea iluştrilor tăi strămoşi — trei porci prăjiţi, paisprezece găini ouătoare, două cupoane de mătase de Shantung, o perlă care face zece taeli din cel mai curat argint, o cataramă frumoasă din jad, de pe vremea primei dinastii Ch'ing, care face cincizeci de taeli, şi nişte dulciuri şi prăjituri ce se mai găsesc pe la mine, care nu-s pe măsura gustului tău, dar poate le dai servitorilor.

— Nu pot să primesc un dar atît de generos, răspunse Lo Chum cu adînc respect. Cu asta m-aş îndatora pe vecie.

— Dacă mă refuzi, atunci am să mă gîndesc că darul nu e pe măsura iluştrilor tăi strămoşi şi atunci pierd mult din cinstea obrazului meu.

În cele din urmă, Lo Chum îşi îngădui să se lase înduplecat, iar Chen Sheng îşi îngădui să se lase convins că darul său era demn de un mare mandarin.

— Am auzit că Tai-Panul e în căutarea unui anumit lucru, îi şopti Lo Chum, pentru că e tare bolnavă concubina lui. Bolnavă de otrava aceea din Hong Kong.

— Cum ? Chen Sheng fu îngrozit de veste, şi bucuros doar pentru că darul lui părea să nu fi fost degeaba. Te rog, spune mai departe.

Lo Chum îi povesti de doctor, de leacul acela ciudat, tot ceea ce îi şoptise Ah Sam proprietarului unui sampan pe care-l trimisese în dimineaţa aceea la ea.

— Se mai vorbeşte că Tai-Panul a oferit douăzeci de mii de taeli răsplată. Băiatul lui, ilustrul fecior al celei de-a treia neveste a dumneavoastră şi fiul dumneavoastră adoptiv, au pornit o disperată căutare a leacului în tot Hong Kong-ul.

Mintea lui Chen Sheng începu să lucreze cu febrilitate, cîntărind urmările acestei situații. Îi făcu semn lui Lo Chum și acesta îl conduse spre biroul lui Struan.

— Hallo-ah, Tai-Pan, începu el încîntat. Bun vede la tine la Macao, nu conteşte.

— Hallo-ah, Chen Sheng, îi răspunse Struan, și-i făcu semn spre scaun. Stea jos !

— Barca tău, *Blue Cloud*, ajunge acasă numaru unu, heya ?

— Nu știe. Dar cînd știe spune la tine iute-iute. Chen Sheng vrea vorbește la mine, heya ?

Chen Sheng era acum îngrijorat. El, conducătorul Triadei la Macao, fusese personal făcut răspunzător de Jin-qua pentru viața lui T'chung May-may și a copiilor ei. Dintre toți partenerii de afaceri ai lui Jin-qua, numai el știa că fata era nepoata lui, iar în calitate de concubină a lui Struan, pentru ei personal fata avea o valoare enormă, iar pentru cauza Triadei în viitor — cauza Chinei — valoarea ei era neprețuită. Numai știrea că flota se întorcea imediat la Canton în loc să pornească spre Pekin direct le salvase aproape patru milioane de taeli, de o sută de ori valoarea cheltuielilor pentru educația lui May-may. Își binecuvîntă *joss*-ul că aveau parte de May-may : dacă nu era ea, o mare parte din valoarea acelor despăgubiri ar fi trebuit să o caute el. Iar acum femeia aceea tîmpită și fără nici o valoare a avut *joss*-ul nenorocit să nimerească boala asta fără leac. Fără leac, își corectă el iute gîndurile, dacă nu găsim cumva scoarța aceea. Dar dacă reușim s-o găsim, atunci fata se face bine, iar investițiile noastre în ea și în Tai-Pan sînt asigurate și mai sînt de încasat și douăzeci de mii de taeli. Apoi altă informație își găsi locul în mintea lui și se gîndi : Ah, asta explică de ce Gordon Chen a trimis patruzeci de membri ai Triadei din Hong Kong la Macao în mare taină ieri. Trebuie să mai fie ceva din leacul ăla pe aici. Se întrebă ce-ar fi zis Gordon Chen dacă i-ar fi dezvăluit că

tainicul „învățător" i se trimisese la ordinul lui Jin-qua, că Jin-qua era căpetenia Triadei din întregul Kwantung, și că el, Chen Sheng, era adjunctul lui Jin-qua. Ah, își spuse el, e atît de înțelept să păstrezi atîtea lucruri în mare taină. Niciodată nu poți ști cînd unul scapă o vorbă.

— Copii la Tai-Pan bine-bine la mine în casa, fericit mult, spuse el încîntat. Tu vrei vede la ei ? Iei la ei la Hong Kong ?

— Îi văd azi. Am să-i iau curînd. Eu spune cînd.

Struan se întrebă dacă să-i spună vreo vorbă despre May-may lui Chen Sheng.

— Tai-Pan, copii la tine bine, începu Chen Sheng. Eu crede mai bine aduce mama femeie la malu'. Face femeie mama fericit poate. Numer unu doctor vine poate. Nu grija. Eu crede găsit leac aici Macao poate. Chen Sheng rezolve poate bine mult.

— De unde știi că e aici, și mai ales că are malarie ?

— Cum ? Nu înțelege la mine.

— Cum tu știe poate femeie la mine bolnav mult ?

Chen Sheng rîse în sinea lui și ridică din umeri.

— Eu știe, nu conteşte.

— Leac aici poate ? Adevăr ?

— Dacă afle poate. Eu trimite jonca iute iute la *China Cloud* poate. Aduce femeie mama la malu'. Chen Sheng rezolve.

Se înclină cu politeţe dinaintea lui și plecă. Struan se duse pe *China Cloud* și le îngădui marinarilor să coboare la țărm după carturi. Nu trecu mult și jonca lui Chen Sheng se lipi de navă. May-may fu transportată cu mare grijă la țărm, un doctor o supraveghe, și fu dusă la locuința ei de pe colina São Antonio. Casa arăta îngrijit, o mulțime de servitori îi stăteau la îndemînă, ceaiul fusese pregătit. Ah Sam se învîrtea peste tot plină de importanță, îmbrățișă copiii ce fuseseră aduși și așteptau sosirea mamei, fiecare însoțit de cîte o amah, apoi o așeză cît mai confortabil pe May-may în patul imens și-i aduse

copiii la căpătîi. Urmară lacrimi de fericire, vînzoleală și gălăgie. Ah Sam și May-may erau în fine răsplătite că veniseră acasă. Doctorul aduse mîncăruri speciale și leacuri ca s-o întărească pe bolnavă și pe pruncul din pîntecele ei, și-i porunci să nu se ridice din pat.

— Eu mă întorc curînd, îi spuse Struan.

— Bun. Mulțumesc, Tai-Pan. Mulțumesc mult.

— Mă duc pînă la reședință... apoi poate trec și pe la familia Brock.

— Sînt în Macao ?

— Da. Toți în fară de Tyler. Credeam că ți-am mai spus. Nu-ți aduci aminte ? Sînt aici și Culum și Tess.

— A, da, îi răspunse ea, și își aminti de cele puse la cale cu Gordon Chen. Iartă-mă. Am uitat. Mintea mea e ca o strecurătoare. Acum, sigur, îmi aduc aminte. Sînt fantastic de bucuroasă că am coborît de pe nava aia și sînt acasă. Mulțumesc.

Struan se duse la reședință. Culum nu se întorsese încă, așa că porni din nou pe *praia* către locuința lui Brock. Dar nici Tess, nici Liza nu știau unde se află Culum. Gorth îi destăinuise că în seara precedentă se dusese să joace cărți la Clubul Englez, dar el, Gorth, plecase de acolo mai devreme.

— Să te însoțesc pînă la ușă, îi spuse Gorth la plecare, iar cînd rămaseră singuri, zîmbi sardonic, îmbătat de dulceața răzbunării. Doa' știi cum se-ntîmplă... io m-am dus la o muiere. Poa' că și el o fi făcut la fel. Da' nu-i nici un necaz, nu ? El cam cîștiga la cărți cînd l-am lăsat acolo, dacă asta te îngrijorează.

— Gorth, nu asta. Nu asta mă îngrijorează pe mine. Dar știi că Anglia are niște legi foarte bune cînd e vorba de crimă — o judecată de urgență, și un știreang tot de urgență, indiferent de cine-i vorba. Chiar și de o prostituată.

Gorth se făcu alb ca varul.

— Ce vrei să zici cu asta, ei ?

— Dacă o să avem vreun candidat la spînzurătoare, am să fiu bucuros gîde, pe Dumnezeul meu !

— Tot nu pricep ce vrei să zici ! izbucni Gorth. Mă acuzi pe nedrept.

— Nu te acuz de nimic, Gorth. Doar îți aduc aminte niște lucruri. Mda. Aud că există doi martori eventuali la o eventuală crimă... care-s dispuși să pună mărturie la tribunal.

Gorth își stăpîni panica. Trebuie să fie vorba de afurisitul ăla de Quance și de blestemata aia de scroafă Fortheringill. Doar a fost plătită îndestul ca să-și țină gura. Dacă-i nevoie, mă socotesc io și cu ei, da' n-o să fie, căteaua aia mică n-o să dea ea ortu' popii.

— Io nu mi-s plăpînd să mă tem de unul ca tine și de blestematele tale de învinuiri mincinoase.

— Gorth, eu nu te acuz în nici un fel, îi replică Struan.

Era teribil de tentat să provoace acum cearta care să-i ducă la o confruntare. Dar știa că mai trebuia să aștepte ca Gorth să facă prima greșeală, să-l insulte în public, într-un mod de neiertat. Numai atunci îi va putea trimite pe față și fără nici o reținere secundanții cu o provocare oficială ca să-l ucidă dinaintea martorilor. Numai în felul acesta putea evita o ruptură a nunții dintre Culum și Tess și putea evita să-i ofere lui Brock prilejul de a-l distruge prin tribunale. Și May-may avea dreptate : toată lumea în Asia știa că ardea de nerăbdare să-l ucidă pe Gorth.

— Dacă-l vezi pe Culum cumva, te rog spune-i că îl caut.

— N-ai decît să te îngrijești singur să-ți trimiți mesagerii. Io nu-s servitorul tău. N-o să mai fii tu Tai-Pan al Nobilei Case multă vreme, Cristoase Dumnezeule !

— Vezi, fii cu băgare de seamă, îi spuse Struan. Mie nu mi-e teamă de tine.

Gorth muşcă momeala.

— Nici mie de tine, Dirk. Io ţ-o spun aşa de la obraz, fii cu băgare de seamă să nu viu io după tine !

Struan se întoarse la reşedinţă încîntat de ispravă. Gorth, te-am prins.

Culum nu se întorsese nici acum. De la episcop nici o veste. Struan îi spuse lui Lo Chum să încerce să dea de Culum. Ieşi din nou pe *praia* şi porni spre colină, către catedrală, apoi o luă pe uliţe mai puţin cunoscute, pe lîngă restaurantele cochete cu umbrele colorate înşirate pe trotuar. Traversă o largă *praça* şi pătrunse pe o uşă imensă, călugăriţa de la măsuţa de la intrare se uită la el.

— 'Neaţa. Cunoaşteţi engleza ? o întrebă Struan.

— Puţin, senhor.

— Aveţi o bolnavă. Domnişoara Mary Sinclair. Sînt un prieten.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Doriţi s-o vizitaţi ?

— Vă rog.

Îi făcu semn unei călugăriţe chinezoaice şi vorbi iute cu ea în portugheză. Struan porni pe coridor în urma călugăriţei, apoi urcă vreo cîteva trepte pînă la camera unde era Mary. O încăpere mică, murdară, cu iz de mucegai, ferestre închise. Deasupra patului atîrna un crucifix. Mary era trasă la faţă, zîmbea sfîrşită. Suferinţa o îmbătrînise.

— Hello, Tai-Pan.

— Ce-ai păţit, Mary ? o întrebă el blînd.

— Numai ce-am meritat.

— Te scot eu din locul ăsta blestemat, îi spuse Struan.

— Tai-Pan, mă simt bine aici. Sînt foarte buni cu mine.

— Mda, dar nu e locul cel mai nimerit pentru o protestantă ca tine.

În cameră intră un călugăr sfrijit, cu tonsură. Purta un veşmînt simplu, pătat şi băţos de sînge şi medicamente, cu un crucifix modest de lemn la gît.

— Bună dimineaţa, spuse călugărul într-o engleză cultivată şi fără accent. Sînt părintele Sebastian. Doctorul bolnavei.

— Bună dimineaţa. Cred că am s-o scot de aici, de sub îngrijirea dumitale.

— Domnule Struan, eu nu v-aş sfătui. N-ar trebui transportată în altă parte cel puţin o lună de acum încolo.

— Ce-a păţit ?

— Măruntaiele i-s tulburate.

— Eşti englez ?

— Vi se pare atît de ciudat, domnule Struan ? Sînt o mulţime de englezi, şi chiar scoţieni, care împărtăşesc credinţa adevăratei biserici a lui Cristos. Dar chiar dacă sînt catolic, asta nu mă face să fiu mai puţin doctor.

— Aveţi pe aici scoarţă de cinchona ?

— Ce anume ?

— Scoarţă de cinchona. Scoarţa iezuiţilor.

— Nu. Şi n-am folosit-o niciodată. Nici n-am văzut aşa ceva. De ce ?

— N-are importanţă. Ce-a păţit domnişoara Sinclair ?

— E destul de greu de spus. Dar domnişoara Sinclair n-ar trebui mişcată de aici o lună... poate mai bine chiar două.

— Fetiţo, te simţi destul de întremată ca să te luăm de-aci ?

— Fratele dumneaei, domnul Sinclair, n-are nimic împotrivă să rămînă aici. Şi cred că şi domnul Culum e de acord cu recomandarea mea.

— Culum a fost azi pe aici ? o întrebă Struan pe Mary.

Ea clătină din cap şi apoi, cu o expresie tragică, îi spuse călugărului :

— Te rog, spune-i Tai-Panului. Despre... despre ce-am făcut.

Părintele Sebastian replică grav :

— Cred că e înțelept ce faceți. Cineva trebuie să știe adevărul. Domnule Struan, domnișoara Sinclair e foarte bolnavă. A băut un leac, o fiertură de ierburi chinezească... poate ar fi mai bine să-i spunem otravă... care să provoace un avort. Otrava a desprins fătul, dar a provocat și o hemoragie pe care, cu voia Domnului, am reușit s-o stăpînim aproape.

Struan simți cum brusc îl ia cu sudori.

— Mary, cine mai știe de povestea asta ? Horatio ? Culum ?

Fata clătină din cap. Struan se întoarse din nou spre călugăr.

— Ați reușit aproape s-o stăpîniți ? Asta înseamnă că fata e în afară de pericol ? Că într-o lună sau cam așa e bine ?

— Fizic da. Dacă nu apare vreo cangrenă. Și dacă așa e voia Domnului.

— Ce înțelegi prin „fizic" ?

— Domnule Struan, vreau să spun că e imposibil să iei în considerare doar fizicul fără să ții seama de spirit. Dumneaei a păcătuit groaznic împotriva legilor Domnului... împotriva legilor bisericii catolice, ba chiar și împotriva legilor bisericii dumneavoastră. Așa că trebuie să se împace, să se împărtășească dinaintea Domnului pentru ca să se poată vindeca cu adevărat. Asta-i tot ce-am vrut să vă spun.

— Și... și cum de-a ajuns aici ?

— A fost adusă aici de o amah, care e catolică. Am obținut o aprobare specială ca s-o pot trata și, ei bine, am adus-o aici și am tratat-o cum ne-am priceput mai bine. Maica stareță a insistat ca cineva din familie să fie înștiințat pentru că am socotit că o s-o pierdem. Și i-am trimis vorbă căpitanului Glessing. Am crezut că el e tatăl... dar domnișoara Sinclair jură că nu. Și ne-a rugat

să nu dezvăluim cauza bolii. Fratele Sebastian făcu o pauză. Criza, prin milostenia Domnului, a trecut.

— O să păstraţi taina ? Şi... şi ce-a păţit de fapt, da ?

— Numai eu şi dumneavoastră şi surorile ştiu. Noi avem un jurămînt dinaintea Domnului şi nu-l putem încălca. Din partea noastră nu aveţi a vă teme. Dar eu ştiu că această biată păcătoasă nu are şanse de vindecare dacă nu se împacă cu Domnul şi nu ispăşeşte. Pentru că Domnul ştie !

Părintele Sebastian părăsi încăperea.

— Părintele... părintele copilului era unul dintre prietenii tăi, Mary ?

— Da. Eu... eu nu regret viaţa pe care am dus-o, Tai-Pan. Nu... nu pot. Nici... nici ce-am făcut. E un *joss*. Mary privi pe fereastră. *Joss*, repetă ea. Pe cînd eram încă foarte mică am... am fost violată... cel puţin... nu-i chiar aşa. Nu ştiu cum a fost... nu pricepeam, dar am fost oarecum silită prima oară. Apoi... apoi n-a mai fost nevoie să mă silească nimeni. Am făcut-o pentru că aşa am vrut.

— Cine te-a silit ?

— Unul dintre băieţii de la şcoală. A murit. E atît de mult de atunci.

Struan îşi cercetă memoria, dar nu-şi putu aduce aminte de nici un băiat care să fi murit. Nici unul dintre cei care veneau prin casa familiei Sinclair.

— Şi după asta, continuă Mary poticnindu-se, am simţit nevoia s-o fac. Horatio... Horatio era plecat în Anglia, aşa că am rugat-o pe o amah să-mi găsească un iubit. Ea mi-a explicat că... că aş putea să am un iubit, mulţi iubiţi, că, dacă sînt deşteaptă şi e şi ea deşteaptă, aş putea să am o viaţă tainică şi o mulţime de lucruri frumoase. Adevărata mea viaţă n-a fost niciodată prea plăcută. Doar ştii de ce fel de tată am avut parte. Şi acea amah mi-a arătat ce am de făcut. Ea... ea îmi făcea rost de iubiţi. Amîndouă am început să ne căpătuim şi am ajuns... am ajuns bogate şi-mi pare bine. Am cumpărat cele două case, ea

îmi aducea întotdeauna numai oameni bogaţi, foarte bogaţi. Mary se opri şi după o lungă pauză şopti scîncit : Ah, Tai-Pan, mi-e atît de teamă !

Struan se aşeză lîngă ea. Îşi aminti ce-i spusese doar în urmă cu numai cîteva luni de zile fetei. Şi răspunsul ei plin de încredere în sine.

Capitolul treizeci şi cinci

Struan stătea în dreptul ferestrei deschise, privind mohorît spre *praia* aglomerată de dedesubt. Soarele scăpătase spre amurg. Toţi portughezii îşi puseseră haine de seară şi se plimbau încoace şi-ncolo, făcîndu-şi plecăciuni unii altora, discutînd aprins, tinerii *hidalgo* şi fetele flirtînd cu măsură sub ochii atenţi ai părinţilor şi guvernantelor. Nişte culi şi cîteva lectici umblau de colo-colo în căutare de clienţi, sau aduceau întîrziaţii la promenadă. În seara aceea, la palatul guvernatorului avea loc un bal, Struan fusese şi el invitat, dar nu ştia dacă are să se ducă sau nu. Culum încă nu se întorsese. De la episcop nu primise nici o vorbă.

În după-amiaza aceea îl întîlnise pe Horatio. Acesta era furios fiindcă Ah Tat, slujnica lui Mary, dispăruse.

— Sînt sigur că ea e cea care i-a dat bietei Mary otrava, Tai-Pan, îi spusese el.

Mary îi mărturisise că din greşeală băuse nişte ceai de ierburi găsit în bucătărie, nimic altceva nu se întîmplase.

— Horatio, n-are nici o noimă ce spui tu. Ah Tat a stat cu voi amîndoi de ani de zile. De ce-ar fi făcut una ca asta ? A fost doar un accident.

După plecarea lui Horatio, Struan porni în căutarea celor cu care îşi petrecuseră noaptea Culum şi Gorth. Cei mai mulţi erau tovarăşi de chefuri de-ai lui Gorth şi mărturiseau cu toţii că la cîteva ceasuri după plecarea lui

Gorth, Culum plecase și el, că băuse și el, dar nu arătase a fi mai beat decît ceilalți, mai beat decît de obicei. Culum, mucos idiot ce ești, își spuse Struan, ar fi trebuit să știi să te păzești mai bine. Deodată zări un servitor în livrea imaculată, cu perucă pe cap, și recunoscu îndată însemnele episcopului. Omul mergea fără să se grăbească pe *praia*, dar trecu de reședință, fără să se oprească, și dispăru. De-acum lumina scădea iute, și felinarele cu ulei ale promenadei începură să împrăștie întunericul. Struan zări o lectică cu perdelele trase oprind în fața reședinței. Culii, pe care abia de reuși să-i deslușească, părăsiră lectica acolo și dispărură pe o uliță. Struan dădu buzna afară din încăpere, și pe scări la vale. Pe scaunul din spate al lecticii, Culum zăcea inconștient, cu brațele în lături, hainele sfîșiate, pătate de vomă. Duhnea a băutură.

Struan fu mai degrabă amuzat decît supărat. Îl trase afară pe Culum, îl săltă pe umeri și, fără să ia în seamă privirile trecătorilor, îl duse în casă.

— Lo Chum, baie, iute-iute !

Struan îl trînti pe Culum pe pat și-l dezbrăcă pînă la piele. Pe piept și pe spate nu se vedeau răni. Îl mai răsuci o dată. Pe burtă zgîrieturi de cuie, vînătăi de pe urma mușcăturilor „de dragoste".

— Idiotul ! spuse el cercetîndu-l iute, dar fără să-i scape nimic.

Nici un os frînt, nici un dinte lipsă. Ceasul și inelul cu sigiliu dispărute. Buzunarele goale.

— Ți-au făcut festa, flăcăule. Poate că a fost prima oară, dar sigur că nu e și ultima.

Struan știa că la bordeluri era un vechi truc de a turna în băutura ageamiului niște drog. Servitorii aduseră găleți de apă fierbinte și umplură cada de fier. Struan îl săltă pe Culum și-l puse în cadă, îl săpuni și-l frecă cu buretele. Lo Chum ținea capul nevolnic al băiatului.

— Stapin mult nebun beutur, mult nebun hîț-hîț, heya !

— Aiu iaaa, făcu Struan.

Cînd îl ridică pe Culum, Struan simți cum îl săgeată în piciorul stîng și pricepu că umblatul din ziua aceea îi obosise încheietura bolnavă a piciorului mai mult decît își dăduse seama. Ar trebui s-o strîng bine cu o față cîteva zile, se gîndi el. Îl șterse pe Culum și-l puse în pat. Îl plesni ușor peste față, dar nu izbuti să-l facă să se dezmeticească, așa că luă masa și începu să aștepte. O dată cu trecerea ceasurilor, îngrijorarea lui spori, fiindcă știa că, indiferent cît de mult băuse, Culum ar fi trebuit să-și revină de acum. Culum respira adînc și regulat. Inima îi bătea puternic. Struan se ridică și se întinse. Nu era nimic de făcut, decît să aștepte.

— Eu merge la doamna număru unu. Tu stai veghează bine-bine, heya ?

— Lo Chum veghează ca un mama !

— Trimiți vorbă, savvy ? Nu contește care oră, stapin trezește, tu trimite vorba, savvy ?

— De ce Tai-Pan tu spune savvy ? Heya ? Lo Chum savvy bine-bine, nu contește. Heya ?

Dar în noaptea aceea Lo Chum nu-i trimise nici o vorbă. Spre dimineață, Struan părăsi casa lui May-may și se întoarse la reședința companiei. May-may dormise liniștită, dar Struan auzise pașii fiecărui trecător și fiecare lectică ce trecuse pe stradă, ca și o mulțime de alte zgomote, închipuiri ale propriei lui imaginații.

Lo Chum îi deschise ușa de la intrare.

— De ce Tai-Pan venit atît devreme, heya ? Mancare gata, baie gata, ce vrei Tai-Pan, heya ?

— Stapin trezit, heya ?

— De ce întrebe, heya ? Dacă trezit, Lo Chum trimite vorb. Eu savvy bine-bine tot, Tai-Pan, îi răspunse Lo Chum lovit în demnitatea lui.

Struan se duse sus. Culum dormea somn greu mai departe.

— Stapin face unu două ori așa, și Lo Chum gemu și se lovi cu pumnii în bărbie, sforăi, căscă și gemu din rărunchi.

După micul dejun, Struan le trimise vorbă Lizei și lui Tess că băiatul s-a întors, dar nu le transmise și în ce hal se întorsese. Apoi încercă să se ocupe de afaceri ca să aibă ceva de făcut. Semnă hîrtii, aprobă cheltuieli și mai importante pentru construcțiile de la Hong Kong, indignat de costurile sporite ale cherestelei, cărămizilor și mîinii de lucru, ca și a tuturor celor necesare pentru aprovizionarea navelor, repararea și echiparea lor.

Dar-ar frenția în toate astea. Toate prețurile au crescut cu cincizeci la sută, și nici un semn că au de gînd să coboare. Pun chile pentru noi clipere în anul care vine sau mai bine mizăm totul pe cele pe care le avem ? Și să mizăm și pe faptul că marea n-o să ne înghită nici una ? Trebuie să cumperi mai multe ! Drept urmare porunci să se mai construiască un nou cliper. Avea să-i spună *Tessan Cloud,* numele lui Tess, și va fi darul lui Culum de ziua lui. Dar nici măcar perspectiva unui cliper nou, frumos, nu reuși să-l emoționeze așa cum ar fi trebuit. Asta îi aduse aminte de *Lotus Cloud* care avea să fie construit curînd la Glasgow, și lupta pe mare ce-l aștepta cu Wu Kwok, dacă mai era în viață, sau cu Wu Fang Choi, tatăl, și pirații lui. Se mai întrebă dacă băieții lui Scragger or ajunge acasă în Anglia teferi și nevătămați. Avea să mai treacă cel puțin încă o lună înainte de a ajunge ei în Anglia și încă trei luni înainte de a afla el.

Închise biroul și se duse la Clubul Englez și pălăvrăgi o vreme cu Horatio, apoi cu vreo cîțiva negustori, jucă un biliard, dar nici tovărășia, nici jocul nu-i făcură nici o plăcere. Nu se vorbea decît de afaceri, toți neliniștiți de semnele dezastrului pe plan internațional și de mizele uriașe ale negoțului din acel sezon.

Se așează pe un fotoliu în încăperea mare de lectură în care dăinuia liniștea, și luă ziarele sosite cu ultimul vas poștal, vechi de trei luni de zile.

Cu mare efort reuși să se concentreze asupra editorialului. Se vorbea de mișcările larg răspîndite în ramurile industriale din Midlands și se afirma că era imperativ necesar să se plătească un salariu ca lumea pentru munca de o zi întreagă. Într-un alt articol, cineva se lamenta că imensa mașină industrială a Angliei era folosită doar la jumătate din capacitate și striga sus și tare că trebuia găsită o nouă piață mai mare pentru abundența producției pe care aceasta o putea revărsa, iar o producție mai mare însemna bunuri la un preț mai scăzut, creșterea folosirii mîinii de lucru și salarii mai mari. Erau alte articole care vorbeau despre tensiunile și norii de război ce se strîngeau pe cerul Franței și Spaniei din cauza succesiunii la tronul Spaniei, Prusia își întindea tentaculele asupra tuturor statelor germane pentru a le domina, așa că o viitoare confruntare franco-prusacă era iminentă, nori de război se strîngeau și deasupra Rusiei și asupra Sfîntului Imperiu German al Habsburgilor. Nori de război se adunaseră și asupra statelor italiene care voiau să-l înlăture pe parvenitul de rege francez al Neapolelui, să se unească laolaltă, sau eventual să nu se unească, iar papa, sprijinit de francezi, se amesteca pe arena politică. Nori de război se adunaseră și deasupra Africii de Sud din cauza burilor care în ultimii patru ani se întinseseră din Colonia Capului și întemeiaseră statele Transvaal și Orange, iar acum amenințau colonia engleză Natal, așa că, cu următorul vas poștal, puteau veni vești că războiul începuse. Prin toată Europa se vorbea de răscoale evreiești și pogromuri, catolicii luptau împotriva protestanților, mahomedanii împotriva hindușilor, împotriva catolicilor, a protestanților, și se îndîrjeau unii contra celorlalți, în America se declanșaseră războaiele pieilor roșii, dușmănii între statele din Nord și cele din Sud, dușmănii în-

tre America și Marea Britanie din pricina Canadei, tulburări în Irlanda, Suedia, Finlanda, India, Egipt, în Balcani...

— Nu contează ce citești ! explodă Struan fără să se adreseze cuiva anume. Toată lumea-i cuprinsă de nebunie, Doamne !

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan ? îl întrebă Horaiio, descumpănit de izbucnirea aceasta de mînie.

— Toată lumea-i nebună, uite, asta e ! De ce naiba oamenii nu se opresc odată să se mai hăcuie unii pe alții și nu trăiesc în pace ?

— De acord, strigă Masterson din celălalt capăt al încăperii. În totalitate. Doamne, groaznică lumea asta în care aducem noi copiii la lumină, Dumnezeule. Toată lumea asta va ajunge să fie sfîșiată de cîini. A ajuns deja. Ehei, ce ani frumoși altădată ! Dezgustător !

— Mda, îngăimă Roach. Lumea a început s-o pornească prea repede din loc. Afurisitul ăsta de guvern a ajuns să gîndească cu curu', taman cum sună proverbul. Cristoase, noi ne închipuim că mai învață și ei ceva, dar n-or să învețe niciodată. În fiecare zi blestemată de la Dumnezeu citești că primul ministru a spus : „Să ne mai strîngem și noi cureaua !" Pentru numele lui Dumnezeu, ați auzit pe careva spunînd că mai putem și da drumul la curea ?

— Am auzit că taxele pentru importul de ceai s-au dublat, adăugă Masterson. Și dacă ajunge cumva la putere și maniacul ăla de Peel, ticălosul o să introducă sigur și taxele pe venit. Invenția diavolului !

Se stîrni un vacarm general și asupra capului lui Peel se strînse și mai mult venin.

— Individul e un anarhist afurisit ! întări Masterson.

— E o prostie. Nu taxele-s de vină, interveni Roach. Sîntem prea mulți, asta e. Singura salvare e controlul nașterilor.

— Cum ? urlă Masterson. Nu începe iar cu ideea aia afurisită şi greţoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti cumva Anticrist ?

— Nu, pen' Dumnezeu. Dar ne-au copleşit cei din clasele de jos. N-am zis că *noi* ar trebui să fim supuşi controlului naşterilor, ci ei. Candidaţi la spînzurătoare, cei mai mulţi dintre ticăloşii ăştia !

Struan aruncă ziarele la o parte şi se duse la Hotelul Englez, o clădire impozantă, cu colonade, ca şi clubul. În frizerie se tunse şi-şi spălă părul cu şampon. Mai apoi trimise după Svenson, maseurul suedez, un fost marinar. Bătrînul noduros îl frămîntă cu nişte mîini de fier, îl frecă apoi cu gheaţă peste tot, la urmă îl şterse cu un prosop aspru pînă cînd simţi că pielea îi frige.

— Svenson, pentru numele lui Dumnezeu, mă simt alt om.

Svenson rîse, dar nu scoase nici o vorbă. Limba îi fusese smulsă de piraţi pe Mediterana, cu mulţi ani în urmă. Îi făcu semn lui Struan să se odihnească pe masa acoperită cu o saltea şi-l înfăşură bine în cearşafuri, apoi îl lăsă să moţăie.

— Tai-Pan !

Era Lo Chum. Struan se trezi pe dată.

— Stapin Culum ?

Lo Chum clătină din cap şi zîmbi cu gura lui ştirbă.

— Stapin Fusta Lung.

Struan porni după călugărul iezuit ce nu scotea o vorbă şi merseră de-a lungul chiliilor ce înconjurau curtea interioară şi frumoasa grădină. Clopotul catedralei bătu ora patru. La capătul aleii, călugărul schimbă direcţia şi îl conduse pe o uşă imensă din lemn de tec într-o anticameră impozantă. Pereţii erau îmbrăcaţi în tapiserii, podeaua de marmură, mîncată de paşi, era acoperită cu covoare. Bătu cu adînc respect la uşa din fund şi intrară. Falarian Guineppa, impunător şi princiar, stătea într-un

scaun cu speteaza înaltă ce aducea cu un tron. Îi făcu mohorît semn călugărului să plece, acesta făcu o plecăciune și dispăru.

— Senhor, te rog să iei loc.

Struan se așează pe scaunul indicat. Era puțin mai jos decît cel al episcopului, simți asupra lui puterea voinței celuilalt ce voia să-l domine.

— Ați trimis după mine ?

— Am trimis să te cheme, da. Cinchona. În Macao nu există deloc, dar cred că avem ceva la misiunea noastră de la Lo Ting.

— Unde-i asta ?

— Pe continent. Episcopul îndreptă o încrețitură a sutanei lui roșii. La o sută cincizeci de mile nord-vest de aici.

Struan se ridică în picioare.

— Trimit pe cineva imediat într-acolo.

— Senhor, am și făcut asta. Te rog ia loc ! Episcopul arăta solemn. Curierul nostru a pornit o dată cu zorile cu poruncă să facă drumul în timp record. Și cred că așa va face. E chinez și provine din regiunea aceea.

— Și cam cîte zile credeți că o să-i trebuiască ? Șapte zile ? Șase zile ?

— Asta mă îngrijorează și pe mine. Fata cîte crize de friguri a avut pînă acum ?

Struan ar fi voit să-l întrebe pe episcop de unde știa el de May-may, dar se stăpîni. Pricepuse că acești catolici aveau nenumărate surse de informații secrete, iar pentru un om atît de isteț ca episcopul nu fusese mare lucru să ghicească că era vorba de *fată*.

— Una singură. Transpirația a cuprins-o acum două zile, cam la vremea asta.

— Atunci înseamnă că va avea o nouă criză mîine, cu siguranță în următoarele patruzeci și opt de ore. Ca să ajungă la Lo Ting și să se întoarcă, curierului îi trebuiesc cel puțin șapte zile... dacă totul merge bine și nu se întîmplă nimic neprevăzut.

— Nu cred că o să mai reziste la încă două crize.

— Aud că e tînără şi în putere. Trebuie să fie în stare să mai îndure încă opt zile.

— E însărcinată în luna a şasea.

— Mmm, tare rău.

— Da. Unde-i Lo Ting ? Daţi-mi o hartă. Poate că eu reuşesc să reduc timpul ăsta cu o zi.

— Legăturile mele sînt mai bune decît ale dumitale de o mie de ori în privinţa acestui drum, îi spuse episcopul. Poate că va dura doar şapte zile. Voia Domnului.

Da, se gîndi Struan. De o mie de ori. Aş vrea să am şi eu tezaurul de cunoştinţe pe care le-au adunat catolicii de-a lungul secolelor tot sondînd China. Care Lo Ting ? Trebuie să fie cincizeci de localităţi cu numele ăsta pe o întindere de două sute de mile.

— Da, spuse el în cele din urmă, voia Domnului.

— Senhor, sînteţi un om cam ciudat. Sînt bucuros că am avut prilejul de a vă cunoaşte. Serviţi un pahar de Madeira ?

— Şi care-i preţul scoarţei de cinchona ? Dacă există şi dacă ajunge la vreme şi vindecă malaria ?

— Vreţi să serviţi un pahar de Madeira ?

— Mulţumesc.

Episcopul sună dintr-un clopoţel şi de îndată la uşă se ivi un slujitor în livrea, purtînd o tavă de argint gravată, pe care tronau o sticlă şi pahare.

— Senhor, pentru o mai bună înţelegere a multor lucruri.

Băură şi se cîntăriră din ochi.

— Eminenţa voastră, preţul ?

— Deocamdată sînt încă mulţi de dacă. Răspunsul acesta mai poate să aştepte. Dar două lucruri nu pot aştepta. Episcopul îşi savură vinul. Madeira e un aperitiv excelent. Îşi adună gîndurile. Sînt foarte îngrijorat în privinţa senhoritei Sinclair.

— Și eu, spuse Struan.

— Părintele Sebastian e un vindecător miraculos. Dar m-a făcut să cred că dacă senhorita nu e ajutată și spiritual, ar putea să-și ia viața cu mîna ei.

— Mary nu ! E puternică. N-o să facă ea una ca asta.

Falarian Guineppa își împreună degetele fine, de parcă ar fi vrut să facă cruce. O rază de soare fulgeră pe rubinul imens de pe mînă și păru să-l topească.

— Dacă se va lăsa cu totul pe mîinile părintelui Sebastian, și în mîinile bisericii lui Cristos, am putea să transformăm condamnarea în binecuvîntare. Ar fi cel mai bine pentru ea. Cred din toată inima că asta e singura soluție adevărată. Dar dacă nu se poate, va trebui să trec răspunderea ei cuiva care dorește s-o accepte.

— Accept.

— Prea bine. Dar nu socotesc că de data asta ai fost foarte înțelept, senhor. Dar și așa, viața și sufletul dumitale, ca și ale ei, sînt tot în mîinile Domnului. Mă rog Domnului ca și dumneata și ea să dobîndiți darul înțelegerii. Prea bine. Înainte de a ne părăsi, am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a încerca să-i salvez sufletul, dar de îndată ce va fi suficient de întremată ca să părăsească mănăstirea, am să vă trimit vorbă.

Clopotul catedralei bătu ora cinci.

— Ce mai face rana arhiducelui Serghciev ?

Struan se încruntă.

— Acesta e al doilea lucru ce nu suferă amînare ?

— Pentru voi britanicii, poate.

Falarian Guineppa deschise un dulap și scoase de acolo o cutie de piele sigilată cu sigilii mari.

— Mi s-a cerut să-ți înmînez cu precauție asta. Se pare că unele autorități diplomatice sînt deosebit de îngrijorate de prezența arhiducelui în Asia.

— Autorități bisericești ?

— Nu, senhor. Mi s-a transmis că dacă dorești poți transmite documentele mai departe. Am înțeles că anu-

mite sigilii le dovedesc autenticitatea, şi pe chipul lui trecu un zîmbet uşor. Şi caseta e sigilată.

Struan recunoscu sigiliul biroului guvernatorului general.

— De ce mi s-ar da mie pe mînă documente diplomatice ? Există canale diplomatice consacrate. Domnul Monsey se află la jumătate de milă de aici, iar Excelenţa sa e la Hong Kong. Amîndoi sînt familiarizaţi cu uzanţele protocolului.

— *Eu* nu îţi dau dumitale nimic. Nu fac decît să împlinesc ce mi s-a spus. Senhor, nu uita, în ciuda faptului că eu personal detest ceea ce reprezinţi dumneata, eşti totuşi o putere la curtea palatului St. James, iar legăturile dumitale comerciale se întind în lumea întreagă. Trăim în nişte vremuri nesigure, iar Portugalia şi Anglia sînt vechi aliaţi. Marea Britanie s-a dovedit un bun prieten faţă de Portugalia şi e înţelept ca prietenii să se ajute între ei, nu ? Probabil că lucrurile sînt la fel de simple.

Struan luă caseta oferită.

— Îţi dau de veste îndată ce se întoarce curierul trimis la Lo Ting, îi spuse Falarian Guineppa. Indiferent la ce oră. Nu vrei ca părintele Sebastian s-o consulte pe doamnă ?

— Nu ştiu, spuse Struan ridicîndu-se. Poate. Eminenţa voastră, lăsaţi-mă să mă gîndesc.

— Cum poftiţi, senhor. Episcopul şovăi o clipă. Mergi cu Domnul !

— Mergeţi cu Domnul, Eminenţa voastră, răspunse Struan.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină Culum, simţind că-i plesneşte capul şi limba îi era ca un bălegar uscat.

— Hello, fiule.

Struan puse jos caseta nedeschisă încă, ce păruse să-l ardă tot drumul pînă acasă. Se duse la dulap şi turnă într-un pahar o măsură zdravănă de brandy.

— Mancam, stapin Culum ? interveni Lo Chum cu chipul strălucind de fericire. Porcu ? Cartofu ? Zeama carne ? Heya ?

Culum clătină din cap neajutorat și Struan îl expedie pe Lo Chum.

— Ia de aici, îi spuse el lui Culum, întinzîndu-i paharul cu brandy.

— Nu pot ! răspunse Culum prins de greață.

— Bea !

Culum dădu paharul pe gît. Se înecă și bău iute niște ceai ce se afla lîngă patul lui.

Se lăsă pe spate cu tîmplele zvîcnind.

— Vrei să stăm de vorbă ? Să-mi spui ce s-a întîmplat ?

Culum avea un chip cenușiu, albul ochilor de un roșu murdar.

— Nu-mi amintesc nimic. Dumnezeule, mă simt groaznic.

— Începe cu începutul.

— Jucam whist cu Gorth și cîțiva prieteni, spuse Culum cu evident efort. Îmi amintesc doar că atunci cîștigasem vreo sută de guinee. Cam băusem. Dar îmi amintesc că am pus banii cîștigați în buzunar. Apoi... apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Îți amintești unde te-ai dus ?

— Nu. Nu prea ! Bău cu sete ceai, își șterse fața cu palma, căutînd să îndepărteze durerea care-l chinuia. Dumnezeule, groaznic mă simt !

— Îți amintești la care bordel ai ajuns ?

Culum clătină din cap.

— Ai unul anume pe care-l frecventezi ?

— Doamne Dumnezeule, nu !

— Flăcăule, n-are nici un rost s-o faci acum pe fecioara. Ai fost la un bordel, e sigur. Ți s-a jucat festa, și asta-i clar. Ți-au turnat vreun drog în băutură, e clar.

— M-au drogat ?

— Cea mai veche şmecherie din lume. De aia ţi-am şi spus eu să nu te duci la nici un stabiliment dacă nu ţi-l recomandă un om de încredere. E pentru prima dată cînd te duci la un bordel în Macao ?

— Da, da. Dumnezeule, m-au drogat !

— Ei, pune-ţi capul la muncă. Gîndeşte-te ! Îţi aminteşti cum arăta bordelul acela ?

— Nu... nimic. În mintea mea-i un gol.

— Cine a ales bordelul şi ţi l-a recomandat, ei ?

Culum se ridică pe pat în capul oaselor.

— Beam şi jucam. Eram... cam făcut. Apoi, da, toată lumea a început să vorbească despre... fete. Despre bordeluri. Şi, ei... — se uită la Struan, pe chipul lui se citeau limpede şi ruşinea şi suferinţa — eram cam... cu, cu băutura aia în cap şi... am simţit aşa... parcă am luat foc deodată şi muream după o fată. Şi atunci am hotărît aşa deodată că... că trebuie să mă duc la un bordel.

— Flăcăule, nu-i nici un necaz că te-ai dus. Cine ţi-a dat adresa ?

— Cred... nu ştiu, dar cred că toţi îmi spuneau cîte o adresă, nu-mi aduc aminte. Scriau adrese, îmi spuneau adrese, Îmi amintesc că ieşisem de la club. În faţă era o lectică ce aştepta şi am urcat. Stai puţin... acum îmi amintesc. I-am spus să mă ducă la „S. F" !

— Flăcăule, acolo ăia nu-ţi fac festa asta. Sau să-ţi pună drog în băutură Sau să te aducă înapoi în halul ăsta. Asta le-ar distruge cu totul reputaţia.

— Nu. Sînt sigur. Asta i-am spus omului. Da. Sînt absolut sigur.

— Şi încotro te-au dus ? În cartierul chinezesc ?

— Nu ştiu. Parcă îmi amintesc... nu, nu ştiu.

— Spuneai că ai simţit cum că parcă ai luat foc. Ce fel de foc ?

— Păi, era cam aşa... îmi amintesc că mi s-a făcut cald tare şi... ăăă, Cristoase, parcă am înnebunit de dorul lui Tess, şi cu băutura şi toate alea... nu mai aveam

stare, și... și m-am dus la bordelul ăla ! Cuvintele veneau târâgănat. Dumnezeule, îmi plesnește capul. Te rog, lasă-mă în pace acum.

— Ai folosit vreun fel de prezervativ ?

Culum clătină din cap.

— Focul ăla, pofta aia. A fost altfel în noaptea aia ?

Culum clătină din nou din cap.

— De săptămîni în șir tot așa o duc, dar... cred că într-un fel a fost... nu, nu chiar la fel. Eram ca o bucată de fier, coapsele parcă luaseră foc și am simțit că nu mai pot dacă nu mă culc cu o fată și... ah, nu mai știu nimic. Acum lasă-mă în pace. Te rog... îmi pare rău... dar te rog...

Struan se duse la ușă.

— Lo Chum !

— Da, stapin.

— Duci la casa la Chen Sheng, iei doctor fete bolnav numer unu, iute iute, aici gata ! Savvy ?

— Savvy mult bine ! răspunse Lo Chum țîfnos. Mult doctor venit la intrare aflam aia la cap bum-bum bolnav mult bolnav. Tiner stapin la fel ca Tai-Pan eram la fel, nu contește !

Jos în hol, Struan stătu de vorbă cu doctorul prin intermediul lui Lo Chum. Doctorul îi spuse că va trimite doctoriile și niște mîncare specială de îndată, și acceptă o răsplată generoasă. Struan se duse înapoi la etaj.

— Flăcăule, nu reușești să-ți mai amintești nimic ?

— Nu... nimic. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Flăcăule, te rog, ascultă-mă. Haide, Culum, e foarte important.

— Te rog, tată, nu mai vorbi atît de tare, spuse Culum deschizînd niște ochi amărîți. Ce ?

— Se pare că ți-au strecurat în pahar un afrodisiac.

— Cum ?

— Da, un afrodisiac. Există zeci pe care ți le poate cineva turna în pahar.

— Imposibil. N-am băut decît băutura aia și... și am simțit... e imposibil !

— Nu există decît două explicații. Prima : culii te-au dus la un bordel, și nu e vorba de unul din rețeaua firmei „S.F.", unde au stors mai mult de la un client bogat și pe deasupra și ceva din ce te-au jefuit. Acolo fata sau fetele te-au drogat, ți-au făcut festa, te-au jefuit și te-au expediat acasă. De dragul tău, sper că doar atîta ți-au făcut.Cealaltă posibilitate e ca nu cumva unul dintre prietenii tăi să-ți fi dat afrodisiacul la club, să fi aranjat ca lectica aceea să te aștepte pentru ca să te ducă... la o anumită casă.

— Dar e o prostie. De ce-ar fi vrut careva să-mi facă figura asta ? Pentru o sută de guinee, un inel și un ceas ? Unul dintre prietenii mei ? E o nebunie !

— Dar ia să zicem că vreunul dintre ei te urăște, Culum. Să zicem că planul a fost conceput ca să te dea pe mîna unei fete bolnave... una care are frenție !

— Cum ?

— Da. Uite asta mi-e tare teamă că s-a întîmplat ! O clipă Culum simți că moare.

— Vrei să mă sperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, nu mă joc. Dar e una dintre posibilitățile foarte aproape de adevăr. Ba chiar aș zice că mai degrabă asta s-a întîmplat și nu ce am crezut noi la început, fiindcă te-au adus înapoi.

— Și cine mi-ar fi putut face mie una ca asta ?

— Flăcăule, tu singur trebuie să-ți răspunzi. Dar chiar dacă s-a întîmplat una ca asta, nu e totul pierdut. Deocamdată. Am trimis să ți se aducă niște leacuri chinezești. Trebuie să le bei pe toate, fără greș.

— Dar frenția n-are leac !

— Da. Odată boala instalată nu. Dar chinezii cred că poți distruge otrava frenției sau ce-o fi provocînd boala dacă iei de îndată măsuri ca să-ți purifici sîngele. Cînd am venit eu prima dată aici cu ani în urmă, mi s-a întîmplat

și mie același lucru. Aristotle m-a găsit într-un șanț în cartierul chinezesc, a adus un medic chinez și n-am avut nimic. Așa l-am întîlnit prima oară, de aia am rămas prieteni atîta amar de vreme. Nu pot să fiu sigur dacă bordelul... fata aceea era bolnavă sau nu, dar n-am făcut niciodată frenție.

— Oh, Dumnezeu să mă ajute !

— Da. O săptămînă n-o să știm sigur nimic. Dacă nu apar umflături sau dureri sau scurgere pînă atunci, de data asta ai scăpat ! Văzu groaza din privirile fiului său și simți că inima i se umple de milă. Te așteaptă o săptămînă de iad, fiule. O să tot aștepți un semn. Știu ce te așteaptă, și nu trebuie să te mai și chinui singur. Am să te ajut cît pot. La fel cum m-a ajutat și pe mine Aristotle.

— Mă omor ! Mă omor dacă... o, Doamne, cum am putut să fiu atît de idiot ? Tess ! O, Doamne, mai bine aș mărturisi...

— Să nu care cumva să faci una ca asta ! Îi spui doar că ai fost atacat de bandiți pe cînd te întorceai acasă. Așa vom spune la toată lumea. Și prietenilor tăi le spui același lucru. Că socoți că ai băut cam mult... după ce-ai avut de-a face cu fata. Că nu-ți mai amintești nimic decît că te-ai distrat de minune și te-ai trezit aici. Și vreme de-o săptămînă de acum încolo te porți absolut normal.

— Dar Tess ! Cum am să pot...

— Fiule, asta ai să faci ! Asta ai să faci, Cristoase Dumnezeule.

— Nu pot, tată, mi-e imposibil...

— Și sub nici un motiv nu spui nimănui de leacurile chinezești. Și nu te mai duci la nici un bordel pînă nu știm sigur dacă ești sau nu bolnav, iar de Tess nu te atingi pînă nu te căsătorești cu ea.

— Mi-e atît de rușine !

— Flăcăule, n-are de ce să-ți fie rușine. E tare greu să fii tînăr. Dar pe lumea asta un bărbat trebuie să știe

să se păzească. Sînt o mulțime de ticăloși turbați prin preajmă

— Vrei să spui că Gorth a pus-o la cale ?

— Eu nu zic nimic. Tu crezi asta ?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar tu așa crezi, nu-i așa ?

— Și nu uita : trebuie să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, altfel ai pierdut-o pe Tess.

— De ce ?

— Crezi că Liza sau Brock îți vor mai îngădui ție să te căsătorești cu Tess dacă or să afle că ești atît de necopt și idiot ca să te apuci să umbli beat după curve prin Macao, și încă să mai și ajungi într-un bordel neștiut de nimeni și să te umple ăia cu băuturi de dragoste și să te jefuiască ? Dacă eu aș fi în locul lui Brock aș zice că n-ai destulă minte ca să-mi fii ginere.

— Iartă-mă.

— Acum, flăcăule, odihnește-te. Mai tîrziu mă întorc.

Și tot drumul pînă la casa lui May-may Struan se străduí să se hotărască în ce fel să-l ucidă pe Gorth... dacă se îmbolnăvește Culum de frenție. În chipul cel mai crunt cu putință. Da, se gîndi el cu răceală, pot să fiu uneori foarte crunt. N-o să-l omor pur și simplu... sau repede. Nu. Dumnezeule !

— Culum, dragule, arăți îngrozitor, îl întîmpină Tess. Precis că ai stat pînă în zori.

— Mda.

Se plimbau împreună pe *praia* în liniștea nopții. Abia luaseră cina, se limpezise la minte, dar suferința era de neîndurat aproape.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă ea, simțind că el se chinuie.

— Nimic, dragă. Am băut prea mult, doar atît. Iar tîlharii ăia nu s-au purtat prea drăguț cu mine. Pe Dum-

nezeul meu. jur să nu mai pun gura pe băutură un an de zile.

Te rog, Doamne, fă să nu mi se întîmple nimic. Fă să treacă săptămîna asta mai repede... şi să nu se întîmple nimic.

— Hai să ne întoarcem, îi spuse ea şi, apucîndu-l hotărîtă de mînă, îl sili să se întoarcă spre reşedinţa familiei Brock. O noapte bună de somn o să-ţi facă nespus de bine.

Se simţea foarte maternă cu el, şi nu se putea abţine să nu fie fericită cînd îl vedea atît de neajutorat.

— Dragul meu, sînt fericită că ai jurat să nu mai bei. Tata uneori se îmbată groaznic... iar Gorth, o, să-l vezi, de cîte ori nu l-am văzt io matol !

— Nu l-am văzut, draga mea, o corectă el.

— Nu l-am văzut io matol. Ah, îs atît de fericită că o să ne căsătorim curînd.

Ce motiv ar fi avut Gorth să-mi facă una ca asta ? se întrebă Culum. Tai-Panul exagerează. Poate că exagerează.

— V-aţi întors aşa de iute, iubiţilor ? îi întîmpină Liza.

— Mamă, sînt cam obosită.

— Ei, atunci eu o şterg, spuse Culum. Ne vedem mîine. Te duci la meciul de cricket ?

— Da, da, hai, mamă !

— Culum, flăcăule, poa' că ne-ntovărăşeşti, ei ?

— Mulţumesc. Voi fi fericit. Ne vedem mîine. Culum îi sărută mîna lui Tess. Noapte bună, doamnă Brock.

— Noapte bună, flăcăule.

Culum se întoarse să iasă exact cînd Gorth dădea să intre.

— Ei, salutare, Gorth.

— Salutare, Culum. Te aşteptam şi io. Tocmai mă duceam să trag şi io o duşcă la club. Hai şi tu.

— Nu, în seara asta nu, Gorth, mulțumesc. Ne vedem mîine.

— Cum vrei tu, bătrîne. Dar vezi și ai grijă de tine, spuse el închizînd ușa în urma lui.

— Gorth, ce s-a-ntîmplat azi noapte ? îl cercetă Liza atentă.

— Bietul băiat, l-a luat băutura la vale. Cum ți-am spus, io plecasem de la club înaintea lui, așa că habar n-am. Tess, ție ce ți-a spus ?

— Că a băut cam mult și că au tăbărît pe el niște tîlhari, rîse ea. Sărmanul Culum, cred că s-a vindecat el de data asta de diavolul băutului pen' lungă vreme.

— Tess dragă, vrei să-mi aduci și mie trabucurile ? o rugă Gorth. Îs în dulapul de haine.

— Bineînțeles, spuse Tess și porni în fugă.

— Am auzit, începu Gorth, am auzit că ăsta Culum al nostru a început să cam adulmece după fuste.

— Ce zici ? se opri Liza din cusutul ei de mînă.

— Ei, n-a făcut nici un pocinog, adăugă Gorth. Poa' că nici nu trebuia să-ți spun. Dacă omu-i atent, nu se-ntîmplă nimic, Cristoase. Doa' știi tu cum e bărbatul.

— Dar se mărită cu Tess a noastră ! Nu vreau să se mărite cu un stricat.

— Mda, cre' că trebuie să stau de vorbă cu flăcăul ăsta. Măcar în Macao să fie cu băgare de seamă, și aici nu încape nici o tîrguială. Dacă tata ar fi fost aici, se schimbau lucrurile. Da' acum io trebuie să apăr familia... și pe bietul băiat de slăbiciunile lui. Și să nu scoți o vorbă despre asta !

— Bineînțeles că nu.

Lizei îi era silă de latura aceea brutală a bărbaților. De ce nu-s în stare să se stăpînească ? Poa' c-ar trebui să se mai gîndească cum e cu nunta asta.

— Tess nu se căsătorește cu un stricat. Da' Culum nu e din ăștia. Ești precis că-i așa cum zici ?

— Da, răspunse Gorth. Cel puțin așa zic unii băieți.

— Mai bine ar fi tac-tu aici.

— Da, făcu Gorth şi apoi adăugă de parcă atunci ar fi luat o hotărîre. Cred că am să mă duc la Hong Kong pentru o zi-două. O să vorbesc cu tata. Aşa-i mai bine. Şi după aia stau io de vorbă cu Culum aşa cum se cuvine. Plec o dată cu marcea.

Capitolul treizeci şi şase

Struan termină de citit şi ultima pagină a traducerii în engleză a documentelor ruseşti. Legă încet paginile la loc şi le puse în casetă, rămînînd cu ea în poală.

— Ei ? îl iscodi May-may. Ce-ai căzut într-o tăcere aşa de fantastică, heya ?

Fata stătea în pat, rezemată de perne, sub un polog contra ţînţarilor, roba lungă de mătase aurie făcîndu-i pielea şi mai albă.

— Nimic, fetiţo !

— Lasă afacerile la o parte şi vorbeşte cu mine. De un ceas parcă eşti un savant.

— Lasă-mă să mă gîndesc vreo cinci minute. După aia vorbesc şi cu tine, da ?

— Ha ! exclamă ea. Dacă nu eram eu bolnavă, te ţineam în pat tot timpul.

— A, da, fetiţo !

Struan se duse la uşa care dădea spre grădină şi se uită îndelung spre cerul nopţii. Stelele luceau puternic şi din înalturi se prevestea o vreme bună. May-may se aşează mai comod în pat şi se uită la el. Arată foarte obosit, se gîndi ea. Săracul Tai-Pan, are atîtea belele pe cap !

El îi spusese despre Culum şi temerile lui în ce-l priveşte, dar nu-i scăpă nici o vorbă despre Gorth. Îi mai spusese că în cîteva zile aveau şi scoarţa aceea contra frigurilor. Şi-i mai spusese şi despre Mary şi blestemata ei de Ah Tat.

— Nebună de legat și criminală acum. Ar fi trebuit să știe ce o așteaptă. Dacă Mary mi-ar fi spus mie, sau ție, am fi putut s-o trimitem departe de aici ca să nască în deplină siguranță și taină. În America sau în altă parte. Copilul putea fi adoptat și...

— Și omul acela Glessing ? întrebă ea. S-ar mai fi căsătorit el cu ea ? Peste nouă luni ?

— Cu Glessing povestea s-a terminat oricum !

— Și cine-i tatăl copilului ? îl întrebă May-may.

— N-a vrut să-mi spună, îi răspunse Struan, și May-may zîmbi în sinea ei.

— Sărmana Mary, adăugă el. S-a terminat, s-a dus de rîpă.

— Tai-Pan, e o prostie ce spui. Căsătoria poate să se facă... dacă Glessing și Horatio n-or să afle niciodată.

— Ce, ți-ai pierdut mințile ? Bineînțeles că totu-i încheiat... și ce zici tu e imposibil. Necinstit, foarte necinstit.

— Da, așa-i. Dar ceea ce nu știi nu contează, și-s motive tare temeinice să se ascundă adevărul și nimeni nu are de suferit din pricina asta, nu contește.

— Dumnezeule Cristoase, și cum să faci ca el să nu afle niciodată ? Cum să nu afle ? Bineînțeles că o să afle de la început. O să descopere că nu e virgină.

Oh, Tai-Pan, sînt atîtea căi, se gîndi May-may. Atîtea căi de a păcăli un bărbat. Voi bărbații sînteți uneori atît de prostuți în anumite privințe. Femeile sînt atît de deștepte în unele privințe, în cele mai multe privințe, cînd e vorba de ceva cu adevărat important.

Și se hotărî să trimită la Ma-ree pe cineva care să-i explice ce trebuia să facă și în felul ăsta să pună capăt la toată aiureala asta cu sinuciderea. Pe cine ? Bineînțeles că pe Sora cea Mare, a treia soție a lui Chen Sheng, care a fost pe vremuri într-un bordel și știe ea lucrurile astea. O s-o trimit mîine ! O să știe ea ce să-i spună lui Ma-ree. Așa că Ma-ree a scăpat de necazuri de-acum.

Cu puţin *joss*. Dar cum rămîne cu Tess şi Culum şi Gorth ? Curînd n-o să mai fie nici cu ei necazuri fiindcă o să fie un asasinat şi se termină. Atunci rămîne necazul cu frigurile mele ? Astea or să se rezolve după cum îmi va fi *joss*-ul. Toate se rezolvă după cum e *joss*-ul, aşa că de ce să ne mai facem griji ? E mai bine să-l primeşti aşa cum vine. Tai-Pan, mi-e milă de tine. Te gîndeşti atît de mult şi pui la cale atîtea, şi încerci să înfrunţi mereu *joss*-ul după chefurile tale, dar degeaba, aşa-i ? se întrebă ea. Bineînţeles că el nu face decît ce faci şi tu, ce fac toţi chinezii. Rîde de soartă, de *joss* şi de zei, şi încearcă să se folosească de bărbaţi şi de femei pentru scopurile lui. Şi să mai schimbe *joss*-ul. Mda, bineînţeles că-i drept aşa. În multe privinţe, Tai-Pan, tu eşti mai chinez chiar decît mine. Şi se lăsă să se afunde şi mai mult în aşternuturile ce miroseau atît de frumos şi începu să aştepte ca Struan să stea de vorbă cu ea.

Dar Struan era cu totul prins de ceea ce aflase din hîrtiile casetei. Printre ele se găsea şi traducerea unui raport secret pregătit pentru ţarul Nicolae I, în iulie, anul de dinainte, adică 1840, şi conţinea nişte hărţi, de neimaginat, ale întinderilor dintre Rusia şi China. Chiar şi numai hărţile, primele pe care în fine le vedea şi Struan, şi erau nepreţuite. Dar mai era şi o analiză a implicaţiilor documentelor. Raportul secret fusese pregătit de prinţul Tergin, şef al departamentului secret al planificării afacerilor externe. În el se spunea :

„Respectuoasa noastră părere e că, în jumătate de secol, ţarul va cîrmui de la Baltică la Pacific, de la Oceanul Îngheţat de Nord la Oceanul Indian şi va fi în situaţia de a domina lumea, *dacă* în următorii trei ani se va adopta următoarea strategie.

Cheia dominaţiei lumii sînt Asia şi America de Nord. America de Nord se află aproape în mîinile noastre. Dacă Marea Britanie şi Statele Unite ne îngăduie zece ani să ne mişcăm în deplină libertate în Alaska ruscască, toată

America de Nord ne aparţine. Poziţia noastră acolo e solidă şi amicală. Statele Unite nu socotesc în nici un fel că ar constitui vreo ameninţare la adresa lor imensa noastră întindere teritorială în nord-estul pustiu. Consolidarea poziţiei noastre din Alaska pînă la cel mai nordic «fort pentru schimburi comerciale» din nordul Californiei şi de acolo peste continent pînă la Atlantic poate fi împlinită după metoda obişnuită : imigraţie imediată pe o scară vastă. În momentul de faţă cele mai multe dintre statele americane vestice şi cea mai mare parte din Canada, în afara unor zone restrînse din partea de est, sînt aproape lipsite de populaţie. În felul acesta amploarea imigraţiei noastre în pustietăţile din nord poate rămîne un secret, aşa cum şi trebuie să fie. De acolo, emigranţii noştri — triburile noastre curajoase de euroasieni : uzbeci, turcmeni, siberieni, kirkizi, tadjici şi uiguri, dintre care în mod deliberat multe vor fi formate din popoare nomade — se vor răspîndi peste tot şi vor revendica dreptul asupra întregului teritoriu după voia lor. Trebuie să păstrăm relaţii cordiale cu Marea Britanie şi Statele Unite în următorii zece ani. Pînă atunci, această emigraţie va face din Rusia cea mai mare putere în America, iar triburile noastre, care în vremurile vechi formau masa hoardelor lui Tamerlan şi Genghis-Han, înarmate cu armament modern şi comandate de ofiţeri ruşi, vor putea, la dorinţa noastră, să-i mături pe anglo-saxoni în mare.

Dar de o mie de ori mai importantă e Asia. Putem renunţa la America, dar niciodată la Asia. Iar cheia Asiei e China. Iar China se află la picioarele noastre. Avem aproape cinci mii de mile de graniţă comună pe uscat cu China. Trebuie să o dominăm noi, altfel nu vom fi niciodată în siguranţă. Nu ne putem îngădui să-i permitem să devină puternică, sau să fie controlată de altă mare putere, pentru că am fi prinşi în capcană între est şi vest, şi nevoiţi să purtăm război pe două fronturi. Po-

litica noastră asiatică trebuie să fie axiomatică : China trebuie să rămînă o țară slabă, vasală, în sfera de influență rusească.

Numai o singură putere ne barează drumul spre succes : Marea Britanie. Dacă putem s-o împiedicăm prin abilitate sau prin forță să dobîndească și să-și consolideze stăpînirea permanentă asupra unei insule fortificate în largul Chinei, atunci Asia e a noastră.

Bineînțeles că în tot acest timp nu ne putem îngădui să ne îndepărtăm aliatul nostru Marea Britanie. Franța, Polonia, Prusia și Habsburgii nu sînt deloc mulțumiți de destinderea realizată prin înțelegerea asupra Dardanelelor, cum nu este nici Rusia, și trebuie să fim permanent în gardă în fața hărțuielilor lor continue. Fără sprijinul Marii Britanii, pămîntul sfînt al patriei ar fi ținta unei invazii. În condițiile în care britanicii își vor menține poziția declarată în privința Chinei — și anume că doresc să stabilească doar relații comerciale, centre comerciale, de care să se poată bucura toate țările occidentale, fără deosebire — atunci noi putem înainta în Sinkiang, Turkestan și Mongolia, și să controlăm toate drumurile pe uscat spre China. (Deja controlăm drumurile de invazie, ce ne stau la îndemînă, către trecătoarea Hiber și Kașmir, iar pe acolo în India Britanică.) Dacă va răsufla vreo vorbă despre teritoriile ocupate de noi, poziția noastră oficială trebuie să fie asta : «Rusia supune doar niște triburi sălbatice ostile de pe teritoriul patriei». În interval de cinci ani de zile va trebui să ne consolidăm poziția în pragul inimii Chinei, la nord-vest de Pekin. Apoi, doar prin simple presiuni diplomatice, vom fi în situația de a impune consilieri împăratului manciurian și, prin el, să controlăm Imperiul Chinez pînă cînd va veni momentul potrivit de a-l împărți în state vasale. Ostilitatea dintre stăpînii manchu și supușii chinezi este imens de importantă și în favoarea noastră, și vom continua, bineînțeles, să o încurajăm.

Cu orice preț, noi trebuie să încurajăm și să sprijinim relațiile comerciale ale Marii Britanii și stabilirea negustorilor în porturile continentale ale Chinei, unde vor fi împiedicați să-și dezvolte inițiativele datorită presiunilor directe ale chinezilor, care, în timp, vor fi controlate de diplomația noastră. Și cu orice preț trebuie să descurajăm inițiativa engleză de a fortifica și coloniza vreuna din insule — așa cum au făcut la Singapore, Malta și Cipru (sau cu poziția de necucerit de la Gibraltar) — care nu va mai putea fi astfel supusă presiunilor noastre, și va putea sluji drept bastion permanent al puterii sale militare și navale. Va fi deosebit de avantajos să inițiem de îndată relații comerciale strînse cu anumite firme din regiune.

Piatra fundamentală a politicii noastre externe trebuie să fie : «Anglia să stăpînească mările și căile comerciale, și să ajungă prima națiune industrializată a lumii. Rusia să stăpînească pămîntul» ! Pentru că, odată puterea pe uscat fiind asigurată — și e testamentul nostru sfînt, dreptul nostru dat de la Dumnezeu să civilizăm uscatul — mările vor deveni și ele mări rusești. Și în felul acesta țarul întregii Rusii va stăpîni lumea."

Sergheiev ar putea fi cu ușurință o cheie a acestui plan, se gîndi Struan. El să fie omul trimis cu misiunea de a afla care este puterea noastră în China ? Să „inițieze relații comerciale cu anumite firme" ? Face parte din misiunea lui să informeze prin constatări directe asupra atitudinii americane față de Alaska rusă ? El să fie omul trimis să pregătească Alaska pentru invazia hoardelor ? Adu-ți aminte ce ți-a spus : „Uscatul e al nostru, marea e a voastră ! ".

Comentariul asupra acestui raport era la fel de îndrăzneț și pătrunzător : „Pe baza acestui document secret și a hărților ce-l însoțesc, iar asupra autenticității lor nu există nici o îndoială, trebuie trase cîteva concluzii importante cu bătaie lungă. Întîi cea privind strategia nord-

americană. Trebuie observat că, deşi Statele Unite sînt deosebit de îngrijorate de disputa dintre ele şi Canada britanică asupra frontierelor, se pare că nu doresc să dobîndească noi teritorii pe continentul nord-american. Şi, datorită relaţiilor de prietenie care există între Statele Unite şi Rusia — bine alimentate pentru împlinirea acestui ţel, după cum se crede —, sentimentul politic general la Washington e acela că amestecul rusesc în Alaska şi spre sud, de-a lungul coastei vestice a continentului, nu atentează la suveranitatea lor. Pe scurt, Statele Unite ale Americii nu vor invoca doctrina Monroe împotriva Rusiei şi, în acest fel, în chip uimitor, vor lăsa uşa din spate a propriei ţări deschise în faţa unei puteri străine, contrar celor mai evidente interese. Cu siguranţă, contrar intereselor Canadei britanice. Dacă vor fi introduşi în liniştc în nordul continentului cinci sute de mii de oameni din triburile eurasiene, după cum e perfect posibil, atît englezii cît şi americanii vor fi într-o situaţie căreia nu-i vor putea face faţă.

Trebuie notat că, deşi prezentul ţar priveşte cu dispreţ problema Americii ruseşti, acest teritoriu reprezintă cheia continentului. Şi dacă, din pricina controversei asupra sclaviei, va izbucni cumva un război civil în Statele Unite, după cum pare de altfel inevitabil, aceste triburi ruseşti vor fi în situaţia de a domina conflictul. Şi în acest caz Anglia şi Franţa vor fi în situaţia de a intra în război. Hoardele nomade ruseşti, avînd căi de comunicaţii foarte scurte peste Marea Bering, şi cu abilitate primitivă de a trăi din ce le pune la dispoziţie natura, vor avea însemnate avantaje. Şi cum multe dintre întinderile din vest şi sud-vest sînt prea puţin populate, aceşti colonişti, sau mai degrabă războinici, pot năvăli spre sud cu mare uşurinţă.

Aşa că, dacă Marea Britanie doreşte să-şi menţină poziţia de putere mondială şi să oprească încercările permanente ale Rusiei de a domina lumea, trebuie mai întîi să înlăture ameninţarea rusească din Alaska îndreptată

împotriva Canadei şi a neajutoratelor State Unite. Ea ar trebui ca, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziţie, să convingă Statele Unite să invoce doctrina Monroe şi să înlăture ameninţarea rusească. Sau să exercite presiuni diplomatice şi să răscumpere acest teritoriu, sau să-l ocupe prin forţă. Pentru că, dacă Rusia nu e de îndată înlăturată de aici, în jumătate de secol întreaga Americă de Nord va ajunge sub puterea Rusiei.

În al doilea rînd, Anglia trebuie să-şi păstreze dominaţia absolută în China. Trebuie să se urmărească felul în care s-au întins cuceririle ruseşti dincolo de Urali pentru a se vedea cît de departe au şi ajuns *deja* în zone aflate, de-a lungul istoriei, dependente într-o mai mică măsură de împăratul Chinei."

Întregul tablou al înaintării Rusiei către est era documentat cu o serie de hărţi şi cu date şi locuri, cu copii traduse ale unor tratate.

„În ultimele trei sute de ani, din 1552, armatele Moscovei au pătruns continuu către est, în căutarea unei «frontiere finale». La 1640 au ajuns la Ohoţk, la Marea Ohoţk, la nord de Manciuria, la Oceanul Pacific. De îndată armatele s-au întors către sud şi, pentru prima dată, s-au încleştat cu hoardele chinezo-manciuriene. Tratatul de la Nercinsk, din 1689, semnat între Rusia şi China, a stabilit ca graniţă de nord între cele două ţări frontiera de-a lungul rîului Argun şi Munţii Stanoi. Rusiei i-a fost cedată întreaga Siberie manciuriană de est. Pînă în prezent, această linie a constituit graniţa finală a Rusiei în nordul Chinei.

Cam la acea dată, 1690, un rus cu numele Zaterev a fost trimis la Pekin pe uscat, în calitate de ambasador. Pe drum, acesta a stabilit direcţiile unei posibile invazii a zonei interioare a Chinei, zonă neînchipuit de bogată. Cel mai bun drum descoperit de el urmează coridorul natural al rîului Selenga, ce curge prin cîmpia de la nord de Pekin.

Cheia acestui drum e stăpînirea Turkestanului, Mongoliei Superioare și provinciei chineze Sinkiang.

Iar după cum arată raportul prințului Tergin, armatele lor deja domină Eurasia, nordul Manciuriei, pînă la Pacific, și se află la granițele provinciei Sinkiang, Turkestanului și Mongoliei Superioare. De aici va veni invazia rusească a Chinei, și va continua să se mențină această amenințare multă vreme."

Raportul mai adăuga : „Dacă Marea Britanie nu-și va menține ferm poziția, afirmînd că China și Asia constituie sfera ei de influență, consilierii ruși vor fi la Pekin în următoarea generație. Armatele rusești vor controla toate căile de acces din Turkestan, Afganistan, Kașmir și India britanică, și întregul Imperiu britanic din India va putea fi invadat și înghițit după poftă.

Dacă Marea Britanie mai dorește să continue a fi o mare putere mondială, e vital ca China să devină un zid de apărare împotriva Rusiei. Este vital ca înaintarea rușilor să fie oprită în provincia Sinkiang. Este vital ca în China să se ridice o fortăreață britanică dominantă, pentru că, lăsată singură, China este neajutorată. Dacă China este lăsată să mai șovăie în vechile ei canoane și nu este ajutată să se ridice la nivelul epocii moderne, va fi ușor cucerită de Rusia, iar echilibrul Asiei va fi distrus.

În concluzie : e un motiv de mare regret că Portugalia nu mai este destul de puternică pentru a stăvili foamea de noi cuceriri a rușilor. Singura noastră speranță e aceea că vechii noștri aliați, britanicii, vor reuși ca prin forță și superioritate să preîntîmpine ceea ce pare inevitabil.

Numai din acest considerent am pregătit în mod ilegal acest dosar, fără nici un fel de încuviințare oficială sau neoficială. Raportul prințului Tergin și hărțile au fost obținute la Petersburg și au ajuns în mîini amicale și neoficiale în Portugalia. Iar de acolo aici.

Am rugat-o pe Înălțimea sa, care nu cunoaște nimic din miezul acestor informații, să le depună în mîna Tai-

Panului Nobilei Case, care, credem noi, va face totul pentru ca acestea să ajungă la destinația cuvenită, pentru ca să se ia măsuri înainte de a fi prea tîrziu. Și, ca o dovadă a sincerității noastre, ne-am semnat cu numele noastre, rugîndu-ne ca atît cariera noastră, cît și viețile noastre să se dovedească a fi în mîini la fel de sigure."

Raportul era semnat de doi neînsemnați experți portughezi în domeniul afacerilor externe pe care Struan îi cunoștea foarte puțin. Struan aruncă chistocul trabucului în grădină și-l urmări cum arde pînă se făcu tot scrum. Mda, își spuse el, e inevitabil. Dar nu și dacă vom păstra Hong Kong-ul. Doamne, pedepsește-l pe lordul Cunnington. Cum să folosesc informațiile astea ? E cît se poate de ușor. De îndată ce mă întorc la Hong Kong, e destul să strecor o vorbă la urechile lui Longstaff și la cele ale lui Cooper. Și ce-am să cîștig eu din asta ? De ce nu mă duc în țară personal ? O dată în viață ai șansa de a deține astfel de informații. Cum rămîne cu Sergheiev ? Acum mai avem noi motive să discutăm amănunte ? Să mă tîrguiesc cu el ?

— Tai-Pan !

— Da, fetițo ?

— Vrei să închizi ușa dinspre grădină ? Pentru că se face gingaș de frig.

Afară era o noapte caldă.

Capitolul treizeci și șapte

Frigurile o făcură pe May-may să se zvîrcolească în toate felurile. Fierbințeala o măcina. În timpul delirului, May-may simți că pîntecele i se desface în bucăți și urlă. Viața care ar fi trebuit să se nască fu expulzată afară și, părăsind-o, aproape că îi luă totul în afară de o fărîmă de viață și putere. Apoi febra dispăru, și o dulce alinare veni, eliberînd-o de coșmar. Patru ceasuri s-a clătinat la

hotarul dintre viață și moarte. Dar așa hotărî acel *joss* al ei ca să-și revină.

— Hello, Tai-Pan ! Ea simțea hemoragia continuă care o sleia. Rău *joss* să pierzi un copil, murmură ea.

— Nu te mai chinui și cu asta. Întremează-te tu și ajunge. De-acum scoarța de cinchona trebuie să sosească din clipă în clipă.

May-may își adună toate puterile ca să ridice din umeri cu o umbră din vechiul ei dispreț.

— Frenția în Fuste Lungi ! Cum o să se grăbească un bărbat care umblă cu fuste, heya ?

Dar efortul o slei și fata căzu în inconștiență. După două zile părea mult mai întremată.

— 'Neața, fetițo. Ei, cum te mai simți astăzi ?

— Fantastic de bine, răspunse May-may. E o zi frumoasă, heya ? Ai văzut-o pe Ma-ree ?

— Da. Arată mult mai bine. O schimbare uluitoare la ea. Aproape miraculoasă.

— Și de ce s-a schimbat așa de mult, heya ? îl întrebă ea nevinovată, știind bine că Sora cea Mare se dusese s-o viziteze cu o zi mai înainte.

— Nu știu, îi răspunse el. Chiar înainte de a pleca l-am văzut pe Horatio. I-a dus niște flori. Apropo, mi-a zis că-ți mulțumește pentru cele trimise. Ce i-ai trimis ?

— Niște fructe de mango și buruieni pentru ceai recomandate de doctorul meu. A fost și Ah Sam acum trei zile.

May-may se odihni puțin să-și revină. Chiar și numai dacă vorbea și era un efort prea mare pentru ea. În ziua aceea trebuia să fie foarte tare, își spuse ea cu convingere. În ziua aceea avea o mulțime de lucruri de făcut, iar a doua zi o aștepta din nou febra. A, da, cel puțin cu Ma-ree nu mai sînt probleme de acum, de-acum e salvată. E atît de ușor acum după ce Sora cea Mare i-a explicat tot ceea ce sînt învățate tinerele fete în casele plăcerii, că încet, cu grijă, purtîndu-se așa cum se cere și niște lacrimi acolo de

prefăcută durere şi teamă, aşezînd dinainte o pată doveditoare acolo unde trebuie, o fată poate, dacă e nevoie, să fie virgină de zece ori, cu zece bărbaţi diferiţi. Ah Sam apăru şi ea şi se prosternă dinainte, apoi îi spuse ceva. May-may se lumină la faţă.

— A, foarte bine, Ah Sam, acum poţi să te duci ! Apoi către Struan : Tai-Pan, am şi eu nevoie de nişte taeli de argint, te rog.

— Cît de mulţi ?

— O mulţime: Sînt săracă de tot. Bătrîna ta mamă e foarte îndrăgostită de tine. Atunci de ce o mai întrebi asta ?

— Dacă te grăbeşti să te faci bine mai repede, am să-ţi dau toţi taelii de argint de care ai tu nevoie.

— Tai-Pan, mare cinste faci tu obrazului meu. Imensă cinste obrazului meu, Tai-Pan. Douăzeci de mii de taeli pentru leacul ce aduce vindecare ! Aiii iaaa, sînt de mai mare valoare decît o împărătească pentru tine.

— Gordon Chen ţi-a spus ?

— Nu. Am ascultat la uşă. Bineînţeles ! Tu crezi că bătrînei tale mame nu-i place să ştie şi ea ce spune doctorul, ce spui tu, heya ?

Ea se întoarse şi se uită spre uşă. Se întoarse şi Struan şi văzu o fată ce se înclină graţios. Părul-i era împletit într-un şarpe gros, întunecat, răsucit în vîrful capului ei perfect, şi împodobit cu ornamente de jad şi flori. Faţa ei, în formă de migdală, părea făcută din cel mai curat alabastru.

— Yin-hsi o cheamă, spuse May-may. E sora mea.

— Nu ştiam că ai o soră, fetiţo. E foarte drăguţă.

— Aşa e, dar, ei, nu e chiar sora mea adevărată, Tai-Pan. Doamnele chineze îşi spun adesea „soră" una alteia. E o formă de politeţe. Yin-hsi e darul meu de ziua ta.

— Cum ?

— Am cumpărat-o pentru ziua ta.

— Ţi-ai pierdut minţile ?

— Oh, Tai-Pan, uneori ești tare rău și obositor, spuse May-may și începu să plîngă. Ziua ta de naștere e peste patru luni. La vremea aceea aș fi fost grea cu copilul, așa că am pus la cale căutarea unei „surori". Tare greu mi-a fost să aleg ce-a fost mai bun și mai bun. Ea e cel mai bun și mai bun. Și pentru că acum eu sînt bolnavă, ți-o dau chiar acum și nu mai aștept. Nu-ți place de ea ?

— Fetițo, Doamne Dumnezeule ! Nu mai plînge, May-may. Ascultă, nu mai plînge. Bineînțeles că-mi place sora ta. Dar nu se cade să cumperi fete și să le faci cadou de ziua cuiva. Pentru numele lui Dumnezeu.

— De ce nu ?

— Păi... pentru că nu se cade.

— E foarte drăguță, mi-a plăcut mie să-mi fie soră. Trebuia s-o învăț ce are de făcut în cele patru luni, dar acum..., și May-may izbucni din nou în hohote de plîns.

Yin-hsi veni fuga de la ușă și îngenunche lîngă May-may, o apucă de mînă și-i șterse îndatoritoare lacrimile, apoi o ajută să mai bea puțin ceai. May-may o prevenise că barbarii erau uneori ciudați și-și manifestă fericirea prin strigăte și blesteme, dar asta nu trebuia să o îngrijoreze.

— Ascultă, Tai-Pan, uită-te ce drăguță e ! spuse May-may. Așa-i că-ți place de ea ?

— May-may, nu asta-i problema. Bineînțeles că-mi place.

— Ei, atunci s-a rezolvat ! May-may închise ochii și se lăsă pe spate în cuibul ei de perne.

— Ba nu-i rezolvat deloc.

Atunci May-may lansă ultima salvă :

— Ba s-a rezolvat. Și nu mă mai cert cu tine deloc, Cristoase ! Am plătit pentru ea o sumă imensă și e cea mai minunată și n-o pot trimite acasă pentru că atunci și-ar pierde toată cinstea obrazului și nu i-ar mai rămîne decît să se spînzure cu mîna ei.

— Nu fi caraghioasă !

— Îţi promit eu că aşa va face, Tai-Pan. Toată lumea a aflat că am căutat o nouă soră pentru mine şi pentru tine, iar dacă o trimiţi acum înapoi s-a terminat cu cinstea obrazului ei. Fantastic de tot s-a terminat. Şi o să se spînzure.

— Fetiţo, te rog nu mai plînge.

— Dar nici tu nu vrei să-mi primeşti cadoul de ziua ta.

— Îmi place de ea şi nu-i nevoie s-o trimiţi înapoi, îi spuse el iute, orice, numai să nu o mai vadă că plînge. Ţine-o aici. O să fie... o să fie sora ta, şi atunci cînd o să te faci tu bine... atunci o să-i găsim şi ei un bărbat bun. Da ? Nu trebuie să mai plîngi de-acum. Haide, fetiţo, nu mai plînge.

În cele din urmă. May-may se opri din plîns şi se întinse din nou pe spate. Plînsul îi consumase prea mult din puterile atît de preţioase acum. Dar meritase, se bucură ea în sinea ei. Acum Yin-hsi o să rămînă. Dacă eu mor, el rămîne pe mîini bune. Dacă trăiesc, ea o să-mi fie soră, a doua soră în gospodărie, pentru că, sigur, pînă la urmă o s-o vrea el, îşi spunea ea în vreme ce luneca în somn sfîrşită. E atît de drăguţă.

Ah Sam intră în cameră.

— Stapin, tiner stapin afară aşteptc. poate vede ?

Struan era alarmat de paloarea groaznică a lui May-may.

— Cheamă doctor iute iute, savvy ?

— Savvy, stapin.

Struan părăsi încăperea mohorît. Ah Sam închise uşa după el şi îngenunche lîngă pat şi-i spuse lui Yin-hsi :

— A doua mamă, eu aş schimba veşmintele Supremei Doamne înainte de venirea doctorului.

— Da, am să te ajut, Ah Sam, îi spuse Yin-hsi. Tata e un uriaş ciudat, cu siguranţă. Dacă Suprema Doamnă şi cu tine nu m-aţi fi prevenit, aş fi fost tare înspăimîntată.

— Tata e un om foarte drăguţ, dar barbar, ce să-i faci. Bineînţeles că Suprema Doamnă şi cu mine l-am mai învăţat cîte ceva. Ah Sam se încruntă uitîndu-se la May-may care dormea adînc. Arată tare rău !

— Da, dar astrologul meu a prezis veşti bune, aşa că trebuie să avem răbdare.

— Hello, Culum, îi spuse Tai-Panul cînd ieşi în frumoasa grădină din faţă, înconjurată de zid.

— Hello, Tai-Pan. Sper să nu te superi că am venit aici, şi Culum se ridică de pe banca de la umbra salciei şi scoase o scrisoare. Acum a sosit şi... în loc să i-o trimit lui Lo Chum am socotit că mai bine viu eu şi văd ce mai faci. Şi să aflu cum o mai duce şi ea.

Struan luă scrisoarea. Pe ea scria : „Personal, în mînă, urgent". Era de la Morley Skinner.

— A pierdut pruncul alaltăieri, îi spuse el.

— Groaznic ! făcu Culum. A sosit cinchona ?

Struan clătină din cap.

— Stai jos, fiule.

Deschise scrisoarea. Morley Skinner scria că intenţionase să mai păstreze secretul repudierii pînă la sosirea lui Struan, fiindcă i se păruse a fi periculos să o facă publică în absenţa sa, dar acum devenise absolut imperativ să publice raportul de îndată.

„În dimineaţa asta a sosit din Anglia o fregată. Informatorul meu de pe nava amiral mi-a spus că amiralul a fost încîntat cu scrisoarea personală primită din partea amiralităţii şi a fost auzit spunînd : Pe Dumnezeul meu, a venit în fine şi timpul, fir-ar să fie ! Dacă avem puţin noroc, într-o lună sîntem în nord. Asta nu poate însemna nimic altceva decît că i s-a adus şi lui la cunoştinţă vestea şi că sosirea lui Whalen e iminentă. Nu pot să sublinez pe cît aş vrea necesitatea întoarcerii dumitale. Apropo, am auzit că la înţelegerea dintre Longstaff şi Ching-so există un ciudat adaos cu privire la despăgubirile pe care

trebuie să le plătească cei din Canton. Şi acum, la urmă, trebuie să spun că sper că ai fost în stare să dovedeşti, într-un fel sau altul, efectele scoarţei de cinchona. Îmi pare rău că, din cîte ştiu eu, pe aici nu e de găsit. Sir, cel mai umil servitor al tău, Morley Skinner."

May-may n-o să reziste la încă o criză de friguri, se gîndi Struan cu îngrijorare. Ăsta-i adevărul şi trebuie să-l înfrunţi. Mîine e moartă... dacă nu sosește cinchona. Şi cine ştie dacă asta chiar şi vindecă !

Dacă moare, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dacă trăieşte, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dar de ce ? De ce nu laşi tu blestemata aia de insulă aşa cum a fost şi înainte ? S-ar putea să greşeşti — Anglia n-are nevoie de Hong Kong. Şi ce vrei să dovedeşti prin cruciada asta aiurită de a deschide China spre lume, şi a o aduce spre civilizaţie aşa cum vrei tu, aşa cum înţelegi tu s-o faci ? Lasă China în plata propriului ei *joss* şi du-te în ţară, acasă. Cu May-may, dacă supravieţuieşte. Lasă-l pe Culum să-şi găsească propriul său drum ca Tai-Pan. O-dată şi odată tot ai să mori şi Nobila Casă o să-şi găsească ea propriul ei drum. Asta-i legea, legea lui Dumnezeu, şi legea soartei. Du-te în ţară şi te bucură de ceea ce ai dobîndit, asudînd şi sacrificîndu-te. Eliberează-l pe Culum de jurămîntul de a sluji cinci ani de zile. Ai adunat destul, mai mult decît destul să-ţi ajungă şi ţie şi lui şi copiilor copiilor lui. Lasă-l pe Culum să hotărască singur dacă mai vrea să rămînă, sau dacă nu mai vrea. Du-te în ţară şi uită totul. Eşti bogat şi puternic şi, dacă vrei, poţi să te arăţi şi la curţile regilor. Da. Eşti Tai-Pan. Şi acum pleacă exact ca un Tai-Pan, şi la naiba cu toată China. Renunţă la China. China... e o iubită care-ţi stoarce sîngele.

— Ai primit şi alte veşti proaste ?

— Ah, iartă-mă, Culum, fiule, de tine am şi uitat. Ce ziceai ?

— Iar ai primit veşti proaste ?

— Nu, dar cele care sînt sînt importante.

Struan observă că ultimele şapte zile îşi lăsaseră urmele asupra lui Culum. Flăcăule, de acum nu mai străluceşte doar tinereţea pe faţa ta. Eşti bărbat de-acum. Apoi îşi aminti de Gorth şi înţelese că nu putea pleca din Asia fără să încheie socotelile... cu Gorth şi cu Brock.

— Ei, flăcăule, azi e cea de-a şaptea zi, ultima, nu-i aşa ?

— Mda, făcu la rîndul lui Culum.

O, Doamne, se rugă Culum, fereşte-mă de o astfel de săptămînă, să nu mai trăiesc niciodată ce-am trăit. De două ori fusese înspăimîntat de moarte. O dată simţise dureri cînd urina, iar altă dată i se păruse că apăruseră o umflătură şi o scurgere. Dar taică-său îl sprijinise permanent în tot acest timp, aşa încît Struan şi Culum se apropiaseră mult unul de celălalt. Struan îi vorbise de May-may. Iar în lungile ore de veghe de noapte, Struan îi vorbise cum numai un tată îi poate vorbi fiului său uneori, atunci cînd suferinţa sau fericirea deschide zăgazurile. Au dezbătut planuri de viitor, probleme din trecut. Cît de greu e uneori să iubeşti pe cineva şi să trăieşti cu el ani şi ani de zile. Struan se ridică.

— Vreau să pleci la Hong Kong de îndată, îi spuse el lui Culum. O să pleci o dată cu mareea, pe *China Cloud*. Căpitanul Orlov va fi în mod oficial sub comanda ta. În acest voiaj tu vei fi comandantul navei.

Lui Culum îi surise ideea de a comanda un cliper adevărat. Sigur.

— De îndată ce ajungi la Hong Kong, îl trimiţi pe căpitanul Orlov să-l aducă pe Skinner la bord. Îi vei înmîna personal o scrisoare pe care am să ţi-o dau eu. Apoi faci acelaşi lucru cu Gordon. Sub nici un motiv tu nu cobori la ţărm, şi nici nu îngădui cuiva să coboare. De îndată ce Skinner şi Gordon şi-au scris răspunsurile, îi trimiţi la ţărm şi te întorci aici imediat. Mîine noapte ar trebui să fii înapoi. Pleci cu mareea de amiază.

— Prea bine. Nu pot să-ţi mulţumesc îndestul pentru... pentru tot !

— Fiule, cine știe ! Poate că nici pe departe n-a fost vreodată vorba de frenție.

— Da. Dar chiar și așa... mulțumesc.

— Peste un ceas te văd la birou.

— Bun. Atunci o să am timp să-i spun la revedere lui Tess.

— V-ați gîndit vreodată să vă luați soarta în propriile mîini ? Și să nu mai așteptați cele trei luni ?

— Vrei să spui să fugim ?

— Nu te-am întrebat decît dacă v-a trecut vreodată ideea asta prin minte, doar atît. Nu vreau să zic că asta ar trebui să faceți.

— Aș vrea să o pot... să o putem face. Asta ar rezolva... dar nu e posibil, și nici n-aș vrea. Nimeni nu s-ar încumeta să ne căsătorească.

— Brock ar fi furios nevoie mare, Gorth nu mai spun. Eu nu te-aș sfătui să faci una ca asta. Gorth s-a întors ? îl întrebă el, deși știa bine că nu se întorsese.

— Nu. Trebuie să vină în noaptea asta.

— Trimite-i vorbă căpitanului Orlov să vină să ne vedem cu toții în biroul meu, peste o oră.

— Și o să-l pui sub comanda mea să-mi execute absolut toate ordinele ? îl întrebă Culum.

— Nu și în privința măsurilor de navigație. Dar în toate celelalte privințe, da. De ce întrebi ?

— Așa, Tai-Pan, îi răspunse Culum. Ne vedem peste o oră.

— Bună seara, Dirk, spuse Liza cînd intră cu pași mari în sufrageria reședinței companiei lui Struan. Iartă-mă că te deranjez de la cină.

— Nu face nimic, Liza, spuse Struan ridicîndu-se în picioare. Te rog, ia loc. Nu vrei să servești masa cu mine ?

— Nu, mulțumesc. Ăia tineri îs aici ?

— Ce ? Cum să fie aici ?

— Îi aștept de mai bine de-un ceas cu cina și ei n-au apărut, spuse Liza enervată. Am crezut că tîndălesc pe

aici. Se întoarse să plece. Iartă-mă că te-am deranjat de la masă.

— Nu pricep. Culum a plecat cu *China Cloud* o dată cu mareea de prînz. Cum să-l aştepţi pe el la masă ?

— Ce zici ?

— Culum a plecat din Macao, o dată cu mareea de prînz, repetă Struan calm.

— Dar Tess... io am gîndit că-i cu el. La meciul de cricket, toată după-amiaza.

— Am fost nevoit să-l trimit pe neaşteptate imediat. În dimineaţa asta. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că se duce să-şi ia la revedere de la Tess. Cred că treaba asta a fost exact înainte de amiază.

— Nici unu' din ei n-a scos o vorbă că el o să plece azi, doar că o să ne vedem mai tîrziu. Da, era taman înainte de amiază. Da' atunci unde-o fi Tess ? Toată ziua a lipsit de acasă.

— Nu te îngrijora, că n-ai de ce. Probabil că e cu prietenii ei... doar ştii că ăştia tineri nici nu bagă de seamă că trece vremea.

Liza îşi muşcă buzele îngrijorată.

— Pînă acum n-a întîrziat niciodată. Nu atît de tîrziu. Ea e om de casă, nu umblă brambura ca alţii. Dacă a păţit ceva, Tyler o să... Dacă s-a dus cu Culum pe navă, o să plătească el al naibii de scump !

— De ce-ar fi făcut una ca asta, doamnă Brock ? o întrebă Struan.

— Dumnezeu să aibă milă de ei dacă au făcut una ca asta. Şi de dumneata dacă i-ai ajutat cumva.

După plecarea Lizei, Struan îşi turnă un pahar de brandy, se duse la fereastră şi se uită pe *praia* şi în port. Cînd văzu că *White Witch* aproape ajunsese la locul ei de ancoraj, se duse în hol.

— Eu pleacă la Club, Lo Chum.

— Da, stapin !

Capitolul treizeci şi opt

Gorth dădu buzna în foaierul clubului ca un taur înfuriat, cu o pisică cu nouă cozi în mînă. Îi mătură la o parte pe servitorii şi clienţii uluiţi şi năvăli în sala de jocuri.

— Unde-i Struan ?

— Cred că e la bar, îi răspunse Horatio, şocat de figura lui Gorth şi de pisica cu nouă cozi pe care o mînuia ameninţător.

Gorth se răsuci pe călcîie, ţîşni prin foaier şi-şi croi drum spre bar. Îl zări pe Struan la o masă împreună cu un grup de negustori. Toţi se dădură la o parte cînd îl văzură îndreptîndu-se ameninţător spre Struan.

— Unde-i Tess, pui de căţea ce eşti ?

În încăpere se lăsă o linişte mormîntală. Horatio şi ceilalţi se înghesuiră în uşă.

— Nu ştiu, şi dacă-mi mai spui o dată aşa, te ucid !

Gorth îl înşfăcă pe Struan, obligîndu-l să se ridice în picioare.

— E pe *China Cloud* ?

Struan se eliberă din strînsoarea lui Gorth.

— Nu ştiu. Şi dacă e, ce importanţă are asta ? Nu văd nimic rău dacă doi tineri...

— Tu ai pus la cale chestia asta ! Tu ai pus-o la cale, ticălosule ! Tu i-ai dat ordin lui Orlov să-i căsătorească !

Gorth se făcu spre Struan cu biciul. Unul din şfichiurile cu fier la capăt îl plesni pe Struan peste faţă, rănindu-l.

— Tess a noastră măritată cu un stricat bolnav de frenţie ca ăla ! strigă el. Pui împuţit de căţea !

Deci am avut dreptate, îşi spuse Struan. Tu eşti cel care a pus totul la cale ! Se repezi spre Gorth şi apucă mînerul biciului, dar ceilalţi din încăpere se aruncară asupra lor şi-i despărţiră. În învălmăşeală, unul dintre candelabrele de la o masă se prăbuşi şi Horatio se repezi să stingă flăcările care aprinseseră covorul moţos. Struan

se smulse și se eliberă din mîinile celorlalți și-i aruncă o privire cumplită lui Gorth.

— Diseară am să-ți trimit secundanții.

— Cristoșii ! Io n-am nevoie de secundanți. Acum ! Alege-ți ce arme împuțite poftești. Haide. Și după ce mă socotesc cu tine, urmează și Culum. Jur pe Dumnezeu !

— Gorth, de ce mă provoci ? Și de ce-l amenințI pe Culum ?

— Doa' știi bine, pui de cățea. E atins de frenție. Cristoase !

— Trebuie să fii nebun !

— Cristoșii ! Nu-l mai acoperi acum ! Gorth încercă să se smulgă din mîinile celorlalți patru care-l țineau, dar nu izbuti. Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi drumul !

— Doar știi bine că nici poveste. Culum nu e atins de frenție. De ce zici atunci că este ?

— Toată lumea știe. A fost în cartierul chinezesc. Doar știi bine și de aia i-ai pus să fugă, înainte ca boala să-și arate semnele cumplite.

Struan apucă pisica cu nouă cozi în mîna dreaptă.

— Băieți, dați-i drumul !

Toată lumea se trase înapoi. Gorth dădu să-și scoată cuțitul și se pregăti să se repeadă, dar, ca prin farmec, în stînga lui Struan apăru un cuțit. Gorth se repezi să lovească, dar Struan nici nu se clinti și rămase ca o stîncă, îngăduindu-i lui Gorth să zărească preț de o secundă toată dorința primitivă de a ucide care părea să-l stăpînească pe Struan cu totul. Și pofta de a-l ucide. Gorth se opri brusc, toate simțurile lui urlînd și avertizîndu-l că e în mare pericol.

— Aici nu e locul nimerit să ne înfruntăm, spuse Struan. Nu eu am provocat acest duel. Dar nu mai pot să fac nimic acum. Horatio, vrei să-mi fii secundant ?

— Da, da, bineînțeles, îi răspunse Horatio, simțindu-se cu conștiința încărcată din cauza semințelor de ceai pe care le obținuse pentru Longstaff. Așa se plătește oare

pentru că ai beneficiat o viață întreagă de ajutorul și prietenia celuilalt ? Tai-Panul ți-a trimis doar vorbă despre situația lui Mary și ți-a pus la dispoziție o lorce ca să vii la Macao. Ți-a fost ca un tată și ție și ei, iar acum îl înjunghii pe la spate. Da... dar pentru el nu însemni nimic. Nu faci decît să distrugi un mare rău. Dacă reușești să împlinești fapta asta, atunci mai răscumperi ceva din păcatele tale cînd vei fi în fața Domnului, așa cum se va întîmpla.

— Voi fi onorat să-ți slujesc drept al doilea secundant, Tai-Pan, spuse Masterson.

— Atunci poate binevoiți să veniți cu mine, domnilor.

Struan își șterse firul de sînge ce-i curgea pe bărbie, aruncă pisica cu nouă cozi pe tejghcaua barului și se îndreptă spre ușă.

— Ești un om mort ! îi strigă Gorth. din nou încrezător în sine. Grăbește-te, pui de curvă de căței.

Struan nu se mai opri decît după ce ieși din club și se simți în siguranță pe *praia.*

— Eu aleg fiarele de luptă !

— Dumnezeule Cristoase, dar nu e... nu se folosesc de obicei în duel, spuse Horatio. El e un tip vînjos și tu... tu... în ultima săptămînă ai fost încercat mai greu decît îți închipui.

— Și eu sînt de acord, interveni Masterson. Un glonte în frunte e mai înțelept. Da, Tai-Pan.

— Întoarceți-vă și-i spuneți acum ! Nu mai discutați. Eu sînt definitiv hotărît.

— Și unde.., unde o să... bineînțeles toată povestea nu trebuie să facă prea mult zgomot, da ? Poate că portughezii o să încerce să ne oprească.

— Bineînțeles. Închiriază o joncă. Voi doi. eu și Gorth, împreună cu secundanții lui o să plecăm la răsăritul soarelui. Doresc să avem martori și să fie un duel cinstit. Pe puntea unei jonci va fi loc mai mult decît e chiar nevoie.

Gorth, n-am să te ucid, își spuse Struan jubilînd în sinea lui. Nu, chiar deloc, ar fi prea ușor. Dar pentru numele lui Dumnezeu, de mîine încolo n-ai să mai mergi pe picioarele tale, n-o să te mai hrănești tu cu mîna ta, și nici n-ai să mai vezi lumina soarelui, și nici n-ai să te mai culci vreodată cu vreo femeie. Am să-ți arăt eu ție ce înseamnă răzbunare.

Pînă la căderea serii, vestea duelului se duse din gură în gură, și o dată cu vestea începură și pariurile. Mulți erau de partea lui Gorth : era în floarea puterii și, la urma urmei, avea toate motivele să-l provoace pe Tai-Pan dacă era cît de cît adevărat zvonul că el îi trimisese pe Culum și pe Tess pe mare cu un căpitan care-i putea cununa dincolo de limita celor trei mile spre larg, în condițiile în care Culum era bolnav de frenție.

Cei care-și riscau banii pe Tai-Pan o făceau pentru că sperau, fără a fi convinși, că totuși va cîștiga. Toată lumea știa cît de îngrijorat și chinuit fusese în ultima vreme ca să caute scoarța de cinchona, pentru legendara lui iubită care acum era pe moarte. Și toată lumea vedea ravagiile pe care suferințele astea le lăsaseră asupra lui Struan. Numai Lo Chum, Chen Sheng, Ah Sam și Yinhsi au împrumutat cît au putut mai mult și au pariat încrezători pe Tai-Pan, și le-au solicitat zeilor să aibă grijă de ei. Pentru că fără Tai-Pan erau oricum pierduți.

Nimeni nu-i spuse o vorbă lui May-may despre duel. Struan plecă devreme de la ea și se întoarse la reședință. Voia să doarmă și să se odihnească bine. Duelul nu-l îngrijora. Era convins că-l putea juca pe Gorth cum voia. Și nici nu-i păsa dacă în cursul duelului va fi desfigurat, dar știa că trebuie să fie foarte puternic și foarte iute. Calm, porni pe străzile liniștite, învăluit de căldura unei alte nopți minunate, plină de stele. Lo Chum îi deschise ușa.

— Seara, stăpîn.

Făcu semn politicos spre antecameră. Îl aștepta Liza Brock.

— Bună seara.

— Culum are frenție ?

— Cum o să aibă ? Bineînțeles că nu ! Cristoase Dumnezeule ! Noi nici habar nu avem dacă s-au cununat sau nu. Probabil că s-au aventurat și ei într-o călătorie tainică.

— Da' el o fost la bordel... cine știe la care. În noaptea aia cînd cu tîlharii.

— Liza, Culum nu are frenție.

— Atunci de ce zic așa ceilalți ?

— Întreabă-l pe Gorth.

— L-am întrebat și mi-a zis că așa i-or zis și lui.

— Liza, îți repet. Culum nu are frenție.

Umerii largi ai Lizei începură să tresalte de hohote.

— Ah, Doamne Dumnezeule, cu ce-am păcătuit ?

Ar fi vrut să izbutească să oprească duelul. Ținea la Gorth chiar dacă nu era fiul ei. Știa că și mîinile ei vor fi mînjite de sîngele ce se va vărsa, fie al lui Gorth, fie al lui Struan, sau Culum, sau chiar al propriului ei bărbat. Dacă nu s-ar fi silit ea să-l forțeze pe Tyler s-o lase pe Tess la bal, atunci nu s-ar mai fi întîmplat ce se întîmpla acum.

— Liza, nu fi îngrijorată, îi spuse Struan blînd. Tess nu a pățit nimic, sînt sigur. Dacă s-au cununat, atunci oricum nu ai de ce te teme.

— Cînd se întoarce *China Cloud* ?

— Mîine noapte.

— O să-i îngăduie doctorului nostru să-l consulte ?

— Asta depinde numai de Culum. Dar eu n-am să-i interzic s-o facă. Liza, n-are frenție. Dacă ar fi avut, crezi că aș fi îngăduit eu căsătoria asta ?

— Ba io cred că da ! îi spuse Liza chinuită. Ești un diavol, și numai diavolul știe ce-i în mintea ta, Dirk

Struan ! Da' jur pe Dumnezeu, dacă minţeşti, io te omor, dacă bărbaţii din familia mea nu izbutesc.

Se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Lo Chum i-o deschise dinainte şi o închise în urma ei.

— Stapin mai bine doarme doarme ! îi spuse Lo Chum cu mutra lui încîntată. Miine devreme scoale, heya ?

— Du-te dracului !

Ciocanul de fier de la uşa de la intrare făcu să reverbereze toată reşedinţa adormită. Struan ascultă cu atenţie, învăluit de căldura şi întunericul moale din dormitor, apoi auzi paşii înăbuşiţi ai lui Lo Chum. Sări din pat, cu cuţitul în mînă, şi înşfăcă halatul de mătase. Ieşi pe balcon iute, fără zgomot, şi privi peste balustradă. Două etaje mai jos, Lo Chum punea felinarul jos ca să deschidă uşa. Bătrînul orologiu bătu ora unu şi un sfert. În prag stătea părintele Sebastian.

— Tai-Pan poate vede la mine. poate ?

Lo Chum încuviinţă din cap, şi puse deoparte satîrul pe care-l ţinuse ascuns la spate. Porni pe scări în sus, dar se opri cînd auzi glasul Tai-Panului.

— Da ?

Părintele Sebastian întinse gîtul cît putu de mult în întuneric, simţind cum, luat pe nepregătite de strigătul lui Struan, părul i se zbîrlise la spate.

— Domnule Struan !

— Da ? făcu Struan cu glasul gîtuit.

— M-a trimis Eminenţa Sa. Am găsit scoarţa de cinchona.

— Unde se află ?

Călugărul ridică un săculeţ murdar.

— Aici. Eminenţa sa spunea că veţi aştepta un trimis al său.

— Şi care-i preţul ?

— Domnule Struan, eu nu ştiu nimic despre asta, strigă părintele Sebastian nevolnic. Eminenţa Sa mi-a spus doar

să tratez pe indiferent cine o să-mi spuneți dumneavoastră. Doar atît.

— Cobor într-o secundă, îi strigă Struan, repezindu-se în dormitor.

Își aruncă pe el veșmintele, își trase cizmele în grabă, se repezi la ușă și se opri. După o secundă de gîndire, luă un fier de luptă și coborî cîte patru trepte odată. Părintele Sebastian văzu fierul de luptă și se trase înapoi.

— 'Neața, părinte, îi spuse Struan.

Își ascunse sila cînd văzu veșmintele jegoase ale călugărului, și din nou simți că-i urăște pe toți doctorii.

— Lo Chum, cînd stăpîn Sinclair aici, tu aduci la el, savvy ?

— Savvy, stăpîn !

— Haide, părinte Sebastian.

— Doar o secundă, domnule Struan. Înainte de a merge vreau să vă explic ceva. N-am mai folosit niciodată cinchona pînă acum, nimeni dintre noi n-a folosit-o.

— Ei, acum nu mai contează, așa-i ?

— Ba contează ! replică călugărul cel sfrijit. Știu doar atît, că trebuie să fac un ceai din scoarța asta punînd-o la fiert. Necazul e că nu știu precis cît s-o fierbem și cît de tare să facem ceaiul. Și nici cît de mult trebuie să dăm pacientei. Și nici cît de des trebuie să-i dăm leacul ăsta. Singurele indicații medicale asupra cinchonei sînt arhaice, foarte vechi, în latină... și nu prea precise.

— Episcopul a spus că și el a avut malarie. Cît a luat el atunci ?

— Eminența Sa nu-și mai amintește. Doar că avea un gust foarte amar care-i stîrnea silă. A băut din licoarea aceea patru zile la rînd, după cum socoate el acum. Eminența Sa mi-a spus să vă transmit cît se poate de limpede că o tratăm pe riscul dumneavoastră.

— Da. Înțeleg prea bine. Haide !

Struan ieşi pe uşă ca din puşcă, părintele Sebastian lîngă el. O luară pe *praia* o vreme şi apoi pe o stradă mărginită de copaci.

— Domnule Struan, vă rog, nu aşa de iute, îl imploră părintele Sebastian, cu sufletul la gură.

— Mîine urmează criza de friguri. Trebuie să ne grăbim.

Struan traversă Praça de São Paulo, şi se grăbi nerăbdător să intre pe altă stradă. Brusc, instinctul îl preveni, se opri pe loc, şi se aruncă într-o parte. În zidul de lîngă el se strivi un glonte de muschetă. Îl trase jos şi pe preotul îngrozit. Altă împuşcătură răsună. Proiectilul îl şterse pe Struan la un umăr, şi el se blestemă că nu luase şi pistoalele cu el.

— Fugi cît poţi să-ţi salvezi viaţa ! zise el săltîndu-l pe călugăr în picioare şi făcîndu-i vînt să traverseze strada ca să ajungă la adăpostul portalului unei uşi. La casele din jur se aprinseră luminile.

— Pe aici, şuieră el, şi ţîşni înainte.

Brusc schimbă direcţia şi alt proiectil trecu pe lîngă el, doar la o fracţiune de inci cînd ajunse la adăpostul altei străzi, cu părintele Sebastian gîfîind din greu lîngă el.

— Mai ai săculeţul cu cinchona ? îl întrebă Struan.

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă ?

— Tîlhari.

Struan îl apucă pe călugărul îngrozit de mînă şi porni cu el în fugă spre celălalt capăt al străzii şi apoi în piaţeta din faţa fortului São Paulo do Monte. La adăpostul zidurilor fortului îşi trase sufletul.

— Unde-i cinchona ?

Părintele Sebastian îi întinse sfîrşit punga.

Lumina palidă a lunii se plimbă pe urma lividă de rană lăsată de pisica cu nouă cozi pe bărbia lui Struan, şi apoi îi sticli în ochi, ceea ce îl făcu să arate şi mai diavolesc şi mai înalt în mintea călugărului.

— Cine a tras ? Cine a tras în noi ? întrebă el.

— Tîlhari, repetă Struan.

El știa foarte bine că, de fapt, oamenii lui Gorth, sau chiar Gorth în persoană pusese la cale atacul ăsta. Se întrebă o clipă dacă nu cumva părintele Sebastian fusese trimis drept momeală. Nu pare probabil. Și în orice caz, n-ar fi fost trimis de episcop și nu avînd la el și cinchona. Ei bine, o să știu eu curînd, se gîndi el. Și dacă sînt și ei amestecați, atunci am să retez și niște beregăți de papistași. Cercetă îngrijorat întunericul înainte. Își trase cuțitul din carîmbul cizmei, și plasă fierul de luptă în așa fel ca să-i fie mai la îndemînă. Cînd îl auzi pe părinte că suflă mai ușor, o luă înainte peste creasta colinei, prin fața bisericii São Antonio și coborî panta pînă la zidul locuinței lui May-may. În zidul înalt, gros, de granit era o ușă. Lovi puternic cu ciocanul în ea. În cîteva secunde Lim Din era cu ochiul la gaura prin care putea spiona să vadă cine-i. Ușa se deschise imediat. Intrară în curtea din față, poarta fu închisă în urma lor.

— Acum sîntem în siguranță, îi spuse Struan. Lim Din, ceai, băutură mult mult. Îi făcu semn părintelui Sebastian să se așeze pe un scaun și puse fierul de luptă pe masă. Mai întîi să ne tragem sufletul.

Călugărul își desprinse mîinile încleștate pe crucifix și-și șterse fruntea de sudoare.

— Chiar a încercat cineva să ne omoare ?

— Mie așa mi se pare, îi răspunse Struan.

Își scoase haina și se uită la umăr. Glonțele doar ce-i atinsese pielea.

— Lasă-mă să mă uit și eu la rană, spuse călugărul.

— Nu-i nimic ! Struan se îmbrăcă la loc. Nici o grijă, părinte. O s-o tratezi pe bolnavă pe riscul meu. Ți-ai revenit ?

— Da. Călugărul avea buzele uscate ca pergamentul și un gust metalic în gură. Mai întîi să pregătesc ceaiul de cinchona.

— Bun. Dar înainte de a începe, jură pe sfînta cruce că nu vei spune nimănui vreo vorbă despre locuința asta sau despre cine locuiește în ea, sau despre ce se întîmplă aici.

— Bineînțeles, dar nu e nevoie să jur. Nimic...

— Ba e nevoie ! Eu țin la liniștea mea. Dacă nu juri, atunci o s-o tratez eu personal. Se pare că și eu știu cam la fel de mult ca și dumneata despre felul în care trebuie folosită cinchona. Hai, hotărăște-te.

Călugărul se simțea umilit de puținătatea cunoștințelor sale în privința tratamentului și dorea cu disperare să o vindece pe bolnavă, în numele Domnului.

— Prea bine. Jur pe sfînta cruce că gura mi-e pecetluită.

— Mulțumesc.

Struan o luă înainte, arătîndu-i drumul, pe ușa din față, apoi pe coridor. Ah Sam ieși din camera ei, dădu să se încline, strîngîndu-și mai bine pijamaua verde pe ea. Avea părul răvășit, fața umflată de somn. Porni după ei cu felinarul spre bucătărie. Bucătăria era mică, cu o vatră, un vas cu mangal și un talmeș-balmeș ca în grădina din spate unde se aruncă de toate. Încăperea era plină cu tot felul de oale și crătiți și ceainice. Sute de mănunchiuri de zarzavaturi uscate și ciuperci și ierburi, măruntaie și cîrnați atîrnau de pereții înnegriți de fum. Saci împletiți, plini cu orez, acopereau podeaua murdară. Două bucătărese amețite încă de somn se ridicară pe jumătate din paturile lor murdare, uitîndu-se aiurite la Struan. Dar cînd acesta mătură fără multe mofturi dintr-o mișcare toate cratițele și farfuriile soioase de pe masă ca să facă loc, acestea săriră din paturi și o zbughiră pe ușă afară.

— Ceai stapin dorește ? întrebă Ah Sam mirată.

Struan clătină din cap. Luă din mîna călugărului speriat săculețul cu scoarța de copac și-l deschise. Scoarța

era maronie și cu totul obișnuită, spartă în bucățele. O mirosi, dar nu simți nici un miros.

— Acum ce facem ?

— Ne trebuie ceva în care să fierbem, și părintele Sebastian luă la întîmplare o oală destul de curată.

— Mai întîi, te rog, spală-te pe mîini ! îi arată Struan spre un butoi mic cu apă și un săpun alături.

— Cum ?

— Te rog, întîi spală-te pe mîini. Struan luă apă cu o cană și-i întinse preotului săpunul. Nu te apuci de nimic pînă cînd nu te speli pe mîini.

— Dar de ce e nevoie ?

— Nu știu. O veche superstiție chinezească. Te rog... haide, părinte, te rog.

În vreme ce Struan spăla din nou oala și o punea pe masă, Ah Sam îl urmărea cu ochi mari și strălucitori pe preot cum își freca mîinile cu săpun, apoi și le clăti, și se șterse cu un prosop curat. Apoi călugărul închise ochii, împreună mîinile și murmură o rugăciune.

— Acum ceva cu care să măsurăm, spuse el întorcîndu-se iar pe pămînt, și luînd tot la întîmplare o cană și umplînd-o cu scoarță de cinchona.

Vărsă scoarța în oală și apoi încet și metodic adăugă zece măsuri de apă. Apoi puse oala la fiert pe vasul cu mangal.

— Pentru început, zece măsuri la una, spuse el cu voce dogită, și se șterse nervos de sutană. Acum vreau s-o văd pe bolnavă.

Struan îi făcu semn lui Ah Sam și-i spuse :

— Nu atinge !

— Nu atinge, stapin ! spuse Ah Sam energic ; acum, după ce trecuse cu bine de șocul inițial, începuseră să-i placă toate ciudățeniile pe care le vedea petrecîndu-se sub ochii ei. Nu atinge, stapin, nu contește !

Struan și călugărul ieșiră din bucătărie și se duseră în dormitorul lui May-may. Ah Sam se luă după ei. În în-

tunericul dormitorului un felinar arunca o pată de lumină. Yin-hsi își pieptăna părul răvășit dinaintea unei oglinzi. Se opri și se înclină în grabă. Lîngă patul cel mare cu patru stîlpi al lui May-may se vedea pe jos un culcuș încropit pe o saltea. Sub numeroase pături, May-may tremura sfîrșită.

— Hello, fetițo, avem cinchona, îi spuse Struan, apropiindu-se de ea. În fine ! De-acum totul e bine.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig, îi spuse ea neajutorată, mi-e atît de frig. Ce-ai pățit la obraz ?

— Nimic, fetițo.

— Te-ai tăiat. Ea începu să tremure, închise ochii și lunecă din nou în viscolul care-o înghiți pe dată. E atît de frig !

Struan se întoarse și se uită la părintele Sebastian. Văzu șocul de pe chipul crispat al călugărului.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic, nimic.

Călugărul puse pe masă alături o mică clepsidră și, îngenunchind lîngă pat, apucă încheietura mîinii lui May-may și porni să numere bătăile inimii. Cum poate o chinezoaică să vorbească englezește ? se întrebă el. Cealaltă e a doua lui amantă ? Am ajuns oare în haremul diavolului ? O, Doamne, apără-mă și mă păzește, și dă-mi puterea tămăduirii tale și îngăduie-mi să fiu unealta ta în noaptea asta.

Pulsul lui May-may bătea slab și rar, încît numai cu mare străduință reuși să-l simtă. Cu multă grijă, el îi întoarse fața spre sine și se uită în ochii ei.

— Nu te teme, îi spuse el. Nu ai de ce te teme. Te afli în mîinile Domnului acum. Trebuie doar să mă uit în ochii tăi. Nu te teme, ești în mîinile Domnului.

Neajutorată și încremenită, May-may se supuse după cum i se spusese. Yin-hsi și Ah Sam stăteau deoparte și priveau pline de teamă.

— Ce-i face ? Cine-i ăsta ? îi șopti Yin-hsi.

— Un diavol de vraci și medic barbar, murmură Ah Sam. Un călugăr din aceia cu fuste lungi al omului Dumnezeu pe care l-au bătut în cuie în pielea goală pe cruce.

— Hm, făcu Yin-hsi cutremurîndu-se. Am auzit și eu de ei. Groaznic să faci una ca asta. Sînt niște adevărați diavoli. De ce nu-i aduci tatei niște ceai ? E foarte bun cînd ești neliniștit.

— A doua mamă, Lim Din aduce ceaiul, îi șopti Ah Sam, jurîndu-se să nu se miște din loc pentru nimic în lume, pentru că s-ar putea să se întîmple ceva de mare importanță și ea să nu fie de față. Aș vrea tare mult să pot înțelege limba lor cumplită.

Călugărul așează mîna fetei pe așternut și ridică privirea spre Struan.

— Eminența Sa mi-a spus că malaria a provocat un avort bolnavei. Trebuie s-o examinez.

— Atunci continuă.

Cînd călugărul dădu așternuturile și păturile la o parte, May-may încercă să-l oprească, iar Yin-hsi și Ah Sam se grăbiră îngrijorate s-o ajute.

— Nu ! exclamă Struan scurt. Stați acolo ! Se așeză lîngă May-may și-i apucă mîinile. Fetița mea, totu-i în regulă. Continuă, îi spuse el preotului.

Părintele Sebastian o consultă și apoi o așeză din nou confortabil între perne.

— Hemoragia aproape că s-a oprit. E semn foarte bun.

Cu degetele lui lungi o examină la baza craniului și o pipăi îndelung. May-may simți că degetele lui parcă îi luară o bună parte din durere. Dar simțea cum în ea iar începe totul să înghețe și dinții porniră să-i clănțăne.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig. Poți să spui să-mi dea o sticlă cu apă caldă sau niște așternuturi mai groase ? Te rog. Mi-e atît de frig.

— Da, fetițo, o clipă doar.

La spatele ei era o sticlă cu apă fierbinte, și zăcea sub patru rînduri de pături groase.

— Domnule Struan, aveți un ceas ? îl întrebă părintele Sebastian.

— Da.

— Vă rog să vă duceți la bucătărie. De îndată ce apa dă în clocot, rețineți ora. După ce a fiert încet un ceas..., ochii părintelui Sebastian trădară cumplita disperare în care se zbătea. Sau două ? Jumătate de oră ? O, Doamne, te rog ajută-mă în ceasul ăsta de nevolnicie !

— O oră, spuse Struan hotărît și încrezător. Punem apoi aceeași cantitate la fiert pentru două ore. Dacă prima fiertură nu dă rezultate, încercăm cu a doua !

— Da, da !

Struan își verifică ceasul la lumina felinarului din bucătărie. Luă oala cu fierturi de pe foc și o puse să se răcească într-un hîrdău cu apă. A doua oală deja dădu în fiert.

— Cum se simte ? îl întrebă pe preot cînd acesta veni în bucătărie, cu Ah Sam și Yin-hsi pe urmele lui.

— Are o criză puternică de friguri. Inima bate foarte slab. Vă puteți aminti data trecută cît timp a tremurat înainte s-o apuce căldurile ?

— Patru ceasuri, poate cinci. Nu știu exact. Struan turnă o parte din licoarea aceea fierbinte într-o ceașcă mică, și gustă. Doamne Dumnezeule, e groaznic de amară.

Preotul gustă și el și se strîmbă.

— Ei bine, haideți să începem. Sper să poată înghiți fără să vomite după aceea. Cîte o ceașcă la fiecare oră.

Alese la întîmplare o ceașcă de pe un raft înnegrit de funingine, luă o bucată de cîrpă murdară.

— Asta la ce-ți servește ?

— Trebuie să strecor să nu mai rămînă resturi de scoarță în ceai. Asta e numai bună. Țesătura e destul de deasă.

— Lasă că fac eu treaba asta, îi spuse Struan.

Luă o strecurătoare de argint pe care o pregătise, o șterse încă o dată cu o batistă curată.

— De ce faceți treaba asta ?

— Chinezii au întotdeauna mare grijă să fie ceainicele și cestile curate. Spun că în felul ăsta ceaiul e mai sănătos.

Începu să toarne ceaiul acela cu miros dezgustător din coajă de copac într-un ceainic imaculat de porțelan. Se rugă ca tăria ceaiului să fie cea necesară.

— Și atunci de ce să nu facem la fel și de data asta, ei ?

Duse ceainicul și ceașca în dormitor. May-may vomită prima ceașcă de ceai. Și pe a doua. În ciuda pateticelor ei rugăminți, Struan o forță să bea din nou. De data asta May-may se sili să nu mai dea ceaiul afară, numai să nu fie nevoită să mai înghită iar altă ceașcă. Și totuși nu se întîmplă nimic. Doar că frigurile deveniră și mai severe. După un ceas, Struan o sili să mai bea o ceașcă. Nu mai vărsă nici ceaiul acesta, dar frigurile se accentuară și mai mult.

— O să-i dăm de-acum cîte două cești, spuse Struan, străduindu-se să-și învingă panica.

Și o sili să înghită o doză dublă. Și scena se repetă ceas de ceas. Se făcu dimineață. Struan se uită la ceas. Ora șase. Și nici o îmbunătățire a situației. Frigurile o făceau pe May-may să tremure ca o rămurică în vîntul toamnei.

— Pentru numele lui Cristos, izbucni Struan, trebuie să-și facă efectul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar își face efectul, domnule Struan, spuse părintele Sebastian, care ținea încheietura mîinii lui May-may. Fierbințeala trebuia să apară de acum două ceasuri. Dacă nu mai apare, are o șansă. Pulsul ei e abia perceptibil, mda, dar cinchona lucrează.

— Fetițo, fii tare, îi spuse Struan, ținînd-o pe May-may de mînă. Doar încă vreo cîteva ceasuri. Fii tare.

Mai tîrziu se auzi un ciocănit la poartă. Struan ieşi din casă cu ochii împăienjeniţi şi deschise poarta.

— Hello, Horatio, heya, Lo Chum.

— A murit ?

— Nu, băiete. Cred că a scăpat, prin mila Domnului.

— Ai găsit cinchona ?

— Da.

— Masterson e la joncă. A venit vremea pentru Gorth. O să-i rog pe secundanţii lui să amîne întîlnirea pînă mîine. Acum nu eşti în stare să te duelezi cu nimeni.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Există mai multe căi de a ucide un şarpe blestemat, nu doar fiind nevoit să-i striveşti căpăţîna sub picior. Într-o oră sînt acolo.

— Bine, precum zici, Tai-Pan.

Horatio plecă în grabă, Lo Chum se duse cu el.

Struan închise poarta şi se întoarse la May-may. Zăcea în pat perfect nemişcată. Iar părintele Sebastian îi lua pulsul. Chipul lui era încremenit de încordare. Se aplecă şi-i ascultă inima. Trecură secunde. Ridică încet capul şi se uită cercetător la Struan.

— O clipă am crezut că... dar fata e bine. Inima îi bate groaznic de rar, dar, ei bine, e tînără. Cu mila Domnului, febra s-a oprit, domnule Struan. Cinchona din Peru vindecă şi frigurile din Happy Valley. Cît de minunate sînt căile Domnului.

Struan se simţi ciudat de străin de toate acum.

— Febra o să se mai întoarcă ? întrebă el.

— Poate. Din vreme în vreme. Dar nişte cinchona o să o oprească... acum nu mai aveţi de ce vă îngrijora. Frigurile au fost învinse. Nu pricepeţi ? S-a vindecat de malarie.

— O să trăiască ? Spuneai că inima îi e tare slăbită. O să trăiască ?

— Voia Domnului, şansele sînt bune. Foarte bune. Dar sigur nu ştiu !

— Acum eu trebuie să plec, spuse Struan ridicîndu-se. Vrei te rog să stai aici pînă mă întorc ?

— Da. Părintele Sebastian dădu să facă semnul crucii asupra lui, dar se răzgîndi. Domnule Struan, nu vă pot binecuvînta la plecare. Vă duceţi să omorîţi pe cineva, aşa-i ?

— Omul e născut ca să moară, părinte. Mă străduiesc să mă apăr pe mine şi pe ai mei cît pot mai bine şi, dacă-i vorba să mor, cel puţin să-mi aleg singur momentul, asta-i tot.

Îşi luă fierul de luptă şi-l legă la încheietura mîinii, apoi părăsi locuinţa. În timp ce parcurgea străzile, văzu privirile care-l urmăreau, dar nu le dădu nici o importanţă. Acum îşi trăgea puterea de la prospeţimea dimineţii şi de la soare, de la priveliştea şi izul mării. E o zi numai bună ca să striveşti un şarpe, se gîndi el. Dar cel mort eşti tu. Acum n-ai putere îndestulă ca să te ridici împotriva lui Gorth cu un fier de luptă. Cel puţin nu azi.

Capitolul treizeci şi nouă

Lîngă joncă se adunase o mare mulţime. Negustori, un detaşament de soldaţi portughezi conduşi de un tînăr ofiţer, marinari. Jonca era amarată de un ponton în largul *praiei*. Cînd apăru Struan, cei care pariaseră pe el fură consternaţi. Cei care pariaseră pe Gorth erau în al nouălea cer. Ofiţerul portughez îl întîmpină cu politeţe.

— Bună dimineaţa, senhor.

— 'Neaţa, căpitane Machado, îi răspunse Struan.

— Guvernatorul general doreşte să vă aducă la cunoştinţă că în Macao duelurile sînt interzise.

— Cunosc prea bine acest lucru, spuse Struan. Poate că veţi fi atît de amabil să-i transmiteţi mulţumirile mele şi să-i spuneţi că eu sînt ultimul care va încălca legile portugheze. Ştim bine că sîntem cu toţii doar musafiri aici, iar musafirii au şi ei răspunderile lor faţă de gazdă.

Mișcă articulația fierului de luptă și se îndreptă spre joncă. Mulțimea îi făcu loc și văzu dușmănia pe chipurile oamenilor lui Gorth și ale celor care-i doreau moartea. Și erau mulți. Lo Chum îl aștepta pe duneta înaltă, lîngă Horatio.

— Bun 'mneța, stapin, și îi întinse ustensilele de bărbierit. Tu vrei ?

— Horatio, unde-i Gorth ?

— Secundanții lui s-au dus să-l caute.

Struan se rugă ca Gorth să zacă beat mort pe undeva prin vreun bordel. Doamne, fă să ne duelăm abia mîine ! Începu să se bărbierească. Gloata îl urmări în tăcere și mulți dintre privitori își făcură cruce, îngroziți de seninătatea ce se citea pe chipul lui. După ce se bărbieri, se simți mai bine. Se uită spre cer. Firișoare de nori cirus se deșirau în tării, iar fața mării era oglindă, ca un lac. Îl strigă pe Cudahy pe care-l adusese de pe *China Cloud*.

— Păzește-mă !

— Da, sir.

Struan se întinse pe capacul unei magazii și adormi pe loc.

— Dumnezeule Doamne, ăsta nu e om ! exclamă Roach.

— Da, răspunse Vivien, e diavolul în carne și oase.

— Dacă ești așa de încrezător în el, hai să dublăm pariul, da ?

— Nu. În orice caz, nu pînă cînd sosește și Gorth beat.

— Ei, ia zi, dacă-l ucide pe Gorth, cum rămîne cu Tyler ?

— O să lupte pe viață și pe moarte, așa socot eu.

— Dar Culum ce-o să facă ? Dacă Gorth va fi azi cel care învinge ?

— Nimic. Ce poate el face ?. Poate doar să-l urască. Bietul băiat, mi-e simpatic. Dar pe Tai-Pan îl urăște oricum... așa că poate că o să-l binecuvînteze pe Gorth, nu ? El devine Tai-Pan, nu-i așa ? Dar unde naiba-i Gorth ?

Soarele se ridica implacabil tot mai mult pe cer. De pe o stradă lăturalnică veni în fugă un soldat portughez și-i

comunică ceva plin de însufleţire ofiţerului, care de îndată îşi porni oamenii în pas vioi de-a lungul *praiei*. Cei ce căscau gura se luară după ei. Struan se trezi la dureroasa realitate, fiecare fibră a fiinţei lui urlînd după somn şi odihnă. Se ridică în picioare simţindu-se ca de plumb. Horatio se uita ciudat la el.

Corpul groaznic mutilat al lui Gorth zăcea în gunoaiele unei uliţi lîngă debarcaderul cartierului chinezesc, iar în jurul lui erau şi corpurile neînsufleţite a trei chinezi. Un alt chinez, mai mult mort decît viu, cu mînerul unei suliţe rupte înfipte în măruntaie, zăcea gemînd la picioarele unei patrule portugheze.

Negustorii englezi şi portughezi se strînseră mai aproape ca să vadă mai bine. Cei care izbutiră să arunce o privire asupra lui Gorth îşi întoarseră capul prinşi de greaţă.

— Oamenii din patrulă spun că au auzit strigăte şi zgomote de luptă, îi spuse ofiţerul portughez lui Struan şi celorlalţi din jur. Cînd au sosit în fugă aici, l-au văzut pe senhor Brock la pămînt cum e şi acum. Trei sau patru chinezi îl împungeau cu suliţele. Cînd diavolii de criminali au văzut oamenii noştri, s-au topit într-acolo, şi arătă cu mîna un şir de colibe tăcute şi uliţe întortocheate. Soldaţii s-au luat pe urmele lor, dar.... şi ofiţerul ridică din umeri.

Struan înţelese că fusese salvat de către asasini.

— Ofer o despăgubire pe capul celor care au scăpat, spuse Struan. O sută de taeli dacă-s morţi, cinci sute dacă-s prinşi vii.

— Senhor, cruţaţi-vă banii pentru cei morţi. Păgînii or să vă aducă trei cadavre, primele pe care vor putea să le găsească. Cît despre prinderea lor vii..., ofiţerul făcu un semn dispreţuitor cu degetul spre prizonier — dacă nu cumva acest *bastardo degenerado* ne spune cine erau ceilalţi, banii dumneavoastră se află la adăpost. Dar dacă mă gîndesc mai bine, cred că autorităţile chineze vor fi mai abile, să spunem, la acest interogatoriu.

Dădu o comandă scurtă în portugheză şi soldaţii îl puseră pe rănit pe o uşă ruptă şi plecară cu el. Ofiţerul mătură un gunoi de pe uniformă.

— O crimă stupidă şi inutilă. Senhor Brock ar fi trebuit să ştie că nu are ce căuta în zona asta. Se pare că prin asta n-a fost salvată onoarea nimănui.

— Tai-Pan, eşti tare norocos, mîrîi unul dintre prietenii lui Gorth. Mare băftos.

— Da. Sînt fericit că nu mi-am mînjit mîinile cu sîngele lui.

Struan se întoarse cu spatele spre cadavru şi porni încet, îndepărtîndu-se. Ieşi de pe strada aceea şi porni să urce colina vechiului fort. Odată ajuns pe culme, înconjurat numai de cer şi de marea din zare, se aşeză pe o bancă şi mulţumi Celui Infinit pentru binecuvîntarea din noaptea aceea, pentru binecuvîntarea din ziua de acum. Nici nu băgă în seamă pe cei care mai treceau, nici pe soldaţii de la porţile fortului, nici bătaia clopotelor bisericii. Nici ciripitul păsărilor, nici vîntul blînd, nici soarele vindecător. Nici timpul. După o vreme se întrebă ce mai are de făcut, dar mintea refuza să funcţioneze.

— Trezeşte-te, îşi spuse el cu voce tare.

O luă la vale, spre reşedinţa episcopului, dar episcopul nu era acolo. Se duse la catedrală şi îl căută. Un călugăr îi spuse să aştepte în grădina înconjurată de ziduri. Struan se aşeză pe o bancă, la umbră, şi ascultă susurul fîntînilor arteziene. Acum florile i se păreau mai strălucitoare decît oricînd, parfumul lor mai ales. Şi bătăile inimii, puterea mădularelor lui şi chiar durerea permanentă de la gleznă erau adevărate, nu erau vis. O, Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit viaţă !

Episcopul îl privea de pe aleea cuprinsă între ziduri.

— Hello, Eminenţa Voastră, îl întîmpină Struan, înviorat ca niciodată. Am venit să vă mulţumesc.

Episcopul îşi ţuguie buzele subţiri.

— La ce te uitai mai înainte, senhor ?

— Nu ştiu, îi răspunse Struan. Mă uitam la grădină. Mă bucuram că există. Mă bucuram de viaţă. Nu ştiu exact.

— Cred că erai foarte aproape de Domnul, senhor. S-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar eu ştiu că aşa este.

Struan clătină din cap.

— Nu, Eminenţă. Eram doar fericit într-o zi minunată, într-o grădină frumoasă. Asta-i tot.

Dar expresia de pe faţa lui Falarian Guineppa nu se schimbă. Degetele lui subţiri atinseră crucifixul.

— Te urmăresc de multă vreme. Şi am simţit că erai aproape de Domnul. Dumneata ! E o greşeală, cu siguranţă ! Oftă. Dar de unde să ştim noi, nişte bieţi păcătoşi, care-s căile Domnului ? Senhor, te invidiez. Ai vrut să mă vezi ?

— Da, Eminenţă. Cinchona vindecă frigurile.

— *Deo gratias !* Dar e minunat ce spui ! Cît de minunate sînt căile Domnului.

— Am de gînd să trimit o navă imediat în Peru cu ordinul de a încărca scoarţă de cinchona, îi spuse Struan. Cu voia dumneavoastră, l-aş trimite pe părintele Sebastian pentru ca el să afle cum adună cei de acolo scoarţa asta, de unde provine, cum tratează ei malaria — în fine, tot ce poate afla. Şi cînd se va întoarce, încărcătura o vom împărţi pe din două. Şi aş vrea ca, sub autoritatea dumneavoastră, părintele să scrie de îndată o scrisoare pentru *Lancet* în Anglia, şi chiar şi *Times,* despre tratamentul cu succes al malariei cu cinchona.

— Un tratat medical oficial trebuie trimis prin canalele oficiale ale Vaticanului. Dar am să-i poruncesc s-o facă. Dar cît priveşte trimiterea lui în Peru, ei bine, la asta trebuie să mai chibzuiesc. Oricum, am să trimit pe cineva cu nava aceea. Cînd va pleca ?

— Peste trei zile.

— Prea bine. Vom împărți și cunoștințele și încărcătura pe din două. Foarte generos din partea dumitale.

— Dar n-am fixat un preț pentru vindecarea asta. Bolnava s-a vindecat. Așa că acum veți fi atît de bun să-mi spuneți și prețul ?

— Nimic, senhor.

— Nu pricep.

— O mînă de cinchona care a salvat viața unei singure femei nu poate avea un preț.

— Ba trebuie să existe un preț, indiferent ce veți dori, așa cum am spus ! Sînt gata să plătesc. La Hong Kong am oferit douăzeci de mii de taeli de argint. Am să vă trimit o poliță la vedere.

— Nu, senhor, îi răspunse preotul. Dacă mi-o trimiți am s-o rup în bucățele. Pentru scoarța asta nu doresc nici un fel de plată.

— Am să înzestrez o biserică catolică la Hong.Kong. spuse Struan. O mănăstire, dacă veți dori așa. Nu vă jucați cu mine, Eminența Voastră. Înțelegerea-i înțelegere. Spuneți numai care e prețul.

— Senhor, nu-mi datorezi mie nimic. Nici bisericii nu-i datorezi nimic. Dar lui Dumnezeu îi datorezi foarte mult. Își ridică mîinile și făcu semnul crucii. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti,* spuse el încet și plecă.

Capitolul patruzeci

May-may își recăpătă cunoștința cînd se trezi, brațele lui Struan o susțineau, și la buze i se dusese o ceașcă. Îi auzi vag pe Struan și părintele Sebastian vorbind între ei, dar nu făcu efortul de a înțelege cuvintele, în engleză. bineînțeles. Ascultătoare, înghiți ceaiul de cinchona și se scufundă din nou în semiconștiență. Îl auzi pe călugăr că

pleacă, lucru care-i făcu plăcere. Îl simți pe Struan că o ridică din nou și bău și a doua ceașcă de cinchona, gustul grețos aproape făcînd-o să vomeze. Prin ceața aceea plăcută, îl auzi pe Struan lăsîndu-se în fotoliul de bambus, curînd se auzi răsuflarea lui grea, regulată, și își dădu seama că el trebuia să fi adormit. Se simți deodată în deplină siguranță. Zarva făcută de servitoarele ce sporoviau în bucătărie, rîsul agresiv și tăios al lui Ah Sam, parfumul lui Yin-hsi, toate la un loc o bucurau atît de mult pe May-may încît somnul nu era în stare s-o cuprindă cu totul. Stătea nemișcată și simțea cum prinde puteri cu fiecare minut ce trecea. Și mai știa că de acum avea să trăiască. Am să ard tămîie zeilor pentru *joss*-ul pe care mi l-au hărăzit. Poate și o lumînare Dumnezeului fustelor lungi. La urma urmei, călugărul a adus scoarța, nu-i așa? Nu contește cît de grețoasă e la gust. Poate că ar trebui acum să devin și eu o creștină de-a celor cu fuste lungi. Cu asta călugărul o să dobîndească mare cinste la obrazul lui. Dar Tai-Panul meu nu ar fi de acord cu una ca asta. Chiar și așa, aș putea s-o fac. Pentru că dacă nu există Dumnezeul fustelor lungi, atunci nu-i nici o nenorocire, dar dacă există, înseamnă că am fost foarte înțeleaptă. Mă întreb dacă Dumnezeul barbarilor e la fel ca zeii chinezi. Și dacă stai și te gîndești, sînt cam prostuți. Dar nu e chiar așa. Sînt și ei la fel ca ființele omenești, înzestrați cu toate păcatele și calitățile noastre. Și așa e mult mai înțelept, decît să te prefaci, așa cum fac barbarii, că zeul lor e perfect, că aude totul și vede totul, că-i judecă pe toți și-i pedepsește pe toți. Sînt tare fericită că nu-s dintre ei. Auzi foșnetul veșmintelor lui Yin-hsi, și-i simți și parfumul. Deschise ochii.

— Supremă Doamnă, arăți mai bine, șopti Yin-hsi îngenunchind lîngă ea. Uite, ți-am adus niște flori.

Buchețelul era foarte frumos. May-may dădu din cap slăbită, dar simți cum îi revin puterile. Struan zăcea

răsturnat pe fotoliu, dormind adînc, somnul îi împrumuta chipului său tinereţe, cearcăne se insinuau sub ochi, iar pe bărbie se vedea urma încă proaspătă a unei răni.

— Tata doarme acolo de vreun ceas şi mai bine, îi spuse Yin-hsi.

Fata se îmbrăcase cu nişte pantaloni de mătase de un albastru pal, o tunică la două rînduri care-i ajungea pînă la genunchi, de un verde ca al oceanului, iar în păr avea flori. May-may zîmbi, îşi mişcă încet capul şi văzu că afară era întuneric.

— Soră, de cîte zile a început febra asta ?

— Azi-noapte. Tata a venit cu un călugăr cu fuste. Ei au adus băutura aceea minunată, nu-ţi mai aminteşti ? Am trimis-o pe mizerabila de sclavă Ah Sam de dimineaţă la capela *joss*-ului să aducă mulţumiri zeilor. De ce nu mă laşi să te spăl ? Şi să-ţi aranjez părul. O să te simţi atît de bine după aceea.

— Soră, chiar te rog, îi spuse May-may. Cred că arăt groaznic.

— Da, Supremă Doamnă, dar asta pentru că era aproape să mori. Dar în zece minute o să fii la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna, îţi promit eu.

— Soră, să umbli la fel de uşor ca un fluturaş, îi spuse May-may. Să nu-l trezeşti pe tata, orice-ai face, şi spune-le nenorociţilor de sclavi că dacă tata se scoală înainte ca să arăt ca lumea, tu, personal, din porunca mea, o să le strivesti degetele la menghină.

Yin-hsi se îndepărtă încîntată. Asupra casei se lăsă o linişte deplină. Yin-hsi şi Ah Sam veniră în vîrful degetelor în cameră, o spălară pe May-may cu apă bine mirositoare, îi aduseră pantaloni aerisiţi la soare, din cel mai fin şantung, de un roşu aprins, şi o tunică la fel şi o ajutară să le îmbrace. Îi spălară şi picioarele şi-i schimbară bandajele, o sprijiniră să-şi spele dinţii şi să-şi clătească gura cu urină de copil mic. În cele din urmă

May-may mestecă niște frunze parfumate de ceai și se simți purificată.

Îi periară și pieptănară părul, i-l împletiră și-l aranjară la urmă frumos, punîndu-i în păr flori plăcut mirositoare, schimbară așternuturile și pernele, stropiră totul cu parfum și sub pernă puseră ierburi aromate. Și, deși toată vînzoleala asta o cam secătuise de puteri, May-may se simți renăscută.

— Supremă Doamnă, acum puțină supă. Și după aceea un fruct proaspăt de mango, îi spuse Yin-hsi.

— Și după aia, interveni Ah Sam plină de importanță, făcînd să-i sune cerceii de argint, avem pentru tine niște minunate vești.

— Cum ?

— Mamă, numai după ce mănînci, îi spuse Ah Sam, iar cînd May-may începu să protesteze, Ah Sam clătină din cap hotărîtă. Întîi trebuie să avem grijă de tine, ești încă bolnavă. Apoi digestia. Dar ar trebui să ai ce digera.

May-may înghiți niște supă, mîncă o bucățică de mango. Celelalte o încurajară să mai mănînce.

— Supremă Doamnă, trebuie să-ți recapeți forțele.

— Dacă-mi spuneți vestile acum, am să mănînc fructul de mango.

Yin-hsi se încruntă, apoi dădu din cap în semn de încuviințare către Ah Sam.

— Haide, Ah Sam. Dar începe cu ce ți-a spus Lo Chum... cum a pornit totul.

— Nu așa de tare ! le preveni May-may. Nu-l treziți pe tata.

— Ei bine, începu Ah Sam, cu o seară înainte de a ajunge noi aici, acum șapte zile nenorocite, fiul barbar al tatălui nostru a ajuns pe mîna încarnării diavolului pe pămînt, alt barbar, Barbarul ăsta groaznic a pus la cale un complot atît de parșiv, de ticălos pentru a-l distruge pe fiul iubit al tatălui nostru încît nici nu pot să vorbesc despre el... Și noaptea trecută și azi, în vreme ce băutura

asta drăcească și fermecată dobora boala ta de friguri, lucrurile au ajuns la sfîrșitul lor groaznic după cum a hotărît soarta. Noaptea asta am vegheat în genunchi rugîndu-ne zeilor. Dar fără nici o urmare. Tata era pierdut, tu erai pierdută, noi eram pierduți și, ce era mai rău, dușmanul nostru cîștigase.

Ah Sam se opri și, cu studiată oboseală, se duse poticnindu-se pînă la măsuță, luă păhărelul cu vinul adus de Yin-hsi în dar lui May-may, bău puțin, copleșită de emoție. Cînd se mai întremă, povesti toată istoria, făcînd mereu pauze de efect, presărîndu-și relatarea cu oftaturi și gestică plină de importanță.

— Și acolo, pe gunoaiele pămîntului, încheie Ah Sam povestirea în șoaptă, gîtuită de emoție, arătînd cu degetul spre podea, zăcea corpul barbarului, hăcuit în patruzeci de bucăți și înconjurat de cadavrele a cincisprezece asasini. Gorth ! Și în chipul ăsta a fost tata salvat !

May-may bătu din palme încîntată și se felicită pentru că fusese atît de prevăzătoare. Zeii au grijă ei de noi, sigur ! Mulțumesc zeilor că am apucat să vorbesc cu Gordon Chen la vreme. Că fără el...

— Ah, ce minunat ! Ah, Ah Sam, și ai povestit atît de frumos. Aproape că era să-mi dau sufletul cînd te auzeam cum povesteai tu despre tata care a plecat azi dimineață de acasă. Dacă nu mi-ai fi spus încă de la început că veștile sînt minunate, cred că mi-aș fi dat sufletul cu adevărat.

— Heya, fetițo.

Struan se trezise la bătaia din palme a lui May-may. Yin-hsi și Ah Sam se ridicară iute și se înclinară.

— Tai-Pan, mă simt fantastic de bine, îi spuse May-may.

— Arăți fantastic de bine.

— Tai-Pan, trebuie să mănînci și tu ceva, îi spuse May-may. Poate că nici nu ai pus nimic în gură toată ziua.

— Mulţumesc, fetiţo, dar nu mi-e foame. Mai tîrziu mănînc cu ceva la reşedinţă, zise el ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-se.

— Te rog, mănîncă aici, insistă May-may. Şi rămîi aici în seara asta. Te rog. Nu vreau să..., ei, te rog rămîi. O să fiu fantastic de fericită dacă rămîi.

— Bineînţeles, fetiţo, acceptă Struan. În următoarele patru zile trebuie să iei mai departe cinchona. De trei ori pe zi.

— Dar, Tai-Pan, mă simt binecuvîntat de bine. Te rog, nu mai vreau.

— May-may, de trei ori pe zi. Următoarele patru zile.

— Cristoase ! Dar are un gust de găinaţ amestecat cu oţet şi fiere de şarpe.

În dormitor fu adusă o măsuţă cu mîncăruri. Yin-hsi îi servi, apoi se retrase, lăsîndu-i singuri. May-may luă cu delicateţe cîteva bucăţele de creveţă prăjită.

— Azi ce-ai făcut ? îl întrebă ea.

— Mai nimic de seamă. O singură problemă-i rezolvată : Gorth e mort !

— Ah, cum se poate ? se minună May-may, arătîndu-se uimită şi şocată, aşa cum se cuvenea, în vreme ce el îi relata cum se întîmplase. Tai-Pan, eşti foarte deştept. Dar ai parte de un *joss* fantastic de bun.

Struan împinse farfuria de dinaintea lui şi îşi înăbuşi un căscat, în vreme ce se gîndea la acel *joss*.

— Mda.

— Brock o să fie groaznic de furios, aşa-i ?

— Gorth n-a murit de mîna mea. Chiar dacă ar fi fost aşa, merita să moară. Într-o anumită privinţă, chiar îmi pare rău că a murit cum a murit.

Moartea lui Gorth şi fuga lui Tess cu Culum o să-l facă pe Brock să-şi piardă firea cu totul, se gîndi Struan. Ar trebui să fiu pregătit, cu arma sau cuţitul la îndemînă.

O să vină după mine ca un asasin în timpul nopții ? Sau o să mă înfrunte deschis ? Dar grijile astea-s pentru mîine.

— Culum ar trebui să se întoarcă curînd.

— De ce nu te culci ? Ești așa de obosit. Cînd Lo Chum o să trimită vorbă, Ah Sam o să te trezească, heya ? Acum cred că am să mă culc și eu.

— Cred că așa am să fac, fetițo. Struan îi sărută mîna cu dragoste și o cuprinse ușor în brațe. Ei, fetițo, fetițo. Mi-a fost atît de teamă pentru viața ta.

— Mulțumesc, Tai-Pan. Acum du-te și te culcă, iar mîine am să fiu cu mult mai bine, și tu la fel.

— Fetițo, trebuie să mă duc la Hong Kong. Cît mai curînd. Numai pentru cîteva zile.

May-may rămase o clipă nemișcată.

— Cînd pleci ?

— Mîine, dacă te simți mai bine.

— Tai-Pan, vrei să faci ceva pentru mine ?

— Bineînțeles.

— Ia-mă cu tine. Nu vreau să rămîn... să rămîn singură aici, dacă tu te duci acolo.

— Fetițo, nu ești încă destul de întremată ca să mergi, și eu trebuie să mă duc.

— Ah, dar mîine voi fi bine. Promit. Pe navă am să stau tot în pat și putem pleca cu *Resting Cloud* așa cum am făcut la venire. Te rog.

— Fetițo, nu lipsesc decît cîteva zile, și ar fi mai bine ca tu să rămîi aici. Cu mult mai bine.

Dar May-may se cuibări în el, tot îmboldindu-l.

— Te rog. Am să mă simt foarte bine și am să înghit toate cănile cu leacul ăla, fără mofturi, și am să stau în pat și am să mă fac bine și am să mănînc și am să mănînc și am să tot mănînc și am să fiu fantastic de foarte bine. Promit. Te rog nu mă lăsa singură pînă cînd nu m-am înzdrăvenit de-a binelea.

— Bine, dormi acum și o să hotărîm mîine.

Ea îl sărută.

— Nu hotărîm mîine. Dacă pleci, n-am să mai mănînc nimic, n-am să iau doctoria, pe Dumnezeu ! Uite așa ! spuse ea, maimuțărindu-se ca să arate cum va fi ea îmbufnată. Bătrîna ta mamă n-o să clintească nici un deget și o să stea așa !

Struan o strînse tare în brațe. Simțea cum, cu fiecare minut, ea se întrema tot mai mult. Dumnezeu să binecuvînteze cinchona !

— Bine, bine, dar nu plecăm atunci mîine. Poimîine, în zori. Dacă ai să te simți destul de bine. Dacă...

— Tai-Pan, mulțumesc mult. Am să fiu foarte bine.

Struan o ținu la oarecare distanță de el și o măsură cu atenție. Știa că va avea nevoie de luni de zile ca să se întremeze ca lumea, să-și redobîndească vechea frumusețe. Dar nu numai fața face farmecul unui om, își spuse el. Ci, mai ales, ce se află dedesubt, în ochi, în inimă.

— Fetițo, ești atît de frumoasă. Te iubesc !

Îi atinse nasul cu degetul ei minuscul.

— Ce ți-a venit să-i spui astfel de vorbe bătrînei tale mame ? și se vîrî în el. Și eu socot că esti groaznic de frumos.

Apoi Struan o făcu să bea două căni de cinchona, ea se ținu de nas și le bău. Își bagă în gură cîteva frunze de ceai bine mirositoare ca să-i dispară gustul acela neplăcut. El o așeză în așternuturi ca pe un copil, o sărută din nou și se duse în camera lui.

Își aruncă veșmintele de pe el, se bagă în pat și se întinse încîntat în așternuturile răcoroase. Somnul îl ajunse iute. Și în vreme ce el dormea, chinezul asasin era interogat mai departe. Cei care-l torturau aveau multă răbdare, și erau foarte pricepuți în arta de a smulge informații.

Capitolul patruzeci și unu

China Cloud se întoarse în portul Macao imediat după răsăritul soarelui. Pe cînd se apropia de locul de ancoraj, Struan se grăbea de-a lungul cheului. Barca îl aștepta.

— Dirk !

Ridică intrigat privirea.

— 'Neața, Liza.

Liza Brock era trasă la față și adusă de spate.

— Vin și io cu tine.

— Bineînțeles ! Struan îi întinse mîna s-o ajute să sară în barcă, dar ea refuză să i-o atingă. Mola ! porunci el.

Vislașii se opintiră din greu în vîsle. Se arăta a fi o zi minunată, marea era calmă. Pe duneta navei, Struan zări silueta pirpirie a căpitanului Orlov și știu că fusese văzut. Bun, își spuse el.

— Mîne îl duc pe Gorth mort la Hong Kong ! spuse Liza.

Struan nu-i răspunse. Doar dădu din cap și se uită spre cliper. Cînd ajunseră la scară, o lăsă pe Liza să se urce prima pe punte.

— 'Neața. îi întîmpină căpitanul Orlov.

— Domnișoara Brock e la bord ? îl întrebă scurt Struan.

— Da.

— I-ai... i-ai cununat ? Pe Culum și Tess ? îl întrebă Liza.

— Da ! Orlov se întoarse spre Struan. M-ai pus sub ordinele lui. Mi-a poruncit să-l căsătoresc. Stăpînul e stăpîn, asta-i legea pe care ai impus-o. Am urmat întocmai ordinele.

— Mda, ai dreptate, îi spuse Struan blînd. Nu aveai deplină răspundere decît în problemele de navigație. I-am spus limpede lui Culum.

Liza se răsuci furioasă spre Struan.

— Atunci tu ai aranjat într-adins lucrurile așa ! Tu ai pus la cale treaba asta ! Știai că au fugit împreună !

— Nu, n-a știut, doamnă Brock ! Culum se arătă pe scara de acces, încrezător în sine, dar încordat. A fost ideea mea. Hello, Tai-Pan. Eu i-am poruncit lui Orlov să ne cunune. Eram în drepturile mele s-o fac.

— Da. Hai să coborîm sub punte, fiule.

Liza, cenușie la față, îl apucă pe Culum de umăr.

— Ești frențit ?

— Cum am să fiu ! Cine ți-a băgat în cap una ca asta ? Crezi că dacă aș fi avut frențic m-aș mai fi căsătorit cu Tess ?

— Mă rog lu' Dumnezeu să fie adevărat ce spui. Unde-i Tess ?

— În cabină. Sîntem... haideți !

— Ea e... e teafără ?

— Bineînțeles, doamnă Brock.

— Aici nu e loc potrivit ca să discutăm probleme de familie, spuse Struan, o luă pe scară în jos și Liza porni după el.

— Hello, spuse Tess sfioasă, ieșind din cabina principală. Hello, mamă !

— Dragoste, ești teafără ?

— Da, sigur că da, sigur că da.

Și fiica și mama se aruncară una în brațele celeilalte. Struan îi făcu semn lui Culum să iasă din cabină.

— Îmi pare rău, Tai-Pan, dar noi am socotit că e mai bine așa.

— Ascultă, fiule. În timp ce erai plecat s-au întîmplat și lucruri neplăcute ! și-i spuse despre Gorth. Nu mai e nici o îndoială că el a pus la cale treaba cu bordelul. El a complotat totul așa cum am zis.

— Nu mai e nici o posibilitate ca după șapte zile... adică... să mai apară ceva ?

— Nu. Dar, cel mai bine, arată-te și medicului lui Brock. Cu asta o liniștești pe Liza.

— Din nou ai avut dreptate. Și doar m-ai prevenit. Doamne Dumnezeule, și doar m-ai prevenit. De ce-o fi făcut Gorth una ca asta ?

Cum poate un om să pună la cale un lucru atît de nenorocit, se întrebă el în sinea lui.

— Nu știu. Între tine și Tess totu-i în regulă ?

— O, da. Blestemat să fie Gorth ! A stricat totul ! Culum scoase două scrisori din buzunar. Uite răspunsurile de la Skinner și Gordon.

— Mulțumesc, fiule, și nu te mai îngrijora în privința...

— Noi coborîm la mal, spuse Liza, arătîndu-se impozantă în ușă. O iau pe Tess cu mine și...

Culum o întrerupse.

— Doamnă Brock, n-o s-o luați pe soția mea nicăieri. Cît despre zvonurile alea cu frenția, o să mă las consultat de medicul vostru pe dată și să terminăm cu treaba asta pe loc.

— Tyler o să rupă căsătoria asta. S-a făcut fără încuviințarea lui.

— Sîntem cununați dinaintea lui Dumnezeu, legal, și cu asta basta ! Culum recita ce stabiliseră el cu Tess să spună, dar curajul lui suna acum cam găunos din pricina morții lui Gorth. Îmi pare rău că a trebuit să fugim ca să ne căsătorim... nu, nu-mi pare rău. Sîntem căsătoriți și am să fac tot ce-mi stă mie în puteri să fiu un bun ginere, dar Tess rămîne la mine și face ce îi spun eu să facă.

— Tyler o să te ia cu biciul din urmă !

— Ah, mamă, nu ! izbucni Tess, alergînd spre Culum. Sîntem căsătoriți la fel cum am fi fost peste trei luni și cu asta s-a terminat. Tai-Pan, spune-i, spune-i că nu are dreptate.

— Sînt sigur că tatăl tău va fi tare supărat, Tess. Și pe bună dreptate. Dar sînt la fel de sigur că o să vă ierte pe amîndoi. Liza, de ce nu-i ierți tu întîi, chiar aici, acum ?

— Nu contează ce fac io, Dirk Struan, nu io trebuie să-i iert.

— Mamă, haide, te rog, începu Tess.

De-acum nu se mai poate pune nimeni curmeziș, își spuse ea. Acum că sîntem soț și soție, și a făcut dragoste cu mine, și m-a durut ca atunci de mult, dar mai altfel. Și-i atît de încîntat, de blînd, de minunat. Și cu asta și-l scoase din minte pe Nagrek pentru totdeauna.

— Haideți să luăm micul dejun împreună.

Liza își șterse sudoarea din jurul gurii.

— Mai bine ai veni acasă. O să-i trimit vorbă lu' tac-tu.

— O să locuim la Hotelul Englez, spuse Culum.

— Culum, nu-i nevoie, interveni Struan. La reședința companiei e un apartament și pentru tine.

— Mulțumesc, dar noi așa am hotărît că e mai bine. Cred că trebuie să ne întoarcem la Hong Kong îndată și să-l întîlnim pe domnul Brock ca să-l rugăm să ne ierte. Vă rog, doamnă Brock, haideți să fim prieteni. Tata mi-a spus ce s-a întîmplat cu Gorth. Nu el e de vină.

— Ba cred că da, băiete. Și nu poți să te duci îndată înapoi fincă mîne luăm coșciugul cu noi.

— Cum ? întrebă Tess.

— Dragă, Gorth a fost ucis, îi spuse Culum. Ieri.

— Cum ?

— A fost omorît mișelește de niște asasini ! țipă Liza.

— O, Doamne, nu se poate !

Struan îi relată totul așa cum se întîmplase. În afară de ceea ce pusese la cale Gorth împotriva lui Culum.

— Eu n-am avut de ales și l-am provocat la duel, spuse Struan în încheiere. Dar mîinile mele nu-s pătate cu sîngele lui. Cred că acum ar fi mai bine să coborîm la țărm.

Tess plîngea abia auzit, Culum o ținea cu brațul de mijloc.

— Haide, iubito, șterge-ți ochii. Noi nu sîntem cu nimic de vină, nici tata, și o conduse afară din cabină.

Struan rupse tăcerea care se lăsă după plecarea lor.

— Copiii sînt căsătoriți și-s fericiți, Liza. De ce să nu rămînă lucrurile așa ?

— De-ar fi după mine, io aș zice da îndată. Dacă ce zice Culum i-adevărat. Da' Tyler n-o să fie de aceeași părere... și doar îl știi bine așa cum te știe și el. Io știu că tu ai pus totul la cale, Dirk. Și o să știe și el. O să te omoare... sau o să încerce să te omoare și io așa cred, că și asta tot tu ai pus-o la cale să se-ntîmple așa. Tu și cu Tyler o să vă omorîți unu pe cel' lalt cînd o să vină el după tine sau o să te duci tu după el. De ce n-ați lăsat lucrurile să-și urmeze calea lor... și trei luni nu erau mare lucru de așteptat. Și acu... ah, Dumnezeule Doamne.

Struan ridică privirile de pe scrisorile pe care le citea în clipa în care Culum intră abătut în birou și se așeză.

— Totu-i în regulă ?

— Da. Doctorul a spus că n-am nimic.

— Ai mîncat de prînz ?

— Nu. Nimeni n-a mai avut chef de mîncare. Ah, Doamne, și totul mergea atît de bine. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Gorth cu nebunia lui afurisită !

— Ce face doamna Brock ?

— Atît cît se poate de bine în situația asta, cum ar scrie în ziare. Ce mai face... a sosit cinchona ?

— Da. Se simte bine acum.

— Ah, e minunat atunci.

— Mda.

Dar în ciuda senzației lui de bună dispoziție, Struan era tulburat de o vagă, dar pătrunzătoare teamă. Nu era ceva precis, ci doar sentimentul unei primejdii care plana de undeva. Scrisorile nu-i oferiseră nici o idee cam despre ce-ar fi putut fi vorba. Gordon Chen îi scria că el încă mai speră să găsească cinchona. Iar Skinner îi spunea că avea să dea drumul de îndată știrilor și că-l aștepta pe Struan încă în ziua aceea. Dar acum nu mai poate fi vorba de ziua de azi. Aș vrea, Doamne, să fi fost destul de tare și să-i fi spus lui May-may să rămînă.

— Mîine mă întorc și eu la Hong Kong. Mai bine voi doi ați veni cu mine.

— Cred că e mai nimerit să mergem cu *White Witch*, cu doamna Brock și Lillibet, îi răspunse Culum. În dimineața asta doamna Brock i-a trimis vorbă lui Brock cu o lorce. Să-i zică de noi... și de Gorth.

— Fiule, nu-ți face griji. Liza o să-și revină ea la sentimente mai bune, și Tyler n-o să vă facă nimic. A jurat doar jurămînt, îți aduci aminte ?

Culum îl cercetă pe Tai-Pan cîteva momente.

— Ai știut că am să o iau pe Tess cu mine pe *China Cloud* ?

— Ei, fiule, cînd am auzit că a dispărut, mi-am zis că mai bine să fi fugit cu tine, îi răspunse Struan prudent.

Culum luă de pe masă un prespapier. Din jad alb și greu.

— Am fost un prost.

— Nu cred. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci. Acum pentru tine totu-i rezolvat.

— Am fost un prost pentru că și de data asta am fost doar ca o păpușă de cîrpă.

— Cum ?

— Acum sînt convins că tu mi-ai băgat în cap ideea asta cu răpirea miresei. Sînt convins că într-adins l-ai pus pe Orlov sub comanda mea, știind bine că am să-i poruncesc să ne cunune. Sînt convins că tu ne-ai îmboldit pe mine și pe Tess să fugim, știind bine că asta o să-l facă pe Gorth să turbeze și o să te atace în public, dîndu-ți ocazia să-l ucizi sub ochii martorilor. Așa-i ?

Struan rămase nemișcat pe scaun. Și cu privirile ațintite în ochii lui Culum, fără să clipească.

— Nu știu exact cum să-ți răspund, Culum. Și nici nu știu sigur dacă tu aștepți cu adevărat un răspuns de la mine. Adevăru-i că tu ai dorit să te căsătorești cît mai repede posibil și că ești căsătorit de-acum. Adevăru-i că Gorth a încercat să te ucidă în cel mai ticălos fel

pe care-l poate gîndi o minte de om. Adevăru-i că el e mort. Adevăru-i că regret că n-am avut plăcerea de a-l ucide cu mîna mea, cum la fel de adevărat e că mîinile mele nu-s pătate acum de sîngele lui. Adevăru-i că din pricină că el e mort, tu eşti în viaţă, şi tu şi Tess. Şi adevăru-i că, indiferent ce-o să vrea să mai facă Brock, el a jurat jurămînt sfînt că o să vă ofere un loc adăpostit într-un port sigur. Şi ultimul lucru la fel de adevărat : în curînd ai să poţi să-mi iei locul. Ca Tai-Pan.

Culum puse prespapierul jos pe birou.

— Nu-s încă pregătit ca să fiu Tai-Pan.

— Ştiu şi asta. Dar în curînd vei fi. În cîteva luni mă întorc în ţară, spuse Struan. Peste un an aduc cliperul *Lotus Cloud* şi-mi închei socotelile cu Wu Kwok. Restul însă vor fi problemele tale.

Culum rămase pe gînduri, meditînd la ideea de a fi Tai-Pan, de a fi singur stăpîn. Ştia că, deocamdată, nu era stăpîn să facă ce vrea. Acum o avea şi pe Tess.

— Cred că am să pot face pace cu Brock... dacă nu încerci tu să te amesteci şi să acţionezi în locul meu, reluă el. Spune-mi totuşi, tu ai calculat şi ai pus totul la cale ? Pot să-mi răspunzi doar „da" sau „nu" ?

Şi aşteptă, aşteptă cu disperare să audă un „nu".

— Da, îi răspunse Struan calm. Am folosit anumite fapte pentru a atinge un anumit ţel.

— Cînd am să fiu Tai-Pan am să unesc firma Struan şi Compania cu firma Brock şi Fiii, îi replică Culum. Brock va fi primul ei Tai-Pan, eu îi voi urma.

Struan fu în picioare.

— Ticălosul ăla nu va fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. N-o să comande el navele mele !

— Nu-s navele *tale*. Sînt ale companiei. Şi Brock nu-i cumva doar un pion pentru tine pe care-l foloseşti şi-l rişti după cum ţi-e voia ?

— Jur pe Dumnezeu, Culum, că nu te înţeleg deloc. Acum ai în mînă propria ta viaţă, să faci ce vrei cu ea şi

tu ai de gînd să faci singura greşeală care te poate distruge.

Culum îl văzu deodată pe taică-său limpede de tot, omul din el. Îl văzu cît era de înalt şi de puternic, chipul neîndurător şi încercat, părul roşu auriu şi verdele intens al privirii care te făcea să tresari. Şi înţelese că totdeauna va fi doar o unealtă în mîna acestui om. Pricepu că nu se va putea lupta niciodată cu el, şi nici nu-l va putea convinge că unica lui şansă de a supravieţui singur ca Tai-Pan e să se unească cu Brock şi să rişte, sperînd că acesta îi va lăsa pe el şi pe Tess în pace.

— N-am să pot fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. Eu nu sînt ca tine, spuse el cu un calm care trăda o hotărîre definitivă. Şi nici nu doresc să fiu, şi nici n-am să fiu vreodată.

Cineva ciocăni la uşă. Lo Chum deschise uşa.

— Soldat stapin vede poate ?

— Încă un minut.

Culum se ridică.

— Cred că e mai bine să plec...

— Stai o clipă, Culum. Struan se întoarse spre Lo Chum. Vede la el acum, savvy ?

Lo Chum ieşi furios şi apoi deschise larg uşa. Se arătă tînărul ofiţer portughez.

— Senhor, bună ziua.

— Te rog ia loc, căpitane Machado. L-ai cunoscut pe fiul meu Culum ?

Cei doi dădură mîna şi ofiţerul se aşeză.

— Ca lider al conaţionalilor dumneavoastră englezi, şefii mei mi-au ordonat să vă comunic oficial rezultatul investigaţiilor cu privire la uciderea domnului Brock, începu el.

— I-aţi prins şi pe ceilalţi ? îl întrerupse Struan.

Ofiţerul zîmbi şi clătină din cap.

— Nu, senhor. Şi mă îndoiesc că-i vom prinde vreodată. L-am dat pe asasin pe mîna autorităţilor chineze şti

așa cum sîntem obligați s-o facem. Și l-au cercetat așa cum numai ei o pot face. A recunoscut că e membru al unei societăți secrete. Hung Mun. Triazi, după cum cred că le spuneți dumneavoastră. Se pare că a venit aici de la Hong Kong acum cîteva zile. După spusele lui există o lojă a Triádei care e foarte prosperă la Tai Ping Shan, spuse ofițerul zîmbind. Domnule Struan, se pare că aveți și mulți dușmani. Acest *cabrão* a pretins că... fiul dumneavoastră natural, Gordon Chen, e conducătorul acestei loji.

— E cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimii ani, îi replică Struan amuzat vizibil.

Dar începu să se gîndească foarte atent, cîntărind dacă nu cumva s-ar fi putut ca cele auzite să fie adevărate. Și dacă sînt ? se întrebă el. Nu știu. Ar fi bine să afli iute care-i adevărul, într-un fel sau altul.

— Se zice că și mandarinii s-au amuzat la vestea asta, continuă Machado. În orice caz, nenorocitul de ticălos păgîn a murit înainte de a putea scoate de la el numele adevăratului conducător ! apoi adăugă disprețuitor : A pretins că a fost trimis aici ca să-l asasineze pe senhor Brock din dispoziția conducătorului lor. Bineînțeles că a spus cum îi cheamă și pe acoliții lui, dar numele lor n-au nici un sens, ca și restul acestei povești. A fost de fapt un simplu jaf. Triazii ăștia blestemați nu-s decît niște tîlhari de drumul mare. Sau s-ar putea să fie vorba de o răzbunare, adăugă el cu subînțeles.

— Cum ?

— Ei, senhor ! Tînărul senhor Brock se pare că a fost... cum să zic... nu chiar admirat în anumite cercuri rău famate. Se pare că frecventa un bordel în apropierea căruia a și fost găsit. Acum o săptămînă sau aproape, ar fi atacat o prostituată. Nenorocita a murit alaltăieri. Tocmai am primit o plîngere împotriva lui din partea mandarinilor. Cine știe ? Poate că tocmai mandarinii au hotărît să se răzbune, dinte pentru dinte, iar tot restul e doar o diversiune. Doar știți bine cît de ocolite căi adoptă ei. Poate

că e mai bine că e mort, pentru că noi am fi fost obligaţi să luăm măsuri, treabă care ar fi stînjenit pe toată lumea. Se ridică în picioare. Superiorii mei, bineînţeles, au să trimită un raport oficial către Excelenţa sa, întrucît în evenimente e amestecat unul dintre conaţionalii dumneavoastră.

Struan întinse mîna.

— Vreţi să fiţi amabil şi să le transmiteţi mulţumiri din partea mea ? Şi mă întreb dacă toată povestea asta urîtă n-ar putea să fie înăbuşită. Chestiunea cu prostituata. Fiul meu s-a căsătorit cu sora lui şi doresc să apăr pe cît pot numele de Brock. Tyler Brock e un vechi tovarăş de afaceri.

— A, înţeleg, făcu ofiţerul uşor ironic, şi se uită la Culum. Felicitările mele, senhor.

— Mulţumesc.

— Am să transmit rugămintea dumneavoastră superiorilor mei, senhor Struan. Cred că vor aprecia şi ei situaţia dumneavoastră delicată.

— Mulţumesc, îi spuse Struan. Dacă-i prindeţi pe ceilalţi, răsplata încă rămîne în picioare.

Ofiţerul salută şi ieşi.

— Îţi mulţumesc pentru sugestia pe care i-ai făcut-o, spuse Culum. Ce-ar fi păţit Gorth ?

— Ar fi fost spînzurat. În privinţa crimei, există nişte legi englezeşti foarte bune.

— Ar fi chiar o ironie dacă povestea aceea ar fi adevărată.

— Care ?

— Gordon Chen şi societatea secretă. Dacă de fapt n-ai premeditat provocarea la duel a lui Gorth pentru că aranjaseşi în taină să fie asasinat.

— Ceea ce spui e o acuzaţie groaznică ! Groaznică.

— Nu te acuz, reluă Culum. Spun doar că ar fi mare ironie. Eu ştiu că eşti exact ceea ce eşti. Orice crimă ai să faci ai s-o faci legal, faţă-n faţă. Numai aşa trebuie să funcţioneze mintea unui Tai-Pan. Dar mintea mea nu-i fă-

cută pentru una ca asta. Şi nici nu va fi în stare de aşa ceva vreodată. Am obosit să-i tot atrag în capcană pe unii şi pe alţii şi să mă folosesc de ei. Eu nu-s ca tine şi nu voi ajunge niciodată să fiu astfel. Încearcă să te mulţumeşti cu mine aşa cum sînt. Şi dacă va fi ca Nobila Casă să moară în mîinile mele, ei bine, ca să folosesc propriile tale cuvinte, ăsta-i *joss*. Tu scapi cu faţa curată. Indiferent ce se va întîmpla după aceea, tu ieşi din scenă ca Tai-Pan. N-am să te pricep niciodată şi nici tu n-ai să mă pricepi pe mine, dar chiar şi aşa tot putem fi prieteni.

— Bineînţeles că sîntem prieteni, întări şi Struan. Dar un singur lucru : promite-mi că nu te vei uni niciodată cu Brock.

— Cînd am să fiu cu Tai-Pan am să fac aşa cum socot eu că e mai bine. Nu mai hotărăşti tu atunci. Asta-i legea pe care chiar tu ai întărit-o, legea pe care am jurat să o respect.

Nu se auziră decît zvonurile de pe *praia*. Undeva, în depărtare, băteau nişte clopote.

— În seara asta iei cina cu noi la club ?

— Da.

Culum plecă. Struan rămase nemişcat la biroul lui. Cum să toarne mai multă vlagă în Culum ? se întreba el. Nu putea găsi un răspuns. Trimise după secretarul său şi puse totul la cale în aşa fel încît toate socotelile companiei să fie încheiate înainte de a se reîntoarce el la Hong Kong. Părăsi biroul, şi în drum spre locuinţa lui May-may se gîndi la Brock. O să se arate cumva în noaptea asta la club ca o furtună, aşa cum făcuse şi Gorth.

Struan se opri o clipă şi se uită departe, în largul mării. În lumina acelui soare de după-amiază, *China Cloud* şi *White Witch* arătau minunat. Privirile îi lunecară spre Macao şi zări catedrala. De ce diavolul acela de episcop nu pusese şi el un preţ cinstit pentru scoarţa de cinchona ? Dar fii şi tu cinstit, Dirk. Omu' nu-i diavol. Mda, dar te-a prins la ananghie. De-acum n-ai să-l mai uiţi cîte zile

vei avea. Şi vei face o mulţime de servicii bisericii. Şi pentru diavolii de catolici. Dar oare chiar sînt diavoli ? Acum spune adevărul ! Nu ! Singurul diavol pe care l-ai cunoscut e Gorth. Şi Gorth e mort, s-a isprăvit cu el. Mulţumesc Domnului.

Mda. Gorth e mort. Dar încă nu e uitat.

CARTEA A ŞASEA

Capitolul patruzeci şi doi

China Cloud se mală de la geamandurile de ancorare în zori. Marea era liniştită, iar vîntul de est bătea statornic. Dar după două ore de la ieşirea în larg, briza se întări, iar Struan fu nevoit s-o părăsească pe May-may în cabina cea mare, şi ieşi pe punte. Orlov scruta cerul. Era senin, fără un nor, pînă la orizont, dar undeva, departe, cîţiva cumuluşi se adunau grămadă.

— Nu din partea aia e primejdie, spuse el.

— Nici dintr-acolo, adăugă Struan arătînd către larg.

Porni cu paşi mari de-a lungul punţii, apoi se săltă în arborada catargului prova. Porni să urce cu uşurinţă, vîntul trăgea de el în chip plăcut, şi nu se opri decît atunci cînd ajunse să se sprijine de fungile zburătorului, în vîrful trinchetului. Cercetă marea şi cerul cu atenţie, căutînd semnele vreunei vîntoase sau furtuni care s-ar fi putut să pîndească de undeva, sau vreun recif ascuns, sau vreun banc de nisip netrecut pe hartă. Dar, pînă la orizont, nu se zăreau nici un fel de semne de primejdie. O vreme se lăsă în voia acelor clipe, bucurîndu-se de senzaţia vitezei, de vînt, de nemărginire, binecuvîntîndu-şi *joss*-ul care l-a călăuzit în viaţă, care i-a dăruit-o pe May-may. Acum ea arăta mult mai bine, deşi era încă slăbită, dar întremată în comparaţie cu ziua de dinainte.

Cercetă arborada cît putea cuprinde din acel punct, căutînd să găsească locuri slăbite, stricăciuni, după care coborî şi se întoarse pe dunetă. Peste un ceas, vîntul se în-

tări și mai mult, cliperul se bandă și mai mult, stropii împroșcați de valuri ajungînd pînă la velele de jos.

— Dacă ajung în seara asta în port sînt fericit ! spuse Orlov cam neliniștit.

— Mda. Și tu simți ceva în aer ?

— Nu simt nimic. Decît că am să fiu fericit dacă mă prinde noaptea într-un port. Orlov trimise un scuipat în partea de sub vînt, și-și trecu îmbucătura de tutun dintr-o parte în cealaltă a gurii. Marea-i în regulă, vîntu-i în regulă, ceru-i senin... da, chiar și așa, pe undeva și-a vîrît dracul coada și coace ceva.

— Prin apele astea totdeauna coace cîte ceva.

— Cu îngăduința dumneavoastră eu am să mai terțarolez velele și pun dinainte un om cu sonda de plumb să strige adîncimile. S-ar putea să fie pe undeva, prin față, doar vreun banc, sau vreo împuțită de stîncă gata să-ți spintece pîntecul navei.

Orlov se cutremură și-și strînse pe el mai bine jacheta marinărească, deși era cald și bătea un vînt plăcut.

— În regulă.

Cel cu sonda apăru la prova de îndată, măsurînd adîncimile, marinarii se cățărară în arboradă și fu redusă presiunea vîntului pe velele cliperului *China Cloud*. După-amiază, tîrziu, nava intra teafără pe gîtuitura canalului de vest. Hong Kong-ul era în babord, continentul în tribord. Fusese o călătorie perfectă, fără nici un incident.

— Poate că am mai îmbătrînit și noi, asta-i, îi spuse Struan rîzînd scurt.

— Cu cît ești mai bătrîn, cu atît mai mult vrea marea să te soarbă în adînc, îi replică Orlov fără răutate, uitîndu-se la fața oceanului ce se întindea în urmă. Dacă nu m-aș poticni de nava mea cea frumoasă, astăzi m-aș debarca.

Struan se îndreptă spre timonă.

— Timonierule, te înlocuiesc eu o vreme. Du-te la prova.

— 'Țeles, sir !

Și marinarul se îndepărtă, lăsîndu-i singuri pe dunetă.

— De ce ? îl întrebă Struan pe Orlov.

— Simt marea cum nu mă slăbește din ochi. Ea totdeauna îl urmărește pe marinar, îl încearcă. Dar vine și o vreme cînd îl urmărește și în alt chip — geloasă, da, ca o femeie geloasă. Și la fel de primejdioasă ! Orlov scuipă zeama de tutun și bucata de tutun peste bord, își clăti gura cu ceai rece din punga de pînză de lîngă habitaclu. Pînă acum n-am mai făcut-o niciodată pe preotul și nici n-am mai cununat pe nimeni. Ochi Verzi, a fost... a fost al naibii de ciudat să mă uit la cei doi, atît de tineri, atît de dornici să se vadă căsătoriți și atît de încrezători. Și ascultîndu-l, auzeam ecoul glasului tău, cum se înfiora ca un păun : „Pe Dumnezeul meu, Orlov, o să ne cununi. Pe Dumnezeu. Eu sînt acum stăpîn pe *China Cloud*, pe Dumnezeu. Doar cunoști legea Tai-Panului, pe Dumnezeu." Și să mă vezi pe mine cum mă puneam curmeziș și blestemam și nu voiam deloc, numai ca să-i dau prilejul să simtă și mai mare cinste pentru obrazul lui, știind în tot acest timp că cel care trăgea sforile păpușilor era tot Ochi Verzi ! Orlov chicoti și se uită pieziș la Struan. Dar am jucat bine scena și l-am lăsat ca pînă la urmă el să mă comande, așa cum ai vrut tu de fapt. A fost, cum să zic, ca un fel de cadou de nuntă din partea mea pentru flăcăul ăla. Ți-a spus ce tîrg am făcut ?

— Nu !

— „Pentru Dumnezeu, cunună-ne, și-ți păstrezi nava. Dacă nu ne cununi, am să fac să nu mai ajungi să pui piciorul pe o navă, pe Dumnezeu !" relată Orlov și zîmbi. I-aș fi căsătorit oricum.

— Mă gîndeam și eu să-ți iau nava.

Lui Orlov îi dispăru zîmbetul de pe față.

— Cum ?

— Mă gîndesc să reorganizez compania, să pun întreaga flotă sub comanda unui singur om. Ți-ar plăcea slujba asta ?

— La țărm ?

— Bineînțeles că la țărm. Se poate conduce o flotă întreagă de pe duneta unui singur cliper ?

Orlov își strînse mîna pumn și-l flutură în fața lui Struan.

— Ești un diavol ieșit din iad, direct ! Mă ispitești oferindu-mi puteri ce întrec chiar visurile mele, pentru ca să-mi iei singura dragoste ce mi-a mai rămas pe pămînt. Pe dunetă uit chiar și eu ceea ce sînt — pe Dumnezeu ! Doar știi și tu. Pe țărm ce mai sînt, ei ? Orlov, crăcănatul de cocoșat !

— Ai putea fi Orlov crăcănatul, tai-pan al flotei celei mai nobile din lume. Eu aș zice că asta-i meserie pentru un bărbat adevărat ! și privirile lui Struan nu se dezlipiră de pe chipul piticului.

Orlov se răsuci pe călcîie și se duse la balustrada din vînt, de unde dădu drumul unui torent furios de murdării și blesteme în norvegiană și rusă care nu se termină minute întregi. Apoi se întoarse înapoi cu pași mari și apăsați.

— Și cînd va fi asta ?

— La sfîrșitul anului. Poate ceva mai tîrziu.

— Și cu călătoria mea în nord cum rămîne ? După blănuri, ei ? De ea ai uitat ?

— Vrei s-o anulezi ?

— Cine-ți dă ție dreptul să te joci cu toată lumea de parcă ar fi doar niște păpuși ? Ei ?

— Timonier ! Vino pe dunetă !

Struan îl lăsă iar pe timonier la cîrma navei cînd *China Cloud* țîșni din canal, ieșind în apele calme ale portului. La o milă mai în față se vedea Peninsula Kowloon înaintînd spre larg. Și de-o parte și de cealaltă a navei, pămînturile care se vedeau erau golașe, arse de soare, și rămaseră curînd în urmă. În babord, la vreo milă și ceva se zărea promontoriul stîncos al insulei ce fusese denumit Promontoriul de Nord. Dincolo de acest promontoriu, urma Happy

Valley ce nu se zărea din punctul unde se aflau acum, apoi Promontoriul Glessing, și acea redusă parte de acvatoriu ce fusese folosită pînă acum.

— Nord prin nord-vest, ordonă Struan.

— Nord prin nord-vest, sir ! răspunse ca un ecou timonierul.

— Ține drept așa ! spuse Struan și apoi se uită înapoi peste umăr la Orlov. Ei ?

— N-am de ales. Eu știu cînd ești hotărît în mintea ta. Ești în stare să mă debarci fără să te mai gîndești a doua oară. Dar am și eu niște condiții.

— Care ?

— Prima, vreau *China Cloud*. Pentru șase luni. Vreau să fac o călătorie pînă în țară. Pentru ultima dată.

Și nevasta și băieții ori vin cu tine, ori rămîn acolo, își spuse Orlov. Mai degrabă o să rămînă, și o să te scuipe în ochi și o să te blesteme să ajungi în iad, și așa o să prăduiești șase luni din viața unei nave.

— De acord. De îndată ce am alt cliper aici la îndemînă, *China Cloud* îți aparține. O să aduci o încărcătură de blănuri. Al doilea.

— Al doilea, Ochi Verzi, să se respecte legea ta : cînd ești la bord tu ești căpitan. Dar de data asta legea-i pentru mine !

— De acord !

— Nu mai există alta.

— Dar n-am vorbit nimic de bani.

— Dar-ar frenția-n bani ! Am să fiu tai-pan al flotei Nobilei Case. Ce-și poate dori un bărbat mai mult ?

Struan cunoștea răspunsul. *May-may*. Dar nu spuse nimic. Își strînseră mîna drept încheiere a înțelegerii, iar cînd nava ajunse la un sfert de milă în largul Peninsulei Kowloon, Struan ordonă schimbarea de drum spre sud-vest prin sud și se îndreptă spre portul propriu-zis.

— Tot echipajul pe punte ! Treceți în prova ! Căpitane, preia comanda ! Te oprești lîngă *Resting Cloud*. Întîi sînt

transbordați pasagerii. Apoi te îndrepți spre locul de ancorare pentru furtună!.

— Mulțumesc, căpitane, mîrîi Orlov. Ce bine-i să fii în port, pe Dumnezeul meu!

Struan cercetă țărmul prin binoclu. Acum putea vedea pînă în adîncul zonei de la Happy Valley: clădiri abandonate, nici o mișcare. Deplasă încet binoclul și-l reglă ca să vadă mai bine, și se văzură distinct terenurile de construcție ale noului oraș Queen's Town, de dincolo de Promontoriul Glessing. Schelele noii sale factorii imense erau de pe acum ridicate și vedea culii mișunînd ca furnicile, transportînd, construind, săpînd. Schele erau ridicate și pe colină, unde poruncise să se ridice Casa cea Mare. Vedea de aici chiar și tăietura subțire a drumului care șerpuia spre vîrful colinei.

Tai Ping Shan crescuse apreciabil. Acolo unde mai înainte erau doar cîteva sute de sampane brăzdînd apele încoace și-ncolo între insulă și continent, acum erau o mie. La ancoră stăteau legănîndu-se mai multe nave de transport, mai multe nave comerciale. De-a lungul panglicii Drumului Reginei în apropierea țărmului se ridicaseră case, cocioabe și tot felul de șandramale temporare. Toată plaja pulsa de viață. *China Cloud* salută nava amiral de îndată ce depăși promontoriul, iar de acolo i se răspunse cu o lovitură de tun.

— Mesaj de pe nava amiral, sir! strigă omul de veghe.

Struan și Orlov își îndreptară binocluri le într-acolo și din semnalizarea pavilioanelor citiră: „Căpitanul e chemat să se prezinte la bord de îndată".

— Să venim cu nava lîngă ei? întrebă Orlov.

— Nu. Cînd ajungem la două lungimi de lanț, lași barca la apă. Răspunzi personal ca pasagerii mei să ajungă la bordul lui *Resting Cloud* teferi și nevătămați. Fără ca să-și bage nasul cineva pe acolo.

— Lasă-mă pe mine.

Struan coborî sub punte şi-i spuse lui May-may că avea să revină curînd şi să se pregătească şi ea şi Ah Sam şi Yin-hsi să treacă pe cealaltă navă. Orlov începu să fulgere cu privirea de jur împrejurul navei. O slujbă la ţărm, da ? Ei bine, am să văd eu. Mai e mult de mers pînă atunci, îşi spuse el. Naiba să-l ia ! Da, dar aş fi în stare să mă iau de piept cu dracul în persoană pentru Ochi Verzi, plodul lui Odin. Are nevoie de un bărbat ca mine ! Dar şi de data asta are dreptate. Asta-i treabă de bărbat adevărat ! Gîndul ăsta îl încălzi foarte tare.

— Mai vioi ! urlă el la echipaj, ştiind bine că asupra lor se îndreptau acum o mulţime de ocheane.

Păstră toate velele ridicate şi se îndreptă, despicînd în viteză valurile, spre nava amiral. Inima lui cînta o dată cu vuietul arboradei şi, în ultima secundă, urlă :

— Cîrma banda !

Nava se răsuci şi rămase neclintită ca un copoi dinaintea unui stol de prepeliţe. Cuterul fu lăsat la apă, Struan coborî pe frînghiile de abordaj. Cuterul se desprinse de navă şi *China Cloud* se lăsă cîteva puncte sub vînt şi se lipi perfect de *Resting Cloud.*

— Tot echipajul sub punte ! porunci Orlov. Domnule Cudahy, să nu mai văd pe nimeni pe punţi. Nici la noi, nici pe cealaltă navă. Avem de transbordat o încărcătură pe care nu-i cazul să o cîntărească nimeni, Dumnezeule Cristoase !

Struan deschise uşa cabinei principale de pe nava amiral.

— Dumnezeule Doamne, iată-te, Dirk ! Sîntem cu toţii ruinaţi, spuse Longstaff agitat, îndreptîndu-se spre el şi vînturînd o copie din *Oriental Times* pe dinaintea nasului său. Ai văzut chestia asta ? Ruinaţi ! Ruinaţi !

Struan luă ziarul. Titlul editorialului de pagină interioară îţi scotea ochii : SECRETARUL AFACERILOR EXTERNE ÎI REPUDIAZĂ PE NEGUSTORII CU CHINA.

— Nu se poate, Will, spuse el.

— Pe ce-am mai sfînt, cum de îndrăznește tipul să facă un gest atît de idiot, ce ? Nebunul dracului ! Și noi ce facem ?

— Will, îngăduie-mi să citesc și eu. După aia am să văd despre ce e vorba.

— Idiotul de Cunnington a respins tratatul nostru. Despre asta-i vorba. Iar eu sînt destituit. Înlocuit ! Eu ! Cum de îndrăznește ?

Struan ridică din sprîncene și scoase un șuierat de uimire.

— Tu încă n-ai fost informat oficial prin vreo depeșă ?

— Bineînțeles că nu ! Cine naiba mai stă să informeze și un plenipotențiar, ce ?

— Poate că e o alarmă falsă.

— Individul ăla de Skinner jură că e adevărat. Ar face bine să fie așa pentru că altfel îl jupoi pentru calomnie, Cristoase !

— Și cînd a ajuns vestea aici, Will ?

— Ieri. Cum naiba de împuțitul ăla de papagal și-a pus mîinile lui dolofane și murdare pe un mesaj secret pe care eu încă nu l-am primit ? Ar merita să fie bătut cu biciul ! Își turnă alt pahar cu porto, îl dădu pe gît și-și mai turnă unul. Azi noapte n-am închis ochii o clipă, îngrijorat de moarte în privința viitorului nostru în Asia. Ia citește. Bată-l Dumnezeu să-l bată de Cunnington !

Struan începu să citească și descoperi că pînă și el parcă lua foc. Cu toate că articolul în esență prezenta doar faptele în mare și reda cuvînt cu cuvînt aproape scrisoarea pe care Crosse i-o scrisese, editorialul lui Skinner sugera că Cunnington, faimos pentru modul tiranic în care se îndeletnicea cu afacerile externe, nu numai că repudiase în totalitate tratatul, dar pe deasupra și toată experiența comunității de negustori, a marinei regale și a armatei de uscat : „Lordul Cunnington, care n-a trecut niciodată la est de Canalul de Suez, se arată a fi un expert în privința importanței Hong Kong-ului. Mai mult ca

sigur, habar nu are dacă Hong Kong-ul e la nord sau la sud de Macao, la est sau la vest de Pekin. Și atunci de unde îndrăzneala de a sugera că amiralul nostru e un fanfaron care habar nu are o iotă despre marinărie și despre valoarea istorică a celui mai mare port al nostru din Asia ? Unde am fi noi acum dacă n-am avea Marina Regală ? Sau fără Armata de Uscat, care e la fel de minimalizată, ba nu, insultată, printr-o prostească interpretare a intereselor noastre ? Dacă n-ar fi Hong Kong-ul, unde și-ar mai găsi soldații noștri un refugiu, sau navele noastre adăpost ? Și cum îndrăznește acest om, care a ocupat acel post prea îndelungă vreme, să spună că încercații noștri negustori, care, pe bună dreptate, și-au investit și viitorul și toată averea în Hong Kong, sînt niște nebuni ? Și de unde îndrăzneala asta de a sugera că cei ce și-au petrecut o viață întreagă în China pentru gloria Angliei habar nu au de problemele chinezești, nici de valoarea imensă a unui port liber, a unui centru comercial, a unei insule fortificate..." Și articolul zugrăvea insula și importanța ei, arătînd cum, cu riscuri mari pentru ei, negustorii au ridicat Happy Valley, și cînd au fost nevoiți să părăsească orașul, fără să se descurajeze, au început să clădească un altul, pentru gloria Marii Britanii. În fine, o capodoperă de manipulare a informației. Struan își ascunse încîntarea. Știa că dacă pînă și el, care făcuse să transpire aceste vești, putea fi răscolit de editorial, atunci ceilalți trebuiau să fie stîrniți rău de tot.

— Sînt cutremurat ! Cum de-a îndrăznit ! Cunnington ar trebui pus sub acuzare !

— Exact ce gîndeam și eu ! Longstaff își goli paharul și-l trînti de masă. Ei bine, și eu sînt destituit ! După toată munca, sudoarea mea, după atîtea tratative și război, și asta numai pentru că maniacul acela de maimuțoi tiranic își închipuie că el e buricul pămîntului !

— Will, fir-ar afurisit să fie, de data asta nu scapă ! Trebuie să facem ceva cu individul ! Nu scapă el de data asta.

— Ba da, Cristoase Dumnezeule ! Longstaff se ridică în picioare şi porni să bată cabina în lung şi-n lat, iar Struan simţi o umbră de milă pentru el. Şi acum ce-o să se întîmple ? Cariera mea e terminată... sîntem ruinaţi cu toţii.

— Will, ce-ai făcut în direcţia asta ?

— Nimic ! Longstaff se uită furios afară, pe fereastra cabinei. Insula asta blestemată e cauza nenorocirilor mele. Stînca asta ieşită din iad m-a distrus. Ne-a distrus pe toţi. Se aşează mohorît pe scaun. Ieri mai-mai să izbucnească o revoltă. O delegaţie de negustori a venit aici şi mi-a cerut să refuz să plec. O altă delegaţie, condusă de Brock, mi-a cerut să plec din Asia de îndată, cu toată flota, să mă prezint la Londra şi să cer punerea sub acuzare a lui Cunnington şi, dacă e necesar, să declar blocada portului Londrei ! Se aşează cu bărbia în palme. Ei, e vina mea. Ar fi trebuit să urmez toate instrucţiunile literă cu literă. Dar n-ar fi fost bine. Eu nu sînt un cuceritor ahtiat de putere, dornic să pună mîna pe noi teritorii. La naiba cu toate ! Ridică privirea şi chipul i se schimonosi de umilinţă. Amiralul şi generalul sînt încîntaţi, bineînţeles. Bei ceva ?

— Mulţumesc ! Struan îşi turnă un pahar de brandy. Will, nu e totul pierdut. Ba din contra. Odată ajuns în ţară, îţi poţi pune la treabă toată trecerea de care te bucuri.

— Cum ?

— Tot ce-ai făcut aici e bine. Vei avea ocazia să-l convingi şi pe Cunnington dacă va mai deţine postul. Cînd veţi fi faţă în faţă, vei avea o poziţie foarte puternică. Ai de partea ta dreptatea. Cu siguranţă.

— L-ai întîlnit vreodată pe Cunnington ? îl întrebă amărît Longstaff. Cu monstrul ăla nu poţi discuta.

— De acord. Dar mai am și eu cîțiva prieteni. Să zicem că ai dovada că tu ai avut dreptate și el a greșit. Ei ?

Lui Longstaff îi luciră ochii. Dacă Struan nu-i îngrijorat de veștile cutremurătoare pe care i le dăduse, atunci înseamnă că nu e totul pierdut.

— Ce fel de dovadă, dragul meu prieten ? întrebă el.

Struan gustă băutura, desfătîndu-se.

— Diplomații rămîn, guvernele trec. Înainte de a ajunge tu în țară. Peel va fi prim-ministru.

— Imposibil !

— Ba-i posibil. Să zicem că duci cu tine niște informații de cea mai mare importanță, care dovedesc că Cunnington e un idiot. Cum te vor primi Peel și conservatorii ?

— Minunat ! P'onoarea mea ! Ce fel de informații, prietenul meu Dirk ?

Afară la ușă se stîrni zarvă, Brock dădu buzna înăuntru, santinela, cu o mutră nenorocită, încercînd zadarnic să-l oprească. Într-o clipire, Struan fu în picioare, gata să scoată cuțitul. Fața lui Brock părea să radieze ură.

— Îs cununați ?

— Da.

— Gorth îi mort ?

— Da.

— Cînd o să vină *White Witch* ?

— Cred că înainte de lăsarea serii. Se pregătea de plecare pentru jumătatea dimineții.

— Întîi șed de vorbă cu Liza. Apoi cu-ăia doi. Și dup-aia, Cristoase Dumnezeule, vorbesc io și cu tine.

Și ieși ca o furtună din încăpere.

— Ticălos prost crescut ! pufni Longstaff. Măcar să fi bătut la ușă.

Struan se relaxă așa cum se întinde o pisică după ce trece pericolul, cu mușchii destinși ușor, dar gata să se încordeze iar, la cea mai mică amenințare, ochii însă atenți mai departe, ațintiți în partea de unde poate să se ivească pericolul.

— Will, din partea lui Cunnington nu ai a te teme. E terminat.

— Dirk, bun înțeles c-așa-i. Călătorie sprîncenată! Se uită spre ușă, își aminti de rivalitatea și confruntarea dintre campionii marinei și armatei, și aprecie că lupta dintre Dirk și Brock va fi la fel de parșivă. Ce-i în mintea lui Brock, ei? Are de gînd să te provoace la duel? Am auzit și noi, bun înțeles, de frecușurile tale cu Gorth. Veștile proaste au darul de a circula foarte iute, așa-i? Groaznică treabă. Mare și afurisit noroc că a fost omorît de alții.

— Mda, mîrîi Struan.

Acum că primejdia trecuse, se simți deodată sleit și îngrețoșat.

— Ce i-a apucat pe idioții ăia necopți să fugă să se căsătorească? Era la mintea cocoșului că Brock o să turbeze. Timpită treabă.

— Deloc timpită, Will. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Bun înțeles, dacă zici tu așa.

Și Longstaff se întrebă dacă erau adevărate zvonurile că Tai-Panul într-adins a grăbit căsătoria și duelul. Tai-Panul era mult prea deștept ca să nu pună la cale una ca asta, își spuse el. Deci Tai-Pan contra Brock.

— Ce ziceai de Peel, Dirk?

— Will, tu ești diplomat de carieră. Diplomații nu trebuie să se implice în anumite legături de partid. Cel puțin ar trebui să se bucure de bunăvoința tuturor partidelor.

— Exact ce gîndesc eu, și Longstaff făcu deodată ochii mari. Vrei să spui că aș putea deveni conservator și... să-l susțin pe Peel?

— Susține-i pe whigi și pe conservatori în aceeași măsură. Hong Kong-ul e ceea ce-i trebuie Angliei. Will, tu ești Hong Kong-ul. Poate că ăsta — și Struan vîntură ziarul — e un imens noroc pentru tine. Dovedește nu nu-

mai că Lord Cunnington e un nebun, dar e și gură spartă. E tare ciudat să ajungi să citești un document secret tocmai într-un jurnal.

Apoi îi povesti despre caseta cu documente, dar numai atît cît era nevoie să-l zăpăcească pe Longstaff.

— Doamne Dumnezeule mare ! Dacă, așa cum spunea Tai-Panul, exista o copie a adevăratului raport secret cu hărți ale frontierelor dintre Rusia și China, și a restului interiorului țării, atunci binecuvîntat fie sufletul meu, astea sînt ca un pașaport pentru funcția de ambasador și pasul spre a deveni lord. De unde le-ai găsit ?

— Dintr-o sursă demnă de toată încrederea. Struan se ridică în picioare. Înainte de a pleca spre țară am să-ți dau documentele în mînă. Folosește-le așa cum crezi de cuviință. Ele vor dovedi fără nici o îndoială că ai avut dreptate, iar Cunnington nu, în afară de celelalte implicații.

— Dirk, iei masa cu mine în seara asta ? Longstaff se simțea minunat, cum nu se mai simțise de ani de zile. Putem să mai sporovăim și noi despre vremurile de odinioară.

— Dacă ești bun să mă ierți, nu pot în seara asta. Mîine ?

— Minunat. Mulțumesc. Și sînt atît de bucuros că se răzbună dreptatea noastră.

— În fine, o ultimă problemă căreia trebuie să i se acorde atenție de îndată. Triazii.

— Cum ?

— Gorth Brock a fost ucis de triazii din Hong Kong. Din Tai Ping Shan.

— P'onoarea mea, de ce ?

— Nu știu.

Struan îi povesti ce-i spusese ofițerul portughez despre triazi. Și despre Gordon Chen. Știa că trebuia să-i ofere lui Longstaff și informația asta, altfel ar fi părut că încerca să-și protejeze fiul atunci cînd ar fi ieșit la iveală în

mod oficial adevărul ăsta. Dacă Gordon Chen era amestecat cu ei, asta avea să-l mănînce cu totul. Dacă nu, atunci n-ar fi avut nimic de suferit.

— Caraghioşenia naibii, spuse Longstaff izbucnind în rîs. Afurisită poveste.

— Mda. Răspîndită de duşmanii mei, fără îndoială. Dar dă un decret cu privire la triazi şi ordonă-i maiorului Trent să-i zdrobească. Altfel ne trezim cu toţi mandarinii pe cap.

— Bună idee. Excelentă, pe Zeus ! Am să-l trimit pe Horatio... fir-ar să fie, i-am dat învoire pe două săptămîni să plece la Macao. Pot să-l iau pe Mauss de la tine ?

— Bineînţeles. Îl trimit eu la tine.

După ce plecă Struan, Longstaff se aşeză încîntat la birou.

— Dragul meu Sir William, se adresă el propriului pahar. Mă simt chiar minunat. Dacă se va afla adevărul, sînt al naibii de bucuros să scap de insula asta împuţită. Şi nu mă sinchisesc nici cît negrul sub unghie ce-o să se întîmple cu insula asta, cu... cu negustorii, cu chinezii sau frenţiţii ăia de triazi ! Se duse la fereastră şi începu să chicotească. O să vedem noi ce conţine caseta aia. Şi cînd o să ajungem în Anglia o să hotărîm. Dacă a ieşit din joc Cunnington, atunci putem susţine Hong Kong-ul fără primejdii. Dacă mai e la post tot Cunington, pot să fiu de acord cu el că are dreptate şi să las insula asta să se ducă la fund. Pentru că voi avea documentele, cheia ce duce la dormitorul oricărui secretar pentru afacerile externe, şi pe deasupra şi o groază de ceai ! Izbucni în hohote de rîs : cu cîteva zile înainte sosise un emisar din partea lui Ching-so ca să-i spună că seminţele cerute de Horatio vor fi încărcate pe navă în două săptămîni. Excelenţa Voastră, aş zice că aţi avut o zi fructuoasă !

Cînd ajunse pe *Resting Cloud,* Struan o găsi pe May-may deja în pat, în apartamentul ei, arătînd întremată şi foarte bine.

— Sînt gingaş de fericită că-s din nou acasă, Tai-Pan. Uite, bătrîna ta mamă ascultă ca un marinar sadea. Am băut două căni de cinchona şi m-am pregătit să mai beau încă trei.

— Hm ? făcu el, trezindu-i-se bănuieli.

— Păi, sigur că da ! Şi nu te mai uita aşa. Vorbesc adevărul adevărat. Sînt eu o curvă Hoklo ? Un cerşetor de cîine ? Mint eu de la obraz ? Promisiunea-i promisiune şi eu nu uit. Bineînţeles, adăugă ea blînd, acum beau zeamă de asta de bălegâr cu suc de mango la care s-ar gîndi orice femeie fuga-fuga, dar nu nişte bărbaţi, ah dragă, nu, e prea simplu ! şi-şi aruncă pe spate capul cu vechiul ei gest imperios. Ei, bărbaţii !

Struan îşi ascunse zîmbetul şi bucuria de a o vedea că începea să semene tot mai mult cu cea de pe vremuri.

— Acum rămîi în pat, eu mă întorc mai tîrziu.

— Ha ! Am călcat eu vreodată făgăduiala ? Ce-s eu, o căcărează de ţestoasă ? Îi întinse mîna ca o împărătească. Tai-Pan !

El îi sărută galant mîna, ea izbucni în hohote de rîs şi-l luă în braţe.

— Hai, ia-o din loc, fiule, şi să nu te prind prin bordeluri murdare.

Struan se duse în cabina lui. Deschise safeul şi scoase un rînd de copii din cele două pe care le făcuse cu toată meticulozitatea după documentele şi hărţile din casetă. Le puse în buzunar, laolaltă cu săculeţul în care mai erau nişte resturi de scoarţă de cinchona. Se urcă din nou în barca lui.

— *Boston Princess !* porunci el, numind nava depozit a firmei Cooper—Tillman.

Soarele părea că se leagănă deasupra orizontului, dar lucea şters, de parcă un văl ar fi acoperit cerurile.

— Nostromule, ce zici de vremea asta ?

— Nu știu, sir. Am mai văzut io din asta în Mările Sudului, 'nainte de vreme frumoasă, da' și de vreme păcătoasă. Dacă și luna are cerc în juru' ei la noapte, poa' c-o s-avem niscaiva ploaie.

Sau și mai rău, adăugă Struan. Se ridică în picioare și se uită spre canalul de vest. Nu se vedea nici urmă de *White Witch*. Ei, își spuse el, poate că au rămas în larg și or să intre în port o dată cu zorile, mîine. Tyler, deocamdată nu mă gîndesc la asta. Cuterul se lipi de *Boston Princess*. O navă comercială cu trei punți, imensă, care stătea permanent la ancoră. Struan urcă în fugă scara de acces.

— Cer permisiunea de a urca la bord, îi spuse el ofițerului american de vardie. Poate că domnul Cooper poate să mă primească. E urgent.

— Un minut, domnule Struan.

Ofițerul coborî sub punte. Struan își aprinse un trabuc și aruncă chibritul peste bord. *China Cloud* se îndepărta spre locul ei de ancoraj, la apă adîncă, în dreptul coastei de la Happy Valley.

— Hello, Tai-Pan, îl salută Jeff Cooper, venind grăbit pe punte. Bănuiesc că ai auzit ce-a făcut tîmpitul ăla de pui de căţea, Cunnington ! Ne-a părut groaznic de rău cînd am auzit de duel și de toate celelalte. Chiar au fugit să se căsătorească cei doi zăpăciți ?

— Da. Ce face Wilf ?

— A murit.

— Fir-ar să fie ! Cînd a murit ?

— Acum trei zile.

— Să mergem în cabină, ce zici ?

— În regulă. Ce-i cu povestea asta că Longstaff e demis, iar tratatul respins ?

— Nu înseamnă nimic. Doar o idioată stîngăcie politică. Sînt sigur că greșeala va fi îndreptată.

Cooper o luă înainte să-i arate drumul spre cabină. Cabina principală era deosebit de luxoasă.

— Brandy ?

— Mulţumesc ! Struan luă paharul. Sănătate !

— Sănătate !

Struan deschise săculeţul şi scoase de acolo nişte cinchona.

— Jeff, vezi ce-i aici ? E o scoarţă de copac. Scoarţă de cinchona. Uneori numită şi Scoarţa Iezuiţilor. Faci un ceai din scoarţa asta şi-ţi vindecă malaria.

— Eşti sigur ?

— Da. Mi-a vindecat iubita. Treaba asta rămîne numai între noi. Sigur e că vindecă malaria.

Cooper luă o bucăţică de scoarţă, cu degetele tremurînd.

— Cristoase Dumnezeule ! Îţi dai seama ce-ai făcut ? Îţi dai seama ce spui ?

— Da. Malaria e peste tot în toată lumea. Aveţi malarie şi în Statele Unite, peste tot în Florida, în colonia Louisiana. Ştiu care-i leacul şi cum se poate face rost de scoarţă. Ce-ţi spune ţie chestia asta ?

— Un enorm serviciu făcut omenirii, o avere pentru cel care pune primul mîna pe leacul ăsta.

— Da, flăcăule. Îţi propun să fim tovarăşi la afacerea asta. Struan puse restul de scoarţă din nou în punguliţă, întristat dintr-o dată. Ironie, nu-i aşa ? Cu cîteva săptămîni în urmă ar fi putut să-i salveze pe Robb şi micuţa Karen. Pe toţi ceilalţi, chiar şi pe Wilf, deşi pe el l-am cam dispreţuit.

— S-a chinuit rău cînd a murit, spuse Cooper.

— Îmi pare rău. Struan gustă băutura. Propunerea mea e simplă. Formăm o nouă companie specializată în exploatarea acestei scoarţe. Punem amîndoi părţi egale de capital. Patru directori : tu şi cel numit de tine, eu şi Culum. Tu conduci compania. Eu îţi furnizez de unde se ob-

ţine scoarţa şi cum se procedează cu ea de îndată, iar tu te apuci de pus lucrurile la cale de mîine.

Cooper îi întinse mîna.

— S-a făcut !

Struan îi relată de unde obţinuse scoarţa şi de la cine, despre nava pe care o închiriase şi urma ca a doua zi să plece din Macao îndreptîndu-se spre Peru.

— Episcopul a trimis vorbă că părintele Sebastian merge şi el cu nava asta. Propun să dublăm mijloacele de procurare şi să nu riscăm. Companiei i se va restitui costul navei, iar noi trimitem o altă navă, dar direct din America. Angajăm doi doctori şi doi oameni de afaceri care să meargă cu nava asta şi să afle tot ce se poate afla despre cinchona. În ziua în care pleacă nava americană, lansăm în Statele Unite vestea prin mijlocitorii tăi... Vom fi cu un pas înaintea competitorilor celorlalţi şi acoperim în felul ăsta şi înţelegerea mea cu episcopul. Şi lansăm în acelaşi timp vestea şi aici, pentru a înlătura blestemul de la Happy Valley. Şi, îndată ce vom putea, vom face acelaşi lucru şi în Europa. La vremea cînd se vor întoarce navele noastre, medicii din toată lumea vor urla după cinchona. Navele mele vor transporta leacul în Imperiul Britanic, tu te ocupi de continentul american, iar restul lumii îl împărţim. În sudul Italiei, putem vinde cu tonele.

— Cine mai ştie de asta ?

— Numai tu. Astăzi. Dacă reuşesc să-l găsesc, îi vînd povestea şi lui Skinner. Şi cu asta am terminat cu afacerile. Şi acum spune-mi ce face Shevaun.

— Şi bine şi rău. Se pare că s-a împăcat cu ideea că e logodită. Dar, indiferent cît de mult o iubesc eu, trebuie să recunosc că ea nu mă iubeşte.

— Vei răscumpăra acţiunile lui Tillman ?

— Dacă Shevaun se căsătoreşte cu mine, nu. Dacă nu e de acord.. ei bine, ar fi o afacere tare proastă să n-o fac. Acum, că Wilf e mort, trebuie să-mi găsesc alt partener.

Asta înseamnă că va trebui să-i ofer și acestuia un stoc de acțiuni... doar știi foarte bine cum stau lucrurile astea.

— Da. Și ce mai face Sergheiev ?

— E încă aici. Șoldul nu-l mai deranjează atît de mult. Ne vedem destul de des. Luăm cina împreună de două, trei ori pe săptămînă. Cooper zîmbi trist. E foarte atașat de Shevaun, iar ea pare să țină la el. Chiar acum e pe nava lui în vizită.

Struan își frecă gînditor bărbia.

— Ei, atunci mai am o afacere pentru tine. Mai periculoasă decît cinchona.

— Care ?

— Pentru un an de zile, trimite-o în țară pe Shevaun. Las-o să gîndească și ea cu capul ei, doar e o fată bine crescută. Dacă după un an mai dorește să se întoarcă înapoi, te vei căsători cu ea și veți fi fericiți. Dacă se hotărăște să nu se căsătorească cu tine, atunci îi redai libertatea. În orice situație spune-i că-i vei plăti mai departe partea tatălui ei atît cît va trăi el. Frații ei n-au decît să se spînzure. Nu uita, nouă ne pot folosi imens legăturile senatorului Tillman chiar și pentru afacerile noastre cu cinchona. Banii pe care ai să-i dai lui vor fi compensați cu vîrf în felul ăsta.

Cooper se duse pînă la birou ca să-și ia un trabuc și să mai cîștige timp. De ce făcea Tai-Panul propunerea asta ? Voia să o cucerească pe Shevaun pentru sine ? Nu, n-avea nici un rost să o ia pe căi atît de ocolite. Dacă-i făcea cu degetul, Shevaun venea în fugă.

— Tai-Pan, trebuie să mă mai gîndesc la asta, îi spuse el. Un trabuc ?

— Nu, mulțumesc. Și în vreme ce te gîndești la asta mai adaugă un factor de risc. Roagă-l pe Sergheiev să-i facă invitația de a o conduce cu nava lui pînă în țară, însoțită de bona ei.

— Ai înnebunit !

— Nu, flăcăule, spuse Struan și scoase la iveală documentele, legate frumos cu panglică verde. Citește!

Cooper luă documentele.

— Ce-i aici?

— Citește. Citește pe îndelete.

Cooper se așeză la birou și desfăcu panglica. Ei bine, își spuse Struan, afacerea cu cinchona e lansată. Acum ce facem cu Culum? Poate că flăcăul are dreptate: îi trebuie un partener. Răspunsul e Jeff. Firma Struan-Cooper-Tillman. Sau cel puțin Struan-Cooper. De-acum putem să uităm de Tillman. Și de ce nu? Pentru Jeff asta înseamnă un imens avantaj. Avem un avantaj imens și cu continentul american. Jeff e priceput și dur. Gîndește-te cu grijă la asta. E o soluție bună. Longstaff? De Longstaff trebuie să avem grijă așa cum am făcut-o întotdeauna. De îndată ce nu mai e sub ochii tăi, o să facă ce-i spune următorul individ cu suficientă tărie de caracter. Cum rămîne cu Skinner? Pînă acum s-a descurcat bine. Blore? Trebuie să-l mai verificăm. Și Mauss. Ce mai rămîne? Plecarea în țară și May-may. Poate că Orlov a avut dreptate. Poate că ceea ce ai simțit a fost doar privirea cu care te urmărea marea, și pentru cît ai investit ai dus-o bine pe mare. Și nu glumi cu simțămintele astea.

Și, implacabil, gîndul i se întoarse la Brock. Da. Mai trebuie o crimă. Liza avea dreptate: Cînd se pornesc, șirul lor nu se mai oprește. Sau se va încheia o dată cu sfîrșitul vostru al amîndurora.

— Cît de adevărate sînt documentele astea? Cooper terminase de cercetat dosarul.

— Sursa s-ar putea numi „dincolo de orice îndoială". Tu ce părere ai?

— Planu-i diabolic. Evident că Sergheiev e chiar omul, cu siguranță unul din ei, trimiși să investigheze sfera de influență britanică în Asia și să cerceteze care-s mijloacele de emigrare în Alaska rusă. Un moment Cooper rămase pe gînduri, apoi continuă. Ce-i de făcut? Să conti-

nuăm ideile dumitale — Shevaun. Sergheiev va fi cît se poate de încîntat s-o însoţească pînă în America. Îl atrage spre ea fie în mod deliberat sau poate fără să-şi dea seama şi-l duce la Washington. Tatăl ei, care-i în mod evident cel mai nimerit să-i încredinţăm documentele, îi spune lui Sergheiev în patru ochi că Statele Unite sînt dezamăgite de Rusia şi doreşte să-i vadă pe ruşi ieşiţi de pe continent. Despre doctrina Monroe şi toate celelalte. La asta te-ai gîndit ?

— Jeff, eşti băiat deştept.

— Informaţiile astea îl compromit pe lordul Cunnington făcîndu-l să arate ca un idiot.

— Exact.

— Şi demonstrează în mod absolut necesitatea păstrării şi importanţa vitală a Hong Kong-ului.

— Exact.

— Şi acum singurul lucru pe care ~~trebuie~~ să-l mai hotărîm e cum să facem să ajungă aceste informaţii imediat şi sigur în mîinile domnului senator. Cu treaba asta îi vor creşte imens acţiunile în cercurile politice, şi o să le folosească la justa lor valoare. Putem risca să o facem pe Shevaun părtaşă la toată intriga asta ? Sau pur şi simplu să-i dăm o copie să o ducă tatălui ei ?

— Eu nu aş lăsa-o să citească un rînd din dosar şi nici nu i-aş spune o vorbă. La urma urmei e tot femeie. Iar femeile pot deveni imprevizibile. S-ar putea îndrăgosti de Sergheiev. Şi atunci va trimite la fund Statele Unite ale Americii pentru că logica femeii spune că ea trebuie să-şi apere bărbatul, indiferent de ce zestre are ea şi tot restul. Şi ar fi dezastruos dacă Sergheiev ar afla că noi ştim toate manevrele şi tot ce e în dosarul acela.

— Aş vrea să mă mai gîndesc la toate astea, spuse Cooper, legă dosarul şi i-l înmînă lui Struan. S-ar putea să sune cam pompos, dar ţara mea va trebui să-ţi rămînă recunoscătoare.

— N-am nevoie de recunoștință, Jeff. Poate că toate astea să ne ajute dacă senatorul Tillman și ceilalți diplomați vor începe să ia peste picior felul idiot în care lordul Cunnington se preocupă de afacerile noastre din această zonă.

— Da. Socotește treaba ca și făcută. Apropo, îmi datorezi douăzeci de guinee.

— Pentru ce ?

— Nu-ți mai amintești rămășagul nostru ? Cine anume e modelul nudului ? În prima zi la Hong Kong ? Din pariu făcea parte și tabloul lui Aristotle cu cedarea insulei, nu-ți mai amintești, Dirk ?

— Da. Cine-i modelul ? întrebă Struan.

Douăzeci de guinee nu e mare lucru în comparație cu onoarea unei doamne, se gîndi el. Mda, dar fir-ar al naibii să fie, vreau tabloul ăla.

— Shevaun. Mi-a spus acum două zile, mi-a zis că o să pozeze pentru un astfel de tablou. În chip de ducesă de Alba.

— Și ai să-i îngădui ?

— Nu știu ! Chipul lui Cooper se boți într-un zîmbet palid și pentru o clipă își pierdu aerul mohorît. Călătoria pe mare va împiedica povestea cu tabloul, așa-i ?

— Nu cînd e vorba de fata asta. Mîine îți trimit punga cu bani la bord. Fiindcă mi-am adus aminte, cel care pierde îl pune pe Aristotle să-l picteze în tabloul cu insula pe cîștigător. S-a făcut.

— Poate că vei primi totuși tabloul. Cadou. Și am să-l pun pe Aristotle să ne picteze pe amîndoi în tablou, ce zici ?

— Ei, mulțumesc. Totdeauna m-a atras tabloul acela.

Cooper făcu semn spre documente.

— Și despre astea mai vorbim mîine. Mă gîndesc la noapte și am să văd dacă o trimit pe Shevaun.

Struan se gîndi la ziua următoare. Îi întinse documentele lui Cooper.

— Pune-le în safeul tău. Pentru siguranţă.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc, Tai-Pan, pentru încrederea ta.

Struan se duse la ţărm, la biroul provizoriu pe care-l ridicase pe terenul lor de pe plajă. Vargas îl aştepta.

— Vargas, întîi spune toate veştile proaste.

— Senhor, avem un raport de la agenţii noştri din Calcutta. Se pare că *Grey Witch* e cu trei zile înaintea navei noastre *Blue Cloud,* după ultimele informaţii.

— Alta ?

— Cheltuielile de construcţie sînt uriaşe, senhor. Iar după veştile din ziarul de ieri, ei, am oprit cu totul lucrările. Poate că ar trebui să reducem cu totul pierderile.

— Reia de îndată lucrul şi de mîine dublează numărul muncitorilor.

— Da, senhor. Veştile de pe piaţa Angliei sînt proaste. Piaţa e foarte nestabilă. Bugetul nu e echilibrat şi se aşteaptă tot felul de necazuri financiare.

— E normal. Nu mai ai nici un fel de dezastre deosebite de relatat ?

— Nu, senhor. Bineînţeles s-au înmulţit de necrezut furturile, de cînd aţi plecat au fost şi nişte atacuri pirateresti, trei, şi vreo duzină de încercări. Au fost capturate două jonci de piraţi şi echipajele în întregime au fost spînzurate în public. În fiecare marţi, cîte patruzeci, cincizeci de hoţi, tîlhari şi criminali sînt supuşi caznei bătutului cu biciul. Nu trece o noapte să nu fie jefuită o casă. Trist. Ah, fiindcă veni vorba. Maiorul Trent a ordonat restricţii de circulaţie pentru toţi chinezii după apusul soarelui. Pare să fie singura cale de a-i mai stăpîni.

— Unde-i doamna Quance ?

— Tot pe nava cea mică, senhor. Şi-a anulat plecarea spre Anglia, se pare că circulă un zvon că domnul Quance mai este încă în Hong Kong.

— Şi este ?

— Senhor, nu mi-ar place să știu că l-am pierdut pe nemuritorul Quance.

— Domnul Blore ce-a mai făcut ?

— Cheltuiește banii de parcă bolovanii din Hong Kong ar fi din aur. Bineînțeles, nu e vorba de banii noștri, spuse Vargas încercînd să-și ascundă dezaprobarea, ci fondurile Jockey Clubului. Am înțeles că acest club este o instituție neprofitabilă, orice profit fiind investit în beneficiul curselor de cai, pentru cai, și așa mai departe ! Își șterse mîna cu batista, ziua se arăta plină de umezeală. Am auzit că domnul Blore a mai organizat și o luptă de cocoși. Sub auspiciile Jockey Clubului.

Struan se lumină la față.

— Bun ! Și cînd va avea loc ?

— Senhor, nu știu.

— Glessing ce mai face ?

— Tot ce trebuie să facă un comandant al portului. Dar am auzit că e tare furios pe Longstaff pentru că nu i-a îngăduit să se ducă pînă la Macao. Circulă zvonul că va fi trimis în țară.

— Mauss ?

— Ah, pastorul Mauss. S-a întors de la Canton și și-a luat camere la hotel.

— De ce-ai făcut *ah,* Vargas ?

— Nimic, senhor. Doar că umblă alt zvon, îi răspunse Vargas, supărat pe sine pentru că-l luase gura pe dinainte. Se pare că... noi, catolicii, bineînțeles că nu-l aprobăm și ne întristează cînd vedem că toți protestanții nu împărtășesc credința noastră, pentru a-și salva sufletul. În orice caz, el s-a ales cu un ucenic îndrăgit, un chinez botezat din neamul Hakka, pe care-l cheamă Hung Hsiu-ch'uan.

— Hung Hsiu-ch'uan are vreo legătură cu Hung Mun — triazii ?

— Nu, senhor. Numele acesta e foarte obișnuit.

— Mda, acum îmi aduc aminte. Un bărbat înalt, care arată foarte ciudat. Continuă.

— Mare lucru nu mai e de spus. Acesta a început să predice printre chinezii din Canton. Fără ca reverendul Mauss să știe, acesta își zice a fi frate cu Isus Cristos, le spune că el vorbește noaptea cu tatăl lui — Domnul. Că el e noul Mesia, că, la fel ca și fratele lui, și el se va apuca să curețe templele și o mulțime de alte aiureli idolatrice. Cu siguranță că omu-i nebun. Dacă n-ar fi un sacrilegiu atît de mare ce zice el, ar fi altfel amuzant.

Struan se gîndi la Mauss. Ca om ținea la el, și-i era milă de el totodată. Apoi își aminti din nou de cuvintele lui Sarah. Mda, își spuse el, te-ai folosit de Mauss în multe feluri. În schimb i-ai dat ce dorea el — șansa de a converti păgîni. Fără tine el ar fi fost mort de multă vreme. Fără tine... dar să lăsăm astea. Mauss trebuie să-și afle singur mîntuirea. Căile Domnului sînt tare ciudate.

— Vargas, cine știe ? Poate că Hung Hsiu-ch'uan e chiar ceea ce spune el a fi. În orice caz, adăugă el iute văzîndu-l pe Vargas cum se zburlește, sînt de acord. Nu e deloc amuzant. Am să vorbesc cu Wolfgang Mauss. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Vargas își drese glasul.

— Credeți că săptămîna viitoare pot fi liber ? Căldura asta și... ar fi tare bine să-mi mai văd și cu familia.

— Mda, Ia-ți două zile, Vargas. Și cred că ar fi bine ca de acum colonia portugheză să aibă propriul ei club. Eu am și pornit o subscripție. Ești numit provizoriu secretar și vistiernic al clubului. Scrise ceva pe o foaie de carnet, o rupse și i-o întinse. Poți să ridici banii ăștia imediat.

Era o poliță la vedere de o mie de guinee. Vargas era copleșit.

— Mulțumesc, senhor.

— Nu e nevoie de mulțumiri, Vargas, îl opri Struan. Fără sprijinul comunității portugheze, n-ar fi aici nici un fel de comunitate.

— Senhor, dar veştile astea... ziarul ! Hong Kong-ul e terminat. Coroana a respins tratatul. Şi să mai şi dublez numărul muncitorilor ? Şi acum o mie de guinee ? Nu pricep.

— Atîta vreme cît mai rămîne un negustor în Hong Kong, atîta vreme cît mai e o navă în port, Hong Kong-ul există. Nu-ţi face griji. Ai vreun mesaj pentru mine ?

— Domnul Skinner a lăsat vorbă. Ar vrea să vă vadă imediat ce puteţi să-l primiţi. La fel şi domnul Gordon Chen.

— Trimite-i vorbă lui Skinner că am să trec pe la ziar în seara asta. Iar lui Gordon că îl aştept la bordul lui *Resting Cloud* la ora opt.

— Am înţeles, senhor. Ah, mi-am amintit, mai e ceva. Îl ţineţi minte pe Ramsey ? Marinarul care a dezertat ? Ei bine, a hălăduit prin munţi în toată vremea asta, într-o peşteră, ca un sihastru. La Pisc, mai exact. A supravieţuit furînd mîncare din satul pescăresc Aberdeen. Se pare că s-a dat la cîteva femei de pe acolo, chinezii l-au legat fedeleş şi l-au predat autorităţilor. A fost judecat ieri. O sută de lovituri de bici şi doi ani de închisoare.

— Ar fi fost mai bine să-l fi spînzurat, spuse Struan. Nu rezistă el doi ani acolo. Puşcăria asta e o capcană a morţii, neînchipuit de crudă.

— Da, groaznică. Senhor, mulţumesc încă o dată. Comunitatea noastră vă va fi recunoscătoare, încheie Vargas.

Dădu să plece, dar se întoarse îndată.

— Tai-Pan, vă rog iertare. E aici unul dintre marinarii dumneavoastră. Chinezul Fong.

— Trimite-l înăuntru.

Fong intră singur şi se înclină tăcut. Struan îl cîntări pe chinezul bine legat, cu faţa mîncată de vărsat. În cele trei luni de cînd era îmbarcat se schimbase în multe feluri. Purta veşmîntul marinarului european cu un aer firesc, coada şi-o răsucise frumos şi o purta sub şapca îm-

pletită. Și vorbea o engleză suportabilă. Marinar excelent. Ascultător, neguraliv, care prindea repede.

— De ce nu ești pe navă ?

— Tai-Pan, capitan spune poate la țărm coboare. Cart meu la țărm.

— Fong, ce dorești de la mine ?

Fong îi întinse un petec de hîrtie boțită. Pe el un scris ca de copil : „Aberdeen. Același loc, camarad. Opt bătăi de clopot, cartul de mijloc. Singur". Era semnat „tatăl lui Fred și Bert".

— De unde-l ai ?

— Culi oprit la mine. Dat la mine.

— Știi ce scrie aici ?

— Da, citit. Nu citit ușor. Nu conteşte.

Struan cîntări petecul de hîrtie.

— Ai văzut cerul ?

— Da, Tai-Pan.

— Și ce-ți spune ție cerul ăsta ?

Fong pricepu că era pus la încercare.

— Tai-fung, răspunse el.

— Cînd ?

— Nu știe. Trei zilele, patru zilele, cam atît. Da tai-fung, nu conteşte.

Soarele scăpătase sub orizont, lumina împuținîndu-se iute. Țărmul era punctat de luminițele felinarelor, la fel ca și terenurile de construcții. Vălul care acoperea cerul se îngroșă și mai tare. O lumină imensă și sîngerie se ridică cu vreo zece grade deasupra orizontului.

— Fong, zic că ai un nas bun.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

Struan ridică biletul.

— Despre asta ce spune nasul tău ?

— Nu merge singura, răspunse Fong.

Capitolul patruzeci și trei

O dată cu lăsarea serii, cerul începu să se acopere de nori, iar umezeala spori simțitor. Cei care făceau negoț cu China de multă vreme și erau hîrșiți în ale vîntului și mării știau că în curînd vor începe și ploile. Norii aceia prevesteau doar cea dintîi dintre ploile acestui sezon, ce va mai domoli puțin zăpușeala o vreme și va mai astîmpăra praful. Dacă *joss*-ul va fi cu ei, atunci va veni doar o ploaie trecătoare. Dacă era împotriva lor, vor avea parte de o furtună. Și numai *joss*-ul va hotărî dacă furtuna se va transforma sau nu în taifun.

— Tai-Pan, mi-e cald, spuse May-may, făcîndu-și vînt cu evantaiul în vreme ce stătea în pat.

— Și mie, îi răspunse Struan în vreme ce se schimba, scoțîndu-și cămașa leoarcă de pe el ca să-și pună alta. Doar ți-am spus că ar fi fost mai bine să rămîi în Macao. Acolo e mult mai răcoare.

— S-ar putea, dar acolo n-aș avea plăcerea să-ți spun că mi-e cald, Cristoase Dumnezeule !

— Îmi plăcea mai mult de tine cînd erai bolnavă. Nu erai nici obraznică și nici nu blestemai atît de urît.

— Ha ! pufni ea. Nu fi amăgitor cu mine !

— Cum să nu fiu cu tine ?

— Amăgitor, Tai-Pan, amăgitor. Ce, nu mai știi engleză ? În vreme ce tu ai umblat toată ziua, fără să-ți pese de bătrîna ta mamă, eu am fost fantastic de ocupată citind cartea de cuvinte a doctorului Johnson, ca să-mi îmbogățesc mintea cu noi cuvinte din limba barbarilor. Toată lumea cunoaște cuvîntul „amăgitor". Și înseamnă „mincinos". Uite, asta ești, Cristoase ! Se chinui să se arate bosumflată, ceea ce o făcu să arate și mai drăguță. Nu mă mai adori deloc.

— Uite, mă bate pe mine gîndul să te amăgesc cu vreo două la fund.

May-may se chinui să scoată un geamăt de mare suferinţă.

— Tai-Pan, vrei fetiţ copil hîţ-hîţ, heya, stapin ? Poate, oh ko, nu conteşte.

Struan se apropie de pat, iar May-may se trase îndărăt.

— Tai-Pan, am glumit, nu !

El o prinse în braţe şi o strînse uşor.

— Ah, fetiţo, fă-te bine, e singurul lucru important.

Ea îşi pusese o tunică de mătase de un albastru moale, îşi coafase părul elegant, iar parfumul ei te ameţea.

— Să nu te prind că te duci pe la vreo casă de curve! Da ?

— Nu te prosti !

O sărută şi isprăvi cu îmbrăcatul. Îşi puse cuţitul în tocul de la şold şi pumnalul în carîmbul cizmei stîngi, îşi legă din nou părul cu o panglică la spate.

— Tai-Pan, de ce-ţi tot tai părul ? De ce nu-l laşi să-ţi crească ca să-l împleteşti coadă ca orice persoană civilizată ? ! Foarte frumos.

Lim Din bătu la uşă şi intră.

— Stapin, stapin Chen aici. Poate ?

— Vede cabina de sus.

— Tai-Pan, te întorci ?

— Nu, fetiţo, mă duc direct la ţărm.

— Spune-i lui Gordon să treacă să mă vadă, da ?

— Da, fetiţo.

— Unde te duci ?

— În lume, Cristoase ! Şi ai grijă să te porţi frumos cît sînt plecat. Nu mă întorc decît după miezul nopţii. Dar cum urc la bord vin şi te văd.

— Bun, toarse ea ca o pisică. Dar dacă dorm să mă scoli. Bătrîna ta mamă vrea să ştie că amăgitorescul ei băiat s-a întors teafăr şi nevătămat.

O bătu duios cu palma pe obraz şi urcă în cabina lui de pe puntea superioară.

— Hello, Gordon.

Gordon Chen purta o robă lungă de mătase albastră şi pantaloni de mătase subţiri. Îi era cald şi părea foarte îngrijorat.

— Bună seara, Tai-Pan. Bine te-ai întors. Sînt atît de bucuros că am auzit că ai găsit cinchona. Ce mai face doamna T'chung ?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Îmi pare rău că străduniile mele s-au dovedit zadarnice.

— Îţi mulţumesc că ai încercat.

Gordon Chen era cam supărat că în eforturile astea se duseseră şi mulţi taeli de argint, dar supărarea asta nu însemna nimic pe lîngă îngrijorarea lui cu privire la soarta Hong Kong-ului. Toată suflarea din vîrful ierarhiei Triadei din Kwantung era în plină răscoală în urma veştilor primite din Anglia. Fusese chemat de Jin-qua, care-i poruncise să-l tatoneze pe Tai-Pan, să folosească toate puterile Triadei, orice mijloace necesare — argint, tribut, sporirea comerţului — pentru a-i împiedica pe barbari să părăsească insula şi să-i încurajeze să rămînă.

— Tai-Pan, e o problemă de cea mai mare importanţă, altfel nu te-aş fi deranjat. Hong Kong-ul. Ziarul ăsta. E adevărat ? Dacă-i adevărat, atunci sîntem pierduţi, ruinaţi.

— Aud că tu eşti Tai-Panul Triadei din Hong Kong.

— Cum ?

— Tai-Pan al Triadei din Hong Kong, repetă Struan fără menajamente, şi-i aduse la cunoştinţă cele spuse de ofiţerul portughez. Idioată poveste, da ?

— Nu-i idioată, Tai-Pan, e groaznică. O minciună sfruntată !

Dacă ar fi fost singur, şi-ar fi smuls părul din cap şi şi-ar fi sfîşiat hainele, urlînd de furie.

— De ce-ar fi dorit cei din Triadă să-l ucidă pe Gorth?

— De unde să ştiu ? De unde să ştiu eu ce-au de gînd anarhiştii ăia ? Tai-Pan al Triadei ? Eu ? Ce învinuire murdară !

Viaţa mea nu mai face nici cît rahatul unui culi, îşi strigă el neauzit sieşi. Trădătorul ăla căcăcios ! Cum de-a îndrăznit să divulge astfel de secrete ! Haide, adună-ţi minţile. Tai-Panul barbarilor se uită la tine şi ai face bine să-i răspunzi înţelept.

— Pur şi simplu habar n-am. Dumnezeule. Şi triazii în Tai Ping Shan, sub nasul meu ! Groaznic.

— Ai duşmani interesaţi să se întindă o astfel de poveste ?

— Tai-Pan, bineînţeles că trebuie să am. Dumnezeule. Mă întreb dacă... şi ridicîndu-şi privirile în sus lăsă să i se vadă albul ochilor.

— Dacă ce ?

— Păi, eu sînt... eşti tatăl meu. Nu s-ar putea ca cineva să încerce să te atace pe dumneata prin mine ?

— Gordon, s-ar putea şi asta. Cum s-ar putea la fel de bine ca tu să fii şeful triazilor.

— Şi anarhist ? Eu ?

Oh, zei, de ce m-aţi abandonat ? Şi doar am cheltuit cincizeci de taeli de argint pe tămîie şi prinoase şi am plătit rugăciuni doar săptămîna trecută. Nu sînt eu cel care sprijină toate templele cu dărnicie, fără deosebire ? N-am înzestrat eu pînă acum personal trei temple şi patru cimitire, şi nu întreţin pe banii mei patruzeci şi trei de călugări budişti ?

— De ce m-aş amesteca şi eu cu ticăloşii ăia ? Cu ajutorul tău am ajuns om bogat. Eu n-am nevoie nici să fur, nici să jefuiesc pe nimeni.

— Dar n-ai vrea tu să-i vezi pe manciurieni înlăturaţi de pe tronul Chinei ?

— Tai-Pan, pentru mine ori manciurieni ori chinezi, mi-e totuna. De ce să-mi pese ? N-au nici o treabă cu mine ! Oh, zei, nu mai trageţi cu urechea la spusele mele o scurtă vreme. Eu nici nu sînt chinez... sînt englez. Şi eu aş fi ultimul om în care să aibă încredere o societate secretă chinezească. Ar fi prea primejdios, nu crezi ?

— Poate, nu știu. Gordon, cred că n-ai face rău să mai cheltuiești și tu niște taeli. Și pune și tu niște spioni să afle. Și descoperă cine-s oamenii ăștia, cine-s conducătorii lor.

— Tai-Pan, de îndată o și fac.

— Pentru un om cu iscusința ta, trei luni ar trebui să fie îndestul pentru a afla cine-s conducătorii.

— Trei luni, repetă automat Gordon Chen, străduindu-se cu disperare să găsească o ieșire din cursa asta.

Și deodată avu o inspirație. Bineînțeles ! N-au decît barbarii să se socotească după voia lor cu gunoaiele ce-s împotriva triazilor. Dintre ei o să năimim spioni și o să facem așa fel ca să se uncască în niște loji mai mici și să-i inițiem cu niște false ceremonii. Minunată idee ! Apoi... să vedem. O să lăsăm să răsufle că adevăratul conducător al Triadei este... cine-i ? Cînd o să vină vremea am să mă gîndesc eu atunci la unul dintre dușmanii mei. Apoi îi dăm în vileag barbarilor ca fiind adevărații triazi și hîc ! jos cu capetele lor.

— Da, da, Tai-Pan, mă apuc de treaba asta imediat.

— Cred că așa ar trebui să faci. Fiindcă într-un fel sau altul am de gînd să zdrobesc mișcarea triazilor.

— Și am să te ajut cît îmi va sta în puteri, replică Gordon înfierbîntat.

Tai-Pan, zece capete au să te mulțumească chiar și pe tine. Păcat că Chen Sheng face parte din familie, altfel ar fi cel mai nimerit să-l dăm drept capul Triadei. Cu puțin *joss*, aș fi al doilea om nimerit să ajung comprador al Nobilei Case. Nu te îngrijora, Jin-qua o să te ajute să găsești momeala cea mai nimerită.

— Tai-Pan, și acum cel mai important lucru. Ce-i cu articolul acela ? Hong Kong-ul e terminat ? Sîntem pe cale de a pierde o avere întreagă. Va fi un dezastru dacă pierdem insula.

— Sînt unele probleme mărunte. Dar o să se aranjeze. Hong Kong-ul rămîne mai departe în picioare. Nu peste

multă vreme, actualul guvern va fi schimbat. Nu-ţi face griji. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sînt una !

Neliniştea lui Gordon Chen dispăru.

— Eşti sigur ? Cunnington va fi înlăturat?

— Într-un fel sau altul. Da.

Îşi privi tatăl cu admiraţie. Ah, îi trecu lui prin minte, chiar şi printr-un asasinat ! Excelent. I-ar fi plăcut să-i mărturisească Tai-Panului că el îl înlăturase pe Gorth şi astfel îi salvase viaţa. Dar putea să mai aştepte cu vestea asta pînă vor veni vremuri mai potrivite, îşi spuse el plin încîntare.

— Atunci e minunat, Tai-Pan. Mi-ai redat încrederea în chip minunat. Sînt de acord şi eu. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sînt una !

Dacă n-ar fi aşa, ai fi o biată raţă moartă, se gîndi el. Dar ar fi bine să nu mai pui piciorul pe continent vreodată. Nu din pricina poveştii ăsteia cu Triada care se vîntură acum. Nu. Eşti condamnat să rămîi la Hong Kong. E locul tău, mormîntul tău.

— Atunci să ne mai întindem afacerile, să riscăm acum din plin. Am să muncesc din greu ca să fac Hong Kong-ul puternic. Da, da. Poţi avea încredere în mine. Mulţumesc, Tai-Pan, fiindcă mi-ai redat încrederea.

— Doamna mea vrea să te salute şi ea. Te duci în cabina ei, da ?

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru că m-ai prevenit în legătură cu povestea aia idioată, dar periculoasă, cu triazii.

Gordon Chen se înclină şi ieşi. Struan îşi urmări fiul cu mare atenţie tot timpul. Este sau nu ? se întrebă el. Mirarea lui s-ar fi putut să fie autentică, iar ceea ce a spus pare destul de întemeiat. Nu ştiu. Dar dacă Gordon este capul triazilor, va trebui să fii foarte priceput ca să-l prinzi. Şi atunci ce-ai să faci ?

Struan îl găsi pe Skinner în hala tipografiei publicației *Oriental Times*. Înăuntru era zgomot asurzitor și un aer înăbușitor. Îl felicită pe ziarist pentru felul în care dăduse drumul vestitor.

— Tai-Pan, nu-ți fă probleme. Mîine iese un alt număr, spuse Skinner și-i înmînă șpalturile. Voi fi fericit să scap odată de vara asta afurisită.

Era îmbrăcat în vesnicul surtuc negru din țesătură rară și nădragi groși. Struan citi articolul. Era plin de sarcasm și invective, și sublinia că toți negustorii ar trebui să se unească și să bombardeze parlamentul pentru a-l distruge pe Cunnington.

— Cred că articolul ăsta o să-i facă pe unii s-o și pornească în grabă ! spuse Struan încuviințînd.

— Și eu sper. Skinner stătea cu brațele depărtate de trup să-și mai aline arsurile de la subraț. Afurisită zăpușeală. Tai-Pan, îți pui viața în pericol dacă te plimbi de unul singur pe o noapte ca asta.

— Nu mai pomeni de molima asta blestemată. N-are nici o legătură cu zăpușeala. O dizenterie de vară. Omul e făcut să asude.

— Da. Și să fie curios. În articolul tău spuneai ceva despre un ciudat paragraf din înțelegerea lui Longstaff cu viceregele Ching-so. Despre ce-i vorba ?

— Taman una dintre informațiile acelea ciudate pe care un gazetar se străduie să le adune. Skinner își șterse fața cu o cîrpă murdară care lăsă în urmă dîre de cerneală, se rezemă de spătarul scaunului, și-i spuse lui Struan despre semințe. De dud, camelii, orez, ceai, tot felul de flori.

Struan rămase o vreme pe gînduri.

— Mda, e foarte ciudat ce spui.

— Din cîte știu eu, Longstaff nu-i un entuziast grădinar. Poate că a fost ideea lui Sinclair... el are înclinații spre grădinărit. Sau cel puțin sora lui. Skinner îi urmări

pe culii chinezi care lucrau în jurul tiparniței. Am auzit că fata-i cam bolnavă.

— Acum e spre vindecare, și-s fericit că pot s-o spun. Doctorul spunea că a fost vorba de un fel de diaree de la stomac.

— Am auzit că azi dimineață Brock a fost la bordul navei amiral.

— Informație corectă.

— Mă întrebam pe cînd va trebui să pregătesc un necrolog.

— Uneori nu găsesc umorul tău prea amuzant.

Sudoarea se scurgea pe fața lui Skinner și picăturile cădeau pe cămașa lui pătată.

— Tai-Pan, n-am spus-o în glumă.

— Eu o iau drept glumă, îi replică Struan calm. *Joss* nenorocit să vorbești de necrolog, spuse el, urmărind cum tiparnița arunca afară ziarul de a doua zi. M-am gîndit la Whalen. Longstaff i-a pus vechiului oraș numele de Queen' s Town. Acum avem un oraș nou. Poate că Whalen o să ne facă onoarea să aleagă alt nume.

Skinner chicoti.

— Cu asta se implică și el frumușel. Tai-Pan, la ce nume te-ai gîndit ?

— Victoria.

— Îmi place. Victoria, ei ? Dintr-o singură mișcare. Longstaff e ras cu totul. Tai-Pan, socotește că s-a și făcut sugestia asta. Lasă-mă pe mine. Nici Whalen n-o să bage de seamă că n-a fost ideea lui, îți garantez. Skinner se scărpină pe burtă mulțumit. De cînd sînt stăpînul ziarului ?

— Din ziua în care Hong Kong-ul e acceptat de Coroană și tratatul e ratificat de ambele guverne ! Struan îi întinse un document. Totul e trecut aici. Sigiliul meu e pe document. Bineînțeles cu condiția ca, la vremea respectivă, *Oriental Times* să mai fie un subiect tentant.

— Tai-Pan, te mai îndoiești ? îi replică Skinner pe loc.

Vedea de-acum limpede viitorul. Zece ani, își spuse el. Apoi voi fi bogat, apoi mă voi întoarce în țară și mă voi căsători cu fata vreunui proprietar de pământuri și o să-mi cumpăr un conac la țară, în Kent, și o să pun pe picioare un ziar la Londra. Da, Morley, bătrîne, se gîndi el, ai făcut drum lung de la ulițele din Limehouse și orfelinatul acela lovit de frenție și de la ăia care căutau gunoaie prin șanțuri. Dumnezeu să-i bată pe ăia de m-au făcut și m-au părăsit acolo.

— Tai-Pan, mulțumesc. Nu te teme, eu nu voi abandona.

— Apropo, poate ți-ar surîde o veste în exclusivitate. Cinchona vindecă malaria din Happy Valley.

Skinner rămase o clipă fără glas.

— Cristoase Dumnezeule, asta nu-i veste, e... nemurire, Tai-Pan, apoi izbucni : În exclusivitate zici ! E cea mai mare veste de pe lumea asta. Bineînțeles, adăugă el intrînd în pielea ziaristului, miezul istoriei e tocmai ăla sau aia care s-a vindecat astfel.

— Scrie ce vrei, dar nu mă amesteca pe mine sau pe ai mei în povestea asta.

— Nimeni nu va crede o iotă decît dacă vor vedea minunea cu ochii lor. Doctorii vor zice că sînt gogoși.

— Lasă-i în pace. Pacienții lor vor muri. Așa să scrii ! îi spuse Struan fără menajamente. Cred în povestea asta atît de mult încît am investit destul de mult în ea. Eu și Cooper sîntem parteneri într-o afacere cu cinchona. În șase luni de zile vom avea marfă disponibilă.

— Pot să scriu și asta ?

Struan rîse scurt.

— Dacă ar fi fost un secret nu ți-aș fi spus nimic.

Cînd ieși pe Drumul Reginei, Struan fu întîmpinat de răsuflarea fierbinte a nopții. În înaltul cerului se ivise o lună încețoșată, aproape dispărînd cu totul în pătura norilor. Dar, deocamdată, nu se vedeau nici un fel de nori

nimbus. O porni la vale și nu se mai opri pînă cînd ajunse la docuri. Acolo o luă din nou spre interiorul insulei pe o uliță sărăcăcioasă, cu aspect de văgăună. Urcă vreo cîteva trepte și intră într-o casă.

— Doamne Dumnezeule ! exclamă doamna Fortheringill, dinții falși împrumutînd un aer grotesc zîmbetului ei ; era în salon, tocmai lua cina, pește afumat, pîine neagră, o cană mare de bere. Doamnelor, strigă ea și făcu să răsune clopoțelul legat la brîu. Pe o noapte cu o zăpușeală ca asta, nimic nu-i mai nimerit decît o petrecere pe cinste, așa cum am spus eu întotdeauna ! Băgă de seamă că Struan era numai în cămașă. Tai-Pan, te-ai gîndit cumva că nu mai e cazul să pierdem timpul cu dezbrăcatul ?

— Am venit să-l văd pe... oaspetele vostru.

Ea zîmbi insidios.

— Ticălosul ăsta și-a mîncat ospitalitatea.

Patru fete se arătară în salon. Chimonourile lor groase, împodobite cu pene, erau pătate și duhneau a parfum și sudoare stătută. Abia trecute de douăzeci de ani, arătau agresive, dure, hîrșite cu felul de viață pe care-l duceau. Așteptau ca Struan să aleagă una din ele.

— Tai-Pan, doar Nelly e pe măsura ta, spuse doamna Fortheringill. Doar optsprezece ani, picioare zdravene, țapănă.

— Mulțumesc, doamnă ! Nelly făcu o plecăciune și sînii mari se bălăngăniră, ieșindu-i din chimono, o blondă împlinită, cu o privire versată. Tai-Pan, dragostea mea, vii cu mine ?

Struan îi dădu fiecăreia cîte o guinee și le expedie.

— Unde-i domnul Quance ?

— Etajul doi, în spate, la stînga. Camera Albastră. Doamna Fortheringill se uită pe deasupra ochelarilor la el. Tai-Pan, vremurile sînt tare grele. Domnul Quance al tău mănîncă cît un cal și înjură ceva de groază. Cumplit pentru tinerele doamne. Nota lui de plată e demult depășită.

— De unde ai făcut rost de fete, ei ?

O lucire metalică se ivi în privirea bătrînei.

— Oriunde e o piață care cere, se găsesc întotdeauna fete care s-o slujească, nu ? Din Anglia. Cîteva din Australia. De ici, de colo. De ce ?

— Și cît de mult te costă pe tine o fată din asta ?

— Secret comercial, Tai-Pan. Tu le ai pe ale tale, noi pe ale noastre. Făcu semn cu capul spre masă și schimbă subiectul. Vrei să iei cina ? Peștele afumat e o delicatețe din țară. Sosită cu nava poștală de săptămîna asta.

— Mulțumesc, am mîncat.

— Și cine o să plătească nota domnului Quance, drăguțul de el ?

— Cît ?

— Are el socoteala. Am auzit că doamna Quance e pe bună dreptate supărată pe el.

— O să discut atunci cu el nota de plată.

— Tai-Pan, nimeni nu pune la îndoială creditul de care te bucuri.

— Fata lui Gorth a murit ? o întrebă Struan deodată.

Bătrîna deveni brusc un model de discreție.

— Cum ? Nu pricep ce vrei să spui. În stabilimentul meu nu se petrec nici un fel de lucruri necurate.

Cuțitul lui Struan apăru ca din senin în mîna lui, și vîrful lui se lipi de cutele veștejite ce atîrnau la gîtul bătrînei.

— A murit ?

— Nu, n-a murit aici. A fost luată de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca să...

— A murit sau nu ?

— Am auzit că ar fi murit, dar eu n-am nici o vină...

— Cît te-a plătit Gorth ca să-ți ții gura ?

— Două sute de guinee.

— Ce s-a întîmplat cu fata ?

— Nu știu. Numai Dumnezeu știe, așa să-mi ajute mie Dumnezeu ! Au venit rudele după ea. El le-a plătit o sută

de mardei și au plecat mulțumiți. Au luat-o cu ei. Era doar o păgînă.

Struan puse cuțitul la locul lui.

— S-ar putea să fii nevoită să repeți toate astea la tribunal.

— Nenorocitu-i mort, din cîte am auzit, așa că nu mai e nimic de zis. Și ce să mai zic ? Habar n-am cum îi zicea, nu există nici un cadavru din cîte cunosc. Tai-Pan, doar știi cum e cu lucrurile astea. Dar am să jur pe Biblie în fața lui Brock, dacă la asta te gîndești.

— Mulțumesc, doamnă Fortheringill.

Porni pe scări spre Camera Albastră. Pereții, dați la început cu var alb, erau acum de un cenușiu murdar, iar prin crăpături șuiera vîntul. Pe un perete trona o imensă oglindă, iar în jurul patului mare cu baldachin se înșirau faldurile draperiilor de un roșu închis. Pe jos erau îngrămădite tablouri, ca și pe pereți, podeaua era pătată de vopsele de ulei și acuarele. În mijlocul încăperii se ridica un șevalet, iar în jur stăteau împrăștiate borcane de vopsele și peneluri. În pat sforăia de zor Aristotle Quance. Nu i se zăreau decît vîrful nasului și scufia de noapte. Struan apucă un ulcior plesnit și-l izbi de perete. Quance se mișcă și deschise ochii.

— Pe Dumnezeul meu ! Diavolul în persoană, Sfinte Sisoe !

Țîșni din pat și-l îmbrățișă pe Struan.

— Tai-Pan, iubitul meu stăpîn ! Te ador ! Cînd ai sosit ?

— Șterge-o, îi replică Struan. Am ajuns azi.

— Am auzit că Gorth e mort.

— Da.

— Mulțumesc lui Dumnezeu ! Acum trei zile, mîncătorul ăla de rahat a venit aici și a jurat că dacă scot o vorbă de fata aia îmi taie gîtul.

— Cîți bani ți-a dat ca să-ți ții gura ?

— Nici un penny, zgîrcitul naibii. Şi doar, pe boaşele de foc, nu i-am cerut decît o sută.

— Tu cum te mai descurci ?

— Îs amărît rău de tot, dragul meu prieten. Individa e încă aici. Doamne, apără-mă. Aşa că trebuie să zac în văgăuna asta. Nu pot să mă mişc, nu îndrăznesc. Quance se săltă din nou în pat, şi, luînd un băţ zdravăn, izbi de trei ori în podea. Comand micul dejun, îl lămuri el. Vrei să iei masa cu mine ? Şi acum spune-mi ce noutăţi mai ai.

— Tu iei micul dejun la ora nouă seara ?

— Dragul meu prieten, cînd eşti într-o casă de curve, trebuie să te porţi ca o curvă ! şi izbucni în hohote de rîs, după care se apucă cu mîinile de piept. Cristoşii mă-sii, Tai-Pan, sînt cam şubred. Ai dinaintea ta doar umbra unui om, veritabilă fantomă a celui care a fost odată nemuritorul Quance.

Struan se aşeză pe marginea patului.

— Doamna Fortheringill mi-a spus ceva în legătură cu o notă de plată. Pentru Dumnezeu, ţi-am dat o pungă de galbeni.

— Nota de plată ? Quance scormoni pe sub perne şi scoase la iveală un sandviş doar pe jumătate mîncat, două cărţi, cîteva pensule şi mai multe articole de lenjerie intimă de damă, pe care le dădu la o parte, şi găsi pînă la urmă hîrtia ; i-o băgă lui Struan în mînă, strigînd cu suflarea tăiată : Uite şi tu cu cît te-a încărcat cămătăreasa asta !

— Pe *tine* te-a încărcat, vrei să spui ! îl corectă Struan, apoi citi totalul. Doamne Dumnezeule atotputernic !

Nota de plată se ridica la patru sute şaisprezece lire patru penny şi un sfert. Şapte lire şase penny pe zi, mîncare şi locuinţă. O sută şapte lire pentru vopsele, pensule, pînză de tablouri. În fruntea socotelilor era scris : Cheltuieli diverse.

— Ce naiba înseamnă asta ?

Quance îşi ţuguie buzele.

— P'noarea mea, asta am vrut să aflu și eu de la bătrîna hoaşcă.

Struan se duse la uşă şi de acolo urlă spre scări în jos :

— Doamnă Fortheringill !

— M-ai chemat, Tai-Pan ? întrebă ea dulce din josul casei scărilor.

— Da. Vrei să fii bună să vii pînă aici ?

— Ai nevoie de mine ? se interesă ea cu un glas şi mai dulce cînd intră în cameră.

— Ce naiba-i asta ? împunse Struan furios hîrtia cu degetul Cheltuieli diverse — aproape trei sute douăzeci de lire !

— Ah, începu ea vicleană. Negustorie, Tai-Pan.

— Cum ?

— Domnului Quance îi place tovărăşia în toate ceasurile, şi cam la atîta se ridică negustoria noastră de cînd e dumnealui în grija noastră, pufni dispreţuitoare. Noi aici ţinem registrele în bună rînduială. Totul e cinstit notat pînă la minut.

— Minciuni, urlă Quance. Tai-Pan, a măsluit registrele. E şantaj.

— Şantaj ? ţipă doamna Fortheringill. Cum spui una ca asta tu, un... un... cînd eu şi fetele mele te-am scăpat de la ceva mai rău decît moartea, şi-i a doua oară cînd te salvăm.

— Dar să ajungeţi la mai bine de trei sute de lire ? spuse Struan.

— Totu-i corect, pînă la fiecare minut, pe Dumnezeu. Îi place să le picteze în chip de... hmmm, contabilul meu e cel mai bun din toată Asia. Aici la mine trebuie să fie !

— Dar e imposibil, insistă Struan.

Quance se ridică în picioare în pat, duse mîna în dreptul inimii şi cu cealaltă arătă spre patroană.

— Tai-Pan, în numele tău eu refuz nota de plată ! şi se umflă ca un păun. E cămătărie curată.

— Da, așa spui ? Atunci să ți-o trîntesc drept în față, ghiuj flecar și bășinos ce ești — să ieși afară din casa mea ! Și am să trimit vorbă femeii tale încă în seara asta. Bătrîna sfrijită se răsuci pe călcîie și strigă : Doamnelor !

— Ei, doamnă Fortheringill, nu e nevoie să ne facem nervi, interveni Quance mieros.

Fetele dădură buzna înăuntru, opt, grămadă.

— Luați-le de aici și depozitați-le în camera mea, porunci ea arătînd spre tablouri, pensule și vopsele. Nu mai acordăm nici un credit, și toate astea-s ale mele pînă cînd nota va fi plătită pînă la ultimul penny !

Și ieși din cameră ofensată. Quance țîșni din pat, cu cămașa de noapte fluturînd în jurul lui.

— Doamnelor, nu vă atingeți de nimic, Cristoase Dumnezeule !

— Ei, fii băiat cuminte acum, îi spuse Nelly calmă. Dacă madama zice să le luăm, atunci le luăm, chiar dacă ar veni Dumnezeu în persoană.

— Asta-i, caraghios drăguț ce ești, se băgă în vorbă alta. Nelly a zis-o pe bune.

— Doamnelor, stați o clipă, interveni Struan. Domnul Quance a primit o notă de plată. De aici tot balamucul ăsta. Domnișoară Nelly, ți s-a întîmplat vreodată să... să-ți petreci timpul cu dumnealui ?

Nelly se uită lung la Struan.

— Timpul zici ? Tai-Pan, drăguțul nostru de domn Quance are o poftă de timp cum n-am pomenit nici în Biblie.

— Tai-Pan, fii sigur că-i așa, chicoti alta. Uneori îi place să venim cîte două odată. Ah, ce mai pușlama mi-e tipul !

— Să le pictez, asta mi-e crucea ! urlă Quance.

— Ei, haide, haide, domnule Quance, spuse Nelly. Doar sîntem prieteni cu toții.

— O vreme da, ne pictează, spuse alta înveselită.

— Cînd ? strigă alta. Eu n-am fost pictată niciodată.

— Minciuni, minciuni, asta mi-e crucea ! protestă Quance în faţa lui Struan, iar cînd văzu expresia de pe chipul Tai-Panului, se cutremură şi se făcu mic în patul lui. Tai-Pan, haide, haide, îl imploră el. Nu e nevoie să te arunci la om. Dacă intri în graţiile fetelor, nu mai poţi să dai înapoi.

— Dacă-ţi închipui că eu am să plătesc pentru *quent*-ul tău, atunci înseamnă că eşti bolnav la minte !

— Ce-i aia *quent* ? întrebă Nelly indignată. Noi sîntem doamne respectabile, să ştii că da. Să fie al naibii cine nu-i şi nouă nu ne plac cuvintele murdare !

— Dragă domnişoară Nelly, e în latină şi înseamnă „un fel de petrecere a timpului" spuse Quance răguşit.

— Ah, făcu ea şi se înclină cu o reverenţă. Îţi cer iertare, Tai-Pan.

Quance se prinse cu mîna de inimă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Tai-Pan, dacă mă părăseşti, sînt terminat. Mă aşteaptă închisoarea datornicilor. Te implor..., se repezi din pat şi se trînti în genunchi dinaintea lui, nu-ţi întoarce spatele spre un vechi prieten !

— Am să sting datoria asta, dar am să iau toate tablourile în schimbul împrumutului. Dar e ultimul penny pe care-l mai vezi. Înţelegi, Aristotle ? De-acum nu mai plătesc nimic.

— Binecuvîntat fii, Tai-Pan. Eşti un prinţ.

— Aşa-i, spuse şi Nelly şi o luă pieziş spre Struan. Haide, iubire. Îi plăteşti nota doamnei şi cu mine face cinste casa.

— Şi cu mine cum rămîne ? întrebă alta. Bineînţeles, tot Nelly ştie mai multe şmecherii !

Toate celelalte încuviinţară dînd din cap şi aşteptară.

— Îţi recomand, începu Quance, dar privirea tăioasă a lui Struan îl făcu să se oprească brusc. De cîte ori te uiţi la mine aşa, mă simt un om aproape mort, Tai-Pan. Părăsit, pierdut, alungat.

— Să te ia dracul ! și porni cu pași mari spre ușă, dar un gînd, venit pe neașteptate, îl făcu să se oprească. De ce i se spune camerei ăsteia albastră ?

Nelly se aplecă și luă de sub pat oala de noapte. Era albastră.

— Tai-Pan, doamna a scos o modă nouă. În fiecare cameră e de altă culoare. A mea e verde.

— Eu m-am ales cu cea veche, aurie și crăpată, interveni alta pufnind. Nu e deloc pentru o doamnă !

Struan clătină din cap disperat și dispăru.

— Și acum, doamnele mele, spuse Quance în șoaptă pătimaș, și se lăsă o liniște plină de așteptare —, pentru că am șters tăblița, după micul dejun eu propun o mică sărbătorire.

— Ah, sigur ! spuseră ele și se strînseră ciotcă în jurul patului.

Capitolul patruzeci și patru

La miezul nopții, lorcea puse prova pe țărmul de la Aberdeen, și Struan sări în apa scăzută de la mal, cu Fong lîngă el. Mai devreme, își coborîse în taină oamenii lui mai spre vest, și-i așezase în apropierea fîntînii. Porni pe mal spre fîntînă și spre răspîntie. Fong ducea felinarul și arăta cam speriat. Luna dispăruse sub o pătură de nori joși, doar o bănuială de lumină se prefira printre nori. Un aer greu dăinuia pe plajă, duhnind de putreziciune, ca de obicei cînd se retrăgea refluxul, iar sutele de sampane din golful îngust păreau ca niște gîngănii, înghesuite unele în altele ca să hiberneze. În afară de felinarul lui Fong, nu se mai zărea nici o luminiță care să spargă întunericul. Nu se auzea nici un sunet în afară de cel al cîinilor porniți să-și caute hrana prin gunoaie. Satul părea amenințător. Cum ajunse la răspîntia potecii, Struan începu să cerceteze bezna. Simțea cum dinspre sampane îl urmăreau mul-

time de priviri. Își așeză la brîu, mai la îndemînă, pistolul și se dădu indiferent mai la o parte din bătaia felinarului pe care Fong îl plasase pe buza fîntînii. Tăcerea păru să se facă și mai apăsătoare. Deodată, Fong încremeni, apoi arătă cutremurat cu mîna. Exact dincolo de răspîntie, aruncat de-a curmezișul potecii, se deslușea un sac. Arăta ca un sac de orez. Cu pistolul pregătit în mînă, Struan îi făcu semn lui Fong s-o ia înainte, neavînd suficientă încredere în el. Fong înaintă cuprins de groază. Cînd ajunseră lîngă sac, Struan îi întinse lui Fong un pumnal cu mînerul înainte.

— Spintecă-l.

Fong îngenunche și spintecă iute cînepa sacului. Scoase imediat un geamăt îngrozit și se trase înapoi. În sac era Scragger. Nu mai avea nici mîini, nici picioare, nici limbă și nici ochi, iar cioturile mădularelor erau cauterizate cu catran.

— Seara bun, camarad ! izbucni vocea lui Wu Kwok și rîsul lui se lățî cutremurător în noapte. Struan țîșni în picioare.

Rîsul părea să vină dinspre sampane.

— Ce vrei, diavol al iadului ? îi strigă Struan drept răspuns.

Urmă un potop de vorbe guturale în chineză și Fong îngălbeni cu totul. Strigă și el ceva înapoi, cu voce chinuită.

— Ce zice ?

— El, Wu Kwok... spune că eu trebuie merge acolo.

— Rămîi pe loc ! îi porunci Struan. Ce vrei, Kwok ? strigă el către sampane.

— Pe tine vie ! Pentru ala Quemoy, Cristose ! Tu cu fregatele la tine căcăcios !

Dinspre sampane ieși la iveală o gloată care porni turbată pe pantă la deal, cu sulițe și săbii de abordaj în mîini. Struan așteptă pînă cînd reuși să-l vadă bine pe cel dintîi dintre pirați, și-l doborî cu un foc de pistol. Oamenii

din ambuscada lui Struan deschiseră foc de muschete imediat. Izbucniră vaiete, şi primul val de douăzeci, treizeci de asediatori fu anihilat. Alt val de bandiţi se aruncară pe potecă la deal, din nou muschetele prinseră glas, totuşi patru dintre piraţi ajunseră la fîntînă. Unul fu spintecat de Struan, altul de Fong, iar muschetele îi culcară pe ceilalţi doi. Se lăsă tăcere.

— Boala-n tine să dai, camarad !

— Şi-n tine, Wu Kwok ! urlă Struan.

— Flota mea porneşte contra navele cu Leu şi Dragon !

— Ieşi şi arată-te la faţă din gaura ta de şobolan, vino dinaintea mea şi am să te omor acum. Ticălosule !

— Chind eu prinde la tine, camarad, va fi ziua la tine se moare. Chite unu picior şi mana la saptamana, jurat la mine ! Vedem noi faţa la faţa la un an deca nu mai curind !

Din nou răsună rîsul acela drăcesc, apoi se lăsă tăcere. Struan se simţi îmboldit să tragă asupra sampanelor, dar ştia că la bordul lor erau sute de bărbaţi, femei şi copii. Se uită mohorît la sacul spintecat.

— Fong, trage-l după tine, apoi strigă oamenilor săi adăpostiţi de întuneric : Înapoi la lorce, flăcăi !

Îl acoperi cu pistolul pe Fong în vreme ce se retrăgeau. După ce ieşiră departe în larg, legă sacul cu un lanţ, citi un scurt prohod şi apoi îl aruncă în mare. Urmări sacul cum dispare în adînc, formînd un mic cerc de spumă. Struan ar fi vrut să-i spună lui Scragger despre despărţirea lui de cei doi băieţi. Îi dăduse la Whampoa pe mîna unui căpitan, cu scrisori pentru agenţii din Londra ai Nobilei Case pe care-i făcea răspunzători pentru soarta copiilor şi a felului în care aveau să înveţe. „Ei, mult noroc, băieţi, cînd mă întorc în ţară am să vin să vă văd." „Pot să vorbesc la dumneavoastră singur, Înălţimea ta ?" îl întrebase Fred cel mic, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. „Sigur, flăcăule. Vino cu mine ! " Struan îl luase în cabină, iar Bert, eurasianul, se simţise stînjenit să rămînă singur, aşa că Wu Pak îl apucase de mînă. „Da, Fred, zi ! " îi spusese el

cînd rămăseseră singuri. „Taica mi-o zîs că o să avem şi noi un nume curat 'nain' să plecăm din apele astea, Înălţimea ta". „Sigur, flăcăule. E trecut în hîrtiile voastre. Ţi-am spus doar aseară. Nu-ţi aduci aminte ?" „Cer iertare, Înălţimea ta, da' nu-mi amintesc. Am uitat. O să le putem afla din nou, vă rog mult ?" „Tu eşti Frederick MacStruan." îi spusese el, pentru că ţîncul începuse să-i placă, iar numele clanului era bun şi pentru el. „Iar pe Bert îl cheamă Bert Chen." „Ah", făcuse ţîncul, „da' acu mi-aduc aminte. Da' de ce nu ne cheamă la fel ? Pe mine şi pe frate-meu ?" „Păi", începuse Struan în vreme ce-i ciufulea ţîncului părul, amintindu-şi cu durere vie suferinţa produsă de moartea fiilor lui, „fiindcă aţi avut mame diferite, nu-i aşa ? Din pricina asta." „Mda, da' noi tot fraţi sîntem, Înălţimea ta", spusese Fred şi-i dăduseră lacrimile. „Vă cerem iertare, da' putem să avem acelaşi nume, Înălţimea ta ? Chen e un nume bun. Tai-Pan, ar fi bine şi Frederick Chen." Aşa că Struan modificase din nou actele şi căpitanul slujise de martor la semnarea lor. „Uitaţi, flăcăi, acum sînteţi amîndoi MacStruan." După care amîndoi izbucniseră fericiţi în plîns şi-l strînseseră cu mînuţele lor în braţe.

Struan coborî sub punte şi încercă să doarmă. Dar somnul nu voia să vină. Sfîrşitul de care avusese parte Scragger îl îmbolnăvise. Ştia că acesta era tortura preferată a lui Wu Fang Choi, a tatălui lui Wu Kwok şi a bunicului micului Wu Pak. Victima ce urma să fie schilodită avea la dispoziţie trei zile ca să se hotărască singură care dintre mădulare să-i fie tăiat mai întîi. În cea de-a treia noapte, unul din prietenii condamnatului era trimis să-i spună în taină că cei ce aveau să-l salveze erau pe drum. Aşa că victima alegea mădularul fără de care socotea să se poată descurca mai bine pînă venea salvarea. După ce catranul ajuta la vindecarea ciotului, omul era obligat să aleagă alt mădular pentru a fi retezat şi din nou, într-un fel sau al-

tul, i se promitea că va fi salvat, salvare ce nu avea să vină niciodată. Numai cei foarte zdraveni rezistau la tortura asta a amputării succesive. Struan se ridică din cușetă și ieși pe punte. Se simțea o hulă ușoară, stratul de nori se îngroșase și mai mult. De acum nu se mai vedea nici un fel de lună. Valurile erau destul de mari, dar nu prezentau deocamdată nici un pericol.

— Mîine va ploua, domnule Struan, îi spuse Cudahy.

— Mda, îi răspunse el.

Se uită lung spre est, în direcția de unde venea vîntul. Simțea cum îl pîndește marea.

— Supremă Doamnă, șopti Ah Sam, atingînd-o pe May-may ca s-o scoale. Cuterul tatei se apropie.

— Lim Din i-a pregătit baia ?

— Da, mamă. S-a dus pe punte să-l întîmpine.

— Ah Sam, poți să te duci să te culci.

— S-o scol și pe a doua mamă ?

Yin-hsi dormea făcută covrig pe un pat așezat într-o latură a cabinei.

— Nu. Du-te și te culcă. Dar întîi perie-mi și piaptănă-mi părul, și ai grijă ca Lim Din să fi pregătit dejunul, dacă tata o să vrea să mănînce.

May-may se lăsă din nou în perne pentru o clipă, amintindu-și ce-i spusese Gordon Chen. Căcăciosul acela nenorocit de ucigaș ! Auzi, să-l acuze pe fiul meu că are legături cu o societate secretă. Și doar a fost plătit cu vîrf și îndesat ca să-și țină gura și să moară fără să scoată o vorbă. Ce tîmpenie ! Coborî ușurel din pat, cu prudență. Cîteva secunde își simți picioarele slăbite și neajutorate, apoi nu se mai clătină și rămase dreaptă în picioare.

— Ah, spuse ea cu glas tare, acum e mai bine ! Se apropie de oglindă și se cercetă cu un ochi critic. Arăți bătrînă, vorbi ea imaginii din oglindă.

— Ba deloc ! N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, îi spuse Yin-hsi, ridicîndu-se în capul oaselor. Lasă-mă pe

mine să-ți perii părul. Tata s-a întors ? Mă bucur atît de mult că te simți mai bine. Arăți foarte bine.

— Mulțumesc, soră. Barca lui se apropie. May-may o lăsă pe Yin-hsi să-i perie părul și să i-l împletească. Mulțumesc, dragă.

Se dădu cu parfum și apoi se urcă în pat, simțindu-se înviorată. Ușa se deschise și Struan intră în vîrful picioarelor.

— De ce ești trează și nu dormi ? o întrebă el.

— Am vrut să văd că te întorci teafăr înapoi. Baia e gata. Și dejunul. Sînt bucuroasă că te-ai întors teafăr și nevătămat.

— Cred că am să mă culc și eu cîteva ceasuri. Fetițo, du-te și te culcă înapoi, și o să luăm micul dejun cînd mă trezesc și eu. I-am spus lui Lim Din să mă lase să dorm cît pot și să nu mă trezească decît dacă e ceva ce nu suferă amînare.

O sărută în fugă, oarecum stînjenit de prezența lui Yin-hsi. May-may băgă de seamă și zîmbi în sinea ei. Ce ciudați sînt barbarii ăștia ! Struan făcu vag un semn spre Yin-hsi și ieși din cameră.

— Dragă soră, ascultă-mă, începu May-may cînd fu sigură că Struan se îndepărtase destul ca să nu audă ce vorbesc ele. Îmbăiază-te în apă parfumată și, după ce tata adoarme adînc, bagă-te în patul lui și dormi alături de el.

— Dar, Supremă Doamnă, tata nu a arătat în nici un fel că mă dorește. L-am urmărit foarte atentă. Dacă mă duc nechemată, eu... el s-ar putea să se supere foarte tare și să mă dea afară, și atunci îmi pierd toată cinstea obrazului dinaintea lui.

— Trebuie să înțelegi că barbarii ăștia sînt foarte deosebiți față de noi, Yin-hsi. Ei nu au aceeași idee despre cinstea obrazului. Acum fă cum ți-am spus eu. El o să facă o baie și apoi se culcă. Așteaptă o oră. Apoi te bagi lîngă el. Dacă se trezește și-ți poruncește să pleci, fii su-

pusă şi spune-i — aici May-may trecu la engleză — Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti de mai multe ori ca să le ţină minte.

— Dacă nici asta nu foloseşte, atunci te întorci aici, continuă May-may. Îţi promit eu că n-o să pierzi nimic din cinstea obrazului. Nu-ţi fie teamă. Doar n-o să-l lăsăm să ajungă să se ducă la casele alea de curve îngrozitoare. Azi-noapte păcătosul s-a şi dus sfoară la una din ele.

— Nu, strigă Yin-hsi. Înseamnă că ne-am pierdut cinstea obrazului rău de tot. Ah, draga mea. Probabil că tatei îi e tare silă de mine. Poate că ar fi mai bine să mă vinzi unui gropar.

— Ha ! exclamă May-may. Dacă aş fi eu teafără i-aş da eu lui ce-i trebuie ! Yin-hsi, nu fi îngrijorată. Cred că nici nu te-a văzut bine deocamdată. Eu ce-ţi tot spun ! E un barbar. Dezgustător să se ducă la o casă de curve cînd tu eşti aici, şi mai e şi Ah Sam.

— Aşa zic şi eu. Ah, rău bărbat !

— Draga mea, cu toţii sînt răi, spuse May-may. Dar sper că e atît de obosit că n-o să vrea să te mai alunge cum bănuiesc că o s-o facă. Doar dormi alături de el. Cu tata trebuie să folosim şiretlicuri. Chiar şi la vîrsta lui, încă e timid cînd e vorba de dragoste.

— Ştie că nu-s virgină ? o întrebă Yin-hsi în vreme ce o mîngîia pe păr.

— Dragă soră, e încă prea tînăr ca să aibă nevoie de virgine care să-l excite. Dar şi prea bătrîn ca să aibă răbdare să înveţe o virgină care sînt căile dragostei. Nu-i spui decît atît : Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti.

— Soră, eşti tare drăguţă. Hai, fugi acum. Aşteaptă o oră şi apoi du-te la el.

May-may închise ochii şi se culcuşi mulţumită în pat.

Yin-hsi se uită lung la Struan. Dormea adînc, cu o mînă aruncată la întîmplare pe pernă. Perdelele de la hublouri erau trase bine să nu intre lumina dimineţii. Desăvîrşită linişte. Yin-hsi îşi scoase pijamaua şi se strecură uşurel în aşternut, lîngă Struan. Căldura patului o tulbură. Aşteptă încordată, cu sufletul la gură, să vadă ce-o să se întîmple, dar el nu se trezi. Se vîrî mai aproape în el, puse o mînă pe braţul lui şi aşteptă. Nu se trezi nici acum. Se lipi de el, îi cuprinse pieptul cu braţul şi rămase aşa. Aşteptă.

Prin ceaţa visurilor, Struan ştiu că May-may era acum lîngă el în pat. Îi simţi parfumul, o simţi aproape, şi era mulţumit că frigurile rămăseseră departe, undeva în trecut, că se făcuse bine. Stăteau amîndoi în bătaia soarelui şi o ştia mulţumită alături de el. O întrebă ce-şi dorea de ziua ei de naştere, dar ea rîse şi se lipi şi mai mult de el în bătaia soarelui care arăta curios de întunecat, ireal, totuşi frumos. Se lipiră unul de celălalt şi el asculta sporovăiala ei, apoi porniră să înoate amîndoi, ceea ce i se păru tare ciudat, fiindcă ştia că ea habar nu avea de înot, de aceea se întrebă cînd oare învăţase. Rămaseră apoi amîndoi goi pe plajă, unul lîngă celălalt, ea lipită de el de la cap la picioare. Apoi ea începu să tremure, el se îngrozi că reveniseră frigurile şi iată-l şi pe călugărul cu anteriul pătat de sînge şi cu ceaşca în mînă, leacul îndepărtă febra lui May-may, după care se făcu întuneric. Deasupra goneau norii, era beznă, deşi ar fi trebuit să se vadă lumina zilei, iar Fong striga din valuri : Tai-fung ! Atunci fugiră să scape de nori şi se băgară în pat amîndoi.

Struan se mişcă prin somn, se trezi pe jumătate şi simţi căldura, trupul delicat lipit de el, mîna lui căută, prinse sînul în palmă, un fior trecu prin trupul ei şi al lui. Rămase aşa în semiobscuritatea cabinei, la marginea dintre vis şi realitate. Apoi deschise ochii. Yin-hsi îi zîmbi timid. Struan se săltă într-un cot.

— Cristoase Dumnezeule ! ce naiba cauţi aici ?

Yin-hsi clipi din ochi fără să priceapă ce spune.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne.

— Cum ? făcu Struan încercînd să-şi limpezească mintea.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne !

— Cum ? May-may ? Şi-a pierdut minţile ? Şi arătă uşa. Şterge-o !

Yin-hsi clătină din cap.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine !

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi trimisă de regina Angliei. Şterge-o.

Yin-hsi se bosumflă.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine !

Şi se înfipse îndărătnică cu capul în pernă, aruncîndu-i priviri furioase. Struan începu să rîdă. Yin-hsi rămase descumpănită. O, zei, Suprema Doamnă avea dreptate. Barbarii ăştia sînt uimitori. Dar nu mă mişc din patul ăsta. Cum de îndrăzneşti să te duci la o casă de curve şi să mă faci pe mine să-mi pierd cinstea obrazului dinaintea lui Tai-tai ? Am ajuns o babă atît de putredă că nu-ţi trebuiesc, o, fir-ar să fie, a, nu, Tai-Pan ! Nu mă mişc de aici. Sînt drăguţă, sînt a doua soră şi a doua doamnă în casa ta şi cu asta basta.

— O, Dumnezeule ! îngăimă Struan adunîndu-şi toată răbdarea. Am să mă căsătoresc cu May-may chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face pe lumea asta. Şi să dea boala-n toţi ceilalţi.

Struan se lăsă pe spate şi se abandonă în voia gîndului, încercînd să-şi imagineze ce vor face el şi May-may în Anglia. Va fi cea mai frumoasă din Londra... dacă n-o să se îmbrace în veşmînt european. Şi amîndoi or să zguduie societatea din Anglia. Acum va trebui să mă grăbesc să mă întorc cît mai repede în ţară. Poate că am să reuşesc să-l distrug pe secretarul cu afacerile externe şi singur. Sau să-l contracarez pe Whalen. Da. Cheia

Hong Kong-ului se află de acum la Londra. Așa că — acasă, cu cît mai repede cu atît mai bine. Își răsuci capul pe pernă și se uită la Yin-hsi și o văzu cu adevărat pentru prima dată. Era foarte ispititoare. Și parfumul era la fel de incitant ca și atingerea pielii.

— Ah, fetițo, sînt al naibii de ispitit, spuse el.

Și ea se lipi și mai tare de el.

Capitolul patruzeci și cinci

Chiar înainte de prînz, *White Witch* intră cu chiu cu vai în port. Pierduse catargul trinchet și pe puntea principală era un haos de vergi rupte, parîme încurcate. Brock veni de îndată cu un cuter pe cînd nava încă își mai căuta un loc de ancoraj.

— Pe Dumnezeul meu, cineva o să plătească pentru toate astea, urlă el cînd ajunse pe punte, știind instinctiv, după velele sfîșiate, fără să fi avut terțarole, înșirate printre sarturi, că cliperul avusese prea multe vele ridicate. Ce naiba s-a-ntîmplat aici ?

— Bună ziua, sir, îl întîmpină Michaelmas, secundul, un bărbat zdravăn, cu fața ciupită de vărsat. Eu am preluat comanda în locul domnului Gorth. Asta pînă cînd o să hotărîți dumneavoastră ce-i de făcut. Secundul ținea în mînă un bici. După două ore de la plecarea din Macao am fost prinși de o furtună. Afurisită furtună, aproape ne-a dat peste cap. Ne-a smuls catargul, și ne-a abătut de la drum cu cincizeci de leghe.

Brock îi băgă pumnul strîns sub nas.

— N-ai învățat destule ca să știi cînd vine furtuna ? N-ai învățat că în perioada asta a anului se merge cu velele terțarolate ?

— Da, dom' Brock, îi răspunse Michaelmas fără să arate nici o teamă. Numai că furtuna a venit de data asta din partea de sub vînt. Dumnezeule, nu mă înjura

pe mine pentru furtuna asta.

Pumnul lui Brock îl făcu să se izbească de balustradă, omul se prăbuşi pe punte fără cunoştinţă.

— Pennyworth ! urlă Brock către cel de-al doilea secund, o matahală de om tînăr. Pînă la noi ordine, tu eşti căpitan pe nava asta. Pune ancorele de furtună la apă. O să avem parte de o vreme tare afurisită.

Atunci îl văzu pe Culum pe dunetă. Marinarii se împrăştiară care încotro cînd îl văzură repezindu-se peste harababura de pe punte, urcînd scara de acces. Îl domina cu statura pe Culum.

— 'Neaţa, domnule Brock, am vrut...

— Unde-i doamna Brock ?

— În cabină, sir. Domnul Michaelmas nu e vinovat cu nimic. Şi am vrut...

— Ţine-ţi fleanca ! mîrîi Brock şi-i întoarse spatele cu dispreţ.

Culum simţi că fierbe în faţa acestei insulte. Brock nu va mai avea niciodată ocazia să întoarcă spatele unui Tai-Pan.

— Nimeni nu are permisiunea să coboare la ţărm, urlă Brock. Puneţi rînduială în harababura asta, Pennyworth, altfel ai să ajungi şi tu pe mal ca ticălosul de Michaelmas. Să nu-l mai văd pe nava mea ! Se întoarse spre Culum. Şi vorbesc eu şi cu tine imediat !

— Aş vrea să vorbim chiar acum !

— Scoate tu doar o vorbă înainte de a-ţi îngădui eu şi te zdrobesc de te fac pulbere.

Culum porni după Brock spre cabină şi dori ca Tai-Pan-ul să fie şi el aici. Ah, Dumnezeule, cum să mă descurc eu cu Brock ? De ce naiba am avut ghinionul să intrăm în furtuna aia ?

Tess era în uşa cabinei ei. Zîmbi să-l îmbuneze şi îi făcu o reverenţă, dar Brock trecu pe lîngă ea furios, deschise uşa cabinei principale şi trînti uşa în urma lui.

— Ah, Dumnezeu să ne aibă în pază, dragule, îi strigă ea lui Culum.

— Nu fi îngrijorată. O să fie bine.

Culum se străduí să nu-i tremure glasul, şi-şi dori cu disperare să fi avut măcar un pistol la el. Se îndreptă spre un rastel şi luă de acolo o cavilă, după care-i făcu semn lui Tess să intre în cabină.

— Nu fi îngrijorată. A făcut un jurămînt sfînt. Aşa a promis.

— Hai să fugim acum cît mai putem s-o facem.

— Dragă, nu putem fugi, îi spuse Culum. Nu fi îngrijorată. Acum e mai bine să spargem buba. Aşa trebuie.

— Aşa deci, ai lăsat-o pe Tess să-ţi scape din mînă şi tîcălosul ăla te-a îmbrobodit, da ? mîrîi Brock.

— Ihî ! spuse Liza, străduindu-se să-şi alunge spaima. Am avut mare grijă cu ea şi nu mi-a trecut nici prin minte una ca asta, dar au făcut-o şi io mi-s de vină. Da' s-au cununat, şi noi nu mai avem...

— Io hotărăsc, Cristoşii ! Cu Gorth ce s-a-ntîmplat ? Îi spuse tot ce ştia.

— Gorth l-a provocat pe Struan, spuse ea.

Era îngrozită nu numai pentru soarta ei, ci şi pentru Tess şi Culum, ba chiar pentru bărbatul ei. Dacă Tyler se duce să se răzbune pe diavolul ăla, e pierdut.

— Tyler, Gorth a fost de vină. I-a aruncat Tai-Panului vorbe groaznice în obraz. Şi l-a plesnit cu biciul. În public a făcut-o. I-am zis lu' Gorth să aibă răbdare... să ajungă aici şi să vină la tine..., dar m-a lovit şi pe mine şi s-a dus.

Îşi dădu la o parte părul de lîngă urechea dreaptă. Locul era umflat şi vînăt, înăuntrul urechii se vedea sînge închegat.

— Şi acum mă doare groaznic ! Îşi desfăcu bluza : pieptul îi era zgîriat sălbatic. El mi-a făcut şi astea. Băiatul tău. E un diavol şi tu doar ştii bine.

— Dumnezeule, Liza. Dacă ar mai fi... dacă aș fi avut habar... mai bine că-i mort atunci.

Avea o expresie îngrozitoare pe față, își turnă o cană mare de bere de la butoiaș, și Liza mulțumi Domnului că avusese atîta minte să aibă la îndemînă un butoiaș cu bere proaspătă.

— Doctoru-i sigur că nu-i vorba de frenție ? La ticălosul ăla mic ?

— Nu are frenție și nu-i ticălos. E ginerele tău !

— Știu și io atîta lucru. Blestemat să fie.

— Tyler, iartă-i pe cei doi. Te implor io. E băiat bun și tare o mai iubește pe Tess, iar ea-i fericită și...

— Ține-ți fleanca ! Dădu berea peste cap cu lăcomie și trînti cana de masă. Dirk a pus totul la cale. Știu io bine ! Întîi și-a pus în minte să-mi omoare fiul cel mare apoi să-mi ia fata căsătorind-o. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Struan. Mi-a luat-o de-a binelea ! Izbi cana de perete. Îl înmormîntăm pe Gorth azi, în mare.

— Tyler, dragul meu, începu Liza și-l atinse pe braț. Tyler, dragul meu, mai e ceva. Trebuie să-ți spun. Trebuie să ierți... e mult de iertat. Cu Nagrek.

— Ce ?

— Gorth mi-a zis ce i-ați făcut tu și cu el lui Nagrek. Groaznic... , dar a meritat-o. Fiindcă s-a culcat cu Tess. Da, a făcut-o și pe asta. Da' Culum habar n-are. Așa că fata ta a fost salvată de la o soartă cumplită.

Mușchii din jurul ochilor lui Brock începură să tremure înfiorător.

— Ce vorbești tu acolo ?

— Tyler, i-adevărul adevărat, spuse Liza, și în clipa aceea tot chinul ei ieși la suprafață. Măcar lasă-le o șansă. Și ai jurat dinaintea lu' Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a ajutat în privința lu' Tess. Iartă-i.

Își îngropă fața în mîini și începu să plîngă scuturată de hohote. Brock își mișcă buzele, dar nu ieși nici un sunet din gura lui. Se ridică clătinîndu-se în picioare, tra-

versă coridorul şi se arătă dinaintea lui Culum şi Tess. Văzu spaima din ochii fetei. Asta îl răni şi mai rău şi-l făcu să fie crud.

— Ai ales mai bine să te pui împotriva voinţei mele. Doar trei luni ţi-am cerut. Da' tu...

— Tată, tată, ah...

— Domnule Brock, pot să...

— Ţine-ţi fleanca. Are să-ţi vie şi ţie rîndul să vorbeşti acuş' imediat. Da' tu, Tess, ai preferat să fugi de la mine ca o fată de stradă ieftină. Prea bine atunci. Du-te şi spune-i la revedere lu' aldă mă-ta. Şi să despari din casa mea, şi pleacă la ţărm cu bărbatu' tău cu tot.

— Tată, te rog, ascultă-mă.

— Pleacă. Vreau să vorbesc acum cu el.

— Nu plec ! strigă Tess isterizată, şi se repezi şi luă cavila. Să nu te atingi de el că te omor !

Îi smulse cavila din mînă înainte de a apuca ea să-şi dea seama că taică-său a mişcat un deget.

— Dispari acum şi plecaţi la ţărm.

Brock se vedea pe sine ca într-un coşmar : ar fi vrut să ierte, ar fi vrut s-o vadă cu braţele de gîtul lui, dar un alt Brock, înrăit, îl îmboldea din urmă şi el nu putea rezista acestuia.

— Afară, Cristoşii şi Dumnezeii !

— Nu-i nimic, dragă, spuse Culum. Du-te şi strînge-ţi lucrurile.

Fata ieşi din cabină cu spatele înainte şi o luă la fugă. Brock izbi cu piciorul în uşă.

— Am jurat să-ţi dau adăpost şi un port sigur. Dar asta cînd aveaţi să vă căsătoriţi cum se cuvine.

— Domnule Brock, ascultă...

— Tu să mă asculţi, Dumnezeii şi Cristoşii, altfel te strivesc ca pe o ploşniţă. Un fir de salivă i se scurse pe la colţul gurii. Şi doar am vorbit cu tine cinstit, ca de la bărbat la bărbat, dacă îţi convin trei luni, Şi ai zis că da. Da' tu ţi-ai călcat cuvîntul. Ţi-am zis : fii cinstit, băiete.

Culum nu-i răspunse nimic. Se ruga să-i dea Dumnezeu putere să îndure şi ştiu că era învins. Dar va încerca, Dumnezeule !

— Ai zis sau n-ai zis ?

— Da.

— Atunci bănui că sînt iertat de jurămînt.

— Acum pot să spun şi eu ceva ?

— Încă n-am terminat io. Da' chiar dacă m-ai înşelat, eşti acum cununat. Ai să-mi răspunzi cinstit la o întrebare ? Dinaintea lu' Dumnezeu ? Şi după aia sîntem chit.

— Da.

Culum voia să-i spună lui Brock de frenţie şi de bordel şi cum a ajuns el acolo.

— Dinaintea lu' Dumnezeu ?

— Da. N-am nimic de ascuns şi...

Brock i-o reteză.

— Taică-tu a pus la cale toate astea ? Ţi-a băgat în cap ideea cu fuga ? Ştiind că aşa o să-l facă pe Gorth să înnebunească ? Ştiind bine că în chipul ăsta Gorth o să-şi piardă minţile în aşa hal c-o să-l provoace la duel în public ca tac-tu să-l poată înfrunta în văzul tuturor ? Te-ai dus sau nu te-ai dus beat la o casă de curve, fără să ai habar unde te afli şi cu ce muiere te culci ? Nici nu trebuie să-mi mai spui. Răspunsul se vede pe mutra ta.

— Da. Dar trebuie să mă asculţi şi pe mine. Sînt o mulţime...

— Din partea mea ţi-ai cîştigat dreptul la un port adăpostit. Dar să ţi-o spun pe-aia dreaptă : sînt pornit contra lu' tac-tu. Sînt pornit contra Nobilei Case. Şi n-am să am linişte pînă nu le şterg de pe faţa pămîntului. Singurul tău port adăpostit o să fie în firma Brock şi Fiii. Numai acolo, Culum Struan, fie numele ăsta de la urmă blestemat. Şi pînă în ziua aia, pentru mine eşti ca şi mort. Tu şi cu Tess.

Şi trînti uşa de perete.

— Dar nu m-ai ascultat și pe mine ! strigă Culum. Nu e cinstit.

— Să nu-mi vorbești tu mie de cinste, răcni Brock. Te-am întrebat în față. Trei luni. Și ți-am spus : fii cinstit, băiete... Dar ți-ai călcat cuvîntul. N-ai nici o cinste dinaintea mea, Cristoșii și Dumnezeii !

Ieși cu pași mari din cabină, Culum se uită în urma lui, suferința, ușurarea, rușinea și ura chinuindu-i sufletul.

— Nu ești cinstit, îngăimă el, pînă și propria lui voce rănindu-l.

Brock ieși pe punte, oamenii echipajului se ținură departe de el, cu fereală.

— Pennyworth !

Al doilea secund renunță să mai supravegheze punerea rînduielii în resturile de arboradă și vergi frînte și urcă îngrijorat pe dunetă, unde se afla Brock.

— Să-l afli pe Struan, îi spuse Brock. Să-i zici că-l aștept la Happy Valley. Între cheiul lui și al meu ! Se opri, și chipul i se schimonosi într-un zîmbet diavolesc. Nu. Pe gorganul de la Happy Valley. Mda. Unde i-o fost lui gorganul. Spune-i că am să-l aștept la gorganul de la Happy Valley așa cum voia el să-l aștepte pe Gorth. Ai priceput ?

— Da, sir, spuse Pennyworth mușcîndu-și buzele. Da, sir.

— Și dacă scapi o vorbă altcuiva decît lui, pe Dumnezeul meu cel sfînt, o' să-ți tai boașele cu mîna mea.

Brock porni pe scară în jos.

— Și cine o să se îngrijească de rînduiala de pe navă, sir ?

— Tu. Ești căpitan pe *White Witch !* Da' numai după ce-i spui ce ți-am zis.

Struan o contempla pe Yin-hsi. Fata dormea adînc lîngă el. O compară cu May-may, și May-may cu iubita

lui chinezoaică din urmă cu mulţi ani. Şi pe toate trei cu Ronalda, singura lui nevastă. Atît de asemănătoare în atîtea feluri şi totuşi atît de diferite. Şi se întrebă de ce cele trei orientale îl excitau mai mult decît Ronalda pe care o iubise... pînă o cunoscuse pe May-may. Şi se întrebă ce era aceea dragoste.

Ştia că cele trei chinezoaice aveau multe lucruri în comun : o piele neînchipuit de mătăsoasă, un ataşament şi o pasiune care întreceau tot ceea ce cunoscuse el înainte. Dar May-may le depăşea cu mult pe celelalte două. Era perfecţiunea.

O atinse pe Yin-hsi cu dragoste. Fata se mişcă în somn fără să se trezească. Se strecură cu grijă afară din pat, se uită pe hublou să vadă cum mai arăta cerul. Pătura de nori era mai groasă. Se îmbrăcă şi coborî la cealaltă punte.

— Deci aşa, făcu May-may, care se ridicase în capul oaselor în pat, gătită elegant.

— Deci aşa, răspunse el.

— Unde-i sora mea ?

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne !

— Ha ! exclamă May-may şi-şi aruncă sfidătoare capul pe spate. Tu eşti curvar obrăznicos şi nu mai iubeşti pe bătrîna ta mamă.

— Aşa-i, îi replică Struan aţîţînd-o.

May-may era mai frumoasă ca oricînd, şi-i stătea bine şi aşa cum arăta acum, trasă la faţă.

— Cred că am să-ţi fac bagajele.

— Aiii iaaa ! Să crezi tu că-mi pasă !

Struan rîse şi o sălta în braţe.

— Tai-Pan, fii cu băgare de seamă. Ţi-a plăcut de Yin-hsi ? Mă bucur că ţi-a plăcut. Ştiu eu bine.

— Ei, ţi-ar place să fii Tai-tai ?

— Cum ?

— Păi dacă nu te interesează, atunci nu mai vorbim niciodată de treaba asta.

— Nu se poate, Tai-Pan. Chiar vrei să zici Tai-tai ? Adică o Tai-tai adevărată, după cum e obiceiul ? Ah, sper că nu vrei să rîzi de mine, nu ? Te rog să nu rîzi de mine despre cel mai important lucru pe lume.

— May-may, nu rîd de tine. Se aşează pe fotoliu cu ea în braţe. Plecăm în ţară. Împreună. Luăm primul cliper care va fi disponibil şi în drum spre ţară ne căsătorim. În cîteva luni.

— Ah, minunat, îl îmbrăţişă May-may. Acum lasă-mă un minut.

El îi dădu drumul. ea merse împleticindu-se pînă la pat.

— Aşa. Acum aproape că m-am făcut iar bine.

— Te bagi în pat acum, îi spuse el.

— Chiar vrei să ne căsătorim de-adevăratelea ? După obiceiul vostru ? Şi după al meu ?

— Da. După amîndouă dacă aşa pofteşti.

Ea se aşează graţioasă dinaintea lui, atinse cu fruntea covorul, prosternîndu-se.

— Jur că am să fiu demnă de Tai-tai.

El o ridică iute de jos şi o puse în pat.

— Fetiţo, nu fă una ca asta.

— Mă prostern pentru că mi-ai făcut cea mai mare cinste obrazului din toate cîte sînt pe faţa pămîntului ! Îl cuprinse din nou cu braţele, apoi îl împinse puţin la o parte şi rîse. Cum ţi-a plăcut cadoul meu de ziua ta, heya ? De asta te căsătoreşti cu sărmana ta mamă ?

— Şi da şi nu. Aşa m-am gîndit eu.

— E drăguţă. O iubesc fantastic de mult. Mă bucur că şi ţie ţi-a plăcut.

— De unde ai găsit-o ?

— Era concubină în casa unui mandarin care a murit acum şase luni. Ţi-am spus că are optsprezece ani ? Casa lor a decăzut din pricina vremurilor grele, şi Tai-tai a ei l-a rugat pe un mijlocitor de căsătorii să-i găsească o par-

tidă bună. Am auzit de ea şi am chemat-o să stau de vorbă.

— Cînd ? În Macao ?

— Nu, acum două sau trei luni. May-may se cuibări mai aproape de el. Am vorbit cu ea la Canton. Tai-tai a lui Jin-qua mi-a vorbit de ea. Cînd am rămas grea m-am gîndit, ah, foarte bine, şi am trimis după ea. Pentru că omul meu e curvar şi în loc să stea acasă o să se ducă la bordel. Promiţi că n-ai să te duci, dar aseară ai fost la bordel. Căcăreze de ţestoasă !

— Nu m-am dus după vreuna dintre fetele alea. Doar să-l văd pe Aristotle.

— Ha ! exclamă May-may făcîndu-i cu degetul. Asta-i povestea ta. Mie nu-mi pasă de curve, dar nu vreau să ai de-a face cu alea. Bine bine, de data asta te cred.

— Mulţumesc mult.

— Yin-hsi e foarte special de drăguţă, aşa că nu ai nevoie de bordel. Ah, sînt atît de fericită. Şi cîntă frumos şi se pricepe la multe instrumente, coase frumos, şi învaţă iute. Eu o învăţ engleză. Vine şi ea în Anglia cu noi. Şi Ah Sam şi Lim Din ! Se încruntă uşor. Dar ne mai întoarcem în China. Foarte des ?

— Da. Poate.

— Bun. O să ne întoarcem, bineînţeles, şi din nou zîmbi uşor. Yin-hsi e foarte perfectă, da ? E drăguţă în pat ?

Amuzat, Struan făcu creţuri în jurul ochilor.

— Să ştii că n-am făcut dragoste, dacă asta vrei să afli.

— Ha !

— Îmi place să aleg eu pe cine iau în pat şi cînd vreau eu.

— A stat în pat cu tine şi n-ai făcut dragoste ?

— Da.

— Tai-Pan, mă jur pe Dumnezeu. Nu te înţeleg niciodată. N-ai avut chef de ea ?

— Ba da. Dar am socotit că nu e potrivit acum. Poate diseară. Sau mîine. Cînd am să socot eu. Nu înainte. Dar apreciez grija ta pentru mine.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, eşti ciudat. Sau poate erai atît de sfîrşit după curva aia murdară că n-ai mai fost în stare de nimic, da ?

— Hai, pleacă de-aici.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da ?

Lim Din intră cu mersul lui tîrşit.

— Tai-Pan, stapin aici. Vede Tai-Pan poate ?

— Care stapin ?

— Stapin Penneewort.

Capitolul patruzeci şi şase

Brock îl urmări pe Struan în vreme ce urca poteca ce ducea spre gorgan, stînd în umbra bisericii abandonate, fără acoperiş. Se uită la fierul de luptă, strîns grămadă, şi simţi că i se face greaţă. Era totuşi fericit că, în cele din urmă, aveau să încheie socotelile. Îşi mişcă propriul lui fier de luptă, se ridică în picioare şi ieşi la vedere. Cu stînga apucă cuţitul. Struan îl zări pe Brock în secunda în care ieşi din umbra bisericii şi pentru moment uită de planul pe care-l concepuse. Se opri pe loc. Nu-şi mai aminti decît că în faţa lui se afla duşmanul pe care trebuia să-l distrugă. Cu un efort, îşi limpezi mintea şi porni mai departe să urce poteca, simţind cum muşchii îi tremură de nerăbdare să înceapă odată confruntarea. În cele din urmă, cei doi bărbaţi se treziră faţă în faţă.

— Tu ai pus la cale răpirea fetei şi duelul. aşa-i ? mîrîi Brock.

— Da.

Struan lăsă fierul de luptă pînă atunci strîns în mînă să se desfăşoare. Zornăi ameninţător. Din nou fu nevoit

să facă un efort ca să-şi amintească ce se hotărîse să-i zică. Brock apucă mînerul fierului de luptă, făcu un pas înainte şi aşteptă. Struan nu-şi mai mişca decît globii ochilor.

— Îmi pare rău că Gorth a murit aşa cum a murit, spuse el. Mi-ar fi făcut o mare plăcere să-l omor eu.

Brock nu-i răspunse. Dar îşi schimbă abia perceptibil greutatea de pe un picior pe celălalt, vîntul de est zburlindu-i părul. Pumnalul apăru în stînga lui Struan, şi în clipa aceea şi el se încordă abia vizibil.

— Tess e infectată de frenţie.

Brock se opri scurt.

— Nu-i. Doctorul a spus că băiatul n-are nimic.

— Şi doctorii pot fi cumpăraţi, spuse Struan, simţind cum îl năpădeşte patima sîngelui. A fost îmbolnăvită de frenţie într-adins.

— Ah, tu...

Brock făcu vînt fierului de luptă şi se repezi la Struan. Gheara de fier trecu doar la o fracţiune de inci de ochiul lui Struan. Acesta se trase înapoi şi răspunse făcînd fierul de luptă să vîjîie prin aer, dar Brock se feri lateral, după care începură să-şi dea tîrcoale ca două fiare.

— De către Gorth. Asta Gorth a pus-o la cale, îi aruncă Struan, voind să termine odată de spus ceea ce avea de spus. Mă auzi ? Asta Gorth a pus la cale.

Brock simţea că-i plesneşte capul. Nu se putea gîndi decît cum să se apropie mai mult de duşmanul lui şi să-l omoare. Urmă altă rundă violentă în care fiecare pe rînd îşi repezi arma spre adversar. Brock pară o lovitură de pumnal a lui Struan care se răsuci, ieşind din raza fierului său de luptă, şi înţelese că nu se va putea împotrivi multă vreme şi se trase mai înapoi.

— Gorth a pus treaba asta la cale !

— Blestemate fie minciunile tale ! îl încolţi Brock pe Struan.

— Gorth i-a dat lui Culum băutură prefăcută. Cu afrodisiac. Gorth a plătit la un bordel ca să-i dea lui Culum o fată bolnavă de frenţie. Voia să-l vadă pe Culum bolnav. Ăsta-i blestematul tău de fecior. Ai priceput ?

— Eşti un mincinos !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum nu-i bolnav... ţi-am spus doar ca să te fac să înţelegi de ce-am vrut să-l omor pe Gorth. Culum n-are frenţie. Nici Tess.

— Cum ?

— Ăsta-i adevărul adevărat, jur dinaintea lui Dumnezeu.

— Diavole, Hulitor al celor sfinte. Minţi dinaintea lui Dumnezeu !

Struan se feri de lovitură, Brock se trase înapoi şi se pregăti să primească replica: Dar Struan nu lovi. O porni pe uşa deschisă a bisericii dărăpănate şi se opri dinaintea altarului.

— Dinaintea lui Dumnezeu jur că e adevărat ce-am spus.

Se întoarse şi toată stăpînirea de sine dispăru. Păru să nu mai audă nici un sunet, toată lumea se concentrase asupra lui Brock şi a dorinţei lui de a-l ucide. Porni încet de-a lungul stranelor.

— Gorth a omorît o biată prostituată la Macao şi una aici la Hong Kong, şuieră el. Şi asta-i la fel de adevărat. Sîngele lui nu-i pe mîinile mele, dar va fi al tău.

Brock se trase din uşa bisericii, privindu-l pe Struan fără să şovăie. Vîntul căzu cu totul, ceea ce i se păru ciudat, nefiresc. Dar nu-i mai dădu atenţie.

— Atunci... atunci ai avut pricină, spuse Brock. Ió... io retrag ce-am zis. Înseamnă că ai avut pricină. Cristoşii ! mîrîi Brock. Acum era afară şi se opri încolţit. Retrag tot ce-am zis de Gorth. Da' asta nu-nseamnă că s-au încheiat socotelile între noi.

Simţi cum îl arde furia împotriva lui Gorth, lui Struan, şi tuturor anilor care trecuseră, şi nu mai ştiu acum decît

că trebuia să se lupte, să zdrobească și să ucidă. Ca să rămînă în viață. Apoi deodată simți în față un alt fel de vînt. Brusc mintea i se limpezi. Se uită spre continent. O clipă Struan fu descumpănit de manevra lui Brock și ezită.

— Se schimbă vîntul, mîrîi Brock.

— Cum ? Struan făcu un efort să se concentreze și se trase înapoi, neavînd încredere în Brock.

Acum amîndoi se uitau spre China continentală, ascultînd încordați, adulmecînd vîntul. Bătea dinspre nord. Deocamdată destul de blînd, dar nu mai era nici o îndoială.

— Poa' să fie vo vijelie, spuse Brock, dar chiar și vocea părea să-l facă să sufere, inima îi bătea nebunește, toată vlaga din el se scursese.

— Nu cînd vîntul bate din nord ! spuse Struan, simțindu-se și el sleit de puteri.

O, Doamne, o clipă m-am simțit ca un animal. Dacă nu era schimbarea asta a vîntului...

— Taifun !

Priviră amîndoi spre port. Joncile și sampanele se îndreptau grăbite spre țărm.

— Mda ! întări Struan. Dar ce ți-am spus a fost adevărul adevărat. Despre Gorth.

Brock simți gustul fierii în gură, scuipă.

— Îmi cer io iertare pen' Gorth. Îhî. A fost provocare, e mort și cu atît mai bine. (Unde am greșt io, se întreba el.) Ce-a fost a fost. Io ț-am spus ce-am avut de spus cîn' eram în colonie la Canton. Îhî, am greș't că te-am provocat az' da' ce-am avut de spus ț-am spus la Canton și nu schimb nimic. Și nu mă schimb nici io mai mult decît tine. În ziua în care ai să vii contra mea cu pisica cu nouă cozi în mîini, în ziua aia n-o să ne mai oprească nimeni. Tu alege ziua, așa cum am zis și mai 'nainte.

Struan se simți ciudat de sfîrșit.

— S-a făcut.

Se trase mai departe de adversarul lui, își desfăcu fierul de luptă, bägă cuțitul în teacă, urmărindu-l pe Brock bănuitor. Și Brock își scoase arma de pe mînă și puse cuțitul la loc.

— Și ai să-i ierți pe Culum și Tess ?

— Dinaintea mea îs ca și morți, așa cum am zis. Pînă cîn' Culum nu va fi parte din firma Brock și Fiii și Brock și Fiii va fi Nobila Casă, iar io Tai-Pan al Nobilei Case.

Struan lăsă biciul de fier să cadă la pămînt și la fel procedă și Brock. Amîndoi părăsiră iute gorganul pe căi diferite.

Capitolul patruzeci și șapte

Vîntul continuă să se întărească în toată ziua aceea. La căderea nopții, Queen's Town era pregătit pentru furtună așa cum trebuia. Ferestrele fură închise, ușile blocate, iar cei care avuseseră prevederea de a-și construi și cîte un beci își binecuvîntau gîndul cel bun. Cei ce-și încropiseră cîte un adăpost provizoriu sau locuințe improvizate se refugiară în case mai solid construite. Numai că puține clădiri fuseseră construite destul de temeinic, în afara celor din Happy Valley. Și puțini erau cei care aveau de gînd să riște expunîndu-se la otrăvitele miasme ale nopții de acolo, cu toate că citiseră în *Oriental Times* despre leacul malariei. Deocamdată, în ziua aceea, nu aveai de unde să faci rost de cinchona. Toate navele se pregătiseră și ele, închizînd bine gurile de magazii și intrările, și toate ancorele fuseseră înfipte bine la adînc. Între nave se lăsase suficient spațiu liber pentru cazul în care vîntul își va schimba direcția.

Erau și unii care ziceau că, deoarece vîntul bătea constant dinspre nord, era un semn că în nici un caz nu prevestea taifun. Nimeni nu auzise ca un taifun să vină pe un vînt care sufla numai din nord. Un taifun își rotea

mereu direcţia din care bătea. Chiar şi Struan era înclinat să creadă la fel. Şi niciodată barometrul nu rămăsese atît de constant la un nivel ridicat ca acum. Nu se pomenise taifun fără ca barometrul să coboare drastic. Spre seară, din plafonul jos de nori se porni o burniţă care mai domoli zăpuşeala.

Struan cîntărise pericolul cu mare atenţie. Dacă ar fi fost vorba să se îngrijească numai de sine, ar fi pornit pe mare în *China Cloud* şi ar fi fugit spre sud pînă cînd vîntul ar fi pornit din direcţia opusă sau s-ar fi rotit spre altă parte. După care ar fi ţinut cea mai favorabilă direcţie şi ar fi scăpat. Dar un instinct pe care nu-l înţelegea nici el îi spunea să nu rişte fuga pe mare. Aşa că îi luă pe May-may, Yin-hsi, Ah Sam şi Lim Din şi-i duse în clădirea imensă şi pustie a factoriei din Happy Valley, în apartamentul lui de la etajul trei. Socoti că ploaia şi vîntul vor îndepărta miasmele nopţii. May-may avea să fie mai apărată în clădirea de cărămidă şi piatră decît pe mare sau într-un beci în pămînt, şi asta conta în momentul acela.

Culum îi mulţumi lui Struan pentru adăpostul oferit în factorie, dar spuse că prefera s-o ducă pe Tess în clădirea comandantului portului. Era o clădire joasă, din granit, şi Glessing le puse la dispoziţie lui Culum şi Tess spaţiul din apartamentul lui ce făcea parte din aceeaşi clădire. Struan le spuse ce se întîmplase pe gorgan şi că se încheiase astfel un armistiţiu. Şi în tot cursul acelei zile, în care se pregătea pentru un taifun ce s-ar fi putut să nu se abată pe acolo niciodată, Struan se gîndi îndelung la agresivitatea ce zace în om.

— Bărbate, ce gînduri te chinuie ? îl iscodi May-may.

— Nu ştiu. Brock, eu, taifunul... nu ştiu. Poate pentru că plafonul de nori e prea jos.

— Am să-ţi spun eu ce nu-i în regulă. Te gîndeşti prea mult la ce s-a întîmplat şi, şi mai rău, îţi faci prea multe griji pentru ce s-ar putea întîmpla. Ha ! E o pros-

tie. Fii chinez ! Îţi poruncesc ! Trecutu-i trecut. Ai făcut pace cu Brock. Nu-ţi mai pierde vremea umblînd de colo-colo ca o găină constipată. Mănîncă şi tu ceva, bea nişte ceai şi fă dragoste cu Yin-hsi.

Ea rîse şi o strigă pe Yin-hsi, care se grăbi să traverseze dormitorul imens, se aşeză pe pat şi-i apucă mîna.

— Uită-te la ea ! Dumnezeule ! Am avut noi nişte vorbe împreună.

Struan rîse şi se simţi parcă mai uşurat.

— Uite, aşa-i mai bine, spuse ea.

Struan rîse mai tare şi May-may îi spuse iute ceva în chineză fetei. Yin-hsi era numai urechi, bătu din palme încîntată, se uită fericită la Struan şi ieşi iute din încăpere.

— May-may, ce i-ai spus ? o întrebă el bănuitor.

— I-am spus cum faci tu dragoste. Şi cum să te facă să te simţi fantastic de excitat. Şi să nu-i fie frică cînd, la urmă, o să te vadă că te tîngui.

— Naiba să te ia. Chiar nu eşti în stare să păstrezi unele lucruri mai delicate numai pentru tine ?

— Tai-tai ştie ce-i mai bine pentru un băieţel care şi-a pierdut stăpînirea de sine. Yin-hsi te aşteaptă.

— Cum ?

— Yin-hsi te aşteaptă. I-am spus să se pregătească. E tare plăcută dragostea seara, nu contează. Ai uitat ?

Struan gemu şi se îndreptă spre uşă.

— Mulţumesc tare mult, dar am treabă.

Coborî la parter şi, brusc, descoperi că se simţea mult mai bine. Sigur, nu are nici un rost să-ţi faci griji pentru trecut. Şi din nou îşi binecuvîntă *joss*-ul că avusese parte de May-may.

Brock puse echipajul să dea jos catargul trinchet rupt de pe *White Witch* şi să-l lege de-a lungul punţii pentru mai multă siguranţă. Se puse rînduială în toate vergile rupte şi arborada doborîtă, şi toate gurile de magazie şi

acces fură închise etanș. La prova lăsă trei ancore, și o ancoră de furtună din pînză tare la pupa să țină nava cu botul în vînt. Toată ziua se simțise năuc. Îl dureau capul și pieptul, și simți că în noaptea aceea va avea visuri rele. Ar fi dorit să se îmbete, să se mai ușureze. Dar știa că se apropia primejdia. Mai făcu cu felinarul în mînă un tur de inspecție pe puntea bătută de ploaie, apoi coborî în cabină să vadă ce fac Liza și Lillibet.

— Dragule, io-te ceaiu', te-așteaptă. Schimbă-ți mai bine hainele și ia unele uscate. Ți le-am pregătit.

Arătă spre cușetă unde erau puse haina de ploaie, pantaloni, pălăria impermeabilă și cizmele

— Mulțam, dragoste.

Se așeză la masă și bău ceai.

— Tati, începu Lillibet, joci un joc cu mine ? Iar cînd văzu că Brock nu răspunse pentru că n-o auzise, îl trase de pulpana hainei ude. Tati, joci un joc cu mine, te rog ?

— Lasă-l în pace pe tac-tu, interveni Liza. Joc io cu tine.

O luă pe Lillibet în cealaltă cabină și-i mulțumi lui Dumnezeu că se făcuse pace între omul ei și Struan. Brock îi povestise cum se întîmplase, și-i mulțumi Domnului pentru că-i ascultase rugăciunile. Vîntu' ăsta-i minune, își spuse ea. Acum nu mai avea nevoie decît de răbdare. O să ajungă ei să-i dea binecuvîntarea și lu' Tess. Liza se rugă Domnului s-o aibă în pază pe Tess, și pe Culum, și nava și pe ei toți, apoi se așeză și începu să joace cine-taie cu Lillibet.

În după-amiaza aceea, sicriul cu Gorth fusese coborît într-un cuter. Liza și Brock însoțiseră barca spre larg, Brock spusese un scurt prohod. Cînd termină, își blestemă fiul și dădu drumul sicriului în adînc. Se întorseseră la *White Witch*, Brock se retrăsese în cabina lui, închisese ușa și, singur înăuntru, își plînse băiatul și fata. Plîngea pentru prima oară de cînd era el bărbat, și o dată cu asta își înecă orice bucurie de viață.

Noaptea vîntul şi ploaia îşi făcură tot mai rău de cap. O dată cu dimineaţa începu să toarne mai tare, dar nu înspăimîntător, valurile se făcură mai mari, fără a fi ameninţătoare. Brock dormise îmbrăcat şi ieşi pe punte cu ochii cîrpiţi. Cercetă barometrul. Tot 29,8 inci, staţionar. Lovi în barometru cu degetul, dar nu se schimbă nimic.

— 'Neaţa, sir, îi spuse Pennyworth.

Brock dădu din cap fără vlagă.

— Vă bate gîndul că o să fie o furtună cu ploaie, adăugă Pennyworth, tulburat de lipsa de vlagă a lui Brock.

Acesta se uită lung la mare şi la cer. Pătura de nori era doar la cîteva sute de picioare deasupra lor, înghiţise munţii insulei şi Piscul, dar nu era ceva neobişnuit. Brock se sili să facă vreo cîţiva paşi şi verifică parîmele ancorelor. Ţineau bine : trei ancore şi trei parîme groase cît un mijloc de om. Suficient să facă faţă oricărei furtuni, se gîndi el. Dar nici asta nu-i plăcu. Îi era indiferent.

China Cloud ţinea perfect marea în mijlocul portului, echipajul de cart stînd grămadă la adăpost, în partea de sub vînt, a dunetei. Toate celelalte nave stăteau la ancoră, făcînd faţă valurilor fără probleme, imensa navă amiral dominînd portul. Cîteva sampane şi jonci întîrziate îşi căutau loc de ancorare lîngă satul de bărci în partea de sub vînt a golfuleţului de lîngă Promontoriul Glessing. Brock coborî sub punte, iar Pennyworth şi restul celor din cart simţiră o vizibilă uşurare cînd îl văzură plecat.

— De ieri parcă a îmbătrînit mult, spuse Pennyworth. Arată de parcă moare de-a-npicioarelea.

În lumina zorilor, Struan se duse să verifice obloanele improvizate de la primul etaj. Apoi coborî la parter şi le cercetă şi pe celelalte. Citi barometrul : 29,8, staţionar.

— Dumnezeule Cristoase, spuse el, şi vocea îi răsună în toată clădirea. Ori începe să coboare, ori se termină cu ploaia asta afurisită şi să isprăvim odată.

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan ? strigă May-may de pe palier.

Arăta dichisită şi drăguţă.

— Nimic, fetiţo. Du-te în pat, îi strigă el.

May-may ascultă darabana ploii şi-şi dori să fi rămas în Macao, unde zgomotul ploii pe acoperiş era mult mai plăcut.

— Nu-mi place ploaia asta, spuse ea. Sper să fie sănătoşi copiii. Mi-e dor de ei tare de tot.

— Sigur. Du-te în pat, fii fată cuminte. Eu am să ies puţin.

Îi făcu degajată semn cu mîna.

— Să ai grijă.

Struan îşi trase pe el haina groasă marinărească şi plecă. Afară ploaia bătea pieziş. În ultimul ceas nu se întărise nici ploaia de fapt, îi trecu lui prin minte, parcă s-a mai domolit chiar. Norii coborîseră foarte jos. Se uită să vadă cum stătea *China Cloud*. E o navă frumoasă şi sigură, îşi spuse el. Se întoarse şi se uită din nou la barometru — nici o schimbare. Mîncă bine şi se pregăti să iasă din nou.

— Sus, jos ! De ce eşti atît de neliniştit ? Acum unde te duci, heya ? îl întrebă May-may.

— La biroul căpitanului portului. Vreau să văd dacă s-a aranjat Culum ca lumea. Sub nici un motiv nu ieşi de aici şi nu deschizi nici o fereastră sau uşă, fie că eşti Supremă Doamnă Tai-tai sau nu eşti Supremă Doamnă Tai-tai.

— Da, bărbate ! şi May-may îl sărută.

Drumul Reginei era o mocirlă adîncă şi aproape pustie. Însă vîntul şi ploaia te înviorau, şi era mai bine afară decît zăvorît în cutia factoriei. Era ca vîntul primăvăratic de nord-est în Anglia, se gîndi el. Nu, nu chiar aşa de

puternic ca ăsta. Intră în biroul căpitanului portului și se scuturară de ploaie. Glessing se ridică în picioare de la masa de lucru.

— 'Neața, tare ciudată ploaie și furtună, nu-i așa ? Un ceai ? Îi arătă un scaun. Cred că pe Culum și pe doamna Struan îi cauți. S-au dus la slujba de dimineață.

— Cum ?

— Se întorc acum. E duminică.

— Ah, am uitat.

Glessing turnă ceai dintr-un ceainic imens, apoi îl așeză la loc pe marginea plitei cu cărbuni. Încăperea aceea mare era plină cu hărți. Prin tavanul sprijinit de căpriori trecea un catarg, iar lîngă acesta era practicat un capac de ieșire. Pavilioanele de semnalizare stăteau frumos rînduite în căsuțe, muschetele la rastel, în întreaga încăpere domneau ordinea și desăvîrșita rînduială marinărească.

— Ce părere ai despre furtuna asta ?

— Dacă e un taifun, atunci sîntem taman în drumul lui. E singurul răspuns. Dacă vîntul nu se-ntoarce sau nu se rotește, atunci centrul lui o să treacă exact peste noi.

— Dumnezeu să ne aibă în pază dacă e adevărat ce spui.

— Da.

— M-a prins pe mine un taifun o dată în largul Formosei. Nu-mi mai doresc să am parte de valurile de atunci, și eram hăt, departe de centrul lui. Dacă o fi existînd acest centru.

O rafală puternică de vînt și ploaie zgîlțîi obloanele de furtună. Se uitară la indicatorul direcției vîntului : neclintit din nord. Glessing puse jos ceașca de ceai.

— Domnule Struan, îți sînt foarte îndatorat. Alaltăieri am primit o scrisoare de la Mary. Mi-a spus cît de buni ați fost cu ea, și dumneata și Culum. Mai ales dumneata. Pare să fie cu mult mai bine.

— Am văzut-o chiar înainte de a pleca. Cu siguranță că arăta de zece ori mai bine decît prima dată.

— Spune că în două luni o să iasă de acolo. Și că le-ai zis papistașilor că-ți asumi răspunderea pentru ea. Bineînțeles, de-acum asta îmi revine mie.

— Cum dorești. E doar o formalitate.

Struan se întrebă ce-o să facă Glessing dacă o să afle vreodată adevărul despre Mary. Bineînțeles că trebuia să afle. Cum poate crede May-may că el n-o să afle ?

— Doctorii au spus din ce cauză a doborît-o boala asta ?

— Un deranjament la stomac.

— Asta mi-a scris și ea. Din nou, mulțumesc. Glessing mută o hartă de pe birou și șterse o pată de ceai de pe tecul blatului. Culum a pomenit odată că pe cînd erai copil ai fost în Marina Regală. La Trafalgar. Sper că nu te supără dacă te întreb, dar și tatăl meu a avut cinstea să-și slujească țara acolo. Și mă întrebam pe care navă ai fost. El era locotenent de navă amiral, alături de Lordul amiral Collingwood pe...

— *Royal Sovereign,* îi spuse Struan. Da. Eram și eu la bordul navei amiral.

— Pe Zeus ! reuși Glessing să îngaime.

Struan păstrase doar pentru el amănuntul acesta în mod intenționat, știind că asta însemna că în orice discuție cu Glessing el va avea un atu în plus dacă va fi nevoie să-l joace.

— Bineînțeles, nu-mi amintesc de tatăl dumitale, eram doar un țînc mînuitor de pulbere de tun și speriat de moarte. Dar amiralul era la bord și cu trudeam pe *Royal Sovereign.*

— Pe Zeus ! repetă Glessing, care văzuse nava aceea de linie cu o sută zece tunuri în largul capului Spithead, o singură dată, pe cînd era copil. O navă cu opt sute treizeci și șase de oameni, și cu viitorul Tai-Pan al Nobilei Case la bord. Nu-i de mirare că am cîștigat pe Zeus.

— Mulţumesc, spuse Struan. Numai că eu am avut prea puţin de-a face cu bătălia propriu-zisă.

— Tai-Pan, dacă-mi dai voie să-ţi spun aşa, la naiba, a fost minunat. Şi-s tare bucuros. Da, să ştii. Pe cuvîntul meu. A fost o vreme cînd îţi purtam pică, după cum ştii. Dar acum deloc. Şi acum socot că hotărîrea mea a fost corectă în bătălia de la Chuenpi, dar acum înţeleg că bastardul ăla păduchios de Longstaff a avut dreptate cînd spunea că, dacă eram eu în locul dumitale, sau dumneata în locul meu, atitudinea noastră ar fi fost aceeaşi.

— De ce-ai fost supărat pe Longstaff ?

De pe chipul lui dispăru orice urmă de simpatie.

— Idiotul naibii a avut obrăznicia să se amestece în problemele navale ! I-a sugerat amiralului ca eu să fiu expediat în ţară. Mulţumesc lui Dumnezeu că amiralul e ofiţer al Marinei Regale, iar nenorocitul ăsta a fost măturat din funcţie. Şi fiindcă tot vorbim de neghiobi, sînt sigur că ai citit ziarul de ieri seară. Bastardul ăla de Cunnington ! Cum de îndrăzneşte el să spună că Hong Kong-ul e o stîncă uitată de Dumnezeu pe care nu se poate ridica nici măcar o casă ! Auzi ce obrăznicie nemaipomenită. Cînd are cel mai bun port din lume ! Şi cum de îndrăzneşte să spună că habar nu avem de mare !

Struan îşi aminti de prima zi la Hong Kong — o, Doamne, n-au trecut decît vreo şase luni de zile de atunci ? — şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Glessing o fi el apropiat de Hong Kong, dar pentru Promontoriul Glessing se va lupta pe viaţă şi pe moarte pentru a-l apăra.

— Poate că noul guvernator, Whalen, va fi de acord cu Cunnington.

— Nu atîta vreme cît mai sînt şi eu pe aici. Nici amiralul nu se va da uşor bătut. A fost aproape să facă o criză de apoplexie cînd a citit. Şi e la mintea cocoşului de ce. Uită-te la flotă. E în perfectă siguranţă, ca în portul Portsmouth. Fără Hong Kong, unde am fi noi într-o zi ca

asta ? Doamne Dumnezeule ! Aș muri de teamă dacă pe o astfel de vreme aș sta ancorat la Macao. Trebuie să păstrăm Hong Kong-ul, și cu asta basta ! Chiar pînă și idiotul acela de general a priceput și el odată cum stau lucrurile și a fost întru totul de acord.

Și continuă să boscorodească mai departe, blestemîndu-i pe Cunnington și pe Longstaff, spre distracția lui Struan. Ușa se deschise într-o rafală și ploaia și vîntul dădură buzna peste hărți. Culum și Tess intrară iute, bine dispuși, în ciuda vremii de afară.

— Hello, Tai-Pan, spuse Culum. Te înduri să ne dai și nouă un ceai, bătrîne ? Am spus și o rugăciune în cinstea ta.

— Mulțumesc, și făcu semn cu mîna la ceainicul de pe sobă. Serviți-vă.

Tess făcu o plecăciune către Struan și își scoase pelerina udă.

— Bună dimineața, Tai-Pan.

— Ești foarte drăguță în dimineața asta, doamnă Struan, îi replică Struan.

Femeia se roși toată și-și făcu de treabă cu turnatul ceaiului.

— Arătați amîndoi tare fericiți, continuă el.

— Da, sîntem fericiți, îi răspunse Culum. I-am mulțumit Domnului pentru asta. Și pentru că a trimis această schimbare a vîntului.

— Fiule, nu vrei să-ți schimbi hotărîrea ? Nu vrei să vii dincolo, la factorie ?

— Nu, mulțumesc, sîntem în siguranță aici.

Struan băgă de seamă un pandantiv în chip de cutiuță din argint bătută cu pietre atîrnînd de lanțul de la ceas.

— Culum, ce-i aia ?

— Un suvenir. Mi l-a dat Tess.

În cutiuța aceea se aflau cele douăzeci de guinee, și pe Culum îl încercă un sentiment de vinovăție pentru că nu-i pomenise niciodată lui Tess despre semnificația lor.

Pusese monedele în cutiuță după ce el și Tess coborîseră ultima oară de pe *White Witch*, ca să-și aducă aminte de Tyler Brock, să nu uite că Brock nu se purtase cinstit cu el, nu-i dăduse prilejul să spună și ce avea el de spus.

— A fost a bunicii. Ca dar de nuntă nu-i mare lucru, îi spuse Tess lui Struan. Dar cum nu am nici un fel de zestre acum, cerșetorii culeg ce pot, nu mai aleg.

— Fetițo, nu-ți fă griji în privința asta. Faci parte din Nobila Casă acum. Cînd vă mutați în casa voastră ?

— În trei săptămîni, spuseră și Culum și Tess în același timp, și rîseră, fericiți din nou.

— Bun. O să facem așa ca ziua aceea să rămînă de pomină. Ei, ne vedem mai tîrziu.

— Tai-Pan, uită-te la nebunul ăla ! spuse Glessing, care scosese ocheanul printr-un hublou și se uita la o lorce care se bălăcea ca un butoi în canalul de est, cu toate velele terțarolate.

— Ce naiba caută ăla acolo ? Nu e o zi nimerită să se plimbe taman acolo, spuse Struan.

— Cu permisiunea dumitale, domnule Struan, am să le semnalizez să amareze la pontonul dumitale de la Happy Valley. Altfel va avea necazuri mari dacă va ancora la Răspîntii. Iar pontonul dumitale-i liber.

— Da, cu plăcere. Dar a cui e nava ?

— O lorce navală... purtînd pavilionul adjunctului căpitanului superintendent ! și, cu gest scurt, strînse ocheanul. Căpitanului ei ar trebui să i se facă un consult la cap dacă a avut atîta minte ca să părăsească Macao pe o vreme ca asta. Ori o fi domnul Monsey afurisit de grăbit. Ce zici de asta ?

Struan zîmbi.

— Nu știu să ghicesc într-un glob de cristal, căpitane Glessing.

Glessing îi dădu ordinele corespunzătoare unui marinar, care legă imediat pavilioanele de semnalizare de fungă.

Deschise apoi capacul din tavan. În vreme ce erau ridicate pavilioanele, ploaia năvăli peste ei.

— Unde-i Longstaff ? întrebă Struan.

— La bordul navei amiral, îi răspunse Glessing. Trebuie să-ţi mărturisesc că şi eu m-aş simţi mai fericit dacă aş fi pe mare.

— Bă eu n-aş fi, îi replică Culum.

— O, dragă, precis nu ! întări şi Tess.

Struan îşi termină de băut ceaiul.

— Ei, o şterg acum. Dacă e nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi.

— Io mi-s... ăăă, vreau să zic că nu cred să fie cu primejdie atît de mare, Tai-Pan, nu-i aşa ? făcu Tess. Adică cu frigurile alea din Happy Valley şi celelalte ? Dacă staţi acolo, vreau să zic, nu ?

— Vîntul şi ploaia or să măture miasmele nopţii, îi răspunse cu o convingere pe care el n-o prea simţea.

— Tess, nu uita, mai există nişte cinchona, şi curînd vom avea din belşug, interveni Culum. Tai-Pan, socot că e minunată noua afacere. Facem un bine întregii omeniri.

Struan îi spusese lui Culum despre înţelegerile lui cu Cooper înainte ca lucrurile să fie date în vileag în gazetă. De asemenea îl încurajase pe Culum să-şi petreacă mai mult timp în anturajul americanului. Cu cît se gîndea mai mult la ideea de a-i face asociaţi pe Cooper şi Culum, cu atît îi plăcea mai mult.

— Fiule, să ştii că Jeff e foarte deştept. O să-ţi placă să lucrezi cu el. Îşi trase pe el haina de ploaie. Ei, acum plec. Şi ascultaţi amîndoi la mine. Nu vă faceţi griji în ce-l priveşte pe Brock. Fetiţo, nu-ţi fă griji în privinţa lui taică-tău. Sînt sigur că o să-i treacă dacă-i daţi timp. Doar atît, daţi-i timp îndestul.

— Aşa sper şi io, spuse Tess. Ah, aşa sper şi *eu*.

Înainte de a ieşi îşi aruncă ochii la barometru.

— Dumnezeule, Doamne Cristoase. A coborît la 29,5 inci.

Glessing se uită neliniştit la ceas, era aproape ora zece.

— Aproape jumătate de inci în jumătate de oră, fir-ar să fie al naibii.

Însemnă datele pe harta presiunilor şi apoi ieşi şi el în urma lui Struan, care o luase la fugă. Un sfert din orizontul dinspre est era negru, nu se mai vedea cerul de mare. Vîntul sufla şi mai amarnic, tot dinspre nord curat, iar ploaia devenise şi mai afurisită.

— Ăsta-i taifunul, strigă el încordat. Închide-te bine înăuntru dacă vrei să scapi cu viaţă.

Apoi o luă la goană spre Happy Valley.

— Culum, Tess, înăuntru ! porunci Glessing, trînti apoi uşa şi o zăvorî bine. Faceţi ce vreţi, numai nu deschideţi vreo uşă pînă cînd nu vă dau eu voie.

Trase apărătoarea hubloului peste obloanele de furtună, verifică toate legăturile şi-şi dădu seama că Struan avusese dreptate. Centrul taifunului avea să treacă exact peste ei.

— Culum, mă bucur că te-ai împăcat cu tatăl tău. Ei, şi acum să ne gîndim la micul dejun, spuse el ca să-i mai liniştească. Doamnă Struan, poate că o să fiţi bună să preluaţi comanda, da ?

Capitolul patruzeci şi opt

Struan alergă din răsputeri. Cîţiva culi cu lectici se grăbeau spre Tai Ping Shan, iar nişte europeni goneau să-şi găsească adăpost. Prin perdelele de ploaie, Struan reuşi să vadă că lorcea ajunsese în dreptul lui în largul portului, alergînd iute spre Happy Valley, cu velele numai terţarolate. Marea agitată era acum de un verde cenuşiu. Linia întunecată a unei rafale puternice zbură cu

o viteză de necrezut pe faţa valurilor din port, prinse şi lorcea, îi smulse catargul cel mare şi o plecă mult pe o parte. Struan se înţepeni bine pe picioare, şi fu şi el într-o clipită cuprins de vîntoasă. Rafala dură doar cîteva secunde, dar simţi din plin şfichiul ploii orbitoare, biciuite de vînt, şi fu aproape doborît. Cînd reuşi să deschidă iar ochii, se uită spre larg. De mirare, dar lorcea încă mai plutea, mergînd poticnit doar cu o randă artimon, cu punţile spălate de valuri şi resturile velei celei mari fluturînd.

Struan o luă din nou la fugă. Ajunse la pontonul de la Happy Valley exact la timp pentru a vedea deferlanţii albiţi de spumă înşfăcînd nava şi izbind-o de şirul piloţilor pontonului. De pe punte, un marinar îşi făcu vînt să sară cu parîma de prova în mînă, dar lunecă şi căzu între ponton şi navă, se prinse cu mîinile de marginea pontonului, şi slobozi un urlet cînd lorcea se izbi de ponton şi-l frînse în două. Cînd valurile îndepărtară nava de ponton, marinarul dispăru. Struan strigă celor înspăimîntaţi de pe punte şi fugi în faţă. Un marinar îi aruncă o amară pe care o legă la o baba, altul, riscîndu-şi şi el viaţa, sări pe ponton şi ajunse cu bine pe cheu cu parîma de la pupa. Marea se încrîncenă şi mai tare, iar nava şi pontonul gemură din toate încheieturile, apoi lorcea fu legată zdravăn şi oamenii porniră să sară ca iepurii pe mal.

— Fugiţi spre factorie ! le făcu Struan semn să-l urmeze şi porni în goană spre intrarea din faţă, o deschise cu mari eforturi, în vreme ce vîntul se opintea în ea.

Opt oameni din echipaj dădură buzna înăuntru, blestemînd şi binecuvîntîndu-şi norocul de a fi scăpat cu viaţă. Struan îşi scoase veşmintele îmbibate de apă, şi abia atunci îi observă pe Horatio şi pe Monsey.

— Doamne Dumnezeule mare, ce faceţi aici, Horatio? Hello, domnule Monsey.

— N-am crezut că o să mai vedem vreodată ţărmul, şuieră Monsey.

Horatio se rezemă de un perete, pieptul i se zbătea spasmodic, și vomită. Ușa se deschise iar și, îmbrîncit de o rafală de vînt și ploaie, căpitanul, tînărul locotenent, intră furios și se scutură de apă ca un cîine. Struan se duse și trînti ușa.

— Pe Dumnezeul lui Moise ! exclamă individul adresîndu-i-se lui Struan. Ai văzut cum arată cerul ?

— Ce naiba căutați în largul mării pe o zi ca asta ? N-ați avut destulă minte să vă uitați cum arăta cerul încă de la Macao ?

— Ba da, pentru Dumnezeu. Dar mi s-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong, așa că am pornit spre Hong Kong. Am ajuns pe mîinile unui maniac.

— Cum ?

— Afurisitul ăla însetat de sînge, căpitanul superintendent pentru comerț, Sir Clyde Beau-sînge Whalen, fi-r-ar să fie ! Ticălosul ăla de irlandez mai-mai să-mi trimită nava la fund cu tot echipajul. I-am spus că vremea e proastă, dar el s-a uitat o dată la cer și mi-a spus : „Ai timp berechet să ajungi acolo. Pornești pe mare cum ți s-a poruncit !" Mulțumesc, Doamne, că există Hong Kong-ul.

— Cum e marea în larg ?

— Dacă mai întîrziam un ceas nu mai izbuteam să mai intrăm aici. Valuri de douăzeci, treizeci de picioare. Și ce vînt blestemat ! N-a vrut cu nici un chip nici să se rotească, nici să se întoarcă. E de necrezut. E taifun, nu-i așa ? Dar cum e cu putință ?

— Pentru că taifunul se îndreaptă spre est și noi sîntem exact în drumul lui.

— Doamne, ai milă de noi !

— Fă-te comod. Am să spun să se pună de ceai și să se aducă grog pentru toată lumea.

— Mulțumesc, spuse tînărul. Iartă-mă că am izbucnit așa mai înainte.

Struan se îndreptă spre mijlocul încăperii unde erau Monsey și Horatio.

— Domnule Monsey, poți să urci la etaj ?

— Da. Mulțumesc, Tai-Pan. Ești foarte îndatoritor.

— Dă-mi o mînă de ajutor să-l înviem pe Horatio.

— Bineînțeles. Nu știu ce l-a picnit pe sărmanul băiat. De cînd am plecat din Macao geme și vorbește fără șir întruna. Tare ciudat.

— Din pricina spaimei, îi spuse Struan.

Îl ajutară pe Horatio să se dezbrace de haina îmbibată de apă ; chipul îi era de un cenușiu murdar și arăta sfîrșit după atîta vomă. Îl cărară mai mult pe sus amîndoi la etaj, îl întinseră pe o canapea, în aripa de vest a apartamentelor care aparțineau înainte lui Robb. Struan se duse la un bufet și turnă brandy în niște pahare. Monsey luă un pahar cu mîinile tremurînde și-l dădu pe gît. Nu se opuse să-i mai toarne unul.

— Mulțumesc.

— Încearcă să-i dai și lui Horatio, îi spuse Struan. Mă întorc într-o clipită.

O luă de-a lungul coridorului pînă ajunse la palier, apoi o apucă pe coridorul de est. Apartamentul lui era în aripa de sud a etajului.

May-may, Yin-hsi, Ah Sam și Lim Din jucau *mah-jongg** pe o măsuță din sufragerie. Felinarele erau aprinse și lumina lor dansa vesel.

— Hello, Tai-Pan, îi spuse May-may, și luă încă o piatră făcută din fildeș și bambus și o plesni de masă blestemînd. Împuțită zi, Tai-Pan, am un *joss* fantastic de prost. N-am cîștigat nici măcar un singur joc. Am pierdut patru sute bani gheață, și jucăm doar de patru ore. Aiii iaa, dar mă bucur că te văd, nu contește.

Ploaia răpăi în obloane, vîntul se înteți.

* Joc chinezesc asemănător dominoului (N.T.).

— Afurisit tărăboi ! Poți să-mi împrumuți și mie niște taeli ? Am rămas cu totul săracă.

— Am să-ți dau din banii ce ți se cuvin. Hai, joacă mai departe, fetițo, îi zîmbi Struan. Avem musafiri la parter, și cam peste tot, așa că nu ieși de aici.

— De ce să ies ?

Se întoarse în aripa locuinței lui Robb. Monsey arăta acum mai bine. Își scoase veșmintele ude și se înfășurase într-o pătură. Horatio adormise și acum se zvîrcolea în somn.

— Dumnezeu, numai el ne-a salvat de data asta, Tai-Pan, îi spuse Monsey.

— De ce naiba ați plecat din Macao ? Ați căutat-o cu lumînarea. Ar fi trebuit să vă dați seama ce vreme vă așteaptă.

— Misiune oficială, Tai-Pan, mîrîi Monsey. Excelența sa imperială Whalen a sosit cu fregata ieri noapte. Mi-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong cu o misivă oficială pentru ex-plenipotențiarul de aici. Pe o vreme ca asta, dacă-ți place și dumitale. Ca și cum o zi sau două contează cine știe ce ! N-am avut inima să-i spun că vestea cea mare a și fost tipărită în ziarul de aici.

— Cum arată ?

— Aș zice că e un om dificil. A ajuns în Macao cam pe la miezul nopții, la bordul unei fregate, fără să se fi anunțat. În patru minute eram chemat la bordul navei. Și-a prezentat scrisorile de acreditare, mi-a înmînat scrisoarea secretarului cu afaceri externe s-o citesc — corespunde cuvînt cu cuvînt cu relatarea lui Skinner. Cum naiba fac gazetarii ăștia de pun mîna pe documente secrete ? Și mi-a poruncit ca, o dată cu zorii, să purced la drum să-i înmînez lui Longstaff scrisoarea imediat. Mi-a mai spus că va sosi și el la Hong Kong îndată, așa că Longstaff trebuie să părăsească insula în grabă. Apoi că trebuie să mă întîlnesc cu generalul și amiralul și să le spun să aibă totul pregătit pentru a se îndrepta cît mai

iute spre nord. Monsey se lăsă să se prăbușească într-un scaun. Irlandez. Ce să-ți spun mai mult ?

— De ce n-a venit chiar el imediat ?

— Nu pot exista aici doi plenipotențiari în același timp — total contrar uzanțelor, domnule Struan. Mulțumesc cerului că mai există încă protocol. Și trebuie să preiau de la Longstaff totul pe loc. Cînd a părăsit portul, abia atunci trebuie să-l informez pe Excelența sa de îndată. Și numai atunci va sosi și el.

O rafală de vînt se izbi în obloane și le făcu să tremure.

— Afurisit să fie individul ! Mai-mai să mă omoare. Cu el la conducere, o să fie zarvă multă în Asia. Primul lucru pe care l-a spus : „Din partea mea, insula aceea n-are decît să se ducă la fund." Ah, fir-ar să fie. Dacă n-ai nimic împotrivă, am să mă culc și eu cîteva minute.

Horatio începu iar să geamă și iar vomită.

— Mai dă-i niște brandy, îi spuse Struan lui Whalen. Dincolo e un dormitor.

Coborî la parter să vadă ce mai fac cei din echipajul lorcei. Găsiseră și singuri proviziile și băuturile. Cei care nici nu mîncau, nici nu beau, dormeau sau se chinuiau să doarmă. Barometrul arăta 29,1 și cobora în continuare.

— Dumnezeule mare, mai mult de trei zecimi de inci într-un ceas, spuse tînărul locotenent, un bărbat înalt și blond. Apropo, domnule Struan, sînt locotenentul Vasserly-Smythe, marina regală.

Struan îi strînse mîna.

— Vă mulțumesc că ne-ați dat adăpost.

Un geam dinspre nord ceda, se deschise, și ploaia și vîntul năvăliră în salon. Trei marinari se chinuiră să închidă fereastra și apoi ferecară obloanele.

— Am să mă duc să-mi arunc o privire la navă, spuse ofițerul.

— Atunci mai bine s-o luăm pe aici, îl conduse Struan pe coridor pînă la un geam lateral, cu niște obloane zdravene, ferit de rafalele vîntului din nord.

Întredeschise puțin obloanele și se uită afară. Văzu că *China Cloud* și *Resting Cloud* făceau față cu ușurință asaltului furtunii. Lorcea locotenentului sălta și se prăbușea cu fiecare val trosnind și frecîndu-se de ponton. Spre est nu mai exista orizont. Doar beznă. Și bezna se îndrepta exact spre ei.

— Locotenente, nava dumitale e în siguranță, așa cum trebuie.

— Mda ! Tînărul ofițer mai aruncă o ultimă privire înspăimîntată spre est și zăvorî obloanele. E prima navă pe care o comand. Nu-s prin apele astea decît de vreo cîteva luni. Ce se întîmplă pe taifun ?

— Asupra ta, din mijlocul furtunii, se reped Supremele Vînturi.

— Ce-s astea ?

— Vîntoase, rafale. Uneori sînt denumite Vînturile Diavolului.

Capitolul patruzeci și nouă

O oră mai tîrziu, pe deasupra portului trecu cel dintîi dintre Supremele Vînturi și se abătu asupra navei *Resting Cloud*. Parîmele sale de ancorare plesniră și nava porni neajutorată în derivă, la voia vîntului, prin beznă. Aflat într-una din cabine, Mauss ridică ochii din Biblie și mulțumi Domnului pentru mila lui și pentru că i-l trimisese pe Hung Hsiu-ch'uan. Vîntul aplecă nava puternic pe-o parte, izbindu-l pe Mauss de un perete și lăsîndu-l fără cunoștință, și o mînă, mai-mai s-o răstoarne, cu totul spre țărm. *Boston Princess* se nimeri în drumul ei, nava firmei Cooper-Tillman. Cele două nave se izbiră una de alta cu violență, bompresul lui *Resting Cloud* mă-

tură o parte din suprastructura celeilalte nave, apoi se desprinse de ea și porni aplecată pe-o parte mai departe, în derivă, cu pupa spre țărm. Furtuna o aruncă drept peste satul plutitor, scufundînd zeci de sampane mai mici, și o izbi parșiv de pămînt. Sute de chinezi se înecară, iar cei care scăpară tremurau sub acoperișurile lor firave de bambus. Dar a doua suflare a unui Vînt Suprem smulse și acoperișurile și, o dată cu ele, și multe familii.

La bordul navei *Boston Princess* Jeff Cooper se chinui să se ridice în picioare de pe podeaua cabinei principale și apoi o ajută și pe Shevaun să se scoale. Furtuna devenise și mai groaznică, se repezise asupra navei, dar parîmele groase țineau încă.

— N-ai pățit nimic ? strigă Cooper, acoperind vuietul de-afară.

— Nu cred. O, Doamne, ajută-ne !

— Stai aici.

Cooper deschise ușa cabinei, se chinui să-și croiască drum spre punte, totul în jur fiind un adevărat infern. Dar rafalele furtunii, ploaia orizontală îl goniră din nou înăuntru. Coborî cinci punți, o luă de-a lungul unui coridor și pătrunse în cală. Se uită înăuntru să vadă la lumina unui felinar ce se întîmplase. Acolo unde îi lovise *Resting Cloud*, lemnul bordajului plesnise și, pe la încheieturi, începuse să pătrundă apa. Cooper se întoarse la Shevaun.

— Totu-i în regulă, o minți el. Atîta vreme cît parîmele de ancoră rezistă.

Un Vînt Suprem se abătu asupra Promontoriului Glessing, smulse lemnul catargului și-l aruncă exact ca pe o suliță asupra clădirii căpitanului portului. Catargul străpunse peretele de granit, îi smulse lui Glossing un braț de la cot, își croi drum mai departe, aruncîndu-l pe Culum într-o parte, provocînd o adevărată avalanșă de că-

rămizi, resturi și cărbuni aprinși asupra lui Tess înainte de a se opri. Prin spărtura din perete se repeziră urlînd ploaia și furtuna, veșmintele de pe Tess luară foc. Culum se dezmetici, străduindu-se să se ridice în picioare, și porni să stingă flăcările cu mîinile goale. După ce izbuti să le stingă, o cuprinse pe Tess în brațe. Fata își pierduse cunoștința, era albă la față, își pîrlise părul în cîteva locuri. Îi sfîșie hainele și o cercetă să vadă dacă era rănită. Pe spinare avea arsuri. Culum auzi niște țipete disperate în spatele lui. Cînd se întoarse, îl zări pe Glessing, sîngele îi țîșnea din ciotul de mînă rămas. Iar mai departe de el văzu și bucata de mînă smulsă. Culum se ridică, dar picioarele nu voiau să se miște.

— Culum, fă ceva, strigă din răsputeri Glessing, să acopere urletul vîntului.

În fine mușchii îl ascultară, înșfăcă funga unui pavilion și improviză cu el un garou în jurul ciotului, ca să oprească hemoragia. Se chinui apoi să se hotărască ce avea de făcut mai departe, și își aduse aminte ce făcuse taică-său cînd fusese împușcat Sergheiev.

— Curăță rana, își spuse el cu voce tare. Asta trebuie să faci. Și apoi cauterizează rana.

Reuși să găsească ceainicul. Mai avea încă niște apă, așa că îngenunche lîngă Glessing și începu să tamponeze și să șteargă rana.

— Îndură, bătrîne, îndură, îngăimă el, suferința lui Glessing provocîndu-i greață.

Cînd își veni în fire, Tess porni să geamă. Se ridică cu greu în picioare, vîntul împrăștia hîrtiile, pavilioanele și praful, aproape orbind-o. Reuși să deschidă ochii ca lumea și începu să țipe isteric. Culum se răsuci pe dată cuprins de panică și o văzu uitîndu-se fix la brațul retezat.

— Vino și ajută-mă, caută cleștele de foc ! urlă el la ea ca să acopere vuietul furtunii.

Ea clătină din cap şi se trase isterizată înapoi, apoi i se făcu rău de tot şi vomă.

— Caută cleştele ăla afurisit ! urlă el, simţind cum îi ard mîinile. N-are decît să-ţi fie rău mai tîrziu !

Tess se străduí să se ţină în picioare, cutremurată de duşmănia din vocea lui Culum. Începu să caute cleştele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai iute !

Îl găsi şi, ca într-un coşmar, i-l întinse lui Culum. Acesta luă un cărbune încins şi-l lipi de ciotul braţului. Glessing urlă de durere şi leşină din nou. Carnea arsă împrăştia o duhoare insuportabilă. Culum se chinui să-şi stăpînească greaţa pînă cînd isprăvi de cauterizat cu grijă tot ciotul. Apoi întoarse capul şi vărsă din răsputeri.

Brock se uită la barometru, în vreme ce toată nava vibra, schelăria ei urla.

— Liza, 28,2 inci. N-am văzut niciodată barometrul atît de coborît.

Liza o ţinea pe Lillibet în braţe, încercînd să-şi stăpînească spaima.

— Mă întreb unde-o fi Tess. O, Doamne, ai milă şi păzeşte-o !

— Mda, mîrîi Brock.

Apoi de afară se auzi un trosnet imens de lemnărie, toată nava se aplecă rău pe-o parte, dar apoi îşi reveni.

— Mă duc pe punte !

— Stai aici, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pune viaţa în primejdie.

Femeia se opri pentru că el nu mai era în cabină.

— Mami, cînd o să se oprească ? spuse printre suspine Lillibet.

— Dragoste, acuş-acuş.

Brock îşi scoase cu prudenţă capul pe un spirai din partea de sub vînt a dunetei. Îşi lăsă capul pe spate să se uite la catarge. Erau îndoite ca nişte rămurele. Se auzi un trosnet groaznic cînd plesni straiul gabierului mare.

— Atenţie ! urlă Brock pe gura tambuchiului. Cartul tribord pe punte !

Un Vînt Suprem veni vuind din nord şi alt sart plesni, şi apoi altul, catargul cel mare se răsuci, plesnind chiar deasupra punţii şi se prăbuşi peste artimon, pentru ca ambele catarge şi toată arborada să se prăvălească pe punte, zdrobind scara dunetei. *White Witch* se apleacă cumplit pe-o parte. Brock se eliberă de resturi şi răcni la echipajul împietrit :

— Pe punte, ticăloşilor ! Viaţa voastră-i în joc ! Tăiaţi parîmele şi aruncaţi catargele peste bord, altfel sîntem pierduţi !

Îşi îmboldi oamenii să iasă pe punte şi, ţinîndu-se cu o mînă, în vreme ce vîntul încerca să-l ia cu totul iar ploaia îl orbea, lovi cu disperare să taie cu un topor straturile catargului mare şi îşi aminti de celălalt taifun care-l costase un ochi, se rugă să scape de data asta cu celălalt ochi teafăr, ca Tess să fie la adăpost şi Liza şi Lillibet să nu se înece.

Schelele construcţiilor din noul oraş de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vînt Suprem dădu năvală asupra ţărmului, rase de pe faţa pămîntului ce mai rămăsese din corturile militarilor, distrugînd totodată şi şantierul naval. Sorbi dintr-o dată crîşmele şi restaurantele, laolaltă cu bordelurile de lîngă şantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizînd tablourile şi îngropîndu-l pe Aristotle Quance sub dărîmături. Apoi îşi croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcînd să dispară o sută de familii dintr-o dată, şi zvîrli resturile la o milă depărtare pe panta Piscului.

Adînc în coasta oraşului Tai Ping Shan, Gordon Chen stătea ghemuit în pivniţa sa tainică pe care şi-o construise şi se felicită pentru prevederea de care dăduse dovadă. Pivniţa era căptuşită cu piatră şi solidă şi, cu toate că ştia că locuinţa de deasupra dispăruse, îşi aminti cu bucurie

că tot ce avea el mai de valoare fusese adus aici, în siguranță, iar casa putea fi ridicată din nou la loc. Își plimbă privirile peste maldărul de registre, dosare cu acte de proprietate, cambii, chitanțe și chezașuri, peste lăzile în care ținea lingouri, jaduri, cupoane de mătăsuri prețioase și butoiașe din cele mai fine vinuri. Apoi se uită și la concubina lui, Floarea de Preț. Aceasta stătea în capul oaselor, sub așternuturi fine, în patul așezat lîngă unul din pereți. Gordon Chen își mai turnă o ceșcuță de ceai, și se vîrî în pat lîngă ea. Ești un tip foarte deștept, își spuse el.

Vîntul și ploaia băteau fără cruțare în partea de nord a factoriei lui Struan de la Happy Valley și, din cînd în cînd, un Vînt al Diavolului o zgîlțiia din răsputeri. Dar construcția rezista cu curaj, doar uneori se cutremura pînă-n fundații, iar vuietul devenea cumplit. Struan își aprinse un trabuc. Îl făcea să turbeze faptul că stătea prizonier în casă fără să poată face nimic.

— Fumezi prea mult, strigă la el May-may, ca s-o audă prin urletul furtunii.

— Fumatul face bine la nervi.

— Urît obicei. Puturos !

El nu-i răspunse, se uită din nou la barometru.

— De ce te uiți la aia la fiecare zece minute ?

— Îmi arată unde se află furtuna. Cînd n-o să mai coboare, centrul taifunului va fi chiar peste noi. Apoi barometrul o să urce. Așa cred.

— Tai-Pan, eu nu-s încîntat de fericită că sîntem aici. La Macao era și mai bine.

— Nu cred.

— Cum ?

— Eu nu cred.

— Și în noaptea asta trebuie să dormim tot aici ? întrebă ea, sătulă să tot strige ca să se facă auzită. N-aș vrea ca tu sau Yin-hsi, sau gunoiul ăsta de Ah Sam să vă alegeți cu friguri.

— Eu cred că sîntem la adăpost de friguri.
— Cum, ce zici ?
— Cred că sîntem la adăpost.

Se uită la ceas. Două şi douăzeci. Dar cînd se uită printr-o crăpătură a oblonului, nu reuşi să zărească nimic afară. Doar un fel de învăluire a beznei şi şiroaielor orizontale ale ploii. Era mulţumit că se adăpostiseră în partea ferită de vînt. Aripa aceasta a clădirii dădea într-o parte spre est, apoi spre sud şi vest, fiind protejată de furia directă a taifunului. Şi era bucuros şi pentru faptul că se refugiase la ţărm. Nici o navă nu va ieşi întreagă din încercarea asta, îşi spuse el. Nu există port pe faţa pămîntului care să protejeze flotele multă vreme de urgia asta a Domnului. Pariu că şi Macao va avea partea lui din taifunul ăsta. Şi acolo nu există nici un fel de adăpost. Pariu că jumătate din nave vor ajunge nişte biete epave, aşa cum vor păţi şi zece mii de jonci şi sampane aflate pe cinci sute de mile în susul şi josul coastei. Sigur. Şi nava trimisă spre Peru ? Pun pariu că a intrat şi ea în taifun şi s-a dus la fund, laolaltă cu părintele Sebastian cu tot.

— Mă duc să văd ce fac ceilalţi.
— Tai-Pan, să nu întîrzii multă vreme.

Porni de-a lungul coridorului şi verifică obloanele. Cînd trecu pe palier, îndreptă, cu gîndul aiurea, un tablou de-al lui Quance, apoi intră în apartamentul lui Robb. Horatio stătea în penumbră, pe fotoliul de bambus pe care o văzuse pe Sarah nu cu multă vreme înainte şi, preţ de cîteva secunde, în lumina şovăielnică a felinarelor, lui Struan chiar i se păru că o vede pe Sarah.

— Hello, Horatio, unde-i Monsey ?

Horatio ridică ochii spre Struan fără să-l recunoască la început.

— Am găsit-o eu pe Ah Tat, spuse Horatio cu o voce foarte ciudată.

— Flăcăule, nu te aud. Trebuie să strigi mai tare.

— Ah Tat. Da, da, am găsit-o eu.

— Şi ?

Horatio începu să rîdă cu o expresie groaznică, de parcă Struan nici n-ar fi existat în încăpere.

— Mary a făcut un avort. E o curvă împuţită care s-a culcat cu păgînii ăştia murdari şi o face de ani şi ani de zile.

— E o prostie, trebuie să fie o prostie, flăcăule. Să nu crezi una ca asta, îi spuse Struan.

— Am dat eu de Ah Tat şi am bătut-o cu biciul pînă am scos adevărul de la ea. Mary e o curvă blestemată care s-a înhăitat cu toţi chinezii şi a rămas grea purtînd în ea un bastard pe jumate corcitură. Ah Tat i-a dat o otravă să omoare fătul ! Din nou rîse strident. Dar am pus eu mîna pe Ah Tat şi am bătut-o pînă a scuipat tot adevărul. Ah Tat a fost codoaşa lui Mary. Şi Mary s-a vîndut păgînilor ! Îşi aţinti privirile în flacăra felinarului. Glessing nu se mai căsătoreşte de acum cu una care a fost curva chinejilor. Şi o să-mi rămînă mie. O să fie numai a mea. Am s-o iert dacă o să se tîrască dinaintea mea şi o să mă implore.

— Horatio ! Horatio !

— Va fi numai a mea. Ca atunci cînd eram mici. O să fie din nou numai a mea. Şi am s-o iert.

O altă Răsuflare a Diavolului zgîlţîi clădirea, apoi alta, apoi a treia, încît păreau să fi nimerit chiar în inima a zece mii de vîrtejuri turbate, iar Struan auzi geamuri şi obloane smulse din ţîţîni. O porni la goană pe coridor spre apartamentul lui. May-may şi Yin-hsi scînceau ghemuite în pat, Ah Sam gemea împietrită de groază. Struan se repezi spre pat şi o luă pe May-may în braţe. Vuietul în care se amesteca strigătul tuturor celor însufleţite şi neînsufleţite atinse apogeul. Deodată toată zarva urganului încetă.

Rămase numai tăcerea.

Prin crăpăturile obloanelor se strecurau fire de lumină care deveneau tot mai puternice cu fiecare secundă.

— Ce se-ntîmplă ? îngăimă May-may, şi vocea îi sună cu totul nefiresc în liniştea aceea copleşitoare.

Struan o aşează pe May-may jos şi se îndreptă spre fereastră. Se uită printr-una din crăpături, apoi, cu grijă, deschise fereastra şi deszăvorî oblonul. Se înfioră cînd în încăpere pătrunse un aer fierbinte, uscat. Se uită spre port şi nu-i veni să creadă. *China Cloud* se afla încă la ancorajul ei. *White Witch* rămăsese fără catarge, capetele fungilor se bălăbăneau peste balustrade. *Resting Cloud* fusese aruncată pe ţărm pe Promontoriul Glessing. Lorcea stătea întreagă la ponton unde fusese amarată. Una dintre fregate zăcea aruncată pe ţărm, dincolo de limita valurilor. În schimb, restul flotei, navele corpului expediţionar şi cele comerciale se aflau la ancoră, neatinse.

În crucea cerului goneau fişii de nori şi se zărea cerul albastru. Dar în port marea înnebunise cu totul. Valuri piramidale ţîşneau drept în sus, pentru a se arunca unul împotriva celuilalt, văzu *China Cloud* ambarcînd talazurile şi printr-un bord şi prin celălalt în acelaşi timp. Dincolo de port, departe, din mare crescuse un zid nepătruns de nori ce se ridica neasemuit pînă la şaizeci de mii de picioare. Iar peste toate, în afară de valurile ce se băteau cap în cap, se prăbuşise o tăcere nepămînteană.

— Sîntem în mijlocul vîrtejului.

— Cum ?

— În ochiul taifunului. Acesta-i centrul lui.

May-may, Yin-hsi şi Ah Sam se grăbiră şi ele într-acolo.

— Dumnezeule mare, flota-i salvată ! spuse Struan exultînd de bucurie. Navele sînt în siguranţă. Sînt salvate !

Deodată, toată bucuria îi dispăru ca prin farmec, trînti obloanele şi ferestrele şi le zăvorî.

— Haideţi ! strigă el, deschizînd cu un gest alarmat uşa, iar ceilalţi o luară pe urmele lui, uluiţi.

Goni de-a lungul coridorului, trecu de palierul casei scărilor spre aripa opusă şi deschise uşa apartamentului cel mai nordic. Obloanele erau parţial smulse, o fereastră era spartă, sticla împrăştiată peste tot.

— Rămîneţi aici, le spuse el.

— Tai-Pan, ce s-a întîmplat ? Furtuna a trecut.

— Fă cum îţi spun.

Struan ieşi în goană. May-may ridică nedumerită din umeri şi se aşeză pe un scaun rupt.

— Ce-a păţit tata ? întrebă Yin-hsi.

— Nu ştiu. Uneori nu-l înţeleg deloc. Mulţumesc zeilor că s-a terminat cu vuietul acela îngrozitor. Ce linişte, nu-i aşa ? E atît de linişte că simţi că te face să suferi.

Yin-hsi se duse la fereastră şi o deschise.

— Uitaţi-vă. Nu-i aşa că-i frumos ? Sînt atît de bucuroasă că a trecut furtuna.

May-may şi Ah Sam se îngrămădiră lîngă ea.

Brock rămase în picioare pe punte paralizat. Văzu talazurile repezindu-se spre el din toate direcţiile, dar aici, la adăpostul ţărmului, erau destul de mici. Fu învăluit de razele fierbinţi ale soarelui. Picăturile de apă cădeau cu zgomot nefiresc. Norii de furtună întunecaţi se ridicau precum zidurile unei catedrale imense, late de cinci mile. Dar zidurile acestea se mişcau ameninţător. Cel dinspre răsărit se îndrepta spre ei.

— Dragule, ce se-ntîmplă ? spuse Liza, venind pe punte cu Lillibet. Ah, ce frumos.

— E atît de minunat, adăugă Lillibet.

— Sîntem în ochiul uraganului. E vîrtejul ! izbucni Brock.

Marinarii care ieşiseră pe punte se întoarseră şi se uitară la el.

— Ah, uite, spuse Lillibet, arătînd spre insulă. Ce caraghios !

Copacii care împînzeau insula se vedeau acum albi pe fundalul maroniu al pămîntului : crengile nu mai aveau nici o frunză pe ele. Noul Queen's Town dispăruse, iar Tai Ping Shan era un haos. Pe țărm începuseră să apară niște siluete minuscule.

— Duceți-vă înăuntru sub punte, spuse Brock cu voce hîrîită.

Ufimiți, se supuseră, după cum li se poruncise.

— Căpitane Pennyworth !

— Da, sir ?

— Împacă-te cu Atoatefăcătorul ! îi spuse Brock. Numai el știe ce se află dincolo de acești nori ai diavolului. Intrați toți sub punte.

Își luă ocheanul și-l îndreptă spre clădirea Nobilei Case. Îl văzu pe Struan stînd în mijlocul unui grup format dinaintea ușii principale. De la etajul al treilea se vedeau ițindu-se niște capete. Strînse ocheanul cu o mișcare scurtă : „Mai bine ai intra înăuntru, Dirk", murmură el abia auzit. Fixă de bine de rău ce mai rămăsese din capacul tambuchiului de acces, îl etanșă cum putu mai bine și coborî.

— Cred că e vremea să ne spunem rugăciunile, zise el calm.

— Bun, se vîrî Lillibet în vorbă. Pot să spun eu mai întîi ? Ca la culcare ?

Culum o cuprinsese pe Tess cu un brat.

— Dacă scăpăm de data asta cu viață, afurisit să fiu dacă mai stăm aici, spuse el. Am plecat spre țară, și la naiba cu locul ăsta.

— Da, îngăimă Tess, căreia i se făcuse rău privind distrugerile din jur.

Se uita cu groază la zidul de nori care se apropia. Acesta înghițise Peninsula Kowloon.

— Haide mai bine să intrăm, spuse ea.

Culum închise ușa în urma ei, arsurile de la mîini îl

chinuiau groaznic. Reuşi totuşi să baricadeze uşa. Tess îşi croi drum prin vălmăşagul din cameră şi îngenunche lîngă Glessing. Acesta era cadaveric la faţă, dar inima îi bătea încă.

— Sărmanul George.

Struan aprecie din ochi distanţa de la ponton la *China Cloud* şi apoi pînă la norii dinspre est. Ştia că nu mai era timp să dea o barcă la apă, aşa că alergă pînă la capătul pontonului şi-şi puse mîinile pîlnie la gură.

— Orlov ! urlă el din răsputeri. *China Cloud,* ahoy !

Glasul lui stîrni ciudate ecouri peste portul de la Happy Valley şi-l zări pe Orlov făcîndu-i semne cu mîna şi-l auzi răspunzîndu-i slab :

— Da ?

— Îndreapt-o cu prova spre sud. Acum vîntul o să vină din sud ! Îndreaptă nava spre sud !

— Da ! îl auzi el pe Orlov răspunzîndu-i.

Într-o clipă îi văzu pe marinari alergînd la prova, se lăsă o barcă la apă, oamenii începură să tragă înnebuniţi la vîsle, ca să răsucească nava. Struan se grăbi să se întoarcă la grupul celor din faţa uşii principale.

— Intraţi înăuntru !

Cîţiva porniră, dar tînărul locotenent se zgîia mai departe la lorcea lui şi la port şi nu-i venea să creadă.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri ! Încă mai pluteşte. Uită-te la flotă, uită-te la nave ! Socoteam că toate sînt acum spulberate, la naiba, dar numai o singură fregată a fost aruncată pe ţărm, şi cliperul ăla şi-a pierdut doar catargele. De necrezut. Pe Dumnezeul meu. Din sud ziceai ? De ce ?

— Haide, îi spuse Struan, trăgîndu-l de mînecă. Intră înăuntru... şi ia-ţi şi oamenii.

— Ce s-a întîmplat ?

— Pentru Dumnezeu, pricepe odată că în cîteva minute ieşim din vîrtej şi atunci taifunul va lovi din direcţia

opusă... cred că o să se întoarcă şi o să lovească din direcţia opusă. Ia-ţi oamenii...

Struan mai-mai să fie dărîmat cînd Horatio se repezi pe lîngă el şi ţîşni pe Drumul Reginei către şantierul naval.

— Înapoi, nebunule, o să fii ucis ! urlă Struan în urma lui, dar Horatio nu-i mai dădu nici o atenţie.

Struan goni după el.

— Horatio, ce naiba te-a apucat ? îi spuse el cînd îl ajunse din urmă şi-l prinse de umeri.

— Trebuie să-i spun şi lui Glessing. Să isprăvim cu povestea căsniciei ăsteia murdare, ţipă Horatio la el. Lasă-mă în pace, ucigaşule ! Tu şi cu curva ta ucigaşă şi greţoasă ! Am să am grijă să fiţi spînzuraţi amîndoi !

Se smulse din încleştarea lui şi o luă la fugă. Struan porni din nou după el în goană, dar îl ajunse ploaia şi se opri scurt. Zidul de nori ajunsese la jumătatea portului, şi la picioarele sale marea fierbea. Struan văzu echipajul bărcii de pe *China Cloud* repezindu-se la bord şi apoi dispărînd sub punte. Orlov mai făcu o ultimă dată semn cu mîna, apoi se făcu nevăzut şi el. Struan se întoarse şi alergă din răsputeri să ajungă la adăpostul clădirii. O rafală de vînt îl prinse în mrejele sale şi el îşi dublă eforturile. Cînd ajunse în uşă, ploua cu găleata, se opri şi se uită înapoi.

Horatio gonea nebuneşte dincolo de Happy Valley, de-a lungul ţărmului. Zidul de nori înghiţise şantierul naval, Horatio începu să dispară în ceaţă. Îl mai văzu o dată cum se opreşte şi priveşte în sus, apoi silueta aceea neînsemnată fu luată pe sus ca o frunză. Struan deschise cu brutalitate uşa şi o trînti la loc, dar înainte de a apuca s-o ferece ca lumea, se făcu beznă şi un Vînt Suprem se izbi în uşă şi-l aruncă departe în hol. Dintr-o suflare, mătură toate ferestrele de la parter şi ucise trei marinari. Apoi dispăru. Struan se ridică, cu efort, în picioare, uimit că mai era în viaţă. Dădu buzna la uşă şi, opintindu-se cu toată puterea de care era în stare, o închise şi o zăvorî.

Vîrtejul trecu prin ferestre, supse cu el resturi de toate felurile, hîrtii, felinare, şi le aruncă afară, tot ce nu era prins în cuie. Pe cînd urca în goană scările, Struan dădu peste trupul zdrobit al tînărului locotenent. Se opri, dar o altă rafală îl îmbrînci la o parte şi-i smulse cadavrul din mîini, apoi Struan se trezi că se chinuia să nu fie absorbit de vîrtej, înaintînd trudnic pe scări să ajungă la adăpost.

Cînd taifunul se repezi dinspre sud, *White Witch* se aplecă beată pe o parte. Săltă prova şi apoi pupa, smuci de parîmele din faţă, printr-un miracol reveni pe chilă dreaptă şi se aşeză în vînt. Brock le luă pe Liza şi Lillibet în braţe şi le aşeză în cuşetă. Striga la ele cuvinte de încurajare, dar nu-l auzeau, se ţineau toţi disperaţi laolaltă să scape cu viaţă. Apa dădu năvală pe scări la vale, se repezi în uşa cabinei ferecate, se strecură pe sub ea. Un Vînt al Diavolului se înverşună împotriva navei. Se auzi un trosnet ca de fulger, toată nava se cutremură şi Brock înţelese că plesnise una dintre parîmele ancorelor.

La bordul navei *Boston Princess,* Shevaun îşi ţinea cu mîinile urechile ca să nu mai audă vaietele vîntului care se repezea asupra navei. Cooper simţi cînd plesni şi ultima parîmă ce mai ţinea ancora. Îi strigă lui Shevaun să se proptească bine, dar ea nu-l auzi. El se rostogoli spre ea şi o cuprinse cu tot cu stîlpul de susţinere din apropiere, şi-şi adună toate puterile. Nava se clătină ca beată. Bordul tribord ţîşni să ia o gură de aer, apoi fu înecat sub talazuri, după care nava porni să ia apă şi să se scufunde. Taifunul se jucă încîntat cu ea şi o aruncă izbind-o de nava rusească.

În cabina principală a imensei brigantine, o vitrină din cristal se făcu ţăndări, împrăştiind peste tot sticle, cristaluri şi tacîmuri. Sergheiev se ţinu de ce-i veni la îndemînă, blestemă şi îngăimă o rugăciune. Cînd nava lui

reveni la poziţia normală cu prova în vînt, mătură cu piciorul resturile care se adunaseră sub tălpile lui, spuse încă o rugăciune şi mai bău un pahar de brandy. Dar-ar frenţia-n Asia, îi trecu lui prin gînd. Aş vrea să fiu acasă acum. Frenţia-n uraganul ăsta drăcesc. Frenţia-n englezi. Ba şi-n insula asta parşivă. Dar-ar frenţia în toate ! Şi în prinţul Tergin că m-a trimis tocmai aici. Frenţia-n Alaska şi în ideea emigraţiei. Ba şi în America şi în americani. Binecuvîntată fie doar Shevaun.

Da, îşi spuse el cînd nava se aplecă iar pe o parte şi gemu sub lovitura taifunului. Binecuvîntată fie Maica Rusia cea sfîntă, şi locul ei în istorie. Planul prinţului Tergin e minunat şi corect, bineînţeles că este, şi am să-l ajut să-l pună în aplicare. Mda. Afurisit să fie glontele ăla blestemat, afurisită şi durerea asta. De-acum nu mai pup eu călărie peste nesfîrşitele stepe. Cu asta s-a terminat. De-acum trebuie să uit joaca ! Alexei, priveşte-te în faţă. Glontele a fost norocul tău... ce cuvînt folosea Tai-Panul pentru asta ? A, da, *joss*. Glontele a fost *joss*. Un bun *joss*. De-acum pot să-mi dăruiesc toată energia numai în slujba Rusiei.

Ce am de făcut ? Acum trebuie să părăsesc Hong Kongul. E terminat. Tîmpitul de lord Cunnington a sugrumat Anglia şi ne-a dăruit cheia Asiei. Bun. Fă un tratat comercial cu Tai-Pan sau cu Brock, apoi pleacă de aici cît mai repede şi du-te în Alaska. Fă toate pregătirile în privinţa triburilor. După aia acasă. Nu, mai bine... du-te şi la Washington. Priveşte, ascultă, dumireşte-te, şi împlineşte menirea pentru care ai fost născut — să-ţi serveşti Maica Rusie pînă la capătul fruntariilor. Fruntariilor ei.

Sergheiev simţi că-l supără iar durerea de la şold şi pentru prima dată durerea îi aduse un fel de bucurie. Foarte bun *joss*, se gîndi el. Deci e hotărît. Dacă supravieţuim, plecăm de aici.

Şi cu Shevaun ce facem ? Fata asta merită să te gîndeşti la ea, pe crucea mea. Politic are importanţă, ei ?

Şi fizic, sigur. Dar nu e destul de bună ca să te gîndeşti la o căsătorie, chiar dacă taică-său e senator. Ba poate că este. S-ar putea să fie o mişcare foarte deşteaptă. Alexei, gîndeşte-te la asta ! O să avem nevoie de conducători pentru America rusească. Continentul va fi împărţit în principate. Căsătoriile între neamuri diferite au fost întotdeauna o formă de cucerire, nu ? Poate ai putea grăbi ziua aceea. Pe Sfîntul Petru ! Tare mi-ar place să-mi fie iubită. Cum să pun totul la cale ? O să vrea ? De ce nu ? Cooper, tîmpitul ăsta ! Tare plicticoasă treabă că e logodită. Păcat. Mi-a spus doar că nu-l iubeşte.

Taifunul ajunse la paroxism, dar şirul de munţi slei mare parte din violenţa lui, punînd portul la adăpost. *Boston Princess* se bălăbănea ca beată în mijlocul portului, cu un bord intrat în apă şi luînd valurile în plin. Cooper ştia că sfîrşitul era aproape, o ţinea pe Shevaun strîns lîngă el şi-i striga că totul va fi bine.

Nava se afundă şi mai mult în apă şi se repezi spre Peninsula Kowloon. Apoi se prăvăli greoaie pe ţărm. Stîncile îi sfîşiară trupul, talazurile dădură buzna în cale, apoi un Vînt Suprem o săltă de pe stînci, salvînd-o de la distrugere şi o aruncă dincolo de linia surfului.

Uraganul porni să sufle dinspre sud. Se ridicase peste şirul de munţi şi se prăvălea peste continent. Iar pe hornul format de Happy Valley îşi spori puterile la dimensiuni de neînchipuit. Şi se aruncă asupra Nobilei Case, căutîndu-i punctul slab. Struan o ţinea pe May-may ca pe un prunc în braţe în apartamentul din aripa de nord, pentru moment sigur. Un felinar îşi tremura lumina şi arunca umbre bizare ce dansau nervos. Dincolo de ferestrele distruse în partea oarecum mai protejată de uraganul ce urla amestecîndu-se cu ploaie, dăinuia numai bezna. Ah Sam stătea îngenuncheată pe podea, Yin-hsi se trăsese lîngă Struan căutînd apărare. May-may se întoarse şi-şi lipi gura de urechea lui Struan strigînd:

— Tai-Pan, sînt fantastic de nefericită din pricina acestui întreg tărăboi.

El rîse şi o strînse şi mai tare în braţe, iar ea îi cuprinse gîtul cu braţele. El ştia că de acum nimic nu-i mai putea atinge. Ce fusese mai rău trecuse.

— Încă trei sau patru ceasuri, şi se termină, fetiţo.

— Împuţită furtună. Nu ţi-am spus eu că aici e un dragon ? Un monstru dragon de mare ?

— Da.

— Dumnezeule Cristoase !

— Ce s-a întîmplat ?

— Am uitat să iau ultima cană de otravă cu bălegar de cinchona. Azi era ultima zi de luat, nu conteşte.

— O s-o iei peste cîteva ceasuri, nu conteşte.

— Da, bărbate ! May-may se simţi fericită şi foarte întremată, se jucă cu părul ei lung plimbîndu-l pe gîtul lui Struan. Sper că n-au păţit nimic copiii.

— Sigur. Nu-ţi face griji, Chen Sheng are el grijă de ei.

— Cînd plecăm, heya ? Sînt fantastic de nerăbdătoare în privinţa căsătoriei.

— În trei luni. Sigur înainte de Crăciun.

— Eu cred că ar trebui să-ţi mai iei o nevastă dintre femeile barbare ca să fie a treia soră.

El rîse.

— E foarte important să ai o mulţime de băieţi. Nu rîde, Dumnezeule !

— Fetiţo, s-ar putea să fi avut un gînd bun tu, continuă el. Poate ar trebui să-mi iau trei femei barbare. Şi mai sînteţi şi tu şi Yin-hsi. Şi cred că e fantastic de important să mai luăm o soră dintre chinezoaice înainte de a pleca.

— Ha ! Dacă strădaniile tale cu cea de-a doua soră sînt un semnal, atunci ne luăm şi noi nişte iubiţi, pe Dumnezeul meu ! Apoi îl sărută lîngă ureche şi-i strigă :

Tai-Pan, sînt fantastic de bucuroasă că am avut un *joss* bun şi mi te-a dăruit mie.

O canonadă de Vînturi Supreme făcu să zboare ferestrele din partea de sud şi toată clădirea se clătină ca la un cutremur. Cuiele din scîndura acoperişului ţipară împotrivindu-se forţei nefireşti care voia să le smulgă, apoi o rafală drăcească înşfăcă tot acoperişul şi-l aruncă în mare.

Struan simţi că Yin-hsi e suptă de vîrtejul de deasupra. Întinse mîna s-o apuce, dar fata dispăruse.

Struan şi May-may se ţineau strîns unul de altul.

— Tai-tai, nu te da învinsă !

— Niciodată ! Te iubesc, bărbate !

Şi Vînturile Supreme se prăbuşiră asupra lor.

Capitolul cincizeci

Pe cer se arătă un soare curajos ce-şi răspîndi căldura asupra oraşului distrus şi a portului cruţat. Culum îşi descoperise tatăl în mijlocul dezastrului clădirii factoriei. Struan zăcea zdrobit într-un colţ al apartamentului din nord, iar în braţe ţinea o chinezoaică firavă. Culum se întrebă cum de putuse tatăl său s-o iubească, pentru că lui nu i se părea deloc frumoasă. Dar moartea nu le împrumutase aerul ei groaznic. Aveau amîndoi chipurile liniştite, de parcă ar fi fost doar adormiţi.

Culum plecă din încăpere, coborî scările devastate şi ieşi afară, lăsîndu-se învăluit de uşoara briză de est. Tess îl aştepta. Iar cînd îl văzu clătinînd din cap neajutorat, ochii i se umplură de lacrimi şi-l apucă de mînă. Plecară din Happy Valley, pe Drumul Reginei, dar nu vedeau nimic în jurul lor.

Zona noului oraş era numai ruine, resturi împrăştiate peste tot. Doar ici şi colo cîte o clădire care rămăsese

încă în picioare, unele ca o cochilie goală, altele doar uşor avariate. Plaja era plină de oameni mişunînd încolo şi încoace, sau adunaţi în grupuri, contemplînd dezastrul prin care trecuseră locuinţele sau sediul întreprinderilor lor. Mulţi supravegheau echipele de culi care se străduiau să salveze ce se mai putea salva din bunurile lor acoperite de apă sau încercînd să repare cîte ceva. Culii cu lectici îşi vedeau nestingheriţi de treburile lor. La fel şi cerşetorii. În poziţiile strategice fuseseră plasaţi militari, ca măsură de prevedere împotriva inevitabilelor jafuri. Dar, în mod ciudat, puţini erau cei care se dedaseră la furturi.

Sampane şi jonci ieşiseră la pescuit în rada liniştită a portului, printre resturile bărcilor distruse. Alte bărci abia acum soseau, aducînd noi coloniști, şi astfel procesiunea chinezilor dinspre ţărm spre aşezarea de la Tai Ping Shan începu din nou.

Pe pantele dealului dăinuiau fuioare de fum. Doar cîteva incendii izbucniseră printre dărîmăturile colibelor. Dar sub această perdea de fum se pornise zarva obişnuită. Restaurantele, prăvăliile de ceai şi băuturi, negustorii ambulanţi îşi vedeau netulburaţi de afacerile lor, în vreme ce ceilalţi locuitori băteau cuie, tăiau cu fierăstraiele, săpau şi trăncăneau în timp ce-şi cîrpeau locuinţele, le refăceau, binecuvîntîndu-şi *joss*-ul că se mai aflau în viaţă.

— Uite, Culum, dragoste, îi spuse Tess.

Se aflau lîngă şantierul naval. Culum era năucit, mintea abia de-i mai funcţiona. Se uită în direcţia în care-i arătase nevastă-sa. Pe o colină mică, casa lor aproape terminată rămăsese fără nici un fel de acoperiş, smulsă din fundaţii.

— Ah, dragul meu, îngăimă ea. Ce ne facem ?

El nu-i răspunse. Spaima ei crescu şi mai mult cînd simţi panica ce-l cuprinsese şi pe el.

— Dragoste, haide. Hai... hai să mergem la hotel, apoi... apoi la bord pe *White Witch*. Haide, iubire.

Skinner se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul întunecat, hainele sfîşiate şi murdare.

— Iartă-mă, domnule Culum. Unde-i Tai-Panul ?

— Cum ?

— Tai-Panul. Ştii cumva unde se află ? Trebuie să-l văd imediat.

Culum nu-i răspunse, aşa că Tess spuse :

— E... e mort !

— Cum ?

— Domnule Skinner, e mort. Noi... Culum l-a văzut. E mort. În factorie.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate ! spuse Skinner cu voce gîtuită.

Ah, afurisit *joss* mai am ! Îngăimă cîteva condoleanţe şi se îndreptă spre redacţia şi tipografia lui acum distruse.

— Ei, acum eşti proprietarul ziarului, strigă el. Nu ? Nu ai nici tiparniţă, nici bani să-ţi cumperi alta, iar Tai-Panul e şi el mort, aşa că de la el nu mai poţi împrumuta nimic, aşa că eşti proprietar peste nimic, la pămînt ! La pămînt ! Şi ce naiba ai să mai faci de acum încolo ? Dădu cu piciorul în nişte moloz, fără să-i bage în seamă pe culii săi ce stăteau la o parte, aşteptînd liniştiţi. De ce naiba i-a fost dat să moară chiar într-un moment ca ăsta ? continuă să vorbească mai departe singur şi se aşeză apoi pe un scaun. Ce-ai să te faci ? Haide, adună-te ! Gîndeşte-te !

Ei, îşi spuse el, primul lucru pe care-l ai de făcut e să scoţi ziarul. Ediţie specială. Cum ? Cu presa de mînă.

— Da, presa de mînă, strigă el tare. Ai pricepere şi poţi s-o faci. După aia ?

Îi băgă de seamă pe culii care-l priveau. Şi apoi să-ţi mai ţii gura, se puse el în gardă. Scoţi mai întîi gazeta şi după aia te duci la tînărul idiot de Culum şi-i vorbeşti

pînă-l convingi să dea banii pentru noua tiparniță. Îl poți manevra ușor. Da. Și să-ți mai ții gura, Blore își făcu și el apariția înăuntru. Avea un chip lipsit de viață.

— 'Neața, spuse el. Doamne, ce nenorocire afurisită. Grajdurile s-au evaporat, și padocul. Totul. Am pierdut patru cai. Și juganul, fir-ar afurisit să fie.

— Tai-Panul e mort.

— O, Dumnezeule ! Blore se rezemă de canatul rupt al ușii. Cu asta s-a terminat totul. Asta-i, era prea frumos ca să dureze.

— Cum ?

— Hong Kong-ul... Jockey Clubul... totul. Cu asta s-a bătut capacul la sicriu. La mintea cocoșului. Colonia e o ruină. Și păduchele ăla de Whalen o să-și arunce doar o dată ochii și o să rîdă ca un idiot. Fără Tai-Pan, nu mai avem nici o speranță. Fir-ar al naibii să fie, țineam la el.

— El te-a trimis la mine, așa-i ? Ca să-mi transmiți conținutul misivei oficiale ?

— Nu ! îi răspunse Blore. Tai-Panul îl pusese să jure că va păstra secretul, iar secretul e secret. Sărmanul de el. Mai bine de el că n-a trăit să vadă sfîrșitul coloniei.

Skinner îl luă de braț și-i arătă spre port.

— Ce vezi tu acolo ?

— Cum ? Portul, ce naiba vrei să văd !

— Asta-i necazul cu oamenii. Nu-și pun mintea la contribuție, nici măcar ochii. Flota se află în siguranță... toate navele comerciale ! Am pierdut doar o singură fregată aruncată pe mal, care și ea o să fie reparată și dată la apă într-o săptămînă. La fel și *Resting Cloud*. *Boston Princess* zdrobită pe Kowloon. Și doar atît. Nu pricepi nici acum ? Cel mai cumplit taifun din istorie a supus Hong Kong-ul unui adevărat examen... și a ieșit din această încercare cu toate flamurile sus, pe Dumnezeul meu ! Taifunul ăsta a fost un imens *joss*. Crezi că amiralul n-o să priceapă ? Crezi că Cunnington ăla greu de cap nu-și dă și el seama că puterea noastră stă în flotă,

indiferent ce-o crede tîmpitul de general ? Puterea asupra mărilor, pe Dumnezeu !

— Doamne Dumnezeule ! Chiar crezi una ca asta ?

Skinner intrase înăuntru şi se apucase să arunce resturile din drumul lui. Se aşează la masă, dibui de undeva o pană de gîscă şi cerneală, luă hîrtie şi se apucă de scris.

— Chiar crezi că aşa va fi ?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş apuca să fac planurile pentru noile grajduri. Vrei să tipăresc că întrecerile au loc aşa cum au fost programate ?

— Absolut ! Ah, minunat ! Blore rămase o clipă pe gînduri. Ar trebui să ne facem un obicei... ştiu, o să punem la cale o cursă specială. Cel mai mare pariu al anului, ultima cursă din sezon. O să-i spunem Pariul Tai-Panului.

— Bun. O să citeşti despre asta în ziarul de seară.

Blore îl urmări pe Skinner care scria.

— Îi scrii necrologul ?

Skinner deschise un sertar şi-i întinse un teanc de hîrtii.

— L-am scris de acum cîteva zile. Citeşte-l. Şi după aia o să mă ajuţi să tragem ediţia la presa de mînă.

Culum şi Tess rămaseseră tot unde-i lăsase Skinner.

— Dragoste, haide, îi spuse ea, trăgîndu-l chinuită de braţ.

Cu un efort, Culum încercă să-şi adune gîndurile.

— De ce nu te duci la bord pe *White Witch* ? Sînt... sînt sigur că ai tăi îs îngrijoraţi... să ştie că n-ai păţit ceva. Vin şi eu mai tîrziu. Lasă-mă acum singur puţin, bine, dragă ? Am... ei, lasă-mă acum singur.

— Culum, ce-o să te faci ?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu deloc.

O văzu cum îl priveşte, după care Tess se îndepărtă. Culum porni spre Promontoriul Glessing, fără să vadă, fără să audă ce se întîmpla în jurul lui, pentru el timpul

încetase să mai existe. O Doamne, Dumnezeule din ceruri, ce să fac acum ?

— Domnule Struan ?

Culum simți că-l trage cineva de mînecă și se dezmetici din amorțeala aceea. Băgă de seamă că soarele se ridicase sus în tării și el stătea rezemat de piciorul rupt al catargului de la Promontoriul Glessing. Căpitanul de arme se uita la el.

— Domnule Struan, omagiile Excelenței sale. Vreți să fiți bun să veniți la bord ?

— Da, da, bineînțeles, glăsui Culum, simțindu-se sfîrșit și cu mintea încețoșată.

Porni pe urmele căpitanului de arme către cuterul care-i aștepta. Pași pe schela de acces la bord pe nava amiral și apoi coborî sub punte.

— Dragul meu Culum, începu Longstaff, groaznice vești. Groaznice. Porto ?

— Nu, nu, mulțumesc, Excelență.

— Stai jos. Da, groaznic. Cutremurător. Îndată ce am auzit trista veste am trimis după tine să-ți transmit condoleanțe.

— Mulțumesc.

— Mîine, o dată cu fluxul, plec și eu. Noul plenipotențiar mi-a trimis vorbă prin Monsey că se află la Macao.

Afurisit fie Whalen ! De ce naiba nu mai are răbdare și el să aștepte ? Afurisit fie și taifunul ! Afurisit fie și Dirk ! Fie toate afurisite.

— L-ai întîlnit pe Monsey ?

— Nu... nu, sir.

— Nu contează. P'onoarea mea, afurisit de plicticoasă treabă. Monsey era și el în factorie și nu s-a ales nici măcar cu o zgîrietură. Da, da, groaznic. Să nu mai luăm în socoteală și *joss*-ul. Longstaff trase o priză de tutun și strănută. Ai auzit că și Horatio a fost ucis ?

— Nu... nu, sir. Ultima dată era... era la Macao.

Afurisit nebun, de ce naiba a trebuit să se lase ucis şi el ? Asta complică toate lucrurile.

— Ah, mi-am adus aminte, tatăl tău avea să-mi dea nişte documente. Trebuie să ajungă în mîna mea înainte de a pleca.

Culum îşi răscoli memoria. Dar efortul îl epuiză şi mai tare.

— Excelenţa voastră, mie nu mi-a spus nimic de ele. Habar n-am de documentele astea.

— Ei, sînt sigur că le ţinea la păstrare în loc sigur, spuse Longstaff, încîntat că nici Culum nu ştia nimic de conţinutul lor. Culum, în vreun safe, acolo trebuie să fie. Unde era safeul lui personal ?

— Sir, eu... eu nu ştiu. Am să-l întreb pe Vargas.

— Haide, Culum, adună-te, fiule. Viaţa merge înainte. Morţii cu morţii, şi celelalte. Nu trebuie să ne dăm bătuţi, ei ? Unde-i safeul lui ? Gîndeşte-te. La reşedinţă ? La bordul navei *Resting Cloud ?*

— Nu ştiu.

— Atunci îţi sugerez să vezi, şi foarte repede. Vocea lui Longstaff deveni tăioasă. Documentele sînt de o importanţă capitală. Şi nu spui nici o vorbă nimănui. Ştii care-i pedeapsa pentru trădare ?

— Da... da, sigur, răspunse Culum, înspăimîntat de atitudinea lui Longstaff.

— Bun. Şi nu uita că deocamdată eşti încă adjunct al secretarului colonial, şi sub prestare de jurămînt faţă de Coroană. I-am dat hîrtiile tatălui tău să le păstreze în siguranţă. Documente diplomatice de cea mai mare importanţă şi cel mai mare secret privind o putere prietenă. Hărţi, documente în ruseşte şi cu traducerea lor în engleză. Găseşte-le. De îndată ce le afli te prezinţi la bord. La apusul soarelui te prezinţi la bord oricum. Dacă tu nu izbuteşti să împlineşti misiunea asta, atunci am s-o fac eu. Da, bun înţeles, şi-ţi mai încredinţez şi nişte seminţe. Vor sosi în cîteva zile. O să mi le trimiţi mie şi vei trata

şi chestiunea asta ca fiind de mare secret. Ordonanţă ! strigă el.

Uşa se deschise de îndată.

— Da, sir.

— Condu-l pe domnul Culum la ţărm.

Culum se întoarse la barcă cuprins de panică. Se îndreptă în grabă spre *Resting Cloud*. Nava stătea în mijlocul satului de sampane aproape pe chilă dreaptă. În jurul ei fuseseră postaţi soldaţi pentru a împiedica orice încercare de jaf. Se urcă cu greu la bord şi coborî sub punte. În faţa cabinelor lui Struan făcea de pază Lim Din cu un satîr în mînă.

— Stapin murit ?

— Da.

Lim Din nu scoase o vorbă. Nici măcar expresia de pe chip nu suferi nici o schimbare.

— Cînd Tai-Pan avea hîrtii... hîrtii importante, unde el pune ? îl întrebă Culum.

— Heya ?

— Hîrtii, pune siguranţă. Safe unde ? Cutie safe ?

Lim Din îi făcu semn să intre înăuntru şi-i arătă safeul din peretele cabinei lui Struan.

— Asta la el ?

— Chei da ?

— Chei eu nu. Tai-Pan are chei, nu conteşte.

Unde o fi ţinînd el cheile ? se întrebă cu disperare Culum. La el ! La el, bineînţeles. Trebuie să... o fi avînd Vargas şi el o cheie ? Dumnezeule din ceruri, ajută-mă. O să urmeze înmormîntarea... sicriul. Eu cum să mă... şi... da, cu fata aceea chinezoaică ce să fac ? O s-o înmormîntăm şi pe ea laolaltă cu el ? Nu, nu se cuvine. O fi avînd şi de la ea copii ? N-a zis parcă chiar el că are ? Unde or fi ? Printre ruine ? Culum, gîndeşte-te. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Şi cu navele ce fac ? Şi cu banii ? O fi lăsat vreun testament ? Lasă asta, nu are nici o importanţă acum... chiar deloc. Trebuie să găseşti hîr-

tiile acelea tainice. Ce spunea Longstaff ? Hărți și un document în rușește.

În cabină intră neauzit Brock. Citi teama și neajutorarea zugrăvite pe chipul băiatului, ca și petele de sînge de pe mîinile și hainele lui.

— 'Neața, fiule, spuse el cu blîndețe. M-am pornit după tine cum am auzit cele întîmplate. Flăcăule, îmi pare tare rău, da' nu te mai amărî atît. Am să te ajut io, și tu lasă...

— Ah, mulțumesc, domnule Brock, exclamă Culum cu evidentă ușurare. Tocmai..., și se așeză sfîrșit pe scaun.

— Tess mi-a spus că fără tine era moartă și ea, cum mort era și Glessing. Tac-tu a avut tare rău *joss*, da' nu te mai frămînta. Am fost io la reședință, flăcăule, și am pus lucrurile la cale cum se cuvine. I-am ordonat lu' Orlov să lase Leul și Dragonul la juma' de catarg și pun io și *Resting Cloud* din nou la apă cît ai zice pește. Tu stai frumos și trage-ți și tu sufletu'. Mă îngrijesc io de toate.

— Mulțumesc tare mult, domnule Brock. Ai văzut cumva vreo cheie la el ? Trebuie să găsesc... Culum era pe punctul de a începe să-i explice ce-i cu documentele acelea, apoi își aminti deodată ce-i spusese Longstaff despre trădarea secretului și se opri la vreme. M-am gîndit, reluă el poticnindu-se, ei, m-am gîndit că trebuie să mă uit și eu prin hîrtiile lui.

— Io nu i-am umblat prin buzunare, spuse Brock cu o voce tăioasă. N-am făcut decît să-l întind și pe el cum se cuvine și s-o fac pe femeia aia să dispară.

Ei, Dirk, își spuse el, n-am să uit niciodată cum arătai tu în clipa aia, tu și cu păgîna aia a ta. Împreună. Da' taman de dragu' tău, de dragu' copiilor, am să te înmormîntez creștinește. Numai pe tine singur.

— Iar pen' ea am făcut io ce trebuie în liniște.

— Da, bineînțeles, îi răspunse Culum.

— Culum, şi noi ne unim companiile. Brock şi Struan. E mai bine pen' toată lumea aşa. Fac io hîrtiile cum trebuie şi totu-i în regulă.

Mda, îşi spuse el. Dirk, nu te-am băgat cu nasul-n *joss*-ul tău, da' de-acu io mi-s Tai-Panul. În fine a venit şi clipa asta. Culum o să-mi urmeze, dac-o să fie destul de bun, da' numa' după Morgan şi Tom.

— Şi să ştergem tot ce s-a-ntîmplat între mine şi tine şi Tess, flăcăule. Cel mai bine ia şi du-te la bord pe *White Witch*, Tess o fi avînd şi ea nevoie de o vorbă bună.

— Da, 'n regulă, domnule Brock. Mulţumesc. Da'... ştiţi, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să... mai întîi să mă duc la reşedinţă.

— Vii la bord înain' de-amurg, îi spuse Brock şi se îndepărtă.

Culum îşi şterse faţa cu dosul mîinii. Da, e cel mai bine. Să ne unim companiile. Aşa ai şi spus întotdeauna. Culum, haide, adună-te. *Şi du-te şi caută cheia !*

— Stapin ! Lim Din îi făcu semn cu degetul să vină după el, şi-l conduse într-o altă cabină.

Pe podea zăcea Mauss. Era groaznic aşa cum îl surprinsese moartea.

— *Joss*, nu contenşte, îngăimă Lim Din şi rîse isteric.

Culum îşi tîrî picioarele şi plecă de pe navă, simţind cum îl doare inima, sforţîndu-se să păşească precum în vis pe scîndurile schelelor de acces din satul de sampane şi se trezi lîngă Promontoriul Glessing. O luă pe Drumul Reginei, ocolind cu grijă dărîmăturile, resturile de mobilier, şi mormăind mulţumiri neinteligibile celor care veneau la el murmurînd cuvinte de condoleanţe. În mintea lui năucită nu rămăsese decît un singur gînd limpede : trebuie să cauţi prin buzunarele lui !

— Culum !

Ca prin ceaţă, îi zări pe Cooper şi Shevaun alături, în mijlocul unui grup de negustori, adunaţi lîngă hotel. Ar

fi vrut să treacă pe lîngă ei, dar aceştia se apropiară de el.

— Culum, tocmai am auzit vestea. Îmi pare tare rău, îi spuse Cooper. Putem să te ajutăm cu ceva ? Groaznic *joss.*

— Groaznic, spuse şi Shevaun cu faţa zgîriată rău de tot şi veşmintele sfîşiate. Groaznic. Noi tocmai ne-am întors de la Kowloon, unde am naufragiat. Socot că e tare cumplit ce s-a întîmplat şi atît de nedrept !

— Eu... ăăă, îmi pare rău, nu sînt în stare nici să vorbesc. Am... am...

Îl urmăriră cu privirea în vreme ce se îndepărta în grabă.

— Sărmanul de el, bietul băiat, murmură Cooper.

— E îngrozit de mai-mai să-şi iasă din minţi.

— Nici nu-i de mirare. După toate cele întîmplate cu Tai-Pan şi cu Glessing.

— Dar o să scape, vreau să zic Glessing o să scape.

— Nu ştiu. Sper şi eu. Cooper privi peste rada portului, văzu epava navei *Boston Princess* şi-i mulţumi din nou Domnului că scăpaseră cu viaţă. Dacă aş fi în locul lui, nici eu nu aş arăta mai bine.

Sărmanul băiat o să aibă nevoie de ajutor din toate părţile, îşi spuse Cooper. Har Domnului că Tai-Panul a apucat să-mi dea documentele. Mă întreb dacă o fi avut vreo presimţire că se va întîmpla ce s-a întîmplat. Nu, precis nu. Cum rămîne cu Culum ? Ce-o să facă ? E neajutorat ca un prunc. Poate că ar trebui să am şi eu puţină grijă de el... îi datorez Tai-Panului măcar atît, ba chiar şi mai mult. Acum sîntem combinaţi în afacerea cu cinchona. O să renunţăm la ceilalţi doi directori, aşa că rămînem în fruntea ei doar Culum şi cu mine. De ce să nu ne unim atunci şi forţele ? Să fuzionăm de tot cele două companii ? Noua Nobilă Casă... Cooper-Struan. Nu ! Struan-Cooper. O să fii cinstit cu Culum. Următorul Tai-Pan va fi chiar el. Unirea asta poate oferi posibilităţi

fantastice, bineînțeles. Dar ar trebui să te miști cît mai iute, altfel Brock o să-l facă pe bietul băiat să-i ciugulească din palmă. Tai-Pan al Nobilei Case. *Tai-Panul!* Și de ce nu ?

— De ce zîmbești ? îl întrebă Shevaun.

— Mi-a trecut așa un gînd prin minte, îi răspunse el și o prinse de mînă.

Dirk, prietene, ai fost foarte înțelept. În ceea ce privește ambele afaceri. Mda. O să am nevoie de un an întreg ca să pun totul pe picioare.

— Sînt atît de bucuros că mai sînt în viață. Hai să mergem la debarcader. Să vedem dacă Sergheiev n-a pățit nimic. Shevaun, te rog să mă asculți. Am hotărît să te trimit înapoi în țară, vreme de un an, cu următoarea navă.

— Cum ? făcu Shevaun și se opri.

— Așa cum zic. Dacă la sfîrșitul acestui termen te vei convinge că mă iubești și că vrei să te căsătorești cu mine, o să fiu cel mai fericit om de pe lumea asta. Nu, te rog, acum nu spune tu nimic, o opri el să intervină. Lasă-mă să termin ce am de spus. Dacă vei hotărî că nu e cazul, atunci vei fi liberă și vei avea binecuvîntarea mea. Dar nici într-un caz, nici în celălalt eu nu voi cumpăra acțiunile Tillman, rupînd tovărășia de pînă acum. Cît timp va trăi, tatăl tău va primi...

Shevaun se întoarse cu fața în cealaltă parte și amîndoi plecară braț la braț, în vreme ce el continua să-i vorbească. Dar ea nu mai auzea ce-i spunea. Un an întreg, se înfioră ea de bucurie, încercînd să nu-și dea în vileag încîntarea. Și liberă peste un an ! Să scap și de locurile astea blestemate ! Iar tata își va lua în continuare partea lui. O Doamne, mi-ai ascultat rugăciunile. Îți mulțumesc, îți mulțumesc. Sărmane Dirk, dragostea mea. Acum sînt liberă, dar tu ești mort.

Se uită la brigantina rusească. Mda, îi trecu ei prin minte, Tai-Panul a murit. Dar tu ești liberă, iar arhiducele ar fi alegerea perfectă.

— Iartă-mă, Jeff. Ce-ai spus ?

— Că aş vrea să-i duci nişte documente personale tatălui tău.

— Bineînţeles, dragul meu. Şi îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Un an trece repede.

Gordon Chen făcu plecăciuni dinaintea lui Budha, statuia din templul dărîmat, şi aprinse ultimul beţişor, ofrandă *joss*-ului. Vărsase lacrimi pentru tatăl său şi pentru May-may. Dar acum a trecut vremea plînsului, îşi spuse el. *Joss*-ul e *joss*. Acum e vremea să te gîndeşti bine. Nobila Casă a murit. Culum nu are vlaga s-o ducă mai departe. Brock o să-l domine cu totul şi o să unească cele două companii. Eu pe Brock nu-l pot manevra cum vreau. Dacă se uneşte cu Brock, Culum e terminat. Mda. Şi într-un fel şi în celălalt el nu mă poate ajuta. Eu îl pot ajuta pe el ? Da. Dar cînd e vorba de barbari, eu nu-l mai pot ajuta, şi nici nu-l pot ajuta să ajungă Tai-Pan. Demnitatea asta şi-o cîştigă omul de unul singur.

Firul subţire de fum bine mirositor se răsuci delicat în aer. Gordon îl urmări, plăcîndu-i parfumul lăsat. Despre aranjamentele dintre noi nu ştia decît tata. Acum, un lac de argint se află în stăpînirea mea şi va deveni cincizeci, o sută de lac cu vremea. Sînt cel mai bogat chinez din Hong Kong şi cel mai puternic. Sînt Tai-Panul chinezilor.

Dar ia să fiu eu cinstit... nu-s chinez, nici englez. Nu. Dar sînt mulţumit de *joss*-ul de care am avut parte, şi sînt mai mult chinez decît englez. O să mă căsătoresc cu o chinezoaică, şi aşa vor face şi copiii mei şi copiii copiilor mei, nu conteşte. Hong Kong-ul ? Am să ajut pe cît îmi stă în putinţă insula asta ca să ajungă puternică. Azi i-am oprit pe cei puşi pe jaf. În viitor vom avea din belşug mînă de lucru, oameni supuşi. Cred ce mi-a spus tata : guvernul britanic va cădea. Trebuie să cadă. O zei, pentru viitorul Chinei, vă implor eu, făceţi-l să cadă.

Doar sînteţi şi voi chinezi, ajutaţi China ! Am să înzestrez cel mai mare templu din sudul Chinei... ei, cel puţin un templu potrivit cartierului general al ordinului triazilor şi pentru Tai Ping Shan, de îndată ce guvernul cade şi Hong Kong-ul devine cu adevărat englez.

Se prosternă dinaintea statuii, atinse podeaua cu fruntea pentru a pecetlui încheierea acestei înţelegeri. Mda, numai tata ştia cît de bogaţi urma să devenim. Dar chiar şi aşa, jumătate din ce vom dobîndi va fi a lui Culum. În fiecare lună am să-i prezint socotelile şi o să împărţim totul pe din două, atîta vreme cît el va împlini la rîndul lui ceea ce trebuia să împlinească tata din înţelegerea noastră : şi anume ca eu să conduc totul aşa cum cred, şi să nu mi se prea pună întrebări, sau chiar deloc, şi totul să rămînă doar între noi, fără să mai ştie cineva. Du-te şi-l caută, acum ! Prezintă-i omagii. Păcat că băiatul s-a căsătorit cu fata lui Brock. Ăsta-i neajunsul lui. Păcat că nu are puterea să meargă singur mai departe. Mi-ar fi plăcut ca el şi cu mine să aranjăm toate afacerile. Le-aş fi arătat eu barbarilor cum se conduce Nobila Casă. Şi chiar şi împăratului, dacă-i vorba. Dacă ar avea Culum cît de cît vlagă în el şi ar fi în stare să asculte un sfat înţelept, Chen Sheng şi cu mine am fi fost în stare să-i ţinem piept companiei lui Brock şi tuturor celorlalţi şacali. Ei, nu conteşte. O să le fac Tai-Panului şi lui Tai-tai funeralii care să rămînă de legendă pentru o sută de ani. O să le fac şi lui şi ei cîte o tăbliţă şi o să-i jelesc o sută de zile. Apoi o să ard tăbliţele pentru ca să se poată renaşte cu siguranţă. Am să-i iau eu pe Duncan şi pruncul şi am să-i cresc ca şi cum ar fi copiii mei. Şi am să înfiinţez o dinastie.

Era aproape de apusul soarelui. Culum stătea cu capul rezemat în mîini pe treptele bisericii avariate rău de tot, cea ridicată pe gorganul de la Happy Valley. Se uita pierdut în depărtare. Trebuie să găseşti cheia, îşi spunea el

mereu. N-ai de ce te teme. Trebuie doar să găseşti cheia şi hîrtiile alea. Haide, Culum.

De-acum trecuse dincolo de panică. Era chinuit însă de sila de sine... şi de singurătate. Se uită la clădirea reşedinţei care se afla mai la vale. Vargas şi Orlov stăteau dinaintea uşii. Îşi aminti vag că străbătuse întreaga vale, cu ceasuri în urmă, îi întîlnise tot acolo şi le strigase „lăsaţi-mă în pace", după care se întorsese ca să-i evite cînd îi văzuse că se iau după el. Înainte parcă nu-l văzuse pe Gordon Chen, îşi aminti el. Dar acum băgă de seamă că era şi el cu ei. Ăsta ce mai vrea ? Să-i rîdă în nas ? Să-mi arate că-i este milă de mine ca toţi ceilalţi. Longstaff... Brock... Cooper... Shevaun... Skinner... Vargas... Orlov... Ba chiar şi Tess. Da, am citit gîndul ăsta pe faţa ta cînd te-ai oprit pe Drumul Reginei. Chiar şi tu gîndeşti la fel. Şi ai dreptate. Perfectă dreptate. Şi acum ce fac ? Ce pot face ? Eu nu sînt ca tata. I-am şi spus că nu sînt. Am fost cinstit cu el.

Caută cheia. Cheia, şi află documentele. Trebuie să dai documentele. Longstaff ţi-a poruncit să te prezinţi la bord. Aproape că a venit vremea. Ah, Doamne. Ah, Doamne.

Urmări cum se lungeau umbrele. I-am spus lui Brock despre monedele lui Jin-qua ? Despre cele trei jumătăţi de monedă care au mai rămas, despre cele trei servicii care trebuie făcute, despre jurămîntul solemn privind *Lotus Cloud* ? Trebuie să-i spun. Doamne, şi cum rămîne cu Wu Kwok, şi cu ucenicii chinezi care urmează să ajungă căpitani, şi despre copiii luaţi sub tutelă de tata ? Brock nu va onora jurămîntul meu, ştiu bine că n-o va face. Şi care-i diferenţa ?

— Hello !

— Ah, hello, domnule Quance, spuse Culum uitîndu-se pe furiş cum se lungeau umbrele. Te rog, lasă-mă singur. Te rog.

Pe Aristotle Quance îl dureau toate mădularele. Cu

numai un ceas înainte fusese scos de sub dărîmături. Părul şi faţa îi erau năclăite de sînge uscat şi praf din dărîmături, iar hainele sfîşiate.

— Îmi pare tare rău, îi spuse el. *Joss*, ăsta-i *joss*-ul. Atît.

Quance citi pe chipul lui neajutorarea şi chinul şi ura faţă de sine născută din neputinţă, care semănau atît de bine cu ceea ce cunoştea el demult. Îşi aminti de prima dată cînd îl întîlnise pe Struan. Într-o fundătură din Macao, cînd acesta zăcea inconştient în noroi. La fel de neajutorat, exact la fel, îşi spuse el. Nu, nu chiar la fel, nu va fi niciodată la fel. Dirk era ca un zeu, cu toate că zăcea în mizerie. Ah, Dirk, totdeauna aveai un chip ca de zeu... cînd dormeai şi cînd erai treaz. Mda, şi chiar şi cînd eşti mort, pariu. *Îţi cinsteai obrazul.* Asta-i. Cu totul altfel decît fiul tău. Mda, dar nu e o diferenţă chiar atît de mare. Culum a avut curajul să te înfrunte pentru gorganul ăsta. Şi a fost alături de tine contra lui Brock. Şi a dat mîna cu Gordon Chen dinaintea ta. Şi a avut curajul să fugă cu fata aia, afurisite fie urmările ! Şi i-a salvat viaţa lui Glessing. Aşchia nu sare departe de trunchi. Îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus cînd ţi-ai recăpătat cunoştinţa ? „Nu ştiu cine eşti, dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat înapoi cinstea obrazului."

Dirk, prietene, niciodată nu ţi-ai pierdut cinstea obrazului. *„Da, dar vezi să-i dai şi fiului meu cinstea obrazului !"* Nu aşa ai spune dacă ai mai fi aici ? Eşti aici? Flăcăule, tare mi-e dor de tine.

Aristotle Quance se scutură de propria lui tristeţe şi se aşează pe aceeaşi treaptă lîngă Culum.

— Ştiu că acum nu e momentul potrivit să discut problema asta, dar ai putea să-mi împrumuţi patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan ?

— Cum ? Ce-ai spus ?

— Ai putea să-mi împrumuţi patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan ? Ştiu că e un moment greu pentru tine,

dar bătrîna vrăjitoare, Fortheringill, e în viață, nici măcar un taifun nu îndrăznește să se atingă de ea, Dumnezeule mare ! M-a amenințat că mă trimite în închisoarea datornicilor. Și n-am pe nimeni la care să mă milogesc decît la tine.

— Ai spus „Tai-Pan". Mi-ai spus *Tai-Pan.*

— Păi ești Tai-Pan, nu ?

Atunci Culum își aminti ce-i spusese taică-său. Despre bucuria și suferința de a fi Tai-Pan, despre chinul de a fi un bărbat adevărat, a fi singur, despre viață și lupta pentru ea.

Deodată sentimentul de singurătate se spulberă. Se uită la cei trei oameni aflați în fața reședinței, mai jos. Îl cuprinse din nou îngrijorarea. Pentru Aristotle e simplu să spună „Tai-Pan", îi trecu lui prin minte. Dar ăia ce-or să spună ? Trebuie să-i cîștigi de partea ta. Cum? Ce spunea tata ? „Îi stăpînești pe oameni cu mintea și fascinația de care ești în stare." Se ridică în picioare clătinîndu-se.

— Am... am să încerc. Pentru numele lui Dumnezeu, am să încerc din răsputeri. Aristotle Quance, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

O luă la vale, simțind cum i se zbate stomacul. Căpitanul de arme abia coborît din cuter se apropie de el și se întîlniră chiar în fața ușii.

— Excelența sa dorește să veniți de îndată la bord !

Culum îi răspunse cu un calm care nu era al lui.

— Te rog să-i spui că am să-l întîlnesc de îndată ce va fi posibil.

— Dar el dorește să vă prezentați chiar acum.

— Acum am treabă. Spune-i că sînt ocupat.

Ofițerul se înroși, salută și se îndepărtă.

Ce naiba o fi în documentele acelea ? se întrebă Culum. Se strădui să-și adune toată voința și-i înfruntă pe Orlov, Vargas și Gordon Chen.

— Brock şi-a permis să dea ordine la bordul navei mele, începu Orlov, care văzu mîinile pline de sînge ale lui Culum, ca şi mînecile, şi se cutremură. A poruncit să cobor flamura la catarg, pe sufletul lui Odin ! Treabă pe care am şi făcut-o de îndată ce am auzit ce s-a întîmplat. De-acum încolo eu primesc ordine de la el? Spune?

— Brock o să ne distrugă, domnule Culum. Ce-o să ne facem ? începu Vargas, frîngîndu-şi mîinile.

— Vargas, du-te şi pregăteşte toate cele necesare funeraliilor. Tata şi femeia lui vor fi îngropaţi împreună.

— Cum ?

— Cum ai auzit. Şi ea e creştină şi va fi îngropată împreună cu el. Gordon, aşteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine. Orlov, du-te la bordul navei tale şi ridică flamura în vîrful catargului. Să fluture chiar în vîrful catargului. Apoi te duci la bordul navei *White Witch* şi-mi aduci soţia la ţărm.

— S-o aduc, ai spus ?

— Exact. Aici.

Scoase din buzunar cele douăzeci de monede.

— Dă-i-le lui Brock împreună cu salutările mele. Şi spune-i să-şi cumpere cu ele un sicriu.

Cei trei bărbaţi se uitară ciudat la Culum. Apoi toţi trei răspunseră :

— Da, Tai-Pan, şi se supuseră.

Redactor
MIRELLA ACSENTE

Tehnoredactor
DOINA ELENA PODARU

Bun de tipar : 1991
Apărut : 1991. Coli de tipar : 17,5

Comanda nr. 10 104
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
ROMÂNIA